Ngọa Long Sinh

Âm Dương Tam Thư Sinh

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Ngọa Long Sinh

Âm Dương Tam Thư Sinh

Trước khi vào Truyện

Trăng ẩn sao mờ, gió thu hiu hắt trời đen như mực, cách gần trong gang tấc cũng khó thấy được cảnh vật xung quanh.
Nơi đồng trống có mấy người dạ hành phi thân đi như bay trông tựa bóng quỷ mị chập chờn trong đêm. Bỗng từ phía mấy người dạ hành truyền tới những lời thì thầm đầy vẻ tà dâm :
- Phụ nhân này thực là mỹ nhân thiên hạ vô song.
- Nếu lão phu có được thị để suốt đời hưởng lạc thú thì cũng là diễm phúc.. Hi hi
Đột nhiên thủ lãnh của chúng khẽ quát :
- Đêm nay bọn ta đến cướp thị, không phải đem về hưởng lạc, mày là dày vò thị từ từ, khiến thị phải nếm mùi đau khổ tột cùng.
Kỳ thực lời đối thoại của chúng, thường nhân không thể nghe thấy vì bọn chúng đang sử dụng phép truyền âm nhập mật, một tuyệt học của võ lâm.
Nói rồi mấy người này lại thi triển khinh công vội vã lao đi, từ thân pháp cùng cước bộ khinh linh của chúng có thể thấy đây là những kẻ có võ công tuyệt cao. Trong đêm đen tĩnh lặng, vạn vật tịch liêu mà không nghe lấy được một tiếng nào khi chúng cất bước tựa hồ chân chúng không hề chạm đất, mắt chúng loang loáng phát ra những tia hung quang.
Nam Cung bảo là một tòa lầu có kiến trúc theo lối cung điện, lầu gác

nối tiếp nhau liên miên bất tuyệt. Lúc này im lặng như tờ, chỉ văng vẳng đâu đây vài tiếng trống canh.

Trước cổng tòa lầu có dựng một cây cột treo đèn cao năm, sáu trượng, ánh đèn thảm đạm leo lét cháy trong gió thu hiu hắt giữa canh khuya trong các hành lang của đại diện, không khí càng im ắng nặng nề.

Mấy bóng đen dịch chuyển đến góc tường bao quanh đại viện, thi triển khinh công, mũi chân điểm nhẹ, song thủ vung lên, từng bóng một nhẹ nhàng vượt qua tường mà vào.

Không lâu sau, bỗng một tiếng "ầm" phá tan bầu không khí tĩnh lặng, tiếp đó Nam Cung bảo lập tức hỏa quang xông lên ngút trời, khói tỏa mờ mịt.

Nam Cung bảo chủ nhân là một đại phú gia tại bổn địa, chủ nhân Nam Cung tiên sinh học thức uyên bác, văn võ toàn tài, trong võ lâm là người có thinh danh cực cao, người người trong vùng đều kính trọng, tôn xưng Nam Cung chủ nhân là Nam Cung đại hiệp.

Nam Cung phu thê, mỗi ngày ngoài việc đọc sách luyện võ, ngâm thơ họa tranh ra còn chỉ dạy cho hài tử duy nhất của họ - Nam Cung Thanh Vân.

Nam Cung tiên sinh, học vấn uyên thâm quí tử Thanh Vân từ nhỏ đã thông tuệ hơn người, nay đã mười tám tuổi, thân hình khôn vĩ, mặt trắng như ngọc, mi thanh mục tú, từ nhỏ đã được Nam Cung phu thê yêu vì, nâng như nâng trứng mỏng.

Nam Cung Thanh Vân, ba tuổi đã được đọc sách thánh hiền, thi thư lễ nghĩa tự kinh đọc qua là hiểu, được mọi người coi là thần đồng, luôn yêu trẻ kính lão, trượng nghĩa hào hiệp nên chàng được mọi người yêu mến.

Nam Cung đại hiệp tuy võ công cao thâm, nhưng lại chưa từng chỉ dạy công tử tập võ luyện quyền mà chỉ dạy cho chàng một chút cách dưỡng khí thở nạp.
Nam Cung phu nhân xinh đẹp tuyệt vời, gần xa nức tiếng, đối với Nam Cung Thanh Vân yêu thương rất mực, những mong chàng mau khôn lớn.
Lại nhắc tới chuyện tòa lầu bị bốc cháy dữ dội.
Trong ánh hỏa quang, chín hắc y nhân đã xông vào phòng riêng của phu thê Nam Cung.
Tất cả nội sự xảy ra quá ư đột ngột khiến Nam Cung phu thê không kịp phòng bị, cả hai vừa giật mình choàng tỉnh, Nam Cung phu nhân người không mảnh vải lăn ngay xuống đất, trong lúc kinh hoảng quên mất cả việc lấy y phục che đậy ngọc thể.
Chỉ thấy nàng dung nhan tựa hoa đào, thân hình yểu điệu, mớ tóc đen nhánh buông xõa trên bờ ngực nảy nở trắng hồng, Thân hình thon dài khẽ run lên, đôi môi đỏ mọng phát ra những tiếng kêu nho nhỏ đầy kinh hãi.
Một hắc y nhân không ngăn nổi lửa dục bốc lên cháy lòng, buột miệng kêu lên :
- Đẹp? Đẹp lắm?
Hắc y nhân thủ lãnh bỗng quát lớn :
- Mau tiếp chiêu?
Không hổ thẹn là Nam Cung đại hiệp, trong lúc nguy cấp, hiểm họa ập đến bất ngờ, sau khoảnh khắc kinh hoàng, lập tức vận khí đề tụ công lực, chẳng nói chẳng rằng đánh ngay một chưởng nhanh như chớp điện, chưởng thế uy mãnh, chưởng phong ào ào, chưởng lực hùng hậu mang theo một luồng hàn khí lạnh lẽo vô cùng. Chưởng

này gọi là Hỗn Nguyên Xuyên Tâm chưởng là thượng thừa tuyệt học của võ lâm.

Gã hắc y nhân nhìn nữ nhân khỏa thân như si như dại, đã bị chưởng phong đánh cho lòng ngực vỡ tung, tim gần rớt ra ngoài, máu phun đỏ vách, thi thể bị văng lên mái nhà, lăn mấy vòng rồi rơi huỵch xuống đất.

Hắc y nhân thủ lãnh cả kinh lập tức lao tới, quát lớn một tiếng, đẩy ra hai chưởng, chưởng phong nhanh như điện, chỉ nghe "bình" một tiếng Nam Cung đại hiệp vội tung lên tránh thoát chưởng phong, chỉ thấy nửa bức vách phía sau đã bị chưởng phong của hắc y nhân xô đổ, cát bay đá chạy bụi khói tung mờ mịt.

Đúng lúc Nam Cung đại hiệp vừa đáp xuống, hai hắc y nhân khác đã đồng thời phóng tới hai luồng chưởng phong vô cùng dữ dội.

Nam Cung đại hiệp cảm thấy mấy gã hắc y nhân này chẳng phải là nhân vật tầm thường, cứ nhìn bức tường bị đổ xuống do bị chưởng phong xô phải cũng đủ thấy võ công của chúng tuyệt cao.

Nam Cung đại hiệp có muốn tránh né hai luồng chưởng phong này cũng không kịp, ông đành vận công đề khí, song thủ cất lên ngang ngực rồi đẩy ra, nghênh tiếp hai chưởng nọ.

Đã nghe một tiếng "bùng" vang lên tựa sấm, chưởng lực phản chấn khiến song phương đều thoái lui hai bước, ngói trên mái nhà bị chấn động kêu lên lạch cạch. Nam Cung đại hiệp miệng thổ ra một búng máu tươi.

Với công lực của Nam Cung đại hiệp thì đại hiệp không đến nỗi thọ thương dưới chưởng này, song vì hồi đêm đại hiệp tham luyến ái thê, vừa hành lạc xong thuần dương phát dịch, đề khí không đủ, thân thể hư nhược lại bị chấn phách kinh tâm, thân hình trúng chưởng lảo

đảo thoái lui hai bước, ngã vật xuống giẫy vài lượt rồi tắt thở.
Sự biến xảy ra quá đột ngột khiến Nam Cung phu nhân kinh tâm động phách, lập tức ngất xỉu.
Một hắc y nhân thấy vậy cả mừng, lập tức lao tới vừa định giở trò đê tiện với Nam Cung phu nhân thì bị hắc y nhân thủ lãnh giơ thủ điểm vào ma huyệt.
Chỉ thấy hắc y thủ lãnh ôm lấy Nam Cung phu nhân, vội xuyên qua cửa mà đi.
Mấy hắc y nhân còn lại cũng lục tục nối gót thủ lãnh xuyên qua bể lửa.
Lửa vẫn cháy đùng đùng, hoả thế mỗi lúc một mãnh liệt. Lúc này có một người đội mũ đen bịt mặt, lưng gù nhanh như chớp lao vào giữa đám lửa khói đầy trời, không lâu sau người bịt mặt phi thân ra ngoài, chỉ thấy hữu thủ người này đang xách một thiếu niên. Vừa lúc người bịt mặt lao ra khỏi bể lửa thì tòa đại lầu Nam Cung bảo cũng ầm ầm sụp xuống.
Cách Nam Cung bảo không xa có một tòa phá miếu gọi là Quan Đế miếu, tòa miếu này bỏ hoang đã lâu, rêu phong ẩm thấp, lau sậy mọc đầy, trong miếu đường chỉ còn trơ lại vài pho tượng vỡ nát, sứt sẹo, mạng nhện giăng khắp nơi, toàn bộ miếu đường cũ?g toát lên vẻ lạnh lẽo âm u rợn người.
Người bịt mặt xách thiếu niên nhẹ nhàng đáp xuống trước miếu tiến vào đại điện, sau khi đặt thiếu niên xuống, người bịt mặt vội xoa ngực thiếu niên hồi lâu. Bỗng thiếu niên nọ khẽ rên lên một tiếng, mở choàng mắt kinh hãi.
Trong đại điện, ánh lân tinh chập chờn hắt lên những pho tượng đổ nát tạo thành một cảnh tượng ma quái. Lúc này cuồng phong bỗng

nổi lên, gió rít lên từng hồi cuốn theo đá cát bung mù trời, tòa miếu rung lên bần bật, thiếu niên nọ vừa tỉnh lại trông thấy cảnh tượng trước mắt cứ ngỡ mình đang ở dưới địa ngục, kinh hoảng kêu ối một tiếng rồi lại ngất lịm.

Qua khoảng thời gian uống cạn hai tuần trà, thiếu niên từ từ mở mắt ra, chàng phát hiện mình vẫn còn sống và bên cạnh còn có một người bịt mặt, bất giác chàng là lên :

- Phụ thân, mẫu thân?

Người bịt mặt bình thản nói :

- Mọi sự đều do vận mệnh an bài, phụ thân của ngươi đã bị người sát hại, mẫu thân đã bị người cướp đi, hiện tại không chốn nương thân, nếu những người nọ biết được thân phận thực của ngươi, ngươi cũng chẳng thoát chết.

Thiếu niên nọ nức nở :

- Vậy tiểu nhân cần phải làm gì? Tiểu nhân muốn báo cừu, đại nhân mau nói cho biết chúng là ai?

- Cừu đương nhiên phải báo, nhưng với năng lực của ngươi hiện thời, muốn báo cừu e rằng còn khó hơn lên trời, quân tử báo cừu mười năm chưa muộn, huống hồ lão phu thấy ngươi có nội công căn cơ tiềm ẩn chỉ cần có minh sư chỉ điểm thì muốn học được võ công siêu phàm cũng chẳng khó.

- Tiền bối là ai? Ân cứu mạng dù chết cũng phải báo đáp.

- Lão phu bôn tẩu khắp giang hồ, rày đây mai đó, đêm nay gặp công tử thực cũng là do nhân duyên vận mệnh an bài.

Lúc này thiếu niên đã khóc không ra tiếng, cơ mặt nhăn nhúm dị thường, sắc diện nhợt nhạt, đột biến xảy ra trong đêm khiến chàng hiện tại không chỗ nương thân, song thân bị hại, khiến chàng ruột

đau như cắt.

Người bịt mặt trịnh trọng nói :

- Công tử hãy ghi nhớ công tử thực sự có tên là Đông Phương Thanh Vân, Nam Cung phu thê chỉ là dưỡng phụ đường mẫu, từ nay về sau công tử chỉ có thể sống bằng cái tên này. Hãy nhớ lấy, lão phu phải đi rồi, sau khi lão phu đi, công tử hãy tới Nga Mi sơn, Kim Đính tự tìm Hữu Nguyên thiền sư để tập luyện võ công, từ đây đến Nga Mi đường xa ngàn dặm, công tử hãy bảo trọng.

Thiếu niên càng nghe càng thấy hoang mang, lẽ nào thân thế của chàng lại như thế.

Người bịt mặt nói rồi quay người bỏ đi, nhanh chóng biến mất trong trời đêm hắc ám.

Thiếu niên gấp đuổi theo đã không thấy tông tích của ân nhân đâu.

Hiện tại chàng tựa hồ như đang sống trong một thế giới nào khác, chỉ trong một đêm chàng đã biến thành người khác, chàng gào lên điên dại, cừu hận và thống khổ đã hòa vào trong máu của chàng.

Chàng muốn báo thù, muốn rửa hận?

Âm Dương Tam Thư Sinh

Hồi 01
Thiếu chủ hiện thân

Ngày tháng ở Xuyên Đông, gió thu hiu hắt. Khí trời đã trở nên lạnh lẽo. Vầng trăng hạ huyền treo chênh chếch giữa trời, tỏa ra thứ ánh sáng u ám và lạnh lẽo, vài vì sao lấp lánh rải rác trên bầu trời đen thẫm.
Nga Mi sơn đứng tĩnh lặng tựa như một hòa thượng đang ngồi nhập định.
Nga Mi sơn cùng Triết Giang Phổ Đà sơn, An Huy Cửu Hoa sơn, Sơn Tây Ngũ Đài sơn, đều xứng làm Tứ đại phật giáo danh sơn. Từ cổ chí kim là nơi thánh địa của Phật giáo, và cũng là nơi mà các danh sĩ võ lâm thường lui tới.
Nga Mi kim đỉnh là một ngọn núi chính của Nga Mi, cao hơn ngàn trượng. Đứng ở đây có thể ngắm cảnh mặt trời mọc, có thể thấy mây bay dưới chân và cũng thấy được nhật quang khí lành tỏa sáng khắp vùng.
Nga Mi đã là thánh địa thì tự nhiên chùa miếu ở đây cũng thêm phần rạng rỡ, quanh năm suốt tháng tiếng cầu khấn tụng kinh niệm Phật không lúc nào ngưng nghỉ, hương khói triền miên.
Những tòa cổ tự, cổ miếu kiến trúc bề thế uy nghi, từ xa nhìn tới cảnh tượng thật hùng vĩ, khiến Nga Mi sơn càng được nhiều người lui tới, khiến Nga Mi cổ tự càng thêm phần thần bí.
Đúng lúc ấy từ Kim Đính tự truyền ra tiếng mỏ cả, tiếp đó là tiếng tụng kinh niệm Phật từ trong tự viện truyền ra, vang vang khắp Nga Mi kim đỉnh...
Tiếng tụng kinh niệm Phật toát đầy vẻ trang nghiêm thần thánh, đặc biệt hơn nữa mấy tiếng tụng kinh tựa vàng đá khua nhau, chẳng những cương kình hữu lực mà còn phảng phất chân khí bàng bạc.
Lúc này, tại Thất Tinh ba, dưới ánh trăng ảm đạm, có một bóng người cao lớn, nhanh như sao xẹt phi thân tới Kim Đính tự, chỉ trong thoáng chốc, bóng hình nọ đã đáp xuống mái Kim Đính tự mà không phát ra một tiếng động nào, chỉ thấy người này tựa phi nhạn xuyên vân vừa trầm mình đã đáp xuống khoảng trống trước đại điện.
Bóng người vừa chạm đất, lập tức phát ra tiếng cười lạnh lẽo phá tan

bầu không khí trang nghiêm nơi này, thanh âm tựa quạ kêu trong đêm, hòa cùng tiếng tụng kinh niệm Phật vọng đi xa xa...
Tiếng tụng kinh trong đại điện bỗng ngưng bặt, Phương trượng chưởng môn Nga Mi phải tiến vào đại điện trong sự bảo hộ của Nga Mi phái Kim Đính ngũ kiếm, lúc này toàn thể đại điện đều im phăng phắt.
Nga Mi chưởng môn Hữu Nguyên thiền sư vẻ mặt trang nghiêm đứng sừng sững trước đại điện, song mục thần quang loang loáng nhìn vào mấy trăm hòa thượng đang ngồi nhập định. Hồi lâu mới cất giọng sang sảng :
- Lão phu muốn trịnh trọng báo cho các vị rõ ràng, bất luận bổn phái có phát sinh sự gì cũng không được rời khỏi nơi này, nếu bị địch nhân tập kích thì phải hợp lực phòng chống, chớ nên khinh suất.
Bỗng tiếng cười âm lạnh lại vang lên truyền vào trong điện khiến chúng tăng nhân thảy đều biến sắc. Hữu Nguyên thiền sư vội xoay người lại, tiến nhanh ra khỏi điện.
Trong đại viện Hữu Nguyên thiền sư dừng lại cách người nọ ba trượng, hòa thượng đưa mắt nhìn dị nhân, khẽ chau mày hỏi :
- Phải chăng thí chủ là Tích Thư Nhân?
Nguyên người nọ bịt mặt, ăn vận rất cổ quái, toàn thân trên dưới vận hồng bào, thân hình lùn tịt, mặt che bằng vải đỏ, ngoại trừ hai lỗ tròn được khoét trên vải, luôn phát ra hàn quang lạnh lẽo, toàn thân trên dưới đều đỏ rực.
Hồng bào quái nhân cười khành khạch :
- Không sai, tại hạ chính là Tích Thư Nhân, sứ giả của Âm Dương bang.
Thì ra còn có một sự cổ quái hơn nữa đó là sau lưng Tích Thư Nhân còn đèo một cái gùi thủng lỗ chỗ, trong gùi chứa đầy những trang sách rách nát, chính vì điểm này mà y có ngoại hiệu là Tích Thư Nhân.
Hữu Nguyên thiền sư giọng ngưng trọng :
- Thí chủ đang đêm tới bổn tự phải chăng có điều chi chỉ giáo?
Tích Thư Nhân lạnh lẽo đáp :
- Điều này bỉ nhân đã nói rõ khi gởi thiếp.
Hữu Nguyên thiền sư thân phận là Nga Mi chưởng môn võ công cao siêu, vừa nghe thế bất giác lòng giật mình, song mặt không đổi sắc, thản nhiên nói :
- Thí chủ đã dám xâm nhập bổn tự một mình, lại cao ngạo ngông cuồng...
Tích Thư Nhân mắt lóe hàn quang, gằn giọng :

- Chẳng lẽ vì việc Đại Thừa Kim Cương kinh của quí phái bị mất mà...
Hữu Nguyên thiền sư biến sắc, gượng gạo :
- Vì sao thí chủ biết việc này?
Tích Thư Nhân không đáp mà hỏi :
- Nhưng có thực là có chuyện này không?
Hữu Nguyên thiền sư sa sầm mặt :
- Quả có như vậy, phải chăng thí chủ vì việc này mà tới?
Tích Thư Nhân cười rộ hồi lâu, nói với giọng kích động :
- Hừ, tại hạ tới đây chính là muốn tra xét thực hư về việc bảy đại môn phái bị mất kinh sách, theo như lời Thiếu Lâm chưởng môn Viên Trí đại sư thì đúng là như vậy, nay các hạ đã chứng thực, há lại là giả...
Hữu Nguyên thiền sư cả kinh vội hỏi :
- Thí chủ muốn nói bảy đại môn phái đồng thời bị mất kinh sách?
Tích Thư Nhân lạnh lẽo :
- Bảy đại môn phái cũng bị mất kinh sách trong cùng một thời gian, đều là đêm trừ tịch, khoảng đầu canh một.
- Thí chủ vì sao biết điều này?
- Sự này khoan hãy bàn tới, bỉ nhân lần này tới bái phong Phương trượng chưởng môn, lẽ nào quí tự lại ngầm phục cung thủ, hẳn muốn gia hại tại hạ? Những cao thủ của quí tự hiện đang ở đâu?
Hữu Nguyên thiền sư nói :
- Trong đại điện Kim Đính tự?
Tích Thư Nhân nói :
- Thực không?
Hữu Nguyên thiền sư đáp :
- Thực.
Lúc này, Tịch Thư Nhân cũng cảm thấy kinh dị, từ từ đưa cao hữu thủ lên, chỉ về phía một gốc cổ tùng cách đó năm trượng lạnh giọng nói :
- Vì bằng hữu đang nấp trên cây hãy ra đi.
Bỗng nghe một tiếng “huỵch”, người ở trên cây đã nhảy xuống. Hữu Nguyên thiền sư đưa mắt ngơ ngác nhìn người vừa nhảy xuống. Đồng thời Tích Thư Nhân cũng phi thân đến cách người nọ năm thước thì dừng lại. Cả Hữu Nguyên thiền sư và Tích Thư Nhân cùng “ồ” lên một tiếng kinh ngạc.
Thì ra đây là một thiếu niên dung mạo đẹp đẽ, hai mắt sáng như sao, cặp mày kiếm dựng chếch đến gần mí tóc, mũi cao thẳng tuy đầu tóc rối bời, y phục rách rưới, song vẫn toát ra vẻ oai dũng dị thường. Chàng chính là thiếu niên từ ngàn dặm trèo non lội suối băng rừng

tới Nga Mi sơn bái sư học võ theo lời của ân nhân.
Thiếu niên từ từ đứng lên, cặp mắt sáng như sao phát ra những tia giận dữ nhìn thẳng vào mặt hai người.
Sự thảm biến của gia đình đã khiến chàng phẫn nộ cực điểm, lại bị Nga Mi hòa thượng cự tuyệt không lưu chàng lại càng khiến chàng hận thế nhân thiên hạ, trong giây lát lửa giận bùng cháy dữ dội, lấn át mọi nỗi đau đớn của thân xác khi từ trên cây nhảy xuống.
Lúc này Hữu Nguyên thiền sư và Tích Thư Nhân lại đồng thanh ồ lên một tiếng kinh ngạc, đứng ngẩn người nhìn.
Đông Phương Thanh Vân tuy giận dữ nhìn hai người, song lại bị cử chỉ kinh dị nhãn thần của họ mê hoặc, chàng ngẩn người nói :
- Tại hạ...
Đông Phương Thanh Vân vừa định xưng danh thì hai người nọ đồng thanh kêu lên :
- Đông Phương Thanh Vân?
Lời còn chưa dứt đã lao về phía chàng. Tích Thư Nhân vừa thấy Hữu Nguyên thiền sư động thân, y kinh hoàng kêu lên :
- Nếu thiền sư không thoái lui, lượng thứ tại hạ vô lễ.
Vừa nói tả thủ của Tích Thư Nhân đã đẩy ra một chưởng, công tới Hữu Nguyên thiên sư, cùng trong lúc ấy, Hữu Nguyên thiền sư cũng vung hữu thủ đẩy tới một chưởng, tả thủ chộp lấy Đông Phương Thanh Vân, miệng quát :
- Tích Thư thí chủ lượng thứ lão hủ thất lễ.
Ầm? Một tiếng lớn vang dội khi hai chưởng chạm nhau, hữu thủ của Thích Thư Nhân đã chộp được Đông Phương Thanh Vân, thân hình bị đẩy lùi một bước. Hữu Nguyên thiền sư bị chưởng lực phản chấn phải thoái lui hơn mười bước mới ôn trọng thân hình nhìn Tích Thư Nhân, mặt vị thiền sư lộ đầy vẻ kinh hãi.
Tích Thư Nhân vừa thấy Hữu Nguyên bị đẩy lùi, y vội tóm lấy Đông Phương Thanh Vân, điểm huyệt rồi nhét chàng vào trong gùi, đoạn cung tay, nghiêng mình nói :
- Đắc tội thiền sư, đa tạ thiền sư nương tay.
Lúc ấy, Đông Phương Thanh Vân chỉ thấy trước mắt tối đen, chân tay mềm nhũn, song dù chàng đang ngồi thì đầu chàng vẫn cao hơn Tích Thư Nhân cho nên sau khi định thần nhìn lại, chàng lại có thể quan sát hết sức rõ ràng mọi việc xảy ra trước mắt.
Đã nghe Tích Thư Nhân nói :
- Tại hạ vì cứu thế nhân nên phải dùng hạ sách.
Hữu Nguyên thiền sư nói :
- Đã là hạ sách, vì sao còn làm càn, nếu thí chủ biết vị tiểu thí chủ

này có chút căn nguyên với bổn phái, thí chủ sẽ đứng ngoài mà thôi.
Tích Thư Nhân mắt lóe hung quang tàn độc, nhìn trừng trừng nói :
- Thiền sư ắt biết tiểu huynh đệ này là nhi tử của Sinh tử sinh Đông Phương Thần Nghiêu, thủ lãnh của Càn Khôn Tam Bí. Chẳng những y có ân oán với quí phái mà còn ân oán với cả bảy đại môn phái. Tuy là như thế song Đông Phương Thần Nghiêu còn có quan hệ sâu sắc với bỉ nhân, thiền sư thân mặc tăng bào, phải biết Phật môn lấy từ bi làm gốc, chỉ có chút ân oán với phụ thân mà lại đem nhi tử xử vào tử địa hay sao?
Thiền sư nghe rồi vội nói :
- Xử vào tử địa? Tích Thư thí chủ sao lại điên đảo thị phi, thí chủ tự xưng là sứ giả của Âm Dương bang, lẽ nào, lẽ nào...
Còn chưa dứt lời, Hữu Nguyên thiền sư bỗng phất hai tay áo, hai luồng kình phong mãnh liệt tựa sóng dữ xô tạt ập tới Tích Thư Nhân.
Tích Thư Nhân vẫn đứng im bất động, không hiểu vì quá kinh ngạc hay quá coi thường công lực của thiền sư.
Ầm một tiếng, đá bay cát chạy, bụi bốc mù trời. Nhưng điều khiến người ta kinh hài hơn cả là Tích Thư Nhân vẫn đứng sừng sững, không thấy phản ứng hay phòng vệ.
Trong vòng một trượng nơi y đứng không chút bụi mờ, tà áo không phất phơ.
Hữu Nguyên thiền sư vừa thấy vậy, buột miệng kinh hoảng :
- Đại Thừa thần công...
Tích Thư Nhân lạnh giọng :
- Không sai? Thiền sư ngạc nhiên sao? Với môn thần công này, bỉ nhân đã sử dụng tuyệt học của Nga Mi, có thể nói là bỉ nhân cũng được liệt vào hàng sư tổ của thiền sư.
Mặt đỏ bừng, Hữu Nguyên thiền sư nói :
- Thí chủ lai lịch kỳ bí, Đông Phương thí chủ lọt vào tay thí chủ, ắt không còn hy vọng sinh hoàn. Ôi, lão hủ là Nga Mi chưởng môn đã không thể tuân thủ qui định của sư môn, lại tận mắt thấy tuyệt học của tệ phái do ngoại nhân thi triển, mà không thể dò hỏi căn nguyên.
Nói tới đây, hữu thủ của thiền sư vung lên, nhanh như chớp đã vỗ xuống thiên linh cái. Tích Thư Nhân thấy vậy cả kinh, vội gầm lên một tiếng, thân hình vẫn đứng im bất động. Đã nghe Hữu Nguyên thiền sư kêu hự một tiếng, thân hình lảo đảo thoái lui bảy tám bước nữa, ngã ngồi xuống đất, sắc diện đầy vẻ hoang mang.
Tích Thư Nhân khẽ hừ một tiếng nói :
- Thiền sư thân là Nga Mi chưởng môn cùng Thiếu Lâm thống lãnh võ lâm, rốt cục chẳng có chút cốt khí trước trọng trách mà lại muốn

tự tận, điều này há chẳng phải để võ lâm chê cười sao? Theo giang hồ truyền ngôn thì Thiếu Lâm Viên Trí đại sư và Nga Mi Hữu Nguyên thiền sư cùng có định lực kinh hồn, thấy Thái Sơn sụp đổ trước mắt mà mặt không đổi sắc, sông Hoàng Hà ập lên đầu mà thần thái vẫn an nhiên, ung dung. Nay vừa thấy những điều này mới biết toàn là lời giả dối, khiến người ta phải lo thay cho võ lâm giang hồ.
Bỗng năm bóng lục y tựa năm đạo thanh quang lao tới sau lưng Hữu Nguyên thiền sư. Năm người này chính là Kim Đính ngũ kiếm. Ngũ kiếm trừng mắt giận dữ nhìn Tích Thư Nhân. Lúc này Hữu Nguyên thiền sư mặt đầy kinh dị, hổ thẹn, từ từ đứng lên, song thủ chắp trước ngực miệng niệm Phật hiệu, thi lễ với Tích Thư Nhân :
- Ý tứ của thí chủ cũng tựa thân thế của thí chủ vậy, vô cùng kỳ bí, thí chủ đã bảo là sứ giả của Âm Dương bang mà trong mấy tháng gần đây đã tạo ra một trường kiếp võ lâm, máu đổ thịt rơi, như sấm sét, tựa cuồng phong, thần bí khôn lường, hơn nữa Âm Dương bang lại tuyên bố sẽ làm cỏ võ lâm, tận diệt bảy đại môn phái trong khi hành động này của thí chủ tựa hồ trái nghịch với điều qui quí bang, khiến lão hủ không hiểu.
Tích Thư Nhân nói :
- Nếu chẳng phải muốn giấu hành tung, bỉ nhân nào cần phải bịt mặt vận hồng bào?
Hữu Nguyên thiền sư vẫn ngơ ngác không hiểu :
- Lão hủ không có thời gian hỏi tường tận ý tứ của thí chủ là thiện hay là ác ý.
Hiện tại lão hủ kính thỉnh thí chủ giải đáp một vài điều nghi vấn. Lão hủ không cưỡng ép thí chủ. Điều thứ nhất, Tích Thư thí chủ đã đoạt được Thanh Vân thí chủ, phải chăng muốn đem hiến cho Âm Dương bang.
Tích Thư Nhân lạnh lùng :
- Bỉ nhân tuy tự xưng là sứ giả Âm Dương bang, song lại không phải là người của Âm Dương bang, cho nên sẽ không để cốt nhục tương tàn, tức là sẽ không hiến Đông Phương Thanh Vân cho Âm Dương bang.
Hữu Nguyên thiền sư cả kinh :
- Điều này càng khiến lão hủ nghi hoặc, song sự thể vốn hư hư thực thực, lão hủ tin thí chủ là được rồi. Điều thứ hai, thí chủ có thể cho lão hủ hay đã học được "Đại Thừa thần công" ở đâu?
Tích Thư Nhân thò tay vào bọc nói :
- Học được từ cuốn sách này, hiện tại bỉ nhân xin hoàn trả lại cho quí tự.

Vừa nói hữu thủ khẽ phẩy, một đạo hắc quang lao vút về phía Hữu Nguyên thiền sư. Lão thiền sư cũng đưa hữu thủ lên nghênh đón. "Bộp" một tiếng, vừa hay tiếp lấy vật đó đưa mắt nhìn lên cuốn sách, bỗng thiền sư giật nãy người, thối lui một bước, mặt đầy kinh hoảng, lập cập nói :
- Đây, đây, đây...
Hữu Nguyên thiền sư tựa hồ bị vật gì chấn ngang họng, không nói nên lời, mắt trợn tròng nhìn Tích Thư Nhân. Tích Thư Nhân vẫn lãnh đạm nói :
- Đại Thừa thần công, một trong Tam Đại bảo kinh của quí phái đã được bỉ nhân hoàn trả, hiện tại hãy để bỉ nhân tự nói ra điều thứ ba.
Hữu Nguyên thiền sư bỗng cung tay nghiêng người :
- Tích Thư thí chủ, hồng ân đối với bổn phái khiến lão hủ cùng chúng đệ tử, đến chết không quên, nếu Tích Thư thí chủ có khi nào cần dùng tới bổn phái, có thể tùy nghi phát lệnh. Tệ phái dù có xông vào nước sôi lửa bỏng cũng không dám chối từ.
Tích Thư Nhân lạnh lùng ngắt lời :
- Đừng nhiều lời, khi bỉ nhân gởi thiếp thứ nhất là muốn mượn Đại Thừa kim cương kinh để cho rõ sự thực, việc thứ hai là muốn xin quí tự hai viên Khôn linh đan, đây là cưỡng bách, vì nếu thiền sư không cho, bỉ nhân đành phải động thủ.
Hữu Nguyên thiền sư cười ha hả :
- Tích Thư thí chủ khỏi cần cưỡng cầu, tệ tự đương nhiên sẽ tặng thí chủ linh đan.
Nói rồi, Thiền sư quay sang ngũ kiếm mà nói :
- Thiên Minh sư thúc, thỉnh sư thúc đi lấy hai viên Khôn linh đan ra tặng Tích Thư thí chủ.
Thiên Minh đại sư là đệ nhất kiếm của Ngũ kiếm nghe vậy lập tức cung tay nói :
- Tuân lệnh dụ Chưởng môn?
Dứt lời vừa định chuyển mình bước đi, bỗng...
Một tiếng quát vang lên như sấm nổ :
- Khoan?
Tiếng quát vừa dứt lập tức có tiếng than vãn vang lên :
- Ò? Ò... Đói bụng rồi...
Mọi người thảy đều đưa mắt nhìn đi, thảy đều biến sắc.
Lúc ấy Hữu Nguyên thiền sư lập tức hạ giọng :
- Ngũ kiếm mau trở về đại điện, kêu mọi người mau lớn tiếng tụng kinh niệm Phật. Mau? Mau? Có lẽ đêm nay, đêm nay...
Vốn thiền sư còn muốn nói ra điều gì, song lại thôi không nói. Ngũ

kiếm đồng thanh đáp :
- Tuân mệnh Chưởng môn...
Đoạn Ngũ Kiếm quay người phi thân vào đại điện.
Đã nghe thanh âm lạnh lẽo của Tích Thư Nhân :
- Thụ Thi Chiêu Hồn, hãy nhớ, đây là Nga Mi sơn, hoàn toàn không phải là nơi giải những oán cừu giữa ta và ngươi, ngươi kêu vài tiếng nữa thì kẻ chết không phải là ta, mà là mấy hòa thượng vô oán vô cừu trên Nga Mi sơn này.
Khi nãy Đông Phương Thanh Vân nhảy từ trên cao xuống tới đụng phải một cái xác, kỳ thực là một người. Người này gầy khô như que củi, chỉ còn có mỗi lớp da bao bên ngoài bộ xương, gò má nhô lên, hốc mắt hõm xuống, những nếp nhăn khắc sâu trên mặt, hai tay buông thỏng bên người, trông tựa một xác chết khô, điểm duy nhất còn giống người là trên đầu còn phất phơ một túm tóc. Song mục lộ hung quang. Điều kỳ quái là y bị một dây thừng đen thắt chặt lấy cổ treo tòn ten trên cây.
Người này chính là nhân vật mà trong mấy năm gần đây đã uy danh giang hồ, được người ta gọi là Thụ Thi Chiêu Hồn Khiếu Tam Sanh, tuyệt chiêu của y là kêu ba tiếng “Ò ò.. đói bụng rồi...”
Tiếng thứ nhất và tiếng thứ hai khiến người ta thần trí mê loạn, nhưng đến tiếng thứ ba vừa vang lên thì không còn ai có thể thoát chết.
Thụ Thi Chiêu Hồn lại than vãn :
- Ò ò... đói bụng rồi...
Đây là tiếng thứ hai, Hữu Nguyên thiền sư vô cùng kinh hoảng, lập tức chấp hai tay cúi đầu nhập định, chỉ có Tích Thư Nhân lạnh lùng nói :
- Ngươi có sự gì cứ nói ra, đừng than van như vậy?
Tình thế đã cực kỳ khẩn trương, mọi người có mặt tại hiện trường không lạnh mà run, răng khua lộp cộp.
Thụ Thi Chiêu Hồn than vãn :
- Ò ò... Ò ò...
Tích Thư Nhân mặt vẫn lạnh lẽo vô tình. Hữu Nguyên thiền sư đã nhập định nên không dám phân tâm. Chỉ có Đông Dương Thanh Vân, khi tiếng ò thứ ba vang lên, bỗng cảm thấy toàn thân rúng động, đến tiếng ò thứ tư, toàn thân bỗng nhiên như bị ai lôi ra khỏi gùi quăng xuống đất. Điều kỳ quái là khi rơi xuống đất dường như rơi xuống chiếc nệm bông, không có chút chi đau đớn. Tích Thư Nhân cả kinh, sấn tới hai bước rồi bỗng dừng lại. Thụ Thi Chiêu Hồn vẫn cứ ò ò than vãn.

Trọng đại điện của Kim Đính tự lại lặng im phăng phắc, Hữu Nguyên thiền sư chợt tỉnh lại, ngửa cổ hú dài một tiếng. Tiếng hú như phụng hót rồng ngâm, tựa hổ gầm, dường beo rống. Tiếng hú khiến cho cỏ cây bốn bề rung lên xào xạc.
Thụ Thi Chiêu Hồn lại vẫn than vãn ò ò đói bụng.
Đông Phương Thanh Vân mỗi lần nghe tiếng ò thì toàn thân lại rúng động một lần. Chàng cứ ngẩn ngơ bước về phía Thụ Thi Chiêu Hồn.
Tích Thi Nhân cả kinh vội phi thân lướt tới cười gằn một tiếng, tả thủ chộp lấy Đông Phương Thanh Vân, hữu thủ nhanh như chớp vung một chưởng công kích Thụ Thi Chiêu Hồn.
Thụ Thi Chiêu Hồn nói giọng lạnh lẽo :
- Chiêu thứ nhất ta đã tâm lĩnh....
Nói rồi chỉ nghe một tiếng sầm. Tích Thư Nhân lảo đảo thối lui ba bước mặt lộ vẻ kinh hoàng.
Lúc này Đông Phương Thanh Vân bỗng trợn trừng hai mắt, hai đạo mục quang ánh lên vẻ tàn độc phẫn hận. Chàng đảo mắt nhìn song phương một lượt gằn giọng :
- Vì sao các vị biết tại hạ là Đông Phương Thanh Vân?
Lúc này Thụ Thi Chiêu Hồn bỗng nói :
- Có ai mà không biết hậu duệ của Sinh Tử Sinh Đông Phương Thần Nghiêu đệ nhất Càn Khôn Tam Bí là Đông Phương Thanh Vân. Ngươi giống hệt như phụ thân ngươi hai mươi năm về trước. Đông Phương Thanh Vân, việc ngươi hiện thân trong võ lâm sớm ba năm khiến bọn ta kinh ngạc, song điều khiến ta bất ngờ hơn cả là ngươi chẳng có một chút võ công nào?
Trong khi Thụ Thi Chiêu Hồn nói thì Tích Thư Nhân đã đến bên Đông Phương Thanh Vân nói với Thụ Thi :
- Kiến giải của ngươi và ta có điểm tương đồng...
Thụ Thi Chiêu Hồn không đợi Tích Thư Nhân nói hết, ngắt lời :
- Tích Thư Nhân, hôm nay có lão phu ra tay, ngươi cũng khó bề cướp Đông Phương Thanh Vân đi được, y thuộc về ta, ngươi mau mau xéo đi?
Tích Thư Nhân luôn miệng cười nhạt, nói :
- Thụ Thi Chiêu Hồn, đã có Tích Thư Nhân ở đây, ngươi muốn đem Đông Phương Thanh Vân đi, chỉ e không tránh khỏi một trường sinh tử quyết đấu, có bản lãnh thì hãy xuống đây.
Thụ Thi Chiêu Hồn cười khành khạch :
- Phải, phải, hôm nay quyết không thể tránh khỏi cuộc đấu sinh tử, chính như ngươi đã nói Nga Mi sơn này hoàn toàn không phải là nơi để cho ta và ngươi động thủ.

Thôi như vậy, ta xuống dưới chân núi Nga Mi đợi ngươi tại Nga Mi trấn Thanh Quan Giang, ngươi còn phải mất bao lâu nữa mới giải quyết xong chuyện ở đây?
Tích Thư Nhân lạnh lùng nói :
- Khoảng uống cạn một tuần trà.
Thụ Thi Chiêu Hồn nói :
- Quân tử nhất ngôn, tới lúc đó thỉnh huynh đài cùng Đông Phương Thanh Vân tới Thanh Quan Giang, lão phu đợi ở đó.
Lời nói chưa dứt đã thấy một bóng đen xì chầm chậm cất cao lên hơn bốn trượng xoay tít thân hình giữa không trung lao vút đi như tên bắn.
Đông Phương Thanh Vân thấy vậy vừa kinh vừa phục.
Tích Thư Nhân mặt vẫn không chút thay đổi.
Hữu Nguyên thiền sư kêu lên kinh hãi :
- Hư Bộ lăng vân Đạp Phong đây... đây...
Sau mấy tiếng đây đây, Hữu Nguyên hòa thượng dường như đã mất đi vẻ tôn nghiêm của một Phương trượng chưởng môn, trầm giọng khẽ quát :
- Thiên Minh đại sư ở đâu?
Một tiếng có vang lên, năm bóng người nhanh như cắt đã tới bên mình Hữu Nguyên thiền sư, Thiên Minh đại sư là thủ lãnh của Thiên Đính ngũ kiếm bước về phía Tích Thư Nhân với vẻ cung kính, cất giọng sang sảng :
- Kính thỉnh Tích Thư thí chủ thọ tiếp Khôn linh đan.
Tích Thư Nhân tiến tới mấy bước, thò tay lấy mấy viên linh đơn trong tay đại sư mà chẳng thèm liếc đại sư một cái, bỏ vào trong bọc, sau đó quay qua nói với Hữu Nguyên thiền sư :
- Cảm tạ thiền sư tặng linh đan, tới chết khó quên, bỉ nhân cáo biệt ở đây, những mong thiền sư bảo trọng. Còn nhiều việc khác, Thiếu Lâm Viên Trí đại sư sẽ đích thân kiếm thiền sư thương lượng.
Hữu Nguyên thiền sư vội chấp tay nghiêng mình nói :
- Tích Thư thí chủ, lão hủ vẫn còn một nghi vấn, chẳng hay thí chủ có thể chỉ giáo?
Tích Thư Nhân nói :
- Bỉ nhân biết là sự việc có liên quan tới Đại Thừa thần công của quí phái, kỳ thực bảy đại môn phái đều đã mất sách, những quyển kinh của bảy đại môn phái, nói thẳng ra là sở hữu của chủ nhân tại hạ. Còn việc lấy Kim Cương kinh đổi linh đan lại là ý của tại hạ, điều này thỉnh thiền sư bỏ qua.
Hữu Nguyên thiền sư vội hỏi :

- Dám hỏi thí chủ, tôn chủ nhân là vị nào?
Tích Thư Nhân lãh đạm :
- Thỉnh thiền sư lượng thứ, tại hạ không thể nói. Kỳ thực lần cuối cùng tại hạ gặp chủ nhân gia cách đây đã mười lăm năm, khi đó tại hạ mới chỉ là một hài tử chưa biết trời cao đất dày, tuân mệnh chủ nhân luyện tuyệt học của bảy đại môn phái. Đến khi luyện thành thì hoàn trả kinh sách, thấm thoát đã mười lăm năm.
Hữu Nguyên thiền sư nghe vậy, biến sắc nói :
- Vì sao thí chủ lại biết rõ việc bổn phái mất bảo kinh xảy ra vào đêm trừ tịch?
Tích Thư Nhân lúc này dường như đang nhớ lại ở đoạn thời gian mười lăm năm trước, đã nghe Hữu Nguyên thiền sư hỏi bèn đáp :
- Điều này cách đây một tháng khi bỉ nhân tới hoàn trả lại bí kiếp cho Thanh Thành phái, phát giác trong Thanh Thành phái có điều kỳ quái, đến khi bỉ nhân kịp tới thì toàn phái Thanh Thành đã vô cùng hỗn loạn, hỏi ra mới biết nguyên do. Cho đến khi bỉ nhân tới Thiếu Lâm, được Viên Trí đại sư cho hay rằng Đạt Ma chân kinh của Thiếu Lâm cũng bị đánh cắp trong đêm trừ tịch. Kẻ đánh cắp có võ công vô cùng cao siêu, điều khiến người ta cảm thấy kỳ quái là việc cả bảy môn phái bị đánh cắp bảy kinh do cùng một người. Thỉnh vấn thiền sư có thấy rõ kẻ đó là ai khi y tới quí tự?
Hữu Nguyên thiền sư kinh ngạc :
- Chẳng những nhìn rõ mà còn đối chưởng với lão kia, bản lãnh của người này khiến người ta không thể tưởng tượng được.
Tích Thư Nhân cười lạnh :
- Phải rồi, dưới gầm trời này, làm sao có bảy người cùng lúc đánh cắp bảy bộ chân kinh của bảy đại môn phái, hiện tại có một điều bỉ nhân muốn hỏi thiền sư.
Thiền sư đã biết rõ sự tình như vậy, vì sao lại dễ dàng để bỉ nhân mang Đông Phương Thanh Vân đi.
- Lão hủ từng nói qua, kẻ đánh cắp cùng đối chưởng với lão hủ, dung mạo của người nọ tuy giống hệt Đông Phương Thanh Vân nhưng thân cao hơn Đông Phương thí chủ khoảng ba tấc, hơn nữa cử chỉ lại là của cao nhân.
Tích Thư Nhân cười ha ha :
- Quả nhiên thiền sư có kiến giải của cao nhân, không hổ là nhất đại tông sư. Sự tình đã rõ ràng như vậy, bỉ nhân xin cáo từ.
Hữu Nguyên thiền sư cung tay nói :
- Kính thỉnh thí chủ bảo trọng.
Tích Thư Nhân lãnh đạm :

- Bỉ nhân cũng mong thiền sư thận trọng.
Nói đoạn Tích Thư Nhân bước về phía Đông Phương Thanh Vân.
Đông Phương Thanh Vân mặt đầy vẻ tức giận gầm lên :
- Hồng y nhân, dừng bước.
Tích Thư Nhân giật mình, mục quang bỗng dịu lại, giọng hòa nhã :
- Hài tử, giờ chẳng còn sớm nữa, nói thực cho người hay, trừ phi ngươi thay da đổi lốt thì người trong thiên hạ võ lâm mới dung được ngươi.
Mấy tháng liền trèo đèo lội suối, vất vả, song thân gặp bi thảm đã khiến Đông Phương Thanh Vân đau khổ vô cùng, sớm coi thế nhân đều là cừu địch, vừa nghe Tích Thư Nhân nói vậy bèn quát :
- Ngươi nói vậy là có ý gì?
Tích Thư Nhân giọng vẫn ôn hòa :
- Kỳ thực có nói đến ngươi vẫn không biết, song ta vẫn phải nói. Phụ thân của ngươi là cừu địch của tất cả các nhân vật hắc đạo trong thiên hạ. Mười lăm năm trước lại có một hiểu lầm rất lớn với bảy đại môn phái. Lâm vào thế không đội trời chung cùng bảy đại môn phái, hôm nay ngươi lên Nga Mi chẳng khác chi đưa đầu vào thòng lọng. Tuy võ lâm có một qui tắc là tội của cha không quan hệ tới con, song thâm tâm hiểm ác, vì sự an toàn của mình, ngươi phải đi với ta. Có một ngày ngươi cũng có thể lừng danh như phụ thân.
Đông Phương Thanh Vân vẫn lạnh lùng :
- Làm sao ngươi biết phụ thân ta là Sinh Tử Sinh Đông Phương Thần Nghiêu?
Tích Thư Nhân nói :
- Thứ nhất tên của ngươi có phải là Đông Phương Thanh Vân không?
Đông Phương Thanh Vân ngơ ngác gật đầu, Tích Thư Nhân mỉm cười tiếp :
- Vậy thì đúng rồi, mười sáu năm trước khi ngươi ra đời, từng được đưa tới đại hội Thiếu Lâm tự, tại đó những người ở đó đặt danh cho ngươi là Đông Phương Thanh Vân.
Hài tử, ngươi thử nghĩ xem, ngươi vừa ra đời đã là một sự kiện chấn động võ lâm quần hùng hội tụ tại Thiếu Lâm tự đại hội, ngoài các nhân vật đứng đầu hai phái Hắc Bạch còn có Chưởng môn của bảy đại môn phái.
Nói tới đây, Tích Thư Nhân quay về phía Hữu Nguyên thiền sư hạ giọng :
- Năm xưa, thiền sư cũng là một trong những vị đó, phải không?
Hữu Nguyên thiền sư gật đầu trịnh trọng :

- Đúng vậy.
Tích Thư Nhân lại tiếp :
- Điều thứ hai, cách đây hai mươi năm lần đầu ta gặp phụ thân ngươi, dung mạo của ngươi chẳng khác gì người lúc này, kể cả khuôn mặt, thân hình cử chỉ, thần thái, có thể nói ngươi là sự tái hiện của Đông Phương Thần Nghiêu.
Đông Phương Thanh Vân lắc đầu khó hiểu.
Tích Thư Nhân lại tiếp :
- Những người tham dự thịnh hội còn có võ lâm chí tôn Võ Lâm Tam Bí gồm Sinh Tử Sinh Đông Phương Thần Nghiêu, Phụ Hổ Sinh Hoàng Phổ Duy, Tọa long sinh Thượng Quan Thần. Khi đi, võ lâm Tam Bí cũng tặng cho ngươi một vật gọi là Ngọc Dinh Liên. Ngươi thử nghĩ xem việc ngươi ra đời khiến cho thiên hạ võ lâm vui mừng như vậy. Hơn nữa lại là hậu duệ duy nhất của Tam Bí, thiết tưởng có nên dựng thành sự nghiệp cứu quốc cứu dân, trừ bạo an lương không?
Đông Phương Thanh Vân nghe vậy lấy làm kỳ lạ, bất giác cho tay vào ngực sờ vào Ngọc Dinh Liên, nhưng miệng vẫn nói :
- Vì sao ta lại phải đi theo ngươi nhỉ?
Tích Thư Nhân thở dài lắc đầu :
- Hài tử, ta biết ngươi phải chịu quá nhiều thử thách, đi thôi.
Nói rồi Tích Thư Nhân phi thân lướt tới bên Đông Phương Thanh Vân, điểm vào ma huyệt của chàng rồi nhét chàng vào trong gùi, đoạn nói với Hữu Nguyên thiền sư :
- Tại hạ cáo từ.
Vừa nói thân hình bay vút lên cao, vượt ra khỏi Kim Dinh tự, phi thân xuống núi.
Đông Phương Thanh Vânngồi ở trong gùi không cử động được nhưng mieng vẫn có thể nói nên bèn lên tiếng :
- Vì cớ gì mà ngươi bắt ta đi vậy?
Tích Thư Nhân khẽ nói :
- Thỉnh Thiếu chủ lượng thứ, kỳ thực Thiếu chủ có thể biết vì sao bỉ nhân tự xưng là sứ giả của Âm Dương bang? Vì sao khi hoàn trả chân kinh lại xin hai viên Khôn linh đan? Điều này không phải là vì Thiếu chủ mà vì trước mặt Hữu Nguyên thiền sư không thể nói rõ mà thôi.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên hỏi :
- Ai là Thiếu chủ của ngươi?
Tích Thư Nhân dịu giọng :
- Thiếu chủ chính là chủ nhân của nô tài. Thiếu chủ, lệnh tôn lúc này

ra sao?
Đông Phương Thanh Vân nghe vậy vừa ngạc nhiên vừa buồn bã. Lời của Tích Thư Nhân chạm vào vết thương lòng của chàng. Nỗi đau đớn tụ trong mấy tháng qua lúc này bỗng òa vỡ, chàng run giọng nói nước mắt lã chã rơi :
- Gia.. gia phụ đã mất rồi?
Tích Thư Nhân toàn thân rúng động, toàn thân lảo đảo, hai mắt tối sầm, run giọng :
- Sư phụ chết rồi? Chết rồi? Phải chăng sư phụ thọ bệnh mà chết?
Đông Phương Thanh Vân hiện vô cùng bi phẫn, cũng cảm thấy thần sắc của Tích Thư Nhân có điều khác lạ, chú ý nghe mới biết y là đệ tử của phụ thân, bèn không còn e ngại gì nữa, khóc rống lên.
- Bị cừu nhân giết trong đêm tối, gia mẫu bị cướp...
Đông Phương Thanh Vân còn muốn nói tiếp thì Tích Thư Nhân đã vội hỏi :
- Sư phụ bị giết? Không thể như vậy được. Sư phụ đã luyện thành Kim Cương Bất Hoại, dù là trong khi ngủ có dùng bảo kiếm mà chém cũng chẳng thể sát hại được, sai rồi?
- Nhưng gia phụ thực quả là bị giết?
- Thiếu chủ, hiện tại nô tài chợt nhớ ra, sau khi sinh Thiếu chủ được vài tháng, thì mẫu thân đã bỏ đi, cho nên Thiếu chủ nói gia mẫu bị cướp hoàn toàn không đúng. Lần cuối khi nô tài gặp sư phụ, sư phụ có nói rằng đã đem Thiếu chủ giao cho bằng hữu nuôi dưỡng.
- Ngươi muốn nói người bị giết và bị cướp đi hoàn toàn không phải thân phụ mẫu của ta?
- Không sai?
- Thân thế của ta vì sao lại phức tạp như vậy?
- Thế sự vốn đã phức tạp cũng giống như nô tài đây, mới hiện thân tại võ lâm có ba tháng phải vội chuẩn bị chu toàn mọi sự cho việc hiện thân của Thiếu chủ, Thiếu chủ đột nhiên xuất hiện, há chăng phải phức tạp hơn sao?
- Chuẩn bị cho ta cái gì?
- Theo nô tài được biết, những người chuẩn bị cho Thiếu chủ hiện thân không chỉ có một mình nô tài. Vì cường địch của Thiếu chủ vô cùng phi phàm, một mình nô tài chỉ e không thể đối phó. Từ từ Thiếu chủ sẽ hiểu. Chúng ta đi thôi.
Đông Phương Thanh Vân lúc này chỉ thấy mọi việc thế gian lúc này đều thay đổi.
Tâm cảnh của chàng hiện tại vô cùng kích động. Ngọn lửa cừu hận bùng cháy dữ dội trong lòng chàng, báo thù?

Dưới chân núi là một dòng sông nước trong như gương, chảy uốn lượn theo thế núi. Màn đêm mông lung. Gió khẽ thổi trên mặt nước phẳng lặng tạo nên vô vàn những gợn sóng lăn tăn dưới ánh trăng thanh. Dòng sông như ánh lên vạn điểm ngân quang, tạo nên cảnh sắc huy hoàng, như thơ như họa.
Xa xa những đốm lửa trên các ngư thuyền khi mờ khi tỏ tựa những vì sao đang di động trên sông ngân. Đêm trăng trên sông thực u tịch mà đẹp đẽ.
Hiện tại đã sang canh hai. Bên hồ Thanh Quan Giang có hai người đứng cách nhau năm trượng, một người đứng im sừng sững, một người dựa vào thân cây mà đứng.
Người đứng sừng sững nọ toàn vận hồng y, trên đầu cũng trùm một vuông vải hồng, sau lưng đeo một cái gùi, trong gùi có một thiếu niên anh tuấn, mặt đầy vẻ ngơ ngác..
Song phương đứng im bất động, ai nấy đều trầm tư mặc tưởng. Xa xa tiếng cỏ cây rì rào. Gần cận, tiếng sóng nước lao xao. Một trận hàn phong thổi qua khiến tà áo hai người phất phơ. Song phương đứng lặng như vậy khoảng thời gian uống cạn một tuần trà.
Bỗng có tiếng rì rào vang lên tựa như tiếng của quỷ mị nhai xương người, phá tan bầu không khí tịch lặng. Tiếng rào rào mỗi lúc một gần, âm thanh ghê rợn khiến người ta sởn tóc gáy.
Song phương vẫn đứng im bất động. Đông Phương Thanh Vân ngồi trong gùi, cả kinh thất sắc. Thì ra cách đó sáu trượng đã có một người đang đứng. Người này hình dung cực kỳ cổ quái, thân vận hắc y, mặt che vải đen, thân hình dài ngoẳn, song mục phát ra hai đạo hung quang chiếu thẳng về phía Đông Phương Thanh Vân, khiến chàng cảm thấy hai đạo mục quang ấy tựa hồ muốn xuyên tâm can của chàng.
Điều khiến chàng kinh hãi hơn cả là trên vai tả của người này có một cỗ quan tài sơn đen, dưới ánh trăng, hắc quang phản chiếu càng khiến người ghê rợn.
Sương đêm cây nồng, cỏ cây phát ra tiếng rì rào khi gió thổi qua như khóc như than, khiến bầu không khí nơi đây đầy sự đe doạ của chết chóc.
Bầu không khí nặng nề vẫn ngưng đọng. Song phương vẫn đứng im bất động. Chỉ có Đông Phương Thanh Vân vì quá kinh hãi nên vẫn nhìn người mang quan thài trên vai chòng chọc. Hồi lâu sau, hai đạo

hung quang của người này chợt biến mất. Người mang quan tài bỗng cúi đầu xuống. Tình thế này khiến Đông Phương Thanh Vân không chịu được nữa, chỉ muốn hét to lên, nhưng không hiểu vì sao vẫn không thể kêu thành tiếng.
Qua một khoảng thời gian khá lâu, hắc y nhân mang quan tài trên vai tựa hồ hết chịu nổi, lạnh lùng nói :
- Canh ba rồi.
Thụ Thi Chiêu Hồn cũng nói :
- Phải, canh ba rồi...
Tích Thư Nhân cũng gật đầu nói :
- Đã canh ba, chẳng lẽ...
Không nói hết lời, cả ba lại đứng im bất động.
Gió đêm lại thổi khiến cành lá rì rào khóc than.
Lại một tuần trà nữa qua đi. Thụ Thi Chiêu Hồn tựa hồ không thể chịu được nói :
- Lẽ nào...
Tích Thư Nhân lại tiếp :
- Quỷ Tinh Linh ắt sẽ tới.
Hắc y nhân lạnh lẽo :
- Xem ra có lẽ y không thể tới, ba người chúng ta cũng được.
Thụ Thi Chiêu Hồn nói :
- Ừ, thì ba người chúng ta vậy.
Tích Thư Nhân nói :
- Ba người cũng được? Có gì muốn nói cứ nói.
Thụ Thi Chiêu Hồn trầm giọng :
- Để ta.
Hắc y nhân cũng nói theo :
- Nên để cho ta.
Tích Thư Nhân lắc lắc đầu nói :
- Người do ta mang tới, phải để ta nói.
Thụ Thi Chiêu Hồn hạ giọng :
- Một nửa.
Hắc y nhân cũng nói :
- Một nửa, ngươi thì sao?
Tích Thư Nhân lãnh đạm :
- Bảy phần mười, chỉ là chưa tiến nhập Âm Dương bang.
Hai tiếng ồ lên khe khẽ, hắc y nhân bỗng nói :
- Vậy ngươi nói đi.
Thụ Thi Chiêu Hồn hạ giọng :
- Chỉ là điều này xảy ra quá sớm, sớm đến hai ba năm. Kỳ quái,

chẳng hiểu vì sao lần này sự sai biệt lại lớn đến như vậy.
Tích Thư Nhân vẫn bình thản tiếp :
- Thực là khiến người ta bất ngờ hơn nữa. Thiếu chủ lại chẳng có võ công, vì sự an toàn của Thiếu chủ chỉ có ta mới đảm đương nổi.
Thụ Thi Chiêu Hồn vội nói :
- Ta cũng có thể đảm đương được.
Tích Thư Nhân nói :
- Còn lời gì muốn nói nữa không?
Hai người kia đồng thanh đáp :
- Không.
Đến lúc này, Tích Thư Nhân mới đưa tay lôi Đông Phương Thanh Vân ra khỏi gùi, lạnh lùng nói với kẻ kia :
- Còn không mau bái kiến Thiếu chủ.
Hắc y nhân vội phi thân tới quì xuống trước mặt Đông Phương Thanh Vân nói :
- Tham kiến Thiếu chủ.
Thụ Thi Chiêu Hồn cũng cúi rạp người nói :
- Tham kiến Thiếu chủ.
Tình huống xảy ra quá đột ngột kỳ dị chỉ thấy Đông Phương Thanh Vân đứng ngẩn người, ngơ ngác nhìn Tích Thư Nhân. Tích Thư Nhân mỉm cười nói :
- Thiếu chủ chỉ cần nói “Các ngươi vô tội, đứng lên đi”, thì được.
Khi Đông Phương Thanh Vân ngơ ngác nhìn hai người kia, thì Tích Thư Nhân cũng quì xuống nói :
- Bái kiến Thiếu chủ.
Đông Phương Thanh Vân vội nói :
- Các ngươi vô tội, đứng lên đi.
Ba người cùng đồng thanh :
- Đa tạ Thiếu chủ, chúng tiểu nhân xin thề đồng cam cộng khổ, sống chết có nhau vì Thiếu chủ, trừ Ma cung, diệt Quỷ lâm để hoàn thành tâm nguyện của chủ nhân và Thiếu chủ.
Sau khi cả ba người đứng lên, Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên hỏi :
- Vì sao các vị lại gọi tại hạ là Thiếu chủ?
Tích Thư Nhân vội nói :
- Bẩm cáo Thiếu chủ, lệnh tôn chính là sư tôn của chúng tiểu nhân. Năm xưa thâu nhận hai mươi bốn đồng tử làm đệ tử. Chúng tiểu nhân chính là ba trong số những đồng tử này. Vì khi đó sư tôn từng phân phối chúng tiểu nhân cần phải phò Thiếu chủ làm chủ nhân.
Đông Phương Thanh Vân vừa nói bằng giọng chưa hiểu rõ :

- Hai người các vị vừa rồi gặp nhau trên Nga Mi sơn, vì cớ gì lại muốn quyết đấu sinh tử?
Tích Thư Nhân nói :
- Bẩm cáo Thiếu chủ, võ công của mỗi người trong chúng tiểu nhân đủ thắng bất kỳ một Chưởng môn nào trong số các Chưởng môn của bảy đại môn phái, nếu để họ biết mối quan hệ giữa chúng ta thì họ sẽ càng thêm nghi hoặc, như vậy không có lợi, điều này Thiếu chủ vẫn chưa thể hoàn toàn minh bạch, để khi Thiếu chủ đã luyện thành tuyệt học, tiểu nhân sẽ bẩm cáo với Thiếu chủ tường tận.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Sự này quả là phức tạp, ngươi chẳng đã từng nói danhtính của ta được các nhân vật đứng đầu thiên hạ võ lâm đặt cho, tại sao lại đắc tội với bảy đại môn phái, điều này thật hoàn toàn mâu thuẫn.
Tích Thư Nhân nói :
- Sẽ có một ngày Thiếu chủ hiểu được toàn bộ sự việc, hiện tại thì đã muộn rồi, chúng ta đi thôi. Thiếu chủ, thỉnh Thiếu chủ lại vào trong gùi. Chúng tiểu nhân sẽ mang Thiếu chủ đi.
Nói đoạn, Tích Thư Nhân lại nhấc Đông Phương Thanh Vân đặt vào trong gùi, rồi quay lại nói với hai người kia :
- Thiếu chủ đã xuất hiện, ngày mai ta tới Âm Dương bang, ai sẽ là người bảo vệ Thiếu chủ?
Thụ Thi Chiêu Hồn vội nói :
- Thiếu chủ mới bôn tẩu giang hồ, cũng cần phải để Thiếu chủ đi đây đi đó, để thêm phần lịch duyệt, ngươi cứ cùng Thiếu chủ xuất đầu lộ diện còn ta và Thần Quan Tú Sĩ sẽ ngấm ngầm hộ vệ, tới khi dó Quỷ Tinh Linh có thể sẽ xuất hiện, hợp lực của bốn người chắc cũng đủ.
Tích Thư Nhân chau mày nói :
- Biện pháp này tuy hay song cao thủ của Âm Dương bang rất nhiều, chúng ta không thể khinh suất.
Hắc y nhân Thần Quan Tú Sĩ vội cười hỏi :
- Lão đại cứ yên tâm, Âm Dương bang đã có người của chúng ta.
Tích Thư Nhân nói :
- Cứ quyết định như vậy, ta đi thôi.
Nói rồi Tích Thư Nhân bỏ đi.
Thụ Thi Chiêu Hồn và Thần Quan Tú Sĩ đồng thanh :
- Những mong Thiếu chủ vạn sự như ý.
Đông Phương Thanh Vân cũng nói :
- Kính thỉnh các vị bảo trọng.

Đông Phương Thanh Vân lúc này chỉ cảm thấy dường như mình đang nằm trên những con sóng bồng bềnh, thân hình chàng như vừa bay lên giữa lưng chừng trời rồi lại bỗng như chìm xuống mặt bể. Không lâu sau chàng bất tỉnh nhân sự.
Trong cơn hôn mê, chàng chợt cảm thấy toàn thân nóng rực tựa hồ bị nướng đến cháy da thịt, khí huyết trồi ngược, một luồng khí nóng từ đan điền lan tỏa khắp châu thân, mỗi lúc một nóng. Chàng hồ nghi mình không còn ở giữa nhân gian mà đang chìm sâu trong một giấc mộng đáng sợ. Luồng khí nóng tựa thác đổ mỗi lúc một mạnh, nhấn chìm Đông Phương Thanh Vân.
Bỗng một trận gió nhẹ đưa tới, mong manh trên da thịt. Trong chốc lát, tất cả mọi thống khổ đau đớn đều theo trận gió mà tan biến hết. Bên tai chàng vang lên giọng nói hiền từ :
- Thiếu chủ tỉnh lại rồi.
Đông Phương Thanh Vân mở choàng mắt chỉ thấy mình đang nằm trên một chiếc giường, bên cạnh là Tích Thư Nhân đang ngồi. Chàng lập tức ngồi bật dậy vận khí. Chỉ thấy chân khí dồi dào cuồn cuộn tuôn chảy. Lại thấy Hữu Nguyên thiền sư tay cầm một cái chén đưa tới trước mặt chàng nói :
- Chén thuốc này do lão hủ dùng thiên niên sâm hòa hợp với mười bốn viên linh đan của bảy đại môn phái luyện thành, rất hữu ích với thân tâm của thí chủ.
Sau khi Đông Phương Thanh Vân uống xong chén thuốc, Tích Thư Nhân lại đặt chàng nằm xuống, dùng song thủ dịu dàng xoa bóp chân thân người chàng một lượt.
Đông Phương Thanh Vân thấy nội phu dần dần lên theo sự di động song thủ của Tích Thư Nhân, không lâu sau chàng lại thiếp đi.
Chàng cứ ngủ vùi cả ngày. Sáng hôm sau tỉnh dậy, chàng khẽ hé mắt nhìn lại thấy Tích Thư Nhân vẫn ngồi bên giường chàng. Tích Thư Nhân vừa thấy Đông Phương Thanh Vân tỉnh lại thì mỉm cười nói :
- Thiếu chủ đã tỉnh lại, nô tài xin bẩm cáo, hiện tại Thiếu chủ đã có căn cơ đủ sáu mươi năm công lực, nô tài vốn muốn để Thiếu chủ tịnh dưỡng vài ngày, song hôm nay cần phải tới Âm Dương bang, cho nên đánh thức Thiếu chủ dậy cùng đi.
Đông Phương Thanh Vân lập tức ngồi dậy, chỉ cảm thấy toàn thân thư thái.
Chàng đảo mắt nhìn quanh, mục quang rừng rực. Luồng khí nóng trong nội phu vẫn không ngừng tuôn chảy. Chàng vừa đề khí đã thấy

thân hình nhẹ tựa lông hồng. Chàng nói :
- Vì sao ta nhất định phải cùng các ngươi tới Âm Dương bang.
- Điểm này nô tài chưa thể bẩm cáo cùng Thiếu chủ.
- Dường như tất cả mọi chuyện ta đều không nên biết. Chẳng lẽ các ngươi thấy ta còn quá nhỏ tuổi hay là không đáng tin cậy?
- Thỉnh Thiếu chủ lượng thứ. Thiếu chủ hạ lệnh, nô tài nào dám không nói. Nhưng do sự tình quá ư phức tạp mà thôi.
Đông Phương Thanh Vân lắc đầu nói :
- Ta không ép ngươi. Nhưng ngươi đã nói tới Ma cung, Quỷ lâm, vậy có thể nói cho ta hay đó là cái gì không?
Tích Thư Nhân vội vàng kính đáp :
- Ma cung là Tuần Hồi ma cung. Quỷ lâm là Không Trung quỷ lâm, một Cung một Lâm này thống trị võ lâm gần ba trăm năm. Bất kỳ một đệ tử tầm thường nhất nào của chúng, võ công cũng cao hơn cả Chưởng môn của bảy đại môn phái. Cho nên người trong võ lâm có truyền ngôn rằng, gặp Ma cung thì chạy, thấy Quỷ lâm thì trốn. Nói cách khác, khi vừa thấy người của Ma cung và Qui Lâm xuất hiện thì chỉ còn một cách duy nhất là đào tẩu.
Đông Phương Thanh Vân cảm thấy kinh dị, không ngớt lẩm bẩm :
- Thực là kỳ quái, điều này thật là kỳ quái.

Tổng đà của Âm Dương bang nằm trong một tuyệt cốc tại núi Vu Sơn bốn bề vách đá dựng đứng.
Một ngày nọ vào lúc chính ngọ, ánh thái dương gay gắt tỏa chiếu khắp nơi, nhưng sơn phong lại thôi ào ạt cuộn lên những luồng khí lạnh lẽo.
Trên một sơn đạo khúc khuỷu có hai bóng người một hồng một lam phi thân đi vun vút.
Chính lúc hai người đang vội vã như vậy, bỗng họ dừng phắt lại.
Trước mặt hai người hiện lên sừng sững Âm Dương bảo - Tổng đàn Âm Dương bang.
Thì ra hai người này chính là Tích Thư Nhân và Đông Phương Thanh Vân. Tích Thư Nhân quay lại nói với Đông Phương Thanh Vân :
- Võ công của Thiếu chủ tiến bộ vượt bực, Thiếu chủ cảm thấy thế nào?
Đông Phương Thanh Vân hai má ửng hồng, giọng có vẻ đắc ý :
- Có chút kỳ quái.

Tích Thư Nhân cười lớn :
- Thiếu chủ thiên tư tuyệt đỉnh, nhân nghĩa trung hậu đủ khiến nô tài vì Thiếu chủ phải xông vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng can tâm.
- Ngươi đừng kêu ta là Thiếu chủ nữa, có được không?
- Đã phân trời đất, ắt phải có chủ thứ, nếu thiên địa bất phân, chủ thứ bất minh, nào biết dưới gầm trời này còn có tôn trưởng. Người ta không thể nào gọi người đối diện bằng tiếng ê được. Lần này Thiếu chủ tới Âm Dương bang, bất luận gặp hiểm nguy gì, cần phải bình tĩnh ứng phó, đặc biệt là Âm Dương bang chủ, có thể đối với Thiếu chủ có chút khả nghi, chỉ cần Thiếu chủ bình tĩnh, nô tài sẽ vì Thiếu chủ mà ứng phó tất cả.
- Mọi sự ta đều nghe theo lời ngươi phân phó thì được rồi.
- Là an bài chứ không phải là phân phó. Tớ mà phân phó chủ há chẳng phải là thiên địa điên đảo hay sao? Kính thỉnh Thiếu chủ từ nay dùng lời thận trọng, nô tài đều là tay chân của Thiếu chủ. Bằng không, nô tài chẳng đảm đương tội này. Thiếu chủ chúng ta hãy nhảy lên bức tường này.
Đông Phương Thanh Vân ngước mắt nhìn lên, thấy tường cao chừng ba trượng, chàng nhìn Tích Thư Nhân :
- Ta có thể lên được ư?
Tích Thư Nhân đáp :
- Thiếu chủ cứ thử xem.
Đông Phương Thanh Vân khẽ điểm mũi chân, thân hình chàng bay vút lên tựa đại bàng tung cánh. Đã nghe Tích Thư Nhân nói :
- Thiếu chủ hãy bình tĩnh quan sát.
Vừa nói, Tích Thư Nhân vừa tung mình lên theo sát Đông Phương Thanh Vân, phần chàng vì dụng lực quá mạnh, nên lên quá năm thước với chỗ dừng chân trên bờ tường. Chính khi lòng đang lo ngại chưa biết phải ứng biến như thế nào thì Tích Thư Nhân đã lên tới.
Tích Thư Nhân cười :
- Chúng ta hãy thuận theo thế này mà nhảy xuống, hãy nhớ khi đáp xuống đề tụ chân khí, toàn thân phải thả lỏng.
Nói rồi cả hai nhất tề nhảy xuống. Tích Thư Nhân lại cười :
- Thiếu chủ thực là có tố chất bẩm sinh lạ kỳ.
Đông Phương Thanh Vân mặt nóng ran :
- Ồ, ngươi quá khen, ta còn phải học nhiều lắm.
Bỗng một thanh âm the thé vang lên, tiếp đó mười mấy bóng người lao tới vây quanh Tích Thư Nhân và Đông Phương Thanh Vân.
Tích Thư Nhân thấy vậy cất giọng lạnh lẽo :
- Kêu Bang chủ các ngươi ra đây, Tích Thư Nhân muốn gặp nàng.

Thanh âm the thé vang lên :
- Tiểu tử, ngươi thực cuồng ngạo...
Lời vừa dứt một bóng đen thoắt ẩn thoắt hiện hai luồng kình đạo mãnh liệt cùng lúc công tới trước ngực Tích Thư Nhân, sát khí khủng bố trùm khắp hiện trường. Tích Thư Nhân chẳng nói chẳng rằng, chân hữu bước tới, hữu thủ phất nhẹ, một tiếng "ầm" vang lên.
Kẻ vừa tập kích tựa diều đứt dây văng ra xa hai trượng, miệng thổ ra một búng máu.
Đột nhiên, một tiếng cười rin rít vang lên, tiếp đó một thiếu nữ thân vận hoàng y chợt hiện ra đứng trước mặt Tích Thư Nhân, nàng cất giọng lạnh lùng :
- Các ngươi hãy lui ra, việc này để ta ứng phó.
Chỉ thấy hoàng y thiếu nữ mặt tươi như hoa đào, mắt phụng, tóc xõa ngang vai, khóe môi ẩn hiện một nét cười. Hoàng y thiếu nữ vừa thấy Đông Phương Thanh Vân, hai mắt khẽ chớp, dịu dàng :
- Tướng công có sự chi mà tới Âm Dương bang?
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Vì quí Bang chủ.
Hoàng y thiếu nữ khẽ ồ một tiếng, kinh ngạc :
- Thì ra tướng công sớm có quen biết với bổn Bang chủ.
Tích Thư Nhân lạnh lẽo tiếp :
- Phải, sớm đã quen biết, hãy mau đi kêu Bang chủ ra đây, chủ nhân của lão phu hoàn toàn không muốn nói giỡn với ngươi.
Hoàng y thiếu nữ biến sắc, vừa thẹn vừa giận nói :
- Thất phu, ngươi vừa nói gì?
Tích Thư Nhân tiến tới hai bước cười nhạt :
- Hừ, các ngươi còn không mau đi kêu Bang chủ ra đây?
Hoàng y thiếu nữ không để Tích Thư Nhân nói hết đã lắc người phi thân tới, song thủ trong chớp mắt, phát liền năm chiêu, theo thế liên hoa chưởng, chưởng ảnh từ bốn phương ập tới, chưởng phong cuốn đất đá bay mờ mịt, Tích Thư Nhân xác định rõ vị thế của thiếu nữ bỗng quát :
- Quay lại?
Lời vừa dứt, Hoàng y thiếu nữ lảo đảo thối lui bảy, tám bước, ánh mắt nhìn Tích Thư Nhân với vẻ kinh dị, Tích Thư Nhân bỗng cười ha hả, lớn tiếng nói :
- Lãnh Tuyết Quyên, sao ngươi chưa ra?
Bỗng một giọng cười dịu dàng văng vẳng đưa tới, tiếp đó có tiếng nói êm tai của một nữ nhân vọng lại :
- Quí khách giá lâm, bổn Bang chủ nghênh tiếp quá chậm, thỉnh

lượng thứ, song vì các vị khẩu khí ngạo mạn, thực cũng không có vẻ gì là quân tử?
Lời vừa nói dứt, nữ nhân nọ đã tới, Đông Phương Thanh Vân cảm thấy trước mắt sáng bừng, thiếu chút nữa bị nhan sắc của nàng hớp hồn.
Chỉ thấy nữ nhân mày cong như liễu, đôi môi đỏ như xác pháo, hai chân thon dài, bờ eo mềm mại, da trắng muốt, đôi mắt phụng long lanh, trong vắt tựa như nước hồ thu cũng đang chú mục nhìn chàng.
Tích Thư Nhân vẫn đứng im, thủy chung không nói lời nào.
Trầm mặc hồi lâu, Âm Dương bang chủ Lãnh Tuyết Quyên tựa hồ cảm thấy mình có điều thất thố, vội quay đi nhìn về phía Tích Thư Nhân, cất giọng oanh vàng thỏ thẻ :
- Điều kiện của chúng ta, phải chăng các hạ đã làm xong?
Tích Thư Nhân đáp :
- Hiện tại, Âm Dương bang đã vang danh giang hồ.
Vừa nói xong Tích Thư Nhân khẽ ồ một tiếng, thầm nghĩ :
“Thực kỳ quái, giữa cặp mày của Lãnh Tuyết Quyên chẳng phải có một nốt ruồi đỏ son ư? Điều này thực chẳng phải nói rõ ràng, nàng là người của Không Trung quỷ lâm sao? Vì sao khi thấy Đông Phương Thanh Vân nàng không có phản ứng chi? Hừ, kỳ quái?”
Âm Dương bang chủ vẫn thỏ thẻ :
- Nói như vậy, các hạ tới đây là vì Linh chi đan phải không?
Tích Thư Nhân lãnh đạm :
- Đúng vậy, chẳng lẽ Bang chủ muốn hủy bỏ điều ước?
Lãnh Tuyết Quyên bỗng sa sầm mặt, lạnh lùng :
- Không phải, song bổn Bang chủ còn có một vấn đề, nếu các hạ nói thực, thì bổn Bang chủ sẽ không hủy ước, bằng không, hừ...
Tích Thư Nhân nói :
- Vấn đề có liên quan tới Thiếu chủ của ta?
Tích Thư Nhân vừa nói vừa đưa hữu thủ chỉ vào Đông Phương Thanh Vân. Lãnh Tuyết Quyên bỗng hai má ửng hồng, giọng dịu dàng :
- Đúng vậy, chàng là ai?
Tích Thư Nhân cười lớn :
- Được? Ta sẽ nói cho Bang chủ hay, người này chính là Đông Phương Thanh Vân, là nhi tử của Sinh tử sinh Đông Phương Thần Nghiêu, đệ nhất Bí trong Càn Khôn Tam Bí, như vậy đã đủ chưa?
Lãnh Tuyết Quyên cười, dịu dàng nói :
- Các hạ kêu chàng là Thiếu chủ, vậy các hạ chính là đệ tử của Sinh Tử Sinh phải không?

Tích Thư Nhân vội đáp :
- Không sai, ta là lão đại trong số hai mươi bốn đệ tử của Sinh Tử Sinh.
- Phải chăng các hạ được chính miệng Sinh Tử Sinh dặn dò điều gì?
- Không có gì, chỉ là...
- Chỉ là cái gì?
- Chỉ là ta thấy Bang chủ và Thiếu chủ của ta có quan hệ rất sâu sắc, phải không?
Lãnh Tuyết Quyên lộ vẻ kinh ngạc :
- Ngươi biết điều này sao?
Tích Thư Nhân vội nói :
- Phải, chỉ biết chút ít, phải chăng Bang chủ có ý muốn đàm luận riêng với Thiếu chủ của ta? Nếu muốn, ta sẽ đứng qua một bên.
- Bổn Bang chủ đang muốn như thế, nếu các hạ chấp nhận, bổn Bang chủ muốn cùng Đông Phương tướng công đàm luận tại hoa viên phía sau tệ bảo.
Tích Thư Nhân lập tức gật đầu :
- Được lắm, song Bang chủ có giữ điều ước hẹn không?
Lãnh Tuyết Quyên mỉm cười :
- Có, sẽ sai người đem tặng Linh Chi đan ngay.
Dứt lời, nàng quay sang khẽ nói với Hoàng y thiếu nữ mấy câu.
Hoàng y thiếu nữ vội chạy đi, không lâu sau mang tới một bình ngọc.
Lãnh Tuyết Quyên đổ trong bình ra hai viên đơn trao cho Tích Thư Nhân rồi nói :
- Thỉnh tướng công cùng Tích Thư Nhân quá bộ vào trong tệ bảo.
Cả ba người cùng tiến vào bảo rồi ra sau hậu viện, Tích Thư Nhân thầm nghĩ :
“Những mong hoàng thiên phò trì, khiến mẫu tử hai người họ gặp nhau?”
Phần Đông Phương Thanh Vân đang vô cùng nghi hoặc không hiểu vì sao Tích Thư Nhân lại nói chàng cùng Âm Dương bang chủ có quan hệ sâu sắc, Âm Dương bang chủ lại cũng thừa nhận rằng có quan hệ sâu sắc với mình.
Rốt cục cả ba đã tới hậu viện, trước mặt là hoa viên, kỳ hoa dị thảo, hương đưa thơm ngát.
Tích Thư Nhân vội nói :
- Thỉnh Bang chủ cùng Thiếu chủ đàm luận, tại hạ sẽ chờ ở đây.
Lãnh Tuyết Quyên cười e ấp :
- Thỉnh tướng công.
Đông Phương Thanh Vân ngơ ngác quay đầu lại nhìn Tích Thư

Nhân, mặt đầy vẻ kinh dị. Tích Thư Nhân thấy vậy vội quì xuống, cung kính nói :
- Thiếu chủ có gì dạy bảo, xin cứ phân phó.
Đông Phương Thanh Vân càng ngạc nhiên :
- Không có chi, ngươi hãy đứng lên.
Tích Thư Nhân vội dùng phép truyền âm nhập mật nói :
- Thiếu chủ cứ an tâm mà đi, hãy nhớ Âm Dương bang chủ rất có thể là mẫu thân của Thiếu chủ, còn sự tình trong việc này một lời khó nói hết, có lẽ Bang chủ sẽ nói rõ cùng Thiếu chủ, dù gì đi nữa, lời nói cũng nên khách sáo, Thiếu chủ cứ làm vậy đi?
Đông Phương Thanh Vân chỉ thấy tiếng Tích Thư Nhân như tiếng muỗi vo ve bên tai, nhưng rất rõ ràng, nghe xong mấy lời này chàng càng thêm kinh dị, thực tại chàng không dám tin nữ nhân ước chừng ba mươi tuổi này lại có thể là mẫu thân của chàng.
Đông Phương Thanh Vân ngơ ngác không hiểu, Lãnh Tuyết Quyên nhìn chàng hồi lâu, đoạn cười nói :
- Tướng công, xin đi theo tiểu nữ?
Tích Thư Nhân nghe Lãnh Tuyết Quyên tự xưng là “tiểu nữ” thì lấy làm vô cùng kinh ngạc.
Đông Phương Thanh Vân cũng ngạc nhiên chẳng kém, xong vội cười lớn nói :
- Bang chủ, mời?
Miệng tuy nói vậy, nhưng lòng vô cùng hồ nghi, chàng thực không tin mình có mẫu thân như vậy.

Âm Dương Tam Thư Sinh

Hồi 02
Tuần Hồi ma cung

Phong cảnh nơi hoa viên thực tươi đẹp, tùng bách xanh ngát, trên mặt đất đâu đâu cũng là kỳ hoa dị thảo, chim chóc líu lo, bướm vàng phấp phới, phía trước đã hiện ra một tòa điện tường xanh ngói đỏ, thực là sang trọng.
Lãnh Tuyết Quyên khẽ cất gót sen, yểu điệu bước theo sau Đông Phương Thanh Vân, hai người im lặng mà đi.
Lúc này tâm tình Đông Phương Thanh Vân thực rối loạn trăm bề, chợt nhớ tới cảnh phụ thân bị giết, mẫu thân bị bắt đi, nhà tan cửa

nát, đặc biệt là tiếng khóc ai oán của mẫu thân khi bị mang đi.
Nam Cung phu nhân nếu không phải là mẫu thân của chàng, thì làm sao lại có tình mẫu tử trong mười mấy năm dài như thế. Tích Thư Nhân có nói rằng, sau khi sanh chàng ra không lâu, mẫu thân đã bỏ đi, nên phụ thân mới giao chàng lại cho bằng hữu nuôi dưỡng, dù cũng có lý, song thiên hạ ai ai lại không muốn gặp thân sinh nhi tử của mình?
Từ khi cùng dưỡng phụ dưỡng mẫu ở dưới chân núi, từ khi chàng có trí khôn, chàng chưa từng thấy ai tới thăm chàng, lẽ nào Sinh Tử Sinh sau khi giao chàng cho bằng hữu thì không thăm hỏi gì nữa ư?
Huống hồ, Sinh Tử Sinh Đông Phương Thần Nghiêu là võ lâm chí tôn, đã luyện thành một thân Kim Cương bất hoại, lẽ nào còn sợ người hay sao?
Cứ cho rằng Đông Phương Thần Nghiêu có địch nhân với võ công cao hơn, song ông có thể vì nhi tử mà lén đến thăm chàng một lần chứ.
Vậy thì, nếu chỉ có một vật là Ngọc Dinh Liên này là đã có thể giải thích miễn cưỡng rằng chàng là nhi tử của Sinh Tiên Sinh. Nhưng nữ nhân này bất quá cũng chừng ba mươi tuổi, làm sao có thể là mẫu thân của chàng, điều này chẳng những quỷ dị mà còn quá ư thần bí.
Trong khi chàng đang trầm tư loạn tưởng, Lãnh Tuyết Quyên bỗng nói :
- Tướng công...
Lời còn chưa dứt, Đông Phương Thanh Vân đã vội quay lại nói :
- Lãnh bang chủ có điều chi chỉ giáo?
Lãnh Tuyết Quyên nói :
- Tướng công đã từng gặp lệnh tôn chưa?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Tại hạ chưa từng được gặp?
- Nếu vậy thì tướng công thực không biết gì rồi?
- Phải, tại hạ chẳng biết gì hết.
- Vậy Tích Thư Nhân, lẽ nào lại không nói về thân thế của tướng công?
Đông Phương Thanh Vân thầm nghĩ :
“Phải rồi, vị cô nương này chỉ còn thiếu điều nói ra rằng nàng chính là mẫu thân của ta, nếu nàng nói ra, đương nhiên ta cũng phải nhận mới được, vậy khi đó nên lao vào lòng nàng hay là quì xuống kêu mỗi tiếng “gia mẫu” đây? Nàng quá nhỏ tuổi”
Đúng là quá nhỏ tuổi, tuổi tác chẳng hơn mình bao nhiêu, một mẫu thân bị bắt đi, chưa rõ sống chết thế nào, lại ở đây mà nhận một mẫu

thân khác, trời đất có dung cho chăng?
Vì quá mơ hồ nên song mục của Đông Phương Thanh Vân nhìn Lãnh Tuyết Quyên lộ vẻ đờ đẫn, khiến Lãnh Tuyết Quyên đỏ mắt nói :
- Tướng công, chẳng lẽ Tích Thư Nhân không nói gì sao?
Rốt cuộc Đông Phương Thanh Vân cũng tỉnh ra, chàng vội cung tay nói :
- Phải, Tích Thư Nhân từng nói rằng Lãnh bang chủ rất có thể là... là... là...
Chàng ngập ngừng không biết nói sao, sắc diện của Lãnh Tuyết Quyên có vài phần u oán, nói :
- Điều chính yếu là tướng công có thừa nhận hay không?
Đông Phương Thanh Vân lại nghĩ :
"Nếu mình thừa nhận, thì phải kêu nàng là mẫu thân rồi. Song nàng có thực là mẫu thân của ta hay không thì ta còn chưa rõ", điều này khiến chàng lại ngập ngừng không nói ra lời.
Lãnh Tuyết Quyên dịu giọng :
- Tướng công, sẽ có một ngày tướng công được gặp lệnh tôn, đến lúc ấy tất cả mọi sự sẽ được hiểu rõ, phải không?
Đông Phương Thanh Vân cũng cho đấy là cách tốt nhất, bèn nói :
- Tại hạ cũng nghĩ như vậy?
Lãnh Tuyết Quyên nói :
- Dù gì đi nữa, bổn Bang chủ đã là người của họ Đông Phương thì khi chết cũng muốn làm quỷ họ Đông Phương, tướng công tuy còn hồ nghi, song cũng không thể không tin.
Đông Phương Thanh Vân ngơ ngác gật đầu :
- Đúng vậy?
- Đã như vậy tướng công nên thường xuyên tới tệ bang thăm tiểu nữ.
Lần này, Đông Phương Thanh Vân nghe rõ ràng, chàng kinh dị không hiểu vì sao nàng đã thừa nhận là mẫu thân chàng rồi mà lại tự xưng là "tiểu nữ".
- Tướng công còn điều gì nữa không?
- Không, không tại hạ không còn chi nói nữa.
- Vậy thì xin tướng công lần sau giá lâm tới tệ bang xin hãy đi một mình, tiểu nữ còn có nhiều việc muốn nói cùng tướng công, chỉ là có quá nhiều nên không biết phải bắt đầu từ đâu, khi nào tướng công lại đến?
- Khi rảnh tại hạ sẽ đến, Lãnh bang chủ, tại hạ cáo từ.
- Tiểu nữ biết tướng công có tâm sự riêng nên không muốn ép lưu

lại? Chỉ mong tướng công thường xuyên tới?
- Đa tạ Bang chủ?
Dứt lời chàng quay gót mà đi, Lãnh Tuyết Quyên vẫn theo sau Đông Phương Thanh Vân, mà ra khỏi hoa viên khi tới hậu viện đã thấy Tích Thư Nhân chờ ở đó.
Lãnh Tuyết Quyên tiễn hai người ra khỏi bảo, nói :
- Thỉnh các vị hãy bảo trọng?
Tích Thư Nhân và Đông Phương Thanh Vân vội đáp lễ :
- Đa tạ Bang chủ.
Hai người vừa đi khỏi bảo, Tích Thư Nhân bèn hỏi :
- Tiếu chủ đã hiểu được gì chưa?
Đông Phương Thanh Vân lắc đầu :
- Vẫn chưa hiểu gì?
Tích Thư Nhân nói :
- Thiếu chủ, đợi khi Thiếu chủ luyện thành bản lãnh, nô tài sẽ đem mọi chuyện nói lại tường tận.
Về đến hang động noi hai người ẩn thân, Tích Thư Nhân bèn kêu Đông Phương Thanh Vân ngồi xuống cất giọng trịnh trọng :
- Trọng trách của Thiếu chủ rất lớn, võ công cần phải siêu quần xuất chúng, muốn có võ công cao siêu cần phải chăm chỉ rèn luyện không lúc nào được nghỉ, chịu rất nhiều khổ cực, Thiếu chủ có tự tin là có thể chịu đựng được không?
- Được.
- Hiện tại bắt đầu học võ công, trước tiên cần phải bắt đầu bằng tuyệt học của bổn môn.
Một ngày trôi qua, Đông Phương Thanh Vân ngồi tịnh tọa hành công, người vô cùng mỏi mệt.
Một tháng qua đi, Đông Phương Thanh Vân vẫn ngồi như vậy, nửa năm trôi qua, chàng vẫn ngồi vậy, chỉ thấy kỳ quái rằng trong những ngày này vì sao không thấy Tích Thư Nhân đâu, có lúc y vội vã trở về, sau khi nói vài câu khẩu quyết rồi lại vội vàng bỏ đi. Mà chàng cứ ngồi như thế đến dại người, thực vô ích, đành phải đợi trời tối lại chiếu theo khẩu quyết mà hành động, mỗi lúc một mệt mỏi hơn, càng luyện càng mệt, chỉ đến khi quá mệt mà thiếp đi. Khi tỉnh giấc lại hành công. Chàng nghĩ rằng, lần này Tích Thư Nhân trở lại, bất luận thế nào cũng phải hỏi cho rõ mọi sự bên ngoài. Một mình chàng trong động thực quá tẻ nhạt.
Hai ngày sau Tích Thư Nhân quay lại động.
Sau khi quay lại, Tích Thư Nhân bèn bảo chàng hành công lại một lượt, sau khi hành công xong, Tích Thư Nhân nhìn chàng kinh ngạc

hồi lâu, bỗng ôm chầm lấy chàng cao giọng :
- Thiếu chủ thành tựu khiến tại hạ thực kinh ngạc, kinh ngạc.
Đông Phương Thanh Vân lại buồn rầu nói :
- Nhưng ta quá buồn?
- Thiếu chủ nói rằng có thể chịu được mà?
- Tuy là vậy, song phải chăng lần này ngươi trở lại là muốn báo cho ta hay bên ngoài đã xảy ra việc gì rồi, phải không?
- Không sai, song Thiếu chủ hãy hành công vài lần nữa, nô tài sẽ đi chuẩn bị lương khô, đêm nay chúng ta sẽ rời khỏi đây?
- Ta có thể đứng lên rồi sao? Ta có thể được ra ngoài ngắm trăng sao, nghe chim hót ư?
- Không sai, có thể muốn làm gì thì làm?
Đông Phương Thanh Vân vội cười reo lên :
- Chúng ta hãy ra ngoài đi?
Ngoài động trời đã hoàng hôn.
Sắc trời lãng đãng, mây kéo đầy trời, bốn bề vô cùng tĩnh lặng, từng trận gió khẽ trôi qua, nơi góc trời xanh có một mảnh trăng treo, ánh trăng bàng bạc. Đông Phương Thanh Vân nói :
- Cảnh sắc thực đẹp đẽ?
Tích Thư Nhân vừa ra khỏi động, bèn tiếp :
- Chỉ tiếc rằng non sông tươi đẹp sắp sửa đại loạn, máu sắp chảy thành sông, xương sắp phơi thành núi.
Đông Phương Thanh Vân ngồi xuống nói :
- Tựa hồ ngươi rất đau lòng vậy, có chuyện gì hãy nói ra ta hay.
Tích Thư Nhân gật đầu :
- Thiếu chủ còn nhớ rằng lúc trước nô tài có nhắc tới Tuần Hồi ma cung chứ?
Đông Phương Thanh Vân gật đầu, Tích Thư Nhân tiếp :
- Kỳ thực tên thật của Tuần Hồi ma cung chính là Hàn Đàm ma cung, nhưng tại sao lại được võ lâm đồng đạo kêu là Tuần Hồi ma cung chính, thỉnh thí chủ hãy giải thích hai chữ Tuần Hồi?
- Tuần có nghĩa là đi tra xét. Hồi có nghĩa là đi khắp nơi.
Tích Thư Nhân gật đầu :
- Đúng vậy, Hàn Đàm ma cung cứ mỗi năm ba lần lại phái chín người hạ sơn, chín người này đi tra xét trận bộ võ lâm giang hồ. Mỗi khi tới đâu đều chiếm nơi đó làm cung, tự xưng là thế thiên hành đạo, võ lâm hoàng độ?
Đông Phương Thanh Vân kinh sợ, hỏi :
- Có người đi tra xét nữa ư?
Tích Thư Nhân cười lớn :

- Chính điều này mới kỳ quái, những thứ tự phong, tự ngạo này, người trong võ lâm vốn chẳng thèm đếm xỉa, song trong hắc đạo, nếu có sự phân tranh không giải quyết được, có vài người lại đi cầu chín người này, kết quả thế nào, Thiếu chủ có thể biết rồi.
- Kết quả như thế nào?
- Họ bắt phạm tội bị phạt làm môn hạ cho Hàn Đàm ma cung, sự kỳ quái chưa phải đã hết, đến lần tuần hồi thứ ba kẻ mắc tội bị phạt lần trước, lại dương dương đắc ý ngồi làm thẩm phán, tra xét mọi sự. Thoạt đầu nhiều người không biết uẩn khúc, sau đó hiểu rằng thì ra đây chính là cách để chúng thu phục môn hạ.
Đông Phương Thanh Vân lãnh đạm :
- Vấn đề là chúng đã ngạo thị võ lâm như vậy, lẽ nào không có ai tiêu diệt chúng.
Tích Thư Nhân thất vọng :
- Không có ai, võ công của chúng thế nào chưa ai được chứng kiến, song truyền ngôn có nói gần ba trăm năm nay chúng đã ngạo thị võ lâm như vậy.
- Nhưng cũng đã có một người dám chống lại phải không?
Tích Thư Nhân kinh ngạc :
- Không sai, đã có một người, người này chính là lệnh tôn Sinh Tư Sinh cùng hai mươi bốn đệ tử của mình liên thủ tiêu diệt chín người của Tuần Hồi ma cung, không ngờ có một kẻ còn sống đã quay về được Ma cung, làm sao Thiếu chủ biết điều này.
- Rất đơn giản, cứ nhìn các ngươi thì biết ngay có gì lạ đâu?
Tích Thư Nhân quá cao hứng bèn nhấc bổng chàng lên, lắc qua lắc lại, miệng hô :
- Thiếu chủ giỏi quá, giỏi quá?
Đông Phương Thanh Vân lại nói :
- Ngươi cao hứng như vậy, ta lại thấy không vui.
Tích Thư Nhân biến sắc, biết mình có điều thất thố, vội đặt Đông Phương Thanh Vân xuống, rồi quì ngay xuống nói :
- Mạo phạm Thiếu chủ, thỉnh thứ tội?
Đông Phương Thanh Vân vội đỡ Tích Thư Nhân lên nói :
- Miễn tội, ngươi hãy đứng lên? Xem ra việc ta muốn cùng ngươi kết giao bằng hữu, xưng huynh gọi đệ là không được rồi.
Tích Thư Nhân đứng lên nói :
- Chủ nhân và thuộc hạ, chủ thứ khắc biết, làm sao có thể xưng huynh gọi đệ?
- Lão ngoan cố, được rồi, nói tiếp đi.
Tích Thư Nhân vội nói :

- Võ công của chúng thực là danh bất hư truyền, hai mươi bốn đệ tử, cứ bốn người đối phó một người. Lệnh tôn thì đối phó với thủ lãnh của chín người nọ, động thủ ba ngày ba đêm mới giết được chúng, Thiếu chủ thử nghĩ xem với địa vị võ lâm chí tôn của lệnh tôn mà còn phải mất ba ngày đêm mới giết nổi cao thủ bình thường của Hàn Đàm ma cung, thì thiên hạ võ lâm còn ai dám chống lại? Vì vậy lệnh tôn bèn thoái ẩn giang hồ, để tu luyện, thực là sự bất đắc dĩ?
Ngưng một lát Tích Thư Nhân tiếp :
- Lệ thường, mỗi lần tuần hồi, cũng cần phải có biện trường vì vậy Hàn Đàm ma cung phát thiếp mời bảy đại môn phái sai người đi giám thẩm, lần này lại không như vậy, chúng công nhiên chiếm thiếu thất phong của Thiếu Lâm tự làm cung điện...
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Thiếu Lâm không phản kháng sao?
Tích Thư Nhân lắc đầu :
- Phản kháng ư? Có khác nào lấy trứng trọi đá? Xem ra một trường kiếp sát võ lâm đã là khó tránh rồi.
- Bọn chúng ngạo thị võ lâm, một trường bão kiếp sẽ xảy ra.
Nói tới đây Đông Phương Thanh Vân bỗng kêu “ồ” nói :
- Ta bỗng có một kế, may ra có thể vãn hồi kiếp nạn võ lâm.
Tích Thư Nhân đứng bật lên hỏi :
- Kế gì?
Trời đêm trăng thanh gió mát, muôn vàn vì sao lấp lánh, xa xa núi non trùng điệp, đêm trong nơi thâm sơn dã lĩnh chỉ có tiếng côn trùng không ngừng than vãn, sự tịch lặng khiến người phát sầu.
Đông Phương Thanh Vân cùng Tích Thư Nhân vẫn ngồi trầm tư mặc tưởng, hồi lâu sau Tích Thư Nhân khẽ nói :
- Thiếu chủ nói có diệu kế, vậy diệu kế là gì, thỉnh Thiếu chủ chỉ điểm.
Đông Phương Thanh Vân lãnh đạm :
- Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con?
Tích Thư Nhân suy nghĩ hồi lâu, bỗng kêu lên :
- Lẽ nào... lẽ nào Thiếu chủ...
Đúng lúc ấy, đột nhiên có một thanh âm già cả mà trầm hùng vang lên :
- Quả là thần kỳ diệu kế...
Cùng lúc ấy có tiếng than vãn vang lên :
- Ò... ò... Đói bụng rồi...
Tiếp đó thanh âm lại vang lên nhưng lần này lớn hơn gấp bội :
- Ò... Ò... Đói bụng rồi...

Đông Phương Thanh Vân sững người :
- Cường địch xuất...
Tích Thư Nhân vội đứng lên nói :
- Hơn nữa lại dùng Thiên Lý hấp âm, lén nghe lỏm lời chúng ta, trong gầm trời này chỉ có bốn người mới biết Thiên Lý Hấp Âm pháp. Lẽ nào một trong số bốn người này đã xuất đạo?
Lúc này thanh âm trầm hùng lại vang lên :
- Ngươi đói bụng thì có quan hệ gì tới lão phu, mà kêu lên khiến bụng ta sôi òng ọc, lão phu trong người không có một xu, tuy có lòng trắc ẩn, song không giúp gì ngươi được.
Thanh âm than vãn nọ cũng vang lên :
- Kẻ thức thời là người tuấn kiệt, việc này không quan hệ gì tới lão tiền bối, vì vãn bối muốn kính lão tôn hiền, thỉnh lão tiền bối nên rời khỏi đây. Mời, vãn bối biết là tiền bối không phải người xấu.
Vạn vật lại chìm vào tĩnh lặng hồi lâu, Đông Phương Thanh Vân vội nói :
- Ngươi nói thiên hạ chỉ có bốn người biết Thiên Lý Hấp Âm pháp, đó là bốn người nào vậy?
Tích Thư Nhân đáp :
- Đó là Thiên Hoang, Địa Lão, Hải Không, Thạch Lan bốn lão tiền bối. Chúng ta phải đến xem, chỉ e sắp có sự biến.
Đúng khi ấy thanh âm than vãn lại vang lên :
- Ò... ò... Đói bụng rồi...
Tích Thư Nhân cả kinh kêu lên :
- Hỏng rồi, chỉ e nguy tới tánh mạng.
Đông Phương Thanh Vân đã nghe rõ sau tiếng than vãn nọ, vạn vật đều tĩnh mịch trở lại, chàng bèn tụ lực búng người lao theo Tích Thư Nhân lao thẳng vào rừng.
Vì sự tình xảy ra quá đột ngột, lại trong lúc kinh hoảng nên Đông Phương Thanh Vân quên cả sự đề tụ chân khí khi đáp xuống, đành ngã lăn ra đất, lăn đi mấy vòng, đồng thời bỗng nghe giọng cười sang sảng của lão nhân :
- Tiểu tử, ngươi đói bụng thì có liên hệ gì tới lão phu, vì sao cứ nhất định phải kêu lên như vậy, hại lão phu thân mềm nhũn, tứ chi vô lực, bụng sôi òng ọc, phải chăng ngươi muốn lão phu không còn ăn uống gì được nữa hử, ngươi mà còn kêu thêm một tiếng nữa thì đừng trách lão phu không khách khí.
Thanh âm than vãn vang lên :
- Thỉnh lão tiền bối đừng khách khí, nơi đây có hai con quỷ đói, vừa rồi lão tiền bối có sử dụng Thiên Lý Hấp Âm pháp, vãn bối tâm phục

khẩu phục, nhưng có điều song quyền song cước của vãn bối không phục mà thôi.
Tích Thư Nhân thấy Đông Phương Thanh Vân ngã lăn ra đất, bèn chạy đến bên chàng nói :
- Thiếu chủ có thọ thương không?
Đông Phương Thanh Vân bật dậy, nắm lấy hữu thủ của Tích Thư Nhân, vừa sợ vừa mừng mà kêu lên :
- Ngươi coi này, bảy trượng, ta vừa nhảy mà đã được bảy trượng, thực khiến ta không khỏi ngạc nhiên.
Tích Thư Nhân quay đầu, vừa nhìn thì cũng không kém phần kinh ngạc, cười lên, bế thốc Đông Phương Thanh Vân lên nói :
- Thiếu chủ giỏi quá, giỏi quá.
Thanh âm trầm hùng lại cất lên sang sảng :
- Chỉ có bảy trượng mà kêu giỏi quá, lão phu khẽ nhún chân đã ra ngoài hai mươi trượng, không biết phải tán tụng thế nào?
Tích Thư Nhân nghe vậy bèn bỏ Đông Phương Thanh Vân xuống, nhanh như tên bắn phi thân vào trong rừng.
Lúc này chỉ thấy Thụ Thi Chiêu Hồn không còn treo người trên cây nữa mà đã ngồi trước mặt lão nhân.
Đông Phương Thanh Vân thấy một lão nhân cũng gầy khô tựa que củi, tóc râu, lông mày đều trắng như cước, lưng hơi gù, tả thủ để sau lưng, hữu thủ cầm một thanh quải trượng đen bóng. Đông Phương Thanh Vân bất giác quì xuống cạnh lão nhân hỏi :
- Lão bá, y có vô lễ với lão bá không?
Bạch phát lão nhân gật đầu :
- Phải, y vô lễ với lão phu, song lão phu lại trọng huynh đài.
Nói rồi lão nhân quay sang nhìn chàng miệng không ngớt cười ha ha.
Tích Thư Nhân vội nói :
- Lão Cửu, vì sao ngươi lại vô lễ với Thạch Lan lão tiền bối, mau tránh qua một bên để Thiếu chủ định tội.
Vừa nói, Tích Thư Nhân vừa bước tới quì xuống cạnh lão nhân, trịnh trọng :
- Vô lễ với bậc tôn trưởng, những mong Thiếu chủ lượng thứ.
Thì ra lúc này Bạch phát lão nhân và Đông Phương Thanh Vân đang đứng, lão nhân thò tả thủ xoa đầu Đông Phương Thanh Vân, cười ha hả :
- Hài nhi, xem ra ngươi thực oai phong, thoạt đầu, lão phu còn cho rằng ngươi muốn nhận tội, nay đã hiểu ra, ngươi vừa hỏi câu này lại khiến chúng quì xuống, ngươi xem ngươi thực vinh dự lắm đó.
Đông Phương Thanh Vân bèn chỉ vào Tích Thư Nhân :

- Lão bá, nếu luận về tuổi tác, điệt nhi còn nhỏ tuổi hơn họ nhiều, muốn cùng họ kết giao bằng hữu, kêu huynh gọi đệ, song họ lại nói trời đất đã phân ra, chủ nhân và thuộc hạ phải có ngôi thứ, lão bá xem họ quì như vậy, điệt nhi phải làm thế nào?
Huống hồ họ đãi điệt nhi như cốt nhục. Theo lão bá, điệt nhi phải xử trí ra sao?
Bạch phát lão nhân cười lớn :
- Chúng đối với hài nhi như vậy, thì ngươi nên thuận theo, kêu họ đứng lên, chúng ta cùng đi đàm luận tới diệu kế của ngươi mới phải.
Đông Phương Thanh Vân vội tiến tới đỡ lấy Tích Thư Nhân :
- Được rồi, được rồi. Lão bá đã lượng thứ cho các vị rồi, hãy đứng lên đi.
Tích Thư Nhân cung kính :
- Đa tạ ân thứ tội của Thiếu chủ.
Nói xong mới đứng lên, Bạch phát lão nhân nói :
- Đi? Đi luận đàm diệu kế.
Tích Thư Nhân vội đi trước dẫn đường, ba người trở về trước cửa động, sau khi an vị xong, lão nhân lại hỏi :
- Vì sao không kêu người kia tới đàm luận?
Tích Thư Nhân nói :
- Miễn cho chúng, thứ nhất chúng cần phải canh phòng địch nhân, thứ hai là giữ qui...
Lão nhân bèn ngắt lời :
- Điệt nhi, diệu kế vào hang cọp bắt cọp con của ngươi, lão phu rất tán thành, song có một điều, chẳng phải lão phu khoa trương, năm xưa võ công của hai mươi bốn đồng tử, lại thêm bốn người lão phu hợp lực phải ác đấu ba ngày ba đêm mới tiêu diệt được cao thủ tầm thường của Ma cung, vậy cao thủ đệ nhất của Ma cung thì sao? Càng khó đoán, phải không?
Đông Phương Thanh Vân gật đầu nói :
- Vấn đề chính là ở đó, điều điệt nhi vừa nghĩ tới chỉ ít, chúng ta cần phải biết thực lực của chúng, dùng cách gì trong vòng ba năm đã tạo được một cao thủ như vậy, Hàn Đàm ma cung ở đâu? Mấy điều này cũng cần phải biết.
Lão nhân gục gặc đầu :
- Đúng vậy, đây chính là “biết người biết ta trăm trận trăm thắng”, mà binh pháp thường viết. Chỉ là lần này muốn nhập hổ huyệt, nguy hiểm vạn phần.
- Nguy khốn có thể khắc phục, nhưng phụ thân điệt nhi đã giết chết chín người của Tuần Hồi ma cung, toàn thảy người của Ma cung đều

chú ý tới gia phụ mà diện mạo của điệt nhi lại giống gia phụ như đúc, vậy hiện thời điệt nhi phải cải trang mới được.
- Nam nhi đại trượng phu có khí phách, song cũng không nên nhắm mắt làm liều.
Ngươi đã có diệu kế, ắt cũng có kế hoạch chu toàn, song khi lâm sự chỉ dựa vào cơ trí thì không nên. Cải trang, lão phu có cách biến ngươi thành một người khác nhưng ngươi cần phải có kế hoạch chu đáo.
- Đúng vậy, điệt nhi xin hỏi, thứ nhất, khi nào Tuần Hồi ma cung xuất hiện trong võ lâm, thời hạn lưu lại bao lâu, khi nào trở lại Ma cung.
Tích Thư Nhân thấy Thiếu chủ mỗi lúc một thêm quyết chí, tuy lòng bất an, song Thiếu chủ đã hỏi lại không thể đáp đành nói :
- Cứ lấy tết Trùng Dương làm hạn định, tết Trùng Dương sang năm thì trở lại Ma cung.
Đông Phương Thanh Vân vội hỏi :
- Nếu ta nổ lực luyện công thì tới tết Trùng Dương năm sau có thể dễ dàng thủ thắng các nhân vật hắc đạo không?
Tích Thư Nhân trầm tư hồi lâu nói :
- Võ học vô biên, khó mà đoán định, song với sức học của Thiếu chủ hiện thời, có lẽ có thể động thủ với các nhân vật hắc đạo tự xưng là nhất kỳ, nhị quái, tam bá.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Vậy thì được rồi, võ công của ta dù cao hơn chúng song lại nhỏ tuổi hơn. Chúng tự nhiên sẽ phán ta có tội mà quyết tâm thu làm môn hạ, vấn đề khó nhất chính là sau khi vào Ma cung, đương nhiên chúng sẽ có cách để khiến môn hạ ngoan ngoãn theo lời sai khiến của chúng, không hiểu bọn chúng sẽ dùng cách gì?
Bạch phát lão nhân bèn nói :
- Cách đơn giản nhất là dùng một loại dược cực độc bức người phải uống, đến một kỳ hạn nhất định, nếu không uống giải dược của chúng thì chất độc sẽ phát tác mà chết, cách thứ hai là khiến người ta mất đi bản tính, trừ hai cách này ra, còn có một cách nữa là lấy quyền lợi chiêu dụ hoặc thi ân với người rồi dùng ân đó mà sai khiến.
Đông Phương Thanh Vân trầm tư hồi lâu rồi nói :
- Chúng sẽ không dùng những cách này.
Lão nhân kinh ngạc hỏi :
- Vì sao?
- Ma cung đã có võ công cao như vậy, tự nhiên vô cùng tự phụ, đương nhiên phương pháp chúng dùng cũng phải là phương pháp phi thường.

Tích Thư Nhân giọng tự hào :
- Đúng, Thiếu chủ nói rất có đạo lý, nhưng nếu Thiếu chủ muốn dọ thám Ma cung thì nô tài không tán thành.
- Vì sao?
- Nước không thể không có vua, nhà không thể không có chủ. Thiếu chủ muốn nhập Ma cung, đương nhiên là một kế sách rất hay. Nhưng sau khi Thiếu chủ nhập Ma cung, hai mươi bốn người nô tài này vô chủ thì còn làm được việc gì nữa?
- Ngươi là lão đại thì cần để ngươi làm chủ.
- Ý nô tài muốn nói là còn có kế sách hay hơn.
Đông Phương Thanh Vân và lão nhân cùng kinh ngạc :
- Kế gì?
Tích Thư Nhân vội nói :
- Trong số hai mươi bốn người, nô tài sẽ chọn hai người phái đi dọ thám Ma cung, như vậy chúng ta có thể biết rõ tất cả mọi sự hư thực trong Ma cung, mà Thiếu chủ không cần phải đích thân đi.
Lão nhân gật đầu :
- Phải, đây cũng là một diệu kế.
Đông Phương Thanh Vân lại lắc đầu :
- Ta muốn đi một chuyến tự đã có biện pháp ứng phó, hơn nữa là có thể trong vòng ba năm tại Ma cung ta được luyện thành cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm. Điều này càng rõ ràng hơn phải không?
Tích Thư Nhân nói :
- Ngoài Ma cung ra còn có Quỷ lâm kế tiếp, đệ tử của Quỷ lâm sẽ xuất hiện trong võ lâm, đương nhiên nếu võ lâm có thể chịu nhẫn nhục, thì sẽ không có chuyện gì, nhưng sự nhẫn nhục cũng chỉ có hạn, bất quá giới hạn thì sẽ bạo phát tựa nước lũ, khó bề đối phó, sẽ tạo nên một hạn kiếp võ lâm tàn khốc hơn.
Đông Phương Thanh Vân trầm tư hồi lâu rồi nói :
- Điều này ta còn chưa được biết.
Bạch phát lão nhân chau mày không nói nửa lời. Tích Thư Nhân vội tiếp :
- Lần này, Ma cung công nhiên chiếm lĩnh Thiếu Lâm tự làm Tuần Hồi ma cung đã khiến võ lâm nhân sĩ khó bề nhẫn phục, nếu nô tài không liệu sự sai, Tuần Hồi ma cung đóng tại Thiếu Lâm tự sẽ không được an ổn cho tới tết Trùng Dương sang năm.
Lão nhân lại gật đầu, Đông Phương Thanh Vân trầm tư mặc tưởng.
Tích Thư Nhân lại tiếp :
- Theo nô tài được biết, năm xưa trong số hai mươi bốn đệ tử, đến nay đã xuất hiện sáu người, còn mười tám người khác có lẽ đều

đang ở Ma cung, tuy không thể biết chắc, song cũng là bảy phần mười.
Đông Phương Thanh Vân bỗng hỏi :
- Nếu dốc toàn bộ cao thủ võ lâm thì có thể ứng phó với Quỷ lâm được không?
Bạch phát lão nhân hỏi :
- Điều này lão phu không dám luận đoán, theo lão phu biết thì võ lâm đồng đạo sở dĩ còn chậm trễ không đối kháng với Ma cung là vì sợ Ma cung và Quỷ lâm liên thủ, theo lão phu tính, nếu dốc toàn bộ cao thủ võ lâm để ứng phó với một mình Ma cung hoặc Quỷ lâm thì có lẽ không có gì khó khăn. Hài nhi, phải chăng ngươi nghĩ ra kế ly gián?
Đông Phương Thanh Vân lắc đầu :
- Điệt nhi có ý nghĩ này. Ma cung và Quỷ lâm đã có qui ước với nhau nên ba trăm năm qua cả Ma cung lẫn Quỷ lâm chưa hề phát sinh biến cố phải không?
Bạch phát lão nhân nói :
- Không sai, cứ một đi rồi một đến, không hề đụng độ, ngươi quả có cao kiến, tài trí hơn người, nếu không ước hẹn thì lưỡng hổ song tranh, võ lâm thiên hạ chẳng phải làm ngư ông đắc lợi hay sao?
Đông Phương Thanh Vân nghiêm trang nói :
- Vì vậy hiện tại điệt nhi đã có quyết định.
Lão nhân và Tích Thư Nhân đồng thanh hỏi :
- Quyết định thế nào?
Đông Phương Thanh Vân trịnh trọng đáp :
- Dùng toàn bộ võ lâm cao thủ đối phó với Không Trung quỷ lâm, điệt nhi cùng hai mươi bốn đệ tử ứng phó với Hàn Đàm ma cung.
Tích Thư Nhân lắc đầu :
- Chỉ e thế đơn lực bạc?
Lão nhân cũng buồn rầu :
- Quả là có thế thực...
Đông Phương Thanh Vân hỏi Tích Thư Nhân :
- Hai mươi bốn đệ tử của gia phụ Sinh Tử Sinh so với nay có gì khác nhau?
Tích Thư Nhân kinh ngạc :
- Hoàn toàn tương đồng, nhưng là về võ công thì đã tăng tiến hơn.
- Tăng tiến đến độ nào?
- Có thể sánh với sư tôn năm xưa.
- Vậy thì được, đặc biệt ngươi cùng Thụ Thi Chiêu Hồn và Thần Quan Tú Sĩ so với Sinh Tử Sinh năm xưa còn cao hơn một bậc, phải không?

Tích Thư Nhân ngập ngừng hồi lâu, rồi hỏi :
- Đó cũng là nhờ sư tôn tài bồi, ai nấy đều có thiên phận, khó mà luận đoán.
Đông Phương Thanh Vân bèn hỏi :
- Lẽ nào hai mươi bốn người cùng hợp lực đồng tâm, còn chưa đủ?
Lão nhân lắc đầu :
- Điều này tuy không thể luận đoán, nhưng lão phu dám nói không đủ.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Nhưng điệt nhi vốn có cách thâm nhập Ma cung, điều này điệt nhi nắm chắc luôn, chỉ còn lại một vấn đề là võ công của điệt nhi còn quá kém.
Tích Thư Nhân vội nói :
- Võ côngcủa Thiếu chủ cần phải luyện tới canh giới Ngũ Hồ Chiêu Nghĩa, đây là sự tổng hợp của bảy đại môn phái, bảy loại thần công vô địch thiên hạ, nhưng phải đợi thuộc hạ luyện thành Ngũ Nguyên đan, sau khi Thiếu chủ dùng thuốc tuy chưa thể vô địch thiên hạ ngay song cũng đã cao hơn hai mươi bốn đệ tử này rồi.
Bạch phát lão nhân bỗng đứng bật lên nói :
- Ngươi muốn bỏ lão ra ngoài phải không?
Tích Thư Nhân lắc đầu :
- Vãn bối chỉ là vì võ lâm đồng đạo mà hành sự, hoàn toàn không có ý muốn đặt Tứ tiên ra ngoài, lão tiền bối thử nghĩ xem, vì sự sinh tồn của võ lâm, lão tiền bối còn tiếc chi mấy viên linh đan?
Bạch phát lão nhân ngồi xuống nói :
- Ngươi thử nghĩ...
Tích Thư Nhân cắt lời :
- Vãn bốn chẳng nghĩ gì cả, vấn đề của Tam tiên còn lại do lão tiền bối đảm đương. Muốn hay không là ở lão tiền bối quyết định.
- Lão phu có gì để nghĩ nữa.
Tích Thư Nhân trịnh trọng :
- Phải, hiện tại lão tiền bối nghĩ thử xem, Tứ tiên các vị mỗi người chỉ phí vài viên linh đan còn chúng vãn bối thì phải mạo hiểm tới sinh mạng, vào sinh ra tử, có thể là một đi không trở lại.
Lão nhân cười lớn :
- Nói như vậy thì còn gì công đạo, hãy phạt tên tiểu tử này cho ta.
Đông Phương Thanh Vân cũng cười lớn :
- Phạt một bữa cơm, chẳng phải lão tiền bối đã bốn ngày chưa ăn uống gì rồi sao, cách phạt như vậy đã gọi là công bằng chưa?
- Khi nào? Chẳng lẽ đợi lão phu bụng rỗng mà làm xong việc cho các

ngươi thì mới được ăn cơm sao?
Tích Thư Nhân vội đứng lên nói :
- Sẽ có ngay thôi.
Nói rồi lật đật đi ra. Lão nhân nhìn theo lắc đầu cười :
- Làm sao mà y nóng tính thế. Được, cứ coi là lão phu đảm nhiệm linh đan của Tứ tiên, nhưng cũng còn thiếu linh chi đan mà.
Đông Phương Thanh Vân vội đáp :
- Về điều này, thỉnh tiền bối cứ an tâm. Tích Thư Nhân đã có Linh chi đan rồi.
- Đây ắt lại là thần kỳ diệu kế của ngươi rồi?
- Vãn bối nào dám, tiền bối quá khen.
- Với tiểu tử như ngươi, lão phu tựa hồ không nên lấy tâm tiểu nhân mà so lòng quân tử, nhân đây lão phu cũng muốn tặng ngươi một vật.
Nói rồi, Bạch phát lão nhân lấy từ trong bọc ra một cuốn sách mỏng, đưa cho Đông Phương Thanh Vân và nói :
- Đây có thể coi là một chút lễ kiến diện của lão phu, cầm lấy đi, ta chỉ nhờ vào cuốn sách này mà có danh hiệu Thạch Lan Dật Tiên.
Đông Phương Thanh Vân vội nói :
- Danh hiệu của tiền bối cũng lạ. Thạch Lan là có ý gì? Chúng ta chỉ mới tương ngộ lần đầu, mà vãn bối đã có lộc há chăng phải nhận không hậu ân của bậc tôn trưởng?
Thạch Lan Dật Tiên cười lớn :
- Không phải lão phu tặng ngươi mà là tặng cho võ lâm đồng đạo, trách nhiệm của ngươi nặng như vậy mà bể học vô biên, nếu không học thêm chút võ công nữa thì làm sao đảm đương nổi? Còn về ngoại hiệu Thạch Lan thì kể ra cũng buồn cười. Thần công này gọi là Nhất khí công, năm xưa khi Tứ tiên tỉ thí lão phu dùng một miếng nước bọt nhỏ xuyên qua ba thước đá, khiến tảng đá vỡ vụn, từ đó trở đi được gọi là Thạch Lan Dật Tiên.
Đông Phương Thanh Vân tiếp lấy bí lục, cúi người cung kính :
- Tôn trưởng tặng sách, vãn bối suốt đời ghi ân, sẽ dụng công nghiên cứu đặng báo đáp thịnh tình tôn trưởng.
Thạch Lan Dật Tiên bỗng nghiêm mặt nói :
- Hài nhi, ngươi có gặp phụ thân chưa.
Đông Phương Thanh Vân lắc đầu :
- Vãn bối chưa từng gặp. Tôn trưởng hỏi như vậy ắt có nguyên do?
- Phải, ta vẫn luôn có cảm giác rằng từ sau khi ngươi bôn tẩu giang hồ tới nay, phụ thân ngươi không hề rời ngươi nửa bước, ngươi có thấy vậy không?

- Vãn bối không thấy?
Đúng lúc ấy, Tích Thư Nhân bước vào, tay cầm mấy chén thịt, sau lưng là Thụ Thi Chiêu Hồn đang cầm bốn hồ rượu. Thụ Thi Chiêu Hồn đặt bốn bầu rượu xuống rồi lui ra.
Đêm đã khuya, màu trời đen thẩm bao trùm vạn vật, nơi cửa sơn động, quanh ánh lửa bập bùng ba người vừa ngồi đàm đạo vừa uống rượu. Thạch Lan Dật Tiên cất tiếng bùi ngùi :
- Tiểu tử, nói ra thì ngươi còn hạnh phúc lắm, có mấy người này làm bằng hữu, lão phu thì cô đơn lẻ bóng, muốn thường được gặp ngươi, song thiên hạ không có cuộc vui nào không tàn, lão phu đành cáo từ, nhanh nhất ba tháng, chậm nhất nửa năm lão phu sẽ quay lại, ngươi hãy nhớ rèn luyện môn thần công của lão phu. Lão phu đi đây.
Đông Phương Thanh Vân cùng Tích Thư Nhân đứng lên tiễn khách, Thạch Lan Dật Tiên quyến luyến không thôi, luôn miệng dặn dò, đến khi rời khỏi cánh rừng mới thi triển khinh công mà đi.
Trở lại sơn động, Tích Thư Nhân nói :
- Thiếu chủ, thuộc hạ cũng có việc cần phải xuống núi, Thiếu chủ hãy ở đây luyện môn thần công của Thạch Lan Dật Tiên.
Tích Thư Nhân vừa đi, Đông Phương Thanh Vân lại cảm thấy vô cùng buồn bã, hơn nữa trước lúc ra đi, Tích Thư Nhân còn dặn đi dặn lại rằng chàng không được rời khỏi động nửa bước.
Đông Phương Thanh Vân đêm ngày luyện công, một tháng thấm thoát trôi qua, ngoài việc nổ lực luyện công ra, lúc nào trong lòng chàng cũng nghĩ tới việc vì sao Âm Dương bang chủ Lãnh Tuyết Quyên lại có thể là mẫu thân của chàng. Do vậy chàng quyết định bất luận thế nào khi Tích Thư Nhân trở về chàng sẽ phải hỏi cho rõ ràng.
Cuối cùng Tích Thư Nhân đã quay lại.
Tích Thư Nhân vừa quay về thì câu đầu tiên y nói là :
- Thiếu chủ hãy luyện qua một lượt môn thần công của Thạch Lan cho thuộc hạ xem, rồi sau chúng ta sẽ nói tới chuyện võ lâm đại sự.
Mỗi một lần Đông Phương Thanh Vân thấy Tích Thư Nhân là một lần chàng như gặp người thân vậy. Sau khi chàng luyện qua một lượt môn công phu của Thạch Lan Dật Tiên, Tích Thư Nhân há hốc mồm trợn mắt kinh ngạc, hồi lâu mới nói lên lời.
- Thiếu chủ thành tựu hơn người, giỏi quá, giỏi quá.
Đông Phương Thanh Vân lắc người lướt qua Tích Thư Nhân, cười nói :
- Ngươi lại muốn ôm ta lên mà lắc tới lắc lui, ngươi cao hứng ta chịu không nổi.

Tích Thư Nhân chộp không trúng chàng vội nói :
- Thuộc hạ lại muốn nhấc bổng Thiếu chủ lên mà lắc.
Vừa nói, y vừa gấp xoay người, nhanh như chớp vồ lấy Đông Phương Thanh Vân.
Đông Phương Thanh Vân cười ha hả :
- Ta sẽ không để ngươi vồ trúng đâu.
Nói rồi thân hình chàng chợt tràn qua mé hữu thoát khỏi thế chộp của Tích Thư Nhân. Tích Thư Nhân chẳng nói chẳng rằng biến thế chộp ngay người Đông Phương Thanh Vân, miệng kêu lớn :
- Thuộc hạ nhất định phải bắt được Thiếu chủ.
Đông Phương Thanh Vân cao hứng nói :
- Để ta sẽ bắt ngươi lại.
Trong chớp mắt Tích Thư Nhân đã lao tới, chỉ thấy Đông Phương Thanh Vân vẫn đứng im bất động, thân hình bỗng lùi lại một bước, Tích Thư Nhân chộp hụt quá đà lao thẳng vào người Đông Phương Thanh Vân, bị chàng ôm chặt lấy. Tích Thư Nhân kêu lớn :
- Thiếu chủ thành tựu kinh người...
Bỗng y quay phắt lại ôm lấy Đông Phương Thanh Vân mà nhấc bổng lên miệng la :
- Thiếu chủ giỏi quá, giỏi quá...
Tích Thư Nhân vừa kêu vừa phi thân ra ngoài khỏi động.
Đông Phương Thanh Vân vội nói :
- Ngươi lại cao hứng, ta chịu không nổi.
Tích Thư Nhân chẳng nói chẳng rằng lao ngay vào rừng, kêu lên :
- Lão Cửu, lão Cửu...
Bỗng một thanh âm lạnh lẽo vang lên :
- Nếu đại ca còn vô lễ với Thiếu chủ, đừng trách tiểu đệ mạo phạm.
Lúc này Tích Thư Nhân như bị dội một thùng nước lạnh, sững người. Vội đặt Đông Phương Thanh Vân xuống, vừa đứng xuống đất, Đông Phương Thanh Vân vội đỡ lấy Tích Thư Nhân nói :
- Ngươi đừng quì xuống, đừng để ta phải nói câu “Ngươi vô tội, đứng lên đi?”.
Thụ Thi Chiêu Hồn hãy ra đi, sư huynh có việc muốn kiếm ngươi đó.
Tích Thư Nhân bị chàng chọc ghẹo cười ngặt ngẽo, tuy vậy y vẫn vội thi lễ :
- Tạ ân Thiếu chủ lượng thứ.
Thụ Thi Chiêu Hồn lúc này vội đáp :
- Tuân mệnh Thiếu chủ.
Nói rồi y cũng phi thân đến bên cạnh Đông Phương Thanh Vân, Tích Thư Nhân bèn nói :

- Lão Cửu, Thiếu chủ có thể thoát khỏi thế chộp của huynh thực đó, cả ba lần huynh đều vồ hụt.
Thụ Thi Chiêu Hồn đứng ngẩn người như tượng gỗ hồi lâu bỗng thân hình bay vọt lên giữa từng không la lên :
- Thế mới là Thiếu chủ của ta, Thiếu chủ của ta...
Thanh âm vọng vào vách núi vang vang hồi lâu mới dứt.
Đến lúc này Đông Phương Thanh Vân nói :
- Hiện tại ta cần được biết võ lâm đại sự.
Tích Thư Nhân vội nói :
- Được, nhưng chúng ta phải vào động đã.
Hai người trở vào động, Tích Thư Nhân nói :
- Thiếu chủ, lần này Thiếu chủ cần phải bôn tẩu một chuyến, muốn tránh cũng không được. Vì lần này còn liên quan tới danh dự của sư tôn nữa. Xem ra, Thiếu chủ sắp phải hao tâm huyết rồi.
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc :
- Đã bảy tháng nay ta chưa hề rời khỏi sơn động nửa bước, vì sao sự tình lại liên hệ đến ta?
- Bảy đại môn phái ngấm ngầm khai hội trên Nga Mi sơn Kim Đính tự vào đêm trừ tịch, lúc ấy muốn thỉnh Thiếu chủ xuất đầu lộ diện, thuộc hạ đã đáp ứng, khi đó có thuộc hạ và Thụ Thi Chiêu Hồn bồi tiếp Thiếu chủ.
- Nhưng đại hội sẽ thương lượng việc gì?
- Năm xưa, khi sư tôn làm lãnh tụ của bảy đại môn phái, uy phong chấn động khắp Trung Nguyên, người người kính phục, khi mới gặp Thiếu chủ thuộc hạ lấy làm lo âu vì Thiếu chủ chẳng biết lấy một chút võ công nào, nay mới biết Thiếu chủ chẳng những có uy phong của tôn sư mà cơ trí còn hơn người.
- Ta làm sao có thể là lãnh tụ của bảy đại môn phái được?
- Thiếu Lâm Viên Trí đại sư trầm tịnh có dư, cơ trí thông tuệ lại không đủ, Nga Mi Hữu Nguyên thiền sư có đủ trầm tĩnh, cơ trí song lâm địch lại không biết ứng biến, duy chỉ có Thiếu chủ là có đủ tài trí, văn võ song toàn, thiếu niên anh tuấn, thực là nhân vật lãnh tụ.
- Ta vừa tới Nga Mi thì họ sẽ bầu ta làm lãnh tụ sao?
- Thiên hạ nào có sự gì giản đơn đến vậy, lúc đó Thiếu chủ đương nhiên phải thi thố sở học một phen.
- Tự nhiên dễ dàng đạt được ngôi cao, sẽ khiến người đem lòng oán ghét, còn sự hiểu lầm giữa gia phụ và bảy đại môn phái thì thế nào?
- Điều này thuộc hạ đã có an bài. Thỉnh Thiếu chủ cứ an tâm, khi tới lúc, Thiếu chủ có thể đem kế hoạch đã đàm luận với Thạch Lan Dật Tiên mà nói cho bảy đại môn phái rõ, cùng bảy đại môn phái đảm

đương trọng trách.
Đông Phương Thanh Vân mừng rỡ nói :
- Phải chăng ngươi đã tán thành kế hoạch của ta?
Tích Thư Nhân cười nói :
- Thoạt đầu thuộc hạ còn lo, sau được Thiếu chủ chỉ điểm đã tâm phục khẩu phục, qua vài ngày suy nghĩ mới phát hiện cơ trí của Thiếu chủ tựa hồ còn cao siêu hơn cả sư tôn.
Đông Phương Thanh Vân cười, rồi bỗng nhớ tới nghi vấn làm sao Lãnh Tuyết Quyên có thể là mẫu thân của mình, chàng bèn hỏi :
- Trước giờ ta vẫn còn hồ nghi một điều, vì sao Lãnh bang chủ có thể là mẫu thân của ta được? Trong việc này ắt phải có điều chi uẩn khúc? Ngươi hãy nói cho ta hay tường tận.
Tích Thư Nhân nói :
- Đúng rồi, nếu Thiếu chủ không nhắc thì thuộc hạ suýt nữa quên mất, nửa tháng trước thuộc hạ có gặp Lãnh bang chủ, nàng có nói rằng rất nhớ Thiếu chủ, những mong Thiếu chủ hãy tới thăm, hiện tại thuộc hạ sẽ kể lại mọi sự tình đã xảy ra cách nay mười tám năm cho Thiếu chủ rõ cội nguồn.
Nói rồi ánh mắt Tích Thư Nhân trở nên xa xăm mơ hồ, tựa như đang nhớ tới mọi sự đã xảy ra mười tám năm về trước, hồi lâu mới hạ giọng :
- Năm đó khi Tuần Hồi ma cung lui về Hàn Đàm ma cung, thì môn hạ của Quỷ lâm cũng xuất hiện trong võ lâm, đây là một nghi vấn mà võ lâm đồng đạo muốn biết, kỳ quái nhất chính là mỗi lần Không Trung quỷ lâm phái người xuất hiện trong võ lâm đều là nữ nhân, mà nữ nhân ai nấy đều là trang quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành.
Lần đó cũng vậy, một môn hạ của Quỷ lâm hiện thân trong võ lâm là một thiếu nữ nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn. Nàng vừa xuất hiện, võ lâm đồng đạo thấy nàng nếu không tránh thì cũng đào tẩu, không ai dám gặp mặt, nhưng dung nhan diễm lệ cùng phong cách cao quí của nàng lại khiến rất nhiều thiếu niên anh hùng thầm yêu trộm nhớ, quên ăn quên ngủ, nhưng không kẻ nào dám biểu lộ lòng mình với nàng. Ai nấy đều biết làm vậy chẳng khác nào nói chuyện nhân tình với quỷ dữ.
Tháng năm, tại Tế Nam, cảnh vật thanh bình, khi trời xế bóng, lại là lúc người đông như hội, ngựa xe nườm nượp, náo nhiệt dị thường. Hoàng hôn ngày đó thuộc hạ cùng sư tôn tới tửu lầu của phủ Tế Nam, thực kỳ quái, trong tửu lầu khách nhân thưa thớt, không khí im lặng đến lạ lùng. Có lẽ mọi người đều đến những phạn điếm nơi bến

cảng mà ăn uống. Tòa tửu lầu này quả là đẹp đẽ, mỗi một bàn đều trải khăn sạch sẽ, không chút bụi trần, sư tôn chọn một bàn hướng vào trong mà ngồi, đoạn kêu rượu thịt lên. Không nhớ vì sao mà hôm đó sư tôn vô cùng cao hứng, uống rất nhiều, nói năng thao thao bất tuyệt. Đúng lúc ấy, trên tửu lầu bỗng xuất hiện một thiếu nữ vận hoàng y.
Thiếu nữ nọ vừa xuất hiện thực như tiên giáng trần. Khiến mọi người đều chú mục nhìn nàng, nhưng thuộc hạ và sư tôn vừa trông thấy thiếu nữ thì bất giác biến sắc. Thiếu nữ vừa bước vào đảo mắt nhìn quanh một lượt, rồi tiến về phiá bàn của sư tôn. Sư tôn lại chẳng đếm xỉa gì tới nàng, vẫn thao thao bất tuyệt, thuộc hạ ngoài mặt tuy chú tâm lắng nghe cao luận của sư tôn mà lòng lại luôn chú ý đến nhất cửa nhất động của thiếu nữ. Cũng chẳng có gì khó hiểu, vì thiếu nữ chính là môn hạ của Không Trung quỷ lâm.
Đặc biệt thiếu nữ nọ giữa hai lông mày lại có điểm một nốt ruồi son, ám kỹ đặc trưng của Qui Lam. Nàng từ từ tiến tới lạnh lẽo nhìn sư tôn rồi cất giọng dịu dàng :
- Các hạ là Đông Phương Thần Nghiêu?
Sư tôn quay người lại, sắc diện sa sầm nói :
- Chính tại hạ.
Thiếu nữ nọ nhìn sư tôn hồi lâu, đoạn nói :
- Làm phiền các hạ, những mong lượng thứ.
Nói rồi, quay người mà đi.
Sư tôn đợi nàng đi rồi bèn nói :
- Xem ra phiền não của ta sắp tới rồi.
Thuộc hạ hỏi nàng có gì đáng để sư tôn bận tâm, sư tôn bèn nói rằng cách đó nửa năm khi sư tôn đi du sơn ngoạn thủy một mình, trông lúc vô ý phát hiện ra một ngọn núi cực cao, tòa núi cao đến xuyên mây, đứng xa trông chỉ thấy quanh núi mây ngũ sắc bao phủ, phía ngoài sơn đỉnh lại xanh thẳm một màu, nhìn không được rõ lắm. Sư tôn cảm thấy có sự kỳ dị, bèn nhắm theo hướng cao phong mà đi. Càng đến gần càng kinh ngạc, rốt cục sư tôn phát hiện ra rằng trên đỉnh núi dường như có một hoa viên, lại trông tựa như một đầu lâu, đúng lúc này sư tôn mới chợt nhớ tới Không Trung quỷ lâm. Năm xưa sư tôn còn trẻ tuổi, dễ bị kích động, sau khi phát giác bèn nổi lòng hiếu kỳ, nên sớm đã quên mất lời đồn trong giang hồ, lòng đã không khiếp sợ, huống hồ sư tôn luôn tự phụ võ công cái thế, đảm lược siêu quần, nên quyết định lên núi một phen.
Vừa tới chân núi, bỗng có một thanh âm trong trẻo vang lên :
- Xin hỏi quí tánh đại danh của huynh đài?

Câu hỏi quá đột ngột và ly kỳ, hơn nữa thanh âm lại vang lên sau lưng sư tôn. Sư tôn nghe vậy vội đáp :
- Tại hạ là Đông Phương Thần Nghiêu.
Dứt lời đưa mắt trông lên, đã thấy một thiếu nữ nhan sắc diễm lệ đứng ngay trước mắt, giữa hai lông mày có một nốt ruồi son thì biết ngay đây là môn hạ của Không Trung quỷ lâm, tôn sư bất giác kinh tâm phách động, vội nghiêm mặt lạnh lùng hỏi :
- Cô nương có điều chi chỉ giáo?
Thiếu nữ nọ bèn hỏi :
- Huynh đài có biết đây là đâu không?
Sư tôn sa sầm nét mặt :
- Tại hạ cũng đang muốn biết đây là địa phương gì?
Thiếu nữ cười nhạt :
- Huynh đài là người trong võ lâm, hà tất phải giả khờ, nơi đây chính là Không Trung quỷ lâm, huynh đài có thể sống mà tới đây, song khó mà sống để trở về.
Sư tôn há lại để người hù dọa, sắc diện băng lạnh, cười ngạo :
- Tại hạ lại muốn sống mà rời khỏi đây.
Nói rồi sư tôn rảo bước mà đi. Thiếu nữ nọ nghe nói, cất tiếng cười vang hồi lâu, lắc mình chắn trước mặt sư tôn lạnh lùng nói :
- Nếu huynh đài còn dám bước tới nửa bước thì bổn cô nương sẽ không khách khí.
Sư tôn lãnh ngạo :
- Thỉnh cô nương cứ tự tiện.
Nói đoạn sư tôn ngẩng cao đầu bước tới, thiếu nữ khẽ quát một tiếng, vung chưởng nhanh như chớp công tới hậu tâm sư tôn.
Sư tôn chẳng thèm đếm xỉa, vẫn bình thản bước đi.
“Bộp” một tiếng, lại nghe một tiếng la khẽ vang lên, thiếu nữ đã lảo đảo thoái lui mấy bước, mặt lộ vẻ vô cùng kinh hãi. Sư tôn lạnh lẽo nói :
- Nam nhi không động thủ với nữ nhân.
Nói đoạn, sư tôn nhanh chóng rời khỏi đó. Thiếu nữ nọ hú lên mấy tiếng, ắt hẳn là muốn kêu cứu viện tới cùng động thủ, sư tôn lúc này cũng tự biết không nên chọc giận Không Trung quỷ lâm.
Khi trở về gần nửa năm, mọi sự đã quên bẳng đi.
Hôm nay bị môn hạ của Quỷ lâm hỏi này hỏi nọ, mới biết có điều chẳng lành.
Nhưng thực kỳ quái là từ khi môn hạ của Không Trung quỷ lâm tới hỏi, trong năm đó lại bình an vô sự. Sư tôn cùng hai mươi bốn đệ tử ngày đêm đều giới bị nghiêm mật, tựa gặp cường địch. Sau một năm

bỗng Trung Nguyên mất đi mười mấy thiếu nữ. Khi ấy thuộc hạ cho rằng sự tình đã kết thúc tại đó. Nào ngờ, sự tình phát sinh sau khi thiếu nữ bỏ đi, Không Trung quỷ lâm lại phái một nữ đệ tử khác hiện thân trong võ lâm, vị cô nương nọ vừa xuất hiện liền tới làm phiền tôn sư, song phương chẳng nói chẳng rằng đã động thủ rồi.
Lần động thủ đó là sau khi xảy ra xong sư tôn mới nói cho thuộc hạ hay. Theo thuộc hạ được biết thì sư tôn và thiếu nữ nọ đã động thủ với nhau hơn hai mươi lần, lần nào cũng là đấu bình thủ. Sau đó, có một ngày sư tôn kêu thuộc hạ đi, thuộc hạ mới biết tường tận mọi sự. Thuộc hạ tới chỗ sư tôn, sư tôn buồn rầu trầm tư hồi lâu rồi bỗng nói :
- Ta sai rồi, ta phạm phải đại tội rồi.
Thuộc hạ cả kinh vội hỏi :
- Sư tôn đã phạm phải tội gì?
Sư tôn nói :
- Ta đã yêu mến vị cô nương môn hạ của Không Trung quỷ lâm, mà vị cô nương đó cũng yêu ta, ngươi nghĩ ta cần phải làm sao đây?
Thuộc hạ kinh hãi vội nói :
- Cư tuệ kiếm, trảm tình ty (dụng lý trí cắt đứt tơ tình), bằng không hậu quả thực khó lường, sư tôn đã yêu nàng cũng phải biết cảnh ngộ nàng, nàng cũng khó tránh khỏi tử tội, phải không?
Sư tôn gật đầu, buồn bã nói :
- Ngươi nói rất có đạo lý, ta cũng sớm biết như thế, song nói thì dễ mà làm thì khó, vấn đề chẳng giản đơn như thế, nàng đã có cốt nhục của ta rồi.
Thuộc hạ quá ư kinh hãi, ngập ngừng :
- Điều, điều đó có thực...?
Sư tôn giọng u sầu :
- Không sai nửa điểm, vấn đề rắc rối nhất lại là kỳ hạn một năm của nàng sắp hết, cần phải hồi sơn phụng mệnh. Nàng bỏ đi, ta còn có thể nén nỗi bi thương vì tình nhi nữ, song hài nhi của ta thì sao? Lẽ nào sau này hài nhi của ta ra đời trong Không Trung quỷ lâm sao? Kẻ trong cuộc tối, kẻ bàng quang sáng, ngươi hãy nghĩ ra một kế sách lưỡng toàn, ta muốn có cốt nhục của ta, các ngươi cũng cần phải có Thiếu chủ nhân, phải không? Dù là nam hay nữ nó cũng là con của ta.
Thuộc hạ thực không biết phải nói thế nào, sư tôn lại cứ lẩm nhẩm :
- Ta muốn, hài nhi của ta, trời ơi, ta sắp thành phụ thân rồi, võ lâm chí tôn, tam Bí chi thủ Sinh Tử Sinh Đông Phương Thần Nghiêu lẽ nào không bảo đảm sự an toàn cho cốt nhục của mình sao? Ôi, hài

nhi của ta...
Thuộc hạ biết sau một năm mà nàng không trở lại Không Trung quỷ lâm thì tình hình càng thêm phần nghiêm trọng, nhưng khi đó thuộc hạ chưa thể có ngay kế sách lưỡng toàn. Thuộc hạ và sư tôn cứ ngồi như vậy rất lâu, bỗng tại hạ nảy ra một kế bèn nói :
- Khải bẩm chủ nhân, chỉ còn một kế này khả thi, hãy cứ để nàng trở lại Không Trung quỷ lâm, sau đó nàng hãy tạ tội cùng Không Trung quỷ lâm chủ nhân. Phải nói thế nào cho thực uyển chuyển bùi tai, lý do đầy đủ, chẳng hạn như đối phương là võ lâm chí tôn, đứng đầu Tam Bí, hoàn toàn không phải hạng tầm thường, cần phải nói làm sao để Quỷ lâm chủ nhân truyền cho nàng thêm vài môn tuyệt học nữa, nếu trong kỳ hạn một năm vẫn không thể xử chết võ lâm chí tôn Sinh Tử Sinh thì nàng sẽ trở về Quỷ lâm chịu chết, lời lẽ phải thực uyển chuyển, kiên quyết, không để cho Quỷ lâm chủ nhân có điều gì nghi hoặc, nàng là nữ nhân, ắt sẽ làm được điều này, chỉ có làm vậy mới thoát khỏi hiểm nạn này.
Sư tôn nghe xong, trầm mặc hồi lâu mới rầu rĩ nói :
- Đúng là chỉ còn một kế này khả thi, nếu không để nàng trở lại, xem ra hài nhi của ta sẽ phải chịu thảm tử trước khi ra đời. Ôi, chỉ còn kế này mà thôi. Kế sách của ngươi những mong khả dụng.
Sau đó sư tôn trở về nhà ngồi ủ rũ chừng nửa tháng sau lại bỏ đi, lần đi này tròn một tháng thì trở về, vừa về nhà lập tức kêu thuộc hạ tới, thuộc hạ tâm tình vạn phần âu lo, đến ngồi trước mặt sư tôn, hồi lâu, rất lâu sư tôn bỗng nắm chặt lấy tay thuộc hạ mà nói :
- Ngươi... ngươi cứu... cứu mạng nhi tử của ta, nàng... nàng đã trở lại.
Thuộc hạ quá đỗi vui mừng, rưng rưng lệ.
Tích Thư Nhân nói đến đây mắt bỗng nhòa lệ, giọng run run tiếp :
- Lần đó thuộc hạ bỗng nảy ra thêm một kế nữa bèn nói rằng : Khải bẩm chủ nhân, nô tài còn một kế nữa, có thể bảo toàn tánh mạng sư tôn, sư mẫu cùng Thiếu chủ.
Sư tôn hãy đóng kịch thêm một lần nữa, làm sao để võ lâm giang hồ đồn đại rằng : võ lâm chí tôn Sinh Tử Sinh cùng cao thủ Không Trung quỷ lâm đã đấu đến lưỡng bại câu thương, thây phơi chiến địa, sau đó hai người sẽ ẩn cư tính kế khác.
Sư tôn gật đầu mà đi, sau đó trở lại nói với thuộc hạ rằng :
- Kế này quả là thượng sách, nếu trước đây ta vì ái tình mà có thể làm những sự kinh thiên động địa, nhưng nay ta sắp làm phụ thân, ta không để nhi tử của ta sau này lớn lên phải vì phụ thân của nó mà hổ thẹn.

Nói xong sư tôn bỏ đi, sau đó nửa tháng người trong võ lâm giang hồ đồn rằng võ lâm chí tôn Sinh Tử Sinh Đông Phương Thần Nghiêu đã ác chiến năm ngày đêm với cao thủ của Không Trung quỷ lâm, cuối cùng đều lâm vào thế lưỡng bại câu thương.
Tiếp theo sư mẫu sinh hạ ra Thiếu chủ chưa đầy ba tháng thì bỏ đi mất tích, toàn bộ sự tình là như vậy, Thiếu chủ đã minh bạch cả rồi chứ?
Đông Phương Thanh Vân ngồi lặng mà nghe, mắt rưng rưng lệ. Đến lúc này chàng mới biết sự tình có nhiều uẩn khúc, thực khiến người ta khó mà tiên liệu, chẳng trách song thân của chàng đều không thể nuôi dưỡng chàng, hơn nữa tình hình lại nghiêm trọng như vậy.
Tích Thư Nhân kể xong bèn quay về phía chàng, cất giọng an ủi :
- Thiếu chủ đừng quá bi thương, sư tôn chỉ vì Thiếu chủ mà tốn bao nhiêu tâm huyết, Thiếu chủ cần phải làm sao để trở thành một nam nhi đại trượng phu, đầu đội trời, chân đạp đất làm nên những sự kinh thiên động địa, đúng như sở nguyện của song thân.
Đông Phương Thanh Vân ngậm ngùi hồi lâu mới hỏi :
- Nhưng làm sao ngươi có thể chứng minh rằng Lãnh bang chủ chính là mẫu thân sinh ra ta?
Tích Thư Nhân vội nói :
- Tuy không thể xác thực chắc chắn, nhưng có một điều cần phải hiểu là trong số môn hạ của Không Trung quỷ lâm chỉ có một người dám phản lại Quỷ lâm, người đó chính là lệnh đường, mà Âm Dương bang chủ Lãnh Tuyết Quyên lại có một nốt ruồi son giữa hai lông mày, đó chẳng phải là ám ký của Không Trung quỷ lâm hay sao?
- Nếu nói như vậy, Lãnh bang chủ quả thật là mẫu thân ta sao?
- Có thể?
- Có thể chứ không phải là xác thực, ta làm sao dám nhận?
- Vậy thì vì sao Thiếu chủ không tới Âm Dương bang lần nữa? Cách đây nửa tháng khi thuộc hạ gặp nàng, nàng dặn đi dặn lại rằng thuộc hạ phải để Thiếu chủ tới Âm Dương bang chơi, ý của Thiếu chủ thế nào?
- Ta vẫn còn một nghi vấn nữa.
- Nghi vấn gì?
- Nếu nói Lãnh Tuyết Quyên là mẫu thân của ta thì năm nay đã ngoài tứ tuần, mà nay trông như thiếu nữ mười sáu tuổi vậy?
- Thì ra Thiếu chủ hoài nghi điều này sao? Kỳ thực những người luyện võ công đạt tới cảnh giới tối cao như lệnh đường đều có hiểu biết về trụ nhan thuật, đặc biệt lệnh đường là môn hạ của Quỷ lâm thì càng không thể nghi ngờ, dù là có đến năm mươi tuổi thì vẫn giống

như thiếu nữ đôi tám vậy.
- Trụ nhan thuật ư? Có chuyện này thực sao?
- Thuộc hạ há có khi nào dám lừa gạt Thiếu chủ.
- Vậy hiện tại ta phải đi gấp mới được.
- Thiếu chủ cứ đi trước, chúng thuộc hạ sẽ ngấm ngầm bảo vệ Thiếu chủ.
- Đi, ta gấp muốn biết người có thực là mẫu thân của ta không.

Hồi 03
Ma cung Thiếu chủ

Buổi sớm mùa đông, tuyết phủ muôn dặm, sắc trời ảm đạm, hoa tuyết giăng giăng, gió đông lẫm liệt rít lên từng hồi khiến cảnh tượng càng thêm phần thê lương tiêu điều.
Một bóng người màu lục phi thân lao vun vút như tên bắn về phía Vu sơn. Bóng lục ảnh vừa tới Vọng Hà phong bèn dừng lại, trầm mặc hồi lâu rồi thong thả lao lên đỉnh Vọng Hà phong, kỳ thực trong nháy mắt chàng cảm thấy dường như có người ngấm ngầm theo gót, hành tung người này thập phần quỷ dị. Chàng, Đông Phương Thanh Vân bỗng hú lên một tiếng, thân hình tựa mãnh long thăng thiên bay vút lên hơn mười trượng, giữa không trung xoay tròn một vòng, mắt đảo tứ bề một lượt, đoạn lao vút tới hơn năm trượng, chỉ thấy chàng vừa đáp xuống đã lạnh lùng nói :
- Bằng hữu phương nào, kính thỉnh hiện thân?
Chàng vừa dứt lời bỗng một thanh âm trong trẻo vang lên, chợt một bóng hồng hiện ra trước mắt chàng cách chừng ba trượng. Thì ra đây lại là một thiếu nữ. Khi Đông Phương Thanh Vân chú mục nhìn, chàng không khỏi kinh ngạc trước dung mạo kiều diễm của nàng, vẻ đẹp thực siêu phàm thoát tục, tựa hồ tiên nữ thượng giới còn kém nàng vài phân, thực không lời nào tả xiết.
Thiếu nữ thấy Đông Phương Thanh Vân đứng ngẩn người nhìn mình, bèn cười nói :
- Các hạ, bổn cô nương thấy công phu của các hạ khá cao đó.
Đông Phương Thanh Vân sực tỉnh, vội nói :
- Cô nương theo gót tại hạ, hẳn có điều chi chỉ giáo?
Thiếu nữ cười khẽ nói :
- Bổn cô nương nói công phu của các hạ khá lắm.
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc :
- Phải chăng cô nương muốn nói rằng võ công của cô nương còn cao hơn tại hạ?
Thiếu nữ gật đầu :
- Không sai, các hạ không tin ư?
Đông Phương Thanh Vân ngơ ngác :
- Tin cái gì?

Thiếu nữ khẽ chau mày :
- Bổn cô nương nói võ công cao hơn các hạ, chẳng lẽ các hạ không phục sao?
Đông Phương Thanh Vân cảm thấy mỗi lúc một vô vị, bèn lạnh lùng :
- Tại hạ tin thì được rồi, cô nương, mời?
Dứt lời chàng chuyển bộ bỏ đi, thiếu nữ bỗng dịu dàng nói :
- Làm sao thiện hạ lại có những hạng người khờ ngốc như vậy?
Đông Phương Thanh Vân bỗng nổi giận quay phắt lại hỏi :
- Cô nương nói tại hạ là khờ ngốc?
- Đúng vậy. Nếu không thì sao các hạ lại dễ dàng tin người khác đến thế?
- Tại hạ nói cô nương mới là khờ ngốc.
Dứt lời chàng dợm bước đi, thiếu nữ bỗng la lên.
- Các hạ khoan đi.
- Có việc gì vậy?
- Các hạ nói bổn cô nương là khờ ngốc ư?
- Không phải khờ ngốc thì là cái gì? Vừa mở miệng đã nói võ công của cô nương cao hơn, dựa vào đâu mà cô nương nói vậy?
- Khẩu khuyết vô bằng, khiến người bất phục. Được? Các hạ hãy mở to mắt ra mà nhìn.
Dứt lời, thiếu nữ chẳng cần tạo thế, thân hình kiều diễm của nàng đã từ từ bốc lên cao, một trượng, năm trượng, mười trượng, mười lăm trượng, mười bảy trượng...
Đông Phương Thanh Vân cả kinh biến sắc không hiểu đây là tà môn công phu gì. Chỉ thấy thiếu nữ nọ toàn thân hồng y phấp phới, phiêu đãng giữa từng không, trông tựa tiên nữ giáng thế, cũng đúng lúc nàng lên cao hai mươi trượng, bỗng thiếu nữ cười nói :
- Bổn cô nương còn có thể lên cao hơn nữa, song bổn cô nương không thích lên nữa, hãy mở to mắt ra xem bổn cô nương đáp xuống...
Thiếu nữ vừa nói vừa từ từ đáp xuống, thực như tiên nữ giáng trần.
Đông Phương Thanh Vân cảm thấy vô cùng kinh hãi, môn khinh công này chẳng những thuộc về tà môn mà còn vô cùng thần bí quỷ dị, muốn bay lên tất phải đề khí khinh thân, hoàn toàn nhờ vào khí lực đan điền, điều khiển chàng kinh hãi chính là giữa từng không cách mặt đất hai mươi trượng, thiếu nữ xinh đẹp nọ lại có thể cười nói như không, điều này quả là khó hiểu.
Thiếu nữ chân vừa chạm đất đã vội nói :
- Bổn cô nương có cao hơn các hạ chưa?
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng :

- Tiếc rằng cô nương chỉ cao hơn tại hạ về khinh công mà thôi.
- Ồ? Các hạ còn có công phu gì cao hơn bổn cô nương?
Trong thoáng chốc ngạo khí nam nhi bốc cao vạn trượng, chàng nhớ tới khi cùng Tích Thư Nhân đùa giỡn, đã dùng môn khinh công "Thất Bộ Đạp Vân Đệ" của Thạch Lam Dật Tiên mà hý lộng Tích Thư Nhân, ắt hẳn chàng cũng có thể dùng với thiếu nữ này, nghĩ vậy chàng bèn nói :
- Rất đơn giản, trong vòng ba chiêu, nếu cô nương có thể chạm vào vạt áo của bổn thiếu gia, bổn thiếu gia mới thực sụ thừa nhận cô nương, nhất nhất đều cao hơn thiếu gia.
Thiếu nữ cười hớn hở, vỗ tay nói :
- Hay, hay. Chúng ta hãy thử đi, nhưng các hạ đừng tức giận mới được.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu :
- Tỉ thí võ công, làm sao có thể hóa thẹn thành giận được?
- Quân tử nhất ngôn, từ này... từ nay bổn cô nương sẽ kêu các hạ là tướng công.
Tướng công, hãy chuẩn bị, Tuệ Mẫn muốn xuất thủ rồi.
- Cô nương, mời?
Chàng còn đang nói, bỗng thấy thân hình thiếu nữ lướt đi, lao thẳng về phía chàng, chàng chỉ cười nhạt, thân hình vừa động đã thoát khỏi thế chộp của thiếu nữ.
Thiếu nữa hơi ngẩn người một chút, bỗng biến thế, dùng tốc độ kinh người, không thấy bóng ảnh đâu nữa. Đông Phương Thanh Vân chỉ thấy mắt hoa lên đã không thấy thiếu nữ đâu, chàng vội trấn tĩnh thân hình xoay tròn, tràn qua mé hữu, quay người lại đã dễ dàng tránh khỏi chiêu thứ hai của thiếu nữ. Thiếu nữ khẽ ồ lên một tiếng, thân người vừa lướt qua đã cách Đông Phương Thanh Vân năm trượng. Nàng vẫn cười tươi như hoa, nói :
- Đây là chiêu cuối cùng, nếu tướng công thoát được, Tuệ Mẫn sẽ bái phục tướng công.
Thiếu những vừa dứt lời, chỉ thấy một đạo hồng quang phóng vút tới nhanh như tên bắn. Song Đông Phương Thanh Vân đã có kinh nghiệm, chỉ khẽ hừ một tiếng, thân hình bỗng xoay tít, bắn vọt lên không. Hồng y thiếu nữ "ồ" lên một tiếng nói :
- Công phu của tướng công cao thực.
Đông Phương Thanh Vân biết đã thoát khỏi chiêu thứ ba của nàng, chàng khẽ nghiêng mình lượn một vòng trên không trung rồi khẽ đáp xuống cạnh hồng y thiếu nữ, lãnh đạm :
- Cho nên mới nói cao nhân tắc hữu cao nhân trị, những mong cô

nương ghi nhớ võ học vô bờ, không thể quá phần tự tin, bổn thiếu gia có việc tại thân phải đi trước. Mời?
Vừa nói chàng vừa quay người bước đi, hồng y thiếu nữ bỗng lao tới chặn trước mặt Đông Phương Thanh Vân, chàng kinh ngạc hỏi :
- Cô nương có điều chi chỉ giáo?
Hồng y thiếu nữ nói, giọng hờn dỗi :
- Vì sao tướng công vô tình đến vậy?
- Vô tình?
- Đúng vậy?
Thiếu nữ giậm chân xuống đất hờn dỗi :
- Làm sao tướng công khờ quá vậy?
- Vì sao cô nương nói tại hạ khờ, cô nương muốn hạ nhục bổn thiếu gia?
Hồng y thiếu nữ vì hờn dỗi mà hai má đỏ bừng, đôi mắt long lanh, giậm chân nói :
- Bổn cô nương làm sao có thể hạ nhục tướng công, chỉ là tiểu nữ có vài lời muốn nói, vậy vì sao tướng công chẳng nói chẳng rằng đã muốn bỏ đi?
- Vậy thì cô nương cứ nói...
- Tướng công, tiểu nữ... tiểu nữ...
- Cô nương thì sao?
- Trong nhất thời tiểu nữ không biết phải bắt đầu từ đâu?
Nói xong nàng im lặng, Đông Phương Thanh Vân cũng không biết nói gì hơn, cả hai trầm lặng như vậy hồi lâu không nói. Song bên tai Đông Phương Thanh Vân lại vang lên một thanh âm tựa tiếng muỗi vo ve :
- Tiểu tử còn nhớ lão bá của ngươi chứ? Ngươi thi triển Thất bộ đạp vân đệ của lão phu tới cảnh giới đằng phong tạo cấp rồi. Mau? Đừng lộ vẻ gì khác là lão phu là Thạch Lan Dật Tiên, tiểu nha đầu kia thực là lợi hại, ngươi nên nghĩ cách lưu lại bên nha đầu, thân phận của y khiến lão phu nghi hoặc. Tích Thư Nhân đã nói qua việc chứng minh mẫu thân hư thực của ngươi, hãy tạm hoãn, mà thân thế của tiểu nha đầu kia phải tra xét cho rõ, thị chú ý tới lão phu rồi, lão phu đi đây. Hãy nhớ phải tìm cách lưu lại được bên mình tiểu nha đầu kia...
Lúc ấy hồng y thiếu nữ khẽ hừ một tiếng, hạ giọng :
- Có người theo dõi chúng ta.
Đông Phương Thanh Vân thực không ngờ Thạch Lan Dật Tiên lại xuất hiện ở đây, mà với võ công cao siêu như vậy, lão nhân không giấu nổi hồng y thiếu nữ, thế quả là kỳ quái, chợt chàng sanh lòng hiếu kỳ, vội nói :

- Phải chăng cô nương muốn nói câu này ư?
Thiếu nữ vội lắc đầu, mỉm cười :
- Ồ, không phải. Người kia đã đi xa rồi, phải rồi tiểu nữ hỏi tướng công có dám không?
- Dám cái gì?
- Dám cùng tiểu nữ đi gặp vài người.
Ngạo khí nam nhi lại bùng lên, lại thêm lời Thạch Lan Dật Tiên vừa nói, Đông Phương Thanh Vân mỉm cười :
- Có gì không dám, có gặp một ngàn người cũng chẳng có chi bận tâm.
Thiếu nữ reo lên :
- Thế thì hay quá, vừa đi chúng ta vừa nói.
Dứt lời, nàng tiến đến bên mình Đông Phương Thanh Vân, nắm lấy tay chàng, dịu dàng :
- Đi thôi.
Đông Phương Thanh Vân được thiếu nữ nắm tay, chỉ thấy toàn thân vô cùng ấm áp, vô hình trung chàng bắt đầu thấy mến nàng vội nói :
- Chúng ta đi đâu?
Hồng y thiếu nữ ngẩn người, vội cười e thẹn :
- Ồ, tiểu nữ quên chưa nói, chúng ta tới Thiếu Lâm tự, nhưng Tuệ Mẫn có một yêu cầu, mong tướng công đáp ứng.
Đông Phương Thanh Vân giật mình :
“Hiện tại chẳng phải Thiếu Lâm tự đang bị người của Tuần Hồi ma cung chiếm làm căn cứ sao? Thiếu nữ này võ công lại phi phàm, lẽ nào nàng là nhi nữ của Ma cung chủ nhân?”
Lòng nghĩ vậy, nhưng chàng vẫn vờ hỏi :
- Đi gặp mấy lão hòa thượng trọc đó sao, cô nương muốn làm ni cô ư?
Thiếu nữ cười nói :
- Không, Tuệ Mẫn không thích làm ni cô, chúng ta chẳng phải đi gặp lão trọc mà là đi gặp người của Tuệ Mẫn, song tiểu nữ muốn tướng công hãy mang mặt nạ.. vì...
vì...
Đông Phương Thanh Vân vội hỏi :
- Vì cái gì? Chẳng lẽ Tuệ Mẫn cô nương sợ chúng?
- Không phải, họ đều là người của Tuệ Mẫn, nên phải sợ Tuệ Mẫn mới đúng, chỉ là Tuệ Mẫn không thích chúng, nên không muốn chúng thấy bổn lai diện mục của tướng công mà thôi.
- Tên của cô nương là Tuệ Mẫn?
- Phải, vừa rồi tướng công chẳng phải kêu là Tuệ Mẫn đó sao? Hiện

tại Tuệ Mẫn không muốn kêu tướng công nữa.
- Kêu là gì đây?
Thiếu nữ thoáng chút trầm tư, đoạn hớn hở :
- Kêu là ca ca, được không?
- Cũng được, chỉ cần muội vui là được rồi. Song ca ca đâu có mang mặt nạ theo bên người, muội nghĩ ta phải làm sao đây?
Thiếu nữ cười nói :
- Muội đã có sẵn đây rồi.
Nói đoạn, nàng lấy ra một chiếc mặt nạ, Đông Phương Thanh Vân thấy đây chỉ là một lớp da mỏng mà thôi, chàng ngạc nhiên tiếp lấy hỏi :
- Mang vào thế nào đây?
Thiếu nữ không ngớt tươi cười :
- Nào, để muội mang cho huynh.
Không lâu sau, hồng y thiếu nữ đã nói :
- Ca ca có biết đây là mặt nạ của ai không?
- Của ai?
- Của Tuệ Mẫn đó.
- Muội chọc cười ca ca.
- Muội nào dám chọc cười ca ca.
- Không phải chọc ghẹo thì vì sao hóa trang ca ca thành nữ nhân.
- Ồ, đây là mặt nạ của nam nhân anh tuấn, chỉ là...
- Chỉ là sao?
- Chỉ là hiện tại trong tâm trí Tuệ Mẫn, không có bất kỳ một gương mặt anh tuấn nào sánh được với ca ca mà thôi. Tuệ Mẫn còn có một yêu cầu nữa thỉnh ca ca đáp ứng.
- Muội cứ nói.
Sắc mặt thiếu nữ lộ vẻ nghiêm trang nói :
- Ca ca, chúng ta tới Thiếu Lâm tự, sau khi gặp mấy người nọ chỉ mong ca ca đừng đếm xỉa gì tới chúng, dù chúng có thể nào đi nữa, ca ca chỉ cần lạnh lùng, chẳng đếm xỉa gì tới, chỉ cần “hừ” một tiếng là được.
- Hừ một tiếng là được rồi sao?
- Đúng vậy, hơn nữa, thật là cao ngạo, lãnh khốc, mong đại ca đáp ứng Tuệ Mẫn.
Tuệ Mẫn nguyện sẽ thuận theo ca ca.
- Nếu chúng nổi giận thì sao?
- Hừ, chúng há dám nổi giận, chúng là nô tài của tiểu muội mà.
- Vậy thì được.
Đông Phương Thanh Vân cảm thấy vô cùng kinh dị, hiển nhiên chín

người của Tuần Hồi ma cung là người của Tuệ Mẫn, vậy nàng là ai?
Đêm đông tuyết giăng khắp nơi. Màn đêm tối tăm bao phủ vạn vật, càng làm tăng cảnh tỉnh lặng và thần bí, đặc biệt là trong một thị trấn nhỏ, vừa vào canh hai, trời rét như cắt, càng làm vẻ tỉnh lặng thêm phần thần bí. Đông Phương Thanh Vân cả đêm không chợp mắt, trằn trọc mãi, hình ảnh khuôn mặt ngây thơ kiều diễm của Tuệ Mẫn hiện lên rõ mồn một trong lòng chàng muốn quên đi cũng không thể quên được. Hơn nữa, thân thế của nàng thực khó hiểu, càng khiến chàng khó ngủ, cứ theo luận đoán thông thường, nàng ắt phải là một nhân vật có địa vị cao trong Ma cung, chẳng lẽ là nhi nữ của Ma cung chủ nhân sao?
Bỗng một thanh âm vo ve bên tai chàng :
- Tiểu tử, ngươi đừng lên tiếng, lão phu sắp vào đây.
Lời vừa dứt, bỗng chàng thấy cánh cửa sổ từ từ mở ra, một bóng người nhanh nhẹn lẻn vào. Người này chính là Thạch Lan Dật Tiên.
Lão nhân không đợi chàng ngồi dậy đã nói :
- Ngươi đừng ngồi dậy?
Vừa nói, Thạch Lan Dật Tiên vừa tiến đến cạnh Đông Phương Thanh Vân, ngồi xuống nắm chặt lấy hai tay của chàng nói.
- Dạo này khỏe không?
Đông Phương Thanh Vân như gặp người thân, cũng vội nắm lấy tay lão nhân, khẽ nói :
- Cũng tạm, vì sao lão tiền bối tới kiếm tại hạ?
Thạch Lam Dật Tiên thì thào :
- Tiểu tử, nói thẳng ra là lão phu đã theo dõi nha đầu kia bảy ngày nay, càng lúc càng thấy thị có hành tung khả nghi, sau lão phu đoán rằng có thể thị là cao thủ của Ma cung, môn khinh công mà tiểu nha đầu thi triển chính là môn công phu tuyệt đỉnh của võ lâm - Đạp vân chuyển, hơn nữa thị lại có thể nói cười giữa không lưng chừng trời, điều này thực khiến lão phu không tin vào mắt mình nữa.
Dừng một lúc, Thạch Lan lại tiếp :
- Điều kỳ quái hơn nữa khi nha đầu nọ dùng ba chiêu để chộp ngươi thì ba chiêu này chính là Hổ bộ tam thức.
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc :
- Hổ Bộ tam thức là cái gì?
- Hừ, nói ra thực khiến người ta khó tin, Hổ Bộ tam thức chính là tuyệt chiêu của Thiên Hoang Đế Quân người đứng đầu Tứ tiên, võ lâm giang hồ năm xưa không ai có thể tránh khỏi Hổ Bộ tam thức song lão phu không phục, bèn bế quan mười năm chế ra môn khinh công thất bộ đạp vân đệ để khắc chế Hổ Bộ tam thức.

Đông Phương Thanh Vân vội nói :
- Lẽ nào tiền bối hoài nghi...
Thạch Lan nghiêm mặt :
- Tiểu tử, tuy trí lực của ngươi khiến lão phu cũng phải lấy làm bái phục. Nhưng ngươi cũng không tránh khỏi quá xúc động, võ đoán, điều này ngươi cần phải ghi nhớ, rõ chưa? Phàm sự gì cũng không nên võ đoán đâu, mà chỉ có thể giả thiết mà thôi.
Đông Phương Thanh Vân tuy bị trách song chàng thấy rất có đạo lý, bèn nói :
- Được, tại hạ xin ghi nhớ. Như vậy có thể nói vì Tuệ Mẫn biết Hổ Bộ tam thức mà giả thiết rằng Thiên Hoang Đế Quân có quan hệ với Hàn Đàm ma cung phải không?
- Đúng vậy. Hãy đặt giả thiết rằng Thiên Hoang Đế Quân là Ma cung chủ nhân, điều này tựa hồ không thể có, nếu cố gượng ép cho rằng Tuệ Mẫn là nhi nữ của Ma cung chủ nhân thì càng không thể. Thiên Hoang Đế Quân là người cô độc làm sao bỗng dưng lại có nhi nữ như vậy?
- Phải, không thể song cũng có thể...
- Có thể cái gì?
- Có thể Tuệ Mẫn là nhi nữ của Thiên Hoang Đế Quân. Tiền bối phải chăng đã biết thân thế của nàng?
- Đừng giỡn, hãy giả thiết tiếp đi.
- Tại hạ phải hỏi tiền bối vài câu trước đã, thứ nhất Tuệ Mẫn và Thiên Hoang Đế Quân võ công ai cao hơn? Thứ hai, tuyệt học của kỳ nhân có thể dễ dàng truyền thụ được không? Thứ ba, võ công của Tứ tiên, ai là cao nhất?
- Tuệ Mẫn còn thua xa Thiên Hoang Đế Quân, thứ hai tuyệt học của kỳ nhân ngoài đệ tử tâm phúc cùng ái nhi ra không thể dễ dàng truyền thụ cho ai, thứ ba đây là câu hỏi mà ngươi muốn biết nhất, chỉ có bốn chữ : Bất phân thắng bại.
- Vậy thì sao tiền bối ở ngôi thấp nhất?
- Thiên Hoang, Địa Lão, Hải Khô, Thạch Lan... Cách gọi này theo thói quen của mọi người mà thôi.
- Vậy giả như Thiên Hoang Đế Quân trong lúc vô ý lại yêu một nữ nhân, nữ nhân này võ công chỉ hơi kém Thiên Hoang Đế Quân một chút, hai người yêu nhau mà có hài nhi, sau Thiên Hoang Đế Quân lại phát hiện nữ nhân này chính là người của Hàn Đàm ma cung, như vậy có được không?
Thạch Lan trầm tư hồi lâu, nói :
- Ngươi chỉ giả thiết thì chưa đủ, còn phải thận trọng tìm bằng chứng

nữa.
Đông Phương Thanh Vân cười :
- Thứ nhất, không phải dễ dàng truyền thụ tuyệt học cho người khác, vậy Tuệ Mẫn có thể là đệ tử tâm phúc của Thiên Hoang Đế Quân, song võ công của Tuệ Mẫn lại tương đăng với võ công hiện tại của tứ tiên. Nên có thể nói nàng không phải là đệ tử tâm phúc, vậy thì giả thiết nàng là nhi nữ, thì thế nào?
Thạch Lan gục gặc :
- Hay lắm, cứ nói tiếp đi.
- Tứ tiên võ công tuy không phân cao thấp...
- Ngươi nói tiếp đi.
- Không? Không nói nữa.
- Vì sao?
- Những mong không phải là Thiên Hoang Đế Quân.
- Nhưng vì sao mới được?
- Rất giản đơn, chỉ riêng một Ma cung hoặc một Quỷ lâm thôi, võ lâm đã khó bề ứng phó, nay lại thêm một đệ nhất tiên của tứ tiên nữa thì e võ lâm giang hồ khó có ngày an ổn, phải không?
- Phải?
- Mà còn đáng sợ nữa.
- Thực đáng sợ, song vì sao ngươi lại nghĩ ra được điều này?
- Rất giản đơn, sự tình này khá tương đồng với sự tình của gia phụ năm xưa.
- Ngươi cứ nói tiếp.
- Càng nói càng có thể, hơn nữa càng thấy đáng sợ.
- Đối mặt với hiện thực, biết là đáng sợ, mới có thể ứng biến phải không?
- Phải, Tứ tiên võ công tuy bất phân cao thấp nhưng đây chỉ là tỉ thí giữa bốn người các vị, ngoại nhân hoàn toàn không rõ nội tình, đúng không? Nhưng ngoại nhân nghe thấy điều gì? Thiên Hoang là đệ nhất tiên, bốn chữ Thiên Hoang Đế Quân thanh thế quá lớn, nên ngoại nhân đều muốn lợi dụng. Cứ đặt giả thiết tiếp theo, tiền nhiệm của Ma cung chủ nhân, bất luận võ công cao siêu đến đâu thì vẫn phải coi là võ học vô cương, tiền bối có cảm thấy võ công của mình đã tới cảnh giới siêu tuyệt chưa?
Thạch Lan kinh ngạc nhìn Đông Phương Thanh Vân :
- Ngươi thật là có mắt quỷ mới thấu rõ tâm tư của lão phu.
Đông Phương Thanh Vân lại tiếp :
- Tiền bối đã có cảm giác này thì tứ tiên đồng thời sẽ có cảm giác như thế. Không Trung quỷ lâm cùng Ma cung chủ nhân ắt cũng thấy

thế.
- Đúng vậy.
- Vì sao Quỷ lâm và Ma cung còn trì hoãn chưa dám công nhiên tiêu diệt võ lâm đồng đạo, chính vì nguyên cớ này, nên Ma cung chủ nhân lập tức phái người đi dọ thám coi thử võ công của Thiên Hoang Đế Quân thế nào, sau khi thử xong, cả kinh thất sắc thì ra võ công của đệ nhất tiên ông cũng chẳng kém gì chúng. Nếu chúng công khai tuyên chiến với võ lâm, tứ tiên quyết không thể thấy chết mà không cứu, chỉ riêng đệ nhất tiên ông đã như vậy, nay lại thêm ba vị tiên ông nữa, chúng thực khó bề ứng phó. Do vậy, Ma cung chủ nhân bèn tuyển chọn trong số nữ đệ tử của mình một người, sau đó lại cho nữ đệ tử này làm cung chủ, dùng mỹ nhân kế mê hoặc Thiên Hoang Đế Quân, để tiêu diệt thanh thế của võ lâm chính phái.
Thạch Lan gật đầu khen :
- Tiểu tử này quả là cơ trí siêu....
Bỗng một thanh âm lạnh lẽo vang lên :
- Toàn những điều thị phi nhân thế, nghe thối quá.
Thạch Lan và Đông Phương Thanh Vân cùng biến sắc, Thạch Lan vội nói :
- Ngươi hãy bảo trọng, lão phu phải xem kẻ nào to gan lén nghe trộm.
Nói rồi lão nhân khẽ lắc người tung mình qua cửa sổ mà đi mất.

Buổi sớm, sương mù bao phủ khắp nơi khiến mọi vật cùng toàn bộ mặt đất thành một tấm thảm trắng mờ, mông lung. Trong sương trắng thấp thoáng hai bóng người một lục một hồng, hai người thi triển khinh công lao về phía Thiếu Lâm tự, tiếng nói cười vang lên, tựa hồ vô cùng vui vẻ. Nhưng hiện tại Đông Phương Thanh Vân lại đang trong tâm trạng bất an, trống tim đập dồn, tuy chẳng phải là khiếp hãi song chỉ là chàng sợ phải chứng mình rằng Tuệ Mẫn là người của Hàn Đàm ma cung.
Chẳng hiểu vì sao, chỉ mới gặp nhau có vài ngày mà Đông Phương Thanh Vân đã đem lòng yêu mến Tuệ Mẫn, chàng những mong mình luôn có được một hồng nhan tri kỹ như nàng, nếu chứng minh được nàng chính là người của Ma cung thì... thì tình cảm của chàng đành phải dừng lại tại đây, hơn nữa sau này không còn cơ hội gặp lại nàng. Điều này chẳng phải khiến chàng thất vọng lắm ư?
Tuệ Mẫn thì ngược lại, cười nói luôn miệng :

- Phong cảnh ở Giang Nam thực mỹ lệ, sống ở đây thực có khác nào sống nơi thế ngoại đào viên.
Đông Phương Thanh Vân gục gặc đầu :
- Đáng tiếc cảnh đẹp không trường tồn, sắp xảy ra một trường máu chảy đầu rơi, thây phơi đầy đất.
- Làm sao ca ca lại nói những lời kém vui vậy?
- Không nói cũng được.
- Ồ? Kìa có phải là Thiếu Thất Phong không?
- Đúng vậy.
- Chúng ta đi thôi.
Đúng lúc ấy, bên tai Đông Phương Thanh Vân lại có tiếng vo ve, thanh âm lộ vẻ cực kỳ khẩn trương.
- Tiểu tử hãy mau tính kế rời khỏi tiểu nha đầu, xuống núi mau.
Đông Phương Thanh Vân tựa như không nghe thấy, nói :
- Tuệ Mẫn chúng ta đi thôi.
Thanh âm nọ lại vang lên :
- Tiểu tử, vì sao mà ngươi lại võ đoán vậy. Người của Hàn Đàm ma cung đã biết rõ diện mạo của phụ thân ngươi, mà ngươi thì giống hệt lệnh tôn như đúc, hơn nữa sự tình xảy ra đêm qua ngươi đã biết. Hàn Đàm ma cung trong một đêm đã xuất động một trăm hai mươi cao thủ để hộ tống tiểu nha đầu. Chúng đã chú ý tới ngươi rồi đó, mau thoát ly khỏi tiểu nha đầu, chạy về phía tay lão phu cùng ba vị tùy tòng chờ ngươi ở đó.
Ngươi tiến một bước là cái chết đến gần hơn một bước đó.
Đông Phương Thanh Vân bỗng hỏi :
- Tuệ Mẫn, có phải sinh tử do mệnh phú quí tại thiên không?
Hồng y thiếu nữ ngạc nhiên :
- Vì sao ca ca lại nói vậy? Muội biết ca ca không phải là người sợ chết, nếu có kẻ nào muốn sát hại ca ca thì cần phải sát hại Tuệ Mẫn trước, hoặc gia... hoặc gia...
Hồng y thiếu nữ nói tới đây hai má ửng hồng, nụ cười e ấp trên môi.
Đông Phương Thanh Vân cất giọng dịu dàng :
- Tuệ Mẫn cứ an tâm. Ca ca luôn dụng cơ trí để ứng biến, ca ca tự tin mình không phải ưu tư, chúng ta đi thôi.
Nói đoạn chàng gia tăng cước bộ mà đi. Bên tai lại có tiếng vo ve :
- Tiểu tử ngươi nổi điên khùng gì vậy, mau trở lại, vạn nhất phụ thân ngươi hỏi lão phu, lão phu ăn nói làm sao đây?
Những lời cuối nghẹn lại tựa hồ muốn khóc, song Đông Phương Thanh Vân vẫn chẳng đếm xỉa gì tới, cùng Tuệ Mẫn tiến vào Thiếu Lâm tự.

Trong Thiếu Lâm tự, một hàng chín người cúi rạp người thi lễ :
- Cung nghênh thiếu cung chủ tiên giá?
Đông Phương Thanh Vân vừa nhìn đã biết ngay chín người này là những kẻ được Ma cung chủ nhân phái đi thu thập đệ tử. Chàng bèn nhớ tới lời Tuệ Mẫn đã nói nên chẳng đếm xỉa gì tới chúng.
Tuệ Mẫn chỉ khẽ hừ một tiếng lạnh lẽo, rồi cùng Đông Phương Thanh Vân sánh vai cùng tiến vào Đại Hùng bảo điện.
Bỗng có một người hỏi :
- Người thiếu cung chủ mang theo là ai vậy?
Tuệ Mẫn khẽ hừ một tiếng, lạnh lùng :
- Không việc gì tới ngươi?
Nói rồi, nàng quay qua dịu dàng :
- Ca ca, chúng ta đi.
Dứt lời tay hữu nàng nắm lấy tay Đông Phương Thanh Vân mà kéo đi. Vừa vào trong Đại Hùng bao điện, mấy trăm thanh âm đồng thanh hô :
- Cung nghênh thiếu cung chủ giá lâm?
Tuệ Mẫn lạnh lùng khẽ gật đầu, rồi tiến tới. Lúc ấy, bỗng có một thanh âm thánh thót vang lên :
- Hiền điệt, người kia là ai vậy?
Thanh âm từ trên bàn tọa của Chưởng môn trong Đại Hùng bảo điện truyền tới.
Đông Phương Thanh Vân ngước mắt trông lên chỉ thấy một trung niên nữ nhân dung mạo cực kỳ xinh đẹp đang ngồi trên Chưởng môn bảo tòa. Vừa thấy Tuệ Mẫn, trung niên nữ nhân vừa bước tới vừa hỏi như vậy.
Tuệ Mẫn kêu lên một tiếng :
- Di nương?
Đoạn nàng lao vào lòng trung niên nữ nhân, trung niên nữ nhân vừa xoa đầu Tuệ Mẫn vừa khẽ hỏi :
- Tuệ Mẫn, người kia là ai vậy, có thể nói y tháo mặt nạ ra được không?
Lúc này bên tai Đông Phương Thanh Vân lại có tiếng thì thầm :
- Nguy rồi, lão phu và Tích Thư Nhân đã thừa cơ lẻn vào Thiếu Lâm tự. Tiểu tử, tình hình đã nguy cấp lắm rồi, ngươi hãy vận dụng cơ trí mà ứng biến, bằng không lão phu sẽ liều mình. Sinh tử do mệnh, phí quí tại thiên. Ôi, tiểu tử... tiểu tử...
Đông Phương Thanh Vân vẫn đứng sừng sững tựa cột ngọc đón gió. Song trong lòng đã kinh sợ lại xen phần cảm kích, kinh là vì Thạch Lan và Tích Thư Nhân sẽ liều mình cứu chúa bất chấp mọi sự, cảm

kích là vì cả hai người đã quên đi sự an nguy của chính mình mà lo lắng cho chàng, trong lúc bất tri bất giác, chàng chau mày, mặt lộ vẻ u sầu.
Bỗng nghe Tuệ Mẫn la lên :
- Di nương nhìn xem, ca ca điệt nhi đã giận rồi, nếu Di nương không tìm cách cho ca ca vui lên, điệt nhi sẽ không yêu mến Di nương nữa.
Vừa la, Tuệ Mẫn vừa vội lao đến bên mình Đông Phương Thanh Vân, nắm lấy tay chàng nói :
- Ca ca, đừng giận, Di nương của Tuệ Mẫn không nên... Thực không nên hoài nghi thân phận của ca ca, nếu ca ca không vui, chúng ta rời khỏi Thiếu Lâm tự này đi.
Tích Thư Nhân bỗng dùng truyền âm nhập mật nói :
- Thiếu chủ. Đi, cơ hội này sẽ không có lại lần thứ hai, trong số một trăm cao thủ Ma cung này lại không có một ai là tùy tòng của tôn sư.
Song Đông Phương Thanh Vân đã quyết định, chàng biết hơn một trăm cao thủ của Tuần Hồi ma cung bỗng xuất hiện tại Thiếu Lâm tự ắt phải có uẩn khúc gì ở trong.
Chàng đã nhập hổ huyệt, há lại về tay không, nghĩ vậy chàng dịu giọng nói :
- Tuệ Mẫn đã tới thì phải ở lại, vì muội có việc riêng nên mới tới đây, có thể nào chỉ vì ca ca mà bỏ dở mọi sự?
Đã nghe trung niên phu nhân cười nói :
- Lời tướng công nói rất có đạo lý. Tuệ Mẫn hãy lại đây, Di mẫu có việc muốn nói với ngươi. Nào...
Tuệ Mẫn vừa bước đi vừa ngoái nhìn Đông Phương Thanh Vân rồi nói :
- Di nương có việc gì thì cứ nói.
Trung niên phu nhân đợi Tuệ Mẫn tới gần bên, mới đưa một phong thư cho nàng.
Đông Phương Thanh Vân chỉ thấy nàng thoáng chút biến sắc, nói :
- Vậy Di nương...
Trung niên phụ nhân gật đầu.
- Ắt điệt nhi phải biết việc này quan hệ trọng đại, không phải Di mẫu không yêu quí ngươi, ngươi muốn thế nào thì cứ thế mà làm.
Tuệ Mẫn bỗng lộ vẻ kinh hãi nói :
- Di nương có thể làm vậy được ư?
Trung niên phụ nhân dịu dàng :
- Di mẫu rất yêu Tuệ Mẫn, theo ý tứ của Tuệ Mẫn, bất tất phải gỡ mặt nạ người kia, cũng không phái người truy sát. Chỉ cần y lập tức rời khỏi Thiếu Lâm tự, việc này do Tuệ Mẫn ngươi đảm đương.

Tuệ Mẫn mắt rưng rưng lệ kêu lên :
- Di nương...
Nói rồi nàng lại ngã vào lòng trung niên phụ nhân khóc nức lên, đã nghe nàng nghẹn ngào tiếp :
- Di nương, Tuệ Mẫn biết, Tuệ Mẫn vĩnh viễn không còn cơ hội gặp lại ca ca, hơn nữa sinh... sinh...
Đông Phương Thanh Vân hiểu nàng muốn nói gì, chàng cũng tự biết chỉ cần vừa rời khỏi Thiếu Lâm tự, ắt sẽ có người truy sát chàng, nhưng chàng vẫn bình thản đứng nhìn. Đã nghe trung niên phụ nhân than :
- Ôi? Mẫn nhi, ngươi thực động tới chân tình rồi, như vậy Di mẫu phải làm sao đây? Hơn nữa việc này vô cùng trọng yếu. Ôi...
Đây là sự gì? Đông Phương Thanh Vân đã thấy được nguyên do vì sao hơn một trăm cao thủ của Hàn Đàm ma cung bỗng xuất hiện trong võ lâm, vậy đó là sự gì, mà trọng yếu đến mức có thể khiến Hàn Đàm ma cung phải lưu tâm? Hiện tại vẫn chưa thể biết, trừ phi chàng có thể tham dự vào sự tình này, mà từ sự khóc than của Tuệ Mẫn cũng có thể biết, bất luận thế nào chàng tuyệt đối không thể tham dự được. Nếu tự chàng muốn tham dự vào chuyện này thì cần phải tổn hao rất nhiều tâm huyết để thuyết phục Tuệ Mẫn cùng Di nương của nàng.
Đông Phương Thanh Vân bèn nói với giọng lãnh đạm :
- Vậy phu nhân thấy tại hạ có điều chi khả nghi?
Tuệ Mẫn cũng vội kêu lên :
- Đúng rồi, Di nương dựa vào đâu mà nghi ngờ chàng, vì chàng không chịu cởi bỏ mặt nạ sao? Kỳ thực đây chính là ý của Tuệ Mẫn, nếu ca ca bỏ mặt nạ ra thì có thể chàng biết sự cố liên quan tới Thanh Chung không?
Trung niên phụ nhân ồ lên một tiếng kinh hãi nói :
- Mẫn nhi, hôm nay sao ngươi...
Lời còn chưa dứt, bỗng mắt phụ nhân lóe hàn quang lạnh lẽo, gằn giọng :
- Người cần phải biết, ca ca ngươi không bỏ mặt nạ ra chính là thông minh đó, bằng không y còn có thể đứng đây được sao? Đây là cơ hội cuối cùng của ngươi, không kêu y lập tức rời khỏi Thiếu Lâm tự, trừ phi y gia nhập bổn cung, bằng không Di mẫu sẽ không khách khí.
Tuệ Mẫn biến sắc, vội đứng lên chạy lại bên Đông Phương Thanh Vân nói :
- Ca ca đi mau đi...
Đông Phương Thanh Vân bỗng lạnh lùng nói :

- Ca ca không đi?
Nguyên chàng đã dò được sự tình của Hàn Đàm ma cung chính là có liên quan đến Thanh Chung. Mà Thanh Chung là cái gì? Điều này chàng cần phải biết, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này?
Trung niên phụ nhân cả kinh biến sắc, tựa nghe sấm nổ giữa trời quang, phụ nhân đứng bật dậy, tiến tới hai bước, gằn giọng :
- Không đi, tiểu tử, ngươi muốn chết hả?
Đông Phương Thanh Vân bỗng cười nhạt, ngạo nghễ nói :
- Hừm? Chết thì có gì đáng sợ?
Trung niên phụ nhân trợn trừng mắt, nhìn Đông Phương Thanh Vân, hai đạo mục quang phát ra những tia hàn quang lạnh lẽo khiến chàng không khỏi rùng mình ớn lạnh, song chàng vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lẽo vô tình. Mà trung niên phụ nhân lại vô cùng hoài nghi.
Nguyên mụ sớm đã có thành kiến với Đông Phương Thanh Vân, đó là mụ cho rằng chàng đã yêu Tuệ Mẫn quá rồi, nên mới nghĩ rằng chàng vì ái tình mà đã không thiết gì tới sinh tử nữa. Hiện tại mụ ngoài sự kinh ngạc mà còn thấy vui vẻ trong lòng vì Tuệ Mẫn đã tìm được một nam nhân chung tình đến vậy. Nhưng mụ biết hậu quả của cuộc tình này chỉ có bi kịch. Sững người một chút chưa biết phải nói thế nào.
Bên tai Đông Phương Thanh Vân lại văng vẳng thanh âm của Thạch Lan Dật Tiên :
- Tiểu tử, ngươi sớm đã bắt được hổ con rồi, nói cho ngươi hay, lão phu biết Thanh Chung cực kỳ tường tận, tin tức ngươi kiếm được đủ rồi, mau thừa cơ mà đào tẩu, bằng không hậu quả sẽ khó lường...
Bỗng Tuệ Mẫn kêu lên :
- Ca ca hãy đi đi, đi mau...
Đông Phương Thanh Vân lúc này đã biết khó bề điều tra được điều gì hơn nữa, song chàng vẫn lạnh lùng nói :
- Đến cả Tuệ Mẫn cũng muốn đuổi ta đi. Được, ta sẽ đi...
Nói đoạn chàng giả bộ giận hờn quay phắt người lại bỏ đi. Tuệ Mẫn mặt đầm đìa lệ châu nói :
- Ca ca, muội biết tâm tình của ca ca, nhưng ca ca lại hiểu lầm tâm ý của muội...
Cùng lúc, trung niên phụ nhân cũng hỏi :
- Tiểu tử, ngươi có dám tái nhập bổn Ma cung...
Đông Phương Thanh Vân cất giọng băng lạnh :
- Ma cung là cái gì mà tại hạ không dám trở lại?
Trung niên phụ nhân lại càng thêm nghi hoặc, lắc đầu không nói. Tuệ Mẫn thoạt đầu lộ vẻ hoan hỷ, nhưng sau lại thấy trung niên thiếu phụ

lắc đầu thì lại lộ sắc kinh hoàng nói :
- Đi, ca ca hãy đi mau? Những mong còn có cơ hội gặp lại ca ca...
Đông Phương Thanh Vân thản nhiên đáp :
- Đi, ta sẽ đi, song có một ngày nào đó ca ca sẽ vào cái gọi là Ma cung để tìm Tuệ Mẫn...
Nói dứt lời, chàng chuyển thân rời khỏi Đại Hùng bảo điện.
Bên ngoài Đại Hùng bảo điện có chín đại hán thân hình khôi vĩ, mắt lộ hung quang đang đứng, chú mục nhìn chàng. Đông Phương Thanh Vân vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lẽo vô tình, khoan thai bước qua mặt chúng, rời khỏi Thiếu Lâm tự. Ra khỏi Thiếu Lâm tự, đi một đoạn về phía Tây, chàng thấy trên thân cây trước mặt có một người đang treo lủng lẳng trên cành cây, dưới gốc có một hán tử bịt mặt, vai vác quan tài đang đứng. Cả hai người này đồng thanh kêu lên :
- Thiếu chủ...
Thanh âm mang chút run rẩy, hiển nhiên đang cực kỳ khẩn trương, Đông Phương Thanh Vân vội nói :
- Đi, chúng ta xuống dưới chân núi rồi hãy nói?
Nói rồi, chàng cùng hai tùy tùng đi thẳng xuống núi. Vừa tới chân núi, bỗng nghe có tiếng nói :
- Tiểu tử, đợi một chút...
Đông Phương Thanh Vân quay đầu nhìn chỉ thấy hai bóng đen thấp thoáng xa xa, đang phi thân lao tới nhanh như tên bắn, chàng bèn thở phào nhẹ nhõm biết rằng Thạch Lan và Tích Thư Nhân đã thoát hiểm.
Dưới chân núi, có một thị trấn nhỏ gọi là Ngô Mai trấn, về phía đông có một tửu điếm. Trong tửu điếm tại một góc kín có hai người một già một trẻ đang ngồi. Lão nhân râu tóc bạc phơ, thiếu niên nhân mày thanh mặt tú, môi hồng da trắng. Hai người này chính là Thạch Lan Dật Tiên và Đông Phương Thanh Vân. Chỉ nghe lão nhân nói :
- Thanh Chung thật sự ta không biết ở đâu, nhưng ta chỉ biết rằng truyền ngôn giang hồ nói trong Thanh Chung có bộ Huyền Mê Ma Kinh độc bá giang hồ.
Lúc này Đông Phương Thanh Vân hỏi với giọng u sầu :
- Tiền bối hãy nói chúng ta phải làm sao đây?
Thạch Lan Dật Tiên lão nhân thở dài :
- Làm thế nào, chẳng lẽ tiểu tử ngươi đã hết kế sách rồi ư?
- Vấn đề quá nhiều, nhất thời không nghĩ ra kế nào, điều thứ nhất là không biết Thanh Chung ở đâu, càng không rõ truyền thuyết về Huyền Mê Ma Kinh trong Thanh Chung chính xác hay không? Điều thứ hai, võ công của Hàn Đàm ma cung đã cao thâm vô lượng, nay

lại thêm bộ Huyền Mê Ma Kinh thì từ nay trở đi Hàn Đàm ma cung chẳng sẽ cuồng ngạo hơn sao?
- Chỉ có một cách, nghĩ kế ngăn chặn.
Đông Phương Thanh Vân cười khổ :
- Đúng vậy, dùng hạ sách ngăn cản há chẳng phải đối mặt khiêu chiến với chúng ư? Huống hồ chúng đã phát hiện ra Thanh Chung ở đâu, trong khi chúng ta còn mơ hồ.
Thạch Lan luôn miệng thở dài. Đông Phương Thanh Vân tiếp :
- Những mong Huyền Mê Ma Kinh không có ở trong Thanh Chung như lời tiền bối.
Huyền Mê Ma Kinh có thể luyện tới cảnh giới nào?
Thạch Lan Dật Tiên nói :
- Huyền Mê Ma Kinh có thể luyện tới cảnh giới vô hình hữu ảnh.
- Vô hình hữu ảnh là sao?
- Tức là, rõ ràng thấy trước mắt là một người song lại không thể đả thương y được, còn nếu bị y đả thương, ắt đương trường táng mạng.
- Quả thật đáng sợ?
- Đáng sợ là ngươi lại giống lệnh tôn như đúc, xem ra ngươi phải kiếm lấy một thạch động nơi thâm sơn cùng cốc mà lánh nạn, bất luận bị người của Không Trung quỷ lâm hoặc đệ tử của Hàn Đàm ma cung thấy được, chắc khó bảo toàn sinh mạng.
- Tại hạ không phải là kẻ trốn tránh, chỉ có một cách, tiêu diệt chúng?
- Tiêu diệt chúng có khác nào người điên nói nhảm.
- Thỉnh tiền bối hãy nói kỹ một lượt về Thanh Chung?
- “Thanh Chung” là một đại ma đầu trong võ lâm ba trăm năm về trước, gọi là Lãnh Huyết Nhân Ma, theo truyền thuyết Thanh Chung là nơi Lãnh Huyết Nhân Ma tu luyện võ công. Thanh Chung là một tòa mộ cổ, trên tấm bia có viết hai chữ “Thanh Chung”. Người sau chỉ gọi là Thanh Chung.
Võ công của Lãnh Huyết Nhân Ma, theo truyền thuyết thì y đã từng giết một trăm hai mươi cao thủ của bảy đại môn phái. Y còn gởi thiếp, yêu sách Chưởng môn bảy đại môn phái nếu phải đem võ công bí kíp hoặc chân kinh tới dự đại hội thì từ đó về sau y sẽ không sát hại các nhân vật võ lâm. Chưởng môn bảy đại môn phái vì sự an nguy của võ lâm đồng đạo, bèn sao chép chân kinh cùng bí kíp võ công để truyền lại cho hậu thế rồi ra đi. Trước khi ra đi Thiếu Lâm chưởng môn có nói với võ lâm đồng đạo: “Võ công của Lãnh Huyết Nhân Ma đã đạt tới cảnh giới vô hình vô ảnh, báo cho võ lâm đồng đạo hay rằng, vạn nhất gặp phải Nhân Ma thì tận lực kiếm kế đào

tẩu".
Vì vậy bảy đại môn phái từ đó về sau chỉ đành dựa bám vào bản sao chép mà truyền lại cho hậu thế. Song, uy thế tổn thương dù mất bao tâm huyết mà hơn ba trăm năm nay vẫn chưa thể vãn hồi tình thế của võ lâm.
Do đó, Không Trung quỷ lâm và Hàn Đàm ma cung thừa cơ hoành hành võ lâm làm mưa làm gió khắp Trung Nguyên hơn một trăm năm nay.
Địa điểm ước hẹn Chưởng môn bảy đại môn phái năm xưa là Tuyệt Nghệ động, tương truyền là trong Thanh Chung, người sau có thơ rằng :
"Thanh Chung động tại
Mộ xuất đại ma đầu
Võ lâm tạo đại kiếp
Thương sinh nhật nhật sầu"
Cho nên đại hội này được gọi là Tuyệt Nghệ hội. Tiểu tử ngươi rõ rồi chứ?
Đông Phương Thanh Vân bỗng đứng bật dậy :
- Mộ trong động, động trong mộ...
Thạch Lan Dật Tiêu hỏi :
- Vì sao ngươi nói thế?
- Không vì sao cả?
- Tiểu tử, đến ngay lão phu ngươi cũng muốn giấu sao?
- Tiền bối nghi là động trong mộ, mộ trong động?
- Đúng vậy?
Thạch Lan Dật Tiên bỗng vỗ bàn đứng lên nói :
- Tiểu tử, ngươi định giở trò gì vậy?
- Không có gì?
Dứt lời Đông Phương Thanh Vân ngồi xuống, mắt như xa xăm, sắc mặt trầm tư.
Thạch Lan Dật Tiên vốn sắp nổi giận thấy vậy cũng ngạc nhiên bèn ngồi xuống. Cả hai cứ ngồi im lặng như vậy khoảng chừng cạn hai tuần trà. Bỗng Đông Phương Thanh Vân "ồ" lên một tiếng. Thạch Lan vội hỏi :
- Ngươi phát hiện ra điều gì rồi?
Đông Phương Thanh Vân bỗng đứng bật dậy nói :
- Phát hiện rất nhiều việc, nhất thời khó nói, hiện tại vãn bối phải đi chứng thực một sự tình, sự tình này có quan hệ trọng đại, đi...
Thạch Lan đứng lên theo, giọng lộ vẻ khẩn trương :
- Chứng thực điều gì?

Đông Phương Thanh Vân chẳng nói chẳng rằng, cắm cúi bỏ đi.
Tòa núi Vu Sơn vào đông sớm đã bị tuyết phủ đầu.
Vu Sơn tuyết phủ ngàn dặm, trắng xóa một màu.
Hiện thời vào khoảng giữa canh hai, dưới ánh trăng, hai bóng đen lặng lẽ phi thân về hướng một tòa thành bảo nơi tận vùng Vu Sơn.
Đến cách tòa bảo hai mươi mốt trượng, cả hai bỗng dừng lại.
Đông Phương Thanh Vân quay lại nói :
- Tiền bối, sau khi gặp Lãnh bang chủ, có lẽ tại hạ có thể kể tường tận cho tiền bối hay, thỉnh tiền bối hãy nhẫn nại, tiền bối báo cho Tích Thư Nhân rằng họ hãy theo tại hạ mà hộ vệ, có lẽ chuyến này sẽ phải trải qua một trường máu chảy đầu rơi, tiền bối mời?
Đông Phương Thanh Vân dứt lời, thân hình như đại bàng tung cánh, lao vút về phía tòa thành bảo, đáp ngay xuống khoảng trống trước tòa bảo, chân vừa chạm đất bèn hú lên một tiếng dài phá tan bầu không tĩnh mịch. Bỗng một tiếng hô khẽ vang lên, một bóng trắng từ đâu nhảy ra, đâm ngay một kiếm vào ngực chàng. Đông Phương Thanh Vân không chút chậm trễ dùng ngay Đạp Vân Thất Tinh bộ thoát khỏi kiếm chiêu lạnh giọng quát :
- Dừng tay?
Người nọ dừng tay, thì ra người này là một thiếu nữ yêu kiều. Bạch y thiếu nữ vừa thấy chàng, thoáng chút kinh ngạc, vội hỏi :
- Phải chăng các hạ là Đông Phương Thanh Vân?
Đông Phương Thanh Vân lạnh giọng :
- Đúng vậy? Mau bẩm cáo Lãnh bang chủ rằng tại hạ đợi nàng ở đây?
- Thỉnh tướng công chờ một chút.
Dứt lời thiếu nữ vội chạy vào trong không lâu sau đã thấy một đạo hồng quang nhanh như sao xẹt lao tới, người này chính là Lãnh Tuyết Quyên.
Vừa thấy Đông Phương Thanh Vân, sắc diện lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nàng lao thẳng tới ôm lấy chàng, khẽ nói :
- Tướng công, tiểu nữ nhớ tướng công, nhớ muốn điên lên được?
Đông Phương Thanh Vân không khỏi sững sờ, đã không biết né tránh, cũng quên cả đáp lời. Lãnh Tuyết Quyên ôm trọn lấy chàng, chàng chỉ cảm thấy ngào ngạt hương thơm xông lên, bất giác thần trí điên đảo.
Song chàng vì có việc riêng mà tới, hơn nửa vị nữ nhân trước mặt có thể là mẫu thân của chàng.
Đông Phương Thanh Vân vội thụ nhiếp tâm thần, chậm rãi nói :
- Lãnh bang chủ luôn khỏe chứ...

Kỳ thực chàng cũng không biết phải nói thế nào nên sau hồi trầm mặt quá lâu đành miễn cưỡng nói ra câu này. Nhưng Lãnh Tuyết Quyên lại cho rằng chàng luôn nhớ tới nàng, nàng cất giọng e ấp :
- Tướng công, tiện nữ yêu chàng...
Nói rồi, hai gò má ửng hồng, đôi làn thu ba long lanh đắm đuối.
Mấy lời này vang lên tựa sấm nổ giữa trời quang. Khiến Đông Phương Thanh Vân tối tăm mặt mũi, tuy sự tình diễn biến quá ư đột ngột, song đây lại là việc mà chàng hoài nghi, muốn gấp chứng minh.
Đông Phương Thanh Vân bèn hạ giọng :
- Lãnh bang chủ, thỉnh Bang chủ hãy thư thả, tại hạ có lời muốn hỏi.
Lãnh Tuyết Quyên vẫn run rẩy đắm đuối trong lòng chàng, nàng thì thầm :
- Tướng công cứ nói?
Lúc này Đông Phương Thanh Vân chỉ cảm thấy đôi gò bồng đảo thần bí đang run rẫy trong lòng chàng, bình sinh chàng chưa từng tiếp xúc với nữ nhân xong khi ngửi thấy mùi hương tựa xạ mà chẳng phải xạ, tựa lan mà chẳng phải lan từ da thịt nàng tỏa ra thì biết ngay nàng còn là xử nữ chứ chẳng phải mẫu thân của chàng, bất giác Đông Phương Thanh Vân thò tay ra ôm chặt lấy nàng.
Bỗng một thanh âm hung bạo vang lên :
- Bằng hữu phương nào, đêm khuya viếng thăm tệ bảo, thỉnh xuất hiện.
Tiếng quát khiến đôi nam thanh nữ tú bừng tỉnh, cả hai cùng rời nhau, Lãnh Tuyết Quyên vội la lên :
- Bổn Bang chủ ứng phó tất cả. Chưa có mệnh lệnh không được vọng động.
Đoạn nàng quay qua nói với Đông Phương Thanh Vân :
- Tướng công, chàng hãy mang mặt nạ vào, kỳ thực...
Đông Phương Thanh Vân vội hỏi :
- Chẳng lẽ quí bang đã có sự biến?
- Đúng vậy, tiểu nữ tuy mong muốn được gặp tướng công, song đêm nay lại không thể, hẹn ngày sau tái kiến.
- Được, nhưng Bang chủ phải nói cho tại hạ biết quan hệ giữa tại hạ và Bang chủ là thế nào?
- Lẽ nào tướng công còn chưa biết, chúng ta có quan hệ phu thê?
Đông Phương Thanh Vân than thầm :
“Đúng rồi, sự tình xem ra đã có chứng minh bạch”
Lòng nghĩ vậy, miệng hỏi gấp :
- Ai có thể làm chủ?
Lãnh Tuyết Quyên lại ghì sát vào chàng thì thầm :

- Ai có thể làm chủ ư, ngoài lệnh đường lệnh tôn cùng gia phụ mẫu ra, chúng ta không thể làm chủ được sao? Vì sao tướng công biết rõ còn hỏi?
- Biết rõ còn hỏi là sao?
- Nếu tướng công muốn sống hãy mau mang mặt nạ vào đi.
- Tại hạ thực chẳng thiết sống nữa?
- Vì sao?
- Không vì sao hết?
Kỳ thực trong tình hình này chàng buộc phải nghe theo nàng, song bỗng một ý niệm đáng sợ lóe lên trong óc, Lãnh Tuyết Quyên lúc này cất giọng van nài :
- Tướng công hãy mau đeo mặt nạ vào?
Đông Phương Thanh Vân bỗng thò tay hữu ra nắm lấy uyển mạch của Lãnh Tuyết Quyên, lạnh giọng :
- Bang chủ hãy nói Bang chủ gặp song thân tại hạ vào lúc nào?
Lãnh Tuyết Quyên vẫn run rẩy van nài :
- Tướng công hãy mau mang mặt nạ vào đi.
- Tại hạ mang mặt nạ vào thì Bang chủ có nói cho tại hạ biết không?
- Được rồi, tệ nữ sẽ nói.
Đông Phương Thanh Vân vội mang mặt nạ vào, lạnh giọng :
- Nói đi?
Lãnh Tuyết Quyên nghẹn ngào :
- Khoảng một năm trước, trước khi tiểu nữ bôn tẩu giang hồ.
Nhưng lời nói chưa dứt, nàng bỗng nhìn chằm chặp vào mặt Đông Phương Thanh Vân, mặt biến sắc lảo đảo thối lui kinh hãi la lên :
- Tướng công, mặt nạ... chiếc mặt nạ..
Đông Phương Thanh Vân vội ngắt lời :
- Ở đâu?
Lãnh Tuyết Quyên mặt lộ vẻ kinh hãi, không nói nên lời.
Đông Phương Thanh Vân xẳng giọng :
- Cô nương gặp song thân tại hạ ở đâu?
Lãnh Tuyết Quyên vẫn kinh hãi lẩm bẩm :
- Chiếc mặt nạ... mặt nạ...
Đông Phương Thanh Vân phát giác giọng nói và sắc diện của nàng có điều bất thường, song việc hỏi rõ nơi ẩn cư của phụ thân quan trọng hơn, nên chàng gằn giọng :
- Ở đâu?
Lãnh Tuyết Quyên bừng tỉnh, mặt lộ vẻ kinh hãi :
- Điều này làm sao có thể nói cho tướng công hay?
- Không thể nói? Nàng và ta đã có danh phận phu thê, tại sao lại

không thể nói cho ta hay? Mau nói?
Lãnh Tuyết Quyên kinh hoàng thoái lui mấy bước :
- Tướng công đừng bức bách, chàng nên hiểu nỗi khổ của tiểu nữ.
Đông Phương Thanh Vân cảm thấy tức giận bốc lên, chàng gằn giọng :
- Nàng không dám nói?
Bỗng, một thanh âm trầm hùng vang lên :
- Tiểu tử kia, sao ngươi dám khinh thị Bang chủ ta.
Thoắt đâu hiện ra ba mươi bóng người, đám người này một nửa là đại hán vận võ phục, nửa còn lại là những thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, mà trong số ba mươi người này dù là đại hán hay thiếu nữ, giữa hai lông mày đều có một nốt ruồi son.
Đông Phương Thanh Vân bất giác la thầm :
- Người của Không Trung quỷ lâm.
Song chàng cũng đã thấy Thạch Lan Dật Tiên, Tích Thư Nhân, Thụ Thi Chiêu Hồn, và Thần Quan Tú Sĩ đang đứng vây quanh chàng, sự tình xảy ra trong chớp mắt, khiến tình thế hiện tại biến thành vô cùng khẩn trương.
Bỗng Tích Thư Nhân lại gầm lên :
- Các ngươi còn chưa cút đi sao?
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc nhìn Tích Thư Nhân lại thấy Tích Thư Nhân mặt đầy vẻ nghiêm nghị, khí khái uy phong, không thể coi thường.
Điều kỳ lạ là mười lăm đại hán ai nấy đều kinh hoảng thối lui một bước, song việc này chỉ xảy ra thoáng chốc, mười lăm tên đại hán lập tức trấn tĩnh, một người hạ giọng :
- Bằng hữu dựa vào đâu mà dám quát tháo ở đây?
Tích Thư Nhân trợn trừng mắt, gầm lên :
- Dựa vào Tích Thư Nhân ta, cùng Thiếu chủ của hai mươi bốn tùy tùng, bằng hữu, chẳng lẽ ta không đủ tư cách để quát tháo ngươi hả?
Chỉ thấy mười lăm gã đại hán thảy đều biến sắc. Một thiếu nữ bỗng cười nhạt :
- Bằng vào ngươi cùng Thiếu chủ ngươi sao? Hơ, thực to gan, Không Trung quỷ lâm hơn một trăm năm nay độc lai độc vãng, chưa từng sợ kẻ nào?
Lãnh Tuyết Quyên kinh hoàng thất sắc, song vẫn giữ được uy thế của một Bang chủ, nàng lạnh giọng :
- Ai nấy trở về nguyên vị?
Tuy chỉ là một câu nói ngắn gọn song mấy người nọ nghe được đều

biến sắc, thảy cùng đồng thanh :
- Tuân mệnh Bang chủ.
Nói rồi cả bọn cùng phi thân vào bảo. Lúc này Thạch Lan Dật Tiên hạ giọng :
- Tiểu tử, chúng ta đi thôi. Còn có gì mà hỏi nữa. Nếu nàng có trả lời thì cũng giống như điều ngươi suy đoán, sự thể đã tới thế này lẽ nào ngươi còn chưa minh bạch?
Đi?
Đông Phương Thanh Vân hạ giọng nói với Lãnh Tuyết Quyên :
- Lãnh cô nương, xin hãy nhớ rõ chuyện đêm nay.
Nói đoạn chàng khoát tay ra hiệu cho ba vị tùy tùng rồi bỏ đi, Lãnh Tuyết Quyên nước mắt lưng tròng, kêu lên :
- Tướng công? Sao chàng có thể hiểu lầm ý của tiện thiếp? Tướng công...
Song nàng đã không còn thấy bóng ảnh của chàng đâu, chàng đã đi xa rồi.
Trời rạng sáng, Đông Phương Thanh Vân, Thạch Lan Dật Tiên, Tích Thư Nhân ngồi im lặng trong động, trầm mặc...
Đã nghe Thạch Lan Dật Tiên vang lên :
- Tích Thư Nhân, ngươi nói đi?
Tích Thư Nhân gật đầu nói :
- Phụng cáo Thiếu chủ, vừa rồi tại Âm Dương phong thuộc hạ thấy đám đại hán nọ lại là mười lăm trong số hai mươi bốn đệ tử của tôn sư năm xưa, Thiếu chủ, uẩn khúc trong việc này thực khiến tại hạ khó hiểu.
Đông Phương Thanh Vân lãnh đạm :
- Điều này ta đã biết.
Tích Thư Nhân ngạc nhiên :
- Làm sao Thiếu chủ biết?
- Từ tiếng quát của ngươi cùng việc các đại hán nọ biến sắc kinh hoàng thoái bộ?
- Chẳng lẽ Thiếu chủ còn phát hiện được điều gì?
- Phát hiện được nhiều việc, hơn nữa rất đáng sợ.
- Đáng sợ ư?
- Phải, khiến toàn bộ kế hoạch của ta trước đây đều phải thay đổi.
Nói đoạn Đông Phương Thanh Vân lại trầm tư không nói...
Hồi lâu sau, Thạch Lan nói :
- Tiểu tử, lẽ nào ngươi không hoài nghi sao?
Đông Phương Thanh Vân vẫn trầm tư mặc tưởng, không đáp lời...
Thạch Lan bỗng gầm lên :

- Tiểu tử, sự thông minh, cơ trí của ngươi đã đi đâu hết cả rồi?
Đông Phương Thanh Vân lắc đầu :
- Lẽ nào chỉ có thể dựa vào cơ trí để đối phó tất cả sao?
- Hừ, ngươi lại đang giở trò ma gì vậy, ngươi chẳng biết sự thể nguy cấp, đặc biệt là song thân ngươi...
Đông Phương Thanh Vân bỗng cắt ngang :
- Tiền bối hãy nói thử xem, Lãnh Tuyết Quyên nếu nói nàng phải nói nàng gặp song thân vãn bối ở đâu?
Thạch Lan nói không chút đắn đo :
- Ở Không Trung quỷ lâm?
- Đúng vậy, lại thêm mười lăm trong số hai mươi bốn đệ tử của gia phụ gia nhập Không Trung quỷ lâm?
- Và như vậy có thể biết rằng song thân ngươi đang bị giam cầm tại Không Trung quỷ lâm.
- Không sai, song sự đáng sợ lại không phải là điều này?
Tích Thư Nhân bỗng đứng bật dậy hai tay nắm lấy hai vai Đông Phương Thanh Vân, giọng run run :
- Lẽ nào sư tôn bị giam cầm tại Không Trung quỷ lâm là sự thật?
- Đúng vậy?
Thạch Lan cũng tiếp :
- Hoàn toàn là sự thật?
Tích Thư Nhân bỗng quì sụp xuống, toàn thân run bần bật, giọng nghẹn ngào :
- Phải, cần phải làm sao đây?

Hồi 04(a)
Phong Lưu Ngân Hồ

Trời đã sáng hẳn, tầng mây trùng trùng, sắc trời u ám, gió thổi ào ào, ngàn thông xào xạc. Cả ba người vẫn ngồi im trầm tư mặc tưởng nơi cửa động, cặp mày chau lại, tâm sự trùng trùng. Tích Thư Nhân lúc này đã bình tĩnh lại bèn hỏi :
- Thiếu chủ nói, sự đáng sợ còn ở phía sau, vậy điều đó là gì?
Đông Phương Thanh Vân buồn rầu :
- Khi ta mang mặt nạ của Tuệ Mẫn lên. Lãnh Tuyết Quyên đã lộ vẻ kinh hoàng biến sắc.
Thạch Lan gật đầu :
- Đúng vậy, với chiếc mặt nạ này, Lãnh Tuyết Quyên rất quen thuộc mà còn tựa hồ cảm thấy lo lắng cho sự an nguy sinh mạng của chủ nhân chiếc mặt nạ.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Do vậy có thể nói Không Trung quỷ lâm có mối quan hệ rất mật thiết với Hàn Đàm ma cung, ngoài ra vì sao bỗng có quá nhiều cao thủ của Không Trung quỷ lâm xuất hiện tại Âm Dương bang, vãn bối thấy có hai điểm khả nghi khiến tự thấy càng đáng sợ hơn, lo lắng hơn.
- Lo lắng điều chi?
- Điểm thứ nhất, Quỷ lâm và Ma cung cùng có căn cứ địa. Điểm thứ hai, Quỷ lâm và Ma cung đồng thời xuất hiện nhiều cao thủ, có phải cũng vì bộ Huyền Mê ma kinh tại Thanh Chung mà tới chăng?
- Đúng vậy, có thể là lưỡng hổ tương tranh, cả hai cùng tranh nhau Huyền Mê ma kinh.
- Không phải, thoạt đầu vãn bối cũng nghĩ như vậy?
- Vì sao không phải?
- Không thể vậy được?
- Vì sao ngươi đoán vậy?
- Khi ở Âm Dương bang, có phải tiền bối đã dọ thám toàn bộ Âm Dương bảo rồi không?
- Phải?
- Phát hiện được điều gì?
- Ngoài ba mươi cao thủ Quỷ lâm ra, phần còn lại là người của Âm Dương bang.

- Còn số cao thủ của Ma cung tại Thiếu Lâm tự?
- Hơn một trăm.
- Chúng ta tới Thiếu Lâm tự khi nào?
- Nửa tháng trước?
- Đúng, cao thủ Ma cung hơn một trăm mà môn hạ của Quỷ lâm chỉ có ba mươi, vấn đề chính là ở chỗ đó.
- Vấn đề này thực khiến người nan giải?
- Xin hỏi tiền bối, có phải một trăm năm cả Ma cung lẫn Qui Lam đều hoàn toàn vô sự không?
- Phải?
- Vậy thì há có lý gì Ma cung xuất hiện nhiều cao thủ như vậy mà Quỷ lâm lại không biết, thế nhưng Quỷ lâm vẫn chỉ phái có ba mươi môn hạ đi, vậy là Ma cung và Quỷ lâm phải có quan hệ tế nhị rồi?
- Lẽ nào chúng đã ước hẹn với nhau sao?
- Đúng thế?
- Ngươi lại võ đoán rồi?
- Không, vãn bối không đoán bừa đâu?
- Vậy phải làm thế nào?
- Vãn bối cần phải luyện thành Ngũ Nguyên thần công mới có thể ứng phó. Tiền bối, sự tình mà tiền bối đáp ứng đã làm tới đâu rồi?
- Còn thiếu mất hai.
- Của vị nào?
- Thiên Hoang, Địa Lão.
- Không kiếm được tông tích?
- Kiếm được, chỉ không chịu đưa ra khiến ta uổng phí mất bao nhiêu tâm huyết.
Xem ra ngươi phải đi với lão phu một chuyến, xin không được thì đành lấy trộm vậy?
- Lấy trộm?
- Phải, tình thế khẩn trương, không thể không làm thế. Hãy thử nghĩ Qui Lam và Ma cung vốn đã hùng mạnh nay lại thêm một bộ Huyền Mê Ma cung thì có khác nào như cọp thêm cánh, cho nên phải bất chấp thủ đoạn?
- Theo vãn bối trong việc này tất phải có điều chi uẩn khúc. Với thể diện của tiền bối cùng đạo nghĩa võ lâm mà Thiên Hoang, Địa Lão, nhị tiên lại có thể làm ngơ được ư? Tiền bối hãy kể tường tận được không?
Thạch Lan trầm tư hồi lâu mới nói :
- Thoạt đầu khi lão phu gặp được Thiên Hoang Đế Quân, lão phu nói với lão rằng :

“Lão quỷ, ngươi nghĩ xem, việc Tuần Hồi ma cung dám công khai chiếm lĩnh Thiếu Lâm tự làm căn cứ có đáng hận không?”
Lão gật đầu nói :
- “Quá ư bá đạo”, sau đó lão phu còn nói rất nhiều những lời đường hoàng chính phái rồi mới tới chuyện của tiểu tử nhà ngươi. Nhưng lão càng nghe càng mày chau mặt ủ, sau khi lão phu nói xong, ngươi có biết lão quỷ đó nói sao không?
Thực là tức chết lão phu? Lão chỉ hừ một tiếng :
“Tiểu tử không biết trời cao đất dày?” Thử nghĩ xem lão phu há có thể để người khác vũ nhục ngươi, lập tức nổi giận hỏi Thiên Hoang :
- Vậy ý ngươi thế nào?
Lão lạnh lùng nói :
- Đừng tới làm phiền ta nữa.
Lão phu hỏi :
- Ngươi có cho không?
Lão đáp :
- Không cho?
Lão phu tự nhiên nổi giận mà bỏ đi, hôm nay nghĩ lại thực hổ thẹn vô cùng.
Đông Phương Thanh Vân trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi :
- Bây giờ nói tới Địa Lão tiên?
Thạch Lan tiên tựa vẫn còn dư hận, nói :
- “Nói tới lão quỷ này càng thêm phần khả ố, sau khi rời khỏi chỗ Thiên Hoang, lão phu bèn tới ngay chỗ Địa Lão, giữa đường lão phu chợt nghĩ rằng sau thất bại với Thiên Hoang, mình phải có cách khác. Kết cục lão phu nghĩ ra được một chiêu. Vừa gặp Địa Lão đã chẳng nói chẳng rằng động thủ liền. Sau ba ngày ba đêm, cả hai đều sức cùng lực kiệt rồi, không thể bỏ đi đâu được. Lúc ấy lão phu mới nhắc tới chuyện này, thoạt đầu còn thêm dầu thêm mỡ, nói ra những điều khác của Ma cung và Quỷ lâm. Địa Lão nghe rồi thì tỏ vẻ bất bình :
- Thật khả ố, thế thì khinh miệt võ lâm quá rồi?
Một chiêu này quả là đánh trúng tâm tư của lão, do vậy lão phu bèn đem hết sự tình ra mà nói cho Địa Lão quái thực tường tận, lão quái vừa nghe vừa gật đầu. Lão phu nói khô cả cổ họng, lào quái mới nói ra câu: “Tốt nhất chúng ta phải cứu tiểu tử này?”.
Lão phu nghe vậy bèn nói cho Địa Lão toàn bộ kế hoạch, nào là đem thiên hạ Ngũ Đan giúp ngươi luyện thành Ngũ Nguyên thần công, sau đó truyền nhập Hàn Đàm ma cung thế nào, nhất nhất kể ra, nào ngờ sau khi nghe xong, Địa Lão quái gầm lên :

- Ngươi dám bảo lão phu cho tiểu tử kia Linh Đan bảo dược ư?
Lão phu nói vấn đề hiện tại không còn của một người nữa mà là quan hệ đến sự tồn vong của toàn thể võ lâm đồng đạo.
Địa Lão lạnh nhạt đáp :
- Điều đó chẳng quan hệ gì tới ta, võ lâm đều biết ta thoái ẩn đã lâu rồi.
Lão phu nói :
- Chẳng lẽ ngươi không đếm xỉa gì tới mọi sự sao?
- Đương nhiên, việc này đâu có liên can tới ta đâu.
Lão phu tức quá, lại động thủ, kết quả là song phương đều sức cùng lực kiệt mà bỏ đi. Mọi chuyện là vậy đó, ngươi nghe rõ cả rồi chứ?”
Đông Phương Thanh Vân thủy chung vẫn trầm ngâm hồi lâu mới hỏi :
- Khi chúng ta ở trong tửu điếm luận ba ngày đêm, có kẻ nói chúng ta đặt điều thị phi, rồi tiền bối vượt qua cửa sổ mà đuổi theo, sau đó có phát hiện được điều chi không?
Thạch Lan đáp :
- Khi lão phu ra ngoài thì người nọ đã cách ngoài ba mươi trượng, lão phu dốc toàn lực đuổi theo chỉ còn cách chừng hai mươi trượng thì kẻ kia chạy vào rừng mà trốn, lão phu kiếm không ra.
- Phải chăng tiền bối là người có khinh công tối cao trong Tứ tiên?
- Đúng vậy?
- Đêm đó trời tối mù mịt, song với thị lực của mình, tiền bối vẫn thấy rõ người nọ chứ?
- Phải, song chỉ nhìn thấy dáng người.
- Dáng người thế nào?
- Dáng người thon nhỏ, uyển chuyển thấp hơn ngươi nửa cái đầu, dáng người của nữ nhân? Song có thể dám chắc thị nhất định là có quan hệ với Thiên Hoang, nếu không làm sao thị lại nghe trộm chúng ta luận việc và nói như vậy, ắt hẳn thị biết rõ nội tình hơn ta.
- Nói vậy thì Thiên Hoang là người ngoài cuộc ư?
- Không phải, Thiên Hoang vừa là người ngoài vừa là người trong cuộc?
- Đúng vậy, tiền bối đã biết rồi.
- Biết mà coi như chưa biết.
- Vì sao?
- Như vậy cũng coi là biết sao, nếu có người hỏi rằng tiểu tử ngươi võ công cao hơn Tứ tiên không? Ngươi nói rằng vừa cao hơn vừa thấp hơn, kết cục là bất phân cao thấp, vậy chẳng thà đừng hỏi.
- Được rồi, vãn bối cho tiền bối hay, Thiên Hoàng cũng trong cuộc

mà đồng thời cũng là người ngoài cuộc.
Tích Thư Nhân bỗng xen vào :
- Thiếu chủ có thể nói rõ hơn một chút được không?
Đông Phương Thanh Vân bèn nói :
- Được, Thiên Hoang là người trong cuộc và cùng với Hàn Đàm ma cung có quan hệ mật thiết, nhưng có lúc Thiên Hoang lại là người ngoại cuộc. Hiện tại chỉ cần đi gặp Thiên Hoang là có thể biết ngay điều này đúng hay sai.
Thạch Lan vội nói :
- Vậy ta đi ngay thôi?
Nói rồi lão nhân dợm đứng lên, Đông Phương Thanh Vân vội nói :
- Hãy khoan, còn có điều phải nói rõ, kẻ có hình dáng yêu kiều xinh đẹp kia là ai, tiền bối thực không biết sao?
- Không biết?
- Tiền bối thử nghĩ kỹ lại xem.
- Không có gì để nghĩ cả, với nữ nhân lão phu luôn không ưa?
- Nhưng điều này rất quan trọng.
Thạch Lan nhắm mắt suy nghĩ, hồi lâu bỗng kêu lên :
- Ồ? Thị lại là... lại là...
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Phải, người đó chính là Di nương của Tuệ Mẫn, tại Tung sơn Thiếu Lâm tự chúng ta đã thấy.
Thạch Lan chau mày nói :
- Chẳng trách khi đó thị không hề ép ngươi phải bỏ mặt nạ, thì ra thị đã sớm biết chân tướng của ngươi rồi?
- Phải, càng có thể là mọi hành động của ta cũng đã bị chúng phát giác rồi.
- Vậy làm sao đây?
- Hiện tại không thể khinh xuất, đợi khi chúng ta gặp Thiên Hoang và Ngũ Nguyên thần công đã có chút thành tựu rồi hãy ứng phó cũng chưa muộn. Hiện tại chúng ta phải động thân rồi?

Trời vừa sẩm tối, trăng treo giữa trời, núi đen mây xám, tiết trời giá buốt. Phía bắc dãy Thiên sơn, giữa hai ngọn cao phong có một tòa cốc, vì địa thế ở cao nên tuyết phủ dầy hơn thước, khắp mọi nơi trồng toàn mai, đương khi khai hoa nở nhụy, gió nhẹ khẽ đưa, có thể thấy trong gió mùi hương hoa mê hồn.
Dưới bóng trăng ảm đạm bỗng xuất hiện năm bóng người đang lướt

nhanh tới sơn cốc. Một người vận hắc y, vai mang một cỗ quan tài, một người thân hình phì nộn lưng đeo một cái gùi, một người lại tựa tử thi, chỉ còn da bọc xương, hai người còn lại một già một trẻ, tất cả là năm người.
Đông Phương Thanh Vân lên tiếng nói sau khi đã đứng lại cách sơn cốc hai mươi trượng :
- Ba vị tùy tùng hãy phân tán ra, ta cùng tiền bối đây sẽ nhập sơn cốc gặp Thiên Hoang Đế Quân, nếu ta chưa lên tiếng báo hiệu các vị không được thiện tiện xuất đầu lộ diện.
Tích Thư Nhân cùng hai người nọ đồng thanh trả lời :
- Tuân mệnh Thiếu chủ.
Nói rồi lap?tức mỗi người tản ra một hướng.
Đông Phương Thanh Vân lại nói :
- Tiền bối, chúng ta đi thôi.
Lời vừa dứt cả hai đã thi triển khinh công tiến vào sơn cốc, không lâu sau đã tới, chỉ thấy một tòa sơn động lớn, ngoài động có một cây mai quấn quít lấy một gốc cổ tùng. Cả hai còn đang đứng ngoài xem phong cảnh, đã thấy có người bước ra, người này là một lão nhân râu tóc bạc phơ, thần thái phi phàm, Thạch Lan Dật Tiên cười nói :
- Lão quỷ, vẫn luôn hưởng phước chứ?
Thiên Hoàng Đế Quân sa sầm mặt :
- Ngươi tới đây làm gì?
- Ngươi tự biết rồi, Thiên sơn u cốc chẳng phải đất của vua, lẽ nào ta không được tới sao? Hãy nói...
Thiên Hoang Đế Quân trừng mắt nhìn Thạch Lan, đoạn quay qua quan sát Đông Phương Thanh Vân từ đầu tới chân một lượt nói :
- Hãy nói cái gì?
Thạch Lan đáp :
- Hãy nói tới trước đây chúng ta ước hẹn thế nào đã?
Thiên Hoang Đế Quân khẽ hừ một tiếng bước lại gần Đông Phương Thanh Vân, nói :
- Tiểu tử, ngươi là người muốn đảm đương trọng trách của võ lâm hả?
Ngay từ đầu, Đông Phương Thanh Vân đã lưu tâm xem nhị tiên nói gì, hiện tại chàng cũng hiểu đôi chút về Thiên Hoang. Đúng như chàng tiên liệu, Thiên Hoang là người cao ngạo, hành sự chỉ dựa vào lý do của mình mà bất cần thiên hạ. Nghe Thiên Hoang hỏi vậy, Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng đáp :
- Đúng vậy?
Thiên Hoang nói :

- Tiểu tử, nhưng ngươi chỉ có thể đảm đương trọng trách của quỷ mà thôi.
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt :
- Chí ít còn cao minh hơn Đế Quân lẩn trốn trong động.
Thiên Hoang gầm lên, thân hình khẽ động, lao tới công kích Thanh Vân, miệng không ngớt cười nhạt.
Đông Phương Thanh Vân đã tiên liệu Thiên Hoang sớm sẽ có hành động này, lập tức thi triển "Đạp Vân Thất Tinh bộ" thoát khỏi thế công của Thiên Hoang.
Tuy đã tránh thoát, song Đông Phương Thanh Vân không khỏi kinh hãi, bất giác mồ hôi lạnh túa đầy người. Thiên Hoang một chiêu vô dụng, biến sắc, cười nhạt :
- Thân pháp của ngươi khá đó?
Đông Phương Thanh Vân thản nhiên :
- Lãnh giáo cao chiêu?
Thiên Hoang Đế Quân lạnh lẽo nói :
- Tiểu tử, ngươi muốn lấy một viên bảo đan phải không?
- Đúng vậy?
- Được, có chí khí, những mong có thể tặng cho ngươi bảo đan, song...
- Có điều kiện phải không?
- Có hai điều kiện, thứ nhất hãy kêu lão quỷ kia cút đi, thứ hai tiếp ta một chiêu đủ mười thành công lực, dám không?
Thạch Lan Dật Tiên vội lướt tới, nói :
- Đừng trúng quỷ kế của lão.
Đông Phương Thanh Vân vội nói :
- Tại hạ đã có chủ ý thỉnh tiền bối tạm rời khỏi đây.
Thạch Lan Dật Tiên nói :
- Nhưng nếu ngươi có bề gì, lão phu thực ân hận.
- Tiền bối cứ an tâm.
Dứt lời Đông Phương Thanh Vân cười ha hả :
- Quân tử nhất ngôn.
Thạch Lan đành chuyển thân mà bỏ đi.
Luc này, mặt lộ sát cơ, Thiên Hoang Đế Quân từ từ tiến tới, lạnh giọng cười nhạt :
- Tiểu tử, ngươi quả là to gan, thực không sợ chết sao?
Đông Phương Thanh Vân giọng cao ngạo :
- Bổn nhân sớm đã tiên liệu, nói thẳng ra tiền bối chẳng thể làm gì nổi bổn nhân.
- Ngươi có bao nhiêu bản lãnh?

- Chí ít cũng là nam tử hán đại trượng phu.
- Ngươi chửi lão phu à?
- Chửi kẻ nào không thủ tín.
Thiên Hoang gầm lên :
- Được, hãy tiếp lão phu một chưởng.
Đông Phương Thanh Vân giọng băng lạnh :
- Tiền bối thủ tín chứ?
Thiên Hoang gằn giọng :
- Tứ mã nan truy, chỉ là ngươi chết rồi thì ta không thể tặng bảo đan cho người chết.
- Tối thiểu tại hạ cũng phải nhận bảo đan xong mới chết được?
Đông Phương Thanh Vân vừa nói vừa thò tay vào bọc lôi ra tấm mặt nạ của Tuệ Mẫn cho chàng, nhanh chóng mang lên, đoạn ngấm ngầm vận công chờ đợi.
Thiên Hoang Đế Quân sững sờ, trợn mắt nhìn chàng, mặt biến sắc, gầm lên :
- Tiểu tử, ngươi...
Đông Phương Thanh Vân cuồng ngạo :
- Vì sao tại hạ có chiếc mặt nạ này, phải không?
- Chính vậy, mau nói ra cho lão phu biết.
- Vật này chính của tại hạ.
Thiên Hoang Đế Quân bỗng quát vang, thân hình dịch động, song thủ cất lên ngang ngực rồi đẩy ra hai chưởng, chưởng phong ào ào đá bay cát chạy, chưởng thanh tựa sấm chớp. Đông Phương Thanh Vân không dám khinh xuất vội huy động song thủ, dốc hết sung lực vào thân nghênh tiếp song chưởng của đối phương. Chỉ nghe hai tiếng “bùng, bùng” vang lên, thân hình chàng đã như diều đứt dây văng ra xa năm trượng.
Thiên Hoang Đế Quân rú lên một tiếng, thân hình như quỷ mị đã lướt tới bên mình Đông Phương Thanh Vân, gằn giọng :
- Nếu ngươi không nói ra thực tình, lão phu sẽ tế độ cho ngươi?
Đông Phương Thanh Vân lúc này đã thấy khí huyết chạy ngược, mắt nổ đom đóm, chàng gượng đứng lên lạnh giọng :
- Nói thực cái gì?
Vừa nói xong chàng “hự” một tiếng, thổ ra một búng máu. Thiên Hoang quát :
- Ngươi có nói đã lấy mặt nạ này đâu không?
Vừa nói lão nhân vừa thò tay hữu ra chộp lấy uyển mạch của Đông Phương Thanh Vân. Đông Phương Thanh Vân chỉ thấy trời đất chao đảo, bóng người chập chờn mờ ảo trước mắt, song một chút điểm

linh tri vẫn còn, chàng bèn vội cưỡng chế dòng khí huyết đang trồi ngược thều thào :
- Thì ra tiền bối là phụ thân của Tuệ Mẫn.
Thiên Hoang quát :
- Hiện Mẫn nhi đang ở đâu?
Đông Phương Thanh Vân cảm chàng không duy trì nổi nữa, tả chưởng dùng hết sức lực tống thẳng vào ngực Thiên Hoang, miệng quát :
- Tuệ Mẫn ư? Nàng chết rồi...
Lại nghe ầm một tiếng rồi chàng ngất đi. Đến khi tỉnh lại thấy toàn thân đau đớn vô cùng, chàng mở mắt ra thấy mình đang nằm trong một sơn động bên tai bỗng vang lên một thanh âm lạnh lẽo :
- Tiểu tử, nếu không nói ra tình thực, ngươi sẽ phải chịu đau đớn nhiều hơn nữa đó.
Hiện tại chàng biết mình đang nằm trong sơn động của Thiên Hoang, Đông Phương Thanh Vân vội vận công điều tức chân khí song khi vừa vận công lập tức chàng thấy nội phủ đau đớn vô cùng, thì ra đại huyệt toàn thân đã bị phong bế. Lúc này thanh âm lạnh lẽo vang lên :
- Tiểu tử, ngươi đã tiếp của ta một chưởng, theo lý thì phải tặng ngươi bảo đan, nhưng ngươi còn phải chịu đau đớn nếu chưa nói ra Mẫn nhi ở đâu.
Đông Phương Thanh Vân cảm thấy hoàn toàn vô vọng, bèn nói :
- Tuệ Mẫn? Có phải lão quỷ ngươi là phụ thân của nàng không?
- Ngươi không có quyền hỏi?
- Nàng đang nằm trong tay bổn thiếu gia?
- Bằng vào bản lãnh của ngươi, mà dám nói câu đó sao? Mẫn nhi ở đâu?
- Dưới chân bổn thiếu gia đây này?
- Ngươi thực không nói?
- Không nói?
- Được, cứ cho là ngươi có chí khí hơn người, hiện tại ngươi cầm lấy bảo đan rồi cút đi, cút đi cho xa vào, hôm nay lão phu phá lệ đó?
Nói rồi Thiên Hoang giải khai huyệt đạo cho Đông Phương Thanh Vân, chàng gượng đứng lên, tiếp lấy bảo đan, bỏ vào trong bọc lạnh giọng hằn học :
- Lão quỷ, lần sau mà gặp, bổn thiếu gia thề phân thây ngươi thành trăm mảnh.
Dứt lời chàng lảo đảo bước đi, mới đi được vài bước đã ngã gục xuống ngất đi.
Trong lúc nửa tỉnh nửa mê chàng nghe có người nói từ nơi nào đó

rất xa vọng lại :
- Tiểu tử ngươi trúng quỷ kế rồi...
Sau đó chàng bất tỉnh nhân sự.
Khi tỉnh lại, trời đã chính ngọ, ánh thái dương thiêu đốt khiến da thịt chàng như muốn chảy ra, khí huyết trào dâng, thực khó mà duy trì nổi.
Bỗng một luồng gió nhẹ thoáng qua mát rượi, lập tức mọi đau đớn đều tiêu tan, bên tai lại vang lên thanh âm lạnh lẽo :
- Tiểu tử, mạng ngươi còn lớn lắm...
Đông Phương Thanh Vân mở choàng mắt nhìn, bất giác tâm kinh phách động, kẻ vừa nói lại chính là Thiên Hoang, nộ khí xung thiên, chàng chẳng nói chẳng rằng vung chưởng công luôn. Nguyên hiện thời Thiên Hoang chỉ ngồi cách chàng chưa đầy một thước khi song chưởng đã đẩy tới sát ngực Thiên Hoang đã nghe lão cười nhạt :
- Muốn báo cừu hả? Vài năm nữa hãy tới?
Cùng lúc ấy Đông Phương Thanh Vân lại nghe một thanh âm rất quen thuộc vang lên :
- Tiểu tử, mau quì xuống?
Song chưởng tuy kích trúng, song toàn thân bị sức phản chấn của chưởng lực đẩy lùi mấy thước, chàng ngồi xuống đưa mắt nhìn thì vô cùng kinh ngạc.
Thì ra chàng đang ngồi giữa bốn vị lão nhân :
Thạch Lan, Thiên Hoang và hai người lạ mặt khác. Tích Thư Nhân cùng hai người kia đứng ở cửa động nhìn vào.
Đã nghe Thạch Lan kêu lên :
- Tiểu tử mau ngồi xuống bái tạ Tứ tiên hợp lực đả thông kỳ kinh bát mạch cho ngươi, làm sao lại muốn lấy oán báo ân vậy?
Đông Phương Thanh Vân chợt hiểu ra, vội quì xuống :
- Đại ân của Tứ tiên khiến tại hạ ghi lòng tạc dạ, những mong Thiên Hoang Đế Quân lượng thứ, tại hạ không dám vô lễ như vậy, thỉnh đại tiên khai ân.
Thiên Hoang khẽ hừ một tiếng :
- Hiện tại đã xong cả rồi, mời?
Nói đoạn lão đại tiên chẳng đếm xỉa gì tới mọi người, cất bước bỏ vào trong động.
Địa lão tiên cùng Hải Khô lão tiên chẳng nói chẳng rằng cũng bỏ đi.
Thạch Lan Dật Tiên bước tới nói :
- Tiểu tử, ngươi còn quì làm gì nữa, người ta đi cả rồi, đứng lên đi? Chúng ta đi thôi, đây không phải là nơi để nói.
Trời về chiều đầy mây, sắc trời ảm đạm.

Trong một tiểu điếm bên đường, Đông Phương Thanh Vân ngồi đối diện Thạch Lan Dật Tiên, tuyết phủ kín tiểu điếm, đắp dầy cửa sổ trong phòng.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Tiền bối làm thế nào mà thuyết phục được lão đại tiên đả thông kỳ kinh bát mạch cho tại hạ vậy? Thực kỳ quái không hiểu sao Thiên Hoang lại đáp ứng.
Thạch Lan cười nói :
- Tứ tiên, danh hiệu của mỗi người đều có nguồn gốc, như lão đại tiên thì khi lãnh sự thì vô cùng nóng nảy thường làm những việc khiến người khác bất ngờ nên còn gọi là Hoan hỷ phá Thiên Hoang. Khi lão phu rời khỏi ngươi duy chỉ có một điểm có thể an tâm là trong Tứ tiên, Thiên Hoang tuy chính tà bất phân song không thích lấy lớn hiếp bé, đặc biệt đối với hạng hậu sinh như ngươi, lại càng không muốn vũ nhục. Lão phu cùng ba tiểu tử kia lén tới gần, tập trung toàn thần lắng nghe động tịnh của ngươi. Khi tiếng “bùng, bùng” vang lên, lão phu thực kinh hoảng, với công phu tu vi của ngươi, chỉ cần lão đại tiên dùng ba thành công lực là ngươi cũng táng mạng rồi. Khi đó lão phu đã định xông vào, song lại sợ ngươi có chủ ý nên đành cố nhẫn nại, chỉ có ba tiểu tử kia là như kiến bò trên chảo nóng. Không lâu sau, tất cả chìm vào im lặng tịch mịch.
Lão phu bèn ngầm tiếp cận hiện trường, dè đâu chẳng thấy một bóng người, lão phu cùng ba tiểu tử nọ lập tức lao vào trong động.
Vừa đến cửa động thì thấy ngươi lảo đảo sắp ngã. Tích Thư Nhân vội ôm lấy ngươi, còn lão phu lập tức xuất thủ. Mới đánh được vài chưởng, Tích Thư Nhân bỗng kêu :
- Thỉnh tiền bối lại xem mạch cho tiểu chủ.
Lão phu bèn vội chạy lại vừa bắt mạch thì phát hiện ra một sự kỳ quái.
Đông Phương Thanh Vân vội hỏi :
- Sự gì mà kỳ quái?
Thạch Lan cười tiếp :
- Toàn thân ngươi đã được lão đại tiên dùng Di Công đại pháp đã thông huyệt “Bách Hội” cho ngươi.
Ngươi có biết khi đó lão đại tiên nói sao không? Lão nói :
- Các ngươi hãy cút đi, cút thật xa, mau?
Khi ấy lão phu vừa kinh hoàng vừa cảm kích, chả trách khi lão và ta động thủ mới...
(thiếu 2 trang)
- Nhưng có một điều tại hạ còn nghi hoặc. Đó là như lời tiền bối đã

nói, võ công bất luận cao tới đâu rốt cục vẫn còn giới hạn, như vậy võ công của Hàn Đàm ma cung cũng chẳng cao hơn Tứ tiên, vì nếu võ công của Hàn Đàm ma cung cao hơn Tứ tiên thì Ma cung chẳng cần phải đem Tuệ Mẫn làm con tin. Xin hỏi tiền bối rằng trong võ lâm đương thời các nhân vật thành danh ngoài Tam Bí, Tứ Tiên ra còn ai khác nữa?
- Còn có Nhất Diễm Nhị Kỳ, hợp lại chính là Nhất Diễm, Nhị Kỳ, Tam Bí, Tứ Tiên.
- Nhất Diễm và Nhị Kỳ là ai?
- Hãy nói tới Nhị Kỳ trước, nói ra thực kỳ quái, chừng mười năm trước có một người bịt mặt tới kiếm lão phu mà nói: “Xin hỏi các hạ là Thạch Lan Dật Tiên phải không?”
Lão phu đáp phải. Người nọ lập tức nói muốn được lãnh giáo vài chiêu, lão phu bình sinh chưa từng có ân oán với ai biết ngay là sự bất thường bèn hỏi vì sao thì người nọ nói muốn chứng thực võ công. Lão cùng người nọ động thủ kết cục là sau khi đấu hơn trăm chiêu vẫn là bình thủ. Người nọ vội thi lễ nói :
- Thỉnh tiên trưởng lượng thứ.
Nói rồi y bỏ đi.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Sau đó thế nào?
Thạch Lan nói :
- Sau đó lại xuất hiện một người bịt mặt nữa, người này thân hình nhỏ gọn cũng như người trước muốn chứng thực võ công, sau khi đấu hơn trăm chiêu rồi cũng bỏ đi.
- Rồi có trở lại không?
- Đương nhien là không rồi? Hơn nữa cả hai cùng kiếm đến Tứ tiên, cùng giống y như với lão phu vậy, việc này sau đó truyền ra giang hồ, hai người nọ được gọi là Nhị Kỳ.
- Còn Nhất Diễm?
- Nam nhân xét anh tuấn, nữ nhân giang nhan sắc mà đây lại là một thiếu nữ nhan sắc khuynh nước khuynh thành chim sa cá lặn. Lão phu chỉ biết võ công của Nhất Diễm còn cao hơn cả Thiên Hoang Đế Quân, còn những điều khác thì không rõ lắm.
- Vì sao tiền bối biết?
- Chính miệng lão quỷ nói ra bằng không có ai mà biết.
Võ lâm còn có Nhất Diễm. Song hiện tại điều trọng yếu là phải trở về sơn động để luyện Ngũ Nguyên thần công chứ không phải ngồi đây tán dóc.

Thời gian thấm thoát trôi đi, hiện thời là cuối tháng chạp sắp đến đại hội đêm trừ tịch rồi...
Sắc trời ảm đạm, hoa tuyết bay đầy mọi nơi.
Nga Mi sơn trắng xóa một màu trắng, khiến người có cảm giác đây là một bức màng trắng không chút bụi bẩn.
Trong cảnh trời đất một màu trắng xóa, bỗng xuất hiện một bóng người đang phi thân lao đi vun vút, bóng người này tiến về phía Nga Mi sơn, lại thấy có hai bóng người nhảy ra chặn người kia lại.
Người vừa xuất hiện chính là Thần Quan Tú Sĩ, hai người kia lại là hai đạo sĩ. Lúc này một đạo sĩ lên tiếng :
- Xin hỏi vì sao các hạ lại lên Nga Mi sơn?
Thần Quan Tú Sĩ cất giọng băng lạnh :
- Lai lịch của tại hạ rất dài, nhị vị đạo trưởng có tâm tình để nghe không?
- Xin lãnh giáo?
- Hãy nghe cho rõ, tại hạ là Thần Quan Tú Sĩ, một trong hai mươi bốn đệ tử của Sinh Tử Sinh đệ nhất Bí Đông Phương Thần Nghiêu, quá dài rồi phải không?
- Quả là dài? Xin hỏi các hạ định lên Nga Mi sơn làm gì?
- Tại hạ mở đường cho Thiếu chủ.
- Mở đường ư?
- Phải, hai vị đạo trưởng, lẽ nào cho rằng không phải?
- Không, không, nhưng theo lời Thiếu Lâm tự chưởng môn, chỉ chính Thiếu chủ của các vị và Tích Thư Nhân lên núi, những người khác thì không được thiên tiện.
- Tại hạ không thể lên, xông vào thì thế nào, nhị vị đạo trưởng hẳn có nghe danh Võ Đang Ngũ Vũ chăng?
- Xông vào ư? Được lắm, chúng tại hạ chính là Huyền Vũ và Thanh Vũ, xin hỏi các hạ định xông vào thế nào?
- Rất đơn giản, tại hạ vẫn cứ tiến tới, các vị muốn dùng đao hay động chưởng thì tùy, chỉ cần có thể giữ được tại hạ lại, tại hạ xin quay lại ngay.
- Ồ, vậy thỉnh các hạ cứ tự tiện.
Thần Quan Tú Sĩ cười gằn một tiếng cất bước tiến tới. Huyền Vũ, Thanh Vũ đợi Thần Quan Tú Sĩ đi chừng một trượng, hai vị đồng thanh nói :
- Các hạ hãy chuẩn bị? Tại hạ xuất chưởng.
Vừa nói cả hai đạo sĩ cùng huy động song thủ đẩy ra bốn chưởng,

chưởng phong ào ào, chưởng thanh vang như sấm nổ, chưởng thế tựa sóng dữ xô bờ ập tới sau lưng Thần Quan Tú Sĩ. Thần Quan Tú Sĩ lại như không nghe thấy, dửng dưng bước tới.
"Bùng" một tiếng vang lên, Huyền Vũ, Thanh Vũ, nhị vị đạo sĩ cùng thối lui một bước, mặt lộ vẻ kinh hãi xen lẫn bái phục. Thần Quan Tú Sĩ dừng bước, quay đầu hỏi :
- Dám hỏi nhị vị đạo trưởng, tại hạ có thể đi rồi chứ?
Huyền Vũ vội cười nói :
- Các hạ quả nhiên thân thủ phi phàm, mời?
Thần Quan Tú Sĩ khẽ gật đầu bỏ đi, không lâu sau trên nền tuyết trắng lại xuất hiện hai bóng người phi thân tới.
Huyền Vũ đưa mắt nhìn lên vội cung tay nói :
- Tiên trưởng giá lâm, chúng tại hạ chậm đón...
Lời nói chưa dứt, Thạch Lan đã cười ha hả :
- Khỏi cần khách khí, lão phu chỉ là nhân vật thứ yếu thay người khai lộ mà thôi, nếu các vị muốn khách khí, hãy đợi khi thấy tiểu tử kia hãy nói?
Huyền, Thanh nhị Vũ cùng kinh hãi :
- Thay người khai lộ?
Thạch Lan Dật Tiên cười lớn :
- Phải? Có một tiểu tử là nam tử của đệ nhất bí Sinh Tử Sinh tới đây, lão phu là người khai lộ cho y, xin hỏi lão phu đi được chưa?
Huyền, Thanh nhị Vũ cùng liếc nhìn Thụ Thi Chiêu Hồn đứng một bên, nói :
- Thỉnh tiên trưởng, nhưng...
- Ha ha... lão phu biết phải chăng nhị vị đạo trưởng không thích vị khách nhân hay kêu đói bụng này?
Nói xong Thạch Lan quay sang Thụ Thi Chiêu Hồn mà nói :
- Hãy nghe đây, Nga Mi sơn khắp nơi có đủ đồ ăn, nếu ngươi đói bụng thì hãy kêu lão phu, lão phu sẽ cho người đem thịt cá đến cho ngươi, nếu ngươi lại không chịu như vậy, lão phu sẽ phải quăng ngươi xuống núi đó?
Thụ Thi Chiêu Hồn vội nói :
- Tại hạ nghe rõ?
Thạch Lan lại nói :
- Lão phu xin bảo đảm rằng trên Nga Mi sơn, vị này sẽ không gây ra bất kỳ điều gì kinh động tới đại hội, lão phu có thể đi được chưa?
Huyền, Thanh nhị Vũ vội nghiêng mình đáp le ?:
- Tiên trưởng, mời...
Đến khi cả hai ngẩng đầu lên Thạch Lan và Thụ Thi Chiêu Hồn đã đi

xa rồi. Hai người cùng ngẩn người nhìn nhau hồi lâu, tựa hồ như cùng muốn nói rằng đến cả Thạch Lan Dật Tiên cũng đi khai lộ cho hậu duệ của Sinh Tử Sinh, điều này thực khó hiểu.
Song có một điều họ được an ủi là một trong Tứ tiên, Thạch Lan Dật Tiên cũng tham dự đại hội, xem ra trường đại hội này nhất định sẽ có thành tựu. Võ lâm chính nghĩa sẽ được vãn hồi.
Cũng chính vì điều này, tự thấy mọi người dự hội đều có lòng hâm mộ và bái phục đối với vị Thiếu chủ kia, đồng thời họ cũng muốn được thấy mặt vị thiếu niên anh hùng này. Vậy mà Đông Phương Thanh Vân và Tích Thư Nhân đến gần giờ khai mạc đại hội vẫn chưa thấy xuất hiện.
Nguyên lúc ấy cả hai đang ở trên đỉnh núi Nga Mi, thong thả tiến bước, Đông Phương Thanh Vân nói :
- Tích Thư Nhân, ngươi từng nói gia phụ cùng bảy đại môn phái đã có sự hiểu lầm sâu xa, phải không?
Tích Thư Nhân đáp :
- Bẩm Thiếu chủ, đúng vậy, nói thẳng ra sự hiểu lầm này đã dẫn tới cục thế không thể cùng đứng chung, sư tôn trước khi bỏ đi từng giao lại cho thuộc hạ cẩm nang diệu kế, cho nên về điều này, thỉnh Thiếu chủ để việc giải thích sự hiểu lầm của song phương cho tại hạ lo liệu.
- Có thể nói giản lược về sự hiểu lầm không?
- Được, năm xưa bảy đại môn phái tuy chân kinh mất đã lâu, song các phái đều tập trung tinh hoa của mình lại, sao thành một bản truyền lại cho đời sau, vậy mà trong một đêm tất cả đều bị mất sạch.
- Vậy thì cuốn chân kinh ngươi hoàn lại cho Nga Mi chưởng môn là thật hay giả?
- Là thật. Tại Tuyệt Nghệ hội hơn một trăm năm trước bảy đại môn phái mất đi tuyệt học của mình. Tỉ như Hoa sơn phái, đương nhiên coi Kim Long thần kíp là tuyệt nghệ, còn những bộ khác như Đại Kim Long thần kíp hay Tiểu kim long thần kíp, vì sao lại phân ra Đại và Tiểu làm chi? Nguyên là do võ học chia ra nhiều chủng loại. Hoa sơn lấy kiếm làm danh, đương nhiên kiếm pháp sẽ ghi lại trong Kim Long thần kíp còn như khinh công nội công thì phân ra làm Đại và Tiểu Kim Long thần kíp. Bằng không, chỉ một cuốn sách mỏng làm sao có thể ghi hết nào là nội công, chưởng pháp, kiếm pháp, khinh công, ám khí, y đạo? Pho kiếp pháp mất, khi tra xét lại cùng một người lấy, người này lại chính là sư tôn, hơn nữa võ học của sư tôn là Giao Long chưởng cũng được người nọ thi triển, hơn nữa người kia lại giống sư tôn như đúc, từ thân hình đến lời nói, vì thế sự hiểu lầm càng thêm sâu xa.

Đông Phương Thanh Vân lại hỏi :
- Ngươi thực có cách giải thích sự hiểu lầm này sao?
Tích Thư Nhân đáp :
- Tại hạ không có cách nào ngoài cẩm nang diệu kế của sư tôn, ắt là phải có.
- Như vậy, hiện tại bảy đại môn phái do Thiếu Lâm chưởng môn đứng đầu. Thiếu Lâm đã lãnh đạo võ lâm cả ngàn năm nay, nay ta tới tiếp lấy quyền lãnh đạo từ tay Thiếu Lâm thì thực là một sự khó khăn.
- Rất khó, nhưng nếu Thiếu chủ không giành lấy quyền lãnh đạo được thì vấn đề sẽ trở nên phức tạp hơn.
Lúc này hai người đã tới Kim Đính tự, và cùng nhập bọn với Thạch Lan Dật Tiên.
Trong đại điện có bảy người đang đứng, tăng có, đạo có, sắc diện ai nấy đều đầy vẻ trang nghiêm, họ chính là Chưởng môn nhân của bảy đại môn phái. Từ trong bảy người này bước ra một hòa thượng, từ diện mạo cùng phong cách oai nghiêm, có thể biết đây là Thiếu Lâm chưởng môn Tuệ Không thiền sư.
Tuệ Không thiền sư bước lại gần Thạch Lan Dật Tiên, song thủ chắp trước ngực thi lễ, cất giọng sang sảng :
- Tiên trưởng giá lâm, lão nạp chậm đón kính thỉnh lượng thứ, nay bất luận tiên trưởng là người khai lộ hay là gì, kính thỉnh tiên trưởng đảm nhiệm trọng trách là người chủ trì đại hội hôm nay, ý tiên trưởng thế nào?
Thạch Lan Dật Tiên vội cười nói :
- Đa tạ thịnh tình của đại sư, lão phu thực không dám đảm đương trọng trách này, nhưng nếu được làm người hòa giải lão phu sẽ tòng mệnh, không biết đại sư thấy thế nào?
Tuệ Không thiền sư vui mừng nói :
- Tiên trưởng giá lâm chính là đại hạnh cho các Chưởng môn bảy đại môn phái, mời tiên trưởng.
Thạch Lan Dật Tiên cười nói, thân hình chưa động, người đã xuất hiện giữa điện, nghiêm mặt nói :
- Hôm nay lão phu thực vinh hạnh được làm người hòa giải giữa Chưởng môn bảy môn phái cùng hậu duệ của Sinh Tử Sinh.
Ngừng một chút Thạch Lan tiếp :
- Hàn Đàm ma cung cứ mỗi ba năm lại xuất hiện trong võ lâm một lần, lần này Hàn Đàm ma cung lại công nhiên chiếm đỉnh Tung Sơn Thiếu Lâm tự làm căn cứ hoạt động, điều này thực khó mà dung nhẫn nổi, chẳng những vũ nhục Thiếu Lâm, khinh thị bảy đại môn

phái mà còn khinh miệt võ lâm thiên hạ, đáng sợ hơn cả là chúng khinh miệt chính nghĩa, chân lý cùng sinh linh. Do vậy chúng ta cần phải hành động, nhưng muốn hành động cần phải có một kế hoạch chu toàn, nhân đây lão phu xin giới thiệu một người, vị này là Đông Phương Thanh Vân là hậu duệ của Đệ nhất bí Sinh Tử Sinh Đông Phương Thần Nghiêu.
Đông Phương Thanh Vân từng dọ thám Ma cung, nên có rất nhiều tin tức quí báu, tất cả những tin này đều là lấy sự an nguy của sinh mạng để đổi lấy. Hôm nay lão phu xuất đầu lộ diện làm người hoà giải chính là vì muốn vãn hồi võ lâm chính nghĩa, những mong song phương giải thích rõ mối hiềm nghi trước đây. Hiện tại lão phu kêu Tích Thư Nhân tới đây nói rõ và phụng mệnh trao cho bảy đại môn phái chân kinh đã mất hơn một trăm năm trước, vì võ lâm và chính nghĩa, vì chúng sinh thiên hạ, dám hỏi bảy vị Chưởng môn phải chăng các vị có thành tâm muốn đoàn kết, giải trừ mối hiềm nghi này không?
Tuệ Không thiền sư cúi đầu từ từ nói :
- Những lời vàng ngọc của tiên trưởng đã thức tỉnh mê ngộ cho cả bảy phái, bần tăng kính cẩn thay mặt bảy vị Chưởng môn đa tạ lòng thành của tiên trưởng.
Thạch Lan thấy vậy bèn cất giọng sang sảng :
- Tích Thư Nhân, thỉnh các hạ bước lên trước.
Tích Thư Nhân vội bước tới thi lễ nói :
- Đa tạ lượng khoan dung của bảy vị Chưởng môn, tại hạ khi làm đệ tử của Đệ nhất bí từng được chứng kiến mối giao hảo của Tam Bí và bảy đại môn phái. Song bất hạnh thay, sau khi bảy đại môn phái bị mất chân kinh, lại đều cho rằng sư gia đã làm, vì thế mà có sự hiểu lầm, tổn thương đến hòa khí, đây không chỉ là sự bất hạnh của riêng Tam Bí mà còn là bất hạnh của toàn thể võ lâm. Kỳ thực, chính như tiên trưởng đã nói là trúng kế ly gián, hiện tại hạ sẽ đem những lời căn dặn của sư gia trước khi qui ẩn mà nói lại cho rõ.
“Sinh Tử Sinh vốn cùng bảy phái có mối quan hệ giao hảo, vì sự mất chân kinh mà đổi dạ thay lòng thực lấy làm ân hận. Sinh Tử Sinh không trách bảy phái hành sự khinh suất, nhưng trong lòng truy tầm hung thủ vẫn luôn nung nấu khôn nguôi, khi phát hiện võ công chân kinh của bảy phái bèn dặn dò đệ tử Tích Thư Nhân rằng :
“Tích Thư Nhân phụng hoàn lại bảy phái không những chân kinh bí kíp mà còn có lệnh chỉ chứng vật, còn những vật khác thì để bảy phái hợp lại truy tầm.”
Còn về bảy phó bản bí kíp, tuy không biết được người ấy, song bọn

họ thảy đồng gia nhập Ma cung, hiệu xưng là Âm Dương Lý Kiện Minh. Nay Sinh Tử Sinh muốn được nói rõ :
Điều thứ nhất: Sinh Tử Sinh không có lòng đoạt kinh, há có thể phụng hoàn.
Điều thứ hai: Bình sanh Sinh Tử Sinh ngoài luyện Thiên Tầm thần công ra, còn luyện Giao Long tam chưởng, nhưng người trong thiên hạ đã có ai thấy Sinh Tử Sinh từng thi triển qua Giao Long tam chưởng? Bảy đại môn phái thấy hung thủ xuất ba chưởng uy phong cương mãnh mà tự cho đấy là Giao Long tam chưởng. Kỳ thực Giao Long uy lực vô cùng bá đạo, cho dù đến Tứ tiên nếu đón đỡ cũng táng mạng tại trường. Khẩu khuyết vô bằng, Sinh Tử Sinh kính cẩn truyền cho Tích Thư Nhân một thức chiêu trong Giao Long tam chưởng cửu thức, để chứng nghiệm phiền quí Chưởng môn phái người lấy tấm đá lớn để ấn chứng chưởng lực."
Nghe tới đây Thiếu Lâm chưởng môn lập tức sai người đi lấy. Thạch Lan thì đầy vẻ nghi hoặc.
Tích Thư Nhân lại tiếp :
- Thỉnh Thiếu Lâm chưởng môn dùng Ban Nhược thần công, đứng cách xa hai trượng bảo vệ tảng đá. Tích Thư mỗ sẽ đứng đây xuất chưởng, Chưởng môn thấy sao?
Thiếu Lâm chưởng môn giọng đầy nghi hoặc :
- Được?
Nói rồi Tuệ Không thiền sư tiến tới cách tảng đá hai trượng, ngưng thần định ý, vận Ban Nhược thần công bảo vệ tảng đá, rồi nói :
- Tích Thư thí chủ, mời?
Tích Thư Nhân khẽ gật đầu, chỉ thấy hữu chưởng của y khẽ đẩy ra thu vào cực nhanh hoàn toàn không thấy chưởng thanh cùng chưởng phong chưởng ảnh. Bỗng một tiếng "ầm" kinh thiên động địa vang lên, mọi người đứng quanh đều cảm thấy tức ngực váng đầu, khí huyết nhộn nhạo. Tuệ Không thiền sư kêu hự một tiếng lảo đảo thối lui mấy bước. Tảng đá nọ không hề dịch chuyển, vẫn đứng nguyên như cũ, song một trận gió nhẹ vừa thổi qua, toàn bộ tảng đá trong chớp mắt biến thành bụi phấn tan đi trong gió.
Diễn biến xảy ra quá đột ngột, khiến quần hùng thảy đều đứng sững kinh ngạc khôn xiết. Lúc này thanh âm của Tích Thư Nhân :
- Hẳn các vị đã thấy uy lực của Giao Long chưởng, thiết tưởng hung thủ đã lấy cắp chân kinh của bảy phái đã thi triển võ công gì hẳn các vị đã biết. Sinh Tử Sinh đã luyện Giao Long chưởng lại thêm "Thiên Tầm thần công" mà "Thiên Tầm thần công" chính là "Ban Nhược Mật La thần công" so với "Ban Nhược thần công" còn cao thâm hơn một

bậc, vậy có thể nào lại lấy cắp chân kinh tuyệt học của bảy phái làm gì?
Tuệ Không thiền sư lúc này tiến tới hai bước nói :
- Chưởng môn bảy phái, đều đã rõ cả, hơn nữa lại rất tin lời chứng minh này, còn việc có liên quan tới lệnh chỉ của tệ phải, thí chủ có thể nói tường tận được chăng?
Bỗng một giọng cười lanh lảnh của nữ nhân vang lên, quần hùng thảy đều giật mình kinh hãi, khi bảy bảy đại môn phái khai hội luôn có hơn một trăm cao thủ của bảy phái tuần phòng nghiêm mật, vậy mà lại có ngoại nhân xâm nhập Nga Mi sơn và không một ai phát giác ra, điều này thực ngoài mọi tiên liệu.
Tích Thư Nhân vội kêu lên :
- Thỉnh Thiếu chủ phát lệnh cho tùy tùng ứng địch.
Đông Phương Thanh Vân biết tình thế nghiêm trọng vội nói :
- Các vị tùy tùng, mau ứng địch?
Tích Thư Nhân, Thụ Thi Chiêu Hồn, Quách Tỉnh nhất tề hô lớn :
- Tuân mệnh Thiếu chủ?
Tích Thư Nhân lại cất tiếng sang sảng nói :
- Ma cung Tứ Yến hãy hiện thân mau?
Cùng lúc ấy, phía dưới Xư Thần Nhai đằng sau đại diện một bóng trắng từ trong phóng lên, khi lên tới lại là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, chỉ thấy nàng khẽ lắc mình một cái, thân hình đã đứng cách Thần Quan Tú Sĩ chưa đầy năm thước, cùng trong lúc ấy, ba bóng trắng nữa cùng xuất hiện, phân ra đứng đối diện với Tích Thư Nhân, Thụ Thi Chiêu Hồn.
Bốn thiếu nữ này hình dung diện mạo đều giống nhau, sắc diện lộ vẻ yêu mị, tuổi độ hai mươi. Thiếu nữ đứng trước mặt Thần Quan Tú Sĩ nói :
- Gã vác quan tài kia, kêu Thiếu chủ của ngươi ra đây đàm luận với bổn cô nương.
Thần Quan Tú Sĩ lạnh lẽo đáp :
- Ngươi còn chưa đủ tư cách.
Tích Thư Nhân cũng lên tiếng :
- Cô nương, có lời gì thì cứ nói cho tại hạ là được rồi, mời?
Bạch y thiếu nữ bèn nói :
- Nói với các ngươi sao? Cũng được, đêm nay bổn cô nương tới Nga My là muốn lấy thủ cấp Chưởng môn của bảy phái, cùng cái gùi của ngươi và cỗ quan tài kia, đồng ý không?
Tích Thư Nhân cười nhạt :
- Chưa chắc, tiếp thử một chiêu đi?

Bạch y thiếu nữ mặt đằng đằng sát khí, vai hữu khẽ động đã thấy một chưởng bung ra công kích Tích Thư Nhân. Tích Thư Nhân khẽ hừ một tiếng, hữu chưởng khoát nhẹ.
"Ầm" một tiếng, song chưởng chạm nhau. Tích Thư Nhân vẫn đứng im bất động, thiếu nữ thối lui hai bước.
Từ đầu tới giờ, Thạch Lan Dật Tiên thấy mọi sự thực khó hiểu, dù lão nhân trên Nga My sơn hiện tại là người có danh phận cao, nên Thạch Lan tự nhiên tin rằng mình có võ công cao hơn cả, song tiếng cười của mấy bạch y thiếu nữ này vang lên ở đâu, lão nhân cũng không rõ vậy mà Thụ Thi Chiêu Hồn cùng Tích Thư Nhân lại biết những người này là ai.
Như vậy chẳng lẽ võ công của hai người cao hơn Thạch Lan sao?
Thạch Lan bỗng lắc người phi thân đến cạnh Tích Thư Nhân quát :
- Tiểu nha đầu, tiếp chiêu.
Lời vừa dứt, song thủ đẩy mạnh ra, hai luồn kình lực cuồn cuộn tuôn ra tựa sóng dữ xô bờ, ập về phía Bạch y thiếu nữ đứng trước mặt Tích Thư Nhân. Bạch y thiếu nữ khẽ hừ một tiếng, tay hữu khoa tròn một vòng, rồi đẩy ra một chưởng.
Một tiếng "bùng" vang lên. Thạch Lan thối lui một bước, Bạch y thiếu nữ thân hình khẽ lắc lư.
Lúc này Tích Thư Nhân dùng truyền âm nhập mật nói với Đông Phương Thanh Vân :
- Thiếu chủ, hãy mau lại gần Xư Thần Nhai, nữ ma đầu thủ lãnh sắp xuất hiện.
Đông Phương Thanh Vân vội lao tới đối diện với Xư Thần Nhai, cất giọng lạnh lẽo :
- Cô nương, hiện tại đến lượt cô nương rồi.
Thạch Lan kinh ngạc nhìn Đông Phương Thanh Vân, lão nhân vừa định cất tiếng hỏi bỗng một giọng cười lanh lảnh từ dưới vực vang lên, hồi lâu vẫn còn dư âm.
Bên tai Đông Phương Thanh Vân lại vang lên thanh âm của Tích Thư Nhân :
- Thiếu chủ hãy mau phát thần uy đối địch.
Đông Phương Thanh Vân thầm nghĩ :
- Võ công của mình còn chưa cao, Thạch Lan còn chưa thắng nổi một ả a hoàn thì làm sao mình có thể địch nổi chủ nhân thủ lãnh ma đầu?
Bên tai chàng lại vang lên :
- Thiếu chủ, Ngũ Nguyên thần công chính là "Ban Nhược Mật La thần công" của sư tôn, Thiếu chủ tuy luyện được có năm thành hỏa

hầu, song muốn thắng cũng chẳng phải chuyện khó, xin an tâm ứng phó.
Đông Phương Thanh Vân vội hú một tiếng dài nói :
- Thỉnh cô nương mau hiện thân. Đông Phương thiếu gia chờ đã lâu rồi.
Tiếng cười lanh lảnh bỗng im bặt, từ đáy vực một bóng trắng bay vút lên, đoạn nghiêng người khẽ đáp xuống cách Đông Phương Thanh Vân gần một trượng.
Thạch Lan Dật Tiên múa tít song chưởng đẩy ra hai luồng kình phong mãnh liệt, đồng thời thân hình cùng lướt tới.
Chỉ thấy thiếu nữ vừa hiện thân cười nhạt nói :
- Lão quỷ, dừng tay?
Lời vừa dứt, Thạch Lan đã đứng vững như tượng gỗ. Thì ra thiếu nữ nọ đã nhanh tay điểm vào huyệt Trung Đình trước ngực lão nhân từ bao giờ, thủ pháp điểm huyệt cực kỳ xảo diệu và nhanh chóng.
Cùng lúc ấy hai bạch y thiếu nữ cũng lao tới chộp lấy Thạch Lan Dật Tiên. Mọi sự diễn biến chỉ trong nháy mắt khiến quần hùng thảy đều vô cùng kinh ngạc đứng sững như tượng đá.
Bỗng Đông Phương Thanh Vân quát :
- Hãy khoan?
Đồng thời song chưởng khoa tròn hợp lại trước ngực, đoạn đẩy ra một luồng chưởng phong ào ào ập về phía thiếu nữ vừa xuất thân.
Thiếu nữ nọ chẳng hề né tránh, vung chưởng đẩy ra co lại.
Chỉ nghe một tiếng “sầm” bóng hai người hợp lại rồi bung ra. Cả hai người cùng lảo đảo tháo lui mấy bước, cùng lúc ấy hai bạch y thiếu nữ xách Thạch Lan lao vào Xư Thần Nhai.
Tích Thư Nhân thấy vậy bỗng gầm lên, tung mình phát chưởng, song thiếu nữ đang xách Thạch Lan lại không hề né tránh mà lao thẳng vào luồng chưởng phong của Tích Thư Nhân. Tích Thư Nhân cả kinh biến sắc, sau khi xuất chưởng mới chợt tỉnh ra, thiếu nữ không tránh mà lấy Thạch Lan làm bình phong lao tới. Thạch Lan há có thể chịu nổi một chưởng này?
Tích Thư Nhân lập tức tràn ngang sang mé tả, hữu chưởng đánh chếch đi vào chỗ không người, đồng thời cũng thu lại sáu bảy thành công lực.
Thiếu nữ thấy Tích Thư Nhân né tránh, bật tiếng cười lanh lảnh, đoạn chuyển hướng lao vọt tới bờ vực mà nhảy xuống.
Bên này đã nghe Đông Phương Thanh Vân gằn giọng :
- Thỉnh cô nương hãy nói ra vì sao tới đây, cô nương có phải là môn hạ của Ma cung không?

Thiếu nữ cười tươi như hoa nói :
- Được, bổn cô nương sẽ nói cho các hạ biết. Thứ nhất là tới đây để bắt Thạch Lan Dật Tiên, thứ hai cảnh cáo bảy đại môn phái chớ nên có vọng tưởng muốn chống lại Ma cung, bằng không sẽ làm cỏ toàn bộ võ lâm thiên hạ. Nghe rõ chưa? Bổn cô nương cáo từ?
Đông Phương Thanh Vân lửa giận ngút trời, quát :
- Cô nương hãy về báo lại với Ma cung chủ nhân rằng. Đông Phương thiếu gia sẽ san bằng Ma cung.
Thiếu nữ nọ vừa phi thân về phía Xư Thân Nhai vừa cười nói :
- Thỉnh các hạ nên nghĩ lại.
Đông Phương Thanh Vân khẽ hừ một tiếng. Bảy vị Chưởng môn vẫn tự thủ quan chiến, sắc diện ai nấy đều lộ vẻ thất vọng. Lúc này Tuệ Không thiền sư lướt tới trước mặt Đông Phương Thanh Vân nói :
- Đông Phương thiếu chủ, đại hội của bảy phái hôm nay xin cứ tiếp tục, hiện tại lão hủ cả gan thỉnh thí chủ chủ trì đại cuộc.
Đông Phương Thanh Vân vội thi lễ :
- Tại hạ tự biết mình bất tài.
Không đợi chàng nói hết, Tuệ Không thiền sư vội nói :
- Thần công của thí chủ đã khiến lão hủ kính phục, bất luận thế nào, trong đây ngoài thí chủ ra, không có ai xứng đáng đảm đương, thỉnh thí chủ hãy nói tường tận kế hoạch phá Ma cung và Quỷ lâm.
Đông Phương Thanh Vân vội đáp :
- Tại hạ vẫn còn nhiều điều nghi vấn, cần phải được sáng tỏ, chúng ta hãy rời khỏi nơi đây rồi hãy nói.
Tuệ Không thiền sư gật đầu đoạn quần hùng thảy đều tiến vào phương trượng thất của Kim Đính tự. Sau khi ai nấy đã an vị, Đông Phương Thanh Vân vội đứng lên cung tay nói :
- Thỉnh các vị Chưởng môn tạm nhẫn nại để tại hạ hỏi rõ vài sự.
Bảy vị Chưởng môn cùng đứng lên đáp lễ :
- Thỉnh Đông Phương thiếu chủ cứ tự tiện.
Đông Phương Thanh Vân quay qua hỏi Tích Thư Nhân :
- Tích Thư Nhân, phải chăng ngươi đã thấy qua Ma cung Tứ yến rồi?
Tích Thư Nhân vội đáp :
- Khải bẩm Thiếu chủ, cách đây không lâu, trong khi thuộc hạ bôn tẩu khắp giang hồ tìm Thiếu chủ thì gặp một trong số hai mươi bốn đệ tử của sư tôn, vị này là Bệnh Nhược Hiệp, đang làm môn hạ của Tuần Hồi ma cung. Khi đó thuộc hạ bị chính người của Tuần Hồi ma cung bao vây. Bệnh Nhược Hiệp thấy thuộc hạ vội quát người thoái bộ đoạn cùng thuộc hạ đàm luận, vì vậy thuộc hạ mới biết một vài điều của Ma cung. Ma cung phân ra mười trưởng lão, chín hộ cung, tám

thị vệ, Thất ưng, Lục điêu, Ngũ hoa, Tứ yến. Hồi đêm khi chúng sắp tới, thuộc hạ ngấm ngầm dò xét thì thấy có bốn người, vì vậy mới nghĩ tới đó là Tứ Yến.
- Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?
- Bẩm Thiếu chủ nghe nói một trong mười trưởng lão hiện là Cung chủ, mà trên Cung chủ còn có Tổng giáo chủ.
- Theo ngươi thấy võ công của Tứ tiên thế nào?
- Bẩm Thiếu chủ, võ công của Tứ tiên tối thiểu cũng có thể cùng Thất ưng bình thủ.
- Làm sao ngươi biết?
- Vì Bệnh Nhược Hiệp từng nói, võ công của y tương đương với cửu hộ cung.
- Vậy thì võ công của các ngươi còn cao hơn Tứ tiên sao?
- Cao hơn nhiều, nói thẳng ra, tới nay hai mươi bốn đệ tử không biết võ công ai cao thấp thế nào, thuộc hạ cũng trong số đó.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Nhớ lại tình huống khi Thạch Lan tiền bối bị bắt cóc dường như Thạch Lan tiền bối cùng thiếu nữ kia chẳng những rất quen biết nhau và có quan hệ chẳng phải tầm thường, bằng không tại sao Thạch Lan tiền bối lại muốn sát hại thiếu nữ nọ.
Trầm tư hồi lâu, Đông Phương Thanh Vân lại hỏi :
- Tích Thư Nhân, theo ngươi thì võ công giữa thiếu nữ và Thạch Lan thế nào?
Tích Thư Nhân đáp :
- Theo tại hạ thấy, có thể là bình thủ, cũng có thể thiếu nữ kia cao hơn một bậc.
- Giả như võ công của Tứ tiên thấp hơn cô nương nọ, vậy thì Tứ tiên có điều gì mà Ma cung lưu tâm, song sự thực lại khác trước mắt ta, ắt hẳn Ma cung muốn bắt Tứ tiên hẳn là có mục đích khác... Xin hỏi bảy vị Chưởng môn có biết danh tính cùng thân thế chân thực của Tứ tiên không?
Tuệ Không thiền sư gật đầu :
- Có biết chút ít, Thiên Hoang Đế Quân tên thực là Vương Bất An, nghe nói trước kia là tăng nhân sống lân cận Thiên sơn. Địa Lão là Đàm Trụy Thành, người Hán, Hải Khô lão nhân là người Vưu Diệu Tây. Thạch Lan Dật Tiên người Nam Hải Cô Dao, tên thực là Tạ An Hùng, lão hủ chỉ biết có vậy mà thôi.
Đông Phương Thanh Vân lại nói :
- Đã biết chân thực danh tính, hãy tạm khoan tra xét thân thế, hiện tại Tích Thư Nhân hãy nói tiếp điểm thứ ba muốn chứng minh cho sự vô

tội của gia phụ cùng bảy đại môn phái.
Tích Thư Nhân vội bước tới trước nói :
- Sư gia tại hạ có nói “Sinh Tử Sinh trao lại cho các phái chứng vật đã mất, hiện do Tích Thư Nhân nắm giữ, sau đó sẽ tra tìm nguyên chủ”
Nói rồi Tích Thư Nhân lấy từ trong bọc một túi vải đen, đem dâng lên cho Tuệ Không thiền sư. Thiếu Lâm chưởng môn đưa hai tay ra run run tiếp lấy.
Trong nhất thời Tuệ Không thiền sư tựa hồ mất hết toàn bộ nội lực, hai tay run run mở túi vải vừa nhìn thoáng qua thì thấy ngay đó là các vật của bảy phái. Sau khi Chưởng môn các phái tiếp lấy chứng vật của mình. Đông Phương Thanh Vân bỗng nói :
- Thỉnh thiền sư hãy coi còn vật gì trong túi không?
Tuệ Không thiền sư tuy ngạc nhiên song vẫn làm theo, đưa hữu thủ vào trong túi, lục tìm đoạn rút tay ra nói :
- Xin hỏi thí chủ muốn tìm vật gì?
Đông Phương Thanh Vân lại nói :
- Thỉnh thiền sư hãy lật mặt trong ra?
Tuệ Không thiền sư vội y lời làm theo. Vừa lộn ngược bề trong ra, mặt thiền sư lộ vẻ kinh ngạc, rồi cả mừng nói :
- Thí chủ quả là thông tuệ hơn người, thì ra mặt trong có viết địa điểm của Thanh Chung cùng Tuyệt Nghệ hội.
- Nay tại hạ có thể đoán chắc vì sao Thạch Lan tiền bối lại bị bắt cóc rồi, ắt hẳn Thạch Lan tiền bối có liên quan đến một bí ẩn võ công tối cao trong võ lâm - Huyền Mê ma kinh.
Tuệ Không thiền sư cả kinh kêu lên :
- Huyền Mê ma kinh?
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên hỏi :
- Phải chăng thiền sư biết rõ nội tình có liên quan tới Huyền Mê Ma cung sao?
Tuệ Không thiền sư cất giọng trầm :
- Lão hủ biết rất rõ, nếu Ma cung và Quỷ lâm đã đoạt được bộ kinh này thì hậu quả thật khó tưởng tượng nổi.
Đông Phương Thanh Vân vội nói :
- Thỉnh thiền sư nói rõ mọi sự?
Tuệ Không thiền sư bèn nói :
- Nói tới Huyền Mê ma kinh là nói tới một thứ võ công kinh thiên động địa và vô cùng bá đạo. Nói tới “Huyền” hoàn toàn chẳng phải là huyền môn chính tông, mà là kinh và võ công huyền hư, mê ảo. Theo di ngôn của các đời trưởng môn thì Huyền Mê ma kinh chia làm năm

cuốn, hai cuốn đầu là Âm kinh, hai cuốn sau là Dương kinh, cuốn cuối là Âm Dương kinh.

Hồi 04(b)
Phong Lưu Ngân Hồ

“Âm kinh” là ở chữ “Mê”, như một thứ mê dược, mà khi người ta luyện thì mất hết trí nhớ, trong âm kinh, võ công tối cao là khiến một người vừa chết đi, có thể làm cho sống lại, mà người sau khi sống lại chỉ có ảnh mà không có hình thể, chẳng những có thể sát hại người khác một cách nhanh chóng mà người bị giết không thể phản ứng kịp. Nhưng loại người này phải là nữ nhân, nữ nhân này có thể đi trăm dặm trong khoảng thời gian một tuần trà, dù là tường đồng vách sắt vẫn có thể xuyên qua. Tóm lại võ công cao khó mà tưởng tượng.
“Dương kinh” chính là một chữ “Ma”, Dương kinh còn cao hơn Âm kinh mấy bậc, người luyện Dương kinh có thể đạt tới cảnh giới vô hình vô ảnh, thiết tưởng vô hình vô ảnh chẳng phải là chuyện thần thoại ư? Ma quỷ còn có ảnh vậy mà đây lại vô ảnh, nếu y ở cạnh mà sát thương người, thì người còn không biết vì sao mình chết.
Âm Dương kinh chính là sự tổng hợp của cả hai chữ Mê và Ma vậy.
Đông Phương Thanh Vân trầm tư hồi lâu nói :
- Bất kể thế nào, hiện tại chúng ta đã có địa đồ, phải mau tới được Thanh Chung cản trở không cho Ma cung và Quỷ lâm đoạt lấy Huyền Mê ma kinh mới được.
Tuệ Không thiền sư cùng các vị Chưởng môn đồng thanh đáp :

Mọi người chiếu theo địa đồ mà đoán ra địa điểm Thanh Cung là ở trên Phụng Hoàng sơn tại Hồ Nam.
Sau đó phân làm ba lộ mà đi.
Đông Phương Thanh Vân do Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ bồi tiếp.
Chưởng môn bảy phái do Thụ Thi Chiêu Hồn đưa đường.
Phần còn lại do hai mươi cao thủ của bảy phái chọn ra. Ước hẹn một tháng sau, cả ba lộ phải tới vùng phụ cận.
Vì lộ trình khá dài, Chưởng môn bảy phái lại công khai hoạt động, nên khiến võ lâm thiên hạ chú ý, giang hồ bàn tán xôn xao, tin tức truyền đi nhanh hơn gió, nên chỉ trong thời gian ngắn đã bị Ma cung

biết.
Về phần Đông Phương Thanh Vân vì chàng chưa hề bôn tẩu giang hồ, nên đi nhanh hơn, hẹn rằng sẽ đến Thanh Chung trước vài ngày. Sau đó tiến vào Thanh Chung để dò xét tin tức trước, rồi bàn định kế hoạch để cả ba lộ cùng tiến vào Thanh Chung.
Phụng Hoàng sơn ở tại Hồ Nam, cách Nga My hơn một ngàn dặm, hơn nữa đường xá cách trở, gian nan cho nên lần đi này cũng gặp nhiều hiểm nạn. Đông Phương Thanh Vân hận không thể bay ngay được tới Phụng Hoàng sơn, tâm tình vô cùng khẩn trương sau khi chia tay với bảy vị Chưởng môn, vội gấp lên đường chẳng quản ngày đêm. Đến hoàng hôn ngày thứ tư, chàng tới một thị trấn. Chỉ thấy thị trấn vô cùng đông vui sầm uất, vì Thần Quan Tú Sĩ và Tích Thư Nhân tướng mạo quá ư cổ quái nên không dám theo sát bên mình Đông Phương Thanh Vân, nên chàng một mình vào trấn, vì đi bốn ngày đêm liền không nghỉ, nên cảm thấy đã mệt mỏi, do vậy chàng bèn bước vào một phạn điếm.
Điếm tiểu nhị thấy chàng khôi ngô tuấn tú, tướng mạo bất phàm bèn cung kính hỏi :
- Tôn khách muốn thuê phòng hay dùng cơm?
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Hãy chọn một phòng sạch sẽ, sau khi dùng cơm xong sẽ nghỉ ngơi?
Đoạn chàng chọn một chiếc bàn và ngôi xuống gọi vài món ăn.
Lúc này, một thanh y thiếu niên cũng bước vào, hai đạo mục quang sáng rực của thiếu niên chiếu thẳng vào Đông Phương Thanh Vân, đoạn y bước tới cung tay nói :
- Đường dài không có ai làm bạn, huynh đài có thể cho phép tại hạ ngồi mạn đàm không?
Đông Phương Thanh Vân vội đứng lên trả lễ :
- Thỉnh các hạ cứ tự tiện.
Vừa nhìn thấy thanh y thiếu niên, chút nữa chàng bật kêu lên :
- Tuệ Mẫn?
Thì ra vị thanh y thiếu niên này tướng mạo cực kỳ giống Tuệ Mẫn, ngoài việc thiếu niên này cao hơn Tuệ Mẫn gần một thước ra, còn hình thể cùng tướng mạo đúng là Tuệ Mẫn rồi.
Sau một thoáng kinh ngạc, Đông Phương Thanh Vân vội mỉm cười ngồi xuống.
Thanh y thiếu niên vội hỏi :
- Huynh đài là khách quá lộ?
Đông Phương Thanh Vân cười đáp :
- Tha hương lãng du, hành tung vô định. Nay ngẫu nhiên qua trấn, vì

trời đã tối, nên vào đây tá túc một đêm, sớm mai lại đi, huynh đài cũng là khách lãng du sao?
Thanh y thiếu niên giọng cảm khái :
- Chính là đồng bệnh tương lân, vô gia lãng du, hành tung vô định?
Nói rồi cùng kêu rượu thịt lên. Cùng là tuổi trẻ, tính tình cũng đôi phần giống nhau, đặc biệt là từ khi rời gia đình tới nay Đông Phương Thanh Vân chưa từng gặp qua người nào trạc tuổi chàng để kết giao bằng hữu, nên chàng rất cao hứng, nâng ly cười lớn :
- Bèo nước gặp nhau, cũng gọi là cái duyên thiên lý năng tương ngộ, kính huynh đài một ly, chúc tiền đồ quang minh.
Thanh y thiếu niên cũng nâng ly :
- Chúc huynh đài băng trình vạn an.
Đông Phương Thanh Vân nâng ly uống cạn, vừa đặt xuống, vừa liếc nhìn tay thanh y thiếu niên thì thấy cánh tay người này trắng muốt, thon thả, lại e đối phương phát hiện, chàng bèn vội châm thêm rượu, lòng hồ nghi chẳng lẽ thiếu niên này là nữ cải nam trang.
Gần canh hai Đông Phương Thanh Vân mới về phòng, tuy có ngấm vài phần rượu, song cảm thấy vô cùng hưng phấn, vội ngồi xuống giường, vận công bức tán tửu khí ra ngoài, vừa định cởi áo lên giường bỗng nghe ngoài cửa sổ có tiếng động lạ. Đông Phương Thanh Vân vì đang đến Thanh Chung nên dọc đường chỉ lo sợ lộ hành tung, nên không dám khinh xuất, bất giác chàng đảo mắt quan sát một lượt cách bài trí trong phòng, thấy không có chi khác lạ, bèn cởi áo chuẩn bị ngủ, trong lòng cũng gia thêm vài phần giới bị.
Lại qua một canh nữa, ngoài song cũng không có động tịnh gì, chàng bèn an tâm nhắm mắt ngủ, chính khi đang mơ màng bỗng nơi cửa sổ một bóng người nhảy vào.
Đông Phương Thanh Vân hé mắt nhìn thì thấy người nọ lại là Lãnh Tuyết Quyên, chàng còn đang sững sốt chưa biết phải ứng phó thế nào thì lại nghe một bóng nữa lướt tới sau Lãnh Tuyết Quyên, nhìn ra thì thấy đó là Thanh y thiếu niên cùng chàng uống rượu hồi tối.
Đông Phương Thanh Vân cả kinh biến sắc, chàng thực không ngờ Thanh y thiếu niên lại có khinh công cao siêu như vậy. Chàng vốn muốn lên tiếng song vì lòng hiếu kỳ nên chàng lại vờ ngủ không hay biết gì.
Lúc này hai người vừa vào phòng đang gườm gườm nhìn nhau, im lặng đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng hô hấp của hai người.
Thanh y thiếu niên khẽ hừ một tiếng, gằn giọng khẽ nói :
- Lãnh cô nương nửa đêm muốn vào nam phòng, chẳng lẽ muốn làm điều gì mờ ám.

Lãnh Tuyết Quyên lạnh giọng :
- Làm điều gì mờ ám, trong phạm vi một ngàn trượng đều là người của bổn cô nương. Ngân Hồ ngươi mau cút đi? Đừng để bổn cô nương thấy tức lên thì nguy tới mạng đó.
Thì ra Thanh y thiếu niên có biệt hiệu khá cổ quái đó là Ngân Hồ.
Đông Phương Thanh Vân biết tiếp sau đó sẽ là một màn kịch vui nhộn, bèn vội ngáy vang như sấm lại nghe Thanh y thiếu niên lạnh lẽo nói :
- Y là gì của ngươi?
- Không can gì tới ngươi, chẳng lẽ chàng lại là người của Phong Lưu Ngân Hồ ngươi sao?
"Phong Lưu Ngân Hồ", Đông Phương Thanh Vân cười thầm, biệt hiệu này thực là cổ quái.
Phong Lưu Ngân Hồ lạnh lùng đáp :
- Đúng vậy...
- Là gì của ngươi?
- Là tỷ phu.
- Ngươi...
- Có gì không thể, ta đang canh phòng cho y, ta nói cho ngươi biết, mau cút đi bằng không Ngân Hồ này không khách khí.
Lãnh Tuyết Quyên gằn giọng :
- Có bản lãnh thì hãy ra ngoài động thủ, quyết phân cao thấp.
Phong Lưu Ngân Hồ cười khẩy :
- Ra ngoài, ngươi muốn dùng kế điệu hổ ly sơn với bổn cô nương hả?
Ồ, Thì ra Phong Lưu Ngân Hồ là nữ cải nam trang thực rồi.
Lại nghe Lãnh Tuyết Quyên nói :
- Chẳng lẽ ngươi muốn động thủ ở đây?
- Đúng vậy, ngươi dám xuất thủ ở đây không? Hừ, mau cút đi, bổn cô nương biết thiếu niên kia là hậu duệ của Sinh Tử Sinh. Hãy về hồi báo với Quỷ lâm chủ nhân rằng hậu duệ của Sinh Tử Sinh đã là tỷ phu của Ngân Hồ, ai động đến một sợi lông trên người y Phong Lưu Ngân Hồ tuy có thể nhẫn nhục song Nhất Chi Mai thì khác.
Lãnh Tuyết Quyên sắc diện trắng bệch, mắt long lên :
- Ngươi... Ngươi...
- Còn gì nữa, Ngân Hồ chỉ là phụng mệnh hành sự, tuy trong phạm vi một ngàn trượng toàn là người của Không Trung quỷ lâm. Song chỉ cần Nhất Chi Mai và Tam Nữ Thiền thì đã đủ để san bằng Quỷ lâm chưa?
Đông Phương Thanh Vân càng nghe càng thấy ly kỳ, chàng không

ngờ trong một đêm lại có nhiều sự phát sinh như vậy.
Chỉ nghe Lãnh Tuyết Quyên hừ một tiếng :
- San bằng Quỷ lâm, nói thì rất dễ, bổn cô nương cho ngươi gặp một người trước đã.
Lúc này bỗng Ngân Hồ ồ khẽ một tiếng, từ ngoài song cửa lại thoáng hiện một bóng người nhảy vào, người này vừa vào lập tức gằn giọng :
- Hai nha đầu không biết sống chết, còn chưa mau điểm huyệt gã kia?
Tiếp đó một luồng kình phong khẽ điểm tới Thùy huyệt của Đông Phương Thanh Vân, chàng kinh hoàng, nếu bị điểm trúng Thùy huyệt thì làm sao biết được màn kịch này ra thế nào, cùng lúc ấy thanh âm của Tích Thư Nhân vang lên bên tai :
- Thiếu chủ hãy mau vận công chận kình lực lại, cứ vờ bị điểm trúng, khẽ hự một tiếng...
Đông Phương Thanh Vân vội làm theo, vận công khi vừa cảm thấy luồng kình phong chạm phải bèn khẽ “hự” một tiếng, thân hình vẫn nằm yên bất động.
Sau đó chàng khẽ hé mắt nhìn đi, vừa thấy người nọ bất giác tim đập thình thịch.
Thì ra người vừa tới chẳng phải ai khác mà chính là thiếu phụ trung niên, Di nương của Tuệ Mẫn. Trung niên phụ nhân vừa xuất hiện, Phong Lưu Ngân Hồ ngạc nhiên kêu khẽ :
- Ồ, thì ra là Di nương?
Trung niên phụ nhân cười nói :
- Hãy ngồi xuống đi, Ngân Hồ ngươi hãy đi đóng cửa sổ lại, ta có lời muốn hỏi.
Sau khi ba người ngồi xuống, trung niên thiếu phụ nói :
- Ngân Hồ, hãy nói rõ cho ta hay, ngươi tới đây một mình sao?
Ngân Hồ đáp :
- Không, Nhất Chi Mai và Tam Nữ Thiền cùng tới, nhưng họ có sự trọng yếu phải làm, nên lưu Ngân Hồ lại canh chừng thiếu niên kia, tối mai sẽ gặp lại.
- Nhất Chi Mai trước khi đi lệnh cho ngươi phải làm gì?
- Nàng lệnh cho Ngân Hồ phải giám sát thiếu niên kia vì nàng nói y không biết võ công, chỉ e có điều bất trắc, nên kêu điệt nhi bảo vệ y.
- Lẽ nào Nhất Chi Mai đã đem lòng mến mộ thiếu niên kia?
Ngân Hồ ngập ngừng một chút, nói :
- Phải, nàng nói thiếu niên kia cùng nàng có duyên phu thê từ kiếp trước, nên hạ lệnh cho điệt nhi bất luận là ai nếu có ý muốn sát hại y.

Tùy thời có thể hạ sát thủ.
- Ngươi có Sát Thủ Lệnh của Nhất Chi Mai không?
- Có?
Trung niên thiếu phụ giọng kinh dị :
- Tiểu tử này quả là diễm phúc không nhỏ, nào là Tuệ Mẫn, Lãnh Tuyết Quyên, còn lại tới Nhất Chi Mai, thực đáng sợ, đáng sợ... ồ... Ai đến vậy? Ồ... Tuệ Mẫn, mau xuống đây.
Đông Phương Thanh Vân ngưng thần lắng nghe thì thấy trên nóc nhà phía Nam có tiếng động khe khẽ, đoạn một bóng trắng nhảy xuống, bước lại gần, chàng đưa mắt liếc nhìn thiếu chút nữa thì la lên. Người vừa từ trên mái nhà nhảy xuống chính là Tuệ Mẫn. Vừa vào phòng, Tuệ Mẫn đứng sững nhìn Ngân Hồ không chớp mắt.
Trung niên thiếu phụ bèn nói :
- Đây là thư thư của ngươi, ngồi xuống cho ta hỏi. Tuệ Mẫn, bốn lão quỷ kia đều đã bắt cả rồi chứ?
Lúc này Tuệ Mẫn lại đưa mắt nhìn về phía Đông Phương Thanh Vân hồi lâu, đoạn nói :
- Đều đã bắt được bốn lão quỷ rồi. Chỉ là Thiên Hoang và Thạch Lan lão quỷ luôn miệng đòi tự tuyệt mà thôi.
- Được rồi, hiện tại ta muốn nói cho ngươi hay rằng ca ca của ngươi đã được Nhất Chi Mai lấy mất rồi. Không tin cứ hỏi thư thư ngươi thì biết.
- Điệt nhi làm sao biết đây là thư thư?
- Đây là thư thư cùng cha khác mẹ của ngươi.
- Nhất Chi Mai là ai?
- Một nữ nhân có quan hệ mật thiết với chúng ta, mọi sự để sau hãy nói.
Tuệ Mẫn từ từ đứng lên rồi tiến về phía cửa sổ, chẳng nói chẳng rằng vượt qua cửa mà đi.
Trung niên thiếu phụ vội nói :
- Quyên nhi, chúng ta đi thôi?
Nói rồi, mụ đứng lên cùng Lãnh Tuyết Quyên bỏ đi.
Ngân Hồ thấy hai người kia đi xa rồi cũng bỏ đi.
Trong phòng chỉ còn lại một mình Đông Phương Thanh Vân, lúc này đang tự hỏi không biết Nhất Chi Mai là ai?
Có duyên phu thê từ kiếp trước, thực có trời mới tin nổi, song võ công của Nhất Chi Mai hẳn phải cao siêu, bằng không vì sao trung niên thiếu phụ vừa nghe tới Sát Thủ Lệnh mà đã biến sắc. Như vậy Ma cung lẫn Quỷ lâm đều có vài phần úy kỵ Nhất Chi Mai.
Nhất Chi Mai chẳng lẽ lại là Nhất Diễm.

Tuệ Mẫn và Phong Lưu Ngân Hồ là thư muội cùng cha khác mẹ... Không biết thế nào?
Sớm hôm sau, Đông Phương Thanh Vân hỏi điếm tiểu nhị thì biết rằng Phong Lưu Ngân Hồ đã rời khỏi điếm trước khi chàng thức dậy. Song chàng biết rõ, Ngân Hồ có thể vẫn ngấm ngầm giám sát chàng, do vậy chàng vội vã bỏ đi.
Gần tới chính ngọ, Đông Phương Thanh Vân đã tới một thị trấn lớn gọi là Cương Tuyền.
Thần Quân Tú Sĩ và Tích Thư Nhân đều chưa xuất hiện, vì sợ mất liên lạc nên sau khi vào trấn, Đông Phương Thanh Vân bèn chậm bước lại. Quả nhiên không lâu sau đã thấy hai người kia. Vừa thấy chàng, ha người vội phân tán, Tích Thư Nhân bước về phía một tửu điếm. Đông Phương Thanh Vân hiểu ý bèn bước vào theo, khi tới bàn của Tích Thư Nhân. Tích Thư Nhân vội nói :
- Thiếu chủ hãy mau ngồi xuống.
Sau khi ai nấy an tọa, Tích Thư Nhân tiếp :
- Bẩm cáo Thiếu chủ, chúng ta đang bị giám sát cả ba phía.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu :
- Có phải là Ma cung, Quỷ lâm và Nhất Chi Mai không?
- Không sai, hơn nữa lần đi này nguy cơ chực chờ.
- Vì sao?
- Vì Ma cung và Quỷ lâm đã quyết định muốn giải quyết Thiếu chủ. Đêm qua thuộc hạ nằm trên cây bên ngoài phạn điếm nghe Thiếu chủ đàm luận với Thanh y thiếu niên, thuộc hạ thấy y có vài phần khả nghi, sự tình phát sinh sau đó Thiếu chủ đã biết, thuộc hạ chỉ là theo dõi Tuệ Mẫn cùng thiếu phụ nọ, thiếu phụ quả là lợi hại thiếu chút nữa thuộc hạ bị phát giác, Thiếu chủ có biết họ thương lượng thế nào không.
- Ngươi nói đi?
- Họ, tức Tuệ Mẫn, Lãnh Tuyết Quyên cùng thiếu phụ nọ sau khi thương lượng đã quyết định sẽ bắt cóc Thiếu chủ đem về Ma cung, sau đó dùng Thiếu chủ làm con tin để lợi dụng Nhất Chi Mai.
- Tuệ Mẫn và Lãnh Tuyết Quyên đều đồng ý sao?
- Đương nhiên là không, song thiếu phụ kia thực đáng sợ, mụ khua môi múa mép một hồi, khiến cả hai thiếu nữ đều nảy sinh lòng ghen tức, cuối cùng đồng ý bắt cóc Thiếu chủ để dụ Nhất Chi Mai vướng vào quỷ kế.
- Ta muốn gặp Nhất Chi Mai để xem nàng là nhân vật thế nào.
- Khi nào?
- Đêm nay.

- Thiếu chủ có chắc nàng sẽ xuất hiện không?
- Chắc, Tích Thư Nhân, hiện tại sự tình thực rắc rối.
- Vì sao?
- Huyền Mê ma kinh bất luận thế nào cũng không thể để lọt vào tay Ma cung và Quỷ lâm, do vậy chúng ta phải đến đó trước vài ngày để thám thính hư thực. Mà nay giữa đường gặp việc này, thì phải làm sao đây? Võ công của Thần Quân Tú Sĩ thế nào?
- Thuộc hạ cũng chưa rõ lắm, có thể cao hơn Di nương của Tuệ Mẫn.
- Nếu vậy võ công của Thần Quân Tú Sĩ còn cao hơn ngươi à?
- Cao hơn rất nhiều.
- Vì sao?
- Vì cỗ quan tài trên vai y.
- Trong cỗ quan tài chứa cái gì?
- Thuộc hạ không biết, có chăng chỉ một mình y là biết, có thể sư tôn kêu y vác cỗ quan tài đó, trừ phi chủ nhân tái hiện thân trong võ lâm ra, dù thế nào y cũng không thể bỏ quan tài xuống.
- Ta sẽ lệnh cho y mở quan tài thì sao?
- Không thể, sư tôn tựa hồ đã biết trước nên sai thuộc hạ nói lại rằng, Thiếu chủ có thể sai khiến mọi sự trừ việc mở cỗ áo quan ra.
- Thôi được, ngươi hãy kêu y mau tới Thanh Chung để tra xét rõ thực hư trước.
- Tuân mệnh Thiếu chủ, sáng mai thế nào?
- Sáng mai chúng ta sẽ dùng kế “Kim thiền thoát xác” đào thoát khỏi sự giám sát của chúng. Song nếu làm thế thì e chúng sẽ nghi hoặc, ngươi có cao kiến gì không?
- Chúng ta sẽ đổi hướng đi sau đó quay lại, được không?
- Được, cứ thế mà làm song phải vô cùng thận trọng, đối phương là Nhất Chi Mai, không thể khinh xuất.
- Đa tạ Thiếu chủ quan tâm, thuộc hạ sẽ thận trọng.

Đông Phương Thanh Vân sau khi chia tay Tích Thư Nhân bèn gia tăng cước bộ, đi đến tối thì tới Bình Hòa trấn, vì muốn để lộ hành tung, nên chàng cố ý đi trên đường lớn, chỉ thấy phố chợ đông vui, người qua kẻ lại thực nhộn nhịp.

Dù là đi như vậy, song chàng vẫn lưu tâm phòng bị, vì Ma cung và Quỷ lâm đã có ý muốn bắt cóc chàng, vừa đi vừa lưu tâm những người đi hai bên tả hữu. Bên cạnh đường, một đám đông đang quây thành một vòng tròn, thì ra đây là một ông thầy đoán vận mạng. Chàng len vào đám người thì thấy đó là một lão nhân chột mắt, râu tóc bạc trắng, tướng mạo thanh thoát, trên chiếc bàn nhỏ có đặt một

tấm mộc bài, trên có viết mấy chữ đại tự :
Qui Cốc Thần Toán.
Bốn chữ viết như rồng bay phụng múa, hiển nhiên thủ bút cũng là một đại thư pháp.
Đông Phương Thanh Vân vội muốn xem thử Quỷ Cốc Thần Toán nói những gì, nhưng cảm thấy trời cũng đã tối. Hơn nữa lại có việc riêng tại tâm, cũng không còn lòng dạ nào nghe vị tiên sinh này nói nhảm, chính khi chàng muốn thối lui Quỷ Cốc tiên sinh bỗng cất giọng sang sảng :
- Tiểu huynh đệ hảo tướng mạo, hảo cốt cách, đã tới thì hãy ở lại, lại đây lão phu đoán cho một quẻ, không đúng không lấy tiền, mà đúng hết cũng không lấy tiền.
Đông Phương Thanh Vân thầm nghĩ :
"Quái lạ, đã không lấy tiền thì phí lời làm gì?"
Tuy nghĩ vậy song cũng động tính hiếu kỳ, mỉm cười bước tới.
Đông Phương Thanh Vân đã thấy Quỷ Cốc tiên sinh thò tay ra nên chàng cũng đành đưa tay hữu ra, đồng thời bước tới hai bước.
Quỷ Cốc tiên sinh rờ rẫm hữu thủ của chàng hồi lâu, ra vẻ ngẫm nghĩ rồi nói :
- Tiểu huynh đệ, vận mạng của huynh đệ thực đa nan, từ khi ra đời đến nay chưa từng gặp qua song thân, phải không?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Phải, nói tiếp đi?
Quỷ Cốc tiên sinh gật đầu đắc ý :
- Vận mạng của tiểu huynh đệ nói tốt thì rất tốt, mà nói là xấu thì cũng rất xấu, có thể nói lúc nào họan nạn cũng ở bên mình, còn may, quí tinh của tiểu huynh đệ còn rất sáng, vẫn có thể hóa hiểm nạn thành bình an. Song, tiền đồ nếu không thận trọng hành sự, nổ lực tranh đấu thì thực nguy cơ luôn rình rập, đe dọa đúng không?
Đông Phương Thanh Vân lại giật nẩy mình nói :
- Thỉnh tiên sinh nói tiếp.
- Hết rồi, song lão phu có một lá bùa giao cho huynh đài, tới canh ba mới được mở ra.
Nói đoạn, Quỷ Cốc tiên sinh lấy một tấm giấy đưa cho chàng nói :
- Được, hãy đi đi. Lão phu chỉ có hai chữ nhắc nhở huynh đài là "thận trọng", thời thời thận trọng, nơi nơi thận trọng.
Đông Phương Thanh Vân bước ra khỏi đám người tay vẫn cầm cuộn giấy, lòng còn chưa hết kinh ngạc. Bỗng thấy một luồng kình phong kích tới hung hộ huyệt sau gáy, chàng bèn vờ đánh rớt cuộn giấy, cúi xuống nhặt, cử chỉ rất tự nhiên tựa hồ vô ý, đồng thời chàng liếc

nhanh về sau, chỉ thoáng thấy bóng một nữ nhân lướt qua.
Đông Phương Thanh Vân càng không dám khinh suất, vội tìm ngay một tửu điếm.
Vừa an vị, bỗng một thanh âm quen thuộc khẽ vang lên :
- Huynh đài, chúng ta lại gặp nhau rồi.
Đông Phương Thanh Vân nhìn lại thì ra ngườivừa mới đến là thanh y thiếu niên Phong Lưu Ngân Hồ.
Đông Phương Thanh Vân vội cười đáp :
- Huynh đài mời ngồi? Thực là nhân sinh hà xứ bất tương phùng.
Phong Lưu Ngân Hồ cũng cười nói :
- Huynh đài nói rất có đạo lý. Mời?
Đoạn ngồi xuống gọi rượu thịt tới. Đông Phương Thanh Vân nâng ly cười lớn :
- Cạn ly vì lần tương ngộ thứ hai.
Ngân Hồ cười :
- Phải, cạn ly vì bèo nước lại gặp nhau.
Nói rồi cả hai cùng cạn ly, Phong Lưu Ngân Hồ cười lớn :
- Huynh đài tài mạo song toàn, dám hỏi huynh đài có từng luyện qua võ công không?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Tại hạ quả có luyện chút võ công, nhưng không được tinh lắm. Song đối với việc thơ phú, văn từ lại có qua một khoảng thời gian nghiên cứu, huynh đài thế nào?
- Về võ công cũng có vài thủ đoạn, còn về văn từ cũng hơi biết, tại hạ có một vị bằng hữu có thể nói là văn võ song toàn.
- Vậy vị bằng hữu ấy đâu?
- Lúc xế chiều có gặp qua, chắc lát nữa sẽ tới. Huynh đài có muốn kết giao thêm bằng hữu nữa không? Nếu có lát nữa tại hạ sẽ giới thiệu cho huynh đài.
- Ở nhà thì nhờ phụ mẫu, ra đường cậy vào bằng hữu, bằng hữu đương nhiên càng nhiều càng tốt. Tại hạ rất cao hứng.
- Đa tạ huynh đài có ý giao hảo cùng tại hạ.
- Huynh đài thực khách sáo, bằng hữu với nhau quí vì tri kỷ, thơ có câu tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiêu, không rõ huynh đài có coi tại hạ là tri kỷ không?
Phong Lưu Ngân Hồ vội nói :
- Tại hạ có được huynh đài là bằng hữu thì thực vô cùng may mắn, có thể nói huynh đài là thiên nhai tri kỷ... Song không rõ huynh đài đi đâu làm gì, huynh đài có thể nói cho hay được không?
Đông Phương Thanh Vân nói :

- Tại hạ nuôi chí sẽ làm được điều gì đó ích quốc lợi dân, những mong có bằng hữu tri kỷ để được mở rộng tầm mắt, luôn học hỏi, bất luận sang hèn...
- Huynh đài thực khiến tại hạ bái phục, chẳng trách...
- Chẳng trách điều gì, vì sao không nói?
Phong Lưu Ngân Hồ biết mình lỡ lời, bèn vội nói :
- Chẳng trách huynh đài có nói rằng có một khoảng thời gian dài học đạo thánh hiền, quả là tài mạo song toàn, nhưng đợi lát nữa vị bằng hữu của tại hạ tới, tại hạ đoán chắc người ấy kiến văng quảng bác không kém chi huynh đài.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Vị bằng hữu này là nam nhân hay nữ nhân?
- Là nữ nhân thì sao, chẳng lẽ không được ư?
Lúc này Đông Phương Thanh Vân đã rõ một điểm, đó là Nhất Chi Mai sẽ xuất hiện với thân phận nữ nhi, nghĩ vậy chàng vội nói :
- Không phải không được, chỉ là nam nữ thọ thọ bất thân...
- Huynh đài thực mất đi khí khái trượng phu rồi.
- Vì sao?
- Lẽ nào huynh đài quên mình nói gì rồi sao “luôn muốn học hỏi bất luận sang hèn, nam nữ”. Tại hạ biết huynh đài sợ điều gì rồi.
- Tại hạ sợ cái gì?
- Huynh đài sợ rằng đường đường là một nam tử hán mà lại chẳng bằng hạng nữ lưu phải không?
- Điều này có gì đáng sợ, chỉ sợ là sẽ có điều sơ xuất khiến vị cô nương ấy phật ý.
- Các hạ khỏi lo. Có lẽ nàng sắp tới rồi. Ồ, kia rồi.
Đông Phương Thanh Vân vừa quay đầu lại nhìn bất giác sững người như tượng gỗ.
Nàng là nữ nhân thế nào mà Đông Phương Thanh Vân sững người nhìn không chớp mắt vậy?
Chỉ thấy một thiếu nữ đứng ngay trước cửa tửu điếm, sau khi đảo mắt quan sát tứ bề một lượt, bèn bước vào, nàng vừa tiến vào cả tòa tửu lầu tựa hồ sáng rực lên, nàng đẹp tựa thiên tiên, khuôn mặt thanh tú, mớ tóc mây xỏa ngang vai, mi thanh mục tú, mũi cao thẳng hợp với đôi bờ môi chín đỏ cùng làn da trắng hồng, thân hình mềm mại, uyển chuyển, bước đi thật yêu kiều, đoan trang thực là yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu.
Phong Lưu Ngân Hồ hạ giọng :
- Huynh đài, tại hạ tới tiếp nàng qua đây giới thiệu, song huynh đài không nên đứng ngẩn người như vậy.

Đông Phương Thanh Vân mặt bất giác đỏ bừng, cười thẹn :
- Nàng quả là xinh đẹp, thực có thể nói là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.
Phong Lưu Ngân Hồ đã tới trước mặt Nhất Chi Mai hạ giọng :
- Chủ nhân, xin hãy theo tiểu tỳ.
Đông Phương Thanh Vân vì còn lúng túng chưa biết ăn nói thế nào, đã nghe một thanh âm dịu dàng vang lên :
- Huynh đài, tại hạ xin giới thiệu một chút.
Đông Phương Thanh Vân vội đứng lên, Phong Lưu Ngân Hồ nói :
- Huynh đài, đây là chủ nhân của tại hạ. Chủ nhân, vị này là vị bằng hữu thuộc hạ vừa quen.
Đông Phương Thanh Vân thi lễ :
- Cô nương, tại hạ rất hân hạnh.
Nhất Chi Mai cũng đáp lễ :
- Tướng công, hân hạnh.
Nói đoạn hai người cùng ngồi xuống, Phong Lưu Ngân Hồ vẫn đứng yên một bên tựa hồ không có ý ngồi xuống. Nhất Chi Mai dịu dàng nói :
- Hoa Mẫn, hãy ngồi xuống.
Đông Phương Thanh Vân vờ ngạc nhiên :
- Huynh...
Phong Lưu Ngân Hồ cười nói :
- Công tử lấy làm lạ khi thấy tiểu nữ cũng là nữ nhân à?
Đông Phương Thanh Vân lại giả trang ngạc nhiên như thật, Phong Lưu Ngân Hồ vội nâng ly nói :
- Hãy cạn ly vì cuộc hạnh ngộ hôm nay.
Đông Phương Thanh Vân vội đáp :
- Cạn ly.
Nói đoạn chàng nâng ly uống cạn, lúc này Nhất Chi Mai cũng nâng ly, miệng cười tươi như hoa, nói :
- Tướng công, tiểu nữ Trần Ngọc Dinh hân hạnh được quen biết tướng công, tiểu nữ xin kính một ly.
Nói rồi nàng khoan thai đưa chung rượu lên môi nhấp một chút.
Đông Phương Thanh Vân cười lớn nói :
- Tại hạ Đông Phương Thanh Vân, được biết cô nương đây thực là tam sinh hữu hạnh, cạn ly.
Nói đoạn chàng lại nâng ly uống cạn. Nhất Chi Mai Trần Ngọc Dinh nói :
- Tướng công tiểu nữ có việc muốn đàm luận cùng tướng công, tướng công thấy như thế nào?
- Có việc gì, xin cô nương cứ nói đừng ngại.

- Chúng ta hãy tới một địa phương khác đàm luận, được không?
- Được, theo ý cô nương thì nên đi đâu?
- Chúng ta hãy tới hậu viện tửu điếm này.
- Được, mời.
Nơi hậu viện tửu điếm, đêm đã đầu canh một.
Vì thời tiết là cuối đông sắp sang mùa xuân, là thời gian chuyển tiếp giữa hai mùa, trăm hoa bắt đầu cựa mình sau một thời gian dài ngủ đông, những mầm non nhú lên trên cành, hương thơm thoang thoảng khắp không gian. Hậu viện của tửu điếm tuy nhỏ song lại rất u nhã thanh tịnh.
Trước hoa dưới trăng, Đông Phương Thanh Vân và Trần Ngọc Dinh chậm rãi, ung dung thả bước, tuy chàng cũng thiếu nữ canh khuya đàm luận, lại cùng dạo bước dưới trăng thanh gió mát, song vì nữ chỉ là sơ giao, hơn nữa chàng chưa biết thiếu nữ này lai lịch thế nào, nên Đông Phương Thanh Vân cũng có vài phần bất an. Trầm tư hồi lâu, chàng cười nói :
- Cô nương có việc chi xin cứ nói thẳng.
Trần Ngọc Dinh e lệ nhìn chàng nói :
- Tiểu nữ có một việc cần phải nói cho tướng công hay, nhưng không biết bắt đầu thế nào...
Đông Phương Thanh Vân cười thầm, nghĩ :
“Lãnh Tuyết Quyên vô duyên vô cớ nói nàng là thê nhi của mình, hiện tại nếu cô nương lại nói thế nữa, há chẳng phải nực cười lắm sao?”
Lòng nghĩ vậy, song Đông Phương Thanh Vân vẫn cười nói :
- Đã là giang hồ nhi nữ, cô nương bất tất phải e ngại.
Trần Ngọc Dinh đỏ bừng hai má, ngập ngừng :
- Tướng công, hôm nay tương hội, tướng công cảm thấy thế nào?
Đông Phương Thanh Vân cười nói :
- Cô nương hoa dung nguyệt mạo, xinh đẹp hơn người.
Trần Ngọc Dinh e thẹn nói :
- Tướng công hiểu sai ý rồi, tiểu nữ muốn hỏi tướng công cảm thấy con người tiểu nữ thế nào?
- Cô nương thực xinh đẹp không lời nào tả xiết.
Trần Ngọc Dinh khẽ chau mày liễu :
- Tướng công ưa khen nịnh nữ nhân lắm sao?
Đông Phương Thanh Vân cười nói :
- Tại hạ thực chẳng phải khen nịnh, nhưng chúng ta chỉ là duyên bèo nước, làm sao dám nói năng xằng bậy.
- Tướng công có thể nói thẳng, tiểu nữ đã biết cả rồi. Đêm qua tiểu

nữ đã ẩn thân trong phòng tướng công. Hoa Mẫn, Lãnh Tuyết Quyên, Tuệ Mẫn, Di nương của Tuệ Mẫn nói những gì, việc tướng công vờ ngủ say thế nào... những lời tướng công nói với Tích Thư Nhân thế nào, tiểu nữ đều đã biết hết rồi. Vậy vì sao tướng công còn giả vờ hồ đồ?
- Cô nương... rốt cục cô nương là ai?
- Tiểu nữ không phải là Nhất Diễm mà là Nhất Chi Mai Trần Ngọc Dinh, có duyên phu phụ cùng tướng công từ kiếp trước.
Đông Phương Thanh Vân sững người, nghĩ rằng Nhất Chi Mai đã nói ra những lời muốn nói, không biết tiếp theo sẽ là thế nào?
Trần Ngọc Dinh lại dịu dàng :
- Tiểu nữ nói cho tướng công hay, hiện tại có bao nhiêu người đang theo dõi chúng ta, tam tỷ của tệ nữ. Lãnh Tuyết Quyên, Di nương, Tuệ Mẫn, Thất ưng, Bát thị vệ của Ma cung, Quỷ lâm Tứ kiều, tất cả bọn họ đều muốn bắt cóc tướng công, song vì sao chúng không dám động thủ? Nói cho tướng công hay, vì chúng sợ thê nhi của tướng công, Trần Ngọc Dinh?
Đông Phương Thanh Vân bất giác đảo mắt quan sát tứ bề nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì, lòng càng thêm kinh hãi.
Trần Ngọc Dinh lại tiếp :
- Tướng công có hiểu ý tiểu nữ không?
Đông Phương Thanh Vân vẫn chưa hết ngạc nhiên :
- Cô nương có thể nói rõ hơn một chút được không?
Trần Ngọc Dinh mỉm cười :
- Được, tiểu nữ vốn muốn nói rõ cho tướng công hết thảy, song Quỷ Cốc Thần Toán tiên sinh đã có diệu kế, tướng công cứ theo lời tiên sinh là được rồi.
- Cô nương có biết vị đó là ai?
- Tiểu nữ không rõ lắm, có thể là Vô Danh lão nhân, mà cũng có thể không phải. Thần Toán tiên sinh kêu tướng công đừng tới Thanh Chung, hãy kiếm một mật động ẩn cư mười năm, mười năm sau đó hãy bôn tẩu giang hồ cũng chưa muộn. Tiểu nữ cũng muốn phụng cáo với tướng công như thế.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu :
- Đa tạ cô nương có hảo ý, tại hạ cáo từ.
Trần Ngọc Dinh buồn rầu nói :
- Tiểu nữ còn muốn nói rằng tất cả những suy đoán của tướng công về Ma cung và Quỷ lâm đều sai hết rồi, Ma cung sở dĩ xưng hùng xưng bá võ lâm ắt phải có điều chi đáng sợ, chẳng phải như tướng công đã biết: Bát thị vệ, Cửu hộ cung, Thập trưởng lão, Tổng giáo

chủ... võ công cao tuyệt như Tam Bí như Song Nhẫn hà...
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Song Nhẫn là ai?
- Song Nhẫn ư? Hiện tại tướng công chưa nên biết, tiểu nữ cũng chỉ nghe sư phụ nói qua mà thôi. Mấy người này sớm cần phải xuất hiện tại võ lâm để ra tay hiệp trợ rồi, vậy tại sao họ chưa xuất hiện? Lẽ nào tướng công không phát giác trong chuyện này có điều chi khác lạ sao? Thỉnh tướng công hãy kiếm một bí động, ẩn cư vài năm, kêu Tích Thư Nhân đưa hết mớ giấy rách nát trong cái gùi của y cho tướng công, như vậy lần xuất hiện sau mới có đủ thực lực để san bằng Ma cung cùng Quỷ lâm, tướng công có hiểu ý tứ của tiểu nữ không?
- Không hiểu.
- Tướng công không phải là không hiểu mà là không muốn hiểu. Hiện tại, ngoài Tích Thư Nhân và Tam Bí ra, những người kia đã mất cả rồi. Ôi, tướng công hãy nghe tiểu nữ nói một câu, Ma cung đáng kinh, Quỷ lâm đáng sợ, tướng công không nên đắc tội với chúng.
- Cô nương thì sao?
- Tiểu nữ chính vì việc này mà buồn rầu, đã không thể bỏ mặc phu quân lâm nạn mà không cứu, lại không muốn đắc tội với Ma cung và Quỷ lâm, tướng công nghĩ xem, tiểu nữ cần phải làm sao đây?
- Rất đơn giản, hãy bỏ mặc tất cả.
- Tướng công...
- Ta đường đường là một nam tử hán, sống thì có gì đáng vui, mà chết thì có gì đáng sợ, nói thẳng ra, đến nay ta chưa từng có thê có thiếp. Chết ư? Chẳng có lỗi với ai hết. Sống ư? Cũng chẳng khiến người nào vui vẻ. Song thân còn mơ hồ, có thể bị giam cầm tại Quỷ lâm, lẽ nào ta không thể vào Quỷ lâm sao? Lại nói lần này tới Thanh Chung. Ma cung và Quỷ lâm cũng đang muốn đoạt lấy Huyền Mê ma kinh, lẽ nào ta không thể ngăn chận.
Trần Ngọc Dinh thở dài u oán :
- Huyền Mê ma kinh sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện, và Cung, Lâm đoạt được cũng đã thành định cục. Tướng công, tiểu nữ hoàn toàn không gấp muốn tướng công thừa nhận tiểu nữ là thê nhi, nhưng tối thiểu tiểu nữ cũng hy vọng sẽ là tri kỷ của tướng công, tướng công có thể đáp ứng tâm nguyện tiểu nữ không?
- Chúng ta chẳng phải đã là bằng hữu rồi đó sao?
- Vậy thì tiểu nữ có chết cũng cam tâm, chúng ta có thể về phòng tướng công đàm luận được không?
- Tại hạ rất muốn, chỉ e có điều thất thố phạm tới...

Trần Ngọc Dinh khóe mắt đọng lệ, buồn bã :
- Tướng công, ôi?
Đông Phương Thanh Vân thấy nàng sắp khóc, bèn vội nói :
- Cô nương đã không hiềm, vậy thỉnh cô nương hãy theo tại hạ.
Trong phòng Đông Phương Thanh Vân, có một cái bàn tròn và hai cái ghế, chàng ngồi bên tả, Trần Ngọc Dinh ngồi bên hữu. Song phương trầm mặc hồi lâu...
Lúc này văng vẳng đâu đây tiếng trống sang canh.
Trần Ngọc Dinh khẽ nói :
- Tướng công đã quyết định chưa?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Đã quyết định, nhưng tại hạ không hiểu vì sao cô nương nói rằng việc Ma cung và Quỷ lâm chắc chắn sẽ đoạt được Huyền Mê ma kinh mà thôi.
- Đêm qua tướng công hẳn đã nghe Ma cung đã bắt được cả Tứ tiên bốn vị tiền bối rồi?
- Tại hạ có nghe, chẳng lẽ trong đó còn có uẩn khúc sao?
- Đúng vậy, võ công của Tứ tiên tuy chỉ bằng với hàng Thất ưng của Ma cung, song cả bốn vị đã luyện thành một thứ thần công gọi là Tứ Thiên Quang, mà muốn kích phá thạch môn của Thanh Chung thì chỉ có Tứ Thiên Quang thần công mới phá nổi, thiết tưởng Tứ tiên đã bị bắt cả rồi, thì việc kia chẳng đã thành định cục rồi ư?
- Vậy xin hỏi cô nương, võ công của cô nương thế nào?
- Rất khó nói.
- Võ công của cô nương cao thâm lắm ư?
- Ngoài Tam Bí cùng hai mươi bốn đệ tử ra, bất kỳ người luyện võ công nào cũng có thể tự biết mình đã đạt tới cảnh giới nào, võ công của tiểu nữ có thể tương đương với hàng Ma cung Thập trưởng lão.
- Vậy vì sao chúng lại sợ cô nương?
- Chúng sợ Sát thủ lệnh mà thôi.
- Sát thủ lệnh là cái gì?
- Thỉnh lượng thứ, tiểu nữ không có quyền tự chủ. Vừa rồi phải chăng tướng công có nói lệnh tôn bị giam cầm tại Quỷ lâm?
- Chẳng lẽ không phải?
- Tiểu nữ không rõ, nhưng tiểu nữ cảm thấy cỗ quan tài của Thần Quân Tú Sĩ mang trên vai thực khả nghi, nên mới liên tưởng rằng, không rõ lệnh tôn có phải luôn ẩn thân trong cỗ quan tài này không?
Đông Phương Thanh Vân giật mình cả kinh đứng bật dậy, ngẩn người hồi lâu mời ngồi xuống nói :
- Không thể được.

Trần Ngọc Dinh càng nói :
- Phải, đây là sự không thể có, một người sống không thể nằm trong quan tài lâu đến vậy được.
- Song vác một cỗ quan tài lâu như vậy cũng thực kỳ quái.
- Rất có thể đó là Thiên Niên Thiết Quan cô.
- Thiết Quan cô là thế nào?
- Đây chỉ là truyền thuyết mà thôi, người người phú quí sinh thời sâm nhung ăn rất nhiều, sau khi chết thì cho vào quan tài, tất cả linh khí của họ đều phát ra từ Đan điền khiến gỗ áo quan chảy thành nước rồi đông lại nên gọi là Quan cô, nghe nói người luyện võ có được thứ nước này mà uống thì sẽ không sợ đao kiếm xâm phạm.
- Cũng có thể là như vậy.
Ngoài tửu điếm truyền lại ba tiếng trống canh, đây chính là lúc đêm chìm sâu và mọi người say giấc nồng nhất. Trần Ngọc Dinh bỗng hạ giọng :
- Thời gian đáng sợ đã tới.
Đông Phương Thanh Vân vội hỏi :
- Vì sao?
- Hiện tại nên thận trọng ứng phó. Ma cung chỉ vì một mình tướng công mà đã xuất hợp ba trưởng lão, Quỷ lâm Tứ Kiều lại thêm Di nương của Tuệ Mẫn, hợp lại tám người mà bất kỳ một ai trong tám người này hiện thân võ công đều có thể san võ lâm thành bình địa, chúng muốn bắt sống tướng công để uy hiếp tiểu nữ.
- Uy hiếp cô nương?
- Đương nhiên, chỉ một mình tiểu nữ thì chẳng có gì đáng kể, vấn đề là uy hiếp được tiểu nữ thì sẽ uy hiếp được gia phụ, tình thế cực kỳ nghiêm trọng.
- Lệnh tôn là ai?
- Gia phụ là Song Nhẫn?
- Song Nhẫn ư?
- Phải, tướng công chỉ biết võ lâm có Nhất Diễm, Nhị Kỳ, Tam Bí, Tứ Tiên. Thực Nhất Diễm mới xuất hiện ở võ lâm, còn trên Tam Bí còn có Song Nhẫn, trên Song Nhẫn còn có Nhất Hiền, hợp lại thành Nhất Hiền, Nhị Kỳ, Song Nhẫn, Tam Bí, Tứ Tiên. Hiện tại không phải là lúc nhiều lời, tướng công hãy theo tiểu nữ, chúng ta đi thôi?
- Hãy khoan?
- Vì sao?
- Vì sao Nhất Diễm, Song Nhẫn không xuất hiện để chủ trì công đạo?
- Tướng công không biết, hợp võ công của Nhất Hiền, Song Nhẫn, Tam Bí lại tức có thể san bằng Ma cung, Quỷ lâm, song họ vẫn

không thể xuất hiện, vì sao thì tiểu nữ không rõ, hãy nhớ rằng: hãy tìm một bí động, ẩn vài năm tập luyện võ công rồi hãy bôn tẩu giang hồ hành hiệp. Những mong khi ấy tướng công còn nhớ rằng mình đã có một hồng nhan tri kỷ.
- Hãy khoan?
- Tướng công, thời gian khẩn bách...
- Làm sao cô nương biết chúng sẽ xuất hiện?
- Là do Phong Lưu Ngân Hồ lỡ lời, chẳng phải Tích Thư Nhân có nói chúng muốn bắt sống tướng công đó ư? Tích Thư Nhân còn chưa biết rằng đêm qua tiểu nữ cũng theo sát họ, sau khi Tích Thư Nhân đi rồi, tiểu nữ vẫn lưu lại giám sát chúng, nên đã biết tất cả, tiểu nữ vốn muốn sáng sớm này báo tin cho tướng công, song e không tiện nên phái người đưa thư cầu khẩn gia phụ trợ giúp, canh ba đã tới mà gia phụ chưa xuất hiện, có lẽ không thể xuất hiện, đi...
Bỗng có hai bóng đen lao qua cửa sổ mà vào.
Hai người này chính là Tích Thư Nhân và Thụ Thi Chiêu Hồn. Tích Thư Nhân quì xuống nói :
- Phụng cáo Thiếu chủ, cường địch đã tới, chúng ta hãy mau đào tẩu.
Đông Phương Thanh Vân trợn tròn mắt gằn giọng :
- Ta biết rồi, người đứng lên, hãy nghe ta nói: Hậu duệ Tam Bí chẳng phải là kẻ tham sanh úy tử, sẽ chiến đấu tới cùng. Tích Thư Nhân, Thụ Thi Chiêu Hồn hãy nghe cho rõ, vị cô nương này là thê nhi của Thanh Vân, nếu ta chẳng may có bề gì, các vị phải phụ trợ cô nương đây biết chưa? Hậu duệ của Tam Bí quyết một phen sanh tử với Ma cung, Quỷ lâm, có chết cũng can tâm.
Tích Thư Nhân hô lớn :
- Thực chính là chủ ta, chúng nô tài quyết không đội trời chung cùng Ma cung và Quỷ lâm, dù chết cũng không ân hận.
Nói rồi Tích Thư Nhân và Thụ Thi Chiêu Hồn nhất tề quì xuống :
- Tham kiến Thiếu chủ mẫu...
Bỗng từ xa vọng lại bảy tiếng hú dài, thanh âm lanh lảnh vang lên giữa canh khuya thanh vắng, tựa như tiếng ma khóc quỷ hờn, kinh tâm động phách

Hồi 05
Bí ẩn Hoạt thi

Bảy tiếng hú dài đã báo hiệu rằng Ma cung Tam trưởng lão và Quỷ lâm Tứ kiều đã tới.
Lúc này Trần Ngọc Dinh vội đỡ Tích Thư Nhân và Thụ Thi Chiêu Hồn đứng lên nói :
- Thỉnh nhị vị tùy tùng bình thân?
Ngưng một lúc nàng lại quay qua nói với Đông Phương Thanh Vân :
- Đa tạ tướng công sủng ái, hào khí của tướng công khiến tiện thiếp vô cùng bội phục, nguyện suốt đời cung kính, báo ân tri ngộ.
Thụ Thi Chiêu Hồn cũng cất giọng sang sảng :
- Nô tài nguyện có chết cũng tận trung cùng Thiếu chủ, thỉnh Thiếu chủ hạ lệnh ứng chiến.
Đông Phương Thanh Vân bèn nói :
- Chúng ta hãy ra ngoài cứng địch, hãy...
Trần Ngọc Dinh vội kêu lên :
- Hãy khoan, vì sao tướng công không xem diệu kế của Vô Danh lão nhân trước?
Đông Phương Thanh Vân khẽ “ồ” một tiếng, vội lấy ra cuộn giấy, sau khi xem xong bèn đưa cho Trần Ngọc Dình và nói :
- Ngọc Dinh, muội đoán sai rồi, hãy xem đây.
Trần Ngọc Dinh e thẹn tiếp lấy, đưa mắt nhìn thì thấy mảnh giấy có viết rằng :
“Hài nhi, hãy kiên cường bất khuất, mau vì võ lâm chính nghĩa cứu lấy chúng sinh cùng bí kíp tuyệt học.”
Bên dưới có ghi Vô Danh lão nhân lưu bút.
Trần Ngọc Dinh xem xong, mặt lộ vẻ kính phục, dịu dàng :
- Tướng công, tiện thiếp nguyện đem hết tài hèn mà trợ hiệp tướng công vì võ lâm chánh nghĩa. Chúng ta hãy ra ngoài ứng chiến.
Tích Thư Nhân và Thụ Thi Chiêu Hồn đồng thanh :
- Chúng thuộc hạ sẽ khai lộ?
Nói đoạn cả hai vượt qua cửa sổ mà ra. Lúc này bỗng một thanh âm lạnh lẽo vang lên :
- Chết đến nơi mà vẫn còn đóng tuồng nhân nghĩa...
Đông Phương Thanh Vân cùng lúc nhảy ra, đưa mắt nhìn thi đã thấy

đối phương đã đến tự khi nào. Chỉ thấy trong số tám người đối phương có ba đại hán thân hình khôi vĩ, đầu báo tay vượn, lưng gấu, ai nấy đều bịt mặt, mục quang phát ra những tia hung ác, còn lại đều là nữ nhân, bốn người tuổi tác độ ba mươi, vận hồng y, thần thái đầy vẻ yêu mị.
Di nương của Tuệ Mẫn đứng giữa, mặt lộ hàn sương, yêu khí toát ra khiến chàng bất giác rùng mình.
Đông Phương Thanh Vân sau khi đã quan sát xong bèn lạnh lùng :
- Bổn thiếu gia sẵn sàng nghênh tiếp, nhưng chúng ta hãy rời khỏi thị trấn mà động thủ để khỏi kinh động tới lương dân.
Trung niên thiếu phụ dường như là thủ lãnh của bảy người kia, song mục phát ra hai đạo hàn quang oán độc cất giọng khinh miệt :
- Không ngờ tiểu tử nhà ngươi lại có vài phần cốt khí, thực ra lão nương bất ngờ. Được, cứ theo ý ngươi. Phía Đông có một tòa núi nhỏ, bọn ta sẽ chờ ngươi ở đó.
Dứt lời mụ quay về phía đồng bọn nói :
- Đi, hãy tới tòa núi phía Đông.
Bảy người nọ đồng thanh hô :
- Tuân mệnh Phó cung chủ?
Đông Phương Thanh Vân cùng Trần Ngọc Dinh và hai vị tùy tùng vừa leo lên tòa núi, lập tức có tiếng quát lớn vang lên, liền sau đó tám bóng đen lao ra vậy chặt lấy họ.
Trần Ngọc Dinh cũng hú lên một tiếng, trong tiếng hú cũng có ba bóng thanh y hiện ra, những người này chính là Tam Nữ Thiền, tỳ nữ của Trần Ngọc Dinh.
Trung niên thiếu phụ lạnh lùng nói :
- Tam trưởng lão, Tứ kiều mau động thủ, giết sạch không cho kẻ nào sống sót.
Cùng lúc ấy, chỉ nghe keng một tiếng, Đông Phương Thanh Vân đã nghiêng người rút kiếm, hoành ngang trước ngực cười nhạt :
- Vì võ lâm chính nghĩa, quét sạch quần ma?
Dứt lời một đạo ngân quang loé lên đâm thẳng tới thiếu phụ trung niên, kiếm thế nhanh như sao xẹt, phong thanh rít lên veo véo, chợt bên tai chàng vang lên giọng Tích Thư Nhân :
- Thỉnh Thiếu chủ thi triển Tu La tam thức.
Trung niên thiếu phụ hừ một tiếng khinh thị :
- Tiểu tử ngông cuồng...
Đồng thời mụ vũ động song chưởng, mười ngón tay tựa vuốt câu luân phiên phát chưởng, chưởng ảnh tạo thành một bức tường trước mặt, thân hình khi tấn khi thối, lúc sang tả lúc sang hữu, thân pháp vô

cùng khinh linh, chưởng thanh như sấm dậy, uy thế vô cùng mãnh liệt.
Tứ Kiều cùng lúc lao tới vây lấy Đông Phương Thanh Vân.
Trần Ngọc Dinh vội quát lớn cùng ba tỳ nữ lướt tới nghênh chiến.
Tam trưởng lão khẽ hừ một tiếng, nhất tề tấn công Tích Thư Nhân và Thụ Thi Chiêu Hồn, chỉ nghe Tích Thư Nhân hô lớn :
- Thụ Thi, ứng phó với Tam trưởng lão, ta sẽ hộ trận cho Thiếu chủ.
Thụ Thi Chiêu Hồn đáp :
- Tuân mệnh...
Dứt lời, thân hình gầy khô như que củi của y nhanh như chớp lao tới, chạy quanh Tam trưởng lão, trong thoáng chốc bóng ảnh của Thụ Thi đã như một bức tường đồng vây lấy Tam trưởng lão.
Đông Phương Thanh Vân vừa động thủ với trung niên thiếu phụ đã thấy chưởng phong của mụ đột phát kiếm ảnh của chàng, một chưởng đã công tới trước ngực, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, chàng chợt nhớ tới lời Tích Thư Nhân, vội thi triển Tu la đệ nhất thức Thiên nhân viễn bức, phong tỏa công thế của đối phương, thân hình lao tới, kiếm quang lấp loáng, chụp xuống đầu đối phương.
Trung niên thiếu phụ khẽ quát một tiếng, thân hình mụ chợt co vào duỗi ra một cách kỳ dị, thoạt nhìn, trông tựa như một con giao long đang vùng vẫy nơi bể cá.
Đông Phương Thanh Vân biết đây là một loại võ công tà môn vô cùng bá đạo, càng không dám khinh xuất, bèn thi triển tu La đệ nhị thức Tang chung ai lạc, chỉ nghe chàng hú lên lanh lảnh, thân hình nhích động, vô số đạo hàn quang bạo phát mang theo kiếm khí lạnh lẽo, nhanh như chớp tấn công tới đối phương.
Trung nhiên thiếu phụ chỉ khẽ hừ một tiếng, song chưởng vẫn ung dung nghênh tiếp kiếm quang.
Đông Phương Thanh Vân lần đầu tiên ác chiến cường địch, đã thi triển được sở học, lập tức hào khí bốc cao vạn trượng, đã nghe chàng gầm lên tựa hổ rống, thân hình cùng kiếm quang bay vút lên không, cùng lúc bóng hình chàng biến đâu mất, thay vào đó là vạn đạo ngân quang từ trên không bủa tới thiếu phụ trung niên, đây chính là Tu la đệ tam thức Tuyệt mệnh tu la, ngân quang vạn đạo chợt biến thành một đạo bạch quang dài vô tận, kiếm khí thấu suốt qua bóng chưởng trùng trùng, mau chóng nhập nội, khiến kiếm thế tựa sóng dữ xô bờ.
Đã nghe tiếng thiếu phụ cả kinh hô lên :
- Tuyệt mệnh tu la...
Lời còn chưa dứt, đã thấy thân hình mụ bay vọt ra xa hơn hai

trượng, sau khi ổn trọng thân hình còn đứng ngẩn người như tượng gỗ.
Đông Phương Thanh Vân cất tiếng cười khinh ngạo :
- Phó cung chủ quá kinh hãi rồi?
Thiếu phụ hừ một tiếng lạnh lẽo :
- Tam trưởng lão, Tứ kiều mau thoái bộ. Tiểu tử, có một ngày lão nương sẽ cho ngươi biết kẻ nào đã phải kinh hãi... Bọn ta đi...
Dứt lời, mụ chuyển thân bỏ đi. Tứ Kiều cũng lập tức nối gót.
Chỉ có Thụ Thi Chiêu Hồn vẫn đang ham chiến, dùng thân ảnh của mình vây chặt Tam trưởng lão, thân hình càng chuyển càng nhanh, đã thành một vòng tròn mờ ảo.
Đông Phương Thanh Vân luôn miệng cười nhạt :
- Thụ Thi, hãy tạm tha mạng cho chúng.
Thụ Thi Chiêu Hồn vội đáp :
- Tuân mệnh...
Lời còn chưa dứt, thân hình gầy khô như que củi đã đứng cạnh Đông Phương Thanh Vân. Đã nghe Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng nói :
- Tam trưởng lão, hãy về nói lại với quí Cung chủ, rằng hậu duệ của Tam Bí Đông Phương Thanh Vân sẵn sàng hoan nghênh Ma cung cung chủ hoặc Quỷ lâm chủ nhân giá lâm. Hiện tại, các ngươi cút đi. Lần này bổn thiếu gia phá lệ, tạm tha cẩu mạng của các ngươi.
Tam trưởng lão mắt đầy vẻ oán độc, một gã nói :
- Tiểu tử, ngươi đừng vội đắc ý.
Nói rồi, cả ba thi triển khinh công bỏ đi.
Bỗng từ trong màn đêm u tối vọng lại thanh âm trầm hùng :
- Hài tử, kiên nghị, dũng cảm, cơ trí, đáng mừng, đáng mừng, lão phu cáo từ.
Hiện thời đã là giữa canh bốn, sau khi trở về khách điếm, Đông Phương Thanh Vân cười nói :
- Ngọc Dinh, như vậy xem ra Ma cung toàn là đồ bỏ, hợp lực của sáu người chúng ta há không thể san bằng Ma cung sao? Vì sao võ lâm giang hồ lại cho rằng Ma cung đáng sợ như vậy?
Trần Ngọc Dinh chậm rãi nói :
- Không phải, với Ma cung và Quỷ lâm tiện thiếp tuy biết không nhiều, nhưng cũng chẳng ít. Ma cung thật đáng khiếp, Quỷ lâm đáng sợ.
Đông Phương Thanh Vân không đợi nàng nói hết bỗng hỏi Thụ Thi Chiêu Hồn :
- Thụ Thi, khi ứng phó với Tam trưởng lão, ngươi cảm thấy thế nào?

Thụ Thi Chiêu Hồn đáp :
- Bẩm Thiếu chủ, thuộc hạ được hùng tâm vạn trượng của Thiếu chủ truyền sang nên tự tin có thể ứng phó với Tam trưởng lão dễ như trở bàn tay, vừa rồi nếu Thiếu chủ không hạ lệnh, thuộc hạ chỉ cần kêu mấy tiếng, Tam trưởng lão đã phơi thây chiến địa, song Thiếu chủ mẫu nói cũng đúng. Sự tình kỳ thực chẳng giản đơn đến vậy.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu nói :
- Điều này khiến ta không hiểu nổi.
Trần Ngọc Dinh dịu dàng nói :
- Có rất nhiều sự tình khiến người ta không thể nào hiểu nổi. Tỉ như, một người đã chết rồi, lại sống lại, thân thể sống lại gọi là Hoạt thi. Không Trung quỷ lâm và Hàn Đàm Ma cung có cả thảy bảy mươi hai Hoạt thi, bốn yêu nữ.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Võ công của bọn Hoạt thi như thế nào?
- Một người thông minh tuyệt đỉnh luyện tập võ công đến khi thành tựu chẳng bằng một nửa Hoạt thi, hơn nữa Hoạt thi bản thân không hề có huyệt đạo, trừ phi đứt hai chân hai tay khiến không thể hoạt động, dù Hoạt thi có bị chém trăm đao ngàn kiếm, cũng vẫn như thiên binh thần tướng, lại nữa, trong khi động thủ Hoạt thi hoàn toàn không có ý niệm sinh tử.
- Như vậy chỉ hơi đáng sợ.
- Không sai, nhưng đáng sợ hơn cả chính là yêu nữ. Nhất Hiền, Sonh Nhẫn và Tam Bí đều phải ẩn cư, hoàn toàn không phải vì võ công của họ không cao, mà chỉ là vì yêu nữ đã khiến họ không dám xuất đầu lộ diện. Khi một yêu nữ hiện thân, thoạt đầu sẽ có tiếng nhạc ai oán vọng tới, tiếp đó sẽ có bốn nữ tì khỏa thân xuất hiện. Song trước khi bốn nữ tì xuất hiện một chút, trong phạm vi một dặm sẽ ngập đầy một khí hương thơm kỳ dị mê hồn, sau đó, yêu nữ mới tới, thị vừa hiện thân, không đao không thương, chỉ khẽ liếc mắt thì không ai có thể không đi theo thị?
Đông Phương Thanh Vân lại hỏi :
- Như vậy cần phải có bao nhiêu phần định lực tương đương để có thể đề kháng?
Trần Ngọc Dinh khẽ nói :
- Bao nhiêu định lực cũng vô dụng? Thứ hương thơm kỳ dị mê hồn của thị có thể phá tan mọi định lực. Hơn nữa ngoài một dặm đã ngửi thấy mùi hương này, trừ phi bế khí chờ đợi, mà khi nào yêu nữ xuất hiện thì lại không thể biết trước. Như vậy chẳng lẽ cứ bế khí mũi hay sao. Dù có là Thiếu Lâm chưởng môn có phần định lực mà theo

giang hồ đồn đại rằng dù có Thái sơn đổ trước mặt sắc không biến, sông Hoàng Hà đổ lên đầu, thần không kinh nhưng vừa ngửi thấy u hương kỳ dị, thì định lực tiêu tán, lại nghe tiếng nhạc ái oan thì toàn thân vô lực, đến khi tứ tì nữ hiện thân, người đã biến thành tượng đá, chợt khi yêu nữ xuất hiện, khẽ liếc mắt đưa tình thì dù có là tượng đá sẽ lập tức đi theo thị, bốn nữ tỳ lấp tức điểm huyệt, mang người đi như đã chết.
Đông Phương Thanh Vân tròn mắt kinh ngạc lắng nghe, hồi lâu sau mới nói :
- Ai có thể chứng thực điều này?
Trần Ngọc Đình nói :
- Gia phụ có thể chứng thực, song gia phụ cũng nói có thể đó chỉ là ảo mộng.
Mọi người lại trầm mặc hồi lâu. Đông Phương Thanh Vân chợt nhớ đến bảy vị Chưởng môn, bèn hỏi :
- Thụ Thi, chẳng phải ngươi bồi tiếp bảy vị Chưởng môn sao?
Thu Thi Chiêu Hồn vội cúi người đáp :
- Bẩm Thiếu chủ, đúng vậy. Song bảy vị Chưởng môn không hề bị người giám sát đã tới Thanh Chung vào chính ngọ rồi, và Thần Quân Tú Sĩ vào dọ xét hư thực trong Thanh Chung, cho nên thuộc hạ thay thế Thần Quân Tú Sĩ hộ giá Thiếu chủ.
Đông Phương Thanh Vân an tâm gật đầu, sau đó lại nói với Trần Ngọc Dinh :
- Như vậy mà nói chúng ta không thể ứng phó với Ma cung và Quỷ lâm sao?
Trần Ngọc Dinh đáp :
- Phải, cũng vì lẽ này, tiện thiếp muốn kiến nghị với tướng công tốt nhất nên kiếm một thâm sơn cô động ẩn cư vài năm, luyện tập võ công, rồi bôn tẩu giang hồ cũng chưa muộn.
Đông Phương Thanh Vân lắc đầu nói :
- Ý huynh muốn hỏi rằng có cách gì phá giải được không?
- Đương nhiên sẽ có, tiếc rằng hiện tại chưa ai biết được.
- Nói vậy là có ý gì?
- Vì theo đạo của trời đất, vạn vật tương khắc, có chính ắt có phản.
Nhất Hiền đang tìm cách phá yêu nữ. Song Nhẫn, Tam Bí cũng đang vùi đầu suy nghĩ.
- Nói vậy là họ vì yêu nữ mà không dám xuất đầu lộ diện ư?
- Cũng không phải. Nhất Hiền, Song Nhẫn, Tam Bí quyết không phải hạng hữu dũng vô mưu. Yêu nữ chỉ là một trong những nguyên nhân. Ắt hẳn họ còn có nỗi khổ khó nói, gia phụ cũng không chịu nói

rõ.
Đông Phương Thanh Vân nghe vậy, mặt lộ vẻ buồn bã. Trần Ngọc Dinh vội đứng lên đưa mắt nhìn chàng nói :
- Tướng công, tiện thiếp phải đi rồi, hẹn tái ngộ.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Muội đi đâu?
Trần Ngọc Dinh nói :
- Chẳng tiện nói ra, mong tướng công bảo trọng.
Đoạn nàng rời bước ra đi. Bỗng... một âm thanh âm trầm hùng vang lên :
- Hài tử, tiếp lấy...
Một vật gì đó lấp loáng bay về phía Đông Phương Thanh Vân.
Thụ Thi Chiêu Hồn vừa nghe vậy lập tức phi thân ra ngoài. Đông Phương Thanh Vân sau thoáng ngạc nhiên, hữu thủ bèn khóat lên, đón lấy vật kia, vội nhìn xuống, lại là một tờ giấy. Lặng thầm nghĩ lẽ nào đây lại là diệu kế của Quỷ Cốc Thần Toán tiên sinh.
Nghĩ vậy chàng lập tức mở ra coi, thấy có mấy chữ :
“Hài tử, địch đông ta ít, đường đi phía trước bước bước gian hiểm, nguy cơ trùng trùng, nếu còn xông lên chỉ là cái dũng của kẻ thất phu. Hãy tạm thoái bộ tìm thế lưỡng toàn.”
Phía dưới có ghi “Vô Danh lão nhân” Đông Phương Thanh Vân sững người nhìn hồi lâu.
Thụ Thi Chiêu Hồn bỗng cất tiếng than van :
- Ò, ò, đói bụng rồi...
Sự tình quá đột ngột, Tích Thư Nhân vội phi thân ra ngoài trước, khi Đông Phương Thanh Vân ra tới nơi, đã thấy một lão nhân râu tóc bạc phơ, thân hình cao lớn, sắc mặt vô tình, thần quang sáng rực.
Đông Phương Thanh Vân thấy lão nhân vội cung tay thi lễ :
- Dám hỏi tiền bối nửa đêm giá lâm, hẳn có điều chi chỉ giáo?
Bạch Phát lão nhân ra vẻ ngạc nhiên :
- Gian khách điếm này phải chăng là của riêng huynh đài?
Đông Phương Thanh Vân khẽ ồ một tiếng :
- Đây là hiểu lầm, thỉnh tiền bối lượng thứ.
Nói đoạn chàng định quay người bỏ đi, Bạch Phát lão nhân lại nói :
- Hãy khoan, phải chăng huynh đài là Đông Phương Thanh Vân?
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc :
- Đúng vậy, không biết tiền bối muốn chỉ giáo điều gì?
Bạch Phát lão nhân trầm tư nói :
- Có một người nhờ lão phu nói cho huynh đài rằng không nên tới Thanh Chung.

Hãy kiếm một cô động luyện thêm vài năm rồi hãy bôn tẩu giang hồ. Nếu không thì sẽ bỏ mạng vô ích và sẽ tạo nên một hào kiếp trong giang hồ. Hãy khoan để lão nhớ tiếp.
Lão nhân nhíu mày trầm tư hồi lâu, rồi nói :
- Người đó còn nói thiên mệnh an bài, chân lực khó vãn hồi, đừng nên cố chấp.
Đông Phương Thanh Vân vội cung tay nói :
- Xin hỏi tiền bối, người đó như thế nào?
Bạch phát lão nhân nói :
- Người đó cũng là một lão nhân như lão phu vậy, lão phu cáo từ.
Nói đoạn Bạch phát lão nhân bỏ đi.
Lúc này Tích Thư Nhân hạ giọng nói :
- Thiếu chủ, xin hãy vào phòng rồi hãy nói.
Đông Phương Thanh Vân sau khi bước vào phòng nói :
- Nhị vị tùy tùng có thể biết đối phương là ai không?
Cả hai đồng thanh :
- Bẩm cáo Thiếu chủ, thuộc hạ không biết.
- Các vị nghe rõ lời lão nhân nói không?
- Bẩm Thiếu chủ, đã nghe, ý Thiếu chủ thế nào?
Đông Phương Thanh Vân lắc đầu, kiếm mi dựng ngược, nói :
- Chúng ta sẽ đi đến cùng.
Tích Thư Nhân lắc đầu :
- Thiếu chủ quả là thiếu niên anh hùng, song nếu chúng ta vẫn tới Thanh Chung có khác nào lấy trứng chọi đá, tự mình diệt vong. Bẩm Thiếu chủ, sư tôn đã từng gặp qua yêu nữ.
- Trong tình huống nào.
- Việc đã đến nước này, không thể không nói. Sư tôn chẳng những đã gặp mà còn bị bắt về Ma cung, sau đó mới đào thóat ra. Theo lời sư tôn, nếu chẳng phải gặp sư mẫu tại Ma cung, có thể sư tôn đã thành Hoạt thi rồi.
- Có thực vậy không?
- Quả thực như vậy. Do đó sư tôn mới qui ẩn, không xuất hiện trong võ lâm giang hồ nữa.
- Sau đó, các vị không biết rõ gia phụ ở đâu phải không?
- Đúng vậy, song quyết không phải ở Quỷ lâm.
- Vì sao?
- Hiện tại, thuộc hạ không thể chứng minh.
- Vậy thì đúng rồi, không thể chứng minh, nhưng bổn Thiếu chủ lại có thể chứng thực gia phụ đang ở Quỷ lâm. Hãy nhớ lại một năm trước các vị có gặp qua gia phụ phải không?

- Mười lăm năm rồi, chúng thuộc hạ chưa từng gặp lại sư tôn.
- Vậy thì đúng rồi, nếu gia phụ không bị giam cầm ở Quỷ lâm, làm sao có thể gặp được Lãnh Tuyết Quyên. Hơn nữa gia phụ đã từng một lần đào thoát khỏi Ma cung, Quỷ lâm há có lý gì lại không canh phòng nghiêm mật?
- Tuy là như vậy, thuộc hạ vẫn không tin sư tôn bị giam cầm ở Quỷ lâm. Nếu có cũng chỉ là trong một khoảng thời gian ngắn đến khi sư tôn phục hồi công lực, thì dù có tường đồng vách sắt cũng không ngăn nổi sư tôn.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi.
Tích Thư Nhân vội hỏi :
- Xin hỏi Thiếu chủ, chúng ta đi đâu?
- Thanh Chung.

Hai ngày liền sau đó, cả ba người theo sơn lộ mà đi, vì muốn cùng hội hợp với Chưởng môn bảy đại môn phái, nên họ đi suốt ngày đêm không nghỉ. Sang ngày thứ ba đã tiến vào Bảo Khang, vượt qua Ngũ Dương sơn mạch, tiến về phía Nam Chương, vẫn không có sự gì phát sinh.
Ngày thứ tư, nửa đêm tới đại hồng sơn, cả ba tuy võ công cao siêu, thần hoài tuyệt kỹ, cũng cần phải nghỉ ngơi. Do vậy bèn chọn một thạch động để tá túc qua đêm.
Đông Phương Thanh Vân ngồi tĩnh tọa vận công, sau đó lăn ra ngủ. Tích Thư Nhân và Thụ Thi Chiêu Hồn chia ra tuần thủ ngoài động, nửa đêm về trước Tích Thư Nhân tuần thủ, gần sáng Thụ Thi Chiêu Hồn giám sát. Đến gần canh hai, bỗng...
Từ xa vẳng lại một tiếng tiêu nghe thực ai oán. Thoạt đầu Thụ Thi Chiêu Hồn vì không dám kinh động giấc ngủ của Thiếu chủ, vội trèo lên ngọn cây ngoài động, thận trọng quan sát tứ bề. Tiếng tiêu mỗi lúc một rõ hơn. Thụ Thi Chiêu Hồn chú mục nhìn đi, chỉ thấy ba chấm đen nhỏ đang phi thân rất nhanh về phía họ đang ẩn thân. Thụ Thi Chiêu Hồn vốn không muốn đánh thức Đông Phương Thanh Vân, song tiếng tiêu vô cùng quái dị, chẳng những cao vút mà nghe ra dường như ẩn chứa đầy kình lực. Đông Phương Thanh Vân từng dặn dò rằng nếu phát hiện có điều gì khả nghi, phải lập tức báo cho chàng biết. Vì thế, Thụ Thi Chiêu Hồn vội phóng xuống đất, lao vào trong động, đoạn đánh thức Đông Phương Thanh Vân cùng Tích

Thư Nhân, chỉ nghe tiếng tiêu mỗi lúc một gần. Đông Phương Thanh Vân vội nói :
- Chúng ta mau lên ngọn cây quan sát.
Ba người vừa leo lên đến ngọn cây thì ba bóng đen kia cũng đã tới. Đêm tối không trăng sao. Đông Phương Thanh Vân chú mục nhìn bất giác biến sắc.
Thì ra ba bóng người kia chia làm hai toán, toán đi trước có hai người đều là thiếu nữ, vận y phục dạ hành, mặt mũi khá xinh nhưng toát đầy vẻ yêu tà, miệng thổi đoản tiêu, tiếng tiêu nghe thật bi ai. Toán sau có một người, thân hình cứng đờ như tử thi song lại có thể di động, thực kỳ quái. Điều đáng sợ hơn cả, thi thể này tựa bóng quỷ mị. Lướt đi không hề chạm đất.
Mỗi một bước nhảy, toàn thân xương cốt kêu lách cách, hợp lại tiếng tiêu bi ai tạo nên một khúc ca ma quái khiến Đông Phương Thanh Vân nghe thấy, bất giác sờn tóc gáy, rùng mình mấy lượt.
Ba bóng đen nọ cuối cùng dừng bước trước cửa động, đã nghe thanh âm the thé vang lên :
- Xem ra chúng ta cần phải nghỉ một chút.
Lại nghe một thanh âm khác vang lên :
- Phải, chúng ta cần phải nghỉ thôi. Đi hai đêm liền, đi cùng với Hoạt thi không ngưng nghỉ, may mà Thường lão có nói, sớm ngày mai sẽ có người khác đến thay.
Thanh âm the thé lại nói :
- Trên đây có một cái động, chúng ta hãy vào xem thử.
Dứt lời, ả tiến vào động. Bỗng nghe có tiếng la :
- Qui Cúc, mau thổi chiến tiêu.
Lập tức tiếng tiêu lại rít lên.
Trong thoáng chốc, Đông Phương Thanh Vân nhớ lại Trần Ngọc Dinh có nói rằng Ma cung và Quỷ lâm có bảy mươi hai Hoạt thi, bèn không dám khinh xuất, chú mục quan sát. Đã thấy thi thể nọ bật thẳng người dậy, thẳng lưng, hai chân cong cong, nhảy lên vài cái rồi đứng lên.
Tiếng tiêu vừa dứt, đã thấy thiếu nữ đi vào động trước chạy ra.
Thiếu nữ đứng ngoài bèn hỏi :
- Nơi hoang sơn dã lĩnh này, đâu có gì khả nghi mà bảo muội thổi chiến tiêu?
Thiếu nữ vừa chạy ra nói :
- Ta vừa tiến vào động, liền cảm thấy thạch động có hơi ấm, hiển nhiên có người vừa ngủ ở đây, nghe tiếng tiêu của bọn ta đã sợ hãi mà bỏ đi.

- Có lẽ là dã thú vì nghe tiếng tiêu mà kinh sợ bỏ đi cũng không chừng. Dù gì đã thổi chiến tiêu rồi, chúng ta cũng có thể an tâm.
Nói đoạn cả hai lại tiến vào động. Không lâu sau, tất cả đều chìm vào tịch lặng.
Chỉ thấy thi thể đứng im bất động nơi cửa thạch động.
Đông Phương Thanh Vân thấy vậy kinh ngạc, bên tai lại vang lên tiếng Tích Thư Nhân :
- Thiếu chủ, đây chính là Hoạt thi rồi. Chúng ta phải nghĩ cách rời khỏi nơi đây càng sớm càng tốt.
Đông Phương Thanh Vân hạ giọng khẽ nói :
- Lần này chỉ có Hoạt thi. Đây chính là một cơ hội tốt để thử võ công của Hoạt thi, chúng ta hãy xuống.
Bỗng bên tai chàng lại vang lên thanh âm trầm trầm của một lão nhân :
- Tiểu tử, chớ thử? Lão phu đã theo dõi Hoạt thi một ngày một đêm, còn chưa dò xét được gì.
Đông Phương Thanh Vân ngẩn người, hiển nhiên có cao nhân tới, chàng muốn dò xét từ giọng nói xem người này mình có quen biết không, nhưng thanh âm quá trầm, không thể nhận ra.
Tích Thư Nhân lại nói :
- Thiếu chủ nói rất đúng. Đây quả là một cơ hội để thử võ công của Hoạt thi, Thiếu chủ hãy khoan xuất hiện, để thuộc hạ thử trước.
Lời còn chưa dứt, đã thấy Tích Thư Nhân đứng sừng sững dưới đất.
Đông Phương Thanh Vân vội đưa mắt nhìn đi, Hoạt thi vẫn bất động.
Thanh âm trầm trầm lại vang lên :
- Tiểu tử, ngươi thực không biết trời cao đất dày. Hãy mau đào tẩu, bằng không hai tiểu nha đầu kia tỉnh lại, chỉ có nước chết mà thôi.
Thụ Thi Chiêu Hồn bỗng hạ giọng nói :
- Ở lâu trên cây cũng không phải là cách hay, chúng ta xuống thôi.
Nói đoạn, Đông Phương Thanh Vân và Thụ Thi Chiêu Hồn cùng nhảy xuống Đông Phương Thanh Vân vội nói :
- Tích Thư Nhân, ngươi thử xuất chưởng xem.
Cùng lúc ấy, thanh âm trầm trầm lại vang lên :
- Tiểu tử, sinh mạng của các ngươi khó toàn rồi, còn chưa mau...
Đồng thời Tích Thư Nhân cũng nói :
- Tuân mệnh Thiếu chủ.
Vừa nói, hữu chưởng của y khoa tròn, rồi đẩy ra, chưởng nhanh như sóng dậy, chưởng thế tựa dời non lấp bể, ập về phía Hoạt thi.
Hoạt thi vẫn đứng yên bất động, đến khi chưởng phong vừa thổi qua, hữu chưởng bỗng chếch ra. Chỉ nghe một tiếng sầm. Hoạt thi vẫn

đứng yên bất động. Tích Thư Nhân không ngớt lắc lư thân hình. Hoạt thi bỗng huy động song chưởng, trong chớp mắt biến thành ba đóa chưởng hoa, phân ra công về phía ba người.
Tích Thư Nhân hạ giọng :
- Thiếu chủ hãy nhường bước để thuộc hạ ứng phó.
Vừa nói, Tích Thư Nhân vừa lao mình nghênh tiếp Hoạt thi.
Đã thấy cả hai hòa làm một rồi chợt rời nhau ra. Tích Thư Nhân thân hình như diều đứt dây, văng ra xa hai trượng, ngã huỵch xuống đất.
Song y lại lập tức đứng bật dậy, nhanh như chớp lướt đến bên cạnh Đông Phương Thanh Vân. Hoạt thi cũng lảo đảo thối lui hai trượng, song vẫn đứng sừng sững.
Bên tai Đông Phương Thanh Vân lại vang lên thanh âm trầm trầm :
- Đã thử qua chưởng lực của Hoạt thi rồi, còn chưa mau đào tẩu.
Lúc này Đông Phương Thanh Vân đã biết sự lợi hại của Hoạt thi, vội trầm giọng nói :
- Tích Thư Nhân, theo ngươi chúng ta nên tấn hay thoái?
Tích Thư Nhân vội đáp :
- Bẩm Thiếu chủ, ý tại hạ là đã thử thì phải thử đến cùng..
Võ công của Hoạt thi tuy lợi hại song cũng không thể vượt qua thiên hạ, hơn nữa có Thụ Thi ở đây, có lẽ y có thể khống chết được hai yêu nữ kia, nếu có thể biết được cách thổi tiêu, chẳng phải hữu ích lắm sao?
Đông Phương Thanh Vân quay qua nói :
- Thụ Thi, ngươi thấy sao?
Thụ Thi vội nói :
- Thiếu chủ hẳn đã nhìn thấy rõ tất cả, Hoạt thi này do tiếng tiêu khống chết, khi có người tấn công mới biết phản kích, nhưng sau này, chúng ta mới thực là động thủ chính diện phải không?
- Có đạo lý, hãy thử lại xem phản ứng Hoạt thi thế nào?
Lúc này đã nghe tiếng hai tiếng la the thé vang lên, hai yêu nữ kia đã xuất hiện tại cửa động.
Thụ Thi Chiêu Hồn rít lên, song chưởng co rút liên hồi, thân hình bay vút lên rồi nhanh như chớp lao thẳng về phía Hoạt thi. Hoạt thi đợi đến khi chưởng phong tới gần, thân hình bỗng dựng đứng, song thủ đưa lên trước ngực rồi đẩy chếch lên.
Trong chớp mắt đá bay cát chạy, lá cây rung lả tả.
Lúc này lại thấy hai yêu nữ đứng trước thạch động chậm rãi đưa đoản tiêu lên thổi.
Đông Phương Thanh Vân vội nói :
- Chúng ta phải trừ hai tên yêu nữ kia, tốt nhất nên đoạt lấy tiêu.

Nói rồi chàng đảo mắt quan sát cuộc đấu giữa Thụ Thi Chiêu Hồn và Hoạt thi, bất giác biến sắc, thì ra Thụ Thi Chiêu Hồn hiện thời đã rơi vào thế hạ phong, chỉ thủ không công, tình thế thập phần nguy hiểm.
Một tiếng keng vang lên, Đông Phương Thanh Vân vừa tuốt kiếm vừa nói :
- Tích Thư Nhân, mau ngăn không để hai tên yêu nữ thổi tiêu.
Lời còn chưa dứt, chàng đã huy động trường kiếm lao tới công kích Hoạt thi.
Trong đầu Đông Phương Thanh Vân chỉ có một ý niệm duy nhất là chỉ cần chặt đứt hai tay hoặc hai chân của Hoạt thi, thì không phải e ngại uy lực ma quái của nó nữa. Tu la đệ nhị thức Tang chung ai lạc kèm theo tiếng xé gió veo véo đã chém tới trước ngực Hoạt thi.
Hoạt thi cười nhạt vài tiếng, tả thủ dùng chưởng chặn lấy kiếm thế, bỗng nhiên duỗi dài ra, nhanh như chớp chặn lấy mũi kiếm, đồng thời hữu chưởng ảnh xuất hiện đầy trời, nhanh tựa cuồng phong cuốn về phía Thụ Thi Chiêu Hồn. Đông Phương Thanh Vân nhếch mép cười khẩy, giữ nguyên kiếm chiêu, thần công phủ khắp châu thân, kình khí thoát ra từ thân kiếm lạnh lẽo rợn người.
Thụ Thi Chiêu Hồn thấy Thiếu chủ trợ chiến, hào khí bốc cao ngất trời, hữu thủ nâng lên ngang ngực từ từ đẩy ra, nghênh tiếp một chưởng Hoạt thi.
Tích Thư Nhân quan chiến không khỏi tâm kinh phách động thầm nghĩ :
“Thiếu chủ nói rất đúng, Hoạt thi là do hai ả tiện nữ kia chỉ huy, nếu không tìm cách tiêu diệt chúng, hậu quả sẽ thực khó tưởng tượng nổi”
Nghĩ vậy, Tích Thư Nhân tức thời quát lớn, song thủ khoa nửa vòng lớn, rồi bỗng hợp lại trước ngực đoạn bung mạnh hai chưởng công kích hai yêu nữ nọ, lập tức chưởng phong ào ào bốc lên, chưởng thanh tựa sấm rền, nhanh như lốc cuốn công tới.
Lúc này chỉ nghe hai tiếng “soạt”, “ầm” đồng thời vang lên. Đông Phương Thanh Vân thấy hổ khẩu tê dại, trường kiếm tựa hồ muốn rời khỏi tay, thân hình lảo đảo thối lui sáu bảy bước, mới ổn trọng bộ tấn. Chàng vội đưa mắt nhìn đi, đã thấy Thụ Thi Chiêu Hồn cùng Hoạt thi đều văng ra xa cách đó năm trượng, song đều nhất tề đứng dậy tựa hồ không hề thọ thương, tiếp tục động thủ. Đông Phương Thanh Vân chú mục nhìn, bất giác cả kinh thần sắc, nguyên Hoạt thi đã bị kiếm của chàng chém trúng tả thủ, song kiếm chém một đường dài hơn nửa thước, lại không thấy máu. Chàng lại nhìn về phía Tích Thư Nhân, chỉ thấy hai yêu nữ dùng thân pháp khinh linh né tránh

luồn chưởng phong mãnh liệt của Tích Thư Nhân. Tích Thư Nhân song mục lóe hàn quang, bỗng y quát lớn :
- Thụ Thi, chúng ta đổi chỗ...
Lời còn chưa dứt, đã thấy hai đạo hắc quang mờ ảo lay động, mọi người còn chưa kịp thấy hai người chuyển bộ thế nào, đã thấy Thụ Thi Chiêu Hồn đã đối chỗ cho Tích Thư Nhân. Bỗng nhiên tiếng than vãn, ai oán vang lên :
- Ò... ò... Đói bụng rồi...
Hai yêu nữ vừa nghe lập tức biến sức, ngừng thổi tiêu, cùng lúc ấy song chưởng của Tích Thư Nhân và Hoạt thi cùng chạm nhau. “Ầm”, chưởng thanh tựa sấm nổ, cả hai nhất tề lảo đảo thối lui bốn năm bước, ngã ngồi xuống đất, đồng thời cùng đứng bật lên.
Hoạt thi lắc người đến bên hai yêu nữ.
Tích Thư Nhân cũng lao đến trước mặt Đông Phương Thanh Vân cất giọng sang sảng :
- Kính thỉnh Thiếu chủ, thối lui năm trượng để chúng thuộc hạ ứng chiến...
Đông Phương Thanh Vân vội nói :
- Hai vị tùy tòng cứ an tâm, bổn nhân tự có chủ ý, hơn nữa ngươi từng nói võ công của bổn nhân đã tịnh tiến rất nhiều, nhưng kinh nghiệm ứng chiến còn thiếu, huống hồ chúng ta còn có Hoán Vị đại pháp. Vạn nhất bổn nhân không chi trì nổi, sẽ kêu các vị tiếp ứng được không?
Tích Thư Nhân tuy gật đầu song sắc diện vẫn lộ vẻ bất an.
Đông Phương Thanh Vân vội nói :
- Tiền đồ nguy cơ trùng trùng, bổn nhân nếu không rèn luyện há có thể chi trì đại cục, ngươi hãy thối lui để bổn nhân ứng phó với Hoạt thi.
Tích Thư Nhân đành nói :
- Tuân lệnh Thiếu chủ?
Nói rồi Tích Thư Nhân lùi lại vài bước. Lúc này hia tiểu yêu nữ đồng thanh nói :
- Lão quỷ, ngươi đói bụng thì can chi đến bổn cô nương, ngươi định giở trò gì đây?
Thụ Thi Chiêu Hồn lại than vãn :
- Đói... bụng... rồi...
Hai tiểu yêu nữ bỗng nhiên biến sắc, Hoạt thi thì nhảy vọt lên, thân hình như cuồn phong chợt lao tới công kích Thụ Thi Chiêu Hồn.
Đông Phương Thanh Vân gầm lên, huy động trường kiếm, toàn thân run bần bật, kiếm quang cũng theo đó luân chuyển.

Bỗng một đạo ngân quang bắn vọt lên không tựa phi long thăng thiên, đến lưng chừng trời thì nở bung ra thành vạn đạo bạch quang chụp xuống đầu Hoạt thi.
Hoạt thi cười hì hì vài tiếng lạnh lẽo, song thủ co rút liên tục, trong chớp mắt đã phong bế toàn bộ kiếm thế của Đông Phương Thanh Vân. Đột nhiên một tiếng hú âm lãnh vang lên, đồng thời song chưởng của Hoạt thi kèm theo kình lực ngàn cân vỗ tới.
Đông Phương Thanh Vân sau thoáng kinh hãi, chợt hú một tiếng dài. Tu la đệ tam thức Tuyệt mệnh tu la cùng lúc phát ra kiếm khí lạnh lẽo, ngân quang sáng lòe như điện chớp, gấp nghênh chiến.
Keng một tiếng, Đông Phương Thanh Vân tuy thoát khỏi công thế của Hoạt thi, trường kiếm chém trúng bàn tay tả của Hoạt thi nhưng lại bị một luồng kình lực mãnh liệt phản chấn, khiến hổ khẩu tựa hồ rách toạc, khí huyết trồi ngược lảo đảo thối lui hai bước.
Hoạt thi lại rống lên, cùng thối lui hai bước, vừa ổn trọng cước bộ đã lắc mình quay lại bảo vệ hai tiểu yêu nữ.
Lúc này Thụ Thi Chiêu Hồn bỗng rít lên :
- Đói bụng rồi...
Cũng trong lúc đó, hai tiểu yêu nữ cũng đưa tiêu lên thổi.
Hoạt thi không ngớt cười sằng sặc tựa kẻ điên.
Bỗng “binh” một tiếng, Hoạt thi ngã vật ra đất, đúng lúc Đông Phương Thanh Vân vừa định xông tới, chợt một thanh âm sang sảng vang lên :
- Ba tên tiểu tử không biết trời cao đất dày kia, hãy mau đào tẩu, Hoạt thi Hoành Luân, Hoạt thi Hoành Luân, chậm trễ sẽ táng mạng...
Tích Thư Nhân vội nói :
- Thụ Thi hãy ứng chiến, Thiếu chủ, chúng ta tạm lui vài bước.
Dứt lời, chẳng đợi Đông Phương Thanh Vân đồng ý. Tích Thư Nhân đã ôm lấy chàng lùi xa năm trượng, khi cả hai vừa ôn trọng thân hình đưa mắt nhìn đi, bất giác đều biến sắc.
Thì ra, thân hình Hoạt thi nằm trên mặt đất bỗng từ từ bay lên cao hơn ba thước thì dừng lại, vẫn giữ nguyên thế nằm ngang, Hoạt thi thân hình từ từ xoay thành một vòng tròn.
Chu vi hơn một trượng, tâm vòng tròn chính là huyệt Đan điền, thoạt đầu chậm, sau nhanh dần, cuối cùng biến thành một vòng tròn màu đen.
Thụ Thi Chiêu Hồn cũng thực kỳ quái. Chỉ thấy, thân hình y đang đứng bất động cũng từ từ bay lên, cách mặt đất chừng ba thước thì dừng lại, song thủ bỗng giang ngang, thân người cùng xoay tít theo trục thẳng đứng. Hoạt thi lại hú lên một tiếng âm lãnh, tử thi bốc lên

ngùn ngụt. Thụ Thi Chiêu Hồn cùng rít lên the thé, hàn khí toát ra lạnh lẽo.
Đã thấy hai bóng hắc ảnh chợt nhập lại, phong thành tựa sấm nổ, tiếng hú và tiếng rú cùng hòa làm một, hai hắc ảnh cùng hòa vào nhau, thiên địa biến sắc, cuồng phong nổi lên, mây đen kéo đầy trời.
Đột nhiên "Ầm", trong tiếng nổ kinh thiên động địa, mặt đất rung lên từng hồi, hai bóng hắc ảnh chợt rời nhau.
Thụ Thi Chiêu Hồn tựa diều đứt dây lao thẳng về phía Đông Phương Thanh Vân.
Tích Thư Nhân vội lắc người lao tới chộp lấy Thụ Thi Chiêu Hồn, rồi đặt xuống đất.
Thụ Thi Chiêu Hồn bèn lập tức vận công, ngưng thần định ý, hiển nhiên công lực bản thân đã tiêu hao không ít.
Hoạt thi cũng văng xa gần mười trượng, ngã vật ra đất, lập tức búng người đứng thẳng lên.
Lúc này tiếng tiêu của hai tiểu yêu nữ càng thổi càng gấp gáp hơn, càng âm lạnh và rít lên hơn.
Tích Thư Nhân vội nói :
- Bẩm Thiếu chủ, chúng ta nên phân ra ứng chiến, thuộc hạ sẽ nghênh chiến với Hoạt thi, Thiếu chủ hãy hộ vệ cho Thụ Thi.
Đông Phương Thanh Vân la lên :
- Hãy khoan, ngươi hãy để ta luyện lại Thất bộ đạp vân bộ của Thạch Lan tiền bối.
Vừa nói, tả thủ vừa phát chưởng công kích Hoạt thi.
Hoạt thi vừa bật dậy đã vội lao tới cùng động thủ với Đông Phương Thanh Vân.
Chàng biết nếu đối chưởng trực tiếp với Hoạt thi, ắt sẽ tổn hao rất nhiều chân lực nên vừa giao thủ, chàng bàn lập tức thi triển Thất bộ đạp vân bộ mà Thạch Lan Dật Tiên đã truyền thụ, ung dung thoát khỏi công thế của Hoạt thi. Đông Phương Thanh Vân quả là có thiên tư tuyệt đỉnh. Chàng chỉ mới lần thứ hai đối mặt với cường địch, song ứng chiến chẳng kém gì những cao thủ dạn dày kinh nghiệm, chỉ thấy chàng dùng đấu pháp du đẩu có nghĩa là dùng thân pháp khinh linh thoắt ẩn thoắt hiện né tránh chưởng phong của đối phương, dụ dẫn đối phương rời xa khỏi chỗ Thụ Thi Chiêu Hồn đang ngồi vận công điều tức.
Thời gian một tuần trà qua đi, Thụ Thi Chiêu Hồn đã đứng lên, lướt tới cạnh Tích Thư Nhân nói :
- Lão đại, mau thỉnh Thiếu chủ thối lui.
Tích Thư Nhân cất giọng sang sảng :

- Thiếu chủ, chúng ta tạm thời thoái bộ.
Tích Thư Nhân vừa lao tới, song thủ đẩy ra hai chưởng, Đông Phương Thanh Vân thấy Tích Thư Nhân tham chiến, vội vung tả thủ vỗ ra một chưởng, hữu thủ huy động đường kiếm, phát ra vạn đạo hàn quang lạnh lẽo, kim quang sáng chói mắt đâm tới song mục của Hoạt thi.
Hoạt thi bỗng nhiên ngã lăn ra đất.
Tích Thư Nhân thấy vậy vội nói :
- Thiếu chủ, chúng ta đã đâm trúng tử huyệt của Hoạt thi, đi?
Hai người song song tung mình ra ngoài ba trượng, tiến về phía Thụ Thi Chiêu Hồn.
Ba đạo hắc ảnh lao vút đi như tên bắn...
Buổi sớm đã gần chính ngọ, ba người Đông Phương Thanh Vân bèn ghé vào một tửu điếm bên đường, lúc này tửu điếm chỉ có ba người họ. Ba người vừa ăn uống vừa nói chuyện, đã nghe Đông Phương Thanh Vân nói :
- Hoạt thi quả là đáng sợ, không rõ lần này sẽ có bao nhiêu Hoạt thi tới Thanh Chung?
Tích Thư Nhân gật đầu :
- Thực đáng sợ, chúng có nguồn công lực vô hạn, mà xương cốt toàn thân tựa hồ đã luyện tới cảnh giới mình đồng da sắt, dao kiếm không xâm phạm được, lại không có máu, thực chẳng khác nào người sắt, chính như Thiếu chủ đã nói trừ phi chặt lìa hai tay chân Hoạt thi ra, còn lại cũng vô kế khả thi.
Đông Phương Thanh Vân liề? nói :
- Tuy vậy nhược điểm của Hoạt thi còn nằm ở song mục cùng tiếng tiêu.
Thụ Thi Chiêu Hồn gật đầu :
- Song mục chính là tử huyệt của Hoạt thi và cũng là tử huyệt của thường nhân? Nếu muốn cho mù mắt chúng, vẫn là một sự vô cùng khó khăn, tiếng tiêu cũng thập phần lợi hại chỉ cần khống chết được tiêu âm thì cũng không khó.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Nhưng chúng cũng có nhược điểm lớn.
Tích Thư Nhân ngạc nhiên :
- Bẩm Thiếu chủ, nhược điểm nào?
- Dụng chưởng chặn kiếm, nếu ngươi dùng kiếm chém xuống. Hoạt thi sẽ dùng tay thay kiếm mà chống đỡ, đây chẳng phải nhược điểm lớn?
- Điều này...

- Thì cứ cho rằng gân cốt của chúng toàn được đúc từ sắt, song vẫn có vật chém được sắt thép, phải không?
- Ồ? Bảo kiếm.
- Đúng vậy, bảo kiếm, nếu chúng ta có bảo kiếm thì có sợ gì, không chặt được tay chân Hoạt thi? Song bảo kiếm thì hiếm có, làm sao đây?
Tích Thư Nhân trầm tư hồi lâu, chợt nói :
- Có rồi.
Đông Phương Thanh Vân vội hỏi :
- Ngay lúc này?
- Không, Võ Đang phái có Ngũ Vũ kiếm gọi là Bích Ngọc, Thanh Sương, Mặc Thiết, Phi Hồng, Đoan Ngọ, Hãy phái Thụ Thi Chiêu Hồn đi, có lẽ sáng mai thì có thể đuổi kịp Võ Đang chưởng môn nhân, sau khi bẩm báo tường tận, ắt Võ Đang chưởng môn nhân sẽ đáp ứng.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu :
- Thụ Thi, ngươi có thể đi được chứ?
Thụ Thi Chiêu Hồn vội đứng lên :
- Tuân lệnh Thiếu chủ...
Dứt lời thân hình lao ra khỏi điếm, đuổi theo Chưởng môn nhân của bảy phái.
Đông Phương Thanh Vân mỉm cười nói :
- Hồi đêm hợp lực ba người bọn ta thì có thể chế phục được hai tiểu yêu nữ cùng Hoạt thi phải không?
Tích Thư Nhân đáp :
- Thuộc hạ cũng nghĩ vậy.
- Nhưng vì sao chúng ta phải đào tẩu?
- Vì đã thử xong võ công của Hoạt thi, hơn nữa chưa tới sinh tử đại quyết chiến thì đừng nên phí lực, việc tới Thanh Chung còn khẩn yếu hơn.
- Ngươi nói đúng, song chưa đủ.
- Vì sao?
- Vì điều tối khẩn yếu là trước khi xảy ra sinh tử ác đấu, đừng nên để đối phương biết rõ thực lực của ta.
- Phải, Thiếu chủ nói rất có đạo lý.
- Nếu để chúng biết thực lực của ta, chúng lại phái thêm vài Hoạt thi nữa tới thì chúng ta khó bề ứng phó.
- Hiện tại còn một vấn đề khác là yêu nữ.
- Yêu nữ sẽ xuất hiện sao?
- Chưa thể tiên liệu, có thể yêu nữ sẽ xuất hiện, thử nghĩ với Huyền

Mê ma kinh, chúng bằng mọi giá phải đoạt được, mà chúng ta biết ta cũng tận lực ngăn trở, đương nhiên chúng dốc hết toàn bộ thực lực, do vậy có thể yêu nữ sẽ hiện thân.
- Vậy phải làm sao?
- Điều này...
Đúng lúc ấy một thanh âm trầm hùng vang lên :
- Điều này khó khăn gấp mười lân đối phó với Hoạt thi.
Đông Phương Thanh Vân và Tích Thư Nhân giật mình đưa mắt nhìn thì thấy một lão nhân râu tóc bạc phơ, tướng mạo thanh toát tiến vào. Lão nhân đến trước bàn của Đông Phương Thanh Vân, cũng chẳng đợi chàng nói, tự chọn một cái ghế rồi ngồi xuống cười ha hả, nói :
- Hài tử, ngươi quả là có hùng tâm tráng khí.
Đông Phương Thanh Vân thấy rõ lão nhân này chính là Quỷ Cốc tiên sinh lập tức đứng lên cung tay thi lễ :
- Xin hỏi tiền bối nói vậy là có ý gì?
Quỷ Cốc tiên sinh cười :
- Đừng khách khí, tuy ngươi có trí hơn người, muốn tìm ra cách phá Hoạt thi, nhưng lần này Ma cung và Quỷ lâm phái cả thảy bao nhiêu Hoạt thi và yêu nữ tới Thanh Cung ngươi có biết không?
- Thỉnh tiền bối chỉ giáo?
- Mười hai Hoạt thi, bốn yêu nữ. Hài tử, trừ ba người các ngươi ra, sẽ không kiếm được một ai khác để ứng phó với chúng, ngươi nói chỉ cần thêm vài hoạt hi nữa các ngươi đã không thể ứng phó, còn nói gì tới cao thủ khác? Người tính không bằng trời tính, hãy mau thối lui.
Đông Phương Thanh Vân chỉ trầm mặc không nói. Quỷ Cốc tiên sinh lại cất giọng trầm :
- Lão phu hoàn toàn không có ý làm giảm uy phong của mình song sự thực vẫn là sự thực, thiên hạ Ngũ kiếm là Thần binh lợi khí song cũng vô dụng, nếu có thể chém đứt một cánh tay của Hoạt thi thì phải chém mười lần, thử nghĩ mười lần có thể chém cùng một vị trí không?
- Điều này làm sao tiền bối biết?
- Lão phu biết rất rõ, nếu muốn chém được Hoạt thi phải có Âm Dương kiếm, song Âm Dương kiếm lại nằm trong tay Quỷ lâm chủ nhân, vậy ngươi hãy nghĩ cần phải làm sao?
- Vậy thì cứ mặc cho chúng lấy đi Huyền Mê ma kinh ư?
- Đương nhiên không thể, nhưng ai có thể chặn chúng được trừ phi Nhất Hiền xuất thế.

- Nhất Hiền là ai?
- Võ lâm chí tôn Hiền Trung Hiền Tô Tuấn Minh.
- Vị đó là Võ lâm chí tôn sao?
- Đúng vậy, song không thể hiện thân vì ý trời đã định, Ma cung và Quỷ lâm đoạt được Huyền Mê ma kinh đã là điều hiển nhiên rồi.
Dứt lời Quỷ Cốc tiên sinh luôn miệng thở dài, Đông Phương Thanh Vân cất giọng oán hận :
- Đã như vậy, vì sao Nhất Hiền không hiện thân chủ trì võ lâm chánh nghĩa trừ hại an dân?
Quỷ Cốc tiên sinh lắc đầu :
- Hài tử, ngươi chỉ biết một mà không biết hai, nói cho ngươi hay chẳng những Nhất Hiền hiện thân mà ngay cả Song Nhẫn, Tam Bí trong mấy ngày vừa rồi cũng đã hiện thân.
- Tam Bí đã xuất hiện, vì sao tiền bối biết?
- Tam Bí ư? Ngươi là hậu duệ của Tam Bí, chính là thay mặt cho Tam Bí rồi. Còn Nhất Hiền, Song Nhẫn thì vừa qua đã hiện thân, nhưng vô dụng.
- Song Nhẫn là có những ai?
- Song Nhẫn tức là: Khắc Khổ Đại Bình Nhẫn Nại Nhân, Thiên Nghĩa Sĩ Nhẫn Khô Nhân, hai người Nhẫn Khô Nhân, Nhẫn Nại Nhân này hợp xưng là Song Nhẫn.
- Đã xuất hiện rồi vì sao lại vô dụng?
- Nếu hữu dụng thì vài mươi năm trước đã chẳng dung Quỷ lâm, Ma cung bá chiếm võ lâm rồi.
Đông Phương Thanh Vân buồn rầu :
- Chẳng lẽ đành phải thối lui sao?
- Phải, dừng lại. Nhất Hiền đã bỏ đi vì chẳng còn cách nào khác. Nhẫn Nại Nhân và Nhẫn Khô Nhân đã theo sát ngươi mấy ngày nay mà cũng không thể giúp gì ngươi, mau dừng lại thôi.
- Còn lão phu thì sao?
- Hành tung vô định, chẳng phải lão phu sợ chết, nhưng chỉ e lấy trứng chọi đá mà thôi, các ngươi hà tất tự đem mình dâng trước miệng cọp...
Đông Phương Thanh Vân bỗng ngắt lời :
- Tại hạ sẽ chiến đấu tới cùng, dù thịt nát xương tan cũng không ân hận.
- Đó chỉ là cái dũng của kẻ thất phu.
- Vì sao?
Quỷ Cốc tiên sinh trầm giọng :
- Hiện tại võ lâm không nên hao tổn tâm lực vì Ma cung, Quỷ lâm đặc

biệt là các ngươi. Nếu đi tiếp, hài nhi, chính là chưa san bằng Ma cung và Quỷ lâm thì các ngươi đã bỏ mạng rồi, vậy đại cục võ lâm mai sau ai sẽ là người chủ trì đây?
- Tại hạ đã suy nghĩ kỹ rồi mới dám quyết định.
- Hài nhi, lão phu cũng nói cho ngươi hay, hành tung của ngươi, kể từ sáng sớm hôm nay đã bị Ma cung và Quỷ lâm giám sát, từ nay trở đi nguy cơ trùng trùng, hiểm nạn giăng khắp chốn, hãy thận trọng lão phu phải cáo từ rồi.
Hai người cùng rời khỏi tửu điếm, sau khi chia tay với Quỷ Cốc tiên sinh, Đông Phương Thanh Vân và Tích Thư Nhân lại tiếp tục tiến về phía Thanh Chung.

Một ngày... Mười ngày... Nửa tháng qua đi...
Khoảng cách với Phụng Hoàng sơn được rút ngắn. Khoảng cách càng rút ngắn bao nhiêu tâm tình của Đông Phương Thanh Vân càng trầm trọng bấy nhiêu, chàng biết đây là một hành động mạo hiểm, song vì chính nghĩa, chàng không thể lùi bước, hoàn toàn không thể? Nếu Ma cung và Quỷ lâm thực sẽ đoạt được Huyền Mê ma kinh thì cho dù có lùi bước, quay về luyện thêm võ công vài năm nữa thì trong mấy năm đó Ma cung và Quỷ lâm cũng đã có được Huyền Mê ma kinh, kết quả vẫn chẳng khác gì hơn hiện tại.
Một ngày nọ, cả hai đã tới trấn Khuyên Tư tại Hồ Bắc cách Phụng Hoàng sơn chỉ còn ba bốn ngày đường mà thôi.
Đông Phương Thanh Vân và Tích Thư Nhân lập tức bước vào một tửu điếm, vội vã ăn uống, mua một ít lương khô, đúng lúc cả hai định rời khỏi tửu điếm thì Thụ Thi Chiêu Hồn bước vào.
Thụ Thi Chiêu Hồn vội nói :
- Đã được sự chấp thuận của Võ Đang chưởng môn nhân cho mượn Thiên hạ ngũ kiếm.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu :
- Chưởng môn bảy phái hiện đang ở đâu rồi?
Thụ Thi Chiêu Hồn đáp :
- Bẩm Thiếu chủ, hiện đã sắp tới Phụng Hoàng sơn rồi.
Sau đó cả ba cùng rời tửu điếm, lập tức thi triển khinh công mà đi, đến đầu canh một thì tiến vào một cánh rừng.
Chợt đâu, lời ca tiếng hát vang lên.
Giọng ca của nữ nhân tưa như oanh vàng, thỏ thẻ lại tựa tiếng vàng sắt chạm nhau, phảng phất kình lực hùng hậu. Thụ Thi Chiêu Hồn

bỗng phi thân lao tới, vừa cất cao giọng nói :
- Bẩm Thiếu chủ, đệ tam Bí xuất hiện.
Đông Phương Thanh Vân vội hỏi :
- Có phải là Tọa Long Sinh Thượng Quan Thần không?
Lúc này giọng ca đã lắng xuống, tiếng chuông tiếng khánh lại vang lên keng keng vọng tới, mỗi lúc một gần, đã thấy một hàng bạch y thiếu nữ phi thân lướt tới, đi đầu là bốn mỹ nữ tay cầm chuông nhỏ, tám người đi sau cùng khiêng một cái kiệu, có một thiếu nữ đang nằm trên.
Tích Thư Nhân và Thụ Thi Chiêu Hồn đều đứng sững người nhìn, Đông Phương Thanh Vân thì ngạc nhiên không hiểu, lẽ nào Tọa Long Sinh lại là nữ nhân, chàng đưa mắt trông đi, thiếu nữ này đẹp tựa thiên tiên, mái tóc buông xõa, trên thân người thon thả yểu điệu.
Tích Thư Nhân bỗng cung tay nói :
- Dám hỏi cô nương, sư thúc hiện ở đâu?
Thiếu nữ trên kiệu cất giọng dịu dàng :
- Phải chăng huynh đài chính là Tích Thư Nhân, đại đệ tử của sư bá?
Tích Thư Nhân gật đầu :
- Đúng vậy.
Thiếu nữ xinh đẹp lại nói :
- Gia sư qui ẩn đã nhiều năm không rõ tông tích, tiểu nữ là một trong sáu tì nữ của gia sư.
Nàng lại đưa mắt nhìn Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Vị... Vị công tử này là ai?
Tích Thư Nhân vội đáp :
- Vị này chính là Thiếu chủ nhân của tại hạ, hậu duệ của sư tôn.
Thiếu nữ nghe vậy bèn vội xuống kiệu, bước tới quì xuống trước mặt Đông Phương Thanh Vân nói :
- Tiểu nữ Tiêu Phụng Hoàng, xin tham kiến Thiếu chủ.
Đông Phương Thanh Vân ngẩn người hồi lâu mới vội nói :
- Cô nương, xin hãy đứng lên?
Tiêu Phụng Hoàng khẽ nói :
- Đa tạ Thiếu chủ?
Sau khi đứng lên nàng tiếp :
- Bẩm cáo Thiếu chủ, gia sư trước khi quy ẩn có dặn dò rằng nếu Thiếu chủ xuất hiện trong võ lâm thì sáu tì nữ phải theo hầu Thiếu chủ, nay tiểu nữ đã tìm ra Thiếu chủ, từ nay về sau đương nhiên phải theo hầu Thiếu chủ...
Đông Phương Thanh Vân vội nói :
- Không dám, không dám, tại hạ bất tài thiếu đức, không...

Tiêu Phụng Hoàng lại quì xuống :
- Thiếu chủ cao sang, lẽ nào lại khinh thị chúng tì nữ sao?
Tích Thư Nhân dùng truyền âm nhập mật nói với Đông Phương Thanh Vân :
- Thiếu chủ, thuộc hạ từng bẩm cáo với Thiếu chủ rằng, Thiếu chủ là hậu nhân duy nhất của Tam Bí, cho nên tất cả mọi đệ tử cùng người của Tam Bí đều phải phục tùng Thiếu chủ, hãy đỡ nàng lên, nói rằng cho phép nàng bình thân.
Đông Phương Thanh Vân vội đỡ Tiêu Phụng Hoàng lên nói :
- Cô nương bình thân?
Tiêu Phụng Hoàng đáp :
- Đa tạ Thiếu chủ? Hiện tại tì nữ sẽ đi tìm năm người còn lại về đây phục thị Thiếu chủ.
- Được, đi đi?
- Khi nào và ở đâu, chúng tì nữ có thể tái kiến Thiếu chủ?
Đông Phương Thanh Vân bất giác lẩm bẩm :
- Đến kiếp sau gặp lại?
Tiêu Phụng Hoàng biến sắc :
- Vì sao Thiếu chủ nói vậy?
Đông Phương Thanh Vân biết mình lỡ lời, vội mỉm cười :
- Không có gì, hãy đi đi?
Tiêu Phụng Hoàng bỗng hạ giọng :
- Bẩm Thiếu chủ, hiện có khoảng mười người đang theo dõi chúng ta. Phải chăng Thiếu chủ muốn hạ lệnh?
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Không, hãy đi đi.
Tiêu Phụng Hoàng lại quì xuống :
- Thiếu chủ sắc diện dị thường, tì nữ tuy bất tài nhưng xin người cũng không nên khinh thị.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên lắc đầu :
- Hãy mau đứng lên, tại hạ...
Tích Thư Nhân bỗng xen vào :
- Tiểu cô nương, Thiếu chủ đã cho phép cô nương đứng lên, chúng ta phải gấp lên đường rồi.
Đông Phương Thanh Vân hiểu ý, lại đỡ Tiêu Phụng Hoàng dậy :
- Cho phép cô nương bình thân, bổn Thiếu chủ phải đi rồi.
Tiêu Phụng Hoàng lắc đầu :
- Thỉnh Thiếu chủ lên kiệu, bẩm Thiếu chủ lại có thêm hai người nữa tới theo dõi chúng ta, hai người này có thể là nữ nhân, họ có khinh công cực cao, ồ, lại có hai vị nữa tới, cũng là nữ nhân, phải rồi, bẩm

Thiếu chủ, Phong Lưu Ngân Hồ đã xuất hiện.
Đông Phương Thanh Vân sững người, vội cất giọng sang sảng :
- Ngọc Dinh, muội hãy hiện thân?
Lời vừa dứt, một bóng tử y đã tới sát bên Đông Phương Thanh Vân, quì xuống cất giọng dịu dàng :
- Tướng công, hãy nghe lời tiện thiếp nói đừng tới Thanh Chung, cho tới hiện tại Ma cung và Quỷ lâm đã phái thêm mười hai Hoạt thi cùng bốn yêu nữ nữa tới, lực lượng quá ư chênh lệch, khó bề ứng phó, tướng công...
Đông Phương Thanh Vân cười thầm :
- Thực không ngờ ta lại có một thê nhi như vậy.
Trần Ngọc Dinh sững người hỏi :
- Tướng công đã quyết ý rồi sao?
- Đúng vậy?
- Tiện thiếp kính phục tướng công, song không vì thế mà không lo lắng.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Được rồi, Tiêu Phụng Hoàng cô nương hãy lên kiệu, chúng ta đi thôi.
Tiêu Phụng Hoàng bước đến trước mặt Trần Ngọc Dinh quì xuống :
- Tì nữ tham kiến Thiếu chủ mẫu, thỉnh Thiếu chủ mẫu lên kiệu.
Trần Ngọc Dinh ngạc nhiên, vội đỡ Tiêu Phụng Hoàng lên :
- Tiểu cô nương hãy bình thân, ta còn nhiều việc cần làm nên đi trước. Đường đi tới còn lắm gian nan, thỉnh cô nương quan tâm tướng công.
Nói đoạn, nàng quay lại nói với Đông Phương Thanh Vân :
- Tướng công, tiện thiếp đi đây, hẹn tái ngộ tại Thanh Chung, đây là cơ hội cuối cùng, những mong lần này thiếp không uổng phí công sức, xin tướng công bảo trọng?
Dứt lời nàng thi triển khinh công mà đi.
Tích Thư Nhân nói :
- Kính thỉnh Thiếu chủ lên kiệu? Tiểu cô nương cũng thỉnh cô nương lên kiệu phục thị Thiếu chủ.
Đúng lúc ấy một bóng trắng toát với thân pháp khinh công vô cùng kỳ ảo xuất hiện, người này bỗng quì xuống hô lớn :
- Tham kiến Thiếu chủ.
Thụ Thi Chiêu Hồn và Tích Thư Nhân cùng kêu lên :
- Ồ? Quỷ Tinh Linh?
Đông Phương Thanh Vân còn chưa biết người này thế nào, đã nghe Tích Thư Nhân nói :

- Bẩm Thiếu chủ, đây chính là Quỷ Tinh Linh một trong hai mươi bốn đệ tử của sư tôn.
Đông Phương Thanh Vân nghe thế bèn nói với Quỷ Tinh Linh :
- Ngươi hãy bình thân, hiện tại chúng ta phải gấp tiến về Phụng Hoàng sơn, những chuyện khác để sau hãy nói.
Quỷ Tinh Linh vội đáp :
- Đa tạ Thiếu chủ.
Thế rồi cả bọn cùng kéo nhau đi. Đông Phương Thanh Vân lên kiệu có Tiêu Phụng Hoàng ngồi bên phục thị. Vì quá nhiều ngày trèo non lội suối, trong người đã có phần mệt mỏi, nên chỉ một thoáng sau chàng đã ngủ thiếp đi.
Khi Đông Phương Thanh Vân tỉnh lại thì trời đã là buổi bình minh, ánh dương quang chiếu rọi khắp nơi, chàng thấy mình đang nằm, bèn vội ngồi lên, bỗng có một bàn tay mát lạnh dịu mềm đặt lên trán chàng, một giọng nói ngọt ngào vang bên tai :
- Bẩm Thiếu chủ, chúng ta đã tới Thanh Chung.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Ta đã ngủ bao lâu rồi?
- Bẩm Thiếu chủ hai ngày đêm, hiện ta đã lên Phụng Hoàng sơn và đang tiến về Thanh Chung.
Đông Phương Thanh Vân quay đầu về phía sau, bảy vị Chưởng môn cũng đã tề tựu đông đủ, ngoài ra còn có thêm hai mươi cao thủ nữa, lập tức chàng thấy vô cùng phấn chấn. Thiếu Lâm chưởng môn đã bước tới :
- Thí chủ, Tích Thư thí chủ đã nói ra mọi kế hoạch, thí chủ vì võ lâm chánh nghĩa, lao khổ quá nhiều, có nghỉ ngơi một chút cũng là thường tình.
Đông Phương Thanh Vân vội nói :
- Đa tạ đại sư chiếu cố.
Dứt lời, chàng quay lại nói với Tiêu Phụng Hoàng :
- Tiêu cô nương, từ đây tới Thanh Chung không quá một trăm trượng, hãy ở lại đây chờ lệnh. Nếu có sự cố hãy trở về nguyên vị đợi ta.
Tiêu Phụng Hoàng muốn nói điều gì song lại thôi, cất giọng thảm não :
- Tuân mệnh Thiếu chủ.
Đông Phương Thanh Vân lại quay qua Thiếu Lâm chưởng môn :
- Tại hạ sẽ lên tới Thanh Chung trước, nếu tại hạ chưa lên tiếng, xin mọi người đừng lên vội.
Thiếu Lâm chưởng môn nói :

- Lão nạp cùng bảy đại môn phái xin nghe lệnh.
Thần Quân Tú Sĩ bỗng nói :
- Bẩm Thiếu chủ, mười lăm tùy tùng trong Quỷ lâm rất có thể xuất hiện, không biết ý Thiếu chủ thế nào?
Đông Phương Thanh Vân lắc đầu rồi lại gật đầu :
- Để lúc đó hãy tính, tuy địch nhiều ta ít, cũng phải chiến đấu, thành bại chưa thể biết. Chúng ta đi.
Dứt lời, chàng phi thân đi trước, bốn vị tùy tùng theo sau, không rời chàng nửa bước.
Thanh Chung là một ngôi cổ mộ rất lớn, rộng hai mươi trượng cao mười trượng, trước cổ mộ có tấm bia lớn khắc hai chữ “Thanh Chung”, hai bên tả hữu có hai tượng đá, phía trước có thạch bàn, trên bàn có án hương, thẻ bài cùng hương khói tỏa mù mịt dường như có người vừa cúng tế vậy.
Toàn bộ ngôi mộ cổ được xây bằng đá hoa cương, bóng lộn như gương, được ánh dương quang buổi sớm chiếu tới, hắt lên muôn vàn đạo hào quang rực rỡ. Lúc này trên khoảng trống trước thạch bàn có rất nhiều người đang đứng.
Đứng trước nhất là mười hai Hoạt thi toàn thân cứng đờ, bao vây toàn bộ phía trước mộ, sau đó một chút vẫn là mười hai Hoạt thi đứng sát cạnh cửa vào mộ.
Hàng thứ ba có bốn đại hán thân hình tráng kiện, trong tay ai nấy đều cầm đoản tiêu.
Bên thạch bàn có bốn người đang ngồi, bốn người này chính là Tứ tiên, đối diện với thạch bàn.
Sau lưng Tứ tiên có bốn nữ nhân, hữu chưởng của nữ nhân đặt trên huyệt đạo sau gáy Tứ tiên.
Sau cùng là Tuệ Mẫn, Lãnh Tuyết Quyên, và Ma cung Phó cung chủ. Ba người này đều đứng xoay lưng về phía cổ mộ.
Bỗng có năm người xuất hiện, năm người này chính là Đông Phương Thanh Vân cùng bốn tùy tùng.
Kẻ biến sắc trước tiên chính là Di nương của Tuệ Mẫn, vị Phó cung chủ của Ma cung âm hiểm này, thoáng biến sắc, đã cười giảo quyệt, lạnh lùng nói :
- Chờ đợi các vị quá lâu, hiện tại mới giá lâm đó ư?
Đông Phương Thanh Vân chỉ khẽ hừ một tiếng, không đáp, năm người vẫn đứng im bất động.
Tình huống này cứ giữ nguyên như vậy trong thời gian cạn một tuần trà, bỗng bốn nữ nhân phía sau Tứ tiên cùng thoái lui một bước, đồng thanh hô :

- Vương Thạch An, xuất chưởng... Đàm Lục Thành xuất chưởng, Thành Diệu Tây xuất chưởng, Tạ An Hùng xuất chưởng.
Đây chính là tên thực của Tứ tiên, Đông Phương Thanh Vân chú mục nhìn đi chỉ thấy Tứ tiên đờ đẫn đứng lên, thần thái tựa hồ bị người hớp hồn vậy, cả bốn lão nhân cùng vận thần công, đồng thời phát chưởng.
Tám luồng kình phong thế tựa sóng dữ xô bờ, chưởng thanh vang như sấm rền.
Tấm thạch bàn bị tám luồng chưởng phong đánh tới, nổ một tiếng vang trời, mặt đất rung bần bật, đá bay cát chạy, trong đám loạn thạch xuất hiện một cửa động cao sáu trượng, rộng ba trượng.
Sau khi xuất chưởng, Tứ tiên cũng ngẩn người hồi lâu tựa hồ kẻ vừa tỉnh mộng còn chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, lại thấy Tứ tiên cùng quay phắt lại, huy động song chưởng công kích Tứ kiều.
Đông Phương Thanh Vân thấy vậy bèn nói :
- Ai muốn vào Thanh Chung có thể từ sau mộ mà tiến vào, Thần Quan Tú Sĩ, ngươi hãy đi vòng ra sau mộ, leo lên nóc mộ, sau đó nhảy xuống thạch bàn mà vào mộ, hiểu chưa?
Thần Quan Tú Sĩ vội đáp :
- Tuân lệnh Thiếu chủ.
Trong tiếng dạ vang Thần Quan Tú Sĩ phi thân lướt về phía sau mộ.
Đông Phương Thanh Vân lại nói :
- Thụ Thi Chiêu Hồn, ngươi hãy mau đi kêu Chưởng môn bảy phái theo gót Thần Quan Tú Sĩ mà vào mộ, Khi ngươi đáp xuống thạch bàn, cần ở đó làm nội ứng.
Thụ Thi Chiêu Hồn đáp :
- Tuân lệnh Thiếu chủ.
Nói đọan y quay mình bỏ đi. Lúc này Đông Phương Thanh Vân bỗng hét lớn :
- Tứ tiên tiền bối, mau vào Thanh Chung.
Tứ tiên đang động thủ với Tứ kiều, nhất tề phát chưởng lướt về phía độc khẩu dẫn vào Thanh Chung.
Đông Phương Thanh Vân lại quay qua nói với Tích Thư Nhân :
- Tích Thư Nhân, ngươi có thể mang ta vượt qua đám Hoạt thi kia không?
Tích Thư Nhân vội đáp :
- Bẩm Thiếu chủ, thuộc hạ có thể.
Đông Phương Thanh Vân lại quay sang Quỷ Tinh Linh nói :
- Ngươi hãy thi triển tuyệt đỉnh khinh công dùng đấu pháp Du tẩu chiến đấu với Hoạt thi.

Quỷ Tinh Linh vội đáp :
- Tuân lệnh.
Bỗng một thanh âm trầm hùng vang lên :
- Hài tử, lão phu đã tới...
Đông Phương Thanh Vân vội ngước mắt nhìn thì thấy người vừa nói là Quỷ Cốc tiên sinh. Chàng vội cung tay nói :
- Tiền bối có việc gì?
Quỷ Cốc tiên sinh cất giọng sang sảng :
- Vì võ lâm chính nghĩa, lão phu muốn tham dự cuộc đấu. Hài tử, không, Thiếu chủ, từ nay về sau, Vô Danh lão nhân sẽ gọi ngươi là Thiếu chủ. Chúc Thiếu chủ thành công, mọi sự nơi hậu tuyến đều đã an bài. Chưởng môn bảy phái cùng Thụ Thi Chiêu Hồn đã xuất phát, lão phu lại muốn trợ chiến cho Quỷ Tinh Linh.
Dứt lời, Quỷ Cốc tiên sinh không đợi Đông Phương Thanh Vân trả lời, đã lao vút đi, Đông Phương Thanh Vân vội kêu lên :
- Vô Danh tiền bối, hãy khoan.
Nhưng đã quá trễ, Vô Danh lão nhân đã xông vào giữa đám Hoạt thi đứng trước Thanh Chung.
Đông Phương Thanh Vân bỗng quát lớn :
- Tích Thư Nhân, hãy mang ta lướt qua đám Hoạt thi.
Khi Tích Thư Nhân vừa động thân, bỗng một tiếng cười âm lãnh vang lên trên thạch bàn phía trước động khẩu. Đã thấy một người đứng sừng sững, người này chính là Thần Quan Tú Sĩ.
Lúc này tiếng tiêu rít lên, Quỷ Tinh Linh như bóng quỷ mị thoắt ẩn thoắt hiện trong đám Hoạt thi, lập tức hành động của đám Hoạt thi rối loạn.
Đông Phương Thanh Vân vội nói :
- Thời cơ đã đến, mau.
Tích Thư Nhân bèn ôm lấy chàng, tung mình lướt qua đám Hoạt thi. Chân vừa chạm đất, Đông Phương Thanh Vân lập tức nghiêng mình tuốt kiếm quát :
- Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ, hãy mau tiến vào Thanh Chung.
Vừa quát, chàng vừa phóng kiếm đâm về phía Ma cung Phó cung chủ.
Lại một tiếng cười lạnh lẽo vang lên, Thụ Thi Chiêu Hồn đã nhảy tới thạch bàn, lần này hơn một trăm cao thủ của bảy đại môn phái cũng đã nhảy vào trường đấu.
Đông Phương Thanh Vân lại nói :
- Tích Thư Nhân hãy mau cùng Thần Quan Tú Sĩ trợ chiến cho Tứ

tiên.
Vừa nói chàng vừa mau chóng nghiêng người né tránh thế công của Ma cung Phó cung chủ. Tích Thư Nhân cùng Thần Quan Tú Sĩ lao về phía Tứ tiên, đồng thời nói :
- Tứ tiên cùng bảy vị Chưởng môn mau vào Thanh Chung.
Đông Phương Thanh Vân sau khi tránh khỏi thế công, vội huy động trường kiếm chuẩn bị công kích. Cùng lúc ấy, một mùi hương kỳ dị xông thẳng vào mũi chàng.
Chàng hãi kinh kêu lên :
- Yêu nữ... yêu nữ... Mọi người mau vào Thanh Chung.
Chàng vừa dứt lời, tiếng tiêu bi thương ai oán chợt vang lên, đồng thời trong trường xuất hiện tám thiếu nữ sắc đẹp mê hồn, thảy đều lõa thể. Bỗng một thanh âm của nữ nhân vang lên :
- Tướng công, Ngọc Dinh đã tới. Sáu tì nữ hãy mau thi triển tuyệt học để khắc chế Ma hương quỷ âm...
Lập tức tiếng chuông tiếng khánh vang lên tính tang tình tang, cùng với tiếng ca trong trẻo vang lên hòa với tiếng kêu ai oái bi thương...
Song đã quá trễ, Đông Phương Thanh Vân kêu hự một tiếng ngã lăn ra đất.
Ánh dương quang lúc này đã chiếu khắp Thanh Chung, hào quang rực rỡ chói mắt.
Nhưng trong phạm vi mười trượng trước ngôi cổ mộ, một trường đại huyết chiến kinh tâm động phách đã bắt đầu.
Khi Đông Phương Thanh Vân kêu lên và ngã xuống, Tuệ Mẫn phi thân lao tới ôm lấy chàng. Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ đều đứng ngẩn người nhìn, Vô Danh lão nhân lảo đảo thoái lui mấy bước rồi ngã bịch ra đất. Quỷ Tinh Linh cùng Thụ Thi Chiêu Hồn song mục trợn ngược tựa hồ đang cố chống cự lại với mùi hương kỳ dị.
Tiếng tiêu ai oán vẫn day dứt mãi không thôi.
Tiếng ca hát cũng vang lên bất tuyệt. Một Hoạt thi lao tới trước mặt Quỷ Tinh Linh, song thủ cất lên ngang ngực đẩy ra một chưởng đánh trúng Quỷ Tinh Linh. Quỷ Tinh Linh hự một tiếng, thoái lui hai bước, bên tai bỗng nghe tiếng thì thầm :
- Quỷ Tinh Linh, ta là giả Hoạt thi mau lao tới để ta dùng chưởng đánh ngươi về phía Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ mau.
Quỷ Tinh Linh vội phi thân về phía Hoạt thi, dùng truyền âm nhập mật hỏi :
- Thiếu chủ thì sao?
Hoạt thi trả lời :
- Thiếu chủ cần phải vào Quỷ lâm một chuyến, mọi sự đã an bài

xong, hiện tại hãy mau đến chỗ Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ.
Quỷ Tinh Linh chỉ cảm thấy trước ngực bị trúng một chưởng bèn rú lên một tiếng, vừa rú Quỷ Tinh Linh vừa búng người thuận theo thế chưởng lao về phía Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ, chân vừa chạm đất bèn xách hai người kia lên lao vào Thanh Chung.
Cùng lúc đó một yêu nữ lõa thể lao về phía Thụ Thi Chiêu Hồn tống một chưởng đẩy về phía Thanh Chung. Thụ Thi Chiêu Hồn ngã vật ra, thần trí có phần tỉnh lại, đã nghe một thanh âm truyền vào tai :
- Ta là Sầu Trúc Can giả Hoạt thi, việc của Thiếu chủ đã an bài, hãy mau vào Thanh Chung.
Thụ Thi Chiêu Hồn la lên :
- Thiếu chủ... Thiếu chủ...
Vừa kêu y vừa lao vào Thanh Chung. Mọi sự vừa xảy ra, thảy đều lọt vào mắt Trần Ngọc Dinh, nàng khóc không thành tiếng, nước mắt lả chả, kêu lên thảm thiết :
- Tướng công... tướng công...
Lúc này Ma cung Phó cung chủ bỗng quát lên giận dữ :
- Hãy giao tiểu tử kia cho tì nữ đem về Quỷ lâm mau? Tam trưởng lão hãy phái mười hai Hoạt thi vào Thanh Chung, mười hai Hoạt thi còn lại bao vây bên ngoài. Tuệ Mẫn, Lãnh Tuyết Quyên hãy theo ta vào Thanh Chung.
Dứt lời mụ phi thân lao vào trước. Lãnh Tuyết Quyên bám sát theo sau.
Chỉ có Tuệ Mẫn vẫn ôm lấy Đông Phương Thanh Vân, lệ châu lã chã cất giọng nghẹn ngào :
- Ca ca, vì sao ca ca phải đối đầu với Di nương? Nếu ca ca không làm thế, có phải tốt hơn nhiều rồi không, nay ca ca bị đưa về Quỷ lâm, chúng ta chẳng những sớm tối không được gặp nhau, mà... mà tánh mạng của ca ca cũng bị đe dọa...
Lúc này sáu tì nữ của Tọa Long Sinh đã dời xa khỏi Hoạt thi chừng mười trượng.
Hai trưởng lão của Ma cung thổi tiêu phái mười hai Hoạt thi tiến vào Thanh Chung, một trưởng lão bèn bước theo sau mà vào. Còn lại mười hai Hoạt thi từ khoảng cách xa hơn cũng tiến tới vây lấy ngôi cổ mộ.
Đã thấy bốn yêu nữ lõa thể tiến tới trước mặt Tuệ Mẫn nói :
- Bẩm Thiếu cung chủ, Phó cung chủ đã hạ lệnh đem thiếu niên này về Quỷ lâm, chẳng hay ý thiếu cung chủ thế nào?
Tuệ Mẫn nước mắt vòng quanh, chẳng còn cách nào khác đành giao Đông Phương Thanh Vân cho bốn yêu nữ, nàng nức nở :

- Ca ca, Tuệ Mẫn nhất định sẽ đến Quỷ lâm gặp ca ca.
Nói rồi nàng quay người tiến vào Thanh Chung.
Trên sáu chiếc kiệu hòa, Tiêu Phụng Hoàng mặt trắng bệch, đôi mắt phụng trợn tròn phẫn nộ, nàng không khóc, nhưng ruột gan đau như cắt. Nàng đã chăm sóc cho Đông Phương Thanh Vân hơn hai ngày qua, nàng đã thầm thương trộm nhớ vị Thiếu chủ khí phách hiên ngang này rồi.
Hiện tại Thiếu chủ của nàng đã lọt vào tay địch nhân, thử hỏi làm sao nàng không đau lòng cho được?
Trong chớp mắt, nàng lập tức quyết định cần phải xả thân cứu chúa để có thể hầu hạ chàng suốt đời...
Do vậy, Tiêu Phụng Hoàng vội xuống kiệu nói :
- Các vị tì nữ mau xuống kiệu.
Chỉ thấy năm bạch y thiếu nữ cùng phi thân nhảy xuống kiệu, lướt tới bên mình Tiêu Phụng Hoàng. Tiêu Phụng Hoàng tiếp :
- Các vị mỗi người theo gót một yêu nữ, Thiếu chủ lọt vào tay yêu nữ nào thì lập tức phải động thủ đoạt lại, bất luận thế nào cũng phải cứu được Thiếu chủ.
Năm vị bạch y thiếu nữ đồng thanh :
- Được, chúng ta hãy tới cứu Thiếu chủ.
Vừa nói cả sáu tì nữ cùng phi thân lướt về phía Thanh Chung.
Hai gã Hoạt thi đợi Tiêu Phụng Hoàng đến gần, bỗng huy động song chưởng vừa định công kích.
Nói ra cũng kỳ quái, Tiêu Phụng Hoàng chỉ khẽ liếc qua hai Hoạt thi một lượt, cả hai cùng đứng sững lại, không dám nghênh chiến, thu hồi song thủ.
Bốn yêu nữ lõa thể vội lắc mình lao tới vây lấy nàng.
Bốn yêu nữ lõa thể đang mang Đông Phương Thanh Vân thấy vậy bèn gấp phi thân về phía một cỗ đại kiệu.
Tiêu Phụng Hoàng chỉ cười nhạt một tiếng, lắc mình né thóat khỏi thế công của bốn yêu nữ, mũi chân điểm nhẹ, thân hình tà tà bay tới cỗ đại kiệu.
Bỗng một bóng hồng y như một cụm hoa lửa phi thân lao tới mang theo hai luồng kinh phong vũ bao chặn lấy Tiêu Phụng Hoàng.
Tiêu Phụng Hoàng khẽ hừ một tiếng, song thủ khoa tròn, vỗ ra một luồng chưởng phong chếch lên, đồng thời thân hình cũng chậm lại nhẹ nhàng đáp xuống. Chỉ nghe một tiếng “bùng”, hồng y nữ đã bị bức thoái lui bốn thước rồi lảo đảo đáp xuống.
Tiêu Phụng Hoàng vẫn đứng im bất động, mặt lạnh tựa hàn sương nói :

- Hãy mau trả lại Thiếu chủ cho bổn cô nương, bằng không đừng trách bổn cô nương hạ thủ bất lưu tình.
Hồng y thiếu nữ cũng là một yêu nữ, ả tuy ăn vận tề chỉnh song thần sắc vẫn toát đầy vẻ yêu mị, ả nói :
- Ngươi nói quá dễ.
Tiêu Phụng Hoàng chẳng nói chẳng rằng, lắc mình lao tới tả thủ co về trước ngực, hữu thủ xỉa chếch tới, yêu nữ khẽ hừ một tiếng, thân hình tràn ngang qua mé hữu, đã né được đòn công kích của Tiêu Phụng Hoàng, song yêu nữ không phản kích mà hét lên :
- Dừng tay?
Tiêu Phụng Hoàng lạnh giọng :
- Tiểu yêu nữ, ngươi tính giở trò ma gì vậy?
Yêu nữ mỉm cười, dịu giọng :
- Cho ngươi hay thiếu niên này cũng là Thiếu chủ của bổn cô nương, ta hỏi ngươi vậy ta có cần mang chàng về hay không?
Tiêu Phụng Hoàng kinh ngạc :
- Ngươi lại muốn nhiếp tạo hoang ngôn hả?
Yêu nữ cười tiếp :
- Điều này là sự thực. Võ công của cô nương quả là cao tuyệt, mà lời của bổn cô nương nói cũng là thiên chân vạn xác, vậy chàng là gì của cô nương?
- Thiên chân vạn xác? Cho ngươi hay, đó là Thiếu chủ của ta.
Yêu nữ cười ngặt ngẽo :
- Vậy thì đúng rồi, cùng là người nhà sao lại động binh? Hơn nữa, chủ nhân Quỷ lâm cũng là phu nhân của vị thiếu niên này, thử hỏi như vậy là đắc tội sao?
Lúc này bốn tên yêu nữ lõa thể đã đem Thanh Vân vào trong cỗ đại kiệu, chỉ nghe từ trong kiệu truyền ra một thanh âm lanh lảnh :
- Mau rời khỏi đây?
Tiêu Phụng Hoàng biến sắc, bây giờ nàng mới phát giác mình trúng gian kế, vừa rồi yêu nữ nói như vậy chính là muốn dụng kế hoãn binh, lập tức nàng hét lên :
- Ngươi tránh ra...
Vừa nói Tiêu Phụng Hoàng vừa cất người bay vút lên.
Lúc ấy, năm tì nữ cũng đuổi tới nơi, nhưng đã thấy cỗ đại kiệu tựa hồ như mọc thêm cánh, từ từ bay lên rồi lao vút đi, tốc độ nhanh không tưởng tượng nổi, chỉ trong nháy mắt đã biến mất dạng.
Lúc này hồng y yêu nữ cũng tung người lên chặn lấy đường tiến của Tiêu Phụng Hoàng.
Tiêu Phụng Hoàng giận dữ :

- Cút mau...
Lời còn chưa dứt chỉ nghe “ầm” một tiếng. Yêu nữ kêu hự lên một tiếng, thân hình như diều đứt dây văng ra xa ba trượng, ngã ngay ra đất.
Tiêu Phụng Hoàng không dám chậm trễ, vội lao tới truy đuổi. Bỗng ba cụm hoa lửa lao tới, một tiếng rít vang lên :
- Hãy khoan...
Lời vừa dứt lại có ba hồng y thiếu nữ nữa chặn lấy đường tiến của Tiêu Phụng Hoàng.
Tiêu Phụng Hoàng lòng như lửa đốt, nàng biết, đợi khi nàng cùng năm tì nữ hạ thủ bốn tên yêu nữ thì đã quá trễ, nàng bèn đau xót than :
- Thiếu chủ, những mong cao xanh phò hộ, chúng tì nữ sẽ đợi Thiếu chủ suốt đời, những mong gặp lại Thiếu chủ. Ôi?
Ba tên yêu nữ vẫn đứng nhìn thản nhiên, nhưng sau đó khóe miệng ẩn hiện nụ cười gian hiểm.
Lại nói tới Đông Phương Thanh Vân đã tỉnh lại, chỉ cảm thấy dường như chàng đang nằm trên muôn vàn cơn sóng nhỏ không ngớt lắc lư bập bềnh, nhưng toàn thân không thể động đậy, tứ chi rã rời mềm nhũn.
Lập tức chàng nhớ tới Tiêu Phụng Hoàng, nhớ tới lời hát ru êm ái hòa lẫn với tiếng chuông vang lên tình tang, chỉ là lúc này tiếng tình tang cùng lời hát ru đã im bặt.
Đông Phương Thanh Vân cố nhấc đôi mí mắt nặng trịch lên nhìn, bất giác tâm can rúng động. Thì ra trong làn hương kỳ dị đang xộc vào mũi chàng hiện ra một khuôn mặt mỹ nhân mờ ảo, son phấn lòe loẹt, đôi môi đỏ chót, mỹ nhân toàn thân lõa lồ, da thịt trắng ngần, làn tóc rối xõa xuống trên bờ ngực tròn căng phập phồng, mọi vật đều mờ ảo tựa như trong mơ vậy.
Đông Phương Thanh Vân nhắm chặt mắt lại mà thân hình mỹ nhân vẫn hiện ra rõ từng nét trong óc chàng. “Đây là một mỹ nhân diễm lệ” chàng thoáng nghĩ như vậy, đã thấy mùi hương kỳ dị càng nồng hơn, ý niệm tà dục bùng cháy, song chàng bỗng nhớ rằng trước khi hôn mê, chàng đã ngửi thấy mùi hương này, vừa nghĩ vậy, chàng biến sắc, bao nhiêu dục niệm đều tiêu tan.
Lẽ nào chàng đã bị yêu nữ bắt rồi? Bị dẫn tới nơi nào đây? Không Trung quỷ lâm hay là Hàn Đàm Ma cung?
Mùi hương kỳ dị mỗi lúc một nồng, xộc thẳng vào mũi chàng, do vậy dục vọng lại nổi lên, bất giác Đông Phương Thanh Vân mở choàng mắt ra, yêu nữ mỉm cười, nụ cười đầy vẻ ma quai, thị nói :

- Tướng công tỉnh lại rồi đó ư?
Đông Phương Thanh Vân mấp máy môi muốn nói, nhưng có vật gì chặn ngang nơi cổ họng khiến chàng không nói thành lời.
Yêu nữ lại nói :
- Thiếu chút nữa tiện tì quên rằng tướng công không thể nói....
Lời sau còn chưa nói hết, yêu nữ đã cúi xuống dùng đôi môi đỏ chót, nóng rực gắn lên miệng chàng....
Hồi lâu sau, yêu nữ rời chàng ra, vừa thở hồng hộc vừa nói :
- Nếu tướng công không phải là nam hài tử của Lâm chủ, tiện tì thề sẽ phản bội Quỷ lâm, mà theo hầu tướng công mãn kiếp.

Hồi 06
Di Lạc thần công

Trong dãy Nga Mi cao chọc trời, quanh năm bao phủ có một ngọn sơn phong hình tựa một cái đầu lâu, trên đỉnh lại có rừng cây rậm rạp, xa trông tựa như một cái đầu lâu tóc mọc xanh rì, vô cùng quái dị, tòa sơn phong này chính là đại bản doanh của Không Trung quỷ lâm, nơi mà hơn một trăm năm nay võ lâm giang hồ đồn đại rằng kẻ nào tới đây rồi mãi mãi không thể trở về.
Lúc này trên con đường sơn đạo gập ghềnh hiểm trở, vắt ngang sườn núi lại có một đội mã kiệu đang phóng đi như bay, đội mã kiệu hướng về phía Quỷ lâm mà lên...
Bỗng đội mã kiệu nhất tề dừng lại, đã thấy Ma cung Phó cung chủ, quay lại nói với Lãnh Tuyết Quyên :
- Quyên nhi, Di mẫu và Tuệ Mẫn sẽ đi tiếp, ngươi hãy quay về đi, cho ta gởi lời vấn an lệnh đường.
Lãnh Tuyết Quyên vội thi lễ nói :
- Hãy để điệt nữ tiễn Di nương một đoạn.
- Khỏi, đại sự khẩn yếu, hãy nhớ lấy, đem cuốn thứ hai của Huyền Mê ma kinh giao cho Lâm chủ di nương, nói rằng vài ngày nữa ta sẽ đến cùng nghiên cứu biết chưa?
- Tuân lệnh.
Ma cung Phó cung chủ bỗng quay lại nói :
- Chuyển hướng, đi...
Ma cung Phó cung chủ tay dắt Tuệ Mẫn bước đi, chỉ có Tuệ Mẫn còn ngoái lại, buồn rầu nói :
- Thư thư hẹn gặp lại?
Lãnh Tuyết Quyên cũng nói :
- Hẹn gặp lại, Tuệ Mẫn?
Thần sắc cả hai thiếu nữ đều cực kỳ âm u, họ nhìn nhau, đồng thời cùng liếc mắt về phía cỗ đại kiệu, buột miệng thở dài. Lãnh Tuyết Quyên quay đi, khoát tay nói :
- Đi...
Tiếp đó nàng lướt lên hàng đầu, từ từ tiến tới, đợi đến khi đội ngũ của Tuệ Mẫn đã đi xa, nàng mới lùi lại cuối hàng, nơi Tứ kiều đang đứng nói :

- Tứ kiều dẫn đường, bổn cô nương phải nghỉ một chút.
Tứ kiều cùng đáp :
- Tuân lệnh Thiếu lâm chủ...
Lãnh Tuyết Quyên vội lướt đến cỗ đại kiệu, khẽ lắc người, đã tiến vào trong, nàng nói :
- Tư Đồ Ngọc Châu, ngươi tạm rời khỏi đây.
Tư Đồ Ngọc Châu từ từ đứng lên nói :
- Tuân lệnh Thiếu lâm chủ..
Lãnh Tuyết Quyên chờ yêu nữ ra khỏi kiệu mới ngồi xuống, đắm đuối nhìn thiếu niên đang nằm, bất giác má phấn đỏ bừng.
Thiếu niên nằm trên giường vô cùng tuấn tú, mày rậm mũi cao, răng trắng môi hồng, tuy đang ngủ song gương mặt vẫn toát đầy vẻ anh tuấn siêu phàm, chàng chính là Đông Phương Thanh Vân.
Lãnh Tuyết Quyên má phấn tuy đỏ bừng tựa hoa đào, song vẫn không giấu nổi sắc bi thương vô hạn, nàng hơi cúi xuống hôn nhẹ lên trán chàng rồi lập tức ngồi thẳng người lại.
Cùng lúc ấy, Đông Phương Thanh Vân tỉnh lại.
Chàng mở bừng mắt ra, chợt thấy Lãnh Tuyết Quyên đang ngồi cạnh mình, mắt chàng thoáng lộ nét ngạc nhiên, môi mấp máy tựa hồ muốn nói. Lãnh Tuyết Quyên vội dùng ngón tay điểm tới trước ngực, Đông Phương Thanh Vân toàn thân chấn động, đã biết á huyệt được giải, bèn hắng giọng nói :
- Cô nương muốn đem tại hạ đi đâu?
Lãnh Tuyết Quyên thở dài :
- Không Trung quỷ lâm, kỳ thực...
Đông Phương Thanh Vân đỡ lời :
- Tại hạ biết cô nương không thể làm chủ việc này, tại hạ thực bị đưa tới Không Trung quỷ lâm ư?
Lãnh Tuyết Quyên lệ châu lã chã :
- Đúng vậy?
Hiện tại Đông Phương Thanh Vân đà có vài phần an tâm, vì đây chính là điều chàng muốn, nay chỉ còn chưa biết Tích Thư Nhân cùng bảy vị Chưởng môn đã vào Thanh Chung tình hình thế nào mà thôi.
Lãnh Tuyết Quyên thấy chàng im lặng, bèn hỏi :
- Tướng công giận thiếp ư?
Đông Phương Thanh Vân bèn nói :
- Cô nương đã không làm chủ, có gì để giận, nhưng tại hạ còn nghi hoặc về việc gia mẫu có phải là Lâm chủ hay không?
Lãnh Tuyết Quyên gật đầu :

- Phải, song cũng như thiếp mà thôi. Lần này tướng công tới Quỷ lâm chỉ e lành ít dữ nhiều, nhưng thiếp và Tuệ Mẫn sẽ có cách cứu tướng công ra.
Đông Phương Thanh Vân nghe vậy thầm than :
"Trời ơi? Mẫu thân của ta lại là Quỷ lâm Lâm chủ, điều này thực khiến ta quá bất ngờ. Song dù là thế nào ta cũng phải gặp được mẫu thân một lần để hỏi cho ra tung tích của phụ thân."
Lãnh Tuyết Quyên lại thở dài :
- Tướng công đã vào Quỷ lâm rồi, thì thiếp nghĩ lệnh đường cũng khó lòng gặp được tướng công.
Đông Phương Thanh Vân lại hỏi :
- Điều này cũng thực kỳ quái, Lâm chủ đã có thân phận tối cao tại Quỷ Lâm, lẽ nào lại không thể tự chủ hành động?
Lãnh Tuyết Quyên đáp :
- Một lời khó nói hết.
Đông Phương Thanh Vân gằn giọng :
- Vậy thì ai mới có tự do.
Lãnh Tuyết Quyên thở dài :
- Tướng công, xin tướng công thể lượng cho nỗi khổ của thiếp, đừng lớn tiếng như vậy, thiếp đã vi phạm cấm lệnh mà giải huyệt cho tướng công, lẽ nào...
Đông Phương Thanh Vân cất giọng buồn rầu :
- Tại hạ hiểu?
Song phương trầm mặc hồi lâu.
Lãnh Tuyết Quyên nhìn chàng, giọng thiểu não :
- Những mong tướng công bảo trọng, thiếp cáo lui.
Đông Phương Thanh Vân vội hạ giọng :
- Hãy khoan...
Lãnh Tuyết Quyên quay lại hỏi :
- Tướng công còn muốn nói điều gì?
Đông Phương Thanh Vân khẽ gật đầu nói :
- Chuyến này tới Quỷ lâm tại hạ sẽ được an trí ở đâu?
- Tướng công sẽ bị giam cầm tại Cầm Long động, sau đó sẽ phán quyết.
Lãnh Tuyết Quyên vừa nói vừa điểm vào á huyệt cùng thùy huyệt của Đông Phương Thanh Vân, rồi nói :
- Tướng công, hẹn lại kiếp sau?
Nói rồi nàng bỏ đi, không lâu sau Đông Phương Thanh Vân cũng chìm vào ảo mộng.
Khi tỉnh lại, Đông Phương Thanh Vân thấy toàn thân có thể cử động,

nhưng thấy tứ bề tối đen như mực, thò tay ra cũng không thấy ngón. Chàng vội vận công nhìn quanh thì thấy rằng chàng đang nằm trong một thạch thất, sau khi quan sát hồi lâu, thì thấy trong thạch động có khá đủ tiện nghi, có giường, bên cạnh giường có bàn ghế, trên bàn có một mâm cơm vẫn bốc hơi ngùn ngụt. Hướng bắc là một tấm cửa sắt, phía dưới có đặt lỗ nhỏ cao ba tấc, rộng năm tất, ánh sáng yếu ớt cũng chiếu qua lỗ nhỏ này mà vào thạch thất.
Đông Phương Thanh Vân bước tới cái cửa sắt, vận công cất cao song thủ đẩy ra hai chưởng, lập tức hai tiếng sầm sầm vang động, toàn thân bị lực phản chấn thoái lui hai bước, song không khỏi kinh hãi, có thể đoán được cánh cửa sắt này tối thiểu cũng dày hơn thước.
Chàng ủ rũ quay lại ngồi xuống, nhìn lại mâm cơm trên bàn, mới cảm thấy đói cồn cào, bèn ăn sạch mâm cơm, đoạn tới bên giường nằm xuống.
Chiếc giường vô cùng êm ái, song hiện tại chàng đang lo lắng vạn phần. Thoạt đầu chàng cho rằng đây chính là Cầm Long động, tại Không Trung quỷ lâm. Sau đó chàng lại nghĩ rằng sớm muộn gì mẫu thân cũng sẽ tới gặp chàng, dù mẫu thân chàng có mất tự do tới đâu song tình thâm cốt nhục sẽ khiến mẫu thân không thể làm ngơ.
Tiếp nữa, chàng lại nghĩ tới mười lăm tên tùy tùng đã gia nhập Quỷ lâm.
Đương nhiên mười lăm tên tùy tùng này sẽ phải tới gặp chàng, sau đó sẽ tìm cách cứu chàng ra khỏi nơi này, nghĩ thế chàng mới an tâm, nhưng muốn rời khỏi Quỷ lâm sớm thì cần phải luyện lại võ công, và nơi đây chính là nơi luyện công tốt nhất. Theo lời Tích Thư Nhân thì Ban Nhược Mật La thần công chàng chỉ mới có một thành hỏa hầu, lại thêm Tu La tam thức có thể phá lực Hoạt thi. Nếu không chuyên cần tập luyện, đến lúc lâm cường địch thì khó lòng thủ thắng.
Tối trọng yếu chính là Giao Long tam thức, khi truyền thụ lại Tích Thư Nhân đinh ninh dặn dò rằng ngoài chàng ra không ai có thể học hết được Giao Long tam thức, đến ngay Thụ Thi Chiêu Hồn cũng chỉ học được đệ nhất thức, rằng chàng không được tùy tiện thi triển. Nay luyện Giao Long tam thức có lẽ có thể phá được tấm cửa sắt mà thoát khỏi Quỷ lâm cũng không chừng.
Nhiều võ công như vậy chẳng phải một sớm một chiều có thể luyện thành, nay nhân lúc rảnh rỗi hãy đem ra khổ luyện.
Sau cùng, chàng nhớ rằng uống nước phải nhớ nguồn, sau khi gặp thân sinh mẫu thân, chàng cần phải hỏi cho ra tình hình của dưỡng phụ, dưỡng mẫu là ai? Đặc biệt là dưỡng mẫu đã nuôi nấng chàng

từ tấm bé, tình mẫu tử cũng đã thấm vào máu thịt, xem ra chàng còn lưu luyến với dưỡng mẫu hơn cả mẫu thân.
Do vậy, chàng lấy làm rất hổ thẹn, chàng đã có võ công cao như vậy, mà hai năm nay lại không dò xét ra dưỡng mẫu bị bắt đi đâu, sống chết thế nào. Chàng còn đang trầm tư loạn tưởng, nghĩ hết chuyện này tới chuyện khác, miên man bất tuyệt.
Bỗng...
Có tiếng động vang lên nơi lỗ nhỏ dưới cửa sắt.
Đông Phương Thanh Vân vội lao tới, đột nhiên bên tai có người dùng Truyền âm nhập mật nói :
-Tham kiến Thiếu chủ, thuộc hạ là Bệnh Nhược Hiệp, Thiếu chủ đừng lên tiếng vì có người đi theo giám sát.
Tiếp đó có một thanh âm khàn khàn vang lên :
- Bằng hữu, hãy đem mâm cơm nữa vào, mau...
Đông Phương Thanh Vân cả mừng thầm, đây thực là một điềm lành, vừa bị giam cầm không lâu đã có người tới bái kiến, chàng cũng biết thanh âm khàn đục kia là Bệnh Nhược Hiệp đang bị người giám sát bèn gầm lên :
- Hỗn láo, ngươi có biết bổn thiếu gia là ai không?
Thanh âm kia cất lên ngạo mạn :
- Là ai, chẳng lẽ lại là hoàng đế lão gia sao?
Một thanh âm của nữ nhân vang lên :
- Còn cao hơn cả hoàng đế nữa, người này chính là thân sinh nhi tử của Lâm chủ đó.
- Trời đất? Đây là..
- Suỵt?
Cả hai cùng im bặt, giọng nữ nhân lại vang lên :
- Bởi vậy từ nay trở đi ngươi cần phải khách khí một chút.
Thanh âm vừa dứt, đã nghe tiếng chén dĩa chạm nhau lanh canh.
Bên tai Đông Phương Thanh Vân lại vang lên giọng Bệnh Nhược Hiệp :
- Kính thỉnh Thiếu chủ lượng thứ, lần sau thuộc hạ sẽ tạ tội.
Giọng nữ nhân lại vang lên :
- Tướng công, đây là bữa tối...
Đông Phương Thanh Vân lắng tai nghe thấy nữ nhân nói :
- Từ nay về sau lời nói cần phải khách sáo như bổn cô nương vậy, hiểu chưa?
Lời tiếp đó chàng không nghe thấy nữa, giọng Bệnh Nhược Hiệp lại vang lên :
- Thiếu chủ, thuộc hạ xin thoái lui, trong bát cơm có khẩu quyết

Truyền âm nhập mật, mong Thiếu chủ sớm thành tựu, sau này chúng ta có thể nói chuyện với nhau...
Thanh âm mỗi lúc một nhỏ dần và biến mất.
Chỉ mấy lời ngắn ngủi của Bệnh Nhược Hiệp lại khiến Đông Phương Thanh Vân phấn chấn, vội tiếp lấy mâm cơm, đặt lên bàn. Vì vừa mới ăn nên chưa thấy đói, chàng bèn moi trong chén cơm ra một mảnh giấy có ghi khẩu quyết Truyền âm nhập mật, vội theo đó thực hành, sau đó chàng lại nghĩ miên man.
Bất luận thế nào chàng cũng phải luyện Giao Long tam chưởng, theo lời Tích Thư Nhân thì Giao Long tam chưởng đệ tam thức khi thi triển có thể di sơn đảo hải, muốn ra khỏi Cầm Long động, chỉ có thể dựa vào ba chưởng này mà thôi.
Mà cách luyện chưởng này chỉ cần phát xuất chưởng là được, vậy chàng cần phải có mục tiêu, do vậy chàng đứng lên bước tới bên bức tường đá thầm nghĩ có thể lấy bức thạch bích này làm mục tiêu cũng được.
Nhưng cần phải biết độ dày của bức tường rồi từ đó bắt đầu luyện công. Nghĩ vậy chàng bèn ngưng tụ công lực lên song thủ, từ từ đẩy ra, đến gần cuối bỗng vung mạnh, mười thành công lực cuồn cuộn tuôn ra, chỉ nghe một tiếng ầm đinh tai nhức óc.
Đông Phương Thanh Vân lảo đảo thoái lui bốn bước, bỗng một thanh âm cực kỳ lạnh lẽo thê thiết vọng tới :
- Tiểu tử, ngươi giở trò ma quỷ gì vậy?
Đông Phương Thanh Vân mặt trắng bệch, thì ra bên kia bức tường có người, mà người này là ai? Sau khi chàng phát chưởng đã biết được bức tường dày chí ít cũng năm thước. Mà người nọ thanh âm có thể xuyên thấu bức thạch bích dày năm thước truyền tới rõ như nói bên tai, thì chẳng phải khiến chàng quá ư bất ngờ sao?
Đông Phương Thanh Vân cả kinh quên cả đáp lời, giọng nói âm lãnh kia lại vang lên rõ mồn một :
- Tiểu tử, ngươi là ai? Bị giam khi nào? Không nói thì đừng trách ta không khách sáo.
Đông Phương Thanh Vân hồi tỉnh nói :
- Bổn thiếu gia là Đông Phương Thanh Vân, mới vào đây hôm nay. Tiểu tử, bổn thiếu gia hỏi ngươi kêu là gì? Vào đây khi nào?
Vì giọng đối phương quá xấc xược, khiến chàng không khỏi tức giận nên nói như thế, cười thầm trong lòng cho rằng người nọ cho dù là thần tiên nhưng cách bức tường dày năm thước âu cũng khó làm gì được mình.
Đối phương tựa hồ dùng Hấp âm pháp, nên dù Đông Phương Thanh

Vân nói nhỏ y cũng nghe rõ tất cả, người nọ gằn giọng :
- Tiểu tử, ngươi dám chửi rủa ta?
Đông Phương Thanh Vân nghe vậy thấy càng tức, song đêm nay đã bị giam trong ngục, thời gian dài không có ai giải khuây, hiện tại nhân cơ hội này chọc tức người bên kia tường một mẻ chơi, do vậy chàng lớn tiếng :
- Tiểu tử, ngươi chửi rủa bổn thiếu gia trước mà?
- Ta chửi ngươi cái gì?
- Ngươi chửi bổn thiếu gia là tiểu tử. Nếu không cho đó là lời chửi rủa, bổn thiếu gia chửi ngươi làm gì?
Đối phương tựa hồ bị câu hỏi của Đông Phương Thanh Vân khiến cho y tức nghẹn họng, hồi lâu không nói nên lời, y lại hỏi :
- Tiểu tử, năm nay ngươi được mấy tuổi?
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Bổn thiếu gia vừa tròn mười tám, tiểu tử ngươi được mấy tuổi rồi, có thể lấy vợ được chưa?
Đối phương tức đến nỗi tựa hồ muốn phun ra khói, thạch bích bỗng nghe tiếng ầm ầm nổi lên, khiến Đông Phương Thanh Vân nghe thấy cũng không khỏi nhức đầu hoa mắt, thầm nghĩ chưởng lực của đối phương quả là mãnh liệt, nhưng chàng vẫn hỏi :
- Tiểu tử, sao ngươi không trả lời.
Đối phương ngẩn người, lập tức gầm lên :
- Tiểu tử hãy nghe đây, lão phu năm nay một trăm lẻ tám tuổi, không có thế phụ nhưng có hài tử. Nếu ngươi không thay đổi cách gọi lão phu sẽ không tha cẩu mệnh.
Đông Phương Thanh Vân cũng lớn tiếng quát :
- Tiểu tử ngươi có một trăm lẻ tám tuổi mà đã xấc láo, vô lễ với bậc tôn trưởng, nếu ngươi còn nói thế, bổn thiếu gia cũng không khách khí.
Đối phương bỗng cười ha hả nói :
- Lần sau phải kêu lão phu là lão gia biết không? Lão gia là người, đương nhiên là nhân mệnh, tiểu tử ngươi là chó, đương nhiên là cẩu mệnh.
- Nhưng người không bằng chó.
- Ngươi lại chửi lão gia rồi, lão gia hỏi ngươi, câu này ngươi lấy từ đâu ra?
- Tiểu tử nhà ngươi thực kiến văn thiển cận, ngươi không nghe kẻ bần cùng thường than rằng con chó nhà phú quí ăn ở đi lại còn hơn con người đó sao?
- Hừ, ngươi tưởng mình là nhi tử của Lâm chủ thì có thể muốn làm gì

thì làm hả?
Đông Phương Thanh Vân kinh hoảng hỏi :
- Ngươi, làm sao ngươi biết?
Đối phương cười nhạt :
- Cái gì cũng biết, cái gì Thiếu chủ, cái gì Bệnh Nhược Hiệp, cái gì Truyền âm nhập mật pháp, lão gia đều biết rõ một hai, hừ, đến cả Truyền âm nhập mật ngươi cũng không biết mà còn dám đối đầu với lão gia thì thực là không biết tự lượng.
Đông Phương Thanh Vân biến sắc :
- Lão...
Lão nhân cười nhạt :
- Lão gia thế nào, ta nói cho ngươi biết, Cầm Long động của Không Trung quỷ lâm, nơi giam ngục thất đều dùng đá xanh dày năm thước để ngăn cách, lão phu chỉ dùng Thấu Trổ Truyền Âm thần công là xong, môn công phu này còn cao hơn tiểu tử ngươi vài vạn lần, ngươi có dám nói người không bằng chó, lại dám gọi lão phu bằng tiểu tử nữa không? Lại nữa lão phu tố cáo ngươi và Bệnh Nhược Hiệp âm mưu vượt ngục thì sẽ thế nào?
Đông Phương Thanh Vân không dằn nổi tức giận nói :
- Ngươi có bản lĩnh thì cứ tố cáo, bổn thiếu gia đâu có sợ, nhưng...
- Nhưng thế nào?
- Bổn thiếu gia vốn tính thương người, chỉ sợ ngươi ở đây một mình lại chẳng có ai nói chuyện giải buồn mà thôi.
- Ha ha... Tiểu tử, ngươi thực là miệng có bôi mỡ rồi. Xem ra ngươi cũng chẳng ngu đần, được được, mau kêu ta bằng lão gia, từ nay về sau ta không làm khó dễ nữa.
Đông Phương Thanh Vân như cất được tảng đá nặng trong lòng, thở phào nói :
- Thiếu gia bằng vào đâu phải gọi ngươi là lão gia, không thèm nói nữa.
- Không nói thì không nói.
Sau dó, tất cả trở nên yên ắng.
Đông Phương Thanh Vân tuy kinh ngạc nhưng vẫn không tin thiên hạ lại có cái gì gọi là Thấu Trổ Truyền Âm thần công, do vậy chàng chú mục xem xét bức tường đá hồi lâu, nhưng thủy chung cũng không phát hiện được khe hở nào, mới bán tín bán nghi ngồi xuống. Sau khi đã an vị, bèn dứt bỏ hết tạp niệm nhất tâm nhất ý luyện thần công.
Cứ như vậy suốt bảy ngày...
Bên kia vách lại vang lên giọng lão nhân :

- Tiểu tử, mấy ngày nay ngươi làm gì vậy?
Đông Phương Thanh Vân thầm nghĩ :
"Phải rồi, lão quái vật này không có ai nói chuyện nên lên tiếng trước, nhưng khẩu khí vẫn chưa đổi"
Nghĩ vậy, chàng bèn lạnh giọng :
- Làm gì thì can chi tới ngươi, tiểu tử, ngươi làm gì trong mấy ngày qua?
- Ngươi lại gọi lão gia bằng tiểu tử rồi?
- Thế chẳng phải ngươi gọi ta bằng tiểu tử sao?
- Vậy phải gọi thế nào?
- Gọi là Thanh Vân thiếu gia?
- Thiếu gia à, hừ, trong Cầm Long động xưng thiếu gia, vậy ngươi phải gọi ta bằng lão gia. Lão gia đối với thiếu gia, không phải thuận tai lắm sao?
Đông Phương Thanh Vân cười phì nói :
- Tiểu tử ngươi mà đòi làm lão gia hả?
Lão nhân nói :
- Tiểu tử, ngươi mới mười tám tuổi mà lão gia đã một trăm lẻ tám tuổi, xưng là lão gia thiếu gia thì có gì không hay. Ngươi có phúc khí lớn lắm đó, ngay mẫu thân cái gì Lâm chủ của ngươi có quì trước mặt lão phu, muốn kêu bằng lão gia, lão gia cũng chẳng thèm đếm xỉa đến.
- Ngươi có thể làm nhục thiếu gia, chứ không thể làm nhục gia mẫu.
- Lão phu nói thực đó.
- Thực cái con bà ngươi.
- Tiểu tử, ngươi thực nóng tính.
- Hừ, bây giờ thiếu gia bới móc tổ tông ngươi ra, ngươi có chịu nổi không? Không thèm nói với ngươi nữa.
- Được, không nói thì không nói.
Ba ngày ba đêm trôi qua, Đông Phương Thanh Vân dốc tận lực luyện Giao Long chưởng, không ngừng xuất chưởng lên tấm cửa sắt, thoạt đầu là một tấc sau lên ba, bốn tấc. Bất luận thế nào cũng không đánh vỡ được, chàng cảm thấy thực kỳ quái, rốt cục chàng nghĩ rằng có thể Ban Nhược thần công của chàng chưa đủ hỏa hầu. Liên tục trong tám ngày sau đó, chàng luyện tập Ban Nhược Mật La thần công.
Tám ngày qua đi, chàng bỗng nghe thanh âm vang bên tai :
- Bệnh Nhược Hiệp tham kiến Thiếu chủ...
Chàng ngưng luyện công tiến về phía cửa, cũng dùng Truyền âm nhập mật nói :
- Mấy ngày nay ngươi đi đâu vậy?

- Ồ, Thiếu chủ đã luyện thành Truyền âm nhập mật pháp. Trời đất chẳng lẽ Thiếu chủ là thần tiên... Bẩm Thiếu chủ, mấy ngày nay thuộc hạ không tìm được cơ hội để mang cơm cho Thiếu chủ.
- Ngươi có biết bên ngoài có chuyện gì xảy ra không?
- Thuộc hạ biết, nhưng nửa tháng trời Thiếu chủ không ăn uống, hại cho Lâm chủ và Thiếu lâm chủ lo đến phát điên...
- Ta không sao, ta hỏi ngươi có biết mọi sự bên ngoài không?
- Bẩm Thiếu chủ biết, nhưng không rõ.
- Tình hình của Tích Thư, Thần Quan, Thụ Thi, Tinh Linh thế nào?
- Bẩm Thiếu chủ, bốn người họ đã vào Thanh Chung chưa thấy xuất hiện. Tứ tiên cũng vậy, bảy đại môn phái đã tìm được bảo vật của bảy phái, họ đều ra khỏi Thanh Chung, hiện tại Thanh Chung bị Quỷ lâm phong tỏa rồi. Thiếu chủ bảo trọng, thuộc hạ phải đi rồi.

Bệnh Nhược Hiệp đã đi rồi, Đông Phương Thanh Vân còn ngồi ngẫn người hồi lâu, vừa định luyện công tiếp bỗng lão nhân bên kia tường hỏi sang :
- Ê? Thanh Chung bị phong tỏa thì người của ngươi ra không nổi đâu.

Đông Phương Thanh Vân nghĩ thầm, dù gì đến cuối cùng lão nhân cũng phải thay đổi khẩu khí, do vậy chàng cũng thấy lão đáng thương nhưng vẫn cứng cỏi đáp :
- Thuộc hạ của thiếu gia không cần lão quan tâm cũng sẽ bình an vô sự, nhưng lão nghe trộm người ta nói chuyện là có ý gì?
- Ê, lão phu không nghe trộm, tự lời nói nó lọt vào tai à. Ê, cung hỷ ngươi đã luyện thành Truyền âm nhập mật pháp.

Im lặng hồi lâu, lão nhân lại nói :
- Sao ngươi không nói gì vậy?

Đông Phương Thanh Vân nói :
- Thiếu gia phải nói cái gì?
- Ngươi làm gì mà ngồi như xác chết, luyện công hả?
- Phải, luyện thần công.
- Ngoài biết các môn thần công tầm thường ra, ngươi còn biết gì nữa?

Đông Phương Thanh Vân bỗng hứng chí, nói :
- Bổn thiếu gia bao la vạn tượng, cái gì cũng biết, cái gì cũng tinh.
- Vậy lão phu phải thử mới biết chân giả.
- Ngươi đừng khách sáo.
- Được lắm. Nghe đây, lão phu công ngươi một chiêu "Địa Ngục Vô Môn" vậy hãy tiếp chiêu đi, đây là chưởng pháp.

Đông Phương Thanh Vân cười thầm lão nhân đã già đời còn hồ đồ,

nghĩ vậy bèn hàm hồ đáp :
- Thiên Đường hữu lộ?
- Ồ?
- Phải rồi? Lão công chiêu "Địa Ngục Vô Môn" thiếu gia không thoái mà tiến, công lại chiêu "Thiên Đường Hữu Lộ", hãy xem lão phải làm sao? Lão phải thoái lui hai bước, trở về thế thủ, bổn thiếu gia chiếm được thượng phong.
- Hãy khoan, để lão phu nghĩ xem có đúng như thế đã, tiểu tử ngươi thấy sao?
- Có gì không được? Nghĩ xong rồi hãy nói.
Đông Phương Thanh Vân cười thầm :
"Thiên Đường có lối ngươi không đi, Địa ngục không cửa lại lao vào, ta chỉ hàm hồ mấy câu mà lão đã tin ngay thì thực tức cười"
Nghĩ thế, chàng lại tiếp tục luyện công, không biết đã qua mấy ngày.
Lão nhân bên kia tường lại nói :
- Ê, chưởng của ngươi công thế nào?
Đông Phương Thanh Vân ngơ ngác nghĩ thầm :
"Mình đã nói hàm hồ công ra một chưởng, rốt cục đối phương cũng nghĩ hoài bây giờ đã nói vậy phải nói tới cùng. Dù gì lão cũng chẳng qua đây mà thử được."
Lòng tuy buồn cười, song chàng vẫn cất giọng trang trọng :
-Bổn thiếu gia quang minh chính đại, không tả không hữu, tay hữu từ chính tâm công ra chếch lên, tay tả khẽ phất qua hữu theo thế Phật thủ, vừa hay chận được hữu chưởng của lão. Có vậy mà lão cũng không biết sao?
- Hãy khoan, ngươi nói cũng có lý, nhưng tay tả của ngươi có thể chặn được hữu chưởng của lão phu không còn, để lão phu nghĩ lại, chẳng lẽ lão phu thục bị ngươi bức thoái lui hai bước sao?
Tiếp đó không còn nghe thấy gì nữa.
Đông Phương Thanh Vân mỗi lúc một mắc cười... Lại qua ba ngày, lão nhân bên kia tường lại nói :
- Đúng rồi, một chưởng của ngươi từ chính tâm đỉnh chếch lên, nếu như tay tả của ngươi không chận được hữu thủ của lão phu thì chúng ta đều lâm vào thế lưỡng bại câu thương. Ê, làm sao ngươi biết vậy?
Đông Phương Thanh Vân nhịn cười, cất giọng cao ngạo :
- Chẳng phải thiếu gia từng nói với lão rằng thiếu gia ta bao la vạn tượng cái gì cũng biết, hết thảy đều thông, định lực hơn người.
- Ngươi nói ngươi chỉ mới mười tám tuổi ư?
- Chẳng lẽ bổn thiếu gia gạt ngươi?

- Ồ, thế này thì thực kỳ quái, quái ở điểm ngươi có thể phá giải được chiêu "Địa Ngục Vô Môn" đây là chiêu số trong vòng năm mươi năm nay lão phu đắc ý nhất và chưa có một cao thủ nào hóa giải nổi.
- Thế mới gọi là bao la vạn tượng, tiền lai vô cô, hậu giai vô nhân (Trước đến nay, từ nay về sau không ai làm được)
- Lão phu nhớ lại cách đây ba mươi năm, có một vị tự xưng là sư phụ của Tam Bí, tự giam mình trong Cầm Long động...
- Hãy khoan, lão nói sư phụ của Tam Bí là ai? Vì sao bị giam?
- Dường như vị đó nói với lão phu rằng y kêu là Thiên Thiên Tản Nhân, y không phải bị giam mà là tự giam mình nơi đây để luyện công, lại có người bảo vệ y. Lão phu cùng y đối chiêu tròn ba năm sau cùng y tự qua động của lão phu, lão xuất chiêu "Địa Ngục Vô Môn", ngươi có biết y phải nghĩ trong bao lâu không?
- Làm sao bổn thiếu gia biết được?
- Mười hai năm.
- Sao, mười hai năm?
- Đúng vậy, rốt cục sau khi y nghĩ ra một chiêu thủ thế rồi bèn bỏ đi, chẳng lẽ y là sư phụ của ngươi, đặc phái ngươi tới đây để rửa hận ư?
- Không, vị đó là sư tổ của tại hạ.
- Con bà nó, vậy thì chiêu "Thiên Đường Hữu Lộ" này là do y truyền cho ngươi rồi.
- Không sai, tại hạ chưa từng gặp sư tổ, tiền bối nói sư tổ qua động của tiền bối ư?
Bằng cách nào?
- Ồ? Chẳng trách ngươi cuồng ngạo, mới mười tám tuổi đã có thể phá được chưởng pháp của lão phu. Còn về việc qua lại giữa các thạch động dễ như trở bàn tay, có gì phải kinh ngạc?
- Ê? Có thật vậy không?
- Làm sao lại nói ê vậy? Lão phu và sư tổ ngươi là đồng bối, ngươi cần phải kêu lão phu là sư bá tổ mới đúng, ngươi tin không? Lão phu có thể qua động của ngươi được không?
- Tại hạ vô cùng hoan nghênh, song tiền bối có qua đây được không?
- Đương nhiên qua được, nhưng chí ít ngươi cũng phải kêu lão phu một tiếng bá tổ gia, lão phu mới biểu diễn môn phu xuyên động cho ngươi coi. Đây chẳng phải trò đùa, bức tường này tối thiểu cũng dày năm thước, chỉ có lão phu và sư tổ ngươi mới có thể xuyên qua được.
- Cái gì Thiên Thiên Tản Nhân, bổn thiếu gia còn chưa thừa nhân vị

đó là sư tổ, mà há có thể dễ dàng kêu lão là sư bá tổ?
- Làm sao ngươi không biết y?
- Ai nói bổn thiếu gia biết, chỉ là vị đó là sư phụ của Tam Bí, mà bổn thiếu gia là hậu duệ của Tam Bí, nên mới nói có thể là sư tổ. Nếu chưa được gia phụ chứng thực, bổn thiếu gia không nhận.
- À? Nếu vậy chiêu "Thiên Đường Hữu Lộ" quả là do ngươi nghĩ ra.
- Đương nhiên, bổn thiếu gia chưa từng nói dối.
- Vậy theo ý ngươi, bọn ta cần phải xưng hô thế nào?
- Theo ý bổn thiếu gia... Ồ, vô hải vô cương, kẻ nào thắng thì kẻ ấy được ngôi cao, vị cái gì Thiên Thiên Tản Nhân phải mất mười hai năm mới nghĩ ra một thế thủ, còn bổn thiếu gia thì sao... Lão vừa công tới, bổn thiếu gia đã nhanh như chớp phản công khiến lão phải tháo lui hai bước, mất thế thượng phong, như vậy lão cần phải kêu thiếu gia là tiểu ca nhi. Tiểu ca nhi này vốn người nhân hậu, yêu trẻ kính già, nên sẽ gọi lão là lão ca nhi, đồng ý không?
- Ồ?
- Không đồng ý thì thôi, nói cho lão hay, trễ nhất là trong nửa năm nữa thiếu gia ta sẽ rời khỏi đây, lúc đó có muốn gọi là tiểu ca nhi cũng chẳng còn ai để gọi nữa đâu.
- Phải rồi, vô hải vô cương, đạt giả vi tôn. Tiểu ca nhi nói rất có đạo lý.
- Lão ca nhi, tiểu ca nhi không hề nói bậy mà.
- Thôi được, từ nay lão phu sẽ kêu ngươi là tiểu ca nhi. Tiểu ca nhi, lão ca nhi muốn gặp ngươi.
- Hoan nghênh lão ca nhi, mời?
Đông Phương Thanh Vân vẫn bán tín bán nghi, thầm nghĩ để xem lão nhân có bao nhiêu bản lãnh có thể xuyên qua thạch bích dày năm thước này. Nhìn hồi lâu, vẫn không thấy động tịnh gì, chàng bèn khẽ hừ một tiếng lẩm bẩm :
- Ta xem lão ca nhi còn khoác lác nữa thôi.
Bỗng một thanh âm trầm trầm vang lên sau lưng :
- Tiểu ca nhi, đệ hừ cái gì? Lão ca nhi đã qua đây lâu rồi, nhưng đệ không biết đó thôi.
Đông Phương Thanh Vân kinh hoảng quay lại, vận mục nhìn thì thấy một lão nhân thấp bé, mặt choắt, ăn vận lam lũ đứng trước mặt, chàng ngẩn người như tượng gỗ. Lão nhân lại hạ giọng ngạc nhiên :
- Tiểu ca nhi sao vậy?
- Kinh tâm động phách...
Chàng còn chưa dứt lời, lão nhân mặt đầy vẻ kinh hãi, bất giác thoái lui một bước, mắt trợn trừng miệng há hốc, hồi lâu mới lẩm bẩm :

- Kỳ nhân, kỳ nhân...
Thoạt tiên, Đông Phương Thanh Vân cũng ngạc nhiên, sau chợt nghĩ rằng câu nói của chàng đã đoán đúng tâm trạng lão nhân rồi. Kỳ thực chàng muốn nói công phu xuyên thạch của lão quả làm chàng kinh tâm động phách, nhưng khi thấy lão lộ vẻ kinh hãi bèn cười ha hả :
- Lão ca nhi tử nghĩ xem, bằng vào điều này tiểu ca nhi đã đủ tử cách để xưng huynh gọi đệ với lão ca nhi chưa? Được rồi, lão ca nhi, xin cứ tự tiện kiếm chỗ ngồi đi.
Lão nhân mặt choắt nhìn quanh một lượt, kinh ngạc :
- Trời đất, chẳng lẽ tiểu ca nhi đang làm hoàng đế lão gia thực?
Lúc này đã tới giờ cơm, Đông Phương Thanh Vân nhìn hình thể của lão nhân thì biết rằng lão bị bạc đãi, do vậy chàng bưng mâm cơm đến trước mặt lão nhân mà nói :
- Lão ca nhi, hãy dùng bữa đạm bạc này đi.
Lão nhân không tin, nhìn chàng hồi lâu ngạc nhiên :
- Tiểu ca nhi, ngươi thực là Hoàng đế lão gia rồi, cơm ngon thế này mà ngươi kêu là đạm bạc. Tiểu nhi ca có thực mời lão nhi ca không?
- Đương nhiên, cứ coi đây là chút ít kiến diện của tiểu ca nhi là được rồi.
Lão nhân chẳng đợi mời nhiều bèn bốc lấy ngốn ngấu, ăn như rồng cuốn, loáng đã hết bay, ăn xong lão nhân lại hỏi :
- Có thể ngủ trên giường của tiểu ca nhi được không?
- Lão ca nhi cứ tùy ý, đừng khách sáo, nếu có thể thì lão ca nhi có thể sang đây ở luôn cũng được.
Lão nhân mỉm cười :
- Tiểu ca nhi có nghi ngờ gì lão ca nhi không?
- Tiểu ca nhi vốn tâm chánh vô tà, chẳng có oán cừu gì với lão ca nhi, há có lý gì nghi ngờ.
- Được lắm, thế thì lão ca nhi cũng phải nếm thử một lần cuộc sống của Hoàng đế lão gia mới được.
Lão nhân nói rồi bèn nằm xuống giường, giường đệm quá êm ái khiến lão cười ha hả, hồi lâu sau đợi lão đã ngủ say, Đông Phương Thanh Vân mới mỉm cười, ngồi xuống vận công.
Tám ngày liền sau đó, Đông Phương Thanh Vân chưa tỉnh lại, mà lão nhân vẫn ngáy khò khò.
Sáng sớm ngày thứ chín, khi tỉnh lại lão nhân thấy Đông Phương Thanh Vân còn ngồi luyện công, nét mặt hiền hòa, thần thái uy nghi, lão nhân vội đứng lên, dùng hữu thủ khẽ đặt lên hậu tâm của chàng, qua vài tuần trà, lão mới rút tay lại lắc đầu rồi lại gãi đầu.
Đây chính là lúc Bệnh Nhược Hiệp mang cơm tới, lão nhân chỉ nghe

:
- Bệnh Nhược Hiệp tham kiến Thiếu chủ.
Lão nhân tiến về phía ô cửa nói :
- Bệnh Nhược Hiệp hãy nghe, Thiếu chủ của ngươi đang luyện công, chính vào lúc khúc yếu, nhất thiết không được làm phiền y. Hãy đưa cơm vào.
- Ngươi là ai?
- Người bên kia tường, lão ca nhi của Thiếu chủ ngươi.
- Bẩm Thiếu chủ lão ca nhi, nếu các hạ động đến một sợi tóc của Thiếu chủ gia, tại hạ dù chết cũng làm quỷ theo các hạ báo thù.
- Cứ an tâm, Thiếu chủ ngươi tỉnh lại đã thành nhất đại kỳ nhân.
- Chẳng lẽ là do Thiếu chủ lão ca truyền thụ sao?
- Không phải, ngươi đi đi.
- Làm sao lão ca vào phòng Thiếu chủ gia được?
- Đừng hỏi nhiều, ngươi xem thiếu nữ bên cạnh đang chau mày kìa, hãy an lòng, đã có lão ca nhi ở đây bảo vệ, quyết không để y bị tẩu hỏa nhập ma. Hãy đi đi.
Đợi hai người đi xa, lão nhân mới quay trở vào, ăn xong bèn nằm xuống, quan sát Đông Phương Thanh Vân.
Ba ngày trôi qua...
Sắc mặt Đông Phương Thanh Vân chuyển màu hồng nhuận, miệng mỉm cười hiền hòa.
Lại thêm bốn ngày nữa qua đi...
Sắc diện Đông Phương Thanh Vân tuy vẫn hiền hòa nhưng cặp mày khẽ chau lại vẻ thống khổ hiện lên, cặp mày kiếm chau lại, mắt bỗng trợn trắng...
Lão nhân vội lật đật nhảy ra sau lưng chàng, song thủ đặt nơi hậu tâm, cũng lắc đầu hành công.
Lại qua một ngày đêm...
Sắc diện Đông Phương Thanh Vân mới chuyển dần sang vẻ hiền hòa vốn có, lão nhân đồng thời cũng thu tay về, đứng lên lấy cơm.
Lão nhân dùng cơm xong, lăn ra giường ngủ vùi.
Sáu ngày lặng lẽ trôi qua...
Đến sáng ngày thứ bảy, cả hai cùng tỉnh dậy, lão nhân vừa ngồi lên, Đông Phương Thanh Vân đã vội lao tới, quì xuống chân giường, giọng cảm kích :
- Đại ân đại đức của lão ca nhi...
Lão nhân vội đỡ lấy chàng cười lớn :
- Tiểu ca nhi luôn cao ngạo hơn người, làm sao hôm nay lại quì xuống thế kia, đừng làm vậy mà lão ca nhi phải tổn thọ, hãy đứng lên

rồi nói.
Đông Phương Thanh Vân bèn đáp :
- Cung kính chi bằng tuân mệnh.
Lão nhân lại nói :
- Mấy ngày nay, lão ca nhi được nhờ phúc phận của tiểu ca nhi nên thực vinh hạnh hưởng thụ cuộc sống tựa hoàng đế lão gia, cung hỉ Ban Nhược Mật La thần công của tiểu ca nhi đã thành tựu.
- Làm sao lão ca nhi biết?
- Đương nhiên Ban Nhược Mật La thần công là Phật gia công phu.
- Phật gì?
- Di Lặc Phật. Đây là tuyệt đỉnh công phu của Phật, đạo, nho hun đúc. Tiểu nhi ca đã lãnh hội được Phật công, bằng vào điểm này thì có đủ tư cách để xưng huynh gọi đệ với lão ca nhi.
- Nhưng nếu không được lão ca nhi chỉ giáo, có lẽ đã bị tẩu hỏa nhập ma.
- Tiểu ca nhi, tính ngươi thế nào thì miệng nói như vậy, được rồi thần công đã luyện thành, lão ca nhi trở về động của mình đây.
- Vì sao?
- Không sao cả, hiện tại cứ bảy ngày bọn ta gặp lại một lần, sau khi ngươi luyện xong khẩu quyết này thì có thể tùy ý hành sự.
- Khẩu quyết gì vậy?
- Vô Hình Vô Ảnh.
- Tiểu ca nhi biết rồi, có phải lão ca nhi đã lấy được Huyền Mê ma kinh không?
- Ồ? Tiểu ca nhi cũng biết ư, chẳng trách ngươi còn nhỏ tuổi mà đã cao ngạo như vậy. Nói cho ngươi hay công phu này chẳng phải chỉ một ma kinh mới có. Kỳ thực muốn luyện thành môn công phu này thì phải là người hội đủ ba loại thần công. Hiện tiểu ca nhi đã có năm thành hỏa hầu của Ban Nhược Mật La thần công thì đủ rồi, nhưng chỉ là xuyên qua chướng ngại được mà không thể đả thương, còn Ma Kinh thì cao hơn một bậc, có thể xuất chưởng hại người.
- Vì sao?
- Vì công phu này chỉ có thể tự bảo vệ mà thôi, lão ca đi đây.
Lão nhân đi rồi, chàng mới sực nhớ rằng quên chưa hỏi vì nguyên do nào mà lão bị giam ở đây, bèn gọi :
- Lão ca nhi..
Lão nhân đáp lại :
- Đừng nói nữa, hãy xem Vô Hình Vô Ảnh luyện cùng Ban Nhược Mật La thần công, bảy ngày nữa gặp lại, lão ca nhi còn thấy ngươi chưa luyện xong thì sau này đừng nói là cái gì bao la vạn tượng nữa.

Hẹn tái kiến.
Quả như bình thời, nhất định Đông Phương Thanh Vân sẽ cãi lại vài câu, nhưng lúc này đã sinh lòng bội phục lão nhân, bèn nói :
- Được, đa tạ lão ca nhi.
Ngày thứ nhất, chàng học thuộc khẩu quyết.
Ngày thứ hai, chàng y theo khẩu quyết mà vận hành.
Ngày thứ ba, chàng đem Ban Nhược Mật La thần công dung hợp với khẩu quyết làm một, ngưng thần định ý, vận lực hành công...
Bảy ngày trôi qua, chàng vẫn chưa tỉnh lại.
Lão nhân tiến vào thấy chàng như vậy, không khỏi ngạc nhiên, đúng lúc ấy có tiếng Bệnh Nhược Hiệp :
- Bệnh Nhược Hiệp bái kiến Thiếu chủ.
Lão nhân vội dùng Truyền âm nhập mật nói :
- Cung hỉ Thiếu chủ ngươi thần công đã luyện thành, ngươi có biết y đã luyện được mấy thành của Ban Nhược Mật La không?
- Hai thành rồi ư?
- Gấp ba lần.
- Trời đất, sáu thành? Thực khó mà tưởng tượng.
- Đáng tiếc ngươi tới chậm bảy ngày, lão phu đã cho y luyện thêm một môn công phu, hẹn hôm nay gặp lại, nhưng y vẫn đang luyện công. Bệnh Nhược Hiệp, hãy nhớ cho kỹ, nếu có cùng y nói chuyện, chỉ được nói y mới luyện được năm thành thôi, hiểu chưa? Lão phu muốn y phải phấn đấu hơn nữa, hãy nhớ lấy.
- Bẩm Thiếu chủ lão ca, lão ca không gạt thuộc hạ chứ?
- Ngươi chỉ nói bậy, thôi đi đi.
Nói đoạn, lão quay trở vào, ăn sạch cơm rồi nằm lăn ra ngủ, sau đó tỉnh lại bèn quay về động lão.
Đông Phương Thanh Vân vẫn ngồi như tượng đá hết ngày này qua ngày nọ.
Khi chàng tỉnh lại, mở mắt ra đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng lòa, trong động thất sáng như ban ngày, nhìn rõ mọi vật, kể cả từng kẽ nhỏ trên bức thạch bích. Đông Phương Thanh Vân vui mừng kêu lên :
- Lão ca nhi, bảy ngày rồi.
Bên kia thạch bích có tiếng ồ khe khẽ, tiếp đó lão nhân nói :
- Mai gặp, cứ ngồi tiếp di, tiểu ca nhi đã ngồi mười ba ngày rồi, ngươi có thấy gì khác lạ không?
- Có, tiểu ca nhi thấy trong động sáng như ban ngày.
- Cung hỉ tiểu ca nhi đã thông sinh huyền quan rồi.
- Thật ư?

- Đương nhiên, khi hành công có thấy nóng như lửa đốt không?
- Hoàn toàn không.
- Ban Nhược Mật La của tiểu ca nhi đã tăng thêm nửa thành hỏa hầu.
- Nửa thành ư?
- Phải, chỉ cần luyện năm thành hỏa hầu đã là kinh nhân hãi thế rồi, nhưng ngươi chớ vội tự mãn, năm thành trở lên cứ tăng một thành thì công phu tăng gấp đôi, nhưng nửa thành thì không tăng gì cả, không nói nữa, luyện tiếp đi.
Chính ngọ ngày hôm sau, lại có lúc mang cơm đến, Đông Phương Thanh Vân chợt nghe giọng Bệnh Nhược Hiệp bên tai :
- Bệnh Nhược Hiệp tham kiến Thiếu chủ.
Đông Phương Thanh Vân cả mừng, vừa định xuống giường đến bên ô cửa, nào ngờ ý niệm vừa phát, thân hình đã đến ngay trước cửa rồi, chàng vui mừng dùng truyền âm nhập mật nói :
- Bệnh Nhược Hiệp, gần đây bên ngoài phát sinh sự gì, bốn người Tích Thư Nhân đã tới chưa?
- Cung hỉ Thiếu chủ đã luyện thành thần công, bẩm Thiếu chủ chưa phát hiện ra hành tung của bốn vị kia. Hôm nay thuộc hạ có mang tới một bình Bách Niên Hoa Lộ tửu, muốn phụng tặng Thiếu chủ lão ca, không biết lão ca có muốn không?
Giọng lão nhân vang lên gấp gáp :
- Tiểu ca nhi, kêu y để lại, muốn... muốn.. thêm hai phần cơm.
Đông Phương Thanh Vân lại hỏi :
- Chuyến này Ma cung và Quỷ lâm có thu thập được gì ở Thanh Chung không?
- Bẩm Thiếu chủ, chúng thu thập được kinh, hai cuốn?
- Ôi? Hỏng rồi? Thực vậy không?
- Bẩm Thiếu chủ, thuộc hạ nào dám lừa gạt? Sắp tới có Thập Diễm đại hội, khi đó Thiếu chủ sẽ bị đem ra xử trí. Xin hỏi với võ công hiện tại, Thiếu chủ có thể phá được cửa sắt mà ra khỏi Quỷ lâm chưa?
- Có lẽ được rồi, nhưng Thập Diễm đại hội là cái gì?
- Đại sự tại Ma cung và Quỷ lâm, đều do Thập Diễm chủ trì đại cục, nếu trước khi khai mạc đại hội, Thiếu chủ có thể rời khỏi thì tốt nhất, xem ra chủ mẫu không thể tới gặp Thiếu chủ được, trừ phi...
- Trừ phi cái gì?
- Trừ phi Thiếu chủ có mặt tại Thập Diễm đại hội.
- Thôi được, ngươi đi đi.
Đông Phương Thanh Vân đang khi ngổn ngang trăm mối bên lòng, bỗng có tiếng nói khẽ :

- Tiểu ca nhi làm gì mà ngồi ủ rũ như thế kia, ở đây có Bách niên hoa lộ tửu, chẳng phải lão ca khoa trương, ngoài Quỷ lâm ra không đâu có thứ rượu này.
Nói đoạn lão nhân châm rượu, nâng ly nói :
- Chúc cho bọn ta có rượu mà uống cạn ly?
Đông Phương Thanh Vân vội gạt bỏ mọi ưu phiền, nâng ly :
- Cạn ly.
- Hồ rượu này không được nhiều lắm, bọn ta chia đôi được không?
- Tiểu ca nhi ít uống rượu, lão ca nhi khách khí làm gì.
Lão nhân cười ha hả, đậy nắp hồ rượu lại, thận trọng bỏ vào bọc.
Đông Phương Thanh Vân lại nói :
- Lão ca nhi, tiểu ca thấy lão ca quá thần bí, quỷ dị.
- Vì sao?
- Thiết tưởng với công phu của lão ca muốn rời khỏi Quỷ lâm thực dễ như trở bàn tay, nhưng lão ca lại bị giam ở đây năm mươi năm. Đây há chẳng phải chuyện hoang đường sao?
- Nói cũng đúng, vậy lão ca sẽ nói cho tiểu ca nhi hay mình là ai, được không?
- Những mong lão ca nói rõ.
- Kỳ thực, cùng tiểu ca nhi nói chuyện chính là một sự vui vẻ nhất trần đời, vì ngươi là nghé con không sợ hổ, tiểu tử chẳng biết trời cao đất dày nhưng lại không dối trá, khẩu khí đối với lão ca vô cùng khảng khái. Nhắc tới lão ca, tiểu ca ngươi không sợ, nhưng đương kim võ lâm giang hồ, người có địa vị tối cao, vừa nghe danh lão ca là run lập cập. Bảy mươi năm trước, võ lâm chưa hề có Tam Bí mà chỉ có Tam Tôn, đó là Thiên Tôn, Địa Tôn, Nhân Tôn. Mà lão ca có võ công tối cao, thanh danh tối đại nên được xưng là Thiên Tôn. Năm xưa lão ca sáng lập ra Không Trung quỷ lâm cùng Hàn Đàm ma cung, tự mình làm Tổng giáo chủ, dương dương tự đắc...
- Sao? Lão ca là Tổng giáo chủ Quỷ lâm và Ma cung ư? Vì sao lão lại bị giam?
- Đây là một câu chuyện dài, nếu tiểu ca không thích nghe thì thôi.
- Đương nhiên tiểu ca nhi rất muốn nghe.
- Nhớ lại năm xưa lão ca oai danh hiển hách, mục hạ vô nhân, nào ngờ một ngày nọ có một nữ nhân tới, chẳng hiểu thế nào tất cả cao thủ trong Quỷ lâm vừa thấy y thị đều đứng sững như trời trồng. Đã xảy ra sự lạ đương nhiên Tổng giáo chủ phải đích thân ra. Nào ngờ lão ca vừa gặp thị, chỉ ngửi thấy một mùi hương ngây ngất, tiếp nữa lại nghe tiếng nhạc ma quái bèn biết có biến muốn vận công lại phát hiện ra bốn tên thiếu nữ lõa thể, tiếp đó thị mới xuất hiện, thu ba vừa

liếc ngang Tổng giáo chủ đã ca bài ô hô ai tai. Lão ca nhi cong lưng uốn gối làm nô tài phụng thị cho thị. Song sau đó ít lâu, thị lại công khai thông dâm với toàn bộ thuộc hạ của Quỷ lâm. Đường đường là thê nhi của Thiên Tôn mà công khai lang chạ khắp thiên hạ thì lão ca còn mặt mũi nào nữa. Nhưng lão ca chẳng làm gì thị được, có vài lần nổi giận lôi đình, muốn đánh một chưởng giết chết tươi thị đi nhưng vừa gặp thị thì... lão ca...
Đông Phương Thanh Vân đỡ lời :
- Thì đứng như tượng gỗ, chẳng biết phải làm sao phải không?
Lão nhân đáp :
- Phải, tiểu ca ngươi quả là bao la vạn tượng. Sau khi rời xa thị thì lão ca lửa hận ngút trời, cũng vì vậy mà yêu phụ kia bắt đầu hận lão ca. Mấy lần định ám toán lão ca nhưng đều không được.
- Thực sao?
- Đương nhiên. Năm đó ta đã luyện Kinh Tâm Động Phách thần công đến tám thành hỏa hầu, vô luận là lúc phân tâm hay khi ngủ đều có một luồng cương khí bao bọc khắp thân châu, như vậy kẻ tám lạng người nửa cân. Sau đó lão ca giết sạch bọn gian phu, cứ một tên đến, giết một tên, hai tên đến giết hai tên, cuối cùng dâm phụ cũng tức lên như lão ca vậy, song kết quả cũng chẳng ai làm gì nổi ai.
- Hiện tại thì sao?
- Hiện tại nếu tiểu ca muốn rời khỏi Quỷ lâm thì phải không được sợ yêu phụ kia, bằng không muốn ra khỏi đây chỉ e còn khó hơn lên trời.
- Ồ? Vậy lão ca đã không thoát khỏi mê hương thì Thiên Thiên Tản Nhân làm sao có thể dễ dàng rời khỏi đây?
- Nói cho ngươi hay, đó là nữ nhân.
- Nữ nhân?
- Phải, nữ nhân há lại bị nữ nhân mê hoặc, cái gì mê hương cái gì mị công đối với nữ nhân đều là vô dụng.
- Ồ, tiểu ca có một tì nữ, võ công rất cao, đáng tiếc nàng không thể tới.
- Nếu tì nữ của tiểu ca nhi có thể được giam cầm ở Cầm Long động thì lão ca sẽ truyền cho nàng Vô Hình Vô Ảnh, sau đó để nàng đi ứng phó gặp được yêu phụ kia, nàng sẽ dốc lòng bảo vệ ngươi. Vậy nàng tên chi? Là thế nào?
- Nàng là Tiêu Phụng Hoàng, hiện là tì nữ của tiểu ca.
- Tiểu ca có dám chắc nàng sẽ vì ngươi mà tới không?
- Nhất định nàng sẽ tới. Hiện tại, tiểu ca sẽ kêu Bệnh Nhược Hiệp đi tìm nàng và kêu nàng tự tới đây. Vấn đề đã giải quyết rồi, chỉ còn đợi Bệnh Nhược Hiệp tới là tiểu ca sẽ phân phó cho y, nhưng lão ca nhi

có muốn rời khỏi nơi này không? Sau khi ra khỏi đây sẽ làm gì?
- Lão ca đã có kế hoạch. Sau khi thoát khỏi đây, lão ca sẽ đi tìm hai mươi thiếu nữ, truyền cho chúng tất cả mọi tuyệt học của mình, rồi kêu chúng trong một đêm san bằng Ma cung, Quỷ lâm thành bình địa, bắt sống tiện nhân, lột da lóc thịt mụ khiến mụ sống dở chết dở.
- Vậy thì việc thoát ngục của lão ca nhi cứ để tiểu ca lo liệu.
- Sao? Một mình tì nữ của tiểu ca có thể cõng hai người bọn ta ư?
- Không, tiểu ca có sáu tì nữ, kêu hai người tới đây thì được rồi.
- Nếu lão ca nhi có thể thoát khỏi Cầm Long động thì quả là cảm kích bất tận.
- Hiện tại chưa biết có thành công hay không chưa. Đến khi thoát khỏi nơi này rồi, cảm kích cũng chưa muộn.
- Được, hiện tiểu ca nhi hãy luyện Vô Hình Vô Ảnh Ban Nhược Thần công đi. Lão ca đi đây, bảy ngày nữa gặp lại.
- Lão ca nhi, xin hỏi luyện mấy thành Vô Hình Vô Ảnh thì có thể xuyên thạch bích được?
- Năm thành thì được rồi.
- Hiện tiểu ca đã có mấy thành rồi?
- Lão ca chẳng đã nói rằng Ban Nhược thần công tới đâu thì Vô Hình Vô Ảnh đạt tới đó ư? Lão ca đi đây.
Đông Phương Thanh Vân biết mình đã luyện công thành tựu, lòng cảm thấy được an ủi phần nào.
Buổi sớm ngày nọ, thanh âm Bệnh Nhược Hiệp lại vang lên :
- Tham kiến Thiếu chủ.
Đông Phương Thanh Vân cả mừng vội nói :
- Bệnh Nhược Hiệp, bổn Thiếu chủ có một sự tình muốn giao cho ngươi thi hành.
Hãy nghe đây, trong mười lăm tùy tùng ở Quỷ lâm này, có ai có thể đào thoát khỏi Quỷ lâm không?
- Bẩm Thiếu chủ, có Truy Hồn Sĩ, y là người được tin dùng ở Quỷ lâm, y thường được phái ra ngoài liệu sự, thỉnh Thiếu chủ hạ lệnh.
- Hãy kêu y đi tìm Tiêu Phụng Hoàng một trong sáu tì nữ của Tọa Long Sinh ở Dương Tử trấn tại tỉnh Sơn Đông, nói với Tiêu cô nương rằng ta muốn gặp. Tiêu cô nương hãy lựa một người nữa, sau đó dùng kế tiềm nhập vào Cầm Long động, rõ chưa?
- Tuân lệnh Thiếu chủ.
- Cầm Long động này có cả thảy bao nhiêu gian ngục thất?
- Bẩm Thiếu chủ, hơn năm mươi. Thiếu chủ muốn hỏi gì nữa không?
- Được rồi, ngươi đi đi.
Sau khi Bệnh Nhược Hiệp đã đi khỏi, lão nhân nói giọng run run :

- Tiểu ca nhi thực là thiên tư tuyệt đỉnh, lão ca tự đóan vận mạng một trăm lẻ...
(thiếu trang 91-94)
... chàng muốn sống hơn nữa, nhưng chàng cũng không quên trách nhiệm mình phải gánh vác đảm đương trong cuộc sống sắp tới.
Truy Hồn Sĩ ngày đêm sẽ vì Đông Phương Thanh Vân đi tìm Tiêu Phụng Hoàng.
Chàng đã chỉ điểm cặn kẽ nơi chốn cùng phương cách nên Truy Hồn Sĩ sẽ không phải tốn hao nhiều công sức là có thể tìm được Tiêu Phụng Hoàng.
Đây là hy vọng thứ nhất.
Trong vài ngày nữa thân sinh mẫu thân chàng sẽ tới, hy vọng lớn nhất của chàng chẳng phải sắp thành hiện thực rồi ư? Từ khi chào đời đến nay đã tròn mười tám năm, vậy mà chàng chưa từng gặp mẫu thân một lần, sự tình này thực khiến người phải thương tâm, đau lòng. Từ mẫu thân chàng có thể dò hỏi tung tích của phụ thân, đây chẳng những là hy vọng của riêng chàng mà còn là hy vọng của toàn thể võ lâm giang hồ.
Đây là hy vọng thứ hai.
Từ sau khi bị giam cầm trong Cầm Long động, võ công của chàng đã tăng tiến phi thường, đây đương nhiên là do lão nhân bên kia tường trợ lực. Hơn nữa, nhân họa mà được phúc, quen biết với kỳ nhân, từ nay về sau có thể lợi dụng khung cảnh thanh tịnh tại Cầm Long động rèn luyện võ công cao hơn nữa, để có thể nhân đó mà hiển dương võ lâm chánh nghĩa. Đây là niềm hy vọng thứ ba.
Con người sinh ra ai cũng có hy vọng và mục đích, cuộc sống có hy vọng và mục đích là cuộc sống có ý nghĩa, huống hồ Đông Phương Thanh Vân lại có tới ba niềm hy vọng, cùng mục đích cao cả.
Thời gian lặng lẽ trôi qua. Tới một buổi chiều nọ ngoài ngục thất có tiếng Bệnh Nhược Hiệp :
- Tham kiến Thiếu chủ.
Đông Phương Thanh Vân cả mừng, vội hỏi :
- Bệnh Nhược Hiệp, Truy Hồn Sĩ thế nào rồi?
Lúc này lão nhân cũng đã xuyên qua thạch bích tới bên chàng, chỉ nghe Bệnh Nhược Hiệp đáp :
- Bẩm Thiếu chủ, Truy Hồn Sĩ chưa có tin tức, có thể đêm nay chủ mẫu sẽ tới, thỉnh Thiếu chủ chuẩn bị...
- Làm sao ngươi biết?
- Bẩm Thiếu chủ, thuộc hạ nghe được Lâm chủ và Thiếu Lâm chủ thương lượng như vậy. Thuộc hạ xin cáo từ, còn một điều nữa, đại

hội Thập Diễn sẽ khai hội sau ba ngày nữa, thuộc hạ không thể lưu lại lâu hơn, xin Thiếu chủ lượng thứ.
Bệnh Nhược Hiệp đi rồi, Đông Phương Thanh Vân ngồi chờ đợi giây phút trọng đại, thời gian chậm chạp trôi đi, cứ mỗi một khắc qua đi, một vành đai vô hình lại bóp nghẹt con tim chàng, toàn bộ tâm trí chàng căng thẳng tựa dây đàn, sự chờ đợi thiêu cháy lòng người.
Rốt cuộc, thanh âm của Bệnh Nhược Hiệp vang lên :
- Bẩm Thiếu chủ, chủ mẫu giá lâm...
Đông Phương Thanh Vân lật đật xuống giường, con tim thiếu chút nữa muốn nhảy ra ngoài vì quá hồi hộp :
"Mẫu thân, hài nhi đã chờ đợi điều này đã bao năm?"
Tiếng loảng xoảng vang lên, tấm cửa sắt mở ra, lúc này chỉ thấy hai nữ nhân bước vào yểu điệu thướt tha, gót sen khẽ chuyển, một người chính là Lãnh Tuyết Quyên, người còn lại là một thiếu phụ lối chừng ba mươi tám tuổi, dung mạo tuyệt trần, phong thái cùng cử chỉ toát đầy vẻ uy nghi khiến người phải kính yếu và bội phục.
Đông Phương Thanh Vân đứng im bất động.
Thiếu phụ dừng lại cách chàng hai thước, đưa mắt nhìn chàng hồi lâu, rất lâu, lệ đã rưng rưng... Cuối cùng... những giọt lệ long lanh lăn dài theo gò má lã chã tuôn rơi.
Đông Phương Thanh Vân kêu lên run run :
- Mẫu thân...
Vừa kêu chàng vừa lao tới.
Thiếu phụ cũng đưa hai cánh tay ngà ngọc ra ôm lấy chàng, cất giọng nghẹn ngào :
- Thanh Vân nhi, hãy tha thứ..
Đông Phương Thanh Vân thấy bao niềm hạnh phúc cũng sự ấm áp dâng lên trong lòng, lần đầu tiên chàng gặp mẫu thân, chàng xúc động đến rơi lệ.
Sau một hồi lâu, Đông Phương Thanh Vân mới bình tĩnh lại, chàng rời xa mẫu thân, mời mẫu thân và Lãnh Tuyết Quyên ngồi xuống giường, còn chàng ngồi xuống ghế đá, trong nhất thời không nói nên lời.
Thiếu phụ lên tiếng trước :
- Thanh Vân nhi, dưỡng phụ dưỡng mẫu gần đây thế nào?
Đông Phương Thanh Vân vừa nghe nhắc tới dưỡng phụ, dưỡng mẫu nỗi đau thương lại trào dâng, chàng than thở :
- Dưỡng phụ bị giết, dưỡng mẫu bị cướp đi, chẳng lẽ nương mẫu không biết thực ư?
Thiếu phụ thở dài :

- Thanh Vân nhi, con biết việc mẫu thân kết hợp với phụ thân rốt cục là một tấm thảm kịch. Nên sau khi sinh hạ con không lâu, thì mẫu thân ôm con tới nhờ vị bằng hữu của phụ thân con dưỡng dục, dưỡng phụ dưỡng mẫu của con chính là Nam Cung đại hiệp phu thê. Nào ngờ cuối đời, họ lại kết thúc bi thảm đến vậy mà mẫu thân lại không hề hay biết.
Ngưng một chút, thiếu phụ cất giọng trầm trọng :
- Thanh Vân nhi, kẻ nào đã giết dưỡng phụ, gia hại dưỡng mẫu của con?
- Hài nhi không biết, mẫu thân có thể đóan là ai không?
- Nam Cung phu thê cả đời không hề có cừu nhân, nhưng Nam Cung phu nhân khi còn trẻ từng có qua một đoạn cố sự, chẳng lẽ vì việc này mà để lại hậu hoạn ư?
- Xin mẫu thân hãy nói rõ một chút.
- Mẫu thân cũng không biết nhiều lắm, chỉ biết khi xưa dưỡng mẫu của con có giao tình với Giao Long bảo chủ Tư Mã Dung, sau đó lại đính ước chung thân với Nam Cung Phong tiên sinh. Tư Mã Dung ôm mối hận trong lòng, từng tìm Nam Cung Phong để phân cao thấp, sau vì không phải là đối thủ nên y bỏ đi.
- Xin hỏi, Giao Long bảo hiện vẫn tồn tại trong võ lâm phải không?
- Phải.
Lúc này bên tai chàng vang lên giọng mẫu thân, bà đang dùng Truyền âm :
- Thanh Vân nhi, con có thể nghe ta nói không?
- Xin mẫu thân cứ nói.
- Ta đã an bài đêm nay con hãy thoát khỏi Quỷ lâm, con thấy sao?
Đông Phương Thanh Vân lúc này cũng đã dùng truyền âm nhập mật :
- Điều này khoan hãy nói tới, mẫu thân có thể nói cho con hay hành tung của phụ thân không?
- Phụ thân con ư?
- Chẳng lẽ mẫu thân không biết?
- Đúng vậy? Cứ đến tiết Trung Thu hàng năm là phụ thân con đến tìm ta, mười mấy năm nay đều vậy, chưa từng gián đoạn. Ta cũng từng hỏi về hành tung của ông ấy, nhưng chưa bao giờ phụ thân con chịu nói.
- Điều này...
- Thanh Vân nhi, con cứ an tâm, võ công của phụ thân đã đạt tới cảnh giới không sợ yêu nữ, sẽ có một ngày hai người gặp nhau.
- Hài nhi sẽ gặp phụ thân ở đâu?

- Vu Sơn Vọng Hà Phong - Nơi đây cũng là Vu Sơn mà?
- Phải, Quỷ lâm ở trên Vu Sơn Chi Phụng Phong. Ma cung trên Vọng Hà Phong, hôm nay con có định thi hành kế hoạch của ta không?
- Mẫu thân, hài nhi đã có kế hoạch khác.
- Vì điều gì vậy?
- Hài nhi đang luyện Ban Nhược Mật La thần công, không thể gián đoạn, mà Cầm Long động là nơi luyện võ công tốt nhất.
- Nhưng mà con sắp nguy tới tính mạng rồi.
- Ngoài yêu nữ ra, hài nhi có thể ứng phó tất cả, mẫu thân có thể cho hài nhi hay có cách nào đó ứng phó với yêu nữ không?
- Muốn đối phó với yêu nữ, chỉ có luyện được Vô Sắc Vô Tướng thần công, nhưng trước hết phải luyện thành Vô Hình Vô Ảnh thần công đã, sau mới có thể luyện thành Vô Sắc Vô Tướng thần công.
- Hài nhi đã luyện thành Vô Hình Vô Ảnh rồi.
- Vân nhi?
- Hài nhi có thể tùy ý xuyên qua bất kỳ chướng ngại vật nào.
- Thực ư?
- Bẩm mẫu thân, hài nhi có thể cho mẫu thân coi.
- Thử thế nào?
- Hài nhi sẽ dùng hai chân xuyên qua mặt ghế đá được không?
- Được.

Đông Phương Thanh Vân đứng lên trên mặt ghế, ngưng khí tụ công, kỳ thực đây là lần đầu tiên chàng thử nghiệm uy lực của thần công, sau khi vận thần công khắp châu thân, chàng dùng Thiên Cân Trụy hạ người xuống cho hai chân xuyên qua mặt ghế, sau đó chàng quay sang nhìn mẫu thân.

Mẫu thân chàng kinh ngạc, hồi lâu nói không nên lời, rất lâu mới dùng truyền âm nhập mật nói :

- Thanh Vân nhi, chúc mừng con đã luyện thành thần công.

Đông Phương Thanh Vân bèn hỏi :

- Vô Sắc Vô Tướng thần công luyện thế nào?
- Đây là cảnh giới tối cao của Vô Hình Vô Ảnh thần công, với công lực của con hiện tại, tối thiểu cũng phải mất mười hai năm nữa mới luyện thành.
- Mười hai năm ư?
- Đúng vậy, nay mẫu thân muốn nói cho con hay tâm nguyện của ta và phụ thân con. Từ nay về sau ta và con không còn cơ hội gặp nhau nữa, phụ thân con từ sau khi con bôn tẩu giang hồ luôn ở bên con, nhưng ông ấy không thể gặp ngay con được. Khi con chưa ra đời, ta và phụ thân con cùng ước hẹn với đệ nhị Nhẫn phu thê rằng nếu cả

hai đều sanh con trai thì hai con sau này sẽ là huynh đệ kết nghĩa, còn một người sinh trai, một người sinh gái thì sau này hai con sẽ kết nghĩa phu thê, sau đó đệ nhi Nhẫn phu nhân sanh hạ nữ nhi, đặt tên là Trần Ngọc Dinh. Trần Ngọc Dinh nguyên là phu nhân của con, sau này mẫu thân lại chọn cho con một người thiếp, đó là Lãnh cô nương đây, nghe Lãnh cô nương nói con không thừa nhận, vì sao vậy?
Đông Phương Thanh Vân ngẩn người lắng nghe, hồi lâu mới nói :
- Bẩm mẫu thân, vì trước đây chưa được mẫu thân chứng thực, nên hài nhi mới không chịu nhận. Nay mẫu thân đã nói vậy, dù hài nhi có đại nghịch vô đạo đến đâu cũng phải ưng thuận.
- Tốt lắm, con thực là một hài tử có hiếu, từ nay về sau phải đối xử thủy chung như nhất với Lãnh cô nương. Thanh Vân nhi, khẩu quyết Vô Hình Vô Ảnh con học ở đâu vậy?
- Bẩm mẫu thân là do vị lão ca nhi bên kia tường truyền thụ.
- Vị lão nhân bên kia ư?
Giọng nói của thiếu phụ lộ đầy vẻ kỳ quái, kinh sợ. Đông Phương Thanh Vân vội hỏi :
- Vị đó là ai?
Thiếu phụ bèn đáp :
- Đó chính là ngoại tổ phụ của con.
Đông Phương Thanh Vân vừa nghe thấy vậy cả kinh đứng bật dậy, mắt trợn tròn, miệng há hốc. Cùng lúc đó lão nhân bên kia thạch bích bỗng bật cười ha hả, tiếng cười xuyên qua thạch bích vọng vào phòng :
- Tiểu ca nhi, nghe chưa? Lão ca nhi ngồi ở đây chỉ trong chớp mắt đã thăng lên ba cấp, từ lão ca nhi thăng lên làm lão tổ phụ rồi. Từ nay trở đi, ta sẽ kêu ngươi bằng ngoại tôn nhi, nếu ngươi không kêu lão phu bằng lão tổ phụ thì lão phu sẽ đét vào đít ngươi đó, nghe chưa ngoại tôn nhi?
Đông Phương Thanh Vân sững người vội đáp :
- Rõ, bẩm ngoại tổ phụ.
- Ngươi chỉ được cái bẻm mép.
Đông Phương Thanh Vân nghe vậy không biết phải nói thế nào, lại nghe lão nhân nói :
- Lão phu muốn thấy nữ nhi cùng tôn tức phụ, được không?
Mẫu thân Đông Phương Thanh Vân vội đáp :
- Kính thỉnh phụ thân giá lâm.
Lúc này chợt có tiếng khóc rống lên ngay trước mặt Đông Phương Thanh Vân, lão nhân đã xuất hiện từ lúc nào rồi, không ai hay. Đông Phương Thanh Vân và mẫu thân cùng quì xuống :

- Tham kiến phụ thân.
- Tham kiến ngoại tổ phụ Lão nhân khóc rống hồi lâu, đột nhiên quay sang nói với Lãnh Tuyết Quyên :
- Sao ngươi không nói gì?
Lúc này Lãnh Tuyết Quyên mới đỏ bừng mặt, e thẹn nói :
- Tôn tức bái kiến ngoại tổ phụ đại nhân.
Lão nhân vội lau nước mắt nói :
- Hãy đứng lên, hôm nay có thể nói là tam đại đồng gia rồi. San nhi, thì ra con là mẫu thân của y.
Thiếu phụ vội đáp :
- Bẩm phụ thân, đúng vậy?
Lão nhân khẽ gật đâu, đưa mắt quan sát Lãnh Tuyết Quyên hồi lâu, mỉm cười gật gù, đoạn quay sang nói với Đông Phương Thanh Vân :
-Tiểu tôn nhi, để lát nữa bọn ta nói chuyện sau, bây giờ ngươi cùng San nhi nói trước đi.
Đông Phương Thanh Vân vội đáp :
- Dạ, thưa ngoại tổ phụ.
Lão nhân cười ha hả có vẻ rất khoái chí nói :
- Được, tiểu tôn nhi.
Nói rồi lão nhân lại xuyên tường mà đi. Lúc ấy thiếu phụ mới nói :
- Thanh Vân nhi, vậy khi nào con mới tính rời khỏi Quỷ lâm?
Đông Phương Thanh Vân vội đem kế hoạch ra nói hết một lượt, thiếu phụ vừa nghe vừa gật đầu đoạn nói :
- Như vậy cũng được, nhất thiết cứ để ta an bài. Đợi khi hai tì nữ kia tới thì sẽ an trí cho họ ở gian ngục thất bên cạnh thì được, hiện tại mẫu thân phải đi rồi.
- Mẫu thân...
- Ôi, Thanh Vân nhi, thiên hạ không có cuộc vui nào không tàn, đợi khi chánh tà giao phong, mẫu thân đã quy ẩn rồi, những mong lúc ấy có thể đoàn viên.
Đông Phương Thanh Vân rưng rưng nước mắt, lao vào lòng mẫu thân. Thiếu phụ cũng lệ châu lã chã tuôn rơi, ôm chặt lấy nhi tử của mình.
Bỗng một thanh âm gấp gáp vang lên :
- Bẩm Lâm chủ, Cung chủ giá lâm...
Thiếu phụ vội lau nước mắt, quay người bước ra. Hồi lâu khi mọi vật đã trở lại vẻ thanh tịnh vốn có, nhưng lòng Đông Phương Thanh Vân không còn giữ được bình tĩnh như trước khi chàng gặp mẫu thân, vì sao vậy? Đó là vì trong lòng chàng vấn vương mãi câu hỏi :
“Chàng có thể thoát ra khỏi Quỷ lâm để san bằng Quỷ lâm và Ma

cung không? Có thể hay không thể?”
Quỷ lâm Lâm chủ là mẫu thân của chàng, mà Tổng giáo chủ của Quỷ lâm và Ma cung lại là ngoại tổ của chàng, chỉ trong sát na này, chàng đã hiểu rõ vì sao Nhất Hiền, Song Nhẫn, Tam Bí không thể xuất hiện để chủ trì võ lâm đại sự.
Bỗng, thanh âm lão nhân vang lên bên cạnh chàng :
- Tôn nhi, ta hiểu nỗi khổ tâm của ngươi.
Đông Phương Thanh Vân quay lại, thở dài :
- Ngoại tổ phụ, điều này thực khiến hài nhi lo âu.
- Tôn nhi, ngươi có biết cái gì kêu bằng Thập Diễm không? Thập Diễm chính là mười ả nữ nhi của yêu nữ. Đứng đầu là mẫu thân của ngươi, cũng là San nhi của ta, kỳ dư những ả còn lại đều là của bọn cẩu tạp chủng mà yêu nữ đã thông dâm.
Trong mười nữ nhi này thì yêu nữ cưng chiều Di nương của Tuệ Mẫn, thị kêu là cái gì tạp chủng Phụng nhi lão phu không biết, hiện đang là Ma cung Cung chủ, biết chưa?
- Bẩm ngoại tổ phụ, hài nhi đã biết?
- Đừng bẻm mép, ta hỏi ngươi có phải Huyền Mê ma kinh đệ nhất đệ nhị bí kíp đã bị chúng lấy mất rồi phải không?
- Đúng vậy, Bệnh Nhược Hiệp đã chứng thực.
- Nói hay lắm, ngươi ngươi có biết Huyền Mê ma kinh đệ nhất đệ nhị bí kíp có chứa đựng võ công gì không?
- Biết chút ít, đó là Hữu Hình Vô Ảnh thần công?
- Ngươi nghe ai nói?
- Thiếu Lâm chưởng môn.
- Lão trọc ấy cũng biết chuyện thối tha này hả? Ngươi còn biết gì nữa?
- Biết là Ma kinh còn phân ra cái gì Mê, Huyền, Ma.
- Chỉ vậy thôi sao? Trước đây ta từng nói với ngươi về Vô Hình Vô Ảnh thế nào?
- Nói rằng Vô Hình Vô Ảnh của ngoại yổ phụ chỉ có thể tự bảo vệ hoặc vượt qua chướng ngại vật như xuyên qua thạch bích vậy.
- Đúng thế, ngươi biết lão phu có thể xuyên qua được mấy trượng không? Không hả, nói cho ngươi hay, hơn một trượng. Vừa rồi ngươi dùng hai chân xuyên qua mặt ghế cảm thấy thế nào? Có hao tổn công lực không? Như lão phu nếu muốn xuyên qua năm thước thạch bích còn phải vận công mấy lượt mới được, vậy Hữu Hình Vô Ảnh thì sao? Xuyên qua một trăm trượng mà không hao tổn tinh khí, đáng sợ không? Điều đáng sợ còn chưa dừng lại ở đó, tỉ dụ như ta với ngươi, lúc bình thường khi vận công thì vẫn là Hữu Hình Hữu Ảnh.

Khi ngươi công ra một chưởng lão phu chiếu theo bóng ảnh của ngươi mà phản công hoặc né tránh? Nhưng Hữu Hình Vô Ảnh thần công thì sao? Tỉ dụ như ngươi vừa vận công thì lão phu chỉ còn nước kêu "Ô hô ai tai" mà thôi.
- Ô hô ai tai là cái gì?
- Ngươi còn chưa hiểu sao? Tỉ dụ ngươi vừa vận công thì bản thân chính là Hữu Hình Vô Ảnh rồi, lão phu chém một đao, hoặc phát một chưởng, ngươi vẫn vững như Thái sơn, chẳng cần tránh né, mà đao chưởng của lão phu như đánh vào chỗ không người, ngươi bèn thừa cơ hạ thủ thì lão phu còn chưa kịp kêu hết câu "Ô hô ai tai" thì hồn đã quy tiên phủ rồi.
- Thật sao?
- Lão phu lừa ngươi làm gì? Bây giờ lão phu muốn bàn vào chính sự, tiện nhân kia dục vọng rất lớn, nếu chẳng phải khi xưa có mấy người đối địch với thị thì tiện nhân sớm đã thâu tóm toàn bộ võ lâm rồi, song hiện tại thị đã đoạt được Huyền Mê ma kinh, sớm muộn gì võ lâm giang hồ cũng thây phơi khắp chốn, máu đổ thành sông, xương chất thành núi, khi đó ngươi sẽ làm sao?
- Nhưng đó lại là ngoại tổ mẫu của bổn thiếu gia.
- Đây chính là nổi khổ tâm của ngươi, danh hiệu của tiện nhân kia là gì ngươi biết không?
- Không biết?
- Kêu là Hận thiên nữ, tức là nữ nhân hận khắp thiên hạ. Ngoại trừ mười nữ nhi của thị ra, tiện nhân kia hận tất cả thiên hạ, nhưng nếu muốn thâu tóm võ lâm thì không thể không còn trợ thủ, bằng không... Tất thảy võ lâm đã tiêu tùng rồi?
Đông Phương Thanh Vân sững sờ không nói ra lời, trầm mặc hồi lâu, lão nhân tự tiếp :
- Lão phu cùng tiện nhân làm phu thê chân chính được ba bốn ngày, mới biết được chút ít lai lịch của thị, thị còn có một sư phó nữa, kêu là gì, ngươi biết không?
- Làm sao bổn thiếu gia biết được.
- Cừu Thế Dâm Oa? Sư phó của tiện nhân kia năm nay bao nhiêu tuổi ngươi biết không?
- Lão đã biết rõ, bổn thiếu gia không biết mà còn cố hỏi nhiều như vậy là có ý đồ gì?
- Được, nhưng ngươi phải khách khí một chút, ngươi biết ta là thế nào với ngươi?
Đông Phương Thanh Vân kinh hoảng lật đật quì xuống :
- Lão tổ phụ, ngoại tôn nhi thất lễ, mong...

Lão nhân vội đỡ lấy chàng mà nói :
- Tôn nhi, ta và ngươi đã quen miệng nói năng bậy bạ rồi, nhưng ta không thích ỷ lớn hiếp nhỏ, từ nay trở đi khi có người khác ngươi hãy xưng lão phu là ngoại tổ phụ, còn không thì đừng lưu tâm phải gọi thế nào, dù ngươi có gọi lão phu là lão cẩu tặc, lão phu cũng không thèm đếm xỉa. Hãy ngồi xuống đi, làm gì mà đứng như tượng gỗ thế?
Đông Phương Thanh Vân nghe vậy mới dám ngồi xuống, lão nhân tiếp :
- Sự đáng sợ vẫn chưa dừng lại, ngươi thử nghĩ xem, nếu tiện nhân kia biết được ngươi vẫn tiêu dao tự tại mà còn chống đối thị, thị không làm hại được ngươi sẽ quay sang làm hại mẫu thân ngươi thì mẫu thân ngươi tàn rồi?
- Tàn cái gì?
- Tàn chi đoạn cốt, đã bị phế võ công mà còn phải chịu nhục hình.
- Vậy bổn thiếu gia phải làm thế nào?
- Chỉ còn cách, khi ở trước mặt San nhi, ngươi phải phủ nhận đó không phải là mẫu thân của ngươi mà thôi.
- Bổn thiếu gia quang minh.
- Lão phu biết ngươi là một hiếu tử, song không thể không làm thế, tuy là đại nghịch vô đạo, nhưng chẳng lẽ ngươi có thể đứng nhìn mẫu thân của ngươi bị hành hình ư?

Hồi 07
Di Lạc thần công

Ba ngày sau, Đông Phương Thanh Vân bị bịt mắt dẫn đi. Bệnh Nhược Hiệp dẫn đường kèm theo hai yêu nữ cùng bốn hoạt thi áp giải.
Đông Phương Thanh Vân dùng truyền âm nhập mật nói với Bệnh Nhược Hiệp :
- Hãy miêu tả cho bổn thiếu gia địa hình trong Cầm Long động.
Bệnh Nhược Hiệp cũng dùng truyền âm nói :
- Bẩm Thiếu chủ, Cầm Long động là sơn động, động đạo thẳng tắp, rộng lớn chừng hai trượng, hai bên tả hữu là ngục thất, nghe nói những ngục thất này đang giam cầm các cao nhân võ lâm. Hiện tại Thiếu chủ có cảm thấy hàn khí xông lên không, nơi đây là Lãnh Sương Trì, có một lỗ hổng thiên nhiên, lớn chừng một trượng, dương quang từ đó mà chiếu vào, nơi đây còn có một quang trường rộng khoảng mười trượng, hiện chúng ta đã đi qua Lãnh Sương Trì.
- Lãnh Sương Trì là trạm canh phải không?
- Bẩm đúng vậy, nơi đây mai phục hai yêu nữ, bốn hoạt thi, nơi đây là trạm canh, án ngữ cửa ra vào, hiện tại trước mắt là cửa ra, cửa ra nối liền với Quỷ lâm bảo, cũng chính là nơi Quỷ lâm Tổng giáo trú ngụ. Từ Lãnh Sương Trì đến Quỷ lâm bảo đường đi thoạt đầu hẹp sau rộng dần, nơi đây chỉ rộng có năm thước, Thiếu chủ đưa tay ra có thể sờ thấy thạch bích, chúng ta đã cách Lãnh Sương Trì một trăm trượng, thuộc hạ luôn cảm thấy nếu Thiếu chủ không mau rời khỏi Quỷ lâm thì sự nguy hiểm sẽ càng gia tăng, không rõ tôn ý của Thiếu chủ thế nào?
- Cứ an tâm, ta đã có kế hoạch.
- Những mong kế hoạch của Thiếu chủ thành công, chúng ta đã nhập tam bảo, tiến tới Quỷ điện, hiện tại có người đến tiếp Thiếu chủ, thuộc hạ cáo lui, Thiếu chủ hãy bảo trọng...
Hốt nhiên một thanh âm dịu dàng vang lên :
- Tướng công...
Tiếp đó tấm vải đen che mắt chàng được gỡ ra, mắt chàng bị muôn đạo hào quang chói lòa chiếu xạ khiến trong nhất thời chàng không mở mắt được, hồi lâu sau mở mắt ra chỉ thấy một mình Lãnh Tuyết

Quyên đứng trước mặt chàng, Lãnh Tuyết Quyên buồn bã nói :
- Tướng công, mời vào điện.
Đông Phương Thanh Vân khẽ gật đầu, im lặng bước theo Lãnh Tuyết Quyên vào Quỷ điện. Vừa bước vào, ngước mắt lên trông, chàng thầm nghĩ :
"Tòa điện khá lắm"
Nguyên tòa Quỷ điện này rộng chừng hai mươi trượng. Trong điện được bài trí thanh nhã, đèn đuốc sáng rực rỡ.
Chính điện của Quỷ điện bày ba hàng ghế.
Hàng đầu tiên có ba người, người ngồi giữa là một nữ nhân tác độ ba mươi xinh đẹp tựa thiên tiên, song thần sắc vẫn ẩn vẻ yêu mị, đôi làn thu ba long lanh thần quang loang loáng, chứng tỏ là một người có nội công tu vi thượng thừa, công lực hùng hậu.
Thanh Vân đoán đây có lẽ là Tổng giáo chủ.
Hai bên tả hữu phía sau có hai thiếu nữ đang ngồi, có lẽ là tì nữ.
Hàng ghế thứ hai, có mười thiếu phụ trung niên, ai nấy đều cực kỳ xinh đẹp, mẫu thân của chàng ngồi chính giữa, đây chính là Thập Diễm.
Hàng ghế thứ ba chỉ có hai thiếu nữ thanh tú thoát tục, sắc diện lộ vẻ u sầu, họ chính là Lãnh Tuyết Quyên và Tuệ Mẫn.
Đông Phương Thanh Vân thản nhiên đứng nhìn mọi sự với con mắt lãnh đạm, thân hình chàng cao lớn thanh tú tựa cây ngọc trước gió, mặt lạnh tựa hàn quang.
Mục quang mị nhân của mấy người yêu nữ đều đổ dồn về phía chàng, mắt đều ánh lên những tia thèm khát, dâm tà.
Đúng lúc ấy một thanh âm dịu dàng nhẹ như hơi thở thoáng qua :
- Các hạ là Đông Phương Thanh Vân, người đứng đầu bảy đại môn phái tranh cường đấu thắng với bổn giáo đó ư?
Đông Phương Thanh Vân thấy rõ Tổng giáo chủ phát ngôn, chàng bèn lạnh giọng :
- Đúng vậy, là bổn thiếu gia đây?
Tổng giáo chủ cười tươi như hoa, nói :
- Quí khách giá lâm, bổn giáo không nghênh tiếp, những mong thiếu hiệp tỏ lượng bao dung.
Tiếp đó mụ lại nói :
- Mau đem ghế phụng khách?
Đông Phương Thanh Vân lạnh lẽo :
- Bổn thiếu gia đứng cũng được?
Một làn hương kỳ dị thoảng tới, bên tai chàng lại thoang thoáng :
- Tướng công, mời ngồi?

Đông Phương Thanh Vân lập tức cảnh giác, toàn lực khắc chế mê hương, chờ khi nồng hương đã tàn bớt mới vận công vài lượt, đem thần công bao phủ khắp châu thân.
Lại nghe Tổng giáo chủ nói :
- Đông Phương tướng công, xin ngồi xuống rồi hãy nói.
- Bổn thiếu gia đứng thì được rồi.
Tổng giáo chủ luôn miệng hừ lạnh :
- Sự đảm lược của thiếu hiệp, khiến người bội phục, ta biết ý của thiếu hiệp, thiếu hiệp muốn tỏ ý mình là con công đứng giữa bầy gà, phải không?
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt :
- Khá khen cho Tổng giáo chủ biết ý của bổn thiếu gia?
- Thiếu hiệp cuồng ngạo vô ti, nhưng thiếu hiệp có biết thiếu hiệp phạm tội gì chưa?
Đông Phương Thanh Vân vẫn cười nhạt :
- Ta có tội gì?
Tổng giáo chủ cười tươi như hoa :
- Tội chết, nhưng... thiếu hiệp đoán thử ý của bổn Giáo chủ xem.
Đông Phương Thanh Vân giọng khinh miệt :
- Cần gì phải đoán, ngươi muốn nói nếu bổn thiếu gia quy thuận bổn giáo, đoái công chuộc tội, sẽ tha tội chết.
- Đúng vậy, bổn Giáo chủ cũng biết thiếu hiệp không đáp ứng.
- Đương nhiên như vậy.
- Vậy ý của thiếu hiệp phải chăng là quyết một phen sinh tử.
- Cũng không hẳn, trừ phi ngươi cải tà qui chánh, vì võ lâm mà tuyên dương chánh nghĩa, bằng không nếu không phải bổn thiếu gia san bằng Ma cung, Quỷ lâm thành bình địa thì bổn thiếu gia không phải là hảo hán.
- Có chí khí, nhưng thiếu hiệp không cảm thấy mình quá khoa trương.
- Bình thời, bổn thiếu gia chưa hề nói điều gì khi chưa nắm chắc.
- Bổn Giáo chủ bái phục thiếu hiệp lâm nguy mà không loạn, ngộ hiểm mà không kinh? Hiện tại thỉnh thiếu hiệp hãy nghe luận tội.
Lúc này từ hàng ghế Thập Diễm, một thiếu phụ trung niên bước ra, người này chính là Ma cung Cung chủ.
Sau khi bước ra, mụ lập tức lên tiếng :
- Bẩm mẫu thân, tiểu tử này chính là hậu duệ của Đệ nhất bí Sinh Tử Sinh Đông Dương Thần Nghiêu, y chẳng những luôn chống đối với bổn giáo mà còn quyến rũ Lãnh Tuyết Quyên và Tuệ Mẫn, tôn nữ của mẫu thân, y là một kẻ đàng điếm.

Tổng giáo chủ quay sang hỏi Đông Phương Thanh Vân :
- Thiếu hiệp là người như vậy sao?
Đông Phương Thanh Vân khẽ hừ một tiếng :
- Nói năng hồ đồ, bổn thiếu gia tâm chính khẩu trực há có lý gì là người như vậy, rõ là ngậm máu phun người đê tiện đủ cả, thực chẳng hổ danh yêu nữ.
Tổng giáo chủ chẳng những không giận mà còn cười tươi như hoa.
Ma cung Cung chủ mắt xạ ra những tia oán độc, trợn mắt tức tối nói :
- Bẩm mẫu thân, năm xưa Đệ nhất bí Sinh Tử Sinh chống đối bổn giáo, mẫu thân có phái San thư đi ứng phó, kết quả thư thư ngấm ngầm thông gian với Sinh Tử Sinh, và sanh ra tiểu tạp chủng này.
Đông Phương Thanh Vân cả kinh biến sắc.
Mẫu thân của chàng mặt tựa chàm đổ, song mục thất thần. Chỉ có Tuệ Mẫn và Lãnh Tuyết Quyên cùng nhìn Ma cung Cung chủ với ánh mắt phẫn nộ.
Tổng giáo chủ diện sắc sa sầm, mụ bỗng đứng bật lên song mục trợn tròn, cất giọng lạnh lẽo ẩn chứa đầy sát khí :
- San nhi, có thực vậy không?
Trung niên thiếu phụ sắc mặt đã trắng bệch, sợ hãi đứng lên, cúi đầu không nói :
Tình huống đột biến, Đông Phương Thanh Vân chợt la lên :
- Yêu nữ kia, ngươi ngậm máu phun người, quỷ kế đa đoan, bổn thiếu gia há lại là thuộc hạ của Quỷ lâm...
Lúc này, Tổng giáo chủ quát :
- San nhi, nếu ngươi dám lừa gạt ta, thì ngươi phải gánh lấy hậu quả thảm khốc, mau nói thực tình.
Mẫu thân của Đông Phương Thanh Vân vội quì xuống :
- Đứa nhỏ này chính là ngoại tông của mẫu thân, San nhi...
Lời còn chưa dứt, bỗng một đạo bạch quang nhanh như điện chớp phóng về phía thiếu phụ, Đông Phương Thanh Vân cả kinh thất sắc, vội huy động song thủ đẩy ra, hai luồng chưởng phong mãnh liệt, lập tức cuốn tới công kích Tổng giáo chủ, thân hình chàng cũng tựa một trận cuồng phong lao tới bên mẫu thân...
Ma cung Cung chủ khẽ hừ một tiếng lập tức phát chưởng ngăn chặn chưởng phong của Đông Phương Thanh Vân.
Tiếng chưởng thanh vang lên khiến tòa Quỷ điện rung lên bần bật, mẫu thân Đông Phương Thanh Vân đột nhiên gục xuống, chỉ thấy Đông Phương Thanh Vân đã tới bên mình mẫu thân. Ma cung Cung chủ thì tựa như diều đứt dây, thân hình bắn tung ra xa mười trượng.
Đông Phương Thanh Vân vội xốc mẫu thân lên, đưa tay ra bắt mạch,

sắc mặt lộ vẻ kinh hoàng, đau đớn xen lẫn phẫn hận.
Chỉ trong nháy mắt, ngọn lửa cừu hận tựa hỏa diệm sơn bùng cháy trong lòng...
Cùng lúc một làn hương kỳ dị cùng xộc vào mũi Đông Phương Thanh Vân.
Cừu hận... tựa kim đao, đâm trúng tim chàng, trước mặt chàng chỉ thấy một màu đỏ của máu, nhưng lại cảm thấy toàn thân vô lực, đôi hàng lệ châu ứa ra lăn trên gò má, lã chã tuôn rơi...
Cuối cùng vì phẫn nộ lên tới cực điểm, đầu óc quay cuồng, trước mắt tối đen.
Đông Phương Thanh Vân ngã lăn ra bất tỉnh...
Không rõ thời gian trôi qua đã bao lâu, Đông Phương Thanh Vân mới từ từ hồi tỉnh, trước mắt chàng chính là khuôn mặt của ngoại tổ phụ, chàng lao vào lòng lão nhân, khóc òa lên.
Bình sinh chàng chưa từng sợ hãi cái chết, nhưng hiện tại cái chết khiến tim chàng vỡ nát.
Lão nhân ôm lấy chàng, cất giọng nghẹn ngào :
- Hài tôn, ta không biết phải an ủi thế nào, tiện nhân kia giết chết mẫu thân ngươi, cũng là nhi nữ của ta, ta nếu không đích thân chặt đầu tiện nhân thì chết cũng không nhắm mắt.
Lão nhân và thiếu niên ôm nhau khóc ròng. Hồi lâu lão nhân run run :
- Hài tôn, từ nay trở đi, tổ phụ hai người chúng ta đều phải rèn luyện võ công, hẹn ước có một ngày san bằng Quỷ lâm, Ma cung.
Đông Phương Thanh Vân mắt đầy lệ, giọng cả quyết :
- Hài nhi thề quyết báo huyết cừu?
Lão nhân vừa khóc vừa xoay người bỏ đi.
Đông Phương Thanh Vân dẹp bỏ mọi đau thương, toàn tâm toàn ý luyện tập võ công. Lúc này mọi ý niệm của chàng đều tập trung vào các môn công phu. Đột nhiên có một thanh âm dịu dàng vang lên :
- Tướng công, tiện thiếp muốn gặp...
Tiếng cửa sắt khua lên rổn rảng, mở ra một khe hẹp, một nữ nhân lách người tiến vào, mang theo một mùi hương kỳ dị.
Nữ nhân chính là ngoại tổ mẫu của chàng.
Đối mặt với cừu nhân không đội trời chung, ngọn lửa hận cừu bùng cháy dữ dội, Đông Phương Thanh Vân muốn vận lực phát chưởng công kích nhưng không biết vì sao thần trí lại như u mê đi, đã mấy lượt chàng muốn cất cao song chưởng, song lại đứng im bất động...
Chỉ nghe thanh âm nhu hòa rót vào tai :
-Tướng công, ta có lỗi với chàng, ta biết chàng hận ta, nhưng...
Nhưng ta yêu mến chàng, không phải là cốt nhục, mà là tình cảm đôi

lứa nam nữ, ôi...
Đông Phương Thanh Vân phẫn nộ đến cực điểm, lửa hận tích tụ bấy lâu lúc này biến thành một luồng sóng mãnh liệt, trào lên phá tan mọi nỗi u mê của chàng. Đông Phương Thanh Vân bỗng gầm lên song chưởng hội đủ mười thành công lực, nhanh như chớp đẩy ra...
Tổng giáo chủ biến sắc, hừ một tiếng lạnh lẽo.
Nơi cuồng phong tràn qua, mọi vật đều nát vụn như bột phấn. Nhưng Tổng giáo chủ vẫn đứng sừng sững, bất động. Mụ nói :
- Võ công của tướng công quả cao siêu, nếu là hai tháng trước thì có lẽ bổn giáo đã táng mạng, song hiện tại thì khác rồi. Võ công còn chưa luyện thành Vô Sắc Vô Tướng thần công thì đừng nên nghĩ tới việc phục cừu. Ôi, ta yêu chàng, yêu chàng...
Mụ vừa nói vừa tiến về phía chàng, lúc này trên người mụ không còn mảnh vải che thân.
Song mục trợn ngược, lửa giận xông lên vạn trượng, Đông Phương Thanh Vân muốn phát chưởng, nhưng toàn thân đã vô lực. Nữ nhân đã đến gần chàng, ôm lấy chàng...
Lập tức Đông Phương Thanh Vân cảm thấy đầu óc quay cuồng toàn thân bủn rủn.
Bỗng, một tiếng gầm vang lên khủng khiếp, tòa thạch động tựa hồ muốn sụp xuống :
- Tiện nhân, mau cút...
Tổng giáo chủ giật mình, khẽ đẩy Đông Phương Thanh Vân ra, cặp mê nhãn còn lộ vẻ luyến tiếc, nói :
- Tướng công, ngày sau còn dài, chúng ta sẽ còn gặp lại...
Đồng thời cánh cửa sắt cũng nặng nề đóng lại.
Sau khi tỉnh lại Đông Phương Thanh Vân nghiến răng kèn kẹt, song mục lóe lên, ngọn lửa hận thù, nhưng lập tức định thần ngồi xuống vận công, chẳng nói nửa lời.
Cần phải luyện Phật công tới cảnh giới tối cao, trong sát na này chàng phát hiện được rằng nếu không phá giải được yêu hương và mê nhãn thì có võ công cũng bằng thừa. Ngày lại tiếp ngày, chàng ngồi luyện công.
Một ngày nọ, thanh âm Bệnh Nhược Hiệp vang lên :
- Tham kiến Thiếu chủ...
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng :
- Có chuyện gì...
Bệnh Nhược Hiệp đáp :
- Bẩm Thiếu chủ, Tiêu cô nương cùng một vị cô nương nữa đã tới Quỷ lâm. Lãnh lâm chủ thuận theo ý Thiếu chủ, đã đem hai vị cô

nương đó giam vào ngục thất bên cạnh, chừng một tuần trà nữa sẽ tới. Thuộc hạ xin tháo lui...
Lúc này lão nhân cũng đã xuyên tường mà qua, cả hai cùng chờ đợi. Sau khoảng thời gian chừng một tuần trà, rốt cục tiếng cửa sắt gian ngục thất bên cạnh đã khua lên rổn rảng.
Lão nhân vội nói :
- Chúng ta đi gặp tỳ nữ của ngươi đi.
Đông Phương Thanh Vân lắc đầu :
- Đừng vội, tránh Lãnh Tuyết Quyên khỏi bị liên lụy, để hài nhi gặp Tiêu Phụng Hoàng trước rồi hãy nói cũng chưa muộn.
Lão nhân gật đầu im lặng. Đông Phương Thanh Vân vừa ngưng thần quan chú đã nghe tiếng cước bộ vang lên trong ngục thất bên cạnh, đã biết là Tiêu Phụng Hoàng, chàng vội dùng xuyên Bích truyền âm nói với Tiêu Phụng Hoàng :
- Tiêu cô nương, chúc mừng cô nương đã tới.
Cách tường cũng lập tức vang lên lời đáp :
- Bẩm Thiếu chủ, tì nữ phụng mệnh Thiếu chủ, hiện đã bị giam trong Cầm Long động, không rõ Thiếu chủ đang ở đâu?
- Bổn Thiếu chủ đang ở gian ngục thất bên cạnh, vốn muốn đi gặp cô nương ngay, nhưng e không tiện...
- Bẩm Thiếu chủ, tì nữ muốn tham kiến Thiếu chủ.
- Có việc gì vậy?
- Thiếu chủ cần phải gặp mới nói được.
Lão nhân vội nói :
- Ngoại tôn nhi, chúng ta hãy qua đi...
Đông Phương Thanh Vân khẽ gật đầu. Lập tức vận thần công cùng lão nhân xuyên qua tường mà đi.
Tiêu cô nương bất giác ngẩng người kinh ngạc, hồi lâu mới quì xuống :
- Tì nữ khấu kiến Thiếu chủ.
Đông Phương Thanh Vân vội đỡ nàng lên, lão nhân nhìn Tiêu Phụng Hoàng lẩm bẩm :
- Quả là tuyệt thế giai nhân...
Nói rồi im lặng quay người bỏ đi, hiện trong gian ngục thất chỉ còn lại Đông Phương Thanh Vân và Tiêu Phụng Hoàng.
Lúc ấy, Tiêu cô nương khẽ hỏi :
- Thiếu chủ, biết được tin buồn, lòng đau dạ xót.
Lời nàng chạm phải vết thương lòng của Đông Phương Thanh Vân mà Tiêu cô nương lệ châu lã chã khiến chàng kích động, tiến lên ôm chặt nàng vào lòng, dòng lệ trào tuôn. Qua hồi lâu sau Đông Phương

Thanh Vân mới cảm thấy ngượng ngùng nhưng trong nhất thời lại không muốn rời xa.
Tiêu cô nương nghẹn ngào :
- Thiếu chủ, tì nữ những mong có thể hầu hạ Thiếu chủ một đời.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu im lặng.
Tấm lòng đối với tấm lòng, tình thâm lại tựa tình thâm, một người là nam nhi đại trượng phu, một người là giai nhân tuyệt thế, đây chẳng phải là một đôi trai tài gái sắc hay sao?
Những nguyện người sống lâu, sánh bước cùng thuyền quyên, nhưng hết thảy sự ở thế gian đều là bi hoan li hợp, đời người trôi nổi tựa cánh bèo thoáng đâu tụ về một chỗ, chốc đâu đôi ngã chia ly.
Cách hồi lâu, Đông Phương Thanh Vân dìu nàng ngồi xuống.
- Tiêu cô nương thực đã tới rồi?
Tiêu Phụng Hoàng đáp :
- Tì nữ chỉ cần thấy tướng công thì đã mãn nguyện lắm rồi, tướng công trông thần sắc sa sút, xin hãy nghỉ ngơi để tì nữ phục thị.
Đông Phương Thanh Vân lắc đầu, nhưng khi chàng thấy đôi sóng mắt dạt dào vẻ quan hoài của nàng, bất giác chàng không muốn từ chối hảo ý, bèn nằm xuống giường.
Tiêu Phụng Hoàng ngồi kế bên chàng khe khẽ cất lời hát khúc thiên ca, thanh âm trong vắt, êm ái khiến Đông Phương Thanh Vân như được một làn nước dịu êm gột sạch mọi phiền muộn, từ từ chìm vào giấc mộng. Đúng lúc ấy tổ phụ của chàng hiện thân, lão nhân thấy vậy bèn định thối lui, Tiêu cô nương đã nói :
- Lão tiền bối có điều chi chỉ giáo?
Lão nhân bèn hỏi :
- Chỉ có một mình cô nương tới ư?
- Còn một người nữa, nhưng không phải đang ở đây.
- Lão phu biết rồi, chính đang ở gian ngục thất đối diện, chỉ tiếc là nếu lão phu có qua đó thì vị cô nương kia sẽ nghi hoặc, cũng được, hãy đợi ngoại tôn nhi của lão phu tỉnh lại rồi bàn. Cô nương cứ để cho tiểu tử này ngủ một giấc. Ôi? Đã mấy ngày nay y chẳng ăn uống nghỉ ngơi gì, dù thế nào y cũng vẫn là một hài tử, cần phải được chăm sóc chu đáo, lão phu đi đây.
- Lão tổ phụ, tì nữ không thể tiễn.
- Khỏi tiễn?
Đông Phương Thanh Vân ngủ suốt ba ngày đêm, khi tỉnh giấc thì thấy lão nhân đang truyền thụ võ công cho Tiêu Phụng Hoàng, lúc này chợt có tiếng Bệnh Nhược Hiệp nói :
- Tham kiến Thiếu chủ....

Đông Phương Thanh Vân vội đáp :
- Có chuyện gì thế?
- Bẩm Thiếu chủ, thuộc hạ phụng mệnh Lãnh lam chủ tới bẩm báo mấy lời. Điều thứ nhất, tháng tới Tổng giáo chủ cần phải luyện công nên sẽ bế quan trong vòng một tháng, đây là cơ hội tốt nhất để đào thoát khỏi Quỷ lâm. Điều thứ hai Tổng giáo chủ đang chú ý tới Thiếu chủ, nên từ nay về sau Thiếu chủ nên thận trọng.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Được, ta sẽ cẩn trọng phòng bị nghiêm ngặt.
- Thuộc hạ cáo lui.
Bệnh Nhược Hiệp đi khỏi, lão nhân cười :
- Trời cho dịp tốt, ta phải nắm lấy, hiện lão phu có một cách có thể mau chóng thành công.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Ngoại tổ phụ, biện pháp gì thế?
- Bốn người chúng ta khi vượt ngục, chỉ có thể trông cậy vào hai vị cô nương này? Nhưng chỉ hiềm võ công của họ quá kém, huống hồ thiên sinh nữ nhân chân khí bất túc, nếu cõng bọn ta nữa thì hành động bất tiện, nên chỉ còn một cách là đem chân lực của ta phò trợ cho hai người này.
- Được không?
- Được, nhưng phải hợp lực đả thông sanh tử huyền quan cho hai vị cô nương đã.
Tất cả mọi sự sẽ hoàn tất trong vòng bốn mươi ngày, hãy nghĩ thử, chỉ dựa vào nội lực của lão phu và hài tôn, ngươi đã đủ để ngạo thị võ lâm, há có sợ chi mấy tên hoạt thi và yêu nữ. Hiện chúng ta hãy đem kế hoạch này nói cho vị cô nương kia hay.
Bốn mươi ngày nhanh chóng trôi qua.
Buổi sớm một ngày kia Đông Phương Thanh Vân vừa vận công xong đã nghe tiếng Bệnh Nhược Hiệp :
- Bẩm Thiếu chủ, chẳng hay Thiếu chủ đã chuẩn bị chu tất chưa?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Đã xong cả rồi?
- Chúc Thiếu chủ thành công, mong Thiếu chủ nhớ rõ sau khi thoát khỏi Cầm Long động cần phải theo động đạo chính tây mà đi, nếu sai lầm sẽ hỏng đại sự. Lãnh lam chủ chúc Thiếu chủ thành công, những mong Thiếu chủ bảo trọng.
- Hãy chuyển lời tới nàng rằng, sẽ mãi nhớ tới nàng, hôn nhân đại sự sẽ có một ngày ta sẽ tới với nàng.
- Thuộc hạ cáo từ...

Lúc này lão nhân cũng đã tới bên Đông Phương Thanh Vân, tựa hồ kích động. Lại dường như bịn rịn không nỡ rời xa nơi chốn mà trong năm mươi năm qua lão nhân sinh sống, lão nói :
- Sẽ có một ngày Thiên Tôn sẽ mang ngoại tôn nhi trở về Ma cung và Quỷ lâm.
Lúc ấy, Thiên Tôn sẽ lại là chủ nhân của Ma cung và Quỷ lâm như năm mươi năm về trước. Tiện nhân, chúc ngươi sớm tẩu hỏa nhập ma, hồn qui diêm phủ để Hận thiên nữ chết không có đất chôn.
Hiện tại Đông Phương Thanh Vân đã bình tĩnh nhiều hơn, chàng nghe mấy lời này lại cảm thấy rất buồn cười, nhưng chàng biết đây là những lời lão nhân xuất phát từ chân tâm mà ra, đợi lão nhân nói hết, chàng mới lên tiếng :
- Tổ phụ, bắt đầu đi thôi.
Đông Phương Thanh Vân qua gian ngục thất của Tiêu Phụng Hoàng, còn lão nhân qua gian phòng giam vị cô nương kia. Hiện thời dù lòng có chút khẩn trương song họ vẫn có sự tự tin nhất định. Tiêu Phụng Hoàng thướt tha bước tới bên Đông Phương Thanh Vân nói :
- Bẩm Thiếu chủ, tì nữ đã chuẩn bị xong.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Các môn thần công luyện thế nào?
- Bẩm Thiếu chủ, Ban Nhược Mật La thần công đã đủ ba thành. Giao Long chưởng đủ năm thành. Thất bộ đạp vân đã hoàn thành.
- Hãy nói lại một lượt cách đào thoát.
- Thoạt tiên, Thiếu chủ sẽ dùng chưởng kích vỡ cửa sắt, sau đó nhảy ra, tì nữ lập tức cõng Thiếu chủ, lúc ấy Thiếu chủ sẽ dùng song chưởng đặt lên hậu tâm tì nữ. Tì nữ cùng Thiếu chủ hợp nhất công lực vừa hành công vừa lao ra, tại Lãnh Sương Trì có hoạt thi và yêu nữ mai phục, do vậy phải vận công đề tụ chân lực, khi cần sẽ quyết đấu sanh tử, sau khi vượt qua được Lãnh Sương Trì, thì đi theo động đạo hướng chính tây...
Đã nghe giọng sang sảng tựa hồ chung của Thiên Tôn lão nhân vang lên :
- Hài tôn, mau động thân...
Cùng lúc, Đông Phương Thanh Vân và Thiên Tôn lão nhân nhất tề xuất chưởng, hai tiếng ầm ầm vang lên, bốn bóng người nhảy ra khỏi ngục thất, sau đó Đông Phương Thanh Vân và Thiên Tôn lão nhân được hai vị cô nương cõng lên phi thân lao đi, bỗng...
Bên Lãnh Sương Trì đã có mấy chục người từ bốn phía đổ tới, trong số này có hai mươi bốn hoạt thi, mười hai yêu nữ, lại thêm hơn ba mươi cao thủ của Qui Lam. Tiêu Phụng Hoàng khẽ hừ một tiếng thân

hình bay vút lên đoạn đáp xuống khoảng trống chính giữa Lãnh Sương Trì, mắt phượng lóe sát cơ, giọng lạnh lẽo :
- Kẻ nào chặn ta ắt phải chết.
Vừa nói nàng vừa đảo mắt tìm kiếm, chợt thấy Lãnh Tuyết Quyên đang đứng hạ lệnh cho thuộc hạ tấn công thì Tiêu Phụng Hoàng biết rằng phía sau lưng Lãnh Tuyết Quyên chính là lối ra, lập tức nàng quát lớn, thân hình tựa sao băng lao về phía Lãnh Tuyết Quyên. Đột nhiên có tiếng la thất thanh, chợt đâu sáu luồng kình phong tựa cuồng phong bạo vũ từ bốn phía ập tới.
Tiêu Phụng Hoàng chân vừa chạm đất, vội đem thần công bao phủ khắp châu thân, chưởng thanh bùng bùng vang lên, ba tên yêu nữ vừa phát chưởng tập kích đều bị lực phản chấn dội ngược lại, thân hình tựa diều đứt dây, văng ra xa hai trượng, miệng thổ máu tươi.
Cùng lúc tiếng tiêu rít lên, hai mươi bốn hoạt thi, phân thành hai đội vây lấy bốn người. Đông Phương Thanh Vân và Thiên Tôn lão nhân sớm đã nhập định nên yêu hương không thâm nhập vào tạng phủ.
Tiêu Phụng Hoàng cùng vị tì nữ kia đứng giữa trừng vẻ mặt không biến sắc. Lãnh Tuyết Quyên thấy vậy bèn hô lớn :
- Mau bày trận, xuất chưởng...
Tiếng tiêu đang rít lên ai oán bỗng chuyển sang nhịp điệu hùng tráng, hai mươi bốn hoạt thi đồng thời phát chưởng, nháy mắt chưởng phong cuồn cuộn, chưởng thanh tựa sấm rền. Tiêu Phụng Hoàng khẽ quát :
- Đi...
Hai người cùng lấy cước bộ trầm trọng dịch chuyển về phía Lãnh Tuyết Quyên.
Hiện tại Tiêu Phụng Hoàng đã hợp nhất công lực cùng Đông Phương Thanh Vân làm một thể nên khi thi triển tuyệt học, uy lực càng thêm phần mãnh liệt. Kình phong tựa sóng dữ xô bờ, tiếng như thiên binh vạn mã xung trận từ bốn phương tám hướng đổ về phía hai vị tì nữ, nhưng khi chưởng phong vừa chỉ còn cách một trượng, tựa hồ như đụng phải tường đồng vách sắt, tự động phản hồi. Khiến hai mươi bốn hoạt thi không hẹn mà cũng nhất tề thối lui mấy bước. Tiêu Phụng Hoàng thấy vậy bèn hú lên một tiếng lanh lảnh, thân hình lao vút về phía cửa động nhanh như tên bắn, vị tì nữ còn lại thân hình cũng tựa nước chảy mây trôi, nối gót Tiêu Phụng Hoàng. Cuối cùng họ cũng đã ra khỏi động đạo, vừa ra khỏi Quỷ lâm thạch bảo, bỗng một tiếng quát lạnh lẽo vang lên :
- Chạy đâu cho thoát?
Lời vừa dứt một thiếu nữ đã nhảy ra chận đường hai tì nữ, phía sau

hoạt thi vẫn đang ào ào đuổi tới.
Tiêu Phụng Hoàng gằn giọng :
- Ngươi muốn chết...
Vừa nói nàng vừa vỗ ra một chưởng. Thiếu nữ nọ cũng không chậm trễ, song chưởng từ từ đẩy ra vừa hay nghênh tiếp chưởng phong của đối phương, hai chưởng chạm nhau lại không hề có tiếng chưởng thanh dữ dội, kình phong thoáng chốc đã tản mác. Thiếu nữ sững người kinh ngạc, Tiêu Phụng Hoàng bèn thừa cơ lách mình lao đi.
Hai vị tì nữ nhanh chóng thoát khỏi tòa bảo thạch, Tiêu Phụng Hoàng quay người vận đủ mười thành công lực đẩy ra một chưởng ngăn chận truy binh, đoạn tung mình nhanh như sao xẹt, tên bay cùng vị tì nữ kia phi thân xuống núi, chỉ trong chớp mắt đã mất dạng.
Trời vừa sập tối, tại thành Bạch Đế, trong Phúc Tinh tửu điếm có bốn vị khách nhân tiến vào, ngồi chung một bàn. Bốn người này chẳng phải ai khác chính là Thiên Tôn lão nhân, Đông Phương Thanh Vân và hai vị tì nữ. Sau khi an tọa, lão nhân lên tiếng :
- Lão phu thực không ngờ chúng ta đào thoát dễ dàng như vậy.
Đông Phương Thanh Vân mỉm cười :
- Kỳ thực, nếu không được tổ phụ chỉ điểm cho cách hội hợp công lực về nhất thế thì chưa kịp tới Lãnh Sương Trì, chúng ta bị mê hương của yêu nữ khống chế rồi.
- Đúng vậy, song đáng sợ hơn cả là tiện nhân kia bế quan tu luyện Hữu Hình Vô Ảnh thần công, vì nếu mụ luyện thành thì chẳng cần tới mê hương mụ cũng có thể sát hại ta dễ như trở bàn tay.
- Tổ phụ, chúng ta phải làm sao đây?
- Hiện chỉ còn cách thâm nhập Thanh Chung, tìm cho ra Huyền Mê ma kinh ba cuốn bí kíp.
- Vậy thì chúng ta phải đi ngay.
- Hãy khoan, năm mươi năm nay lão phu bị giam trong ngục, nay muốn đi gặp vài vị bằng hữu, chi bằng chúng ta ước hẹn một khoảng thời gian gặp lại ở Thanh Chung.
- Như vậy thời gian là hai tháng có được không?
- Được...
Lão nhân quay qua hai vị tì nữ, nói :
- Nhị vị cô nương có thể cho biết phương danh để lão phu tạ ân.
Tiêu Phụng Hoàng đỡ lời :
- Lão tiền bối quá lời, tiểu nữ Tiêu Phụng Hoàng, còn vị tiểu muội này là Lâm Nhật Hoa, đều là tì nữ của Tam Bí Tọa Long Sinh.
Thiên Tôn lão nhân nói :

- Lâm cô nương, lão phu...
Lâm Nhật Hoa mỉm cười nói :
- Nếu lão tiền bối muốn đáp tạ, thì hãy nói với Thiếu chủ gia của tiểu nữ, chúng tiểu nữ chỉ là phụng mệnh hành sự.
Thiên Tôn lão nhân cười lớn :
- Hài tôn, ngoại tổ gia cảm tạ ngươi, lão gia đi đây, hai tháng nữa gặp tại Thanh Chung.
Đông Phương Thanh Vân vội thi lễ :
- Ngoại tổ phụ, mời?
- Lão gia trước khi đi muốn nói cho ngươi vài việc, hiện tại tựa hồ lão phu có chút linh cảm không rõ Thất Hoàng, Nhị Vương, Tam Tôn khi xưa có ai còn sống không?
- Tổ phụ nói vậy là có ý gì?
- Ta muốn nói tới võ công của ngươi hiện nay thì có thể tung hoành khắp chốn võ lâm, nhưng nếu gặp Nhất Hoàng, Nhị Vương thì phải cẩn thận mới được.
- Nhất Hoàng Nhị Vương là ai?
- Diêm La Vương và Tà Vương là Nhị Vương. Thiên Công Hoàng chính thị Nhất Hoàng. Thôi lão phu đi đây, ngươi hãy bảo trọng.
- Tổ phụ bảo trọng.
Thiên Tôn lão nhân đi rồi chỉ còn Đông Phương Thanh Vân lưu lại cùng hai tì nữ.
Tửu quán lúc này khách nhân kéo tới nườm nượp, mục quang ai nấy đều đổ dồn về phía Tiêu, Lâm hai vị cô nương. Đông Phương Thanh Vân cùng hai tì nữ thản nhiên dùng cơm, không đếm xỉa gì tới mấy điều này.
Lúc ấy một thiếu niên bước vào, thiếu niên thực khôi ngô tuấn tú, tựa một công tử phong lưu, song ánh mắt lại thoáng ẩn hiện chút tà đạo. Mục quang của thiếu niên vừa thấy Tiêu Phụng Hoàng, lập tức y ngẩn người, đắm đuối nhìn hồi lâu không chớp mắt, đoạn y từ từ bước lại bàn ba người ngồi, cúi người thi lễ với Tiêu Phụng Hoàng :
- Cô nương, chẳng hay tại hạ có thể ngồi đây không?
Đông Phương Thanh Vân đã luyện thành Ban Nhược Mật La thần công, tuy đang dùng cơm, nhưng trong phương viên hai mươi trượng khắp tửu lâu, đều nằm dưới sự kiểm soát của chàng, hình trạng khả ố của thiếu niên cùng mục quang dâm tà của y khi nhìn Tiêu cô nương, chàng đã thấy rõ, song chàng còn cho đó chỉ là cảm giác thường tình, nhưng khi thiếu niên nọ bước tới gần và nói vậy, bất giác Đông Phương Thanh Vân có ác cảm, do vậy chàng im lặng, chẳng nói chẳng rằng đợi xem rốt cục y sẽ làm gì.

Tiêu Phụng Hoàng và Lâm Nhật Hoa thấy Thiếu chủ thản nhiên không nói thì cũng im lặng chẳng đếm xỉa gì tới thiếu niên nọ.
Vị thiếu niên kia tự chuốc lấy phiền não, vốn có thể thối lui, nhưng y lại chẳng nói chẳng rằng, kiếm ngay một chiếc ghế, kéo lại ngồi xuống mắt nhìn Tiêu Phụng Hoàng đăm đắm.
Tiêu Phụng Hoàng và Lâm Nhật Hoa vẫn im lặng không nói. Thiếu niên cười lớn :
- Thỉnh giáo phương danh của cô nương.
Tiếng cười cùng câu nói của y khiến thực khách đều chú ý, mấy người này vốn thấy Đông Phương Thanh Vân ăn vận tầm thường, như một thư sinh nghèo khó vậy mà bên mình lại có hai thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời thì ai nấy đều sanh lòng đố kỵ, hiện tại thấy thiếu niên kia cười nói như vậy thì chẳng ai là không muốn xem một trường náo nhiệt nên đều im lặng.
Tiêu Phụng Hoàng từ từ ngước mắt nhìn :
- Tửu lầu này đâu có thiếu chỗ ngồi, ngươi chưa được sự đồng ý đã tự tiện ngồi đã là vô lễ, lại còn nói năng càn rỡ, thực có ý gì?
Thiếu niên kia cười ha hả :
- Tại hạ còn cho rằng cô nương bị á khẩu, thì ra vẫn còn biết nói.
Lâm Nhật Hoa khẽ hừ một tiếng :
- Miệng chó không thể mọc ngà voi, lời nói của ngươi thực khả ố.
Đông Phương Thanh Vân lại chẳng nói chẳng rằng, cắm cúi ăn uống.
Thiếu niên nọ tưởng chàng sợ y, bèn đắc ý quát :
- Tiểu tử, ngươi một mình mang theo hai vị cô nương mà không thấy quá nhiều sao?
Đông Phương Thanh Vân ngửng phắt đầu lên, trừng mắt gằn giọng :
- Tiểu tử, mau nói tên cho bổn thiếu gia nghe thử.
Thiếu niên nọ bất giác rùng mình trước mục quang lạnh lẽo của Đông Phương Thanh Vân, song y lập tức trấn tĩnh cười lớn :
- Bổn thiếu gia chính là Bắc Tú Chung San Huy danh chấn khắp đại giang Nam Bắc.
Y muốn đem danh hiệu ra hù dọa để Đông Phương Thanh Vân biết khó mà lui, nào ngờ chỉ nghe chàng nói :
- Bắc tặc, lập tức cút ngay khỏi nơi này?

Hồi 08
Hận Thiên Nữ

Bắc Tú Chung San Huy nghe vậy gằn giọng :
- Ngươi thử nhắc lại..
Đông Phương Thanh Vân nhếch mép cười nhạt :
- Mau cút khỏi đây?
Bắc Tú đứng trước hai mỹ nhân, có khi nào chịu mất thể diện, y bèn nói :
- Bổn thiếu gia không muốn bẩn tay giết hạng vô danh tiểu tốt, mau xưng danh hiệu đi.
Đông Phương Thanh Vân cười khinh miệt :
- Ngươi còn chưa đủ tư cách để biết đại danh của bổn thiếu gia.
Bắc Tú nộ khí xung thiên quát :
- Nếu có bản lãnh hãy ra cửa Đông, phân cao thấp.
Ngay lúc ấy trong tửu điếm xuất hiện một đạo sĩ, vị đạo sĩ này vừa thấy Đông Phương Thanh Vân bèn bước tới thi lễ :
- Hoa Sơn Huyền Vũ xin tham kiến Thiếu chủ.
Sự tình xảy ra quá đột ngột khiến mọi người thảy đều kinh ngạc nhất là Bắc Tú.
Đông Phương Thanh Vân vội đỡ Huyền Vũ lên nói :
- Đạo trưởng, xin đừng khách khí, xin hỏi có sự chi chỉ giáo?
Huyền Vũ nói :
- Nửa tháng trước, hay tin Thiếu chủ đã thoát ngục, nên Chưởng môn bổn phái sai bần đạo đi nghênh tiếp Thiếu chủ, thỉnh Thiếu chủ sau khi làm xong chuyện riêng, xin hãy giá lâm bổn phái một chuyến có nhiều việc trọng yếu cần thương lượng.
Trong tửu điếm lại xuất hiệm thêm ba vị Hồng y hòa thượng. Ba vị này vừa thấy Đông Phương Thanh Vân bèn vội bước tới thi lễ :
- Thiếu Lâm chưởng môn phân phó ba trưởng lào Vô Tâm, Vô Ý, Vô Niệm tới đây nghênh tiếp Thiếu chủ.
Bắc Tú Chung San Huy lại càng kinh hãi. Trời đất? Lẽ nào đây lại là sự thực, tiểu tử này thoạt trông thì nhu nhược vô cùng, vậy mà võ lâm Thái Sơn Bắc đẩu Thiếu Lâm ba trưởng lão bối phận hàng chữ Vô lại quì lạy y, thực là kỳ quái.
Bắc Tú chẳng phải mới bôn tẩu giang hồ, y há có lý gì không biết

Hoa sơn Ngũ Vũ, Thiếu Lâm Tam Lão là những đệ nhất cao thủ trong võ lâm?
Đã thấy Đông Phương Thanh Vân vội đỡ lấy tam lão, nói :
- Các vị trưởng lão hãy đứng lên?
Vô Tâm trưởng lão cất giọng sang sảng :
- Đa tạ Thiếu chủ, cung hỉ Thiếu chủ thoát hiểm. Thiếu Lâm chưởng môn phái bần tăng tới đây thỉnh Thiếu chủ lên Tung Sơn chủ trì võ lâm đại sự. Bần tăng hận không thể về ngay Tung sơn bẩm cáo cùng Chưởng môn ngay hỉ sự này.
Đông Phương Thanh Vân cất giọng cảm kích :
- Đa tạ trưởng lão quan tâm chiếu cố, trong vòng một tháng nữa, tại hạ nhất định sẽ có mặt tại Tung Sơn.
Ba trưởng lão nhất tề cung tay :
- Tam lão xin cáo từ.
Huyền Vũ cũng nói :
- Thiếu chủ, Huyền Vũ xin bái biệt.
Nói đoạn cả bốn người cùng rời khỏi tửu điếm, nhưng Huyền Vũ lại không đi ngay mà lưu lại bên ngoài tửu điếm.
Bắc Tú nhìn theo mấy người này thầm nghĩ :
“Vì sao mấy người này lại vội vã bỏ đi như vậy, phải chăng chúng đều là người của tiểu tử này giả trang để hù dọa ta?”
Nghĩ vậy, Bắc Tú bèn cười nhạt, nói :
- Tiểu tử kia, ngươi không qua mặt bổn thiếu gia được đâu, hừ có bản lãnh thì hãy cùng bổn thiếu gia phân cao thấp.
Đông Phương Thanh Vân cười khẩy :
- Thỉnh giáo cao chiêu.
- Được, vậy bọn ta hãy ra cửa thành phía Đông.
Đầu canh hai, trong cánh rừng nhỏ bên ngoài cửa đông thành Bạch Đế xuất hiện bốn bóng đen, dưới ánh trăng đã thấy Đông Phương Thanh Vân đứng im bất động. Tiêu, Lâm hai vị cô nương đứng hai bên tả hữu, cách đó năm trượng là Bắc Tú Chung San Huy đang đứng cùng năm đại hán vận y phục dạ hành, diện mạo hung ác. Chỉ nghe Bắc Tú khẽ nói :
- Hãy nghe đây, tiểu tử kia để ta đích thân hạ thủ, còn các ngươi mau đi bắt lấy hai ả kia đem về, kêu đại cô cô kiểm tra xem là hàng thật hay hàng giả để bổn thiếu bảo chủ trở về hưởng dụng.
Năm tại đại hán đồng thanh :
- Tuân lệnh...
Lập tức chúng bèn chia thành hai nhóm theo thế giáp công tiến tới.
Đông Phương Thanh Vân thấy vậy bèn dùng truyền âm nhập mật nói

:
- Tiêu cô nương, hãy điểm mê huyệt năm tên đại hán này.
Nói đoạn, chàng quay lại nói :
- Tiểu tử họ Chung kia, ngươi còn đợi gì nữa mà chưa động thủ, phải chăng ngươi còn đợi trợ thủ?
Kỳ thực Bắc Tú biết Đông Phương Thanh Vân ắt có lai lịch chẳng phải tầm thường, và y cũng có ý muốn đợi người đến trợ chiến. Nhưng khi nghe hỏi như vậy, bất giác lửa giận bốc cao ngàn trượng, nhưng y lại cố nén giận hỏi :
- Tiểu tử, ngươi có biết bổn thiếu gia là ai không?
Đông Phương Thanh Vân biết y cố ý kéo dài thời gian bèn cười khẩy, thản nhiên đáp :
- Hạng vô danh tiểu bối như ngươi bổn thiếu gia không thể nhớ hết.
- Nói cho ngươi hay bổn thiếu gia chính là thiếu bảo chủ của Giao Long bảo.
Đông Phương Thanh Vân biến sắc :
- Giao Long bảo?
Bắc Tú đắc ý cười ha hả :
- Đúng vậy, ngươi sợ rồi sao? Ha ha.. Thiếu bảo chủ để ý tới người của ngươi thì chính là phúc cho ngươi lắm rồi, ngươi mở quan hệ với Giao Long bảo thì bảo đảm...
Đông Phương Thanh Vân bỗng cười gằn :
- Bổn thiếu gia đang muốn kiếm Giao Long bảo đòi nợ, nay ngươi lại từ dẫn xác tới...
Chợt một giọng cười âm lạnh cất lên :
- Tiểu tạp chủng nào dám cả gan tới Giao Long bảo đòi nợ?
Chợt đâu hai bóng đen tựa ma quỷ xuất hiện, đã thấy đây là hai lão nhân, một cao một thấp, dung mạo cổ quái, thân vận hắc bào song mục phát ra những tia hung hiểm, tà độc.
Đông Phương Thanh Vân cất giọng cao ngạo :
- Bổn thiếu gia muốn tới Giao Long bảo đòi nợ đây.
Lão già cao gầy cười gằn :
- Tiểu tạp chủng, ngươi muốn chết...
Lời còn chưa dứt, một luồng kình phong chợt bốc lên cuồn cuộn, chưởng thế đi được nửa đường bỗng phân ra hai bên tả hữu gia công. Đông Phương Thanh Vân đứng im bất động tựa hồ như không nhìn thấy lão già cao gầy xuất chưởng, đợi khi song chưởng của lão chỉ cách người ba tấc, chàng hít một hơi đầy chân khí, đề tụ chân lực đem Ban Nhược Mật La thần công bao phủ khắp châu thân, chỉ nghe đánh sầm một tiếng, mọi người chưa kịp định thần đã thấy lão già

cao gầy bị bắn tung lên ngọn cây, rớt xuống giẫy vài cái rồi tắt thở. Sự tình xảy ra quá mau lẹ khiến ai nấy thảy đều đứng ngẩn người ra nhìn. Bắc Tú sắc diện tựa xác chết, y cảm thấy kỳ quái, không hiểu Đông Phương Thanh Vân thi triển tuyệt kỹ gì mà không thấy chàng động thủ, lại thấy đại sư thúc của y chết không kịp trối trăng. Chỉ nghe Đông Phương Thanh Vân quát :
- Họ Chung kia, đến lượt ngươi rồi?
Thân hình chàng theo thanh âm lao thẳng tới Bắc Tú. Bắc Tú kinh hoảng vội huy động trường kiếm đâm ra, ngân quang lấp lánh, nhưng chỉ trong nháy mắt ngân quang biến mất. Bắc Tú đứng sững tựa trời trồng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên mặt, sắc diện trắng bệch như vôi, y còn chưa kịp thấy Đông Phương Thanh Vân xuất thủ thế nào thì đã cảm thấy uyển mạch đau buốt, hữu thủ tê dại, công lực toàn thân tản mác. Lúc này lão già thấp bé bèn hú lên một tiếng, song thủ vội cất lên ngang ngực, tập kích về phía hậu tâm Đông Phương Thanh Vân, chưởng lực tựa sóng dữ xô bờ, tựa hồ muốn nuốt chửng lấy Đông Phương Thanh Vân, nào ngờ một chưởng của lão vừa tới, lão đã kêu hự một tiếng, thân hình văng ra hơn hai trượng, miệng thổ ra một ngụm máu tươi, lòm còm bò dậy, lập tức tĩnh tọa điều tức.
Đông Phương Thanh Vân chẳng đếm xỉa gì tới lão, chàng nói :
- Chung tiểu tử, ngươi muốn sống hay muốn chết?
Bắc Tú sắc diện hết trắng như vôi, lại xanh như chàm đổ, toàn thân run lập cập, răng khua côm cốp :
- Đại gia, đại gia tha mạng...
Đông Phương Thanh Vân quát :
- Ngươi muốn sống hay muốn chết?
Bắc Tú run run hỏi :
- Kính thỉnh đại gia tha mạng, muốn sống thì phải thế nào.
Muốn sống thì phải nói cho ta hay Nam Cung phu nhân hiện tại có ở trong Gia Long bảo không?
-Nam Cung phu nhân không còn trong bảo nữa, nàng... nàng đã chết rồi...
Đông Phương Thanh Vân rúng động tâm can, bỗng chàng rú lên thê thảm :
-Dưỡng mẫu... dưỡng mẫu...
Thân sinh mẫu thân vừa chết, dưỡng mẫu thâm tử, thử hỏi người trong thiên hạ đã ai phải chịu nỗi đau như thế?
Sự kích động của Đông Phương Thanh Vân chính là cơ hội của Bắc Tú, y vừa cảm thấy uyển mạch được buông ra, lập tức rút tay về,

vung kiếm đâm tới.
Tiêu Phương Hoàng kinh hãi còn chưa kịp lên tiếng đã thấy Huyền Vũ đạo nhân buông người từ trên cây xuống, lao tới la lên :
-Thiếu chủ, coi chừng...
Không kịp nữa rồi, mũi kiếm của Bắc Tú đã đâm trúng Mi tâm huyệt trên ngực Đông Phương Thanh Vân, chỉ nghe keng một tiếng, một luồng bạch quang bay vút lên không. Bắc Tú lảo đảo thối lui mấy bước.
Tiếng động khiến Đông Phương Thanh Vân sực tỉnh, chàng gầm lên giận dữ, thân hình lao tới. Huyền Vũ đạo nhân đứng ngẩn người miệng há hốc, chính là đạo nhân nằm mộng cũng không ngờ được Đông Phương Thanh Vân lại có võ công cái thế, đã luyện thành Kim Cương bất hoại thân.
Lúc này Bắc Tú sắc mặt đã vàng như nghệ, y thấy Đông Phương Thanh Vân lao tới thì bèn quì ngay xuống, dập đầu binh binh run rẩy :
- Đại gia... xin... xin tha...
Đông Phương Thanh Vân gầm lên :
- Câm miệng, hãy nói, ai đã giết Nam Cung phu nhân?
Bắc Tú líu lưỡi :
- Không... không có ai giết... Nam Cung phu nhân... nàng... nàng.. tự sát...
- Nếu chẳng phải hàng cẩu tạp chủng đê tiện như ngươi làm nhục thì có lý gì phải tự sát, không thể tha cho ngươi được, cút?
Dứt lời, chàng tóm lấy cổ Bắc Tú quăng đi, chỉ nghe Bắc Tú rú lên thê thiết trên không trung, thân hình y bị quăng ra xa hơn mười trượng.
Đông Phương Thanh Vân lại nhanh như tên bắn lao về phía lão nhân thấp bé.
Bỗng có tiếng hú lạnh lẽo vang lên, một bóng đen xuất hiện, nhanh như sao xẹt lao tới đón lấy Bắc Tú. Lão nhân thấp bé vừa thấy Đông Phương Thanh Vân lao tới thì biến sắc, vội tung người lộn ra sau đào tẩu, nào ngờ chân vừa chạm đất, lão đã nghe giọng nói lạnh lẽo vang lên sau lưng :
- Ngươi còn muốn chạy sao?
Cùng lúc ấy lão nhân thấy uyển mạch nơi hữu thủ bị nắm chặt. Lúc này đã nghe người vừa đón lấy Bắc Tú nói :
- Tiểu tử kia, ngươi tưởng mình là thiên hạ đệ nhất cao thủ sao?
Đông Phương Thanh Vân chẳng thèm đếm xỉa gì tới lời này, chàng gằn giọng hỏi lão nhân thấy bé :
- Kẻ chủ mưu giết chết Nam Cung Phong và bắt cóc Nam Cung phu

nhân có phải là Giao Long bảo chủ của các ngươi không?
Lão nhân thấy đã không còn cơ hội đào tẩu, bèn hỏi :
-Phải thì sao, không phải thì sao?
Đông Phương Thanh Vân cười gằn :
-Nếu là phải thì bổn thiếu gia sẽ san bằng Giao Long bảo, nếu không phải thì ngươi sẽ chết.
Lão nhân nọ run cầm cập nói :
- Phải?
Một thanh âm lạnh lẽo vang lên :
- Giết Nam Cung Phong, bắt cóc Nam Cung phu nhân chính là chủ ý của ta.
Đông Phương Thanh Vân khẽ giật mình, từ từ quay lại, bước tới hỏi :
- Như vậy các hạ chính là Giao Long bảo chủ, phải không?
Chàng vừa nói vừa đưa mắt quan sát thì thấy đó là một lão bà tóc bạc phơ, gầy như que củi, lưng gù, tay cầm quải trượng. Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên không hiểu. Lão bà cất giọng lạnh lẽo :
- Không phải?
Dứt lời mụ thẩy Bắc Tú về phía lão nhân thấp bé, nói :
- Ngươi mang tiểu tử này cút đi.
Đông Phương Thanh Vân bỗng gầm lên :
- Kẻ nào rời khỏi đây một bước, kẻ đó phải chết.
Lão nhân thấp bé đón lấy Bắc Tú, nghe vậy cũng không dám cử động.
Lão quái bà cười nhạt :
- Tiểu tử, đứng trước mặt lão thân mà nói vậy, ngươi không cảm thấy vô lễ ư?
Tiếp đó mụ quay sang gằn giọng :
- Các ngươi còn chưa cút mau, nơi đây không có sự gì liên quan tới các ngươi.
Tiêu Phương Hoàng khẽ lắc người, đứng chắn trước mặt lão nhân, dịu dàng nói :
- Còn bổn cô nương thì sao?
Giọng nói của nàng ngân lên thánh thót, khiến lão nhân thấp bé như mê như dại, đứng ngẩn người nhìn Tiêu Phương Hoàng, ánh mắt đờ đẫn, xem ra cả lão lẫn Bắc Tú cũng là hạng tham dâm háo sắc.
Đã nghe Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng :
- Vì báo cừu hận, cho dù đứng trước Diêm Vương, bổn thiếu gia cũng chẳng e ngại, lão bà bà, ngươi ngăn bổn thiếu gia báo cừu cho dưỡng phụ dưỡng mẫu là có ý gì?

Lão quái bà tức giận, mắt long sòng sọc, quát :
- Ai không cho ngươi báo cừu? Hừ, lão thân có lời muốn hỏi ngươi.
- Nếu có lời muốn hỏi thì phải khách khí một chút, bổn thiếu gia sẽ phụng cáo, nếu chọc giận thiếu gia, thì.. hừ...
- Lão thân lại muốn biết ngay bây giờ.
- Không được, phải đợi bổn thiếu gia liệu xong đại sự đã rồi nói cũng chưa muộn.
- Tiểu tử, ngươi đừng bức lão thân động thủ.
- Lão quái bà ngươi nói động thủ, bổn thiếu gia e sợ chắc?
Lão quái bà cả giận vung quải trượng múa tít, rồi phạt xéo xuống, quái phong rít lên vù vù, quái ảnh tựa hồ trăm ngàn bóng quái từ bốn phương tám hướng bửa tới.
Đông Phương Thanh Vân vội tụ công lực, hữu thủ đẩy chếch lên, phải biết chàng làm như vậy cũng là để thử xem nội lực của mình đạt tới cảnh giới lộ hoa thuần thanh chưa, bởi vì chàng chưa được thử qua uy lực của Ban Nhược Mật La thần công với một cao thủ nào khác.
Do vậy chàng dùng chưởng để tiếp quái trượng. Nào ngờ hữu thủ vừa cất lên, quái phong đã ấp tới khiến chàng không dám khinh suất vội vận thêm ba thành công lực nữa, chưởng quái va chạm. Đông Phương Thanh Vân cảm thấy toàn thân chấn động, lảo đảo thối lui năm bước, hữu thủ tê chồn. Lão quái bà khẽ hự một tiếng, cũng thối lui hai bước, mặt lộ vẻ kinh hãi xen lẫn kỳ quái, khi ổn trọng thân hình mụ cất giọng trầm trọng :
- Quả là có bản lãnh, lão thân phải dạy cho ngươi một bài học về lễ độ.
Lời vừa dứt, lão quái bà vung quải công kích. Đông Phương Thanh Vân đã biết thực lực của đối phương, song thủ vội cất lên ngang ngực, từ từ đẩy ra chiêu thứ nhất trong Giao Long tam chưởng. Chỉ nghe một tiếng “sầm”, đá bụi tung lên mù trời, lá cây rung rào rào. Đông Phương Thanh Vân kêu lên hự một tiếng thối lui hai bước. Lão quái bà thân hình lắc lư phải thối lui nửa bước mới ổn trọng cước bộ. Cả hai đều đứng sững người nhìn đối phương. Lúc này ai nấy đều biết nếu muốn đối phương nhận thua e phải trong vòng ba trăm chiêu mới phân định. Hơn nữa là lão quái bà công liền hai chiêu nên cánh tay cầm quái trượng đã tê dại cất lên không nổi.
Đông Phương Thanh Vân cất giọng băng lạnh :
- Bổn thiếu gia phải liệu xong đại sự rồi mới nói được.
Dứt lời chàng quay phắt người lại chộp lấy cổ tay hữu của lão nhân và Bắc Tú.

Khi cả hai tên dâm ma cảm thấy uyển mạch bị khống chế, mới sực tỉnh, thu hồi mục quang, Tiêu Phương Hoàng cùng lúc cũng lắc người chặn trước mặt lão quái bà.
Lão quái bà thấy vậy gầm lên :
- Tiểu nha đầu muốn chết?
Lời vừa dứt, mụ lại vung quải trượng tấn công.
Tiêu Phương Hoàng bèn thi triển tuyệt đỉnh khinh công Thất bộ đạp vân chuyển né tránh khỏi thế công, cười nói :
- Lão tổ mẫu, nô gia đang đứng sau lưng đây.
Lão quái bà cả giận, vặn người vung quải phạt ngang. Tiêu Phương Hoàng như bóng quỷ mị chập chờn trong bóng quái ảnh, cười nói.
- Được, chúng ta hãy chơi trò đuổi bắt.
Chỉ trong nháy mắt nàng đã dẫn dụ lão quái bà ra xa hơn ba trượng.
Lúc ấy đã nghe thanh âm lạnh lẽo của Đông Phương Thanh Vân :
- Giao Long bảo chủ có phải là kẻ chủ mưu giết Nam Cung phu thê không?
Lão nhân thấp bé run run nói :
- Bẩm đại gia, đúng vậy.
Hiện tại, Đông Phương Thanh Vân sau khi trải qua quá nhiều nỗi đau thương, chàng mới phát hiện ra một sự thực rằng nếu từ bi với kẻ thù tức là tàn nhẫn với chính mình, đặc biệt là sau cái chết của mẫu thân, tâm tình của chàng hoàn toàn biến đổi, phẫn nộ và hận thù tích tụ bấy lâu không có chỗ phát tiết, nay lại nghe dưỡng mẫu bị sát hại lập tức nộ khí, tựa hỏa diệm sơn bùng nổ, chàng gầm lên :
- Đã như vậy, bổn thiếu gia tiễn ngươi xuống suối vàng trước.
Lời còn chưa dứt, song thủ đề tụ đủ mười thành công lực, đem lão cùng Bắc Tú quăng lên không. Lập tức đã nghe hai tiếng rú thê thảm vang lên giữa tầng trời, thân hình cả hai tên dâm ma bay lên lưng chừng trời, bỗng hai tiếng “bùng bùng” toàn bộ hai thân xác bị xé nát thành trăm ngàn mảnh, máu thịt văng đầy đất, khiến ánh trăng tựa hồ cũng biến thành một màu đỏ của máu.
Lão quái bà thấy vậy bèn bỏ mặc Tiêu Phương Hoàng, quay người lao vọt đi, quải trượng đồng thời cũng vung lên bổ xuống đầu Đông Phương Thanh Vân, lúc này chàng khẽ lắc người tràn ngang hai bước thoát khỏi công thế, nói :
- Bổn thiếu gia vì thấy lão bà bà ngươi thuộc hàng tiền bối nên còn có lòng tôn trọng, vậy mà ngươi tưởng bổn thiếu gia sợ ư?
Lão quái bà rít lên :
- Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi không còn chút nhân tính nào sao?
- Lão bà bà ngươi có sự thỉnh cầu người, mà lại động thủ công người

chẳng lẽ cầu người chính là có nhân tính sao?
- Lão nhân nói ngươi quá tàn khốc.
Đông Phương Thanh Vân ngước mắt nhìn trời, cao giọng nói :
- Lão nương, cái gì tàn khốc, dưỡng phụ của tại hạ nửa đêm canh ba bị người ta giết, dưỡng mẫu bị bắt cóc, nay vì sự vũ nhục của Gia Long bảo chủ mà tự tận, người đã tàn khốc với ta như vậy, chẳng lẽ ta phải từ bi sao?
Nói đến đây toàn thân chàng run lên bần bật, lệ châu ròng ròng, chàng quì xuống nói :
- Dưỡng phụ, dưỡng mẫu có linh thiêng hãy biết hài nhi đã luyện thành tuyệt học, thề sẽ lấy đầu Giao Long bảo chủ để tế lễ. Mẫu thân, mẫu thân có linh thiêng hãy phù hộ hài nhi hủy diệt Ma cung đạp bằng Quỷ lâm báo cừu rửa hận.
Lúc này Đông Phương Thanh Vân tựa hồ đã không còn biết gì tới cường địch đang ở trước mặt. Tiêu Phương Hoàng và Lâm Nhật Hoa thấy vậy bèn vội tiến tới đứng bảo vệ cho chàng.
Huyền Vũ khẽ đằng hắng nói :
- Bần đạo có thể nói vài câu được chăng?
Ngay lúc đó một thanh âm lạnh lẽo tựa quỷ khốc ma hờn vang lên :
- Đây là lúc để lão phu nói rồi.
Mọi người đều giật mình quay đầu nhìn, đã thấy lão bà bà phi thân lao đi, đến trước mặt người vừa nói, gằn giọng hỏi :
- Lão quỷ, ngươi muốn nói gì?
Tiêu Phương Hoàng cũng khẽ nói :
- Lâm Nhật Hoa, hãy lưu tâm quan sát động tịnh để tỷ tỷ đến khuyên Thiếu chủ.
Nói rồi nàng bước đến bên Đông Phương Thanh Vân, cúi xuống thở dài, kỳ lạ làm sao, tiếng thở dài của nàng tựa hồ có một uy lực vô hình khiến lão quái bà bất giác thở dài theo, nói :
- Lão quỷ, hãy ngồi xuống rồi nói.
Dứt lời mụ ngồi xuống trước, người vừa tới cũng thở dài, chẳng nói chẳng rằng, ngồi xuống, hồi lâu cất giọng nhu hòa nói :
- Nói cái gì? Lão phu ngoại hiệu Thiên Độc thư sinh, có thể nói suốt đời tà độc, vô ác bất tác, nhưng giết người vẫn lưu lại toàn thây, vậy mà tiểu tử này lại xé người ta ra làm trăm mảnh, há chẳng phải độc hơn lão phu ư?
Huyền Vũ dường như cũng thấy thương tâm, bất giác thở dài, ngẩn người nhìn đến xuất thần.
Vầng trăng tựa như cũng bị cảm nhiễm, lẳng lặng trốn vào trong không dám ló mặt ra nhìn cảnh tượng bi thương nơi trần thế?

Tiêu Phương Hoàng quì xuống ôm lấy Đông Phương Thanh Vân, dịu dàng vỗ về :
- Thiếu chủ hãy cứ khóc đi? Thiếu chủ phải chịu quá nhiều đau thương mà Thiếu chủ còn quá nhỏ tuổi. Làm sao có thể chịu nổi? Hãy khóc đi, để xoa dịu tất cả mọi nổi thương đau.
Lão quái bà rưng rưng lệ, nói :
- Ôi, hài tử này thực đáng thương.
Thiên Độc thư sinh cũng nói :
- Lão phu và tiểu tử cùng cảnh ngộ, phụ mẫu đều mất khi ấu thơ, một thân cô khổ linh đinh.
Huyền Vũ không nói gì vì đạo sĩ không có ai để nói, đành thương thay cho thế nhân chốn hồng trần mà âm thầm rơi lệ.
Đông Phương Thanh Vân sau khi khóc hết nước mắt, đã vơi bớt nỗi khổ tâm, bình tĩnh lại, từ từ đứng lên đưa mắt nhìn hiện trường, bất giác ngẩn người. Tiêu Phương Hoàng cũng đứng lên khẽ nói :
- Thiếu chủ, xin đừng bi thương, còn rất nhiều sự đợi Thiếu chủ lo liệu?
Đông Phương Thanh Vân cất giọng cảm khái :
- Đúng vậy, bi thương chỉ khiến tâm rối loạn vô ích.
Lão quái bà cũng vội đứng lên nói :
- Phải rồi, còn rất nhiều việc đợi ta đi làm cho hết.
Thiên Độc thư sinh cũng nói :
- Vậy thì còn đứng đây làm gì?
Nói rồi cả hai cùng bỏ đi, chốc lát đã biến mất tăm dạng. Chỉ có Huyền Vũ sững người, vội đưa tay áo lau nước mắt, cung tay nói :
- Thiếu chủ, Huyền Vũ xin cáo từ, mong Thiếu chủ đừng quên cuộc hẹn ở Tung Sơn Thiếu Lâm tự.
Dứt lời, chẳng đợi Đông Phương Thanh Vân đáp lời đã vội vã bỏ đi.
Nhưng vừa đi Huyền Vũ vừa thầm nghĩ :
“Võ công của Tiêu cô nương thật kỳ dị, chỉ nói ra mấy lời mà đã khiến ai nấy đều thương tâm, nếu không phải là tà môn công phu thì thực kỳ quái”
Đông Phương Thanh Vân quay lại khẽ nói :
- Đi, chúng ta thề phải san bằng Giao Long bảo.
Bỗng một tiếng hú rít lên lanh lảnh, cùng một tiếng gầm bạo liệt đồng thời vang lên, thanh âm còn chưa dứt đã thấy hai bóng đen lao tới.
Cả hai người lại là lão quái bà và Thiên Độc thư sinh?
Đông Phương Thanh Vân bước tới, lạnh lùng nói :
- Các vị chẳng phải có sự riêng cần làm sao? Vì cớ gì mà quay lại vậy?

Lão quái bà vung quái trượng chỉ vào Tiêu Phương Hoàng nói :
- Tiện nhân, vừa rồi ngươi vừa thi triển môn công phu tà đạo gì vậy?
Tiêu Phương Hoàng kinh ngạc :
- Tiểu nữ thi triển công phu tà đạo gì?
Thiên Độc thư sinh quát :
- Chẳng lẽ không phải, nếu không thì tiểu nha đầu ngươi dựa vào đâu mà khiến lão phu phải khóc theo ngươi? May mà lão phu sớm tỉnh ngộ mà quay lại, bằng không đã trúng quỷ kế của ngươi rồi.
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng :
- Có sự gì thì cứ việc hỏi bổn thiếu gia là được rồi.
Lão quái bà vung quái trượng chỉ vào mặt chàng hỏi :
- Thiên Tôn lão quỷ đã đi đâu rồi?
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt :
- Sự tình của Thiên Tôn tiền bối do bổn thiếu gia đảm đương, còn ân oán gì cứ kiếm bổn thiếu gia mà đòi.
Lão quái bà gầm giọng :
- Ngươi không nói hả?
- Không - Tiểu tử ngươi hết muốn sống rồi..
Lời còn chưa dứt, lão quái bà vung quải trượng phóng tới. Hắc quái biến thành vạn đạo hàn quang tựa cuồng phong cuộn tới, công thế đã uy mãnh lại độc hiểm. Đông Phương Thanh Vân chẳng chút kinh sợ, song thủ múa vù vù, thân hình nhanh như tên bắn lao tới. Chỉ trong nháy mắt song phương đã nhập thành một thể không còn phân biệt nổi đâu là lão quái bà, đâu là Đông Phương Thanh Vân.
Thiên Độc thư sinh bỗng bước tới gần Tiêu Phương Hoàng, gằn giọng :
- Tiểu nha đầu, ngươi có biết Thiên Tôn lão quỷ ở đâu không?
Tiêu Phương Hoàng dịu dàng nói :
- Hãy nói từ từ được không?
Thiên Độc thư sinh gật đầu than thở đáp :
- Được, từ từ nói, cô nương biết Thiên Tôn lão quỷ đi đâu không?
- Biết, đi tìm mấy vị lão bằng hữu.
- Lão có nói kiếm ai không?
- Không?
- Thực ư?
- Bổn cô nương cần gì phải nói gạt.
Thiên Độc thư sinh thở dài thất vọng, lắc đầu định bỏ đi.
Cùng lúc ấy, chợt lão quái bà rít lên :
- Lão quỷ ngươi lại trúng tà đạo của tiện nhân rồi.
Thiên Độc thư sinh giật nẩy người, quay phắt lại gầm lên :

- Lão phu không có tin tà thuật?
Vừa nói lão vừa vung quyền công kích. Tiêu Phương Hoàng lắc người chuyển đến sau lưng lão, nói dịu dàng :
- Dừng tay, được không?
Song quyền của Thiên Độc thư sinh chậm lại, cuối cùng buông thõng hai tay, quay người, giọng nói ôn hòa :
- Được, nhưng cô nương thực không biết Thiên Tôn đi đâu sao?
Lão quái bà cùng Đông Phương Thanh Vân song song đối chưởng, sau một tiếng nổ long trời lở đất, song phương đều thối lui bay ra ngoài xa ba trượng, chân vừa chạm đất, lão quái bà đã lắc người tới bên mình Thiên Độc thư sinh, rít lên :
- Lão quỷ, coi chừng trúng tà?
Thiên Độc thư sinh cả giận quát :
- Mụ thối thây này sao hôm nay lắm lời thế?
Tiêu Phương Hoàng thấy vậy vội nói :
- Thỉnh hai vị tiền bối đừng động thủ, có gì cứ từ từ nói đi?
Lão quái bà gật đầu :
- Được, từ từ nói.
Thiên Độc thư sinh bèn dịu giọng nói :
- Cô nương thực không biết Thiên Tôn lão quỷ đi đâu sao?
Đông Phương Thanh Vân nghe Thiên Độc mở miệng câu nào cũng "Thiên Tôn lão quỷ" bèn tức giận gầm lên :
- Kẻ nào kêu gia tổ là lão quỷ, bổn thiếu gia thề không bỏ qua.
Lão quái bà cùng Thiên Độc thư sinh ngẩn người nhìn chàng hồi lâu, đồng thanh hỏi :
- Thiên Tôn là tổ phụ ngươi ư?
- Đúng vậy, ngoại tổ phụ?
Lão quái bà vội hỏi :
- Vừa rồi ngươi có nói thề sẽ san bằng Ma cung, Quỷ lâm phải không?
- Đúng vậy?
- Thế thì thực kỳ quái?
- Việc lạ ở thế gian còn rất nhiều.
- Chẳng lẽ ngươi không biết Tổng giáo chủ Ma cung, Quỷ lâm là tổ phụ ngươi sao?
- Năm mươi năm trước đã lọt vào tay cừu nhân bất cộng đái thiên rồi?
- Ngươi có thể nói rõ hơn được không?
- Được, năm mươi năm trước tổ phụ là Tổng giáo chủ của Ma cung và Quỷ lâm, năm mươi năm sau lại biến thành kẻ tù để bị giam cầm

tại Cầm Long động, như thế đã đủ minh bạch chưa?
Thiên Độc thư sinh vội hỏi :
- Vậy Tổng giáo chủ hiện thời là ai?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Hận Thiên Nữ.
- Ngươi muốn nói năm mươi năm trước Hận Thiên Nữ đã đoạt lấy ngôi vị Tổng giáo chủ của Thiên Tôn hả?
- Đúng vậy?
Lão quái bà trầm ngâm hồi lâu, nói :
- Thì ra là Hận Thiên Nữ, lão quỷ, chẳng lẽ hiện tại lão còn chưa tin sao?
Thiên Độc thư sinh ngơ ngác hồi lâu, mới gầm lên :
- Hận Thiên Nữ, lão phu bị ngươi hại quá thảm rồi.
Dứt lời, thân hình lão bỗng bay vọt lên không. Bỗng...
Một âm thanh dịu dàng, thánh thót vang tới tựa gió thoảng bên tai :
- Hận Thiên Nữ đang ở đây?
Trong nháy mắt, Đông Phương Thanh Vân cảm thấy một mùi hương kỳ dị xộc vào mũi, thần trí lập tức mê loạn, nhưng chàng vẫn gượng quay đầu nhìn thì thấy Hận Thiên Nữ đã đứng cách đó ba trượng.
Thiên Độc thư sinh từ lưng chừng trời cách đất khoảng năm trượng đột nhiên rớt bịch xuống đất, lão lồm cồm bò dậy, hai mắt trợn trừng nhìn Hận Thiên Nữ.
Chỉ nghe lão quái bà rít lên :
- Hận Thiên Nữ, ngươi phải chết...
Lời còn chưa dứt, quải trượng nhanh như chớp bổ tới. Hận Thiên Nữ chỉ khẽ hừ một tiếng, đứng im bất động. Một chiêu quải trượng của lão quái bà bổ xuống lại nhuư đánh vào khoảng không, lão quái bà cả kinh thất sắc, la lên :
- Hữu Ảnh Vô Hình...
Đúng lúc này có hai mươi bóng đen từ bốn phía ập tới, vây thành một vòng rộng chừng bốn trượng. Tiêu Phương Hoàng biết tình thế bất lợi vội lướt đến bên Đông Phương Thanh Vân, ôm xốc chàng lên.
Đã nghe Hận Thiên Nữ nói :
- Hãy bỏ Đông Phương tướng công xuống.
Tiêu Phương Hoàng lại dịu dàng nói :
- Đừng bức người quá, có được không?
Hận Thiên Nữ bật cười nho nhỏ, nói :
- Cô nương, Khảm ly dẫn đạo mê ảnh của cô nương chỉ hữu dụng với người khác thôi, bổn Giáo chủ đã luyện thành Vô Tướng thần công, thì há có lý đâu bị mê hoặc, nếu chẳng phải Đông Phương

tướng công có lòng yêu vì cô nương thì mạng cô nương e khó toàn rồi.
Tiêu Phương Hoàng biến sắc, lại nghe Hận Thiên Nữ tiếp :
- Cô nương tưởng bổn Giáo chủ không dám giết sao? Sai rồi, chỉ vì trong nhất thời phẫn nộ mà bổn phái Giáo chủ lỡ hạ độc thủ, giết chết mẫu thân của Đông Phương tướng công, chàng đã hận ta thấu xương nay lại giết cô nương, chỉ e... nhưng dù sao đi nữa, cô nương không khó thoát khỏi tội sống?
Ngưng một chút, Hận Thiên Nữ lại tiếp :
- Người đâu, hãy đem Thiên Độc thư sinh và Tiêu Sương La Sát bắt về giam tại Cầm Long động.
Trong tiếng dạ ran, có hai đại hán cùng hai thiếu nữ chạy ra. Hai đại hán lao về phía Thiên Độc thư sinh, chộp lấy định đem đi. Lão quái bà Tiêu Sương La Sát tuy kinh hoàng, nhưng khi thấy vậy bèn vung quải trượng đánh tới, miệng quát :
- Bỏ lão quỷ xuống?
Lúc ấy, hai thiếu nữ đồng thanh lên tiếng :
- Tiêu Sương La Sát...
Thanh âm ngân lên kỳ dị, ma quái khiến Tiêu Sương La Sát sững người, quay lại ngơ ngác. Một thiếu nữ bèn nói :
- Tiêu Sương La Sát, tới đây...
Nói đoạn thị vừa bước tới vừa đưa tay phải lên khẽ vẫy. Tiêu Sương La Sát tựa người mất hồn, ngoan ngoãn bước tới. Khi cả hai cách nhau không đầy hai thước, thiếu nữ nọ nhanh như chớp thò tay ra điểm vào mấy đại huyệt trên mình Tiêu Sương La Sát.
Lão quái bà ngã gục xuống.
Tất cả mọi diễn tiến xảy ra đều không lọt khỏi nhỡn tuyến của Đông Phương Thanh Vân, đây quả là một việc khiến người ta khó hiểu, thần quỷ khôn lường. Với nội lực cùng công phu tu luyện của Tiêu Sương La Sát mà còn bị sai khiến, chẳng lẽ đây là Ma Ấm thuật trong Huyền Mê ma kinh hay sao?
Nghe có tiếng hô :
- Bẩm Tổng giáo chủ, đã bắt được hai người, thuộc hạ cáo lui.
Hận Thiên Nữ bỗng nói :
- Hãy khoan, các ngươi đem chúng tới Ma cung vứt xuống Băng Sương Trì, bổn Giáo chủ muốn biến chúng thành nhân ma.
Đại hán nói :
- Tuân lệnh Tổng giáo chủ.
Nói đoạn, quay người xách Thiên Độc thư sinh và Tiêu Sương La Sát bỏ đi. Hận Thiên Nữ lúc này bỗng quay lại cất giọng như khóc

như than :
- Cô nương, bổn Giáo chủ biết cô nương yêu Đông Phương tướng công, bổn Giáo chủ cũng vậy, song ta biết rõ chàng và ta có mối thù không đội trời chung... Nhưng ta vẫn yêu chàng, nghĩ ra cũng thấy vô cùng mẫu thuẫn, nực cười, bổn Giáo chủ đã luyện thành Hữu ảnh vô hình, đạt tới cảnh giới Vô sắc vô tướng, cần phải diệt bỏ mọi dục vọng, vậy mà phong độ quả cảm cùng khí phách anh hùng của Đông Phương tướng công khiến bổn Giáo chủ đem lòng yêu thương. Thực không ngờ bổn Giáo chủ đã ngoại lục tuần mà không thoát khỏi lưới tình, lại vì sắc điên đảo. Suốt đời ta đã gặp không biết bao nhiêu nam nhân, cũng không ít kẻ giống chàng, nhưng ta chưa hề động lòng, suốt sáu mươi năm nay ta chỉ có hận mà không có yêu thương, nhưng nay ta đã biết thế nào là mật ngọt cùng đắng cay của ái tình, ôi?
Ngưng một chút Hận Thiên Nữ lại tiếp :
- Đông Phương tướng công hận ta, đúng vậy, nợ máu phải trả bằng máu, sẽ có một ngày ta cam tâm tình nguyện để chàng lấy mạng ta, nhưng tướng công sẽ không bao giờ biết được cảm giác khi thuộc hạ phản bội lại mình. Thập Diễm, ôi, nhắc tới Thập Diễm, ta đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết để tạo tựu nên khi chúng còn bé ta đã phải dùng thủ đoạn để đoạt lấy Quỷ lâm, sau đó giả dạng là mẫu thân của chúng, rồi nuôi dưỡng chúng đến khôn lớn, cuối cùng chúng lại phản bội ta... Nhìn chiếc lá lìa cành mà biết được mùa thu, ta biết Thập Diễm kẻ nào cũng có dã tâm phản bội ta.
Tiêu Phương Hoàng dịu dàng hỏi :
- Như vậy ngươi hoàn toàn không phải là ngoại tổ mẫu của Đông Phương Thanh Vân ư?
Hận Thiên Nữ ủ rũ :
- Trên danh nghĩa thì đúng, nhưng kỳ thực hoàn toàn không có tình cốt nhục. Ôi?
Chưa bao giờ ta nói với ai nhiều như vậy, ta chỉ cần cô nương hiểu, Thiếu chủ của cô nương sẽ không hề bị nguy hiểm, xin hãy đưa chàng cho ta?
Tiêu Phương Hoàng bỗng cất giọng thê lương :
- Ngươi yêu chàng phải không?
- Đúng vậy?
- Ngươi có thấy chàng đáng thương không?
- Đáng thương ư, vì sao?
- Vì ngươi mà toàn gia dưỡng phụ mẫu cùng thân mẫu bị sát hại, hừ, vì sao ngươi tàn nhẫn như vậy?

- Phải, quá tàn nhẫn, ta không nên như vậy.
- Vậy thì bổn cô nương phải đi thôi?
Hận Thiên Nữ buồn bã gật đầu. Tiêu Phương Hoàng lẳng lặng ôm lấy Đông Phương Thanh Vân vượt khỏi trùng vây hoạt thi, cùng Lâm Nhật Hoa thi triển khinh công mà đi, nháy mắt đã biến mất vô tông tích. Hận Thiên Nữ đứng sững người như tượng đá lệ đẫm mặt, rất lâu sau chợt mụ sực tỉnh, kêu lên :
- Đi rồi, chúng đi rồi?
Dứt lời, mụ nghiến răng rít lên :
- Ta lại trúng Khảm ly dẫn đạo mê âm của tiểu nha đầu, nhưng đừng vội đắc ý, chưa ai từng thoát khỏi tay ta.
Nói đoạn thân hình mụ bay vọt lên không, ngó quanh quất hồi lâu mới đáp xuống quát :
- Người đâu?
Hai bên đại hán vội nhảy ra, tiến tới quì xuống hô :
- Thỉnh Tổng giáo chủ hạ lệnh.
Hận Thiên Nữ hỏi :
- Vừa rồi các ngươi có thấy tiểu nha đầu kia đi về hướng nào không?
- Bẩm Tổng giáo chủ, thuộc hạ vì thấy Tổng giáo chủ đáp ứng địch nhân, nên không lưu tâm theo dõi, nhưng chúng thuộc hạ đều biết hướng đi.
- Được, hãy phái mười hai tên hoạt thi, mười hai yêu nữ truy lùng tông tích rõ chưa? Khi phát hiện ra phải lập tức về báo cho ta hay, mau?

Trong một lữ điếm nơi thành Bạch Đế, đêm đã khuya, trong một gian phòng nhỏ vẫn le lói ánh đèn. Đông Phương Thanh Vân ngồi chống cằm nhìn ra ngoài trời, dáng vẻ vô cùng sầu thảm.
Tiêu Phương Hoàng lặng lẽ bước tới nói :
- Thiếu chủ đang buồn ư?
Đông Phương Thanh Vân khẽ gật đầu nói :
- Hận Thiên Nữ đã luyện thành Hữu Hình Vô Ảnh thần công.
Tiêu Phương Hoàng khẽ chau mày, dịu dàng nói :
- Tuy vậy, xưa nay chính luôn thắng tà, phải không?
- Đây chỉ là lời nói tự an ủi mình, nhưng chúng ta vẫn còn hy vọng có thể tìm được Huyền Mê ma kinh đệ tam, đệ tứ, ngũ bí kíp. Nếu chúng ta đoạt được một trong ba cuốn bí kíp này thì mới có thể đánh bại được Hận Thiên Nữ.

- Vậy chúng ta phải tới Thanh Chung ngay mới được.
- Không thể thất tín với Thiên Tôn lão nhân được.
- Thôi không nói tới chuyện này nữa.
- Tiêu cô nương có thăm dò được địa điểm của Giao Long bảo không?
- Có, ngoài thành Bạch Đế chừng mười dặm.
- Vậy thì hãy báo thù cho nghĩa mẫu trước rồi tính tiếp.
- Hãy khoan...
- Vì sao?
- Nên biết chúng ta vừa thoát hiểm, ắt chúng sẽ truy lùng tông tích, nếu bị giam lại ở Quỷ lâm, chỉ e Hận Thiên Nữ đã luyện thành thần công, chúng ta muốn vượt ngục cũng chẳng phải chuyện dễ...
Bỗng Đông Phương Thanh Vân khẽ quát :
- Bằng hữu phương nào?
Chàng còn chưa dứt lời ánh đèn phụt tắt, gian phòng vụt tối om mà trong phòng đã xuất hiện hai bóng đen, lại nghe một giọng nói trầm khàn cất lên :
- Chú ý, người của Quỷ lâm sắp tới.
Trong phòng tuy tối đen như mực, nhưng Đông Phương Thanh Vân vẫn nhận ra hai người này chính là Thiên Độc thư sinh và Tiêu Sương La Sát. Ước chừng thời gian một tuần trà qua đi, quả nhiên trên nóc nhà đã có tiếng cước bộ vang lên tựa lá rụng...
lúc này lại nghe có tiếng hô khẽ :
- Tổng giáo chủ giá lâm.
Đúng lúc ấy từ ngoài song vọng vào thanh âm dịu dàng :
- Đông Phương Thanh Vân, ngươi đang ở đâu?
Đông Phương Thanh Vân cả kinh, chưa biết ứng phó thế nào bỗng cảm thấy thanh âm nọ dường như là của mẫu thân chàng, thanh âm văng vẳng, lúc này chàng chỉ có một ý niệm duy nhất là chạy đi gặp mẫu thân. Tiêu Phương Hoàng vừa nghe, biết ngay là Hận Thiên Nữ đang dùng Ma âm để kêu gọi Đông Phương Thanh Vân, nàng bèn vội điểm và Ma huyệt và Trùng huyệt của chàng, rồi hạ giọng nói :
- Lâm tiểu muội mau điểm vào huyệt Chương môn của Tiêu Sương La Sát và Thiên Độc thư sinh.
Đồng thời nàng dùng truyền âm nhập mật nói :
- Hai vị tiền bối, Lâm cô nương sẽ điểm huyệt hai vị để bảo toàn tánh mạng, thỉnh thứ tội.
Nàng vừa dứt lời đã nghe hai tiếng hự khe khẽ vang lên. Lúc ấy trên mái nhà vọng xuống thanh âm khe khẽ :
- Chúng tì nữ tham kiến Tổng giáo chủ.

Thanh âm của Hận Thiên Nữ vang lên :
- Các ngươi đã dùng Ma âm kêu y ra chưa?
- Bẩm Tổng giáo chủ, đã kêu ba lượt rồi.
- Có động tịnh gì không?
- Bẩm Tổng giáo chủ, trong vòng một trăm trượng không hề có động tịnh.
Cùng lúc ấy bỗng có tiếng cước bộ rối loạn vang lên, đã nghe một thanh âm của nam nhân nói hào hển :
- Kính thỉnh... thỉnh Tổng giáo chủ thứ... thứ tội. Thiên Độc thư sinh và Tiêu Sương La Sát đã đào thoát, bẩm Tổng giáo chủ, thuộc hạ bất tài tội đáng chết.
Hận Thiên Nữ nói :
- Được rồi, ta biết thủ pháp điểm huyệt của các ngươi không làm gì nổi bọn họ, hiện tại các ngươi hãy trở về Ma cung, kêu cho ta hai mươi bốn tên tì nữ, dốc tận lực truy lùng Đông Phương Thanh Vân, mau?
- Tuân lệnh Tổng giáo chủ.
Sau đó mọi vật trở lại về tĩnh mịch vốn có. Đầu canh năm Đông Phương Thanh Vân tỉnh lại, chàng vội hỏi :
- Hiện tại đã canh mấy rồi.
Tiêu Phương Hoàng đáp :
- Đầu canh năm.
Đông Phương Thanh Vân bèn đứng lên nói :
- Đi, chúng ta đi báo cừu rửa hận cho nghĩa phụ nghĩa mẫu.
Tiêu Phương Hoàng vội đem hết sự tình hồi đêm kể lại cho chàng nghe đoạn nói :
- Nếu chúng ta xuất hiện, chỉ e...
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Báo cừu là sự lớn, đã quyết định không thể thay đổi. Tiêu cô nương, Lâm cô nương, chúng ta đi thôi.
Lúc này Thiên Độc thư sinh và Tiêu Sương La Sát cùng tự giải huyệt đứng lên.
Thiên Độc thư sinh nhìn theo cất giọng cảm khái :
- Tiểu tử này quả là một nam hán tử đại trượng phu, chẳng khác gì ta khi xưa, chỉ tiếc rằng thủ đoạn quá tàn độc.
Tiêu Sương La Sát cười mỉa :
- Vô độc bất trượng phu, huống hồ cừu nhân ở ngay trước mặt. Chính lão cũng cần phải như vậy? Lão thân bắt đầu thấy mến tiểu tử này rồi, chúng ta hãy đi theo chúng tới Giao Long bảo trợ chiến.
- Không nên, yêu nữ có mặt khắp nơi, lão phu không muốn nếm mùi

vị của Băng Sương Trì và cũng chẳng thích làm nhân ma.
- Vậy thì lão thân đi một mình vậy.
Dứt lời Tiêu Sương La Sát phi thân bỏ đi. Thiên Độc thư sinh mắt lóe tia oán độc rít lên :
- Đông Phương tiểu tử, Hận Thiên Nữ yêu ngươi mà không yêu ta, nếu lão phu không giết ngươi cho hả giận thì mới là chuyện lạ.

Hồi 09
Quần nữ tranh nam

Một dòng suối uốn lượn theo địa hình, sát bên bờ suối là những gốc cổ tùng, bốn bề dã thảo xanh rờn, cách bờ suối không xa lắm là một tòa bảo lớn đứng sừng sững, trơ trọi. Đây chính là Thiên hạ đệ nhất Giao Long bảo, tương truyền Giao Long bảo là một trong ba đại bảo lớn nhất võ lâm mà Giao Long bảo đứng đầu.
Bỗng trước bảo có ba bóng người lướt tới nhanh như chớp, chính là Đông Phương Thanh Vân và hai tì nữ. Đông Phương Thanh Vân dừng lại, đảo mắt quan sát tứ bề một lượt rồi nói :
- Tiêu, Lâm hai cô nương, chúng ta vào bảo đi.
Vừa nói chàng vừa tung mình lên, thân hình tựa như đại bàng vỗ cánh, thoáng chốc đã bay cao hơn mười trượng. Tiêu, Lâm nhị vị cô nương đều như tiên nữ lướt song song bay lên nhảy vào trong bảo.
Đông Phương Thanh Vân vừa ổn trọng cước bộ, đã có tiếng quát vang trời cất lên :
- Bằng hữu phương nào vô cớ xâm nhập bổn bảo?
Đông Phương Thanh Vân ngước mắt trông ra đã thấy hai tên đại hán đứng cách mười hai trượng phía trước, chàng bèn cất giọng lạnh lẽo.
- Các ngươi hãy kêu Tư Mã Dung lão quỷ ra đây?
Lúc này trời đã rạng sáng, ánh bình minh đã soi rõ mặt người.
Hai tên đại hán thấy một thiếu niên ăn vận tồi tàn, dám mở miệng ngạo cuồng, bèn chẳng nói chẳng rằng lao tới tựa hổ đói vồ mồi, chớp mắt đã công liền bốn chưởng.
Đông Phương Thanh Vân khẽ hừ một tiếng, vận thần công, đứng im bất động. Chỉ nghe hai tiếng binh binh, hai đại hán bị sức phản chứng của chưởng lực phải thối lui mấy bước, ngã ngồi xuống đất.
Đúng lúc ấy, một thanh âm nhỏ nhẹ ôn hòa vọng tới :
- Các hạ có phải là Đông Phương Thanh Vân hồi đêm đã giết Bắc Tú cùng Giao Long song tôn không?
Lời vừa dứt một trung niên hán tử thân hình thanh tao hiện ra.
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Đúng vậy, ngươi là Giao Long bảo chủ Tư Mã Dung hả?
Trung niên hán tử đáp :

- Đúng vậy, xin hỏi các hạ có việc gì mà giá lâm tệ bảo?
Đông Phương Thanh Vân chẳng nói chẳng rằng, song thủ cất lên ngang ngực đẩy mạnh ra, một luồng kình phong réo lên ồ ồ, cuốn về phía Tư Mã Dung. Trung niên hán tử, Tư Mã Dung biến sắc, vội tung mình lùi lại hai thước quát :
- Các hạ muốn gì?
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng đáp :
- Chẳng lẽ ngươi còn chưa biết? Bổn thiếu gia không giết người vô cớ, mau động thủ, bổn thiếu gia không có thời gian giỡn chơi với ngươi.
Tư Mã Dung gằn giọng :
- Thinh danh của các hạ sớm đã vang dội võ lâm, người người khâm phục, vậy mà hôm nay vì sao chưa phân rõ trắng đen như vậy, có việc gì cũng phải nói rõ mới được.
Đông Phương Thanh Vân gầm lên :
- Nói rõ, hừ, ngươi chỉ vì dục vọng đã hèn mạt âm mưu giết chết nghĩa phụ ta, bắt cóc nghĩa mẫu ta, chẳng lẽ ngươi còn chối ư?
- Nghĩa phụ của các hạ là ai?
- Phu thê Nam Cung?
Tư Mã Dung biến sắc nói :
- Các hạ phải chăng muốn nói Nam Cung Phong tiên sinh bị sát hại. Nam Cung phu nhân bị bắt cóc ư?
Thanh âm mang vài phần gấp gáp run rẩy, Đông Phương Thanh Vân tuy nộ khí xung thiên cũng phát giác giọng nói của Tư Mã Dung có điều kỳ dị, chàng lạnh lùng :
- Lẽ nào không phải do ngươi làm?
Tư Mã Dung vội lao tới, giọng run rẩy :
- Nam Cung phu thê làm sao mà chết?
Đông Phương Thanh Vân càng thêm nghi hoặc, chàng thấy Tư Mã Dung lời lời đều phát tự đáy lòng, bèn nói :
- Ngươi còn chưa trả lời cho ta hay có phải ngươi hãm hại Nam Cung phu thê không?
Tư Mã Dung mắt rưng rưng lệ, giọng nghẹn ngào :
- Nhị ca vì sao mà chết, từ khi ca ca nghe lời người gièm pha cùng đệ động thủ, sau đó bỏ đi tiểu đệ lúc nào cũng dò hỏi tung tích để giải thích hiểu lầm, nhưng, nhưng ca ca đã chết mà không kịp nói lời giã biệt... Đông Phương Thanh Vân vì sao các hạ lại cho rằng tại hạ hãm hại ca ca.
- Vì ngươi từng đem lòng yêu mến Nam Cung phu nhân?
Tư Mã Dung cất giọng thê lương :

- Phải, tại hạ tuy đem lòng thương yêu nhị tẩu, nhưng đó là việc xảy ra trước khi họ kết nghĩa trăm năm, sau đó tại hạ nghĩ rằng nhị tẩu gả cho nhị ca hay gả cho tại hạ cũng đều đáng mừng cả, do vậy tại hạ bèn tới chúc mừng. Nào ngờ, khi tại hạ tìm đến thì phát sinh sự cố.
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng hỏi :
- Sự gì?
Tư Mã Dung thở dài :
- Ôi, nhắc tới tại hạ lại thấy lòng đau, tại hạ cùng Nam Cung tiên sinh kết nghĩa huynh đệ, bị hiểu lầm mà thành ra cừu địch, khi nhị ca thấy tại hạ thì bèn nói rằng có phải tại hạ đến tỉ kiếm với mình không, khi đó tại hạ cho rằng nhị ca nói đùa do vậy cũng cười nói rằng đến để so kiếm cùng chúc mừng. Nam Cung nhị ca chẳng nói chẳng rằng tuốt kiếm công liền. Khi đó tại hạ cả kinh biết rằng nhị ca đã hiểu lầm, do vậy tại hạ vừa tránh vừa giải thích. Nhưng nhị ca chẳng đếm xỉa lấy nửa lời, sau tại hạ phải bỏ ra xa, hỏi vì cớ gì nhị ca động thủ. Nam Cung nhị ca nói rằng muốn tiêu diệt tình địch. Lúc ấy tại hạ thực có khổ mà không nói ra được, tiếp đó tại hạ hỏi mấy câu nữa, song nhị ca chẳng trả lời. Vì vậy tại hạ cũng bực tức bỏ đi. Khi ấy tại hạ nghĩ rằng đợi khi Nam Cung nhị ca bình tĩnh lại rồi giải thích cũng không muộn. Cách một năm tại hạ tới tìm thì Nam Cung nhị ca đã dọn đi nơi khác, nay tại hạ lại thấy các hạ tới đòi báo cừu, vậy xin hỏi các hạ nghe ai nói.
Đông Phương Thanh Vân bán tín bán nghi đáp :
- Vốn bổn thiếu gia cũng không biết, nhưng được nghe mẫu thân nói rằng ngươi có ân oán với nghĩa phụ nghĩa mẫu, đêm qua phía cửa Đông gặp Bắc Tú cùng hai lão dâm ma, chính chúng đã chứng thực.
Tư Mã Dung cất giọng giận dữ :
- Lòng lang dạ sói.
- Bắc Tú chẳng phải là Thiếu bảo chủ sao?
- Y là hài tử của đại huynh tại hạ, tại hạ đem y về nuôi dưỡng đến lớn, nào ngờ y lại không theo chính đạo, chuyên gian dâm kết đảng với song tôn hành ác, muốn đoạt lấy ngôi Bảo chủ của tại hạ, vì tại hạ cô thế đành im lặng không nói, đêm qua các hạ trừ đi hậu hoạn lòng mừng khôn xiết, chính đang muốn đi bái tạ thì các hạ tới.
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng :
- Thực không phải ngươi là kẻ chủ mưu sao?
Tư Mã Dung đáp :
- Tại hạ chưa từng hổ thẹn với chính mình, tại hạ không phải là kẻ bất nhân bất nghĩa.

- Làm sao ta tin được.
Đột nhiên sau lưng chàng một thanh âm sắc nhọn cất lên :
- Di lão thân có thể bảo đảm Tư Mã Dung không phải là kẻ bất nghĩa.
Đông Phương Thanh Vân giật mình quay lại thì thấy Tiêu Sương La Sát đã đứng đó từ bao giờ. Lại nghe Tiêu Sương La Sát nói :
- Tiểu tử, võ công của ngươi đã cao siêu phi phàm, báo cừu tuy là đại sự cũng không nên gấp, đợi đến khi làm rõ chân tướng thì báo cừu cũng không muộn, thiên hạ rộng lớn nhưng chỉ cần ngươi nói một câu, thất đại môn phái sẽ hợp lực điều tra rõ sự này.
Đông Phương Thanh Vân lại hỏi :
- Ngươi nói nghĩa phụ của ta là nhị ca, vậy đại ca là ai?
Tư Mã Dung nói :
- Thiên Độc thư sinh, Chung Tú Lữ.
- Phải chăng y là phụ thân của Bắc Tú Chung San Huy.
- Đúng vậy?
- Hừ, cha nào tất có con nấy, đây cũng là mối khả nghi, song ngươi cũng vẫn chưa thoát khỏi bị liên lụy, có một ngày bổn thiếu gia có chứng cớ là do ngươi làm kẻ chủ mưu, ta thề sẽ phanh thây ngươi làm trăm mảnh.
- Đương nhiên, nhưng các hạ có thể kể lại tỉ mỉ mọi sự cho tại hạ biết được không?
Đúng lúc ấy, một bóng người tiến vào Giao Long bảo, người này chính là Thiên Độc thư sinh, Tiêu Sương La Sát vừa thấy lão, bèn nói :
- Lão quỷ, ngươi cũng tới đây sao?
Thiên Độc thư sinh lẳng lặng không đáp, tiến tới gần Đông Phương Thanh Vân.
Đông Phương Thanh Vân đang kể lại sự tình nghĩa phụ bị giết ra sao, nghĩa mẫu bị bắt như thế nào mà nhất nhất kể lại, khiến Tư Mã Dung luôn miệng thở dài.
Thiên Độc thư sinh đã ngấm ngầm nuôi ý hãm hại Đông Phương Thanh Vân, lão từ từ dịch chuyển cước bộ tới sau lưng chàng, đợi cơ hội ám toán. Lúc ấy Đông Phương Thanh Vân kể đến chỗ thương tâm nhất thì nước mắt chan hòa, thân hình run bần bật.
Tiêu Phụng Hoàng thấy vậy bèn bước đến, rút khăn ra lau nước mắt cho chàng, dịu dàng nói :
- Tướng công hãy bình tĩnh, cường địch đang ở trước mặt.
Thiên Độc thư sinh đang muốn hạ thủ, chợt nghe như vậy bất giác giật mình biến sắc, chỉ là lão vốn có tật giật mình, nghe người nói trúng tim đen thì không khỏi kinh hãi. Tiêu Sương La Sát thấy lão

khác thường bèn bước tới hỏi :
- Lão quỷ, ngươi muốn làm gì vậy?
Thiên Độc thư sinh đang khi hối hận đành bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở, lập tức quát :
- Kiếm y đòi nợ?
Đông Phương Thanh Vân quay phắt lại, lạnh giọng :
- Ngươi muốn báo cừu cho nhi tử thì cứ kiếm bổn thiếu gia là được.
Thiên Độc thư sinh tức giận, sát cơ lóe lên trong mắt, lão thầm nghĩ : "Ta không lợi dụng cơ hội này để hạ sát tiểu tạp chủng chỉ e sau này hắn điều tra ra ta là kẻ chủ mưu hãm hại Nam Cung phu thê thì hỏng"
Nghĩ tới đây, lão chẳng nói chẳng rằng lập tức động thủ, tả thủ bỗng phóng ra, xỉa tới huyệt khí bái, đồng thời hữu thủ vung lên vỗ xuống Thiên linh cái của Đông Phương Thanh Vân. Công thế uy mãnh, xuất thủ nhanh như chớp giật.
Đông Phương Thanh Vân hoàn toàn không ngờ lão sẽ xuất thủ mà không kể gì tới qui cũ giang hồ, nên đã bị trúng đòn. Trong lúc hoàn toàn không giới bị, chỉ nghe một tiếng hự... thân hình chàng tựa diều đứt dây bay ra xa bốn trượng.
Tiêu Phụng Hoàng kinh hãi vội phi thân tới đỡ. Lâm Nhật Hoa hét :
-Vô sỉ, ngươi dám ám toán Thiếu chủ...
Lời nói chưa dứt nàng vung song thủ phát liền hai chưởng. Sự tình diễn biến quá bất ngờ, khiến Tiêu Sương La Sát trở tay không kịp đứng ngẩn người nhìn. Đã nghe Thiên Độc thư sinh cười nhạt :
- Tiểu nha đầu, ngươi muốn chết sao?
Vừa nói lão vừa đề tụ đủ mười thành công lực công ra một chưởng, lão biết vô độc bất trượng phu, nên muốn một chưởng này phải đả thương Lâm Nhật Hoa để diệt trừ hậu hoạn. Nào ngờ khi chưởng phong va chạm, Thiên Độc thư sinh cảm thấy một luồng lực đạo mãnh liệt ập tới, khiến lão lảo đảo thoái lui hai bước, mà Lâm Nhật Hoa chỉ thóai bộ nửa bước, thực là sự tình vượt khỏi mọi tiên liệu của Thiên Độc thư sinh.
Chỉ nghe Lâm Nhật Hoa quát :
- Súc sinh, mau thường mạng?
Song chưởng múa tít tiếp tục công kích. Lúc này Tiêu Phụng Hoàng đã đỡ được Đông Phương Thanh Vân, chỉ nghe chàng nói :
- Tiêu cô nương, hãy bảo vệ...
Vừa nói chàng vừa ngồi xuống vận công điều tức. Thiên Độc thư sinh nằm mộng cũng không thể ngờ tiểu nha đầu tuổi mới đôi mươi mà lại có nội công thâm hậu đến vậy, bèn không dám khinh địch thấy

Lâm Nhật Hoa vung chưởng tấn công, lão chỉ cười nhạt một tiếng, song thủ hợp lại theo thế "Đồng Tử Bái Quan Âm" rùng mình xuống tấn, vận lực đẩy ra một chưởng nghênh tiếp chưởng lực của Lâm Nhật Hoa.
Hai luồng kình phong giao nhau, chỉ nghe một tiếng ầm, cát bụi tung mù trời, mặt đất rung từng chập, chưởng thanh tựa sấm rền. Thiên Độc thư sinh đứng không vững lảo đảo thoái lui mấy bước. Lâm Nhật Hoa cũng thoái lui hai bước, so ra nàng đã chiếm thế thượng phong.
Thiên Độc thư sinh thấy thế bất lợi, vừa khi định quay người đào tẩu, bỗng nghe Tiêu Sương La Sát rít lên :
- Súc sinh, ngươi ác còn hơn cầm thú, tiếp chiêu.
Lời vừa dứt, quái ảnh cuốn tới trùng trùng, hàn quang phát ra ghê rợn. Thiên Độc thư sinh cả kinh :
- Chúng ta là cố giao, ngươi điên rồi sao?
Tiêu Sương La Sát thêm ba thành công lực, miệng quát :
- Khi trước lão nương có mắt như mù, hiện tại mới thấy ngươi còn thua loài chó, tiếp chiêu.
Chỉ trong nháy mắt, song phương đã công kích hơn ba mươi chiêu.
Đông Phương Thanh Vân sau khi vận công điều tức mấy lượt mới phục hồi công lực, tinh thần hứng khởi. Chàng mới gầm lên một tiếng tựa rồng ngâm hổ rống, thân hình theo tiếng gầm nhảy vọt lên cao, xoay tít, chợt nhanh như điện lao xuống, chỉ nghe ầm ầm, tiếp đó hai tiếng hự, Thiên Độc thư sinh và Tiêu Sương La Sát bỗng nhiên rời nhau ra ai nấy đều lảo đảo thoái lui hơn ba thước. Mà Đông Phương Thanh Vân đứng sừng sững giữa trường đài, tựa cây ngọc trước gió, chàng trừng mắt nhìn thẳng vào mặt Thiên Độc thư sinh quát :
- Tiêu Sương tiền bối nói không sai, ngươi quả nhiên còn thua loài cẩu tạp chủng.
Ngươi tránh nạn trong phòng ta, người của ta lại còn giải nguy cho ngươi, vậy mà ngươi đem oán báo ân, ám toán ta, bổn thiếu gia thề hôm nay sẽ phân thây ngươi. Trước khi chết có gì trăng trối nói mau.
Thiên Độc thư sinh kinh tâm động phách, lão không ngờ một thiếu niên vắt mũi chưa sạch, miệng còn hôi sữa mà đã luyện được một thân kim cương bất hoại, lão quá kinh hãi không nói được câu nào.
Đông Phương Thanh Vân cười gằn :
- Chẳng phải bổn thiếu gia tàn độc mà là súc sinh ngươi quá ư gian hiểm, hôm nay ngươi chết cũng không oán được ta.
Dứt lời, song chưởng vận đủ mười thành công lực đẩy ra, miệng quát :
- Cẩu tạp chủng, tiếp chưởng.

Thiên Độc thư sinh nào dám nghênh tiếp, tung mình né tránh. Cùng lúc ấy từ đâu vẳng lại một thanh âm nhu hoà nhã :
- Đông Phương Thanh Vân, ngươi ở đâu...
Đông Phương Thanh Vân bất giác đứng sững người như bị sét đánh. Thiên Độc thư sinh bèn thừa cơ tung mình vuột khỏi tường thành đào tẩu.
Một mùi hương kỳ dị theo gió thoảng tới.
Bỗng một tiếng rú thê thiết vang lên, mọi người thảy đều đã biết Thiên Độc thư sinh đã lọt vào tay Hận Thiên Nữ, vì mùi hương chưa nồng nên thần trí của Đông Phương Thanh Vân vẫn tỉnh táo, chàng vội nói :
-Tiêu, Lâm cô nương mau nghe lệnh.
Tiêu Phụng Hoàng và Lâm Nhật Hoa bèn quì xuống, Đông Phương Thanh Vân nói :
- Hai cô nương hãy cùng Tiêu Sương tiền bối rời khỏi đây ngay.
Tiêu Phụng Hoàng biến sắc :
- Thiếu chủ...
Đông Phương Thanh Vân ngắt lời :
- Không được trái lệnh. Tiêu Sương tiền bối không chịu đi thì dùng võ công đem đi, mau tuân lệnh.
Tiêu, Lâm hai vị cô nương nào dám cãi lệnh, đành nói :
- Tuân lệnh, Thiếu chủ...
Nên biết khi xưa Tam Bí võ công cái thế nên mệnh lệnh nặng tựa Thái Sơn, môn đồ phải tuyệt đối chấp hành, không được trái lệnh. Tiêu, Lâm hai vị cô nương đã được Tọa Long Sinh nuôi dạy từ nhỏ nên việc phục tùng mệnh lệnh đã là thói quen.
Do vậy Tiêu, Lâm hai vị cô nương đành phải rời xa, nước mắt lưng tròng mà đi.
Trong chớp mắt mê hương mỗi lúc một nồng, khiến Đông Phương Thanh Vân toàn thân mềm nhũn, công lực tiêu tán. Lúc này Hận Thiên Nữ đã xuất hiện, vừa thấy Đông Phương Thanh Vân, mụ cười tươi như hoa, tiến tới ôm lấy chàng.
Đông Phương Thanh Vân tuy lửa hận thiêu cháy tâm can, nhưng tứ chi vô lực, đành giương mắt đứng nhìn.
Hận Thiên Nữ dịu dàng nói :
- Rốt cục, tiện thiếp đã tìm được tướng công.
Nói đoạn Hận Thiên Nữ thi triển khinh công đem Đông Phương Thanh Vân rời khỏi Giao Long bảo.
Lưng chừng ngọn Vọng Hà phong tại Vu Sơn, thời gian vào lúc hoàng hôn, mây ngũ sắc phủ kín bầu trời. Gió vi vút thổi qua một

gian nhà cỏ, cuốn tung bức rèm lụa, trong gian phòng có đặt một chiếc giường trang trí tinh xảo, trên giường có một thiếu niên đang ngủ, chàng chính là Đông Phương Thanh Vân.
Đã thấy Đông Phương Thanh Vân tựa hồ vừa tỉnh dậy sau một giấc mộng dài, chàng mở mắt ra, ngạc nhiên không biết nơi này là đâu, tại sao mình lại nằm đây? Khi chàng bật dậy, mới phát giác toàn thân mềm nhũn, muốn cất tiếng gọi cũng chỉ phát được mấy tiếng ú ớ vô nghĩa. Sau thoáng kinh hoàng, chàng gắng gượng bò lên. Hiện thời chàng biết mình đang ở đâu, và cũng biết rằng chỉ vì sự nông nổi nhất thời, trúng phải mê hương, lọt vào tay Hận Thiên Nữ. Lúc này bỗng nghe tiếng lạch cạch, cửa phòng khẽ mở ra, trên khuôn cửa xuất hiện một mỹ nhân ăn vận cực kỳ sang trọng, nữ nhân chính là Hận Thiên Nữ. Hận Thiên Nữ xông qua đám màn trướng bước tới trước giường dịu dàng :
- Tướng công đã tỉnh giấc rồi ư?
Đông Phương Thanh Vân lại thấy mùi hương kỳ dị xộc vào mũi, chàng vội vận công bế khí. Hận Thiên Nữ mỉm cười dâm đãng, sóng mắt tình tứ đưa ngang, mụ bỗng đưa đôi tay trắng nõn ra ghì lấy đầu Đông Phương Thanh Vân áp vào ngực mình, thần trí Đông Phương Thanh Vân quay cuồng chao đảo...

Vầng thái dương đã trốn vào trong mây, trên đường sơn đạo khúc khuỷu nơi sường núi hiện ra hai bóng ảnh đang phi thân lao đi như tên bắn, chỉ trong nháy mắt đã có thể thấy rõ hai người này là ai. Đó là hai thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, thanh tú siêu phàm, người đi trước là Tiêu Phụng Hoàng, người sau là Lâm Nhật Hoa.
Vẻ mặt cả hai đều lộ vẻ sầu thương, đã nghe Tiêu Phụng Hoàng thở dài :
- Lãnh Tuyết Quyên nói không thấy Thiếu chủ ở Quỷ lâm và Ma cung, mà Hận Thiên Nữ mười ngày nay cũng không xuất hiện, chẳng lẽ mụ còn có nơi ẩn thân khác sao?
Lâm Nhật Hoa nói :
- Có lẽ như vậy, đến loài mèo hoang còn có mấy cái hang thì đường đường một Tổng giáo chủ không có lấy vài ngôi biệt điện hay sao? Trong lúc uất hận Lâm cô nương đã ví Hận Thiên Nữ chẳng khác loài mèo hoang.
Đã thấy Tiêu Phụng Hoàng gật đầu :
- Nhưng chúng ta lại không biết ở đâu.

Khi xuyên qua một cánh rừng khá rậm rạp, cả hai bỗng phát hiện trước ngoài một trăm trượng có một căn lầu các trang nhã, phát hiện này khiến họ cùng có một tia hy vọng mong manh, chợt đâu một làn gió thoáng qua mang theo mùi hương ngây ngất, cả hai cùng nhìn nhau, khẽ ồ một tiếng. Lâm Nhật Hoa nhất thời cao hứng vừa định lao tới, thì Tiêu Phụng Hoàng giữ lại, hạ giọng :
- Đừng xung động, cường địch ở trước mặt, chớ nên khinh xuất.
Lâm Nhật Hoa bèn hỏi :
- Vậy phải làm sao?
- Lâm muội muội, võ công của chúng ta so với Hận Thiên Nữ thì thế nào?
- Không rõ, chúng ta chưa bao giờ dùng tới toàn lực.
- Hận Thiên Nữ có Hữu Hình Vô Ảnh thần công.
- Phải rồi, vậy thì lúc nào mụ cũng có thể đưa chúng ta về Diêm phủ.
- Đúng vậy, nếu chúng ta mạo hiểm mà thất bại thì ai cứu Thiếu chủ? Do vậy chúng ta chỉ được phép thành công mà không được phép thất bại.
- Vậy thì chúng ta hãy chờ đợi cơ hội thâm nhập vào căn phòng giam Thiếu chủ. Tỷ tỷ cứu Thiếu chủ, phát huy thần công nhanh chóng thoát khỏi hiểm địa, còn muội sẽ cản hậu để kéo dài thời gian.
- Được, cứ vậy mà thi hành.
Thời gian trôi nhanh vùn vụt, chẳng mấy chốc đã đến lúc lên đèn. Tiêu, Lam hai vị cô nương ngưng thần quan sát căn lầu.
Đông Phương Thanh Vân ngồi im bất động, mắt nhìn ra ngoài trời đêm tối tăm lạnh lẽo, tuy thần trí tỉnh táo song trăm ngàn ý niệm dâng lên, vì sao chàng đã luyện Ban Nhược thần công tới cảnh giới lộ hòa thuần thanh mà khi ngửi thấy mùi mê hương thì không thể chi trì và làm chủ được mình?
Chính khi trăm ngàn ý niệm đang trào lên, cửa phòng chợt mở ra, Hận Thiên Nữ thướt tha bước vào.
Đông Phương Thanh Vân vội nhắm mắt vờ ngủ say. Hận Thiên Nữ ngồi xuống cất giọng ai oán :
-Tướng công là gỗ đá chứ không phải là người, mười ngày nay tiện thiếp nhiệt tình tiếp đãi tướng công. Cố nhân có nói nhất dạ phu thê bách niên ân ái, chúng ta đã mười đêm làm phu thê, cần phải có ngàn năm ân ái, vậy mà sao tướng công tiếp đãi tiện thiếp lạnh lùng tựa người dưng như thế?
Mười ngày này Đông Phương Thanh Vân cứ mỗi lần nghe tiếng lạch cạch mở ra, chàng liền vận công bế khí. Với công phu tu vi của chàng việc bế khí vài giờ là chuyện không mấy khó khăn. Hận Thiên

Nữ lại nói :
- Suốt đời tiện thiếp chỉ có một cảm giác ghê tởm đối với nam nhân, kêu thì đến, đuổi thì đi, vì sao tiện thiếp kêu thì chúng đến, vì chúng đều là phường háo sắc tham dâm, vì sao đuổi thì chúng đi, vì tinh lực của chúng đã bị tiện thiếp dùng Hấp chưởng pháp rút hết, chính khi chúng chẳng còn gì để lợi dụng thì nếu không biến thành hoạt thi, cũng biến thành cái xác vô hồn. Nhưng sau khi gặp tướng công, tiện thiếp mới biết rằng mình cũng cần phải yêu và phải được yêu, chúng ta hoàn toàn không có quan hệ cốt nhục, tiện thiếp chẳng phải là tổ mẫu của tướng công. Có lẽ tướng công cũng biết, mười hai nhân ma của thiếp, kẻ nào võ công cũng cao hơn Thiên Tôn lão quỷ mấy bậc, lại có bảy mươi hai hoạt thi, bốn mươi tám yêu nữ, ba mươi sáu tì nữ, tiện thiếp có thể xưng là thiên hạ đệ nhất cao thủ. Khi ấy, tiện thiếp sẽ làm cỏ võ lâm thiên hạ, chẳng bao lâu nữa toàn bộ võ lâm thiên hạ sẽ lọt vào tay tiện thiếp, vì tiện thiếp hận tất cả người trong thiên hạ, nên cái gì thất đại môn phái, cái gì võ lâm kỳ nhân, đệ nhất cao thủ, phàm những kẻ biết võ công không một ai có thể sống sót, tiện thiếp sẽ giết hết những kẻ mình hận cuối cùng chỉ còn lại hai ta. Chúng ta sẽ sống những ngày tháng ái ân mặn nồng, sau chót tiện thiếp lại đáp ứng cho tướng công, đích thân đi báo cừu rửa hận giết chết tiện thiếp như vậy chẳng phải thú vị lắm sao? Ha ha...
Giọng Hận Thiên Nữ lúc này chứa đầy nỗi thống hận, mụ rít lên điên dại. Cứ như thế, hết lẩm bẩm rên rỉ, oán than, giận dữ, điên cuồng. Hận Thiên Nữ khóc đến hết nước mắt, nói đến hết cả hơi sức, đoạn mụ thổi tắt đèn, căn phòng chìm vào đêm tối.
Lúc này đã đầu canh hai, trong cánh rừng, Lâm Nhật Hoa và Tiêu Phụng Hoàng bàn tính kế hoạch đột nhập. Lâm Nhật Hoa nói :
- Nhìn kìa, chúng đã tắt đèn rồi.
Tiêu Phụng Hoàng đáp :
- Đúng vậy, hiện mới đầu canh hai, cần phải để chúng ngủ say, ta mới có thể hành động.
Một khắc sau lại nghe thanh âm của Lâm Nhật Hoa :
- Chúng ta đi được chưa?
Tiêu Phụng Hoàng nói :
- Đừng vội, hãy ghi nhớ chúng ta chỉ được thành công mà không được thất bại.
Chỉ cần muội vào phòng ôm lấy Thiếu chủ rồi mau chóng rời khỏi đây để ta ngăn cản Hận Thiên Nữ.
- Được, cầu trời phù hộ cho chúng ta cứu được Thiếu chủ.
Dứt lời cả hai cùng thi triển khinh công tiến tới gần căn lầu. Lâm Nhật

Hoa dùng truyền âm nhập mật hỏi :
- Tỉ tỉ có biết là chỗ nào không?
Tiêu Phụng Hoàng cũng dùng truyền âm đáp :
- Cứ lần theo mùi hương khắc biết.
Khi cả hai cô nương tiến vào nơi hậu viện, bỗng sau lưng có tiếng cười nhạt :
- Các ngươi quả là to gan.
Cả hai cùng biến sắc, quay đầu nhìn thì thấy Hận Thiên Nữ đã đứng sừng sững từ lúc nào.
Tiêu Phụng Hoàng vội dịch chuyển cước bộ, cất giọng thản nhiên :
- Không to gan thì đã không dám tới đây.
Cùng lúc đó, Lâm Nhật Hoa như bóng quỷ mị lao vút vào gian phòng giam Đông Phương Thanh Vân. Mặc dù căn phòng tắt đèn, song với nhãn lực cao minh nàng đã thấy Đông Phương Thanh Vân đang nằm trên giường. Lâm Nhật Hoa vội lao tới xốc chàng lên.
Lúc này gian phòng chợt sáng bừng lên, đồng thời xuất hiện hai tên yêu nữ. Bên ngoài đã nghe chưởng thanh vang tựa sấm rền kèm theo tiếng cước bộ rối loạn. Lâm Nhật Hoa quay người định tung mình lao ra, chợt đâu đến luồng kình phong ào ào cuốn tới. Lâm Nhật Hoa lập tức múa tít hữu chưởng nghênh tiếp.
Bên ngoài đã nghe thanh âm lạnh lẽo của Hận Thiên Nữ cất lên :
- Tiểu nha đầu, ngươi đã mấy bận khiến ta phải phiền não, khi trước ta đã tha tội chết, lần này thì không dễ dàng vậy đâu.
Dưới ánh trăng u ám, chỉ thấy Tiêu Phụng Hoàng và Hận Thiên Nữ đứng cách nhau hai trượng, đã nghe Tiêu Phụng Hoàng cười nhạt :
- Phải thử mới biết dễ hay không.
Mắt lóe sát cơ, Hận Thiên Nữ quát :
- Tiếp chiêu.
Dứt lời, Hận Thiên Nữ đã xuất chưởng, chưởng thế cực kỳ quái dị, chưởng chiêu đi được nửa chừng bỗng biến chiêu phân ra hai bên tả hữu, nháy mắt, một luồng hàn phong nổi lên khiến Tiêu Phụng Hoàng cảm thấy hàn khí nhập thấu xương, nàng khẽ hừ một tiếng, thân hình tựa bóng u linh lướt ra sau năm thước. Tiêu Phụng Hoàng biết Hận Thiên Nữ đã luyện thành Hữu Ảnh Vô Hình thần công, nên không dám chính diện nghênh tiếp, đành dùng Du đấu đấu pháp, kéo dài thời gian để Lâm Nhật Hoa thừa cơ đào thoát. Nhưng Hận Thiên Nữ là người từng trải giang hồ, lịch duyệt có dư, nào lại không biết ý đồ của Tiêu Phụng Hoàng. Hận Thiên Nữ luôn miệng cười nhạt, liên tục công kích, thoáng chốc chỉ thấy chưởng ảnh đầy trời, chưởng lực uy mãnh, chưởng thanh gào thét tựa thiên binh vạn mã xung trận,

kình phong cuồn cuộn ập tới.
Tiêu Phụng Hoàng cười nhạt một tiếng, giơ tay giang ngang tựa phi bằng tung cánh, và nhanh như ưng đói vồ mồi đáp xuống sau lưng Hận Thiên Nữ, mấy động tác giang tay, tung mình lao xuống như hòa thành một thế, cơ hồ khó phân biệt đâu là trước đâu là sau.
Trong phòng lúc này cuộc đấu cũng ác liệt không kém, hai tên yêu nữ xuất chưởng liên miên bất tuyệt, căn phòng nhỏ rung lên từng hồi. Lâm Nhật Hoa biết không thể kéo dài tình thế này, nàng vội thi triển thân hình, Lâm Nhật Hoa biến thành sáu, bảy bóng ảnh. Cùng lúc ấy lại có thêm hai tên đại hán nhảy vào, kèm theo chưởng phong mãnh liệt. Sáu, bảy bóng ảnh bỗng nhiên phân ra bốn hướng đào tẩu, trong nhất thời hai yêu nữ cùng hai tên đại hán không biết đâu là người thật, đâu là người giả, đứng sững người nhìn. Lợi dụng khoảnh khắc này, Lâm Nhật Hoa tung mình lao ra ngoài. Thân hình còn lơ lửng trên không đã nghe Hận Thiên Nữ quát :
-Buông tướng công của ta xuống.
Tiếp ngay sau đó từ mé hữu, phong thanh rít lên veo véo, Lâm Nhật Hoa vội đề khí tung mình lên hơn hai trượng, tránh khỏi công thế của Hận Thiên Nữ. Nhưng khi chân vừa chạm đất, Lâm Nhật Hoa đã nghe tiếng ám khí xé gió bắn tới sau gáy, nàng vội la lên :
-Tỷ tỷ, mau đón lấy Thiếu chủ...
Vừa nói nàng vừa vung mạnh song thủ đẩy Đông Phương Thanh Vân về phía Tiêu Phụng Hoàng, đồng thời lao mình về phía trước, lộn đi mấy vòng. Tiêu Phụng Hoàng tung mình lên đón lấy Đông Phương Thanh Vân. Hận Thiên Nữ cũng lao lên, hữu thủ xỉa tới hậu tâm Tiêu Phụng Hoàng. Giữa lưng chừng trời, Tiêu Phụng Hoàng chợt nhảy lên hơn ba trượng tránh thoát thế công của Hận Thiên Nữ trong đường tơ kẽ tóc. Hận Thiên Nữ như bóng tùy hình, cũng bay vọt theo, chiêu thức không đổi vẫn xỉa tới hậu tâm Tiêu Phụng Hoàng.
Bỗng một bóng đen tựa sao xẹt lao tới chắn giữa Tiêu Phụng Hoàng và Hận Thiên Nữ, chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa, cả ba đều nhanh chóng đáp xuống.
Người vừa chắn giữa Hận Thiên Nữ và Tiêu Phụng Hoàng vừa rồi là một đại hán thân hình khôi vĩ, mặt che một vuông vải đen, đã nghe đại hán bịt mặt nói :
- Hai vị cô nương mau rời khỏi đây, để tại hạ cản Hận Thiên Nữ được rồi.
Hận Thiên Nữ tức tối gầm lên :
- Đi hả, nói quá dễ.

Vừa nói mụ vừa vung chưởng công kích Tiêu Phụng Hoàng. Đại hán bịt mặt phi thân phát chưởng nghênh tiếp, miệng quát :
- Còn chưa đi mau?
Tiêu, Lâm hai vị tì nữ không dám chậm trễ vội thi triển khinh công phi thân đi mất. Hận Thiên Nữ thấy vậy hét lên lanh lảnh, thân hình nhanh như chớp lao về phía đại hán bịt mặt, miệng quát :
- Ngươi là ai?
Đại hán bịt mặt vừa ung dung tránh thoát công thế của Hận Thiên Nữ vừa nói :
- Bạch Sa lão nhân.

Mấy ngày sau, Đông Phương Thanh Vân và hai vị Tiêu, Lâm cô nương đã vào địa phận núi Võ Đang. Tiêu Phụng Hoàng vốn muốn tìm gặp Chưởng môn phái Võ Đang giúp Đông Phương Thanh Vân điều trị thương thế, song rốt cục chỉ e người của Quỷ lâm và Ma cung biết được sẽ tới gây họa cho phái Võ Đang, nên họ đành tìm một sơn động nhỏ để ẩn thân.
Nguyên từ sau khi Đông Phương Thanh Vân được hai vị tì nữ cứu thoát, toàn thân chàng vẫn mềm nhũn vô lực, muốn vận công cũng không thể được. Tiêu Phụng Hoàng sau nhiều lần xét mạch cũng chỉ biết chàng bị điểm huyệt bằng độc môn thủ pháp mà thôi. Đông Phương Thanh Vân hữu khí vô lực, tựa người tàn phế, luôn miệng thở dài buồn bã...
Đúng lúc này, phía ngoài cửa sơn động có tiếng cước bộ dịch chuyển. Đông Phương Thanh Vân tuy công lực tiêu tán nhưng thính giác vẫn vô cùng linh mẫn, chàng vội lên tiếng :
- Bằng hữu phương nào giá lâm, xin cho biết quí tánh đại danh?
Ngoài động có tiếng đáp :
- Tại hạ là Bạch Sa nhân, chẳng hay các hạ có phải là Đông Phương thiếu chủ, mấy ngày trước được hai vị tì nữ cứu thoát khỏi Vu Sơn đó không?
Tiêu Phụng Hoàng nhận ra thanh âm của người đã trợ chiến nàng mấy đêm trước, nàng vội đáp :
- Đúng vậy, nhờ ơn cứu viện thoát hiểm, xin hỏi các hạ có điều chi chỉ giáo?
Bạch Sa lão nhân đáp :
- Chỉ là tại hạ biết quí Thiếu chủ bị Hận Thiên Nữ dùng độc môn thủ pháp phong bế huyệt đạo. Chẳng hay tại hạ có thể vào xem xét bệnh

tình của quí Thiếu chủ được không?
Tiêu Phụng Hoàng vội đáp :
- Thỉnh các hạ quá bộ.
Tiếp đó có tiếng cước bộ vọng tới, trong giây lát Bạch Sa lão nhân đã tiến vào, vừa tiến vào Bạch Sa lão nhân bèn hỏi :
- Xin hỏi các hạ có thể tin tại hạ được không?
Đông Phương Thanh Vân khẽ gật đầu nói :
- Đại ân của các hạ, tại hạ tâm lĩnh, có ý đâu không tin. Mời.
Bạch Sa lão nhân bèn quì xuống, nắm lấy uyển mạch của Đông Phương Thanh Vân, bỗng lão nhân khẽ giật mình. Tiêu Phụng Hoàng biến sắc, vội hỏi :
- Phải chăng các hạ đã phát hiện được điều gì?
Bạch Sa lão nhân hỏi :
- Đông Phương huynh có thể bế khí được không?
Đông Phương Thanh Vân khẽ gật đầu, một thoáng vui mừng chợt lóe lên trong mắt, Bạch Sa lão nhân nói :
- Huynh đài đã trúng Tây bàn pháp của Hận Thiên Nữ, chỉ e nhất thời khó điều trị, nếu huynh đài tin tại hạ, tại hạ sẽ đem huynh đài đi gặp một vị bằng hữu để điều trị, không biết ý huynh đài thế nào?
Đông Phương Thanh Vân bỗng hỏi :
- Tây bàn pháp là gì?
- Điều này tại hạ không rõ lắm, chỉ biết rằng Tây bàn pháp có nguồn gốc từ Huyền Mê Ma Kinh mà thôi.
- Bạch Sa lão nhân không phải là tên thực của các hạ, phải không?
- Đúng vậy, vì phụng lệnh gia sư nên không thể nói thực danh tính.
- Lệnh sư tôn là vị nào?
- Lượng thứ, tại hạ không thể nói, tạm thời các hạ cứ gọi tại hạ là Bạch Sa lão nhân, huynh đài có chịu đi theo tại hạ để trị thương không?
Đông Phương Thanh Vân cảm thấy kỳ quái, hỏi :
- Vì sao các hạ phải mạo danh người khác?
- Mạo danh để dẫn dụ người?
- Người đó là ai?
- Lượng thứ tại hạ không nói ra...
Bỗng bên ngoài động có một thanh âm nhu nhuyễn vọng vào :
- Đông Phương Thanh Vân, chàng ở nơi nào...
Đông Phương Thanh Vân sững người như bị sét đánh, chàng ngơ ngác đứng lên, vội bước ra khỏi sơn động. Tiêu Phụng Hoàng biến sắc vội chạy lại ôm lấy chàng.
Bạch Sa lão nhân nói :

- Hai vị cô nương cứ an tâm, hiện ngoài cửa động đã có hai vị sư đệ của tại hạ trấn thủ.
Tiêu Phụng Hoàng hỏi :
- Hai vị lệnh đệ không sợ Ma âm sao?
- Chỉ sợ Mê hương mà thôi.
- Hai vị lệnh đệ làm cách nào?
- Bế khí, bế thần, nghe gió mà động thủ.
- Vậy thì nguy hiểm quá.
- Cũng không hẳn, nhị sư đệ của tại hạ một khi cất tiếng hát có uy lực kinh thiên động địa, hiện tại Đông Phương thiếu chủ thế nào rồi?
- Đã được tiểu nữ điểm Ma huyệt.
Bỗng Đông Phương Thanh Vân nói :
- Tiêu cô nương, mau giải huyệt cho ta...
Tiêu Phụng Hoàng không dám trái lời bèn giải huyệt cho chàng, đã nghe chàng giận dữ rít lên :
- Hận Thiên Nữ thực quá bức người, bổn thiếu gia há lại sợ ngươi, ta thề chết cũng phải san bằng Ma cung, Quỷ lâm.
Cùng lúc ấy, đột nhiên trong sơn động phía sau lưng một thanh âm lạnh lẽo vang lên :
- Lãnh tụ võ lâm phải là người nhân trí dũng kiêm toàn...
Đông Phương Thanh Vân gầm lên :
- Xin lãnh giáo quí tánh...
Lời còn chưa dứt, chàng đã tiếng về phía có tiếng nói. Ngoài động khẩu chợt nghe thanh âm của Hận Thiên Nữ :
- Nghe xem, đó chẳng phải là giọng của Đông Phương tướng công sao? Mau vào động.
Tiếp đó lại có tiếng quát lớn :
- Dừng chân, kẻ nào muốn vào động phải bước qua xác ta .

Hồi 10
Tử Phủ mê điện

Tiêu Phụng Hoàng thấy Đông Phương Thanh Vân lảo đảo tiến sâu vào sơn động bèn bước tới nói :
- Tướng công, xin đừng kích động như vậy.
Đông Phương Thanh Vân lập tức dừng bước nói :
- Vậy thì cô nương muốn ta phải thế nào?
Tiêu Phụng Hoàng nói :
- Tướng công xét thử, bên ngoài có cường địch, bên trong có cao thủ, chúng ta chớ nên khinh suất mới được.
(mất 2 trang)
... Đệ tử của Tọa Long Sinh, ba ngày trước thuộc hạ gặp người bịt mặt tại thành Bạch Đế, vị đó nói rằng muốn kiếm Thiếu chủ. Thuộc hạ bèn cùng đi. Tới đây người bịt mặt lại nói rằng Thiếu chủ đang ẩn thân trong động, muốn thuộc hạ trấn giữ động khẩu.
Đông Phương Thanh Vân càng nghe càng cảm thấy kỳ quái. Đường trong động càng đi càng chằn chịt. Đông Phương Thanh Vân cùng hai vị tì nữ và hai người mới đến vội chuyển qua một khúc quanh, nhưng vẫn nghe văng vẳng lời gọi :
- Đông Phương Thanh Vân, ngươi ở đâu...
Tiêu Phụng Hoàng vội nói :
- Chúng ta hãy gia tăng cước bộ mau rời khỏi đây.
Nói đoạn, nàng vừa dìu Đông Phương Thanh Vân vừa thi triển khinh công tiến sâu vào sơn động. Năm người đi hơn ba giờ liền mới thoát khỏi thanh âm kỳ quái nọ.
Họ bất giác thở phào, cùng ngồi xuống bên đường. Tiêu Phụng Hoàng vừa quay qua định nói điều gì với Đông Phương Thanh Vân thì mắt đã lộ vẻ kinh hoàng, miệng ú ớ không ra lời.
Thì ra lúc này sắc diện Đông Phương Thanh Vân trắng bệch, khuôn mặt co giật liên tục, toàn thân run bần bật. Tiêu Phụng Hoàng vội đưa tay ra bắt mạch, sắc diện mỗi lúc một sầu thảm hơn.
Lâm Nhật Hoa, Ca Vương, Quái Thiên Sứ cùng vội bắt mạch cho Đông Phương Thanh Vân, sắc diện cũng lộ vẻ khẩn trương. Nguyên mạch của Đông Phương Thanh Vân lúc này tựa hồ đã ngưng hẳn, mà bốn người không dám mạo hiểm trị thương, mà nếu kéo dài thời

gian chỉ e nguy đến tính mạng của Đông Phương Thanh Vân.
Trong khi họ còn chưa biết ứng phó thế nào bỗng có một thanh âm the thé vang lên :
- Đông Phương Thanh Vân, các hạ đang ở đâu?
Tiêu Phụng Hoàng buột miệng kêu :
- Người bịt mặt.
Ca Vương vội la lên :
- Đang ở đây, xin đến mau...
Trong giây lát, bên động lộ mé hữu xuất hiện hai bóng đen, người đi bên hữu là người bịt mặt, bên tả là một lão nhân ăn vận nho nhã, diện mục thanh tú, cả hai nhanh chóng tiến tới, lúc này người bịt mặt nói với người cùng đi.
- Quỷ Y tiền bối, đây chính là thiếu niên mà tại hạ muốn thỉnh tiền bối tới trị thương.
Quỷ Y gật đầu :
- Hãy để lão phu chẩn mạch.
Nói rồi, Quỷ Y vội quì xuống bắt mạch cho Đông Phương Thanh Vân.
Sau khi xem mạch, cả hai bên tả hữu hồi lâu lão nhân mới đứng dậy.
Người bịt mặt vội hỏi :
- Thế nào Quỷ Y thản nhiên :
- Nội lực cực kỳ sung mãn nhưng huyệt đạo toàn thân bị bế tắc. Nên khí huyết tuy bình thường mà nội lực lại không thể qui tụ, duy có một điều khó hiểu.
Người bịt mặt vội hỏi :
- Có thể chữa trị được không?
Quỷ Y vẫn thản nhiên nói :
- Trị thì trị được, nhưng phải cho thuốc đúng bệnh, bằng không hậu quá khó lường.
Người bịt mặt tiếp :
- Quỷ Y tiền bối, phải chăng có điều muốn hỏi thêm?
- Phải, chỉ cần các vị trả lời lão phu thành thực, lão phu sẽ trị thương ngay. Song chỉ có thể phục hồi được một nửa công lực.
- Vậy xin tiền bối cứ hỏi.
- Điều lão phu cảm thấy khó hiểu chính là không biết thiếu niên này năm nay bao nhiêu tuổi?
Tiêu Phụng Hoàng vội đáp :
- Thiếu chủ vừa tròn mười tám.
Quỷ Y gật đầu nói :
- Điều khó hiểu chính là điểm này đây, phàm một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi, công lực của y không thể có nhiều được, dù y có luyện

được thần công đến cảnh giới tối cao, nếu không được người khác tiếp viện trợ nội lực thì tối đa cũng chỉ có ba mươi năm công lực. Vậy mà thiếu niên này có tới một trăm hai mươi năm công lực.
Cho nên lão phu muốn biết từ đâu y có thêm chín mươi năm công lực, các vị có ai biết không?
Người bịt mặt đáp :
- Đông Phương thiếu hiệp chưa hề được ai truyền công lực, kể cả Thiên Tôn lão nhân, xin hỏi có thể là do luyện được thần công mà sinh ra?
Quỷ Y lắc đầu :
- Thiên hạ võ lâm có ba loại thần công tối cao. Ban Nhược Mật La thần công. Khảm Ly thần công và Kinh Tâm Động Phách thần công. Khảm Ly thần công phi chính phi tà, cũng chẳng phải huyền môn chính tông. Kinh Tâm Động Phách thần công là tà môn, khi luyện xong thì công lực gia tăng gấp bội, còn Ban Nhược Mật La thần công là huyền môn chính tông, nếu luyện thành tựu thì công lực nếu gia tăng cũng chỉ có giới hạn, ý lão phu muốn nói chính là chín mươi năm công lực này có lai lịch bất minh.
- Điều này có quan hệ gì với việc trị bệnh?
- Đương nhiên là có, trị bệnh phải cho thuốc đúng bệnh, tỉ như bệnh thương hàn cũng có tới mấy loại, nào là thương hàn do uống rượu, thương hàn do thân thế hư nhược... Nếu không cho thuốc đúng bệnh thì chỉ có thể kéo dài được một thời gian ngắn, bệnh sẽ lại tái phát.
Ngưng một chút, Quỷ Y tiếp :
- Nguồn công lực này thiếu hiệp đạt được trong vòng nửa tháng trở lại, hãy nhớ xem.
Tiêu Phụng Hoàng la lên :
- Nửa tháng? Ồ...
Quỷ Y lại hỏi :
- Cô nương biết ư?
Tiêu Phụng Hoàng nói :
- Tiểu nữ đang hoài nghi, không biết có phải Hận Thiên Nữ truyền cho Thiếu chủ không?
Quỷ Y lại hỏi :
- Một người cho dù sống đến một trăm hai mươi tuổi có đủ một trăm hai mươi năm công lực cũng không thể cho người khác sáu mươi năm công lực. Nếu có cho thì chỉ trong chớp mắt sẽ biến thành một kẻ tàn phế.
- Nhưng Hận Thiên Nữ đã luyện Thái Dương bổ âm đại pháp.
Quỷ Y trầm tư hồi lâu nói :

- Hiện tại lão phu muốn hỏi một điều nữa. Đó là Hận Thiên Nữ truyền công lực bằng cách nào? Theo cách truyền công của người luyện võ thì song chưởng phải đặt vào hậu tâm người được truyền, như vậy mới tránh khỏi hiện tượng nội lực thì sung mãn mà huyệt đạo lại bế tắc.
Người bịt mặt bèn nói :
- Như vậy, Đông Phương thiếu hiệp được truyền theo cách khác, phải không?
- Đúng vậy, hiện tại hãy nói thực cho lão phu hay Hận Thiên Nữ cùng thiếu hiệp có quan hệ thế nào?
Tiêu Phụng Hoàng nói :
- Hận Thiên Nữ thực tâm yêu thương Thiếu chủ, Thiếu chủ thì ngược lại vô cùng căm hận.
Quỷ Y nói :
- Đúng rồi, lão phu có thể lập tức chữa bệnh.
Người bịt mặt nói :
- Tại hạ thực không hiểu ý tiền bối.
Quỷ Y thản nhiên đáp :
- Hận Thiên Nữ đã luyện Thái Dương bổ âm đại pháp, do vậy thị đã có gần một ngàn năm công lực, đây đương nhiên là do người khác trong khi gian dâm với thị, mà bị thị hấp thụ, một nữ nhân có nhiều công lực như vậy đến một ngày sẽ xảy ra hiện tượng nội lực quá sung mãn mà không có nơi phát tiết, kết quả Hận Thiên Nữ sẽ bị đông cứng như xác chết. Điều này chỉ một mình lão phu biết, thời gian khiến Hận Thiên Nữ bị đông cứng như tử thi sắp tới thì mụ gặp thiếu niên này, mụ lại chân tâm thành ý yêu thương thiếu niên và cùng thiếu niên âm dương giao hòa, mà âm dương giao hòa thìi rất tổn hao tinh khí, nhưng khi châu tâm thực ý giao hợp, đương nhiên sẽ không có ý hấp thụ tinh khí của người khác, như vậy tinh khí của nữ nhân sẽ phát tiết ra ngoài. Mà nam nhân lại không có lòng yêu thương chân thành, trong lúc bất trí bất giác sẽ hấp thụ nguồn tinh lực của nữ nhân, lâu ngày sẽ có hiện tượng nội lực quá ư dư thừa, nếu nam nhân biết, ngày ngày vận công thì sẽ là Thái Âm bổ dương. Nhưng Đông Phương thiếu hiệp lại không biết điều đó, hơn nữa lại trúng mê dược và bị Hận Thiên Nữ dùng độc môn thủ pháp điểm huyệt để khống chế. Do vậy không thể vận công, hấp thụ được tinh lực đành vô dụng. Còn nữ nhân thì sao? Có thể bảo toàn tính mạng, hơn nữa võ công cùng công lực gia tăng gấp bội, chẳng những thế mà thể chất của nữ nhân cũng biến đổi, tựa hồ thoát thai hoán cốt, từ một lão bà bà sáu mươi biến ra một thiếu nữ mười tám.

Tiêu Phụng Hoàng chỉ lo cho thương thế của Đông Phương Thanh Vân, nên vội hỏi :
- Xin hỏi tiền bối, phải trị bệnh thế nào?
Quỷ Y đáp :
- Điều này thực chẳng giản đơn, lấy bằng cách nào thì phải trả bằng cách ấy.
- Thỉnh tiền bối nói rõ hơn.
- Âm dương giao hòa.
Người bịt mặt, Ca Vương và Quái Thiên Sứ ồ lên kinh ngạc. Tiêu Phụng Hoàng và Lâm Nhật Hoa mặt đỏ bừng, cúi đầu im lặng.
Quỷ Y thấy vậy bèn nói :
- Điều này thực chẳng giản đơn, vì thiếu niên cần phải tự xung động trong khi hưng phấn tới cực điểm, phải đem chín mươi năm công lực phát tiết ra ngoài. Dù là khỏi bệnh cũng chỉ còn mười lăm năm công lực. Nếu muốn phục hồi toàn bộ thì phải tìm tới Hận Thiên Nữ hỏi thị nơi huyệt đạo bị phong bế. Sau đó, trong lúc âm dương giao hòa lại do Hận Thiên Nữ dùng tả chưởng xoa bóp nơi huyệt đạo bị phong bế, thì mới khôi phục hoàn toàn được...
Lúc này thấy mọi người đang chăm chú lắng nghe. Quỷ Y lại tiếp :
- Cho nên, một trong hai cô nương phải có một người hy sinh. Lão phu sẽ lập tức vận công để Đông Phương thiếu hiệp tạm tỉnh lại, tiếp đó sẽ dùng mê dược để thiếu niên được kích thích, nửa chừng mê dược hết tác dụng, Đông Phương thiếu hiệp phải tự trị thương lấy. Ai sẽ phải hy sinh, hai vị cô nương tự thương lượng với nhau đi.
(mất trang 63-64)
- Thiếu chủ đã hết, xin hãy tịnh tâm chuẩn bị lo liệu đại sự.
Đông Phương Thanh Vân cất giọng buồn bã :
- Nhưng ta vẫn có lỗi với nàng. Hận Thiên Nữ thủ đoạn thực tàn độc.
Tiêu Phụng Hoàng ngắt lời :
- Chuyện cũ đã qua, hà tất phải hối hận. Thiếu chủ hãy mau vận công xem thử.
Đông Phương Thanh Vân nghe vậy bèn đứng lên, vận y phục vào nói :
- Họ đâu cả rồi? Vị Quỷ Y tiên sinh đi rồi sao?
Tiêu Phụng Hoàng ngạc nhiên :
- Sao Thiếu chủ biết?
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Lúc đó toàn thân tuy vô lực, song vẫn nghe được mọi sự. Hiện ta cần phải thử vận công.
Nói rồi chàng bèn vận công đề tụ công lực lên song thủ, đẩy ra hai

chưởng đánh vào vách đá mé tả. Lập tức hai luồng kình phong tựa sóng dữ xô bờ tuôn ra, chưởng thanh nổ vang như sấm, thạch động rung chuyển cơ hồ muốn đổ sập...
Mấy người đứng bên động lộ mé hữu thảy đều biến sắc. Ca Vương cả kinh kêu lên :
- Thiếu chủ có...
Vừa nói Ca Vương vừa lao đi, Lâm Nhật Hoa lại còn nhanh hơn, nàng khẽ lắc mình chắn ngang động lộ, quát :
- Không được tự tiện tiến vào.
Người bịt mặt vội tiến lên nói :
- Sự biến đột ngột...
Lâm Nhật Hoa lạnh giọng :
- Bất kể thế nào, bổn cô nương sẽ vào trước.
Nói rồi, Lâm Nhật Hoa xoay người tiến vào, mọi người còn đang ngơ ngác nhìn nhau bỗng nghe thấy Lâm Nhật Hoa la lên :
- Các vị hãy vào.
Không đợi nàng dứt lời, Quỷ Y cùng mấy người khởi bộ tiến vào, ai nấy đều ngạc nhiên đến độ sững người như tượng gỗ. Thì ra một chưởng của Đông Phương Thanh Vân đánh vào vách đá tạo nên một lỗ hổng lớn, mà động khẩu hiện ra một cửa vào vuông vức, từ trong cửa kim quang chiếu ra chói mắt, khiến cả tòa sơn động sáng như ban ngày. Đã thấy Đông Phương Thanh Vân tiến tới trước mặt Quỷ Y, quì xuống nói :
- Đại ân đại đức của tiên sinh, Thanh Vân xin khắc cốt ghi tâm.
Quỷ Y vội đỡ chàng lên :
- Xin đừng khách khí, nếu sau này cần việc gì, thỉnh Thiếu chủ cứ tới Bảo Khang dưới chân núi Võ Đang tìm lão phu, hiện lão phu xin cáo từ. Hẹn tái ngộ.
Đông Phương Thanh Vân quay lại nói với người bịt mặt :
- Tại hạ tuy không biết các hạ là ai, nhưng các hạ lại tận tình giúp đỡ. Thanh Vân thực đến chết không quên.
Người bịt mặt vội quì xuống :
- Tại hạ chỉ là phụng mệnh gia sư, phò trợ Thiếu chủ mà thôi.
Đông Phương Thanh Vân vội đỡ người bịt mặt lên nói :
- Chúng ta hãy cùng vào trong động kia tra xét, ý các hạ thế nào?
Người bịt mặt đáp :
- Lượng thứ tại hạ không thể phụng bồi, xin cáo từ.
Nói rồi lại thi lễ mà đi.
Đông Phương Thanh Vân đưa mắt nhìn theo đến khi họ đi khỏi, bèn quay lại nói :

- Thực là cao nhân. Nào chúng ta hãy tiến vào động phủ này xem thử.
Nói rồi chàng bước tới, mấy người nọ cùng theo gót tiến vào. Trong động tuy sáng như ban ngày nhưng lại không có gì đặt biệt, năm người vừa bước qua khúc quanh thì thấy một khung cửa lớn bằng đồng, phía trên có khắc ba chữ "Âm Dương môn", tự tích như rồng bay phượng múa, hiển nhiên do danh nhân thủ bút, hai bên cửa có hai pho tượng sư tử bằng đồng trông rất sống động. Hai cánh cửa lớn được đúc bằng đồng đen, trên có khắc một câu đối :
Tài quán thiên ngạo ngọa thị võ lâm ngữ bách niên.
Võ học vô cương giang hồ hậu nhân thắng tiền nhân.
Đông Phương Thanh Vân bước tới, thò tay đẩy cánh cửa, cánh cửa lập tức rít lên chói tai. Cửa động vừa mở, cánh trí trong động lại khiến mọi người kinh ngạc, nguyên trước mặt họ là một động lộ được đúc toàn bằng đồng, động lộ dài hút tầm mắt, trên mặt động được phủ toàn da hổ, không khí thực trang nghiêm vô cùng. Mọi người quan sát hồi lâu rồi cùng bước vào. Đông Phương Thanh Vân quay người đóng cửa lại. Đi thêm ba trượng, lại thấy phía hữu có một cột đồng trên có khắc sáu chữ :
"Có lòng trung hậu, mời vào"
Mọi người cùng bước tiếp, đến một khúc quanh đã thấy trên bức vách đối diện khắc ba chữ :
"Quì xuống đi".
Đông Phương Thanh Vân thấy vậy khẽ hừ một tiếng, trở gót lui ra.
Tiêu Phụng Hoàng khẽ hỏi :
- Vì sao tướng công không đi tiếp?
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt, chỉ vào ba chữ nói :
- Khẩu khí cuồng ngạo, bổn thiếu gia đường đường một nam tử hán lại chưa từng quì trước mặt người lạ, há có lý gì phải đi bằng đầu gối? Ta không vào...
Đúng lúc ấy, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, cánh cửa đồng đen bị đánh bật tung, thanh âm của Hận Thiên Nữ vang lên :
- Các ngươi hãy trấn giữ tại đây, để ta vào trước xem.
Lập tức có tiếng hai người đáp :
- Tuân lệnh Tổng giáo chủ.
Sự tình xảy ra quá bất ngờ, ai nấy đều không biết phải ứng phó ra sao.
Tiêu Phụng Hoàng vội nói :
- Thiếu chủ mau tiến vào trong, chúng tì nữ sẽ trấn giữ bên ngoài.
Đông Phương Thanh Vân cất giọng sang sảng :

- Nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, há có thể trốn chui trốn nhủi, chúng ta cứ đứng đây mà đợi.
Cùng lúc thanh âm của Hận Thiên Nữ vang lên :
- Quả là nam tử hán khí phách siêu phàm, tướng công để tiện thiếp phải đi tìm quá lâu rồi.
Lời vừa dứt đã thấy Hận Thiên Nữ đứng ngay trước mặt, Đông Phương Thanh Vân bình tĩnh như không, chàng cười nhạt :
- Ngươi kiếm ta làm gì?
Khi chàng lên tiếng, đồng thời chàng cũng phát hiện một sự kỳ dị, đó là chàng không hề ngửi thấy mùi hương mê hồn nữa, và thần trí của chàng hoàn toàn tỉnh táo.
Phát giác được điều này, chàng mừng thầm lại tiếp :
- Hận Thiên Nữ, lần này ngươi đã mất tiên cơ rồi.
Hận Thiên Nữ cười tươi như hoa :
- Tướng công sai rồi, hiện tại tiện thiếp như cá gặp nước, tựa hổ thêm vây mà các vị lại là anh hùng mạt lộ. Không tin thì hãy thử vận công khắc biết.
Đông Phương Thanh Vân vội vận công, sắc diện bỗng lộ vẻ kinh dị, chàng quay lại nhìn thuộc hạ của mình thấy mấy người cũng nhìn mình với ánh mắt kinh hãi.
Nguyên chàng vận công thì mới biết không thể đề tụ chân khí, toàn thân lạnh như rớt xuống hố băng, tứ chi mềm nhũn vô lực.
Hận Thiên Nữ đắc ý cười khanh khách :
- Tướng công còn là đại ân nhân của tiện thiếp, nếu chẳng phải vì tìm kiếm tướng công thì tiện thiếp làm sao tìm ra được Âm Dương môn, một địa điểm có ghi trong Huyền Mê ma kinh.
Đông Phương Thanh Vân cả kinh thầm nghĩ :
“Hận Thiên Nữ là cừu nhân không đội trời chung, vậy mà trong khi vô ý mình lại cứu mụ mấy lần. Chẳng lẽ đây là ý trời sao?”
Bỗng nghe Hận Thiên Nữ lạnh giọng :
- Các ngươi muốn cứu mạng Thiếu chủ của mình thì hãy mau rời khỏi nơi này, sau ba giờ nữa hãy tới, bổn Tổng giáo chủ sẽ trả lại nguyên vẹn. Nếu không tuân lệnh đừng trách ta hạ thủ vô tình.
Tiêu Phụng Hoàng cùng mấy người nọ đều đứng im bất động tựa hồ họ không hề nghe thấy Hận Thiên Nữ đã nói gì. Hận Thiên Nữ bỗng lắc người lao tới chộp lấy uyển mạch của Ca Vương nói :
- Đông Phương tướng công ắt sẽ chẳng muốn thuộc hạ của mình chết một cách vô ích phải không?
Đông Phương Thanh Vân thấy vậy đành nói :
- Các vị hãy nghe lệnh, mau rời khỏi đây.

Tiêu Phụng Hoàng biến sắc :
- Thiếu chủ, vậy còn Thiếu chủ...
Đông Phương Thanh Vân giọng thản nhiên :
- Các vị cứ an tâm rời khỏi đây.
Sau khi bốn người nối gót bước ra, trong động chỉ còn lưu lại Hận Thiên Nữ cùng Đông Phương Thanh Vân. Đã nghe Hận Thiên Nữ nói :
- Tướng công vẫn còn hận tiện thiếp ư?
Đông Phương Thanh Vân lạnh giọng :
- Sát mẫu cừu nhân, làm sao có thể là bằng hữu được?
- Tiện thiếp biết, hiện tại tướng công không thể vận công được, bằng không tướng công đã xuất chưởng hạ thủ thiếp rồi phải không?
Mắt lóe sát cơ, Đông Phương Thanh Vân gằn giọng :
- Oán cừu giết mẫu thân thề chẳng đội trời chung.
Hận Thiên Nữ ngắt lời :
- Tiện thiếp biết rồi, nay chỉ cầu xin tướng công đừng dùng lời lẽ cay nghiệt khiến tiện thiếp đau lòng, được không? Tướng công nói đúng, thù giết mẫu thân chẳng đội trời chung, nhưng báo cừu cũng chẳng thể trong nhất thời, phải không?
- Sẽ có một ngày Đông phương thiếu gia sẽ đích thân chặt đầu tiện nhân ngươi.
- Thỉnh tướng công đừng gọi tiện thiếp là tiện nhân. Hơn nữa tiện thiếp đã từng đáp ứng rằng tiện thiếp sẽ để tướng công tự tay rửa hận, tuyệt không oán trách. Nói cho tướng công hay, chỉ những ai có Âm Dương kiếm mới có thể sát hại được tiện thiếp, mà Âm Dương kiếm lại nằm trong tay thiếp. Sẽ có một ngày thiếp tự tay dâng tặng tướng công, để tướng công hoàn thành tâm nguyện, nay thiếp chỉ có một thỉnh cầu...
- Ngươi muốn thỉnh cầu điều gì?
- Tạm thời chúng ta hãy đổi thù thành bạn được không?
- Đổi thù thành bạn?
- Đúng vậy, chỉ cần trong Âm Dương động này, khi ra khỏi động tướng công có thể oán hận thiếp. Nhưng thiếp bảo đảm rằng sau này sẽ không gây khó dễ cho tướng công nữa, thiếp biết tướng công là người thà gãy chứ không cong, do vậy tiện thiếp sẽ không bức tướng công nữa.
Đông Phương Thanh Vân trầm tư không đáp. Hận Thiên Nữ lại tiếp :
- Tướng công ngoài việc thống hận vì tiện thiếp đã sát hại lệnh đường ra, chúng ta hoàn toàn không có ân oán gì khác, cừu đã có thể tạm quên vậy hận do đâu mà tới?

Đông Phương Thanh Vân không đáp mà hỏi :
- Vì sao ngươi hận hết người trong thiên hạ?
Hận Thiên Nữ thở dài :
- Vì người trong thiên hạ không có ai đồng tình với thiếp, hơn nữa thân thế của thiếp có thể nói là quá ư bi thảm, thê lương, nếu tướng công ở vào địa vị của tiện thiếp thì tướng công cũng sẽ hận hết thảy người trong thiên hạ vậy. Thỉnh cầu của thiếp tướng công có đồng ý không?
Đông Phương Thanh Vân khẽ gật đầu :
- Được, nhưng chỉ giới hạn trong Âm Dương động mà thôi.
Hận Thiên Nữ vui mừng, cười qua hai hàng lệ châu, nàng nói :
- Đa tạ tướng công, hiện chúng ta hãy đi thôi.
- Đi đâu?
- Thiếp sẽ đưa tướng công đi tham quan toàn bộ tòa Tử Phủ mê điện này.
- Tử Phủ mê điện?
- Đúng vậy, nếu không lưu tâm quan sát mà đi lạc trong tòa điện này thì dù cho đi suốt đời cũng chẳng thể ra khỏi đây, cho nên tòa điện này được gọi là Tử Phủ mê điện.
- Làm sao ngươi biết?
- Một phần do gia sư nói, phần còn lại có trong Huyền Mê ma kinh.
Đông Phương Thanh Vân ngỡ ngàng :
- Huyền Mê ma kinh và Tử Phủ mê điện...
Hận Thiên Nữ tiếp lời :
- Giữa hai sự này, tuy không có quan hệ, nhưng lại có thể hợp làm một. Năm xưa Võ Khúc tiền bối, người soạn ra bộ Huyền Mê ma kinh bị giam cầm trong tòa điện này năm mươi năm. Chính trong năm mươi năm này, Võ Khúc tiền bối đã biên soạn ra Huyền Mê ma kinh Thượng hạ kinh.
- Thượng hạ kinh ư?
- Đúng vậy, truyền thuyết võ lâm nói Huyền Mê ma kinh phân làm năm phần. Phần một và hai là Âm kinh, phần ba và bốn là Dương kinh, và năm là tổng hợp của Âm Dương, tất cả những lời này đều là bịa đặt. Võ công tuyệt học chân chính có vài loại được coi là nhiều, hà tất phải phân loại nhiều phần. Thượng kinh có Hữu Hình Vô Ảnh thần công, Ma âm cùng hai luồng kinh mạch bí ẩn sẽ xuất hiện khi luyện công thành tựu, việc tiện thiếp huấn luyện được mười hai nhân ma chính là căn cứ vào những điều ghi trong Thượng kinh.
- Hạ kinh thì sao?
- Hạ kinh là tuyệt học tối cao của bàng môn tả đạo bao gồm hai môn

là Thiên Ma vũ và Thiên Ma trận. Thiên Ma vũ và Thiên Ma trận là do tám mươi bốn nữ nhân hợp thành, những nữ nhân này phải hội đủ yếu tố, đó là nhan sắc tuyệt thế, võ công phi phàm, đã luyện thành tựu Hữu Hình Vô Ảnh thần công. Khi thi triển Thiên Ma vũ sẽ khiến một người có võ công cái thế, định lực như núi Thái sơn lập tức biến thành thường nhân...
Nói tới đây cả hai đã rẽ qua khúc quanh có đề ba chữ "Quì xuống đi". Hận Thiên Nữ lập tức quì xuống nói :
- Tướng công hãy quì xuống.
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt :
- Bổn thiếu gia đường đường một nam tử hán, há lại đi bằng đầu gối, ngươi đã quì rồi thì cứ quì mà đi.
Dứt lời chàng cất bước hiên ngang tiến lên. Hận Thiên Nữ đành nói :
- Nếu vậy thỉnh tướng công lưu tâm phòng bị.
Đi chừng mười trượng gặp một khúc quanh, trên bức vách đồng lại khắc mấy chữ "Hãy tuân thủ nghi lễ, quì xuống mà đi." Hận Thiên Nữ biến sắc :
- Tướng công, tiện thiếp cầu xin...
Đông Phương Thanh Vân bỗng cười gằn :
- Bổn thiếu gia đã quyết định thì không ai có thể ngăn trở được.
Hận Thiên Nữ cất giọng u sầu :
- Cũng được, tướng công đã quyết ý, tiện thiếp cũng không cản, mời.
Đi thêm hai trượng nữa, lại gặp một khúc quanh, trên vách đồng có hai hàng chữ đỏ như máu, viết rằng :
"Người quì hãy tiến tới, kẻ đứng hãy thoái lui."
Đông Phương Thanh Vân nhìn mà như không thấy vẫn cất bước tiến tới. Hận Thiên Nữ tuy kinh hãi nhưng nàng tự thị võ công cao siêu, trong bất kỳ tình huống nào, nếu muốn cứu Đông Phương Thanh Vân thì cũng chẳng có gì khó khăn. Đi thêm mười trượng nữa thì gặp một cánh cửa đúc bằng đồng đỏ chắn ngang, trên viết ba chữ đỏ rực: "Ly Hậu môn". Đã thấy Đông Phương Thanh Vân cất cao song thủ đẩy bật tung cánh cửa đồng. Cả hai cùng tiến vào, động lộ vẫn được đúc toàn bằng đồng, đi khoảng một trượng thì gặp một ngã rẽ, sau khi chuyển qua ngã rẽ Đông Phương Thanh Vân và Hận Thiên Nữ cùng đưa mắt trông đi, lập tức biến sắc.
Nguyên đây là một căn phòng rộng hơn mười trượng, có một bức vách bằng đồng ngăn căn phòng làm hai, một nửa cảnh tượng vô cùng rùng rợn tựa như cảnh trong địa ngục, nửa còn lại cảnh trí lại như trên thiên đường.
Nửa gian địa ngục cảnh tượng rùng rợn chính là do có hai mươi bốn

tử thi treo lủng lẳng, phân thành hai hàng, mỗi tử thi lại có một tư thế chết khác nhau, nhưng thảy đều lưỡi thè dài tận cổ, máu tươi từ thất khiếu chảy ròng ròng tựa hồ chỉ mới chết cách đây nửa giờ. Nhưng tử trạng vô cùng thê thảm, cuối hai hàng tử thi có một cánh cửa, viết hai hàng chữ, hàng trên viết "Dương Quang đại đạo", hàng dưới viết "Âm tức dương, dương tức âm". Phía trên cùng một chữ đỏ như máu: "Dương".

Nửa gian thiên đường bày trí cực kỳ thanh nhã, hoa lệ, trong phòng có đặt một chiếc giường bằng ngọc, phía trên trải gấm, chăn gối tề chỉnh. Cạnh giường là một chiếc bàn trang điểm, trên bàn có đặt một tấm gương đồng, đối diện chiếc giường là một cánh cửa viết một chữ đen sì: "Âm", phía dưới lại viết "Âm phủ tiểu kinh".

Điều khiến Đông Phương Thanh Vân kinh hãi hơn cả chính là trạng thái thảm tử của hai mươi bốn tử thi, vì mỗi tử thi lại có một cách chết riêng, kẻ giơ tay, người nhấc chân, nhưng tất cả lại đều là tư thế trong Giao Long chưởng. Theo như Đông Phương Thanh Vân được biết Giao Long chưởng chỉ có ba chiêu chín thức, thì tư thế của chín tử thi bên hàng tủ thi mé tả đã diễn hết rồi, vậy Giao Long chưởng thực phải có tám chiêu hai mươi bốn thức hay sao?

Hận Thiên Nữ thấy vậy bèn nói :

- Tướng công, đây chính là Giao Long chưởng, tám chiêu hai mươi bốn thức.

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc :

- Vì sao ngươi biết?

- Cứ nhìn thái độ của tướng công thì biết tướng công đã luyện thành Giao Long chưởng, bằng không thử hỏi khắp thiên hạ võ lâm, ai là người có thể xuất chưởng kích phá vách đá dày gần mười trượng bên ngoài.

- Nhưng vì sao ngươi lại biết đây chính là Giao Long chưởng?

- Thiên hạ võ công tuy chia làm nhiều môn phái, nhưng tiện thiếp hầu như đều đã học qua.

Lúc này Đông Phương Thanh Vân mới biết Hận Thiên Nữ quả là võ học uyên thâm, chả trách vì thế mà ngạo thị võ lâm, chàng lạnh lùng nói :

- Tổng giáo chủ Ma cung, Quỷ lâm thực không thể khinh thị.

Hận Thiên Nữ cười tươi như hoa :

- Tướng công quá khen, xin hỏi tướng công có thấy trong số hai mươi bốn tử thi này có ẩn chứa điều gì kỳ lạ không?

- Đúng vậy, hai mươi bốn tử thi này dường như mới chết cách đây nửa giờ, lẽ nào trong Tử Phủ mê điện còn có người ư?

- Vì sao tướng công không lại gần xem thử?
Đông Phương Thanh Vân vội bước tới, thò tay ra bỗng chàng giật mình biến sắc, thì ra hai mươi bốn tử thi này đều được đúc bằng đồng, phía ngoài phủ một lớp da.
Chàng lại đưa tay hứng những giọt máu đang chảy ròng ròng thì thấy lạnh như nước đá và hoàn toàn không có mùi vị của máu. Đông Phương Thanh Vân bất giác nhìn nhìn lên thì thấy sợi dây treo tử thi lớn bằng ngón tay, lập tức chàng hiểu rằng bên trong sợi dây ắt có lỗ thông mà huyết chính là do nước suối trên núi tạo ra. Chàng quay lại nói :
- Tổng giáo chủ, vì sao ngươi biết điều này?
Hận Thiên Nữ dịu dàng nói :
- Kỳ thực tất cả những điều này đều có ghi trong Huyền Mê ma kinh.
Đông Phương Thanh Vân vì muốn biết rõ chân tướng của Tử Phủ mê điện, nên hỏi tiếp :
- Ngươi có thể nói rõ hơn được không?
Hận Thiên Nữ gật đầu :
- Tướng công muốn biết, tiện thiếp há dám trái lệnh, mọi sự liên quan tới Tử Phủ mê điện, Huyền Mê ma kinh đều ghi lại. Thoạt đầu, Vô Khúc tiền bối thuật lại thân thế bi thảm, sau ngẫu nhiên du ngoạn trong vùng núi Võ Đang mà bắt gặp cánh cửa dẫn vào Âm Dương môn, bèn động lòng hiếu kỳ mà tiến vào, sau khi đi khắp Tử Phủ mê điện. Theo lời ghi thì nơi đây gồm có Ly Hận môn, Âm Dương môn, Dương Nam thất, Âm Nữ thất. Tại Ly hận môn, Vô Khúc tiền bối học được Giao Long chưởng cùng Vô Hình Hữu Ảnh thần công. Tại Âm Dương môn học được Ma âm, tại Dương Nam thất học được Thiên Ma trận, tại Âm nữ thất học được Thiên Ma vũ.
Đông Phương Thanh Vân lại hỏi :
- Vô Khúc tiền bối ở đây bao nhiêu năm?
- Năm mươi năm.
- Làm sao có thể sống được?
- Điều này tiện thiếp không rõ, ắt hẳn nơi đây có chứa lương thực, chúng ta hãy xem xét tỉ mỉ có thể phát hiện thêm được bí mật gì chăng?
Đông Phương Thanh Vân gật đầu im lặng, đoạn bước qua gian phòng bày trí hoa lệ, cảnh tựa thiên đường. Nơi đây hoàn toàn không có gì khác lạ, chàng chau mày bước tới trước tấm gương, thấy rõ trong gương thân hình của mình. Đông Phương Thanh Vân cúi người tìm kiếm khắp chiếc giường xem có gì lạ thường không, đến khi chàng đứng thẳng người lên, nhìn vào tấm gương, bất giác giật

mình, nẩy người thoái lui hai bước, mắt trợn tròn kinh hãi.
Lúc này trên tấm gương không phải là hình bóng của chàng nữa mà thay vào đó là một thiếu nữ dung mạo đoan trang.
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc kêu lên :
- Cô nương là ai?
Một giọng nói ngọt ngào, dịu dàng từ trong gương vọng ra :
- Báo Ân sứ giả.
Đây quả là một sự đã kỳ lại quái, nhưng Đông Phương Thanh Vân lập tức trấn tĩnh, cười nhạt :
- Xin hỏi cô nương muốn báo tin gì?
Thiếu nữ trong gương nói :
- Khi xưa Vô Khúc tiền bối vào Tử Phủ mê điện cũng phải quì xuống mà đi, vì sao ngươi dám vô lễ ngang nhiên đi vào như vậy?
Đông Phương Thanh Vân gằn giọng :
- Như vậy thì cô nương muốn xử trí thế nào?
- Đến đây phải dừng bước, ta truyền lệnh của Điện chủ rằng vì ngươi tuổi nhỏ, kiến thức nông cạn nên tha tội chết, nếu còn tới đây ắt sẽ phải chết. Hãy nhớ lấy.
Thanh âm vừa dứt thì trong gương lại xuất hiện bóng ảnh của chàng, tất cả những điều này thực khiến chàng bất ngờ.

Hồi 11
Cứu Thế Dâm Oa

Đây chẳng lẽ là một giấc mộng hay là ảo giác? Đối với tất cả mọi vật tại Tử Phủ mê điện, Đông Phương Thanh Vân cảm thấy quá ư thần bí, chàng tự tin không trúng phải mê dược mà sinh ảo giác, bèn quay lại nói với Hận Thiên Nữ :
- Tổng giáo chủ có thấy gì không?
Hận Thiên Nữ gật đầu :
- Tiện thiếp nghe và nhìn thấy cả rồi.
Vậy thì đây không phải là ảo giác rồi, chẳng lẽ tòa điện này có người thao túng, vậy người đó là ai? Ma Kinh của Vô Khúc đều có nguồn gốc từ Tử Phủ mê điện, võ công của Vô Khúc đã là cái thế vô song. Vậy võ công của vị Điện chủ này thì sao?
Thực là bất khả tư nghị, cao thâm khó lường. Một trăm năm nay, võ lâm long tranh hổ đấu, đầu rơi máu chảy mà Tử Phủ mê điện vẫn bế quan tự thủ, không màng tới sự thịnh suy của võ lâm thiên hạ, nhưng lại sinh ra một Vô Khúc, mà Vô Khúc lại soạn ra Huyền Mê Ma Kinh, khiến người người đều ngày đêm tìm kiếm, truy cầu. Theo đây mà suy đoán lẽ nào Tuyệt Nghệ hội một trăm năm trước cũng là quỷ kế của Mê điện Điện chủ?
Nghĩ đến đây, Đông Phương Thanh Vân lại hỏi :
- Tổng giáo chủ, vì sao ngươi biết Huyền Mê Ma Kinh được giấu trong Thanh Chung?
Hận Thiên Nữ im lặng hồi lâu nói :
- Đây là do gia sư nói.
- Cừu Thế Dâm Oa? Tiện...
- Xin tướng công đừng vũ nhục gia sư.
- Vậy hiện tại sư phụ ngươi ở đâu?
- Ở Hàn Đàm ma cung, chẳng lẽ tướng công muốn gặp gia sư? Thỉnh tướng công đừng tìm kiếm gia sư, chỉ e có điều bất lợi cho tướng công.
Đông Phương Thanh Vân không đáp, thầm nghĩ :
“Nhất định Cừu Thế Dâm Oa có quan hệ mật thiết với Tử Phủ mê điện, bằng không làm sao mụ biết Huyền Mê Ma Kinh giấu trong Thanh Chung?”

Nghĩ vậy, chàng bèn đến trước tấm gương đồng, ngưng thần chú mục hồi lâu, thò tay ra lật tấm gương thì thấy toàn thân vô lực, mới nhớ rằng chàng bị trúng mê hương, nên không thể đề tụ công lực. Do vậy, Đông Phương Thanh Vân bèn co chân đạp vào tấm gương, kỳ lạ thay tấm gương chẳng hề dịch chuyển một li, thì ra mặt sau tấm gương được gắn liền với vách động. Đông Phương Thanh Vân lại nói :
- Hận Thiên Nữ, ngươi hãy vận đủ mười thành công lực, dùng Giao Long chưởng đánh vào tấm gương này.
Hận Thiên Nữ ngạc nhiên :
- Để làm gì?
- Đây là mật đạo trong Mê điện này, mau xuất chưởng.
- Tướng công, chẳng lẽ...
- Ta biết, ngươi sợ mọi vật trong tòa điện này.
- Đúng vậy, thiếp sợ Mê điện chủ nhân mà không dám mạo phạm. Nhưng tướng công đã thỉnh cầu thì dù có nhảy vào nước sôi lửa bỏng, thiếp cũng không từ.
Nói đoạn, Hận Thiên Nữ vận đủ mười thành công lực dùng Giao Long chưởng đệ tam chiêu phóng ra hai chưởng. Chỉ nghe chưởng thanh nổ vang như sấm, tòa điện rung lên bần bật, vậy mà tấm gương đồng vẫn đứng trơ ra như không có chuyện gì xảy ra.
Với võ công cùng chân lực đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa của Hận Thiên Nữ mà không đánh vỡ nổi một tấm gương đồng, điều này há chẳng nực cười ư?
Hận Thiên Nữ bừng bừng nổi giận, khẽ hừ một tiếng, lao tới trước tấm gương, song thủ cất lên dốc toàn bộ công lực đẩy tới, lại là một tiếng nổ kinh thiên động địa.
Hận Thiên Nữ khẽ hự một tiếng, thân hình lảo đảo thoái lui năm, sáu bước, hoa dung biến sắc.
Đột nhiên trên mặt gương lại hiện ra thiếu nữ tự xưng là Báo Ân sứ giả lúc trước, đã nghe thiếu nữ nói :
- Hận Thiên Nữ, võ công của ngươi thực đáng khâm phục. Nhưng nếu muốn tổn hại đến bất cứ vật gì trong Mê điện thì lại không thể. Điện chủ phu nhân thấy ngươi chỉ là giúp người hành hung, tạm tha cho ngươi một lần. Hãy mau cút khỏi nơi đây.
Hiện tại Đông Phương Thanh Vân đã hiểu ra rằng nhất cử nhất động của chàng và Hận Thiên Nữ đều bị người của Tử Phủ mê điện bám sát, do vậy chàng chẳng còn hứng thú muốn tìm hiểu điều gì nữa, bèn nói :
- Chúng ta rời khỏi đây thôi.

Nói rồi, chàng cất bước đi về phía Ly Hận môn, lại nghe Hận Thiên Nữ nói :
- Tướng công, sau khi rời khỏi đây, chẳng lẽ chúng ta sẽ thành người xa lạ sao?
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng :
- Sẽ thành cừu nhân, không đội trời chung.
Hận Thiên Nữ cất giọng thảm não :
- Cũng được, làm bằng hữu với tướng công tuy chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, nhưng cũng đủ để tiện thiếp ghi nhớ suốt đời.
Dứt lời, Hận Thiên Nữ mắt rưng rưng lệ, cúi đầu lướt qua cạnh Đông Phương Thanh Vân, rời khỏi Tử Phủ mê điện.
Đông Phương Thanh Vân vừa định cất bước, bỗng một thanh âm trong trẻo vang lên :
- Thỉnh các hạ tạm dừng bước.
Đông Phương Thanh Vân khẽ giật mình, song ngoài mặt thản nhiên, cất giọng lạnh lẽo hỏi :
- Cô nương có sự gì chỉ giáo?
Dứt lời chàng từ từ quay lại, thì thấy trên tấm gương đồng lại xuất hiện hình ảnh của vị cô nương tự xưng là Báo Ân sứ giả. Thiếu nữ trong gương nói :
- Khí phách của chàng quả là siêu phàm.
- Cô nương lên tiếng gọi tại hạ, lẽ nào chỉ để nói câu này?
- Xin hỏi các hạ tên là Đông Phương Thanh Vân phải không?
- Đúng vậy, cô nương làm gì trong Mê điện?
- Việc này không liên quan gì tới các hạ, bổn cô nương phụng mệnh Điện chủ cảnh cáo các hạ, nếu còn tái nhập Mê điện sẽ xử tội chết, rõ chưa?
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt :
- Phiền cô nương chuyển lời tới Mê điện Điện chủ rằng, Đông Phương Thanh Vân nếu tái nhập Mê điện thì sẽ phá hủy Mê điện, bắt sống Điện chủ.
Nói rồi chàng chẳng đếm xỉa gì tới vị cô nương nọ, hiên ngang cất bước rời khỏi Mê điện. Khi ra ngoài thạch động đã thấy Tiêu Phụng Hoàng, Lâm Nhật Hoa, Ca Vương, Quái Thiên Sứ vẫn đứng đó.
Đông Phương Thanh Vân không thấy Hận Thiên Nữ đâu bèn hỏi :
- Yêu nữ đâu rồi?
Tiêu Phụng Hoàng vội đáp :
- Bẩm Thiếu chủ, yêu nữ đã rời khỏi đây rồi.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu :
- Được, chúng ta hãy tìm nơi khác để nói chuyện.

Năm người cùng rời khỏi động lộ, lúc này đang buổi bình minh, họ tới dưới một gốc cổ tùng, sau khi an vị, Đông Phương Thanh Vân liền hỏi :
- Các vị đã từng nghe nhắc tới cái tên Tử Phủ mê điện bao giờ chưa?
Mọi người im lặng hồi lâu, bỗng Ca Vương nói :
- Thuộc hạ từng được nghe rằng dường như trong khi vô ý sư tôn có được một cuốn bí kíp, và còn nghe sư tôn lẩm bẩm rằng "Tử Phủ mê điện rốt cục là nơi nào...", còn những điều khác thì đã quên rồi.
Tiêu Phụng Hoàng lại hỏi :
- Sau khi tiến vào Âm Dương Dương môn, ắt hẳn Thiếu chủ đã phát hiện được điều gì?
Đông Phương Thanh Vân gật đầu, đoạn chàng đem toàn bộ những gì mình thấy trong Tử Phủ mê điện ra kể lại. Kể xong, chàng lại hỏi Ca Vương :
- Hiện tại trong võ lâm ai là người có kiến thức võ lâm cao thâm nhất?
Ca Vương đáp không chút do dự :
- Thiếu Lâm chưởng môn nhân? Môn đồ của Thiếu Lâm phái có mặt khắp nơi trong thiên hạ nên có bất kỳ sự lạ nào cũng đều bẩm báo với Thiếu Lâm chưởng môn.
- Nhưng đây là sự xảy ra một trăm năm về trước?
- Bẩm Thiếu chủ, Thiếu Lâm phái đứng đầu võ lâm thiên hạ đã có lịch sử cả ngàn năm. Do vậy, sự thịnh suy của võ lâm các môn phái đều được ghi rõ. Nếu muốn biết tường tận thì phải tới thỉnh giáo Thiếu Lâm chưởng môn.
- Đã là như vậy, chuyến này ta phải lên Tung Sơn thỉnh giáo Thiếu Lâm chưởng môn. Một là vì đã có hẹn ước khi trước, hai là để hỏi cho rõ Tử Phủ mê điện là gì.
Nhưng chuyến này ta muốn độc hành, do vậy sau nửa tháng các vị hãy chờ ta tại Khai Phong phủ thuộc tỉnh Hà Nam.
- Bẩm Thiếu chủ, chúng thuộc hạ phụng mệnh ân sư phò trợ Thiếu chủ...
- Nhưng ngươi nên biết, ta có nhiều vấn đề muốn chứng thực nên không tiện đi cùng các vị.

Nửa tháng sau, Đông Phương Thanh Vân đã xuất hiện tại Khai Phong phủ. Lúc này trời đã tối, Khai Phong phủ đèn đuốc sáng rực,

người ngựa đi lại tấp nập. Đông Phương Thanh Vân tiến vào một ngôi tửu điếm.
Sau khi an vị và điếm tửu nhị mang rượu thịt lên, chàng ngồi uống một mình.
Nguyên ý chàng muốn độc hành, mục đích chỉ là muốn dẫn dụ người của Mê điện, kết quả là chàng tới Khai Phong phủ mà suốt lộ trình lại không có điều gì khả nghi. Hơn nữa, sau khi từ biệt bốn người đến nay, chàng vẫn chưa thấy họ xuất hiện. Vốn chàng muốn độc hành, nhưng sau vì Tiêu Phụng Hoàng thỉnh cầu nên mới đồng ý để nàng ngấm ngầm bảo vệ, nếu Tiêu Phụng Hoàng theo gót chàng thì lúc này nàng cần phải xuất hiện rồi mới đúng. Vì sao lại chậm trễ như vậy?
Vừa nghĩ, chàng vừa đưa mắt trông về phía cửa ra vào, đã thấy Ca Vương và Tiêu Phụng Hoàng cùng bước vào. Đông Phương Thanh Vân cả mừng, định đứng lên nghênh tiếp, nào ngờ Tiêu Phụng Hoàng dường như không thấy chàng, cả hai đi tới một chiếc bàn mé hữu, ngồi xuống xây lưng lại phía chàng. Đông Phương Thanh Vân lập tức hiểu ra trong việc này ắt có điều chi uẩn khúc. Lúc ấy bên tai chàng văng vẳng giọng nói dịu dàng của Tiêu Phụng Hoàng :
- Thiếu chủ, từ nay tới sáng sớm mai, chúng ta hãy giả như người xa lạ.
Lời này khiến Đông Phương Thanh Vân cảm thấy ngạc nhiên, lại nghe Tiêu Phụng Hoàng nói cười lả lơi, dường như nàng cố làm vậy để khiến mọi người trong tửu điếm chú ý đến mình. Nửa giờ sau, bỗng thấy Ca Vương và Tiêu Phụng Hoàng vội vã đứng lên, bước ra, lại nghe thanh âm của Tiêu Phụng Hoàng :
- Thiếu chủ, người đã tới, tì nữ cáo lui.
Chỉ thấy nàng đi sát qua một nữ nhân rồi đưa tay lên vuốt tóc ra hiệu cho Đông Phương Thanh Vân. Nữ nhân vừa xuất hiện, tuổi chừng đôi tám, đẹp như thiên tiên, y phục sang trọng.
Mục quang của thực khách thảy đều hướng về mỹ nhân, tuy bị mấy chục cặp mắt nhìn ngó, song mỹ nhân chẳng tỏ chút khó chịu, sắc diện thản nhiên, thong thả bước về phía chiếc bàn đối diện với Đông Phương Thanh Vân.
Từ khi mỹ nhân bước vào, toàn bộ tửu điếm lặng hẳn đi, ai nấy đều ngẩn người như tượng gỗ mà nhìn, hình trạng tựa như bị trúng mê hương hay bị điểm huyệt vậy.
Nhưng sau khi mỹ nhân ngồi xuống, tửu khách dường như cảm thấy hổ thẹn, ai nấy vội thu hồi mục quang, không khí ồn ào náo nhiệt trở lại.

Đông Phương Thanh Vân càng thêm nghi hoặc, thứ nhất là có thể chàng đã lọt vào trùng vi của địch nhân, nhưng địch nhân chưa biết rõ hư thực của chàng, cho nên phái người tới dọ thám. Thứ hai là có thể Tiêu Phụng Hoàng đã bị người giám sát, mà người này đã biết rõ lai lịch của Tiêu Phụng Hoàng. Nhưng phải là người thế nào mới dám truy tông môn hạ của Tam Bí? Chẳng cần đoán cũng biết võ công của người này còn cao hơn Tam Bí. Trong lúc bất tri bất giác, Đông Phương Thanh Vân liếc mắt nhìn mỹ nhân. Kỳ quái, mỹ nhân cũng đưa mắt nhìn chàng. Đông Phương Thanh Vân thầm nghĩ :
"Người mà Tiêu Phụng Hoàng ám chỉ ắt hẳn là cô nương này rồi, nhưng nàng ta là ai? Thuộc môn phái nào?"
Ngay lúc ấy có một thiếu niên khôi ngô tuấn tú, ăn vận theo lối thư sinh, bước vào tửu điếm, thiếu niên nọ tới trước bàn Đông Phương Thanh Vân thi lễ :
- Huynh đài có thể cho tại hạ cùng ngồi được chăng?
Đông Phương Thanh Vân vì quá phần lưu tâm tới nữ nhân nên đến khi thiếu niên lên tiếng, mới phát giác có người lạ đến bên mình, chàng vội đứng lên thi lễ :
- Huynh đài đừng khách sáo.
Thiếu niên thư sinh ngồi xuống nói :
- Kính thỉnh tôn tánh đại danh cùng quí canh.
Trong tình huống này Đông Phương Thanh Vân không nên để lộ thân phận, song chàng là người ngay thẳng, lại nghĩ mình đường đường là một nam tử hán, hà tất phải thay đổi tên họ, do vậy bèn cười lớn nói :
- Tại hạ Đông Phương Thanh Vân, năm nay vừa tròn mười tám, còn huynh đài?
Thiếu niên thư sinh cười nói :
- Tại hạ Ngô Tú Giang, năm nay đã hai mươi hai tuổi, như vậy huynh đài có thể gọi là lão đệ của tại hạ rồi.
- Không dám, tại hạ gọi Ngô huynh là tiểu huynh thì được rồi.
- Nếu huynh đài không hiềm thì tại hạ quả là có ý này.
- Đa tạ hảo ý của huynh đài, tại hạ được cùng tiểu huynh làm bằng hữu thực là hân hạnh lắm.
Sau khi nói mấy lời khách sáo, Đông Phương Thanh Vân lại chú ý tới mỹ nhân bên bàn đối diện, mỹ nhân vừa dùng cơm vừa liếc mắt nhìn chàng, khiến chàng càng lúc càng thêm nghi hoặc. Đã nghe Ngô Tú Giang cười lớn :
- Tiểu lão đệ, dường như lão đệ rất chú ý đến vị cô nương ngồi phía sau tiểu huynh phải không?

Đông Phương Thanh Vân cười đáp :
- Đúng vậy.
Câu nói của chàng lại tựa như sấm giữa trời quang, khiến Ngô Tú Giang ngẩn người, hồi lâu mới cười ha hả nói :
- Lão đệ quả là người ngay thẳng, dám hỏi lão đệ vì sao lại chú ý tới nàng?
Đông Phương Thanh Vân đương nhiên không thể nói rõ, bèn lấp lửng :
- Dường như nàng giống muội muội của một vị bằng hữu.
- Giống lắm ư?
- Đúng vậy.
- Giống muội muội của vị nào, lão đệ có thể nói được không?
Đông Phương Thanh Vân vốn chẳng phải là người giỏi bịa đặt, trầm tư hồi lâu mới nói :
- Vị đó là Trung Nguyên thần kiếm.
Ngô Tú Giang chợt lộ vẻ kinh dị :
- Quí hữu phải chăng là Trung Nguyên thần kiếm Hoàng Thiên An?
Đông Phương Thanh Vân giật mình, lòng nghĩ :
"Lần này hỏng rồi, mình đã nói ra một cái tên có thực, xem ra gã họ Ngô này dường như có quen biết, không khéo gã có thể biết mình nhiếp tạo hoang ngôn."
Song chàng không còn cách nào khác, bèn nói :
- Đúng vậy.
Đoạn chàng đứng lên cung tay nói :
- Ngô huynh, lượng thứ tiểu đệ không thể phụng bồi. Tại hạ có việc riêng phải đi trước, hẹn gặp lại.
Ngô Tú Giang cũng đứng lên nói :
- Xem ra lão đệ bịa đặt, không thể ứng phó nên muốn thoái lui phải không?
Một câu nói trúng tim đen, khiến Đông Phương Thanh Vân điếng hồn còn chưa biết nói sao, đã nghe thanh âm nữ nhân dịu dàng vang bên tai :
- Dám hỏi tướng công có phải là Đông Phương Thanh Vân không?
Đông Phương Thanh Vân đưa mắt nhìn, thấy người vừa nói chính là thiếu nữ ngồi bên bàn đối diện, lòng đã kinh lại quái, vội đáp :
- Đúng là tại hạ.
Thiếu nữ mỉm cười nói :
- Tiểu nữ chính là Hoàng Liên Hoa, muội muội của Trung Nguyên thần kiếm Hoàng Thiên An.
Ngô Tú Giang nghe vậy bèn cười lớn :

- Đông Phương đệ, nay đã gặp muội muội của cố nhân, dù có việc gì trọng đại, cũng nên tạm gác lại, hãy ngồi xuống thêm chút nữa.
Đông Phương Thanh Vân đành cười gượng, miễn cưỡng ngồi xuống. Ngô Tú Giang lại nói :
- Thỉnh Hoàng cô nương?
Thiếu nữ tự xưng Hoàng Liên Hoa ngồi xuống, nói :
- Đông Phương tướng công, tiểu nữ thường nghe gia huynh nói về tướng công, nên đã hâm mộ tướng công từ lâu, chỉ tiếc rằng...
Hoàng Liên Hoa nói tới đây, sắc diện biến vẻ đau thương không nói tiếp. Đông Phương Thanh Vân càng cảm thấy kỳ quái. Ngô Tú Giang bỗng nói :
- Lẽ nào lệnh huynh...
Y bỏ lửng giữa chừng, đã thấy Hoàng Liên Hoa rưng rưng lệ nói :
- Phải, gia huynh đã...
Xem ra hai người này đang có ý đồ gì, chỉ khổ Đông Phương Thanh Vân không biết phải nói thế nào, trầm ngâm hồi lâu, mới nói :
- Đáng tiếc, Hoàng huynh thật là...
Kỳ thực Đông Phương Thanh Vân cũng không biết sau câu này cần phải thế nào nữa. Ngô Tú Giang đã thở dài :
- Đáng tiếc lệnh huynh chết quá nhanh, vốn tại hạ tiên liệu rằng Hoàng huynh có thể an nhiên sống qua cái tuổi một trăm hai mươi bảy này?
Đông Phương Thanh Vân la lên :
- Ngô huynh muốn nói Hoàng...
Ý chàng muốn nói chẳng lẽ Trung Nguyên thần kiếm đã một trăm hai mươi bảy tuổi rồi ư, song chàng vội nghĩ rằng không ổn bèn bỏ lửng.
Hoàng Liên Hoa đưa khăn lau nước mắt, nói :
- Gia huynh là...
Lại chỉ có ba chữ, khiến Đông Phương Thanh Vân mỗi lúc một thêm hàm hồ, không hiểu gì cả. Ngô Tú Giang lại tiếp :
- Phải, Hoàng huynh...
Đến lúc này Đông Phương Thanh Vân thực chẳng còn biết phải nói sao nữa. Vừa hay, điếm tiểu nhị bước tới nói :
- Bẩm quan nhân, gian phòng mà quan nhân đặt đã được thu dọn tề chỉnh.
Đông Phương Thanh Vân vội thừa cơ thối lui, chàng nói :
- Được, vậy thì thỉnh Hoàng cô nương và Ngô huynh ngồi đây, tại hạ đi trước.
Đúng lúc chàng đứng lên, đã nghe Hoàng Liên Hoa nói :
- Đông Phương tướng công, tiểu nữ có việc muốn thỉnh giáo tướng

công, ý tướng công thế nào?
Đông Phương Thanh Vân đành cười gượng :
- Vốn tại hạ có sự gấp tại thân, song Hoàng cô nương có sự, Ngô huynh lại là bèo nước tương phùng, thực là hữu duyên thiên lý lai tương ngộ, tại hạ xin bồi tiếp hai vị.
Nói rồi chàng thản nhiên ngồi xuống, vì sao chàng đột nhiên thay đổi chủ ý vậy?
Thì ra chàng đã rõ chân tướng của hai người này. Thứ nhất : trên võ lâm thực chẳng có ai là Trung Nguyên thần kiếm Hoàng Thiên An. Thứ hai : Ngô Tú Giang và Hoàng Liên Hoa đều có ý đồ riêng, hiển nhiên không phải đồng mưu. Thứ ba : Hoàng Liên Hoa lại tự mạo danh, hơn nữa lại là người Tiêu Phụng Hoàng ám chỉ, thị có ý giám sát chàng, vậy nhân cơ hội này chàng nên thăm dò xem ý của hai người mới được. Do vậy Đông Phương Thanh Vân ngồi im không nói gì chờ xem hai người diễn tiếp tấn tuồng.
Đã nghe Hoàng Liên Hoa nói :
- Đông Phương tướng công, tiểu nữ thường nghe gia huynh nhắc tới, tướng công xuất sinh nhập tử, vốn là đại hiệp lừng danh, tiểu nữ ngưỡng mộ từ lâu, nay được kết giao thực là tam sinh hữu hạnh.
Đông Phương Thanh Vân đành thuận thủy đẩy thuyền, kịch giả hát thật, nói :
- Lệnh huynh đơn thương độc mã, bôn tẩu khắp giang hồ, danh chấn thiên hạ có đâu bất tài vô năng như tại hạ.
Ngô Tú Giang chỉ cười nhạt :
- Trung Nguyên thần kiếm Hoàng Thiên An tuổi đã ngoài một trăm, chẳng hay Hoàng cô nương là muội muội thứ mấy chục của ông?
Đông Phương Thanh Vân thầm nghĩ :
“Ồ, chiêu này đâm trúng tim đen không chết cũng bị thương, hỏi hay lắm, xem Hoàng Liên Hoa phá giải như thế nào?”
Hoàng Liên Hoa cười nhạt :
- Ngô huynh, tiểu nữ cũng ngạc nhiên không rõ vì sao huynh lại cố ý cải trang thành nam nhân?
Đông Phương Thanh Vân ngồi im nghe hai người đối đáp, thầm nghĩ :
“Hai người này lai lịch bất minh, chỉ xem cách họ đối đáp với nhau chứng tỏ cả hai đều rất lịch duyệt giang hồ, khi bị đối phương vạch rõ chân tướng mà sắc không đổi, giọng không run, vẫn nói cười như không”
Bỗng lúc ấy tửu điếm lại có một thiếu nữ bước vào, người này chính là Lâm Nhật Hoa. Lâm Nhật Hoa thướt tha đến trước bàn Đông

Phương Thanh Vân kéo ghế ngồi xuống chẳng đếm xỉa gì tới hai người kia.
Đã nghe Ngô Tú Giang nói :
- Xin hỏi cô nương có điều chi chỉ giáo?
Lâm Nhật Hoa lãnh đạm nói :
- Bổn cô nương tới bẩm báo với chủ nhân của mình vài sự tình.
Hoàng Liên Hoa nói :
- Đông Phương tướng công, có thực cô nương đây là người của tướng công không?
Lâm Nhật Hoa cười nhạt :
- Bổn cô nương có trách nhiệm bẩm báo cho chủ nhân biết danh tánh cùng thân phận của hai vị, được không?
Hoàng Liên Hoa nói :
- Đương nhiên được rồi?
Lâm Nhật Hoa nói :
- Bẩm Thiếu chủ, vị cô nương này chính là Cừu Thế Dâm Oa, sư phụ của Hận Thiên Nữ Tổng giáo chủ Ma cung, Quỷ lâm.
Dứt lời nàng lại chỉ Ngô Tú Giang tiếp :
- Bẩm Thiếu chủ, vị này là cao thủ của Mê điện.
Đông Phương Thanh Vân cười lớn :
- Tại hạ thực có mắt như mù không biết các vị lại có thân phận cao như thế. Lâm cô nương, hãy lui ra.
Lâm Nhật Hoa đứng lên nói :
- Tì nữ xin cáo lui.
Sau đó nàng quay lại thi lễ với hai người kia rồi rời khỏi tửu điếm.
Đông Phương Thanh Vân tuy tâm can rúng động, song lại vẫn chẳng tỏ vẻ gì khiếp sợ. Đã nghe Hoàng Liên Hoa cười nói :
- Tai mắt của Tam Bí thực rộng khắp thiên hạ, bái phục, bái phục.
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt :
- Nhị vị cô nương quả là khiến tại hạ kinh ngạc, đã không phải là Cừu Thế Dâm Oa, cũng không phải cao thủ của Mê điện, vậy tại sao vẫn công nhiên thừa nhận?
Hoàng Liên Hoa khẽ nhướng mày liễu :
- Các hạ vì sao biết ta không phải là Cừu Thế Dâm Oa?
Đông Phương Thanh Vân sắc diện bỗng sa sầm, lạnh lùng nói :
- Các vị rốt cục tới đây là có ý gì?
Hoàng Liên Hoa cười nói :
- Chính là Diêm Vương đã định canh ba chết, há dám lưu người tới canh năm, bổn cô nương muốn lấy mạng ngươi.
Ngô Tú Giang lại tiếp :

- Chỉ tiếc rằng, một mạng mà có tới hai người muốn lấy, không biết phải làm sao?
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt :
- Bao giờ các vị tới lấy?
Ngô Tú Giang cười :
- Đúng canh ba, còn địa điểm thì sao? Theo ý bổn cô nương, địa điểm sẽ là trong phòng Đông Phương tướng công được không?
Hoàng Liên Hoa cười đáp :
- Cứ quyết định như vậy đi?
Dứt lời cả hai cùng đứng lên lẳng lặng rời khỏi tửu điếm.
Vừa sang canh ba, hiện tại vạn vật đều ngủ yên, chỉ còn vầng trăng tròn tỏa ánh sáng dịu cùng với Đông Phương Thanh Vân. Chàng ngồi vận công điều tức và chờ đợi.
Đột nhiên nơi cửa sổ một bóng trắng lao vút vào phòng. Đông Phương Thanh Vân liếc mắt nhìn thì đây chính là đại hán bịt mặt tự xưng là Bạch Sa lão nhân, đã nghe y nói :
- Bạch Sa lão nhân tham kiến Thiếu chủ?
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Xin hãy đứng lên, rồi nói?
Bạch Sa lão nhân nói :
- Bẩm Thiếu chủ, hiện địch nhân mai phục tứ phía, Thiếu chủ nên rời khỏi nơi đây.
- Vì sao?
- Theo Quỷ Tinh Linh và Tiêu cô nương, khi Thiếu chủ vừa rời khỏi núi Võ Đang thì có hai thiếu nữ theo dõi Thiếu chủ, Quỷ Tinh Linh còn nói y đã xuất hiện ngăn chặn, nhưng võ công của đối phương quá cao, thiếu chút nữa Quỷ Tinh Linh bỏ mạng.
- Có phải là hai vị cô nương ngồi với ta hồi tối không?
- Đúng vậy?
- Được, vậy cứ để ta tự ứng phó, ngươi hãy đi đi.
Bạch Sa lão nhân bỗng quì xuống :
- Thiếu chủ, vốn thuộc hạ phải tuân lệnh, nhưng việc đã đến thế này đành phải nói thẳng với Thiếu chủ, Thiếu chủ có muốn thuộc hạ bỏ chiếc khăn che mặt này xuống không?
- Được, ngươi hãy bỏ xuống đi.
Bạch Sa lão nhân đưa tay lên lột vuông vải che mặt, Đông Phương Thanh Vân sững sờ, ngẩn người hồi lâu không nói ra lời. Nguyên Bạch Sa lão nhân lúc này đã biến thành Đông Phương Thanh Vân thứ hai. Bạch Sa lão nhân vội nói :
- Bẩm Thiếu chủ, diện mạo của thuộc hạ giống Thiếu chủ khiến Thiếu

chủ kinh ngạc, phải không?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Đúng vậy.
- Diện mạo của thuộc hạ giống Thiếu chủ là do thuộc hạ mang mặt nạ, phụng mệnh ân sư tới ứng phó với hai nữ nhân kia.
- Ngươi đã gặp gia phụ, phải không?
- Bẩm Thiếu chủ, đúng vậy.
- Gia phụ hiện ở đâu?
- Thỉnh Thiếu chủ hãy lượng thứ thuộc hạ không thể phụng cáo, vì sự tình giữa Thiếu chủ và Hận Thiên Nữ quá phức tạp nên ân sư phái thuộc hạ xuất đầu lộ diện phò trợ Thiếu chủ.
- Chẳng lẽ gia phụ biết rõ mọi việc ư?
- Ân sư thảy đều biết, hơn nữa còn biết rất nhiều việc, tỉ như sự sinh tử của Hận Thiên Nữ.
- Hận Thiên Nữ thế nào?
- Hận Thiên Nữ bị Cừu Thế Dâm Oa phế bỏ võ công, võ lâm huyết kiếp cũng sắp bắt đầu...
Bỗng một bóng đen lao vào phòng, người này chính là Tiêu Phụng Hoàng. Vừa vào phòng, Tiêu Phụng Hoàng vội thổi tắt đèn, bước tới nói :
- Thiếu chủ, chúng ta đi mau?
Đông Phương Thanh Vân tức giận :
- Hãy thắp đèn lên? Không được trái lệnh.
Tiêu Phụng Hoàng thở dài :
- Thiếu chủ không cần phải quát lên như vậy?
Dứt lời nàng vội thắp đèn lên, Đông Phương Thanh Vân nói với Bạch Sa lão nhân :
- Hãy nói tiếp đi?
Bạch Sa lão nhân vội nói :
- Cừu Thế Dâm Oa đã biết quan hệ giữa Thiếu chủ và Hận Thiên Nữ nên mụ đã phế võ công của Hận Thiên Nữ.
- Võ côngcủa Hận Thiên Nữ đã cao siêu như vậy lẽ nào Cừu Thế Dâm Oa lại có thể muốn phế thì phế sao?
- Đây quả là sự thực, hơn nữa Cừu Thế Dâm Oa còn muốn hạ thủ Thiếu chủ.
- Vì sao Cừu...
Đúng lúc ấy một giọng nói lạnh lẽo vang lên :
- Phụng tặng Đông Phương Thanh Vân món lễ kiến diện.
Lời còn chưa dứt đã thấy hai bóng đen bay vào trong phòng rớt bịch bịch xuống đất. Đông Phương Thanh Vân biến sắc, lao mình ra

ngoài, bên ngoài vẫn im lặng như tờ, tịnh không một bóng người.
Đông Phương Thanh Vân lập tức quay lại vào phòng, hai vật bay vào phòng chính là thi thể của Quỷ Tinh Linh và Ca Vương. Bạch Sa lão nhân vội ôm lấy hai thi thể, nói với Tiêu Phụng Hoàng :
- Thỉnh Tiêu cô nương hãy ở đây bảo vệ cho Thiếu chủ, tại hạ phải đi an bài thi thể của hai vị sư đệ.
Đã nghe Tiêu Phụng Hoàng nức nở :
- Cuối cùng chúng đã hạ thủ tàn nhẫn với huynh đệ ta, Thiếu chủ, chúng ta đi thôi.
Lúc này lẽ nào chỉ vì một câu nói mà phải mạo hiểm tới sinh mạng?
Đông Phương Thanh Vân bỗng cười gằn :
- Tiêu cô nương hãy đi đi, đêm nay mọi sự ở đây do ta ứng phó.
Kỳ thực trong khoảnh khắc vừa rồi ngọn lửa cừu hận đã đốt cháy tâm can Đông Phương Thanh Vân. Quỷ Tinh Linh cùng Ca Vương có tội gì mà bị hạ sát tàn khốc? Đã nghe chàng gầm lên :
- Bổn thiếu gia thề tìm ra hung thủ báo thù rửa hận?
Tiêu Phụng Hoàng vội lau nước mắt nói :
- Thiếu chủ, trước khi lâm đại địch chúng ta cần phải trấn tĩnh, phải không?
Hiện tại tiểu nữ sẽ đi thám sát tình hình bên ngoài một lượt.
Dứt lời nàng quay người bỏ đi. Đông Phương Thanh Vân nghĩ thấy lời của Tiêu Phụng Hoàng cũng có đạo lý bèn lập tức ngồi tĩnh tọa vận công.
Trống canh ba sắp điểm bỗng một thanh âm lạnh lẽo vang lên :
-Tặng thêm một tử thi nữa cho ngươi....
Lời còn chưa dứt một bóng đen đã bay vào phòng, lại là một tử thi nữa. Lúc này Tiêu Phụng Hoàng cũng xuất hiện, nàng nhìn xuống tử thi bỗng rú lên kinh hoàng. Thì ra tử thi này là nữ nhân, nữ nhân chẳng phải ai xa lạ mà chính là Lãnh Tuyết Quyên.
Tiêu Phụng Hoàng ôm lấy Lãnh Tuyết Quyên khóc ròng. Ngoài song thanh âm lạnh lẽo lại cất lên :
- Lãnh nha đầu đã là Quỷ lâm Lâm chủ mà lại dám phản bội bổn lâm, tội đáng chết.
Đông Phương Thanh Vân sau thoáng kinh ngạc, quay phắt lại búng người tung mình qua cửa sổ. Bên ngoài tịnh không một bóng người, chỉ nghe cách hai mươi trượng về phía tây văng vẳng truyền lại tiếng Phật hiệu :
-A di đà Phật, kính thỉnh Thiếu chủ tạm thời trấn tĩnh lại, canh ba sắp tới, Thiếu chủ hãy lưu tâm phòng bị.
Lời vừa dứt, tiếng trống canh ba vang lên khiến Đông Phương Thanh

Vân sực thỉnh, vội quay về phòng. Trong phòng trống trơn, tử thi cùng Tiêu Phụng Hoàng đã biến mất. Đông Phương Thanh Vân tuy gắng gượng trấn tĩnh nhưng nhất thời cũng bất giác gầm lên giận dữ. Cùng lúc hai bóng đen lao vào, họ chính là Tiêu Phụng Hoàng và Bạch Sa lão nhân. Đông Phương Thanh Vân vội hỏi :
- Thi thể của Lãnh Tuyết Quyên đâu rồi?
Tiêu Phụng Hoàng nghẹn ngào :
- Đã bị cướp mất rồi.
- Sao?
- Khi Thiếu chủ truy đuổi kẻ hạ sát Lãnh cô nương thì có một bóng đen lao vào, thân pháp như quỷ mị, kịp khi tì nữ phát giác thì thi thể của Lãnh cô nương đã bị người nọ cướp đi, tì nữ vội đuổi theo nhưng không kịp, sau gặp Bạch Sa lão nhân, bèn quay trở lại.
- Cô nương có nhận ra người cướp là ai không?
- Không, thân pháp khinh công của y quá cao siêu nên tì nữ chỉ thấy y vận một trường bào dài quét đất.
Đông Phương Thanh Vân bỗng hạ giọng :
- Canh ba đã sang, các vị hãy rời khỏi đây để một mình ta ứng phó.
Tiêu Phụng Hoàng biến sắc :
- Thiếu chủ...
Đông Phương Thanh Vân lạnh giọng :
- Các vị có đi hay không?
Bạch Sa lão nhân vội quì xuống nói :
- Thiếu chủ có thể để thuộc hạ nói vài câu chăng?
Đông Phương Thanh Vân cũng cảm thấy khẩu khí của chàng quá gay gắt vội dịu giọng :
- Bạch Sa lão nhân hãy nói đi.
- Bẩm Thiếu chủ, địch nhân đến đây còn chưa rõ ít nhiều, song có một điều dám chắc là võ công của chúng cao thâm khôn lường, chỉ e...
- Ta biết tâm ý của các vị, ta thực vô cùng cảm kích. Nhưng các vị cũng nên hiểu tâm tình của ta lúc này mới phải. Xin hãy rời khỏi đây mau?
- Bẩm Thiếu chủ, ân sư đã có lệnh, thuộc hạ chỉ có thể lui qua một bên mà không được rời khỏi đây, như vậy Thiếu chủ kêu thuộc hạ phải làm sao đây?
- Ý ngươi muốn nói là gia phụ đã lệnh cho các vị như vậy?
- Đúng vậy, ân sư sớm đã biết rõ tánh khí của Thiếu chủ, nhưng địch nhân võ công cao siêu thực không thể khinh thị, cho nên phái Ngũ Dũng cùng Tiêu cô nương đến trợ chiến. Hơn nữa Thụ Thi, Thần

Quan và Tích Thư ba vị sư huynh cũng sắp tới đây.
Đông Phương Thanh Vân thoáng chút trầm tư, nói :
- Gia phụ đã an bài như vậy thì các vị cứ theo đó mà thi hành.
Bạch Sa lão nhân nói :
- Đa tạ Thiếu chủ.
Dứt lời Bạch Sa lão nhân vỗ tay mấy cái, bốn bóng trắng nhanh chóng tiến vào.
Bạch Sa lão nhân cùng bốn người kia quì xuống nói :
- Ngũ Dũng tham kiến Thiếu chủ.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Các vị bình thân, ai nấy chuẩn bị ứng địch.
Năm người đồng thanh đáp :
- Tuân lệnh...
Rồi cả năm cùng ẩn mình vào sau màn trướng che sau giường. Vừa hay lúc ấy, hai bóng trắng nhanh như chớp xuyên qua cửa sổ nhảy vào phòng, hai người chính là Hoàng Liên Hoa và Ngô Giang Tú.
Đông Phương Thanh Vân cười nói :
- Hai vị cô nương quả là đúng hẹn, mời ngồi?
Ngô Giang Tú cười ha hả :
- Đông Phương tiểu đệ đừng khách khí, chúng ta hãy bàn tới đại sự.
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng nói :
- Mời?
Hoàng Liên Hoa bèn nói :
- Đông Phương tướng công, sự tình như thế này, trên suốt dọc đường tướng công tới đây, tiểu nữ cùng vị cô nương đây cũng theo sát, cô nương đây muốn đoạt mạng tướng công, tiểu nữ cũng muốn, nhưng thủy chung không nghĩ cách nào ổn thỏa. Lúc ngồi trong tửu phòng, tiểu nữ chợt nghĩ rằng tốt hơn là nên hợp tác...
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt :
- Nghe hay lắm.
Lúc này Ngô Giang Tú lên tiếng :
- Bọn ta đã quyết định xẻ đôi đệ ra thành hai nửa, nhưng Đông Phương tiểu đệ tướng mạo khôi ngô tuấn tú, do vậy lại thương lượng nghĩ ra cách khác.
Đông Phương Thanh Vân đứng bật lên gằn giọng :
- Không còn cách nào khác?
Đột nhiên một giọng nói lạnh lẽo vang lên :
- Đâu có giản đơn như vậy, sanh mạng của y đã được Mê điện chủ định đoạt rồi.
Lời vừa dứt một bóng người đã xuất hiện trong phòng.

Đông Phương Thanh Vân cười ha hả nói :
- Một mạng chia ba người, ha ha... Các vị lầm rồi, mỗi người các vị sẽ được chia hai mạng.
Dứt lời từ trong màn trướng sau giường bước ra năm người, năm người này tướng mạo cùng thân hình không khác gì Đông Phương Thanh Vân. Điều khiến mọi người kinh hãi hơn cả chính là một thanh âm lạnh lẽo vang lên sau lưng sáu người :
- Đáng tiếc, lại còn Thần Quan Tú Sĩ ở đây, ta sẽ không để một ai phải thất vọng?
Sự tình diễn biến quá nhanh khiến mọi người cùng sững sờ, ngẩn người nhìn, bỗng Hoàng Liên Hoa khẽ quát lên một tiếng, huy động song thủ, vung chưởng công kích. Bạch Sa lão nhân lúc này đeo mặt nạ giả làm Đông Phương Thanh Vân vội nhảy ra vung chưởng nghênh tiếp, đã nghe Thần Quan Tú Sĩ quát :
- Dừng tay?
Tiếng quát tuy không lớn nhưng lại khiến cả hai cùng thu chưởng thối lui, lại nghe Thần Quan Tú Sĩ nói :
- Tam Bí Ngũ Dũng hãy thối lui?
Lời vừa dứt năm người giả Đông Phương Thanh Vân nhất tề lui lại, gở bỏ mặt nạ.
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt nói :
- Nơi đây là khách điếm, nếu động thủ khó tránh khỏi kinh động tới người khác, các vị đã vì tại hạ mà tới đây, mà tại hạ tuy bất tài cũng phải phụng hồi các vị, chúng ta hãy rời khỏi đây, ra ngoài thành động thủ được không?
Ngô Giang Tú gật đầu :
- Có đạo lý?
Kẻ mặc áo bào cũng gật đầu :
- Đạo lý tuy đúng nhưng bổn tòa muốn ngươi sống, nên bổn tòa sẽ bồi tiếp các vị.
Hoàng Liên Hoa cười khanh khách :
- Hãy rời khỏi đây rồi nói cũng chưa muộn, tướng công, mời?
Đông Phương Thanh Vân hiểu rõ dụng ý của Hoàng Liên Hoa, thị sợ chàng đào tẩu, chàng chỉ cười nhạt :
- Hoàng cô nương xem thường tại hạ rồi?
Dứt lời chàng phi thân lao đi. Thần Quan Tú Sĩ vội nói :
- Ngũ Dũng hãy theo bảo vệ Thiếu chủ?
Vừa nói Thần Quan Tú Sĩ vừa thi triển khinh công đuổi theo Đông Phương Thanh Vân, Hoàng Liên Hoa cũng không chậm trễ lướt theo, Ngũ Dũng lập tức bám sát. Chỉ còn Ngô Giang Tú và kẻ tự xưng

người của Mê Điện lưu lại. Lúc ấy kẻ tự xưng người của Mê Điện khẽ nói :
- Hãy nghĩ cách lưu y lại càng lâu càng tốt.
Ngô Giang Tú vội đáp :
- Đại ca, mau đuổi theo.
Cả hai nhất tề thi triển khinh công lao đi. Lúc này Đông Phương Thanh Vân đã ra tới ngoài thành, chàng đảo mắt quan sát, bốn bề không một bóng người, lập tức dừng lại. Thần Quan Tú Sĩ cũng đuổi đến nơi, chỉ nghe y nói :
- Bẩm Thiếu chủ dường như Thiếu chủ phát hiện mấy người này có âm mưu gì?
Đông Phương Thanh Vân gật đầu :
- Tựa hồ đây là kế điệu hổ ly sơn, nhưng ta vẫn chưa hiểu nhằm mục đích gì?
Thần Quan Tú Sĩ nói :
- Chúng muốn làm cỏ bảy đại môn phái?
- Vậy sao? Chúng ta phải đi tới đó ngay?
- Thiếu chủ đừng lo, đã có Thụ Thi và Tích Thư ở đó.
- Hãy phái thêm Ngũ Dũng đi.
- Tuân lệnh.
Lúc này Hoàng Liên Hoa và Ngũ Dũng đã tới Thần Quan Tú Sĩ bèn nói :
- Ngũ Dũng theo lệnh Thiếu chủ hãy mau tới Tung Sơn trợ chiến cùng bảy đại môn phái.
Ngũ Dũng đồng thanh đáp :
- Tuân lệnh.
Dứt lời quay người bỏ đi. Hoàng Liên Hoa vội quát :
- Kẻ nào rời khỏi đây một bước, phải được bổn cô nương đáp ứng, bằng không chớ trách bổn cô nương hạ độc thủ.
Bạch Sa lão nhân quát :
- Xú nha đầu, tránh đường.
Vừa nói, y vừa phát chưởng, một luồng kình phong phút chốc ào ào cuốn tới, chưởng thế tựa dời non lấp bể. Hoàng Liên Hoa vội bước tới, hữu thủ đẩy ra một chưởng, đồng thời tả thủ cũng xuất chưởng công kích một Ngũ Dũng khác. Chỉ nghe một tiếng nổ long trời lỡ đất, Hoàng Liên Hoa lảo đảo thối lui bảy, tám bước, khóe miệng rỉ máu tươi, sắc diện trắng bệch. Thần Quan Tú Sĩ cười nhạt :
- Tiểu nha đầu cuồng ngạo không biết tự lượng.
Trong khi ấy Ngô Giang Tú cùng kẻ tự xưng là người của Mê Điện cũng đã tới, cả hai đồng thanh quát lớn, phi thân chặn đường Ngũ

Dũng. Hoàng Liên Hoa vội ngồi xuống vận công trị thương, xem ra đã thọ thương chẳng phải tầm thường. Đông Phương Thanh Vân cất giọng sang sảng :
- Ngũ Dũng mau lên đường, việc ở đây để ta ứng phó.
Ngũ Dũng đồng thanh :
- Tuân lệnh Thiếu chủ.
Nói đoạn cùng thi triển khinh công, chỉ chớp mắt đã biến mất. Đợi khi Ngũ Dũng đã đi khỏi. Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng :
- Với võ công của các vị, bổn thiếu gia chẳng thèm đếm xỉa, chỉ vì bổn thiếu gia quá coi trọng các vị mà thôi. Hãy nghe đây, cả hai vị hãy cùng động thủ đi, bổn thiếu gia sẽ không để các vị thất vọng.
Ngô Giang Tú cười khanh khách :
- Hãy khoan, bổn cô nương có lời muốn hỏi.
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt :
- Phải chăng cô nương đang chờ viện binh?
Ngô Giang Tú cười nói :
- Bổn cô nương hỏi ngươi rằng ngươi có biết Hận Thiên Nữ cùng ngươi đã lưu lại nghiệt chủng chưa?
Đông Phương Thanh Vân biến sắc :
- Nói bậy.
Ngô Giang Tú lạnh lùng :
- Nói bậy hay không ngươi tự biết rõ bằng không vì sao phải biến sắc.
Bỗng một thanh âm lạnh lẽo vọng tới :
- Đúng vậy, có tật giật mình.
Lời vừa dứt đã thấy mười lăm bóng người từ ngoài xa hai mươi trượng phi thân tiến tới, trong khoảnh khắc đã tiến lại gần, khoảng cách không đầy ba trượng, sau mấy người này có bốn thiếu nữ khiêng một chiếc giường bát bảo.
Ngô Giang Tú, Hoàng Liên Hoa cùng kẻ tự xưng người của Mê Điện nhất tề hô :
- Tổng giáo chủ giá lâm?
Bốn thiếu nữ vẫn tiến tới cách Đông Phương Thanh Vân một trượng thì đặt chiếc giường bát bảo xuống, bốn phía xung quanh giường đều được phủ bằng lụa hồng nên không thể biết người nằm trên giường là ai, đã nghe giọng một nữ nhân vọng ra :
- Thiếu niên, ngươi là hậu nhân của Tam Bí đó sao?
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng :
- Đúng vậy.
Thanh âm trong trướng vọng ra :

- Quả không hổ danh Tam Bí, chỉ tiếc rằng...
Nói đến đây thì bỏ lửng, Đông Phương Thanh Vân khẽ hừ một tiếng, không đáp.
Thanh âm trên giường lại vang lên :
- Chỉ tiếc rằng không theo chính nghiệp.
Đông Phương Thanh Vân gằn giọng :
- Ngươi có phải là tiện nhân Cừu Thế Dâm Oa không?
Một tiếng cười êm ái vang lên :
- Vì sao ngươi vô cớ chửi người?
- Ngươi không phải tiện nhân thì là cái gì?
Người nằm trên giường quát :
- Tam tì nữ Tư Đồ Ngọc, hãy trừng phạt tiểu tử nói năng vô lễ?
Đông Phương Thanh Vân cũng nói :
- Thần Quan Tú Sĩ, thu thập tì nữ của tiện nhân.
Trong nháy mắt một thiếu nữ tuổi vừa đôi tám dung nhan kiều diễm cùng Thần Quan Tú Sĩ nhảy ra, đứng cách nhau năm thước. Thần Quan Tú Sĩ lạnh giọng :
- Tiện tì, ngươi động thủ đi?
Thiếu nữ mỹ danh Tư Đồ Ngọc khẽ hừ một tiếng, rướn người, song thủ khoa tròn đẩy ra một chưởng, chưởng thế tựa sóng dữ xô bờ. Thần Quan Tú Sĩ khẽ lắc người, thân hình hơi nghiêng qua tả tránh khỏi thế công đoạn dùng thân pháp dị hình hoán vị chuyển tới sát Tư Đồ Ngọc. Tư Đồ Ngọc chỉ thấy vô số bóng ảnh dịch chuyển nhanh như chớp về phía mình, bèn vội thu hồi chưởng, tung mình nhảy sang bên hữu. Tư Đồ Ngọc ứng biến đã nhanh Thần Quan Tú Sĩ còn nhanh hơn thị. Thân hình Tư Đồ Ngọc vừa ổn trọng hữu thủ vừa định phát chưởng, Thần Quan Tú Sĩ đã như bóng tùy hình lướt tới sau lưng Tư Đồ Ngọc, hữu thủ vỗ nhẹ lên vai hữu Tư Đồ Ngọc, miệng cười nhạt :
- Tiện tỳ cho ngươi nằm trị thương vài tháng.
Chỉ nghe Tư Đồ Ngọc rú lên thê thiết, thân hình gục xuống tại chỗ, bất tỉnh nhân sự. Thần Quan Tú Sĩ đã phi thân về đứng cạnh Đông Phương Thanh Vân, dáng vẻ ung dung tự tại, thần sắc vẫn tươi tỉnh tựa hồ như không hề động thủ. Đã nghe Thần Quan Tú Sĩ nói :
- Bẩm Thiếu chủ, thuộc hạ đã đẩy lui địch nhân.
Đông Phương Thanh Vân cười lớn :
- Tốt lắm.
Đoạn chàng cất giọng sang sảng :
- Cừu Thế Dâm Oa tiện nhân, ngươi còn trò gì cứ giở hết ra. Đông Phương thiếu gia ba hôm nay muốn xem ngươi hận cừu thế nhân ra

sao, dâm đảng vô sỉ thế nào?
Giọng nói trên giường bát bảo gằn lớn :
- Tiểu tử, câm mồm?
Hiện tại Đông Phương Thanh Vân bắt đầu nghi hoặc, thử nghĩ với địa vị chí tôn Tổng giáo chủ của Không Trung quỷ lâm và Hàn Đàm ma cung. Cừu Thế Dâm Oa có lý nào để chàng mở miệng mạt sát mụ là tiện nhân này tiện nhân kia mà mụ vẫn còn nằm trên giường không dám lộ diện?
Hơn nữa yêu nhân và hoạt thi đã biến đâu mất không thấy một tên nào xuất hiện, chẳng lẽ người nằm đây không phải Cừu Thế Dâm Oa sao?
Nghĩ vậy, Đông Phương Thanh Vân gầm lên :
- Cừu Thế Dâm Oa, ngươi có bản lãnh thì hãy lộ diện, chẳng lẽ ngươi xú quái hạ tiện đến nổi không dám gặp mặt bổn thiếu gia sao?
Từ trên giường bát bảo vọng ra một thanh âm lạnh lẽo :
- Tiểu tử, ngươi còn chưa đủ tư cách để thấy mặt ta. Hôm nay ta tới đây để cho ngươi hay một điều đó là phản đồ Hận Thiên Nữ đã ngấm ngầm tư thông với ngươi, hiện tại tiện nhân kia đã có mang tiện chủng của ngươi... hừ cứ đợi mười tháng nữa khi khai hoa nở nhụy, ngươi có biết bổn Tổng giáo chủ sẽ xử trí thế nào không?
Đông Phương Thanh Vân giật mình biến sắc thầm nghĩ :
“Nếu đúng là cốt nhục của mình lọt vào tay Cừu Thế Dâm Oa thì hậu quả thực khó tưởng tượng”.
Thanh âm của Cừu Thế Dâm Oa lại vang lên :
- Đương nhiên cách ta xử trí tàn độc đến mức ngươi khó tưởng tượng nổi, hừ... Sau khi nghiệt chủng ra đời nếu ta lập tức giết đi thì quá tiện nghi cho ngươi rồi, hơn nữa ta lại mất đi một cơ hội tốt để báo cừu Tam Bí.
Đông Phương Thanh Vân nghe đến đây bất giác rùng mình ớn lạnh, lại nghe thanh âm Cừu Thế Dâm Oa tựa như từ đáy nhà mồ vọng tới :
- Ta đã nghĩ ra một cách, hi hi... nếu nghiệt chủng là nữ, khi thị lên ba, ta sẽ dưỡng dục thị theo huấn luyện yêu nữ truyền Mê Công cùng dâm dược, như vậy trong võ lâm sẽ xuất hiện một đệ nhất dâm nhân, thị sẽ lấy dâm làm khoái dục, giết người để hưởng thú vui. Nếu là nam nhân, ta sẽ huấn luyện cho y trở thành một kẻ cuồng ngạo như ngươi, nhưng tàn độc, thâm hiểm, gian trá, vô sỉ khi đó võ lâm sẽ xuất hiện một đệ nhất đại ma đầu. Tiểu tử, ngươi thấy cách báo phục như thế đã đủ chưa?
Đông Phương Thanh Vân song mục trợn tròn cơ hồ muốn rách khóe

mắt, chàng gầm lên, song thủ đề đủ mười thành công lực đẩy ra một chưởng. Lập tức, chưởng ảnh trùng trùng, chưởng thế cuồng phong bão vũ, nhanh như điện chớp đánh thẳng về phía chiếc giường bát bảo. Đồng thời lúc ấy nữ nhân nằm trên giường dưỡng đã tiên liệu chàng sẽ xuất thủ, mụ khẽ hừ một tiếng, lập tức một luồng hàn phong cuốn tới nghênh tiếp chưởng thế dời non lấp bể của Đông Phương Thanh Vân. Khi hai luồng chưởng phong va chạm, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, cát đá bay mù trời, lá rừng rụng ào ào, chỉ trong nháy mắt mặt đất rung lên sầm sập, mọi người đứng vòng ngoài quan chiến đều bị chưởng lực đẩy lui mấy bước, khí huyết trồi ngược. Khi cát bụi lắng xuống, chỉ thấy chiếc giường bát bảo bị đánh vụn ra từng mảnh nhỏ vương vãi khắp mặt đất, còn nữ nhân tự xưng Cừu Thế Dâm Oa chẳng phải ai xa lạ mà chính là Ma cung Cung chủ, Di nương của Tuệ Mẫn.
Đông Phương Thanh Vân vừa thấy vậy bèn hoàn toàn hiểu ra, sự tình này đúng như chàng định liệu, đây chính là kế hoãn binh của Quỷ lâm và Ma cung. Ma cung Cung chủ cố ý giữ chàng lại tại đây để toàn bộ lực lượng kéo tới Tung Sơn làm cỏ bảy đại môn phái. Nhưng kẻ thù không đội trời chung hiện nay đang đứng trước mắt nếu không báo cừu thì sẽ ân hận suốt đời.
Hiện thời Đông Phương Thanh Vân vì lửa hận thiêu cháy tâm can, đương nhiên sẽ hạ sát thủ, chỉ nghe chàng gầm lên, thân hình tựa hổ đói vồ mồi lao về phía Ma cung Cung chủ. Ma cung Cung chủ kêu lên :
- Tất cả hãy lui mau?
Lời còn chưa dứt thân hình mụ đã bay vút lên trời, nhanh chóng rời xa khỏi hiện trường. Vừa khi Thần Quan Tú Sĩ định phi thân truy kích bỗng văng vẳng tiếng tiêu thê lương ai oán, đồng thời mùi mê hương cũng theo gió thoảng tới.
Thần Quan Tú Sĩ vội nhanh như cắt lao tới ôm thốc lấy Đông Phương Thanh Vân miệng la lớn :
- Tiêu cô nương, chúng ta phải đi thôi.
Vừa nói Thần Quan Tú Sĩ vừa thi triển khinh công lao vút đi, Tiêu Phụng Hoàng liền bám theo sát gót. Qua khoảng thời gian cạn một tuần trà, Thần Quan Tú Sĩ bỗng dừng lại, đặt Đông Phương Thanh Vân xuống nói :
- Thiếu chủ hãy uống một viên kim đan của ân sư, sau đó hành công. Linh đan này có thể trợ giúp Thiếu chủ không bị mê hương khốn chế trong vòng một ngày.
Nói rồi Thần Quan Tú Sĩ móc trong bọc ra một ngọc bình, đổ ra một

viên linh đang màu đỏ đưa cho Đông Phương Thanh Vân. Đông Phương Thanh Vân nuốt viên linh đan rồi ngồi xuống hành công, chừng một khắc sau chàng đứng lên định cất bước đi. Thần Quan Tú Sĩ vội nói :
- Xin Thiếu chủ khoan đi.
Đông Phương Thanh Vân quay lại hỏi :
- Vì sao?
- Bẩm Thiếu chủ, việc quan hệ tới vận mạng bảy đại môn phái kính thỉnh Thiếu chủ an tâm. Ân sư có vài lời muốn nói cùng Thiếu chủ nên phái thuộc hạ tới bẩm cáo?
- Ngươi đã gặp gia phụ ư?
- Bẩm, đúng vậy.
- Ở đâu?
- Tại Thanh Chung.
- Lẽ nào gia phụ ẩn cư trong Thanh Chung?
- Không phải, ân sư tới Thanh Chung để điều tra một sự tình?
- Điều tra sự gì?
- Điều tra Địa Mộ giáo?
- Địa mộ giáo? Nó là gì vậy?
- Đây chính là việc mà ân sư muốn mượn lời thuộc hạ nói rõ cho Thiếu chủ, chỉ xin Thiếu chủ đừng kích động.
- Được, cứ nói.
- Bẩm Thiếu chủ, sư mẫu vẫn còn sống.
Đông Phương Thanh Vân nghe vậy toàn thân rúng động buột miệng :
- Điều này... là sao?
Thần Quan Tú Sĩ nói :
- Thiếu chủ đã gặp Ngũ Dũng, đây chính là chứng minh chính xác, Tam Bí chẳng phải là nhân vật giản đơn. So với Nhất Hiền, Song Nhẫn đã một trời một vực, huống hồ gì là Không Trung quỷ lâm và Hàn Đàm ma cung, nói thẳng ra còn không tồn tại trong suy nghĩ của Tam Bí. Nên với nhân vật như Tam Bí, há có thể để mắt tới Giáo chủ của Quỷ lâm?
Đông Phương Thanh Vân ngập ngừng :
- Vậy... Vậy người ở Quỷ lâm không phải là mẫu thân của ta?
- Không phải, thiết tưởng với võ công của Tam Bí há có thể chỉ ngang cơ với một người trong Thập Diễm.
- Điều này...
- Bẩm Thiếu chủ, Tam Bí là người vô cùng thần bí, chân giả khó phân, ngay cả chúng thuộc hạ cũng không thể biết rõ chân giả của ân sư.

- Ta thực không hiểu.
- Hiện tại xin Thiếu chủ hãy nghe thuộc hạ nói. Tam Bí chân chính thuộc hạ chỉ gặp có mười hai lần, khi Tam Bí sinh hạ Thiếu chủ, Tam Bí đích thân xuất hiện tại Thiếu Lâm tự, đặt tên cho Thiếu chủ, Thiếu chủ là hậu nhân duy nhất của Tam Bí, từ nay về sau tất cả môn hạ của Tam Bí như Ngũ Dũng, tùy tòng, tì nữ đều là sở hữu của Thiếu chủ... Hiện thời thuộc hạ lại nói cho Thiếu chủ một việc nữa đó là Tích Thư Nhân hoặc bất kỳ một người nào trong số hai mươi bốn tùy tòng đều có đủ tài trí để ứng phó với toàn bộ cao thủ của Ma cung và Quỷ lâm. Thuộc hạ biết Thiếu chủ còn hoài nghi. Thực điều này cũng khó trách. Chúng thuộc hạ chỉ là phụng mệnh ân sư mà hành sự, như Ca Vương, Quỷ Tinh Linh vì sao không xuất hiện cùng lúc với chúng thuộc hạ, đây chỉ vì đã có chủ ý của ân sư, điều này hoàn toàn chẳng vì Ma cung, Quỷ lâm mà là để vạch trần một âm mưu tận diệt võ lâm.

Đông Phương Thanh Vân giật mình kêu lên :

- Chẳng lẽ Ca Vương và Quỷ Tinh Linh chưa chết sao?

Thần Quan Tú Sĩ gật đầu :

- Bẩm Thiếu chủ, với võ công của hai sư đệ thuộc hạ còn ai có thể hạ thủ được họ ngoài ân sư? Hiện tại họ đã hoá trang, đang cùng bảy đại môn phái ứng phó với Ma cung, Quỷ lâm.

Đông Phương Thanh Vân mỗi lúc một mơ hồ :

- Âm Dương mưu tận diệt võ lâm là gì?
- Bẩm, điều này thuộc hạ không được biết.
- Gia phụ đang ở đâu?
- Hiện tại thuộc hạ cũng không được rõ, ý của ân sư là muốn Thiếu chủ bảo trọng quý thể đừng bị thương vô ích.
- Vì sao gia phụ không thể gặp ta.
- Ân sư rất muốn gặp Thiếu chủ, nhưng lại không thể, thuộc hạ cũng không biết vì sao, có lẽ ân sư còn có điều ẩn ức. Hơn nữa từ nay về sau chúng tùy tòng phải tận lực trợ giúp Thiếu chủ hoàn thành tâm nguyện của Tam Bí.
- Tâm nguyện gì?
- Ân sư nói cuộc chiến giữa chánh và tà đã bắt đầu, Quỷ lâm và Ma cung sẽ tự thoái hồi, chỉ e Hận Thiên Nữ không chịu lui bước, như vậy chúng ta sẽ rất bất lợi.
- Vì sao?
- Võ công của Hận Thiên Nữ hiện tại chỉ có Tam Bí mới là đối thủ. Đặc biệt là mụ đã luyện được Hữu Ảnh Vô Hình thần công, thực là võ công không tiền khoáng hậu.

- Ý ngươi là trước đây không có ai và sau này cũng không có người nào luyện được Hữu Hình Vô Ảnh thần công?
- Đúng vậy.
- Nhưng đó chỉ là võ công trong Huyền Mê Ma Kinh?
- Đúng vậy, người biết thì rất nhiều, song chỉ có Hận Thiên Nữ mới luyện thành vì mụ có một ngàn năm công lực. Điều cuối cùng xin Thiếu chủ nhớ rõ khẩu lệnh Nhân Trí Dũng, đợi sau khi chúng ta tới Thiếu Lâm tự, thuộc hạ sẽ triệu tập hai mươi ba vị tùy tòng, Thiếu chủ lúc đó hãy nói rõ khẩu lệnh Nhân Trí Dũng.
- Vì sao phải làm vậy?
- Đây là để phòng bị việc có người sẽ giả mạo Thiếu chủ. Hiện tại đã tới lúc chúng ta phải đi rồi.
- Hãy khoan, Địa Mộ giáo là cái gì?
- Đây chính là nguyên do vì sao Tam Bí không thể lộ diện, theo lời ân sư, Địa Mộ giáo võ công không phải vô cùng cao, mà điều khiến người phải khiếp sợ là chúng quá ư tà đạo.
Bỗng tiếng tiêu ma quái văng vẳng đưa tới, mê hương cũng theo gió nồng nặc đưa tới.
Đông Phương Thanh Vân bèn nói :
- Thần Quan tùy tòng, ngươi hãy nói bảy đại môn phái sẽ thoát hiểm nạn phải không?
- Bẩm, đúng vậy.
- Như vậy ta cũng chẳng cần phải vội, hiện tại ta cứ ở đây chờ Quỷ lâm Tổng giáo chủ tới.
- Tuân mệnh Thiếu chủ.
Lúc ấy đại đội nhân mã của Quỷ lâm đã tới, chúng lập tức triển khai đội hình bao vây Đông Phương Thanh Vân. Đã thấy Ma cung Cung chủ từ từ bước tới, vừa đi vừa nói :
- Tiểu tử, hãy chuẩn bị đi, ngươi sắp bỏ mạng rồi?
Đông Phương Thanh Vân vốn muốn giả bộ bị trúng mê hương, đợi mụ tới gần xuất kỳ bất ý hạ thủ, nhưng chàng lại là nam hán tử quang minh chánh đại, không muốn thực thi kế tiểu nhân, bèn cười nhạt :
- Chưa hẳn, hiện tại đã là lúc phân ra sinh tử của ngươi, bổn thiếu gia sắp động thủ rồi.
Ma cung Cung chủ vô cùng kinh hãi, vội dừng bước, lòng đã có ý thối lui, nhưng Quỷ lâm, Ma cung là một đại giáo trong võ lâm, người người phải kinh khiếp, há có thể vì mụ mà đánh mất uy danh. Mụ bèn gằn giọng :
- Ngươi còn chưa đủ tư cách để động thủ với lão nương.

Đông Phương Thanh Vân nghiêng người, tuốt kiếm, quát :
- Tiếp chiêu..
Chỉ thấy kiếm quang lấp lóa, cuốn tới. Nên biết Đông Phương Thanh Vân không thích dùng kiếm, nhưng chàng có ý hạ sát đối phương, do vậy vừa xuất thủ chẳng những dùng kiếm mà kiếm chiêu lại là sử dụng Tu La tâm tuyệt kiếm, chiêu chiêu đều ảo diệu, kiếm kiếm đều công tới các đại huyệt toàn thân. Ma cung Cung chủ cười nhạt một tiếng, tuốt kiếm nghênh tiếp chỉ thấy vạn đạo ngân quang, dưới ánh thái dương phát ra những tia chói mắt tựa sao sa, trút tới. Đông Phương Thanh Vân huy động trường kiếm, trong nháy mắt kiếm khí bao phủ khắp chu vi một trượng. Ma cung Cung chủ cũng chẳng phải hạng tầm thường, hơn nữa có ý hạ độc thủ, trường kiếm bỗng dựng đứng rồi xoay tít tạo nên một bức tường ngân quang bao phủ toàn bộ thân hình. Tiêu Phụng Hoàng ngưng thần quan sát trận đấu, nếu Đông Phương Thanh Vân thất thế lập túc nàng sẽ xuất thủ trợ chiến, trong khi đó Thần Quan Tú Sĩ vẫn đứng im bất động, thần thái cực kỳ ung dung thanh thản. Người của Ma cung và Quỷ lâm chưa có lệnh cũng đứng im xem hai cao thủ thi triển tuyệt học.
Sau khi trao đổi mười mấy chiêu cùng Ma cung Cung chủ, Đông Phương Thanh Vân bỗng hít một hơi dài, chân khí đề tụ, công lực hội thần, dẫn lực truyền khắp thân kiếm, lập tức thân kiếm rung lên vạn điểm tinh quang bắn ra liên miên, chỉ nghe Ma cung Cung chủ hét lên một tiếng, tung mình bay ra sau ngoài ba trượng.
Thần Quan Tú Sĩ đột nhiên kêu lên khe khẽ :
- Tiêu cô nương, Thiếu chủ thần công đã luyện thành tựu...
Trong khi giao thủ, Ma cung Cung chủ là người cực kỳ giảo trá quỷ quyệt, vừa thấy kiếm quang của đối phương lay động, hàn khí tỏa ra lạnh lẽo, bèn vội tung người thối lui, nào ngờ vẫn bị trúng một kiếm nơi vai tả. Đột nhiên Ma cung Cung chủ quát một tiếng, dốc hết tàn dư công lực lao trường kiếm về phía Đông Phương Thanh Vân đồng thời song thủ thuận theo thế lao mà phát chưởng, tựa hồ muốn dùng chiêu này để dẫn tới kết cục lưỡng bại câu thương, nhưng mụ vẫn chậm một bước, chính trong sát na Ma cung Cung chủ lao kiếm đi, mụ chợt thấy ngân quang trước mắt rực lên chói mắt, còn chưa nhìn rõ kiếm chiêu thì cánh tay hữu đả bị chém lìa, máu phun có vòi, mụ còn chưa kịp cất tiếng rú đau đớn thì thân hình đã bị một luồng kình phong xô tới quăng mụ ra xa hơn ba trượng. Đông Phương Thanh Vân một chiêu đắc thủ khi nào lại chịu bỏ qua cơ hội, bèn quát lớn... chính khi chàng định phi thân truy kích, bỗng... một thanh âm vang lên như quỷ khóc ma gào :

- Tiểu tử, chớ khinh động.
Cùng với lời nói, chỉ thấy một chiếc giường bát bảo bay vút ngang trời.

Âm Dương Tam Thư Sinh

Hồi 12
Thần Quan Tú Sĩ

Đông Phương Thanh Vân liếc mắt trông lên đã thấy một thiếu nữ dung nhan kiều diễm nửa nằm nửa ngồi trên giường bát bảo. Bốn góc giường ngoài mấy thiếu nữ khiêng giường còn có một thiếu nữ vận lam y tay cầm trường kiếm hàn quang lấp lánh. Đặc biệt là khi chiếc giường vừa xuất hiện, tứ bề đều vang rền tiếng hô :
- Cung nghênh Tổng giáo chủ giá lâm?
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên, quay lại nói với Thần Quan Tú Sĩ :
- Chẳng lẽ thiếu nữ kia là Cừu Thế Dâm Oa sao?
Thần Quan Tú Sĩ hạ giọng :
- Bẩm Thiếu chủ, đúng vậy.
Kỳ thực, Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên cũng chẳng có gì lạ vì Hận Thiên Nữ đã ngoài lục tuần mà Cừu Thế Dâm Oa lại là sư phụ, vậy chí ít cũng phải ngoài bát tuần, chẳng lẽ Cừu Thế Dâm Oa đã luyện thành Trụ Nhan thuật ư?
Đông Phương Thanh Vân còn đang hồ nghi đã nghe thiếu nữ nọ cất giọng lạnh lẽo :
- Các ngươi mau thoái lui.
Bọn người của Ma cung, Quỷ lâm nhất tề cúi người đồng thanh :
- Tuân lệnh.
Nói đoạn, mọi người cùng thoái lui. Trong thoáng chốc, chỉ còn lưu lại thiếu nữ nằm trên giường cùng bốn thiếu nữ khiêng giường và bốn lam y thiếu nữ cầm kiếm. Nữ lang nằm trên giường sau khi thấy bọn người kia bỏ đi rồi, mới cất giọng ôn nhu :
- Tiểu huynh đệ, ngươi là Đông Phương Thanh Vân?
Đông Phương Thanh Vân khẽ hừ :
- Đúng vậy?
Nữ lang mặt lộ vẻ giận, lạnh giọng :
- Sự tình của Hận Thiên Nữ ngươi biết rồi chứ?

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt :
- Biết thì thế nào, không biết thì sao?
- Lão nương khách khí với ngươi, hà tất ngươi lạnh nhạt, vô lễ.
- Với thứ người... hừ...
Nữ lang trên giường ngồi phắt lên, gằn giọng :
- Ngươi dám nói tiếp không?
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng :
- Tiện nhân...
Nữ lang bỗng cười gằn :
- Chỉ bằng vào câu này cũng đủ để ngươi phải chết.
Đông Phương Thanh Vân vẫn cất giọng sang sảng :
- Thần Quan tùy tòng, hãy thu thập tiện nhân.
Thần Quan Tú Sĩ liền bước tới, giọng băng lạnh :
- Tiện nhân, đừng nhiều lời, mau ra đây cùng bổn toà cao thấp.
Nữ lang cất tiếng cười nhạt :
- Tiểu tử, đừng để thuộc hạ của ngươi uổng mạng vô ích.
Đông Phương Thanh Vân cười khẩy :
- Ngươi không dám phân cao thấp với thuộc hạ của bổn thiếu gia thì làm sao có thể lấy mạng bổn thiếu gia được?
Nữ lang bật cười khanh khách, liếc mắt nói :
- Đại Tì Kiều, hãy giáo huấn gã mang quan tài.
Lời còn chưa dứt, một lam y thiếu nữ cầm kiếm đã thướt tha bước ra đứng đối diện với Thần Quan Tú Sĩ cách độ một trượng, nhưng chỉ đứng im không hề có động tịnh gì.
Thần Quan Tú Sĩ mắt lóe hàn quang, lạnh giọng :
- Tiện nhân, sao chưa động thủ?
Nữ lang nằm trên giường nói :
- Đại Tì Kiều, động thủ đi?
Lam y thiếu nữ dạ vang một tiếng trường kiếm xuất chiêu “Trường Hồng Quán Nhật” công thẳng tới trước ngực Thần Quan Tú Sĩ. Thần Quan Tú Sĩ vẫn đứng im bất động, đợi khi mũi kiếm cách người vài tấc, chỉ khẽ lắc người đã tránh khỏi thế công, thân hình tựa bóng u linh lướt qua sát người lam y thiếu nữ rồi lập tức trở về đứng cạnh Đông Phương Thanh Vân. Đã nghe lam y thiếu nữ rú lên thê thảm, thân hình lảo đảo ngã vật ra đất. Lúc này Thần Quan Tú Sĩ bèn nói :
- Bẩm Thiếu chủ, thuộc hạ có thể tùy ý ứng phó tiện nhân không?
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Được?
Thần Quan Tú Sĩ bước tới, lạnh giọng :
- Giáo chủ, hãy xem xét thương thế của Đại Tì Kiều.

Nữ lang trên giường bát bảo vội phi thân lướt tới ôm lấy lam y thiếu nữ đặt lên giường vừa thoáng nhìn qua, mặt liền biến sắc, hỏi :
- Ngươi làm vậy là có dụng ý gì? Thủ pháp đả thương này do đâu mà ngươi biết?
- Chẳng lẽ ngươi còn chưa biết?
- Đây là Huyết Mai chưởng.
Đông Phương Thanh Vân vì gấp muốn biết nữ lang này có phải là Cừu Thế Dâm Oa không nên vội hỏi :
- Tiện nhân có phải Cừu Thế Dâm Oa không?
Thần Quan Tú Sĩ vội đáp :
- Bẩm Thiếu chủ, kẻ duy nhất biết được Huyết Mai chưởng chỉ có Cừu Thế Dâm Oa.
Lúc này Cừu Thế Dâm Oa sắc diện lúc xanh lúc đỏ, khi lại trắng bệch, chợt mụ hỏi :
- Chàng nói gì?
Thần Quan Tú Sĩ đáp :
- Ngươi đó nói, ngươi làm như vậy chỉ uổng công vô ích, nếu còn chút lương tri hãy mau giải tán Ma cung, Quỷ lâm, kiếm thâm sơn cổ động mà ẩn cư, vị đó sẽ tìm đến ngươi, bằng không...
Cừu Thế Dâm Oa toàn thân run rẩy hỏi :
- Bằng không thì sao?
Thần Quan Tú Sĩ nói :
- Bằng không, vị đó không thể gặp ngươi, hơn nữa sẽ vì ngươi mà uổng mạng.
Cừu Thế Dâm Oa tựa như vô cùng kích động nói :
- Chàng còn nói gì nữa không?
Thần Quan Tú Sĩ hạ giọng :
- Đương nhiên là còn, song còn chưa đến lúc nói.
- Đích thân ngươi đã gặp chàng?
- Phải?
- Dung mạo chàng thế nào?
- Vị đó khôi ngô tuấn tú, mặt vuông chữ quốc mày kiếm mắt to, mũi thẳng miệng rộng, một điểm dễ nhận biết đó là có một nốt ruồi nhỏ nằm bên gò má tả.
- Ồ, chẳng lẽ ngươi cũng thấy chân diện mục của chàng?
- Chẳng việc gì phải ngạc nhiên, ngươi gặp người đó rất nhiều lần, nhưng chỉ có một lần thấy bổn lai diện mục mà thôi, đó là lần mà khi gặp nhau người đó nói: “Đây chính là bổn lai diện mục của huynh, đáng tiếc...” sau từ đáng tiếc vì ngươi không hỏi nên người đó cũng không nói, đúng vậy không?

- Ngươi và chàng có quan hệ thế nào?
- Phải chăng ngươi muốn nghe lại chuyện cũ sao?
Cừu Thế Dâm Oa thở dài :
- Chuyện xưa như mây khói, có gì để nghe nữa, ta có thể gặp chàng một lần không?
Thần Quan Tú Sĩ đáp :
- Trừ phi ngươi làm theo lời vị đó.
- Nhưng ta cần phải gặp chàng, rồi mới có thể quyết định.
Thần Quan Tú Sĩ mắt lóe nộ quang, gằn giọng :
- Lời đã nói hết, mời?
Cừu Thế Dâm Oa mặt lạnh như băng sương, nói :
- Chàng đang ở đâu?
Thần Quan Tú Sĩ nói :
- Đang nằm trong tay ta?
Cừu Thế Dâm Oa mắt tóe lửa giận, quát :
- Ngươi dám vũ nhục chàng.
Thần Quan Tú Sĩ lạnh giọng :
- Làm sao ta có thể vũ nhục y, ngươi muốn nếm thử vài chiêu Thanh Sương kiếm sao?
Cừu Thế Dâm Oa chợt biến sắc :
- Đúng vậy?
Thần Quan Tú Sĩ bỗng quay lại nói :
- Xin hỏi Thiếu chủ, thuộc hạ có thể động thủ được không?
Đông Phương Thanh Vân tuy càng nghe càng thấy kỳ quái, nhưng cũng gật đầu :
- Được, nhưng hãy thận trọng, có kiếm không...
Chẳng đợi chàng nói hết, Thần Quan Tú Sĩ đã nói :
- Đa tạ hảo ý của Thiếu chủ, thuộc hạ đã có kiếm.
Dứt lời Thần Quan Tú Sĩ lấy từ dưới đáy quan tài ra một thanh trường kiếm hàn quang lấp lánh, hàn khí cực kỳ lạnh lẽo, thân kiếm đen sì, vì cỗ quan tài luôn được mang trên vai hữu nên không ai thấy được thanh kiếm này. Thần Quan Tú Sĩ nâng kiếm chăm chú nhìn hồi lâu mới nói :
- Hãy tiếp chiêu thứ nhất “Phù Sinh Nhược Mộng”?
Lời vừa dứt bỗng thấy Thần Quan Tú Sĩ bay vút lên không, giữa từng trời, kiếm quang phát ra vô số hắc quang cuồn cuộn trút xuống tựa thác đổ. Cừu Thế Dâm Oa cả kinh kêu “ối” một tiếng, thân hình chợt búng ra ngoài hai trượng, miệng quát :
- Hãy khoan.
Thần Quan Tú Sĩ tựa hồ không nghe, trường kiếm vẫn tựa Hắc Long

vùng vẫy, hàn quang lạnh lẽo vô cùng, phóng tới công kích miệng hô :
- Chiêu thứ hai "Thượng Hải Di Châu" Tiếng hô còn chưa dứt đã thấy một đạo hắc quang tựa như tia chớp lao tới, Cừu Thế Dâm Oa kinh hãi, chuyển bộ tràn ngang qua hữu ba thước, miệng hô :
- Dừng tay?
Thần Quan Tú Sĩ cơ hồ hạ thủ lưu tình, thu chiêu, chuyển bộ lui về cạnh Đông Phương Thanh Vân, lạnh lùng hỏi :
- Ngươi đã tin ta gặp qua người đó rồi chứ?
Cừu Thế Dâm Oa cất giọng run run nói :
- Ngươi có biết tên chàng không?
- Ngô Văn Nhã.
- Ngươi có thể cho ta hay chàng hiện ở đâu không?
- Trừ phi ngươi đáp ứng điều kiện.
- Chàng có khỏe không?
- Thân thể tráng kiện, nếu không vì ngươi thì...
Cừu Thế Dâm Oa vội hỏi :
- Thì sao?
Thần Quan Tú Sĩ lạnh giọng :
- Ngươi đã không đáp ứng điều kiện, hỏi làm gì? Ta hỏi ngươi có chịu chấp thuận điều kiện không hay là lại muốn nếm thử vài chiêu?
Cừu Thế Dâm Oa chợt hạ giọng, thần sắc lộ vẻ vô cùng ai oán :
- Chàng hận ta sao?
Thần Quan Tú Sĩ nói :
- Đau xé tâm can.
Cừu Thế Dâm Oa toàn thân rúng động, mặt tái nhợt hỏi :
- Vì sao ngươi biết?
Lúc này Đông Phương Thanh Vân đã biết được đại khái, có lẽ trước kia Cừu Thế Dâm Oa có tình nhân gọi là Ngô Văn Nhã, hai người yêu nhau tha thiết, sau do vì một nguyên nhân nào đó mà trở thành cừu địch. Chẳng bao lâu sau đã chứng thực nguyên do kia là do hiểu lầm nhưng cả hai lại không có cơ hội gặp lại vì vậy Cừu Thế Dâm Oa gấp muốn hòa giải nhưng lại không biết hành tung của Ngô Văn Nhã. Hôm nay lại biết Thần Quan Tú Sĩ biết được hành tung của tình lang, nên bất luận thế nào Cừu Thế Dâm Oa cũng phải gặp cho bằng được tình lang. Đông Phương Thanh Vân lại nghe Thần Quan Tú Sĩ cười gằn :
- Người đó và ta thân như huynh đệ, vị đó có lời muốn hỏi ngươi rằng, ngươi vẫn thề chết cũng phải hoàn thành tâm nguyện sao?
Cừu Thế Dâm Oa gật đầu buồn bã :

- Đúng vậy?
Thần Quan Tú Sĩ mắt lộ hung quang, quát :
- Vậy thì không còn gì để nói nữa, ngươi hãy cút đi.
Cừu Thế Dâm Oa lệ châu chan hòa, bỗng quay người nhảy lên giường giọng nghẹn ngào :
- Chàng bức người quá đáng.
Thần Quan Tú Sĩ dường cũng thoáng chút kích động :
- Phải, nhưng người nọ từng kể cho ta hay câu chuyện bi thương năm xưa và ngươi cũng không phải là không ép y.
Cừu Thế Dâm Oa rúng động tâm can, cất giọng ảm đạm :
- Ngươi và chàng thực thân như huynh đệ ư...
Lúc ấy chỉ thấy một lam y thiếu nữ bước tới nói nhỏ vài câu, sắc mặt Cừu Thế Dâm Oa bỗng tỏ vẻ mừng rỡ, bèn ra lệnh cho lam y thiếu nữ lui lại đoạn quay qua nói :
- Ngươi và chàng đã có quan hệ, ắt hẳn chàng và Thiếu chủ của ngươi cũng có liên hệ?
Thần Quan Tú Sĩ cười nhạt :
- Đương nhiên?
- Vậy thì ta có một điều kiện.
- Ngươi cứ nói.
- Được lắm, Hận Thiên Nữ cùng Thiếu chủ của ngươi đã có hậu nhân, mà Hận Thiên Nữ đang bị ta khống chế, cũng giống ngươi khống chế Ngô Văn Nhã, điều kiện của ta là muốn trao đổi.
Thần Quan Tú Sĩ cười gằn :
- Hừ, không một ai có thể khống chế nổi Hận Thiên Nữ ngoài Thiếu chủ của ta và cũng không ai có thể định đoạt vận mệnh của Ngô Văn Nhã, kể cả ta ngoài Thiếu chủ của ta.
Cừu Thế Dâm Oa vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi :
- Ngươi nói vậy là có ý gì?
Thần Quan Tú Sĩ giọng lạnh băng :
- Chẳng có ý gì hết, nói cho ngươi hay, ngươi muốn tận diệt võ lâm ư? Ngươi còn kém lắm, nhất là trước Thiếu chủ của ta, cái gì ma âm, cái gì yêu nữ đều vô dụng mà Cừu Thế Dâm Oa Âu Chính Cầm thân phận là Tổng giáo chủ thì sao? Ngươi có tự tin có thể thoát khỏi Thanh Sương kiếm đệ tam chiêu Minh Nguyệt Châu Lệ ư?
Đông Phương Thanh Vân buột miệng nói :
- Thần Quan Tú Sĩ, ngươi chính là Ngô Văn Nhã phải không?
Thần Quan Tú Sĩ giật mình biến sắc, bất giác thoái lui, nói :
- Bẩm Thiếu chủ...
Đông Phương Thanh Vân nói rồi mới biết mình lỡ lời, bèn rất hối

hận. Kỳ thực với trí thông minh tuyệt đỉnh của mình, chàng đã đoán được chân tướng, thử nghĩ Thần Quan Tú Sĩ đối với Cừu Thế Dâm Oa chẳng chút ngập ngừng. Hơn nữa một người có võ công tuyệt thế có thể dễ dàng truyền cho ai khác ngoài đệ tử, hậu nhân hoặc thuộc hạ thân tín mà Thần Quan Tú Sĩ lại nói người đó là huynh đệ, đây há chẳng phải mâu thuẫn lắm sao? Đã thấy Cừu Thế Dâm Oa vội nhảy xuống đất, phi thân tới nhìn không chớp mắt vào Thần Quan Tú Sĩ.
Đông Phương Thanh Vân thấy Thần Quan Tú Sĩ ngập ngừng, vội nói :
- Thần Quan Tú Sĩ, nếu có điều uẩn khúc, ngươi không nói cũng được.
Thần Quan Tú Sĩ bỗng quì xuống nói :
- Mệnh lệnh của Thiếu chủ nặng tợ Thái sơn, có thể can thiệp bất cứ khi nào vào chuyện riêng của thuộc hạ, thuộc hạ dám trái lệnh, xin Thiếu chủ trừng phạt.
Đông Phương Thanh Vân vội đỡ lấy Thần Quan Tú Sĩ nói :
- Đối với đại sự của bản thân, có điều khó nói cũng là thường tình, nào có tội chi, ngươi hãy bình thân, ta không trách phạt chi hết.
Thần Quan Tú Sĩ dập đầu nói :
- Đa tạ đại ân của Thiếu chủ? Thuộc hạ chính là Ngô Văn Nhã.
Cừu Thế Dâm Oa Âu Chính Cầm vừa nghe vậy tựa như sét đánh ngang tai, toàn thân run rẩy, miệng la lớn :
- Ngô huynh...
Vừa la vừa lao tới ôm lấy Thần Quan Tú Sĩ. Thần Quan Tú Sĩ vừa lắc mình né tránh vừa nói :
- Ngươi làm gì vậy?
Cừu Thế Dâm Oa chợt sực tỉnh, vội nói :
- Ngô huynh, huynh có thể bỏ mặt nạ ra được không?
Thần Quan Tú Sĩ lạnh lùng :
- Ngô mỗ đường đường một đại trượng phu, há có lý đâu lại không thể bỏ mặt nạ, nhưng ngươi phải đáp ứng điều kiện đã...
Cừu Thế Dâm Oa trầm ngâm hồi lâu, mới nói :
- Tiện nữ cần phải thấy rõ chân giả mới có thể quyết định.
Thần Quan Tú Sĩ quay lại nhìn Đông Phương Thanh Vân. Đông Phương Thanh Vân hiểu ý vội nói :
- Đây là việc riêng của ngươi, cứ tùy nghi?
Thần Quan Tú Sĩ bèn tra gươm vào vỏ, rồi thò tay lột mặt nạ, nói :
- Hãy nhìn cho rõ đi?
Dứt lời lại đeo mặt nạ lên, Đông Phương Thanh Vân đã nhìn rõ, thì ra Thần Quan Tú Sĩ vốn có một gương mặt thanh tú, anh tuấn, thần

sắc cùng khí phách oai nghi, tác độ bốn mươi làm Cừu Thế Dâm Oa ngẩn người nhìn không chớp mắt, đoạn thở dài trầm giọng :
- Ngô huynh, trên thế gian này người hiểu muội nhất chính là huynh. Lẽ nào huynh không biết muội không thể đáp ứng điều kiện này?
Thần Quan Tú Sĩ gầm lên :
- Được? Ta nghe rõ rồi, ngươi hãy cút đi?
Cừu Thế Dâm Oa cất giọng nghẹn ngào, ai oán :
- Những mong Ngô huynh lượng thứ cho muội, muội được gặp huynh là toại nguyện, vĩnh biệt, hy vọng kiếp sau chúng ta có thể nên duyên phu phụ, vĩnh biệt.
Nói rồi nàng nhảy lên giường, nói :
- Đi?...
Thần Quan Tú Sĩ bỗng cười cuồng dại :
- Lần sau nếu ngươi để ta gặp được, đừng trách đại gia hạ thủ vô tình.
Bóng Cừu Thế Dâm Oa đã khuất nhưng giọng nói não nề vẫn vọng lại :
- Vĩnh biệt Ngô huynh.
Đông Phương Thanh Vân biết rằng tình cảm của Thần Quan Tú Sĩ và Cừu Thế Dâm Oa vẫn còn sâu nặng, chỉ vì bất đồng mục đích mà phải phân ly. Một cặp trai tài gái sắc lại phải chia ly thực khiến người đau lòng xót dạ. Lúc ấy Thần Quan Tú Sĩ bỗng nói :
- Thiếu chủ, chúng ta phải đi rồi, rất có thể Cừu Thế Dâm Oa sẽ tới Tung sơn.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Vì sao ngươi biết?
Thần Quan Tú Sĩ đáp :
- Vì nàng từng phát thệ sẽ tận diệt bảy đại môn phái.
Đông Phương Thanh Vân thực không nhẫn tâm chứng kiến cảnh cặp tình nhân phải đôi ngã chia ly nên lắc đầu :
- Cũng chẳng cần gấp làm chi, hãy ngồi xuống rồi nói.
Ba người cùng tới dưới gốc cổ tùng ngồi xuống, Đông Phương Thanh Vân thở dài trầm trọng nói :
- Thần Quan Tú Sĩ, ta biết tâm tình của ngươi, ngươi vẫn yêu nàng tha thiết, phải không?
Thần Quan Tú Sĩ vội nói :
- Bẩm Thiếu chủ, đây chính là điểm yếu nhược của thuộc hạ.
- Sai rồi, đây là sự thường tình, thiết tưởng ngươi chẳng phải gỗ đá, há có thể gọi là nhược điểm?
Thần Quan Tú Sĩ thở dài :

- Dụng ý Thiếu chủ muốn thế nào?
- Ta chẳng có ý gì khác, có thể thấy nhất cử nhất động của Cừu Thế Dâm Oa mà biết rằng nàng còn yêu ngươi, trước khi ra đi nàng còn nói mong kiếp sau kết làm phu phụ. Nhưng kiếp sau là thế nào chúng ta không biết, mà kiếp này lại có thể nhẫn tâm đọa đầy người mình yêu mến ư?
Thần Quan Tú Sĩ gật đầu không nói. Đông Phương Thanh Vân tiếp :
- Tình cảnh này thực khiến người rơi lệ, cảm khái vạn phần.
Tiêu Phụng Hoàng cũng tiếp lời :
- Đúng vậy, người hữu tình khó thành quyến thuộc, có ai lại không vì thế rơi lệ cảm thương?
Đông Phương Thanh Vân gật đầu :
- Chính thế, cố nhân coi kiếp nhân sinh như mộng tựa kịch, nhưng có ai lại không muốn mơ một giấc mộng đẹp, diễn một tuồng kịch vui. Ý ngươi thế nào?
Thần Quan Tú Sĩ cất giọng thảm não :
- Thiên mệnh an bài, còn lời gì để nói nữa.
Đông Phương Thanh Vân lắc đầu :
- Ngươi nên nhớ một điều thiên mệnh tuy khó tránh nhưng nếu người ta nỗ lực phấn đấu thì vẫn có thể vãn hồi, do vậy người mới là chính yếu. Nếu ngươi kể lại thiên diễm tình của mình có lẽ Thanh Vân sẽ hòa giải thay ngươi, ý ngươi thế nào?
- Bẩm Thiếu chủ...
- Ngươi đừng hiểu lầm ý của ta, nói được thì nói, không thể nói thì đừng nói, ta không miễn cưỡng.
- Được, thuộc hạ sẽ nói.
- Xin cứ tùy ý.
Lúc này Thần Quan Tú Sĩ song mục thất thần, tựa hồ vạn phần cảm khái, thở dài nói :
- “Sự tình xảy ra đã mười bảy năm rồi, lần đó thuộc hạ phụng mệnh ân sư bôn tẩu giang hồ dùng tên thực để tìm kiếm Cừu Thế Dâm Oa Âu Chính Cầm. Theo lời ân sư, thủ đoạn của Âu Chính Cầm quá ư tàn độc, hơn nữa võ công của nàng lại rất giống tuyệt học của Địa Mộ giáo. Bể người vô định, biết đi đâu để kiếm Âu Chính Cầm đây? Vì vậy thuộc hạ bèn tới Trung Nguyên. Trung Nguyên chính là trung tâm võ học, các môn các phái bao la vạn tượng, sự gì cũng có, kể cả Tam giáo Cửu lưu. Một ngày nọ thuộc hạ tiến vào phủ Tế Nam. Tế Nam phủ cũng là một trong những trung tâm võ học của Trung Nguyên, khi ấy đã là lúc lên đèn, ngựa xe như nước, người qua kẻ lại tấp nập.

Thuộc hạ thả bộ đi khắp Tế Nam phủ một lượt, khi xem hết tất cả cảnh vật trong phủ thì đêm đã buông phủ vạn vật, thuộc hạ bèn tìm một khách điếm tá túc qua đêm nhưng đó lại là một đêm thức trắng. Trống canh hai vừa điểm, thuộc hạ đang định chuẩn bị hành động bỗng thấy một tiếng động khẽ vang lên trên mái nhà, bèn nghĩ thầm chẳng lẽ có người muốn tới kiếm ta. Vừa nghĩ thuộc hạ vừa dịch chuyển cước bộ tới bên cửa sổ, ngưng thần lắng nghe, quả nhiên phát hiện ra có tiếng cước bộ đang di chuyển tới gần cửa sổ, không lâu sau lại nghe tiếng đáp xuống đất, nhẹ tựa lá rụng.
Thuộc hạ bèn quay lại giường chờ xem động tĩnh. Lòng biết võ công người này chẳng kém gì mình. Đúng lúc ấy cánh cửa sổ từ từ mở ra, đồng thời một bóng đen bay vút vào phòng. Thuộc hạ vẫn vờ ngủ say không biết.
Người vừa đột nhập vào phòng khẽ hừ một tiếng, đột nhiên y rút bùi nhùi đánh lửa châm đèn. Thuộc hạ tự thị võ công cao thâm đợi khi ánh đèn sáng bừng lên mới bật ngồi dậy, quát :
- Ngươi là ai?
Nào ngờ khi đưa mắt trông lên, người nọ lại là nữ nhân, cũng giống như Cừu Thế Dâm Oa hiện tại, là một thiếu nữ tuổi vừa đôi tám, dung nhan tuyệt thế, đương nhiên thuộc hạ không hoài nghi nàng lại là Cừu Thế Dâm Oa vì ân sư có nói rằng Cừu Thế Dâm Oa khi đó tuổi ngoại bát tuần, mà người đứng trước mắt lại là một thiếu nữ, chính khi thuộc hạ còn đang kỳ quái thì nàng lại thối lui, thoáng ngạc nhiên kêu lên :
- Ồ, thì ra ngươi cũng biết võ công.
Ý tứ của thiếu nữ khiến thuộc hạ sanh nghi, nàng đã là thiếu nữ vì cớ gì tam canh bán dạ lại xông vào phòng của nam nhân. Thuộc hạ bèn cười thầm, nói :
- Cô nương, giữa đêm giá lâm, có điều chi chỉ giáo?
Nàng đỏ bừng hai má, thu ba sóng sánh nói :
- Kiếm các hạ?
Đây thực là kỳ sự trong thiên hạ, tuy vậy thuộc hạ vẫn nói :
- Đã là muốn kiếm Ngô mỗ ắt phải có dụng ý?
Đêm đó nàng khoác một tấm áo màu lục bó sát lấy thân hình kiều diễm. Vừa nghe thuộc hạ hỏi vậy nàng bèn cười, thân hình xoay một vòng, đột nhiên y phục rơi xuống, nàng nói :
- Muốn cùng ngươi mơ giấc mộng Vu Sơn.
Khi đó thuộc hạ đã gần ba mươi há có lý gì không hiểu, chỉ là thầm nghĩ vì sao thiên hạ lại có nữ nhân dâm đãng như vậy, bèn tức giận, nộ hỏa xung thiên nhưng lúc đó trên người nàng đã không còn mảnh

vải. Thuộc hạ bèn lạnh giọng nói :
- Hừ, tiện nhân có bản lãnh thì hãy theo ta.
Dứt lời, thuộc hạ thi triển khinh công ra ngoài, chỉ nghe nàng kêu lên :
- Ngô huynh, hãy đợi muội.
Thuộc hạ vừa thoát ra ngoài bèn thừa cơ nuốt ngay hai viên Chấn mê dược của ân sư đưa cho đề phòng bất trắc, kỳ thực từ khi thuộc hạ thấy nàng khỏa thân, da thịt trắng ngần, thân hình nảy nở thì lòng cũng rung động, dục vọng bùng cháy. Sau khi uống Chấn mê dược thuộc hạ mới hoài nghi nàng là Cừu Thế Dâm Oa. Vừa nghĩ như vậy, thuộc hạ vội giảm ngay tốc độ, đợi nàng nhảy ra mới thi triển khinh công lao đi. Cứ vậy hai người một trước một sau lao đi, ra tới cánh rừng nhỏ ngoài thành bèn dừng lại, vừa quay người đã thấy nàng đứng cách đó chừng hơn trượng.
Khinh công của nàng thực khiến thuộc hạ bất ngờ, bèn quát hỏi :
- Ngươi là Cừu Thế Dâm Oa?
Nàng đáp :
- Đúng vậy?
Thuộc hạ vừa rút kiếm vừa nói :
- Thực là đi rách cả giày không kiếm được, chẳng tốn chút hơi lại tìm ra, ngươi đã tới kiếm bổn thiếu gia, hãy lấy binh khí ra, ta muốn phân cao thấp rồi.
Nàng thoáng lộ vẻ kinh ngạc, miệng vẫn e ấp nụ hàm tiếu, cất giọng oanh vàng thỏ the ?:
- Ngô huynh muốn kiếm muội ư?
Thần thái của nàng không thể không khiến thuộc hạ tạm hoãn công thế, nên biết môn hạ của Tam Bí quyết chẳng phải hạng võ sĩ xuất kiếm công kích một nữ nhân tay không tấc sắc, vì vậy thuộc hạ bèn quát :
- Đúng vậy?
- Huynh muốn kiếm muội, vì sao phải chạy ra đây?
- Tiện nhân, ngươi thực vô liêm sỉ.
Nàng vẫn cười khanh khách :
- Huynh kiếm muội làm chi?
- Diệt trừ đại ma đầu tàn độc nhà ngươi.
- Chúng ta vốn chẳng oán cừu.
- Đừng nhiều lời, ta muốn động thủ rồi.
Thuộc hạ cũng biết nếu cứ hỏi đáp như vậy đến ba ngày ba đêm nàng cũng không hết lời để hỏi, vì thế bèn đâm ngay một kiếm. Cừu Thế Dâm Oa vẫn cười khanh khách, ưỡn ngực đón kiếm. Đây thực

khiến thuộc hạ bất ngờ, kiếm đâm tới, nàng đưa ngực ra đón thế chẳng phải đao trắng đâm vào đao đỏ rút ra ư? Thuộc hạ đành phải gấp thu chiêu thối lui hai bước, quát :
- Ngươi định giở trò gì vậy?
Nàng thấy thuộc hạ thu chiêu thối lui thì lộ vẻ đắc ý nói :
- Kỳ quái, huynh muốn hạ sát muội, mà muội cũng có ý đó, huynh được toại nguyện, vì sao huynh lại thu chiêu thoái bộ.
Qui củ võ lâm là không thể giết một người không còn lực phản kháng, nàng tuy là một thân tuyệt học há có thể không còn lực phản kháng? Ta có thể cứ theo qui của võ lâm mà hạ sát thủ không? Không thể? Đã là không thể thì phải làm sao chỉ còn một cách là chọc nàng giận. Do vậy thuộc hạ bèn lớn tiếng :
- Tiện nhân vô sỉ, thủ đoạn của ngươi quá ư tàn độc, khiến trong võ lâm người người đều căm hận, không ngờ hôm nay vừa gặp, ngươi lại dâm đãng vô sỉ như vậy quả là danh bất hư truyền.
Nàng lập tức biến sắc. Thuộc hạ cả mừng biết rằng nếu chửi tiếp ắt sẽ thành công bèn nhếch mép cười khẩy, nói :
- Vô sỉ dâm tiện, ngươi muốn dùng xác thịt bẩn thỉu đến kinh nhân hãi thế để dụ người sao? Nhưng bổn thiếu gia thấy thân xác dâm tiện của ngươi thì thực kinh tởm.
Hừ? Không ngờ thiên hạ lại có kẻ hạ tiện đến như vậy.
Sắc diện của nàng trắng bệch, mắt lộ hung quang. Thuộc hạ biết thời cơ đã tới bèn ngấm ngầm vận công, cất giọng khinh miệt :
- Bổn thiếu gia đối với tiện nhân di dâm thủ lạc như ngươi phải giết không chút nương tay? So với hạng thanh lâu kỹ nữ, không biết ngươi còn hạ tiện gấp mấy vạn lần.
Lúc ấy sắc diện của nàng đã trở lại vẻ an nhiên, ôn hòa, việc này thực kỳ quái, thuộc hạ đã đem những lời hạ lưu nhất ra chửi mà nàng vẫn bất động thanh sắc, thuộc hạ tức giận gầm lên :
- Ngươi... da mặt của ngươi quả là dày hơn cả tường thành của Vạn Lý Trường Thành.
Nàng vẫn dịu dàng nói :
- Dù gì muội cũng không trúng kế khích tướng của huynh đâu.
Trời đất? Với hạng nữ nhân này thuộc hạ phải ứng phó thế nào đây. Đương thời thuộc hạ nghĩ rằng tuy mình phụng mệnh ân sư, nhưng ân sư từng giáo huấn rằng phải là nam tử hán phong độ hiên ngang, không được trá ngụy, nếu ta bỏ về phục lệnh ân sư thì ân sư cũng không trách cứ.
Nghĩ vậy thuộc hạ khẽ hừ một tiếng, thi triển khinh công bỏ đi. Nhưng lòng dạ nữ nhân thực khôn lường, khi ta theo đuổi họ thì họ chẳng

đếm xỉa gì tới ta, khi ta lạnh nhạt thì họ lại quấn lấy. Thuộc hạ vừa cất bước bỗng nghe Cừu Thế Dâm Oa la lên :
- Dừng bước?
Theo lời nói, lục quang loang loáng, một nữ nhân đã chặn đường thuộc hạ, chính là nàng Cừu Thế Dâm Oa Âu Chính Cầm, chỉ trong khoảnh khắc này, thuộc hạ bỗng nghĩ được một kế, biết rằng lúc này bất luận thế nào cũng đừng nói gì, do vậy im lặng không nói. Nàng vẫn đứng đó, môi mím chặt, vẫn giữ nguyên nét mặt bí hiểm. Cứ đứng như vậy chừng nửa giờ, nét mặt của nàng đã lộ vẻ khó chịu, thuộc hạ biết thời cơ đã đến bèn khinh miệt hừ một tiếng, rồi im lặng. Quả nhiên nàng trúng kế, cất giọng tức giận :
- Chẳng lẽ huynh bị á khẩu rồi ư?
Thuộc hạ mừng thầm, bèn tra kiếm vào vỏ, thản nhiên bỏ đi về phía bên đường.
Kỳ thực làm vậy là thuộc hạ có dụng ý. Thứ nhất là phải dọ thám bằng được võ công nàng thi triển có phải là Âm Dương thủ của Địa Mộ giáo không? Thứ nhì, khi biết rõ hư thực, mới bức nàng động kiếm để xem có phải là Âm Dương kiếm bát chiêu, nhiệm vụ hoàn thành thì phải dạy cho nàng một bài học rồi mới bỏ đi. Quả nhiên nữ nhân sợ nhất người ta lạnh nhạt với mình, vừa thấy bộ dạng của thuộc hạ, nàng biến sắc, lắc người chắn trước mặt thuộc hạ nói :
- Ngươi định giở trò gì vậy?
Thuộc hạ vẫn chỉ khẽ hừ lạnh lẽo, ngước mắt nhìn trời chẳng đếm xỉa gì tới nàng, ánh mắt tựa hồ nhìn như không thấy, đối với nàng điều này còn khó chịu gấp trăm lần nghe chửi. Nàng lại quát :
- Tiểu quỷ, vì sao ngươi không nói?
Thuộc hạ sa sầm nét mặt gằn giọng :
- Ngươi không đủ tư cách nói chuyện với ta?
Thuộc hạ biết nếu để nàng kịp phản ứng thì bao nhiêu công lao sẽ tan thành mây khói, nên vừa dứt lời lại khẽ hừ một tiếng lạnh lẽo và khinh miệt đoạn từ từ quay người mà đi. Quả nhiên nàng trúng kế. Đã nghe nàng gầm lên lao thẳng tới, thuộc hạ mừng thầm vội lắc người quay phắt lại, chỉ thấy thân hình nàng tựa một trận cuồng phong cuốn tới, song thủ đẩy ra lập tức một luồng kình phong mãnh liệt xô tới. Thuộc hạ cười nhạt nói :
- Ngươi còn chưa đủ tư cách động thủ với bổn thiếu gia.
Dứt lời bèn khoa tròn song thủ xuất chưởng nghênh tiếp. Sau khi tiếp được ngoài hai mươi chiêu nàng bỗng hú lên một tiếng dài, thân hình bay vọt lên cao, song chưởng nhanh như chớp bủa xuống, thuộc hạ mừng thầm :

- Âm Dương thủ?
Thuộc hạ vội tràn ngang qua tả thoát khỏi công thế, đồng thời tuốt Thanh Sương kiếm quát :
- Hãy tiếp thử vài chiêu?
Nguyên Thanh Sương kiếm chính là một trong thiên hạ Ngũ kiếm là sở hữu của Hoa Sơn phái, là do ân sư tạm mượn của Hoa Sơn, kiếm chiêu thì có Thanh Vân tam chiêu, cũng do ân sư truyền thụ, uy lực mãnh liệt, thiên hạ vô địch. Thuộc hạ công chiêu thứ nhất nàng liền biến sắc vội nghiêng mình né tránh đồng thời tuốt kiếm.
Chiêu thứ hai nàng thiếu chút nữa bỏ mạng tại trường. Chiêu thứ ba nàng không còn né được, đành phải thi triển Âm Dương kiếm, chiêu thứ tám "Hồn Du Địa Phủ", kết cục thực bất ngờ, khi song kiếm tương giao, thuộc hạ và nàng đều thối lui mấy bước, cả hai cùng thọ thương trầm trọng. Thuộc hạ bèn tra kiếm vào vỏ cất bước trở về khách điếm, nàng cũng đi theo sát gót, cả hai chẳng ai đếm xỉa ai. Về đến phòng thuộc hạ, nàng bèn ngồi xuống hành công trị thương, thuộc hạ ngạc nhiên, thì ra nàng không hề sợ thuộc hạ sẽ ám toán. Thuộc hạ cũng vội vận công điều tức, sau khi nuốt hai viên trị thương dược, thương thế đã trị khỏi. Chính lần đó nàng nói rằng nàng có huyết hải thâm cừu với bảy đại môn phái, sẽ có một ngày nàng phải báo cừu cho phụ mẫu. Nàng còn nói Hận Thiên Nữ chính là đệ tử của nàng. Sau đó thuộc hạ quay về phục mệnh ân sư, nàng bèn đi theo. Thuộc hạ bị bức phải xuất thủ đuổi nàng đi, có một lần vì quá tức giận thuộc hạ đã đả thương nàng. Thuộc hạ hối hận trị thương cho nàng, nàng nói nàng đã phải lòng thuộc hạ, mà thuộc hạ thì sao? Chính như Thiếu chủ nói, con người chẳng thể vô tình như gỗ đá, đương nhiên cũng đem lòng yêu thương nàng. Sự tình đại lược xảy ra như vậy."
Đông Phương Thanh Vân nghe xong trầm ngâm hồi lâu bèn nói :
- Vì sao bảy đại môn phái lại giết phụ mẫu của nàng?
Thần Quan Tú Sĩ thở dài :
- Nàng nói rằng song thân vì muốn báo thâm cừu nên đã lên trộm Chung Nam chân kinh của Chung Nam phái. Sau phát hiện ra, Chung Nam phái bèn tập hợp bảy đại môn phái cao thủ, hợp lực giết chết phụ mẫu của nàng.
- Bảy đại môn phái tựa hồ lấy mạnh hiếp yếu rồi?
- Thuộc hạ cũng nghĩ vậy, song bảy đại môn phái dù gì cũng là danh môn chính phái, há có lý gì không dung nổi người, ắt hẳn trong việc này còn có điều uẩn khúc.
- Ngươi nói nàng là người của Địa Mộ giáo.

- Phải, chính vì như vậy, thuộc hạ mới phụng mệnh ân sư xuất đầu lộ diện thuyết phục nàng nói ra bí mật của Địa Mộ giáo, không ngờ nàng... nàng...
- Thôi được, hiện tại hãy trả lời câu hỏi của ta, vì sao võ công của Cừu Thế Dâm Oa không cao bằng Hận Thiên Nữ?
Thần Quan Tú Sĩ vội đáp :
- Theo lời Cừu Thế Dâm Oa, Hận Thiên Nữ là đệ tử của nàng từ mấy chục năm trước, sau đó Hận Thiên Nữ bôn tẩu giang hồ, học được Mê công, sau khi luyện thành Mê hương, lại thêm Thái Ấm bổ dương đại pháp, Hận Thiên Nữ đã hấp thụ chân nguyên của rất nhiều cao thủ. Về sau Âu Chính Cầm cũng dùng thủ pháp của Hận Thiên Nữ, luyện Thái Ấm bổ dương, nhưng từ khi gặp được thuộc hạ tới nay thì bỏ hẳn, do vậy võ công của nàng càng không thể so với Hận Thiên Nữ.
- Vì sao Hận Thiên Nữ lại bị phế võ công?
- Đây là kế trá ngụy.
- Hãy nói rõ hơn.
- Thiếu chủ hãy thử nghĩ, Hận Thiên Nữ đã rút chân nguyên của hơn một trăm cao thủ, vậy công lực hiện nay cũng gần một ngàn năm công lực rồi, phải không?
- Điều này ta có nghe Quỷ Y nói.
- Người có một ngàn năm công lực, có thể nói thiên hạ độc nhất vô nhị, do vậy có thể luyện và đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa. Như vậy một Cừu Thế Dâm Oa võ công chỉ là đối thủ của Tam Bí đệ tử làm sao có thể tùy ý phế bỏ võ công của Hận Thiên Nữ?
- Đương nhiên không thể.
- Như vậy việc này chẳng những có uẩn khúc, hơn nữa còn khiến người ta khó hiểu. Cho nên có thể nghĩ rằng đây là một âm mưu.
- Sai rồi, đây không phải là âm mưu.
- Chẳng lẽ Thiếu chủ phát hiện được điều gì khác?
- Hận Thiên Nữ đã có võ công cao siêu nhưng vừa rồi Cừu Thế Dâm Oa nói rằng Hận Thiên Nữ đã nằm trong tay nàng, điều này lại là sự thật, do vậy có thể là Hận Thiên Nữ ngụy trang.
Tiêu Phụng Hoàng vội nói :
- Vì sao lại phải giả làm bị phế võ công, thậm chí còn qua mặt của Cừu Thế Dâm Oa?
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Theo ta thì có hai điểm nghi hoặc, thứ nhất Hận Thiên Nữ là người cơ trí, tựa hồ đã từ lâu thị biết ý đồ của Cừu Thế Dâm Oa, rồi gần đây Hận Thiên Nữ có lẽ cần phải luyện một loại thần công khác do

vậy bèn lợi dụng cơ hội để Cừu Thế Dâm Oa thực hiện ý đồ, trong thời gian bị cầm tù Hận Thiên Nữ sẽ luyện tập thần công. Thứ hai Hận Thiên Nữ đã hận hết thảy người trong thiên hạ, có ý muốn tận diệt võ lâm cao thủ, nếu thị xuất thủ ta sẽ dốc tận lực ngăn trở, nàng vì muốn được lòng ta đương nhiên sẽ né tránh, do vậy bèn dùng chiêu mượn đao giết người, nghĩa là lợi dụng ý đồ của Cừu Thế Dâm Oa thay mình tận diệt bảy đại môn phái.
Thần Quan Tú Sĩ toàn thân rúng động nói :
- Vậy, Cừu Thế Dâm Oa quả đã bị Hận Thiên Nữ lợi dụng rồi, nhưng tự nàng lại không phát giác quỷ kế.
- Đúng thế, do vậy muốn đánh động Cừu Thế Dâm Oa chỉ có hai cách, thứ nhất cần phải cho nàng thấy thực lực của bảy đại môn phái còn hơn hẳn Quỷ lâm, Ma cung gấp bội, cách thứ nhì bảo cho nàng biết ý đồ của Hận Thiên Nữ.
Ngưng một chút, Đông Phương Thanh Vân tiếp :
- Tuy chúng ta đã biết rõ nội tình, song chưa nghĩ ra cách ứng phó để người hữu tình trở thành quyến thuộc, hơn nữa còn điều tra về bí mật của Mộ Địa giáo. Việc tuy tại nhân song tiền đồ khó lường, chúng ta phải dốc hết lực lượng mà làm, nếu có thất bại thì cũng không ân hận mình đã không làm hết sức, nay ta phải đi thôi. Nào chuẩn bị xuất phát.

Hồi 13
Đại phá Hoạt thi

Trống canh tư đã điểm, dưới ánh trăng sáng dịu, trên một ngọn tiểu sơn giữa Tế Nam phủ và Tung sơn đang là long tranh hổ đấu, tiếng quát tháo vang dội một góc trời, bóng người tả xung hữu đột ai nấy đều đang thi thố mọi ngón quyền cước bình sinh tuyệt học cùng địch nhân quyết đấu sanh tử. Giữa đám người đang tung hoành chập chờn lại thấy một chiếc giường bát bảo trang trí vô cùng sang trọng, người nằm trên giường là một nữ lang dung nhan tuyệt thế, phía trước có một lam y thiếu nữ đứng hộ vệ.
Đối diện cách chiếc giường bát bảo không xa có bảy người đang đứng, trong số này thấy có đủ cả tăng, đạo, nhân, họ chính là Chưởng môn nhân của bảy đại môn phái. Chợt một bóng người lao vút tới nhanh như tên bay, người nọ đến trước mặt bảy người thì dừng lại chỉ thấy người này vận trường bào đỏ, lưng đeo gùi. Đó chính là Tích Thư Nhân, đã nghe thanh âm sang sảng của Tích Thư Nhân :
- Cừu Thế Dâm Oa, nếu ngươi còn vọng tưởng muốn tận diệt bảy đại môn phái...
Thiếu nữ nằm trên giường chính là Cừu Thế Dâm Oa, đã nghe nàng cất giọng băng lạnh :
- Ngươi tưởng có thể phá giải được mê hương là đã phân thắng bại rồi sao? Hừ, ngươi hãy mở to mắt ra mà xem sát thủ kiếm của lão nương? Vốn lão nương có ý xử trí riêng với bảy đại môn phái, nhưng việc này đã qua sáu, bảy mươi năm, tiểu tạp chủng các ngươi vốn không hiểu nội tình, nên lão nương tạm tha cho lần này, mau cút đi cho khuất mắt.
Tích Thư Nhân cười ha hả :
- Ngươi đừng quá đề cao mình, có bản lãnh gì thì hãy mang ra thử.
Cừu Thế Dâm Oa cười nhạt :
- Thử thì thử, tứ tì nữ, thoái bộ mau?
Lời vừa dứt, chiếc giường bát bảo bỗng bay lên, lao ra ngoài hai mươi trượng. Cừu Thế Dâm Oa lại quát :
- Các ngươi đều thối lui ra ngoài mười trượng?
Thiếu Lâm chưởng môn cũng hô Phật hiệu :

- A di đà Phật. Tất cả cao thủ của bảy phái xin thoái lui mười trượng.
Đã thấy người của song phương đều thối lui ra hơn mười trượng. Lại nghe Thiếu Lâm chưởng môn nói :
- Tích Thư thí chủ, Thiếu chủ đâu?
Tích Thư Nhân đáp :
- Bẩm Thiếu Lâm chưởng môn, theo lời Tam Bí Ngũ Dũng thì Thiếu chủ cùng ba nhân vật thần bí giao thủ, Thiếu chủ thần công đã luyện thành, lại có Thần Quan Tú Sĩ hộ vệ quyết không có gì phải lo sợ.
Thiếu Lâm chưởng môn khẽ gật :
- Nhưng hiện tại đang là lúc chánh tà sắp phân tranh vì sao Đông Phương Thiếu chủ không chủ trì đại cục?
- Trước khi Thiếu chủ chưa xuất hiện môn hạ của Tam Bí tạm thời do thiền sư chỉ huy, thiền sư cứ an tâm, có môn hạ của Tam Bí ở đây thì không phải lo gì cả, hơn nữa tại hạ biết rõ tính khí của Thiếu chủ, nếu không có phát hiện gì trọng đại ắt sẽ không chậm đến.
- Lão nạp tuy cũng nghĩ vậy, nhưng đối phương có quá nhiều cao thủ, mà bảy đại môn phái vì chân kinh mất đã nhiều năm, nên nay võ công...
- Xin thiền sư ra tâm, môn hạ của Tam Bí là Ngũ Dũng, Ca Vương, Thiên Sứ, Quỷ Tinh Linh đã hóa trang thành cao thủ của bảy phái là Võ Đang, Thanh Thành, Thiếu Lâm tam lão. Thiền sư có phá hiện gì khác lạ không?
- Ngoài trăm trượng, nhân ảnh trùng trùng có lẽ đó là cao thủ của các phái trong võ lâm có ý tới đây quan chiến. Tích Thư Nhân, lão nạp hiểu dụng ý của thí chủ là muốn chấn hưng thần uy của bảy đại môn phái, lão nạp thực vạn phần cảm kích...
Tích Thư Nhân vội hạ giọng ngắt lời :
- Xin đại sư hãy lưu ý xem...
Lời còn chưa dứt ai nấy đều đưa mắt nhìn, đã thấy chín tên Hoạt thi hiện ra bên giường bát bảo của Cừu Thế Dâm Oa, lúc này tiếng tiêu đã vang lên, thanh âm chói tai vô cùng ma quái, chín Hoạt thi tùy theo cung điệu của tiếng tiêu mà tiến về phía bảy vị chưởng môn.
Tích Thư Nhân vội nói :
- Thỉnh thiền sư hãy truyền lệnh cho Thiếu Lâm tam lão.
Thiếu Lâm chưởng môn gật đầu, mục quang đầy vẻ cảm kích, cất giọng sang sảng.
- Thiếu Lâm tam lão...
Đã nghe ba tiếng niệm phật hiệu vang lên, từ phía sau có ba bóng áo đỏ lao tới, áo đạo hồng anh lao tới, quì xuống trước mặt Thiếu Lâm chưởng môn, họ chính là Thiếu Lâm tam lão. Thiếu Lâm chưởng

môn thoáng nhìn chợt biến sắc, mấy người này nào phải làm môn hạ của Tam Bí, rõ ràng họ là Vô Văn, Vô Niệm, Vô Tâm ba vị đại sư. Lại nghe Tích Thư Nhân nói :
- Mau báo danh.
Ba người nọ lần lượt nói :
- Quỷ Tinh Linh... Tín Dũng...
Ca Vương Tích Thư Nhân tiếp :
- Các vị phải nhớ rõ thân phận hiện nay, hãy dùng Ban Nhược thần công. Phục Ma đại pháp cùng La Hán Quyền. Hãy nghe theo lệnh của Thiếu Lâm chưởng môn.
Thiếu Lâm chưởng môn lúc này mới biết họ là người của Tam Bí, bèn nói :
- Thiếu Lâm tam lão, hãy ứng phó Hoạt thi không được làm nhục thinh danh của Thiếu Lâm nhưng cần thể niệm đức hiếu sanh, chỉ cần phế bỏ hai chân của Hoạt thi là được.
Ba người đồng thanh :
- Tuân pháp chỉ...
Nói rồi nhất tề đứng lên, tiến về phía Hoạt thi. Khi song phương gặp nhau, chín Hoạt thi cùng lúc triển khai đội hình vây lấy Thiếu Lâm tam lão. Lúc ấy tiếng tiêu chuyển từ cung điệu ai oán bi thương sang hùng tráng dồn dập, cao vút. Chín Hoạt thi đều xuất chưởng công kích. Trong nháy mắt chỉ thấy chưởng ảnh đầy trời, chưởng phong réo ù ù từ bốn phương tám hướng xô tới. Nhưng Thiếu Lâm tam lão vẫn đứng im bất động, khi Hoạt thi còn cách chừng ba thước tựa hồ bị bức tường vô hình chận lại, đẩy lùi không thể công kích, mọi người quan chiến nhìn thần thái ung dung của Thiếu Lâm tam lão thì thấy dường như ba lão hòa thượng tựa hồ không đếm xỉa gì tới mấy tên Hoạt thi, lại thấy cả ba từ từ lấy thiền trượng ra, dưới ánh trăng thiền trượng phát ánh ngân quang chói mắt. Tiếng tiêu mỗi lúc một gấp gáp, dồn dập, chói tai, bỗng ba tiếng niệm phật hiệu tựa vàng đá va chạm nổi lên, chớp mắt tất thảy mọi người đều ù tai hoa mắt. Thân hình Thiếu Lâm tam lão thoắt ẩn thoắt hiện trong đám Hoạt thi, trượng ảnh trùng trùng. Thiếu Lâm chưởng môn nói :
- Đây chính là Phục ma bảy mươi hai trượng của bổn phái.
Tích Thư Nhân vội đáp :
- Đúng vậy.
Trong phút chốc ba đạo hồng ảnh vùng vẫy cuốn lấy chín Hoạt thi tựa ba con hồng long đang vây chín hắc xà, bóng người chập chờn mờ ảo, kình phong ào ào khiến tà áo của người quan chiến bay phần phật. Đột nhiên ba tiếng niệm phật hiệu lại cất lên tiếp theo vô số

tiếng bùng bùng hỗn tạp, tiếng người trong trường đấu biến mất chỉ còn chừa lại Thiếu Lâm tam lão, còn chín tên Hoạt thi thân hình tựa lá khô cuốn bay theo gió thu, văng ra ngoài năm trượng, thảy đều đứt lìa hai chân. Thiếu Lâm tam lão đã thu trượng, ung dung bước tới trước mặt Thiếu Lâm chưởng môn, quì xuống nói :
- Bẩm chưởng môn...
Thiếu lâm chưởng môn vội đỡ ba người lên nói :
- Các vị mới hiển lộ thần uy đã khiến ác ma kinh hãi, hãy bình thân, thoái hồi nguyên vị.
Ba người cùng đáp :
- Tuân pháp chỉ.
Rồi ai nấy đều lui lại. Lúc này Cừu Thế Dâm Oa đã ngồi lên, biến sắc nói :
- Phái thêm chín Hoạt thi.
Một lam y trong số tì nữ của Cừu Thế Dâm Oa vội bước ra nói :
- Tổng giáo chủ, không hiểu vì sao Thiếu Lâm tam lão đã luyện thành Ban Nhược thần công, xem ra đêm nay lành ít dữ nhiều.
Cừu Thế Dâm Oa gật đầu :
- Ngươi nói có lẽ đúng đó, nhưng ta còn có bảy mươi hai Hoạt thi.
- Bẩm Tổng giáo chủ, đối phương cũng là thuộc hạ của Tam Bí, thỉnh Tổng giáo chủ cân nhắc khinh trọng.
- Ta đã quyết ý, ngươi hãy thối lui.
Bên này Thiếu Lâm chưởng môn trầm giọng :
- Tích Thư thí chủ, cách này tuy không quang minh, song cũng không còn cách nào khác.
Tích Thư Nhân gục gặc đầu tiến về phía Võ Đang chưởng môn :
- Đối phương lại phái thêm Hoạt thi, thỉnh đạo trưởng hãy hạ lệnh cho Tam Thanh.
Võ Đang chưởng môn đã biết rõ nội tình, liền cất giọng sang sảng :
- Võ Đang Tam Thanh nghe lệnh?
Từ phía sau bước ra ba đạo nhân. Tích Thư Nhân khẽ nói :
- Hãy báo danh?
Một thanh âm trầm trầm vang lên :
- Tín Dũng, Hiếu Dũng và Quái Thiên Sở. Tích Thư huynh, Thiếu chủ còn chưa đến sao?
Tích Thư Nhân nghiêm giọng :
- Các vị hãy an tâm, Thiếu chủ bình an vô sự, nay hãy chú ý, hãy dùng Đại Ẩn Thủ móc mắt Hoạt thi.
Lúc này Võ Đang chưởng môn cũng ban lệnh :
- Tam Thanh, các vị hãy tới ứng phó với Hoạt thi.

Ba vị đạo nhân cùng nói :
- Tuân lệnh chưởng môn.
Dứt lời cả ba ung dung bước ra. Tiếng tiêu vẫn ai oán như khóc như than, lại thấy chín Hoạt thi vây thành một vòng rộng, tiếng tiêu lập tức rít lên. Chín Hoạt thi từ từ lao lên, đến cách mặt đất chừng năm thước đột nhiên nằm ngang, lập tức xoay chuyển, trong thoáng chốc đã thấy chín bóng ảnh chập chờn vây kín ba đạo nhân, ba đạo nhân vẫn đứng yên không có động tịnh gì. Chín Hoạt thi đang xoay chuyển thành một đoàn bóng ảnh bỗng tách ra thành chín đạo hắc quang, nhanh như chớp đâm bổ xuống, phong thanh nổi lên ầm ầm tựa sấm rền. Võ Đang Tam Thanh vừa thấy chín bóng người nhất tề lao xuống cùng quát lớn, song thủ khoa tròn phân thành các bộ vị thượng, trung, hạ, tả, hữu, trước, sau, nháy mắt chỉ thấy chưởng ảnh chập chờn, thoạt dần nổi lên từ trung tâm trường đấu, sau đó từ từ lan rộng khắp nơi, kình phong theo đó rít lên, chợt một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, bụi cát bốc mù mịt, trời đất nghiêng ngã.
Cùng lúc đã thấy chín bóng ảnh văng ra ngoài trường đấu, nối nhau rơi lộp bộp xuống đất tựa sung rụng mà ba vị đạo nhân vẫn đứng sững như núi, cả ba cùng chắp tay trước ngực thủ thế, xem ra sắp sửa hạ sát thủ, chín Hoạt thi sau khi rớt xuống đất bèn bật lên lại từ từ bốc lên cao hơn ba trượng. Bỗng một tiếng gầm tựa mãnh sư tử rống, xé tan màn đêm :
- Hãy dừng tay?
Tích Thư Nhân vừa nghe cả mừng, hét lên :
- Thiếu chủ giá lâm.
Lời vừa dứt người cũng đã tới, chỉ thấy ba đạo thanh quang lao vun vút tới tựa sao xẹt, họ chính là Đông Phương Thanh Vân, Thần Quan Tú Sĩ cùng Tiêu Phụng Hoàng.
Kỳ quái làm sao, chín gã Hoạt thi đang lơ lửng trên không cũng theo tiếng gầm tựa sư tử rống mà rớt xuống. Thì ra tiếng gầm của Đông Phương Thanh Vân hàm súc đủ mười thành công lực, trấn áp toàn bộ tiếng tiêu điều khiển Hoạt thi, khiến chúng rớt xuống.
Lúc này tiếng tiêu đã lại nổi lên. Tích Thư Nhân vội bước tới thi lễ :
- Bẩm Thiếu chủ, Võ Đang Tam Thanh chính là môn hạ của Thiếu chủ, hẳn Thiếu chủ đã biết.
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Đúng vậy, điều này sẽ khiến Cừu Thế Dâm Oa phải rúng động mà giảm uy phong.
Võ Đang Tam Thanh cũng bất giác tự nhủ :
- Thiếu chủ xuất hiện, chúng ta phải hiện lộ thần uy, một chiêu đắc

thắng.
Lúc này chín Hoạt thi đã bay lên, đến khi tiếng tiêu chuyển điệu cao vút, chín Hoạt thi lại lao xuống tựa chín hắc long nhanh như tên bắn, thế dường dời non lấy bể.
Lại một tiếng nổ kinh thiên động địa, mặt đất rung sầm sập, chỉ thấy chín bóng ảnh bay đi như diều đứt dây, rớt xuống đất rồi nằm im bất động. Chỉ trong nháy mắt cả chín Hoạt thi đều bị móc mất hai mắt.
Cừu Thế Dâm Oa thấy vậy phải kinh hãi thất sắc. Lúc này Võ Đang Tam Thanh bước lại cung tay thi lễ nói :
- Võ Đang Tam Thanh bái kiến Thiếu chủ.
Đông Phương Thanh Vân cũng trả lễ :
- Tam Thanh vừa hiển thần oai đã khiến địch nhân táng đởm kinh hồn, xin hãy nhường bước cho tại hạ xử trí.
Ba đạo nhân cùng thi lễ rồi rút về, lại nghe Đông Phương Thanh Vân hạ giọng :
- Tiêu cô nương hãy nói cho bảy chưởng môn biết ý của ta, còn Thần Quan và Tích Thư hai vị hãy đi theo ta.
Nói rồi, chàng quay người bước về phía Cừu Thế Dâm Oa. Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ bám sát gót. Bảy vị chưởng môn thấy chàng hành động như vậy đều biến sắc. Thiếu Lâm chưởng môn vội nói :
- Thiếu chủ...
Tiêu Phụng Hoàng vội bước tới nói :
- Đa tạ thiền sư có lòng quan tâm. Nhưng Thiếu chủ sớm đã có chủ ý, thỉnh thiền sư an tâm, nay tiểu nữ xin chuyển lệnh của Thiếu chủ rằng các vị nếu chưa có lệnh của Thiếu chủ thì không nên vọng động để tránh hiểu lầm.
Lúc ấy ba người Đông Phương Thanh Vân đã bước về phía Cừu Thế Dâm Oa cách chừng một trượng thì dừng lại. Đông Phương Thanh Vân cất giọng sang sảng :
- Cừu Thế Dâm Oa hãy mau hạ lệnh cho thuộc hạ thối lui, bọn ta có việc riêng muốn thương lượng.
Cừu Thế Dâm Oa khẽ chau mày, ngạc nhiên hỏi :
- Thương lượng cái gì?
Đông Phương Thanh Vân lạnh giọng :
- Thương lượng về việc của ngươi và Thần Quan Tú Sĩ.
Cừu Thế Dâm Oa nghe vậy mặt đỏ bừng, cất giọng u uất :
- Ngươi nói vậy là có ý gì?
Đông Phương Thanh Vân biết giữa Cừu Thế Dâm Oa và Thần Quan Tú Sĩ có một đoạn ái tình sâu sắc, nghĩ rằng để Thần Quan Tú Sĩ nói

thì hơn, nghĩ vậy bèn hạ giọng nói nhỏ với Thần Quan Tú Sĩ :
- Ngươi có thể đảm đương việc thuyết phục không?
Thần Quan Tú Sĩ mắt tựa che phủ sương mờ :
- Tùy tòng xin tuân lệnh, nhưng Thiếu chủ hãy nói rõ trước...
Đông Phương Thanh Vân hiểu ý, lại cất giọng sang sảng :
- Cừu Thế Dâm Oa, tình hình trước mắt ngươi đã thấy rõ tất cả những gì người làm đều đã tan thành mây khói rồi, phải không?
Cừu Thế Dâm Oa sa sầm mặt :
- Chưa hẳn?
Đông Phương Thanh Vân cười lớn :
- Đây chỉ là lời tự dối gạt mình, Ma cung và Quỷ lâm sở dĩ khiến người trong võ lâm ai ai cũng khiếp đảm là nhờ Hoạt thi nhưng Hoạt thi lại chẳng có gì đáng sợ, vì chúng có quá nhiều nhược điểm.
Chàng cố ý dừng lại, Cừu Thế Dâm Oa kinh ngạc :
- Nhược điểm gì?
Đông Phương Thanh Vân cất giọng cao ngạo :
- Hành động của Hoạt Thi đều do tiếng tiêu khống chế, vừa rồi bổn thiếu gia quát một tiếng át tiếng tiêu, Hoạt thi đều rớt hết xuống đất, đây chẳng phải là nhược điểm sao? Hơn nữa, khi không còn tiếng tiêu, Hoạt thi chỉ phản công khi có người công kích.
- Ngươi...
- Cũng tức là chỉ cần thu thập người thổi tiêu, hoặc chọn ra vài người có nội công khá cao, cứ ba người làm thành một nhóm, khoảng chừng mười nhóm như thế cứ liên tục la lớn át tiếng tiêu, như vậy phá Hoạt thi có gì là khó, phải không?
Cừu Thế Dâm Oa càng nghe càng biến sắc, không nói được nửa lời, kỳ dư bốn tên tì nữ cầm kiếm cũng không ngớt run lập cập. Lời nói của Đông Phương Thanh Vân tuy không lớn, nhưng mọi người đều nghe rõ mồn một. Thiếu Lâm chưởng môn chắp tay niệm phật hiệu :
- A di đà phật, Thiếu chủ quả anh minh, chỉ một lời đã cứu vãn huyết kiếp toàn thể võ lâm.
Lúc ấy lại nghe giọng Đông Phương Thanh Vân :
- Còn một việc nữa, đó là bảy đại môn phái đã thu hồi lại được chân kinh tuyệt học trong ba tháng ngắn ngủi, tỉ như Võ Đang phái chỉ vừa thi triển Đại La thủ đã móc mắt của Hoạt thi, vậy võ công đã đạt tới cảnh giới nào hẳn ngươi cũng biết.
Cừu Thế Dâm Oa mặt trắng bệch, không còn biết nói gì thêm. Đông Phương Thanh Vân gằn giọng :
- Hiện tại bảy đại môn phái đã tuyển chọn những cao thủ kiệt suất cho bế quan tu luyện, phân làm bốn đoạn nửa năm, ba năm, năm

năm, mười năm, như vậy chỉ hai tháng nửa sẽ có thành tựu. Lúc ấy bảy đại môn phái chẳng những chỉ dựa vào Tam Lão, Tam Thanh, Ngũ Vũ...
Chàng dừng một chút rồi tiếp :
- Ngươi hãy thử nghĩ mà xem, nhất định phải hiểu sự thực đã bày ra trước mặt, nay đã không ứng phó được với bảy đại môn phái thì thử hỏi năm năm, mười năm nữa có thể sao? Hừ, Cừu Thế Dâm Oa, ngươi nên biết rằng bể khổ vô biên, quay đầu lại là thấy bến bờ.
Sắc diện Cừu Thế Dâm Oa thay đổi theo từng lời nói, lúc xanh lúc trắng, khi lại đỏ liễu mi dựng đứng quát lên phẫn uất :
- Ngươi muốn thị uy hay muốn tìm đường chết.
Đông Phương Thanh Vân vẫn cao ngạo :
- Đây là sự thực mà ai nấy đều thấy nếu ngươi chưa tin thì để ba người bọn ta ứng phó với toàn bộ đám Hoạt thi?
Cừu Thế Dâm Oa gầm lên :
- Ngươi bức người thái quá, nếu chẳng phải...
Đông Phương Thanh Vân hiểu ý bèn quát :
- Thần Quan và Tích Thư tùy tòng hãy lui ra ngoài mười trượng, không được trái lệnh.
Thần Quan Tú Sĩ và Tích Thư Nhân đều sửng sốt, buột miệng la lên :
- Thiếu chủ...
Đông Phương Thanh Vân gằn giọng :
- Hãy lui bước mau?
Cả hai người không dám trái lệnh, lập tức lui lại, trường đấu chỉ lưu lại một mình Đông Phương Thanh Vân, chàng đứng sừng sững tựa cây ngọc đón gió, miệng quát :
- Cừu Thế Dâm Oa, một mình ta cũng đủ ứng phó toàn bộ đám Hoạt thi, mau hạ lệnh kêu chúng ra xem thử ai thắng ai bại.
Cừu Thế Dâm Oa mắt xạ những tia oán độc, lãnh khốc, rít lên :
- Ngươi đã muốn chết, lão nương sẽ thành toàn tâm nguyện cho người.
Dứt lời Cừu Thế Dâm Oa hạ lệnh :
- Tất cả hãy thoái lui mười trượng, lưu Hoạt thi lại...
Đám thuộc hạ đồng thanh đáp :
- Tuân lệnh...
Nói rồi chúng tự tản khai, tám tên tì nữ cũng khiêng chiếc giường bát bảo ra ngoài mười trượng, lúc ấy Cừu Thế Dâm Oa lạnh lùng nói :
- Thổi tiêu lệnh, sinh tử quyết chiến...
Tiếng tiêu lập tức vang lên, thoạt đầu nhu nhuyễn nỉ non... Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ quay lại đứng cạnh bảy vị chưởng môn.

Thiếu Lâm chưởng môn vội hỏi :
- Chỉ một mình Thiếu chủ ứng phó, có mạo hiểm quá không?
Tích Thư Nhân khẽ gật đầu :
- Đúng là quá ư mạo hiểm, nhưng tại hạ cũng chỉ phụng lệnh hành sự mà thôi.
- Lão nạp thực không hiểu.
- Tại hạ cũng vậy, nhưng đây là lệnh của gia sư, nếu Ma cung, Quỷ lâm không tới thì chúng tại hạ cũng phải theo Thiếu chủ tìm tới Ma cung, Quỷ lâm.
- Là lệnh của Tam Bí?
- Đúng vậy, nhưng thần công của Thiếu chủ cũng đã thành tựu, chỉ là còn thiếu kinh nghiệm, lệnh của gia sư có lẽ là để Thiếu chủ phải trải qua trường đấu sanh tử, song tại hạ cảm thấy tựa hồ thế đơn lực bạc...
- Chính như vậy, cần làm sao mới được?
- Thuận theo mệnh trời, Thần Quan Tú Sĩ hãy mau gọi Thụ Thi Chiêu Hồn tới.
Chỉ trong phút chốc Thần Quan Tú Sĩ dã triệu tập tất cả môn hạ của Tam Bí tề tựu, đã nghe Tích Thư Nhân nói :
- Ta triệu tập các đệ tới đây là muốn nói, nếu Thiếu chủ có sự hiểm nguy thì các đệ phải nhất tề xả thân cứu Thiếu chủ. Hãy nhớ lấy?
Hiện tại trong trường đấu Đông Phương Thanh Vân vẫn sừng sững như núi Thái Sơn, gió tây thổi tới khiến tà áo bay phần phật, tiếng tiêu lúc này đã chuyển điệu tiết tấu dồn dập, thanh âm rít lên ghê rợn, chín tên Hoạt thi từ từ bay lên, xoay chuyển trên không trung mỗi lúc một nhanh. Số còn lại phân thành ba lớp, mỗi lớp có mười tám Hoạt thi, thảy đều từ từ tiến tới, vây lấy Đông Phương Thanh Vân.
Lúc này Đông Phương Thanh Vân cũng thấy vô cùng khẩn trương nhưng không sợ hãi, bình sinh chàng chưa từng trải qua một trường quyết đấu nào dữ dội như hiện tại, nhưng điều trọng yếu nhất khiến chàng hồi hộp chính là cuộc đấu này có liên quan tới sự thịnh suy của võ lâm cũng là nói về phía chánh nghĩa chỉ một mình chàng đại chiến, thiết tưởng một người phải đảm đương trọng trách ấy làm sao không khiến chàng khẩn trương? Tuy lòng vô cùng khẩn trương nhưng chàng sớm đã phòng bị đề tụ chân lực, song thủ tụ đầy công lực, chỉ cần Hoạt thi đến công kích sẽ xuất chưởng nghênh chiến.
Ai nấy thảy đều biết rõ cuộc đấu này không thể dụng xảo kế cùng cơ trí vì đây đơn thuần là tỉ đấu về nội lực. Sáu mươi ba tên Hoạt thi nhất tề công kích từ bốn phương tám hướng thượng hạ, tả hữu, trước sau tựa thiên la địa võng dù có mọc cánh cũng khó thoát. Chỉ

nghĩ tới đây, quần hùng tham chiến thảy đều không rét mà run do vậy không ai tin rằng một thiếu niên thư sinh lại có thể thủ thắng. Chỉ có một Đông Phương Thanh Vân tự tin vào chính mình. Chín tên Hoạt thi đang vùng vẫy trên không trung tạo thành một khối đen mờ ảo, mà đám Hoạt thi đứng dưới đã tiến đến cách một trượng. Bỗng tiếng tiêu rít lên, phát động mệnh lệnh sanh tử quyết chiến, mười tám tên Hoạt thi xếp vào độ hình đầu tiên cùng lao vút tới nhanh như tên bắn, mười tám cặp giò cùng quét ngang tới hạ bàn của Đông Phương Thanh Vân, thế công tựa hổ vồ mồi, kình phong chưởng thanh tựa cuồng phong bạo vũ cuốn tới. Đông Phương Thanh Vân hơi rùn thấp người xuống tấn, vận Ban Nhược Mật La thần công, song thủ vận đủ mười thành công lực, hữu thủ cất ngang ngực đẩy ra, đồng thời tả thủ từ trên chấn chếch xuống, công thủ liên hoàn đẩy tới hai chiêu đầu tiên của Giao Long chưởng. Chỉ nghe hai tiếng nổ "ầm ầm" tựa núi sập, lập tức bóng người bay tứ tán, Đông Phương Thanh Vân vẫn đứng sừng sững giữa đấu trường.
Lại thấy tay chân của mười tám tên Hoạt thi gãy rời bay tứ phía. Sau khi xuất chưởng, Đông Phương Thanh Vân cảm thấy toàn thân rúng động, dư lực phản chấn khiến khí huyết trồi ngược, khóe miệng chàng máu tươi rỉ ra. Cùng lúc ấy chín Hoạt thi đang múa lượn trên không nhất tề lao xuống thế lực lôi đình, mười tám Hoạt thi xếp vào đội thứ hai cũng tràn lên công kích, chưởng chưởng đều đánh vào các đại huyệt trên toàn thân Đông Phương Thanh Vân. Đông Phương Thanh Vân không dám phân tâm, vội hít một hơi dài chân khí đem Ban Nhược Mật La thần công bao phủ khắp châu thân, đề tụ công lực song thủ cùng cước bộ theo thức của Giao Long đệ tam chưởng thủ diễn ra. Lập tức một tiếng nổ tựa trời sập vang lên, đã thấy chín Hoạt thi từ trên không lao xuống đều bị xé thành từng mảnh vụn, tứ chi cùng đầu và thân rơi vãi khắp mặt đất.
Lúc này tiếng tiêu cũng ngưng bặt, mười tám Hoạt thi đang lao tới cùng thu chiêu, búng người lộn ngược ra sau. Tiếng tiêu uyển chuyển lại vang lên, cung điệu cực kỳ ai oán, Hoạt thi chỉ còn bốn mươi lăm tên, chín tên từ từ bay lên xoay chuyển trên không, ba mươi sáu tên còn lại nhập thành một bọn chậm chạp bước tới.
Sau khi xuất chưởng Đông Phương Thanh Vân không chỉ cảm thấy khí huyết trồi ngược mà còn thấy một luồng khí nóng rực tỏa từ đan điền ra khắp châu thần từng đường gân sớ thịt tựa hồ bị nung cháy, không dám chậm trể chàng vội vận công điều tức thì thấy lửa không thiêu đốt toàn thân nữa nhưng thần trí của chàng mơ mơ hồ hồ, vạn vật trước mặt bị phủ một màu đỏ máu. Tiếng tiêu rít lên chói tai, bốn

mươi lăm Hoạt thi cùng bổ xuống và lao tới với một tốc độ khó hình dung nổi. Đông Phương Thanh Vân chỉ nghe tiếng tiêu như từ một thế giới xa xăm nào vọng lại, chàng chỉ còn một ý nhiệm duy nhất là chiến thắng, mọi người chỉ thấy trong chớp mắt chàng đã dụng đủ tám chiêu "Giao Long chưởng" hai mươi bốn thức từ đầu đến cuối, không một ai còn nghe được gì nữa, thanh phong mãnh liệt xô tới khiến quần hùng các phái quan chiến ngoài trăm trượng phải thối lui mấy bước, bốn mươi lăm tên Hoạt thi biến mất không tông tích.
Đông Phương Thanh Vân tuy đứng sững giữa trường nhưng hai mắt đã nhắm nghiền tựa lão tăng nhập định.
Tích Thư Nhân cùng các môn hạ của Tam Bí vội lao tới, lại nghe thanh âm của Tích Thư Nhân vang lên hối hả :
- Hãy quây thành vòng tròn bảo vệ cho Thiếu chủ vận công trị thương.
Lúc này tiếng tiêu đã ngưng bặt, tứ bề im lặng như tờ, hết thảy mọi người quan chiến đều đứng ngẩn người không biết phải làm gì. Cừu Thế Dâm Oa sắc diện trắng bạch cũng đứng trơ như gỗ.
Hồi lâu, rất lâu sau bỗng tiếng reo vang trời bùng lên :
- Thiếu chủ đắc thắng rồi... Th **** Vô Khúc tái hiện.
- Võ công của Thiếu chủ cái thế thiên hạ.
Mỗi người hô reo tán tụng theo một cách khác nhau, thanh âm huyên náo hỗn loạn vang động một góc trời tựa thiên binh vạn mã xung trận đã đánh thức Đông Phương Thanh Vân, chàng từ từ mở mắt ngạc nhiên nhìn tứ phía một lượt, rồi như sực tỉnh, và ra lệnh :
- Thần Quan Tú Sĩ hãy theo ta, những người khác hãy lưu lại đợi.
Dứt lời chàng phi thân lao về phía Cừu Thế Dâm Oa. Thần Quan Tú Sĩ sau thoáng sửng sốt liền tung mình bám theo Đông Phương Thanh Vân sát gót. Tích Thư Nhân nét mặt lộ vẻ cực kỳ vui mừng, lẩm bẩm :
- Ban Nhược Mật La thần công Thiếu chủ đã luyện đủ mười thành hỏa hầu và đã có hơn hai trăm năm công lực, thực là chủ nhân của ta vậy.
Dứt lời Tích Thư Nhân quay lại nói :
- Thỉnh các vị thoái bộ.
Đông Phương Thanh Vân và Thần Quan Tú Sĩ lúc này đã dừng lại cách giường của Cừu Thế Dâm Oa một trượng. Đã nghe Đông Phương Thanh Vân cười lớn :
- Hẳn Tổng giáo chủ đã thấy rõ sự thực rồi? Bổn thiếu gia biết bảy đại môn phái có điều không phải đạo với ngươi phải không?
Cừu Thế Dâm Oa tuy tức giận nhưng sự thực đã bày ra trước mắt,

biết rằng khó thành tâm nguyện, lại nghe Đông Phương Thanh Vân hỏi trúng niềm đau bèn rít lên :
- Há chỉ có điều không phải, bổn lão nương thề không đội trời chung.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Lệnh tôn lệnh đường của Tổng giáo chủ thảm tử dưới kiếm của bảy môn phái, Thanh Vân cũng rất đau lòng, không trách Tổng giáo chủ thề tận diệt bảy đại môn phái.
Chàng dừng một chút đợi trả lời. Cừu Thế Dâm Oa gằn giọng :
- Vậy ngươi còn giúp chúng làm gì?
Đông Phương Thanh Vân thở dài :
- Cả tình lẫn lý Thanh Vân không nên nhúng tay vào, mà nên để Tổng giáo chủ quyết đấu một trường sanh tử với bảy phái, không thành công thì cũng trọn chữ hiếu, phải không?
- Đúng thế?
- Nhưng sự thực vẫn là sự thực, hành động này chẳng khác nào thiêu thân lao vào giết người của bảy đại môn phái để tế cho linh hồn tiên phụ tiên mẫu. Vài cái đầu bê bết máu được đặt trước phần mộ của lệnh phụ mẫu có lẽ sẽ an ủi cho Tổng giáo chủ trong nhất thời, nhưng vẫn không thể an ủi lệnh phụ mẫu dưới suối vàng. Thiết tưởng hiện tại bảy vị chưởng môn của bảy đại môn phái cùng tề tựu trước mộ phần của lệnh tôn phụ mẫu, chẳng những có thể sẽ thành huyền thoại của võ lâm mà còn có thể an ủi được song thân dưới cửu tuyền, phải không?
- Ngươi có thể...
- Điều này tại hạ có thể làm được, bảy vị chưởng môn là nhất đại tôn sư, biết sai nhận lỗi...
Lúc này bảy vị chưởng môn nhất tề đồng thanh :
- Đúng vậy, bổn phái thành ý tiếp nạp đề nghị của Thiếu chủ, nguyện sẽ công khai nhận lỗi để tế hồn cho lệnh song thân hàm oan nơi chín suối.
Đông Phương Thanh Vân liền thi lễ :
- Đa tạ các vị chưởng môn, Thanh Vân xin đáp tạ các vị thay Tổng giáo chủ.
Nói đoạn chàng từ từ quay lại nói với Cừu Thế Dâm Oa :
- Ý của Tổng giáo chủ thế nào?
Nét mặt Cừu Thế Dâm Oa lộ vẻ cảm kích :
- Các hạ đã phân xử công minh như vậy, tiểu nữ xin kính cẩn thay mặt linh hồn tiên phụ mẫu đáp tạ các hạ, ân đức này xin khắc cốt ghi tâm, đến chết không quên.
Đông Phương Thanh Vân nói :

- Điều tối quan trọng chính là mong người có tình trong thiên hạ đều thành quyến thuộc?
Thần Quan Tú Sĩ vừa nghe bất giác cúi đầu, trong lòng hoan hỉ.
Lại thấy Cừu Thế Dâm Oa mặt đỏ bừng, e thẹn cúi đầu.
Bỗng một tiếng tiêu cất lên đột ngột, thanh âm của tiêu rít lên, ghê rợn tựa hồ muốn xé rách trời đêm, khiến người nghe bất giác rùng mình mấy lượt. Cừu Thế Dâm Oa chợt biến sắc, la hoảng :
- Địa Mộ giáo...
Đông Phương Thanh Vân giật mình, lập tức nói :
- Quỷ Tinh Linh, mau theo tiếng tiêu tróc nã...
Quỷ Tinh Linh không đợi chàng dứt lời đã lao đi như chớp.
Lại thấy Cừu Thế Dâm Oa toàn thân run lên lập cập, lăn xuống giường cơ mặt co rút tựa hồ nội phủ thọ thương trầm trọng.
Tiếng tiêu lại rít lên, âm thanh liên miên bất tuyệt.
Đông Phương Thanh Vân vội nói :
- Tiêu Phụng Hoàng mau tiếp công lực cho Cừu Thế tiền bối, Thần Quan Tú Sĩ và Ca Vương lưu lại đây còn những người khác hãy mau truy tầm kẻ thổi tiêu.
Tiếng tiêu mỗi lúc một thêm cao vút, chói tai...
Cừu Thế Dâm Oa đã từ từ tỉnh lại, sắc diện trắng bệch, song mục thất thần, ánh mắt lộ đầy vẻ kinh hãi, nàng thở dài trầm trọng cất giọng thều thào :
- Thiếu chủ, đa tạ Thiếu chủ, tiểu nữ chẳng còn sống được bao lâu nữa rồi.
Đông Phương Thanh Vân hạ giọng :
- Chớ nhiều lời, hãy mau vận công điều tức trị thương.
Cừu Thế Dâm Oa thở dài :
- Tiểu nữ vô cùng cảm kích hảo ý của Thiếu chủ, những tưởng có thể cùng Ngô huynh sống tới đầu bạc răng long, nào ngờ... Ôi?
Tiểu nữ là phản đồ duy nhất của Địa Mộ giáo, đã ẩn lánh nhiều năm, chung cuộc cũng không thoát...
Đông Phương Thanh Vân trầm giọng :
- Tại hạ không tìn và lại muốn vận công trị thương.
Cừu Thế Dâm Oa lắc đầu :
- Chỉ vô ích, khi mới gia nhập Địa Mộ giáo, tiểu nữ đã buộc phải uống một viên độc dược gồm đủ một trăm loại độc dược trong thiên hạ, chỉ cần nghe thấy tiếng tiêu kia, lập tức kinh mạch đứt đoạn, bách độc phát tác xâm nhập lục phủ ngũ tạng, hiện tại tiểu nữ chỉ có một thỉnh cầu...
Cơ mặt Cừu Thế Dâm Oa co rút khủng khiếp, Đông Phương Thanh

Vân nói :
- Có yêu cầu gì xin cứ nói.
Cừu Thế Dâm Oa thều thào :
- Hãy đặt tiểu nữ lên giường...
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Thần Quan Tú Sĩ hãy bồng nàng đặt lên giường.
Lúc này Thần Quan Tú Sĩ mắt rưng rưng lệ, cúi xuống bồng Cừu Thế Dâm Oa lên.
Thiếu Lâm chưởng môn chắp tay niệm Phật hiệu nói :
- Cừu Thế thí chủ quay đầu lại đã thấy bến bờ, lão nạp đã đáp ứng, quyết không hối hận, việc siêu độ cho vong linh lệnh tôn lệnh đường sẽ được thực hiện.
Cừu Thế Dâm Oa nói :
- Tiện nữ đã hiểu lầm bảy đại môn phái, những mong các vị lượng thứ. Ngô huynh, muội được chết trong vòng tay của huynh là hạnh phúc vô biên...
Thần Quan Tú Sĩ lệ buôn lã chã, toàn thân run rẩy, nói không ra lời.
Cừu Thế Dâm Oa lại tiếp :
- Ngô huynh đừng đau lòng, hẹn gặp lại kiếp sau. Huynh hãy ghi nhớ một điều đừng gây cừu chuốc oán với Địa Mộ giáo, điều trọng yếu nhất là đừng trúng tên, nếu thấy mũi tên có đầu đỏ đuôi đen, thì phải tránh ngay, càng xa càng tốt... hãy hãy bảo trọng.
Giọng nói của Cừu Thế Dâm Oa mỗi lúc một yếu dần rồi tắt hẳn.
Thần Quan Tú Sĩ khẽ đặt Cừu Thế Dâm Oa xuống, đưa tay lên vuốt mắt cho nàng, cất giọng khàn đặc :
- Quay về Ma cung, an táng cho nàng.
Đám thuộc hạ của Ma cung và Quỷ lâm lặng lẽ cúi đầu bước đi, chẳng bao lâu đã đi mất, chỉ lưu lại một mình Thần Quan Tú Sĩ trong dạ xót lòng đau.
Canh năm đã hết, ánh bình mình quét sạch màn đêm tăm tối, vạn vật bừng tỉnh sau một giấc ngủ dài, một ngày mới sắp bắt đầu. Lúc này đã thấy Tích Thư Nhân tay xách một người phi thân tới trước mặt Đông Phương Thanh Vân, nói :
- Bẩm Thiếu chủ, đây chính là kẻ thổi tiêu.
Đông Phương Thanh Vân sực tỉnh, nhìn lên chỉ thấy một lão nhân lùn tịt, diện mạo cổ quái, tay cầm trúc tiêu đang nằm co dưới đất. Thần Quan Tú Sĩ từ từ quay lại, hữu chưởng đột nhiên vung lên rồi vỗ xuống ngực lão nhân, chỉ nghe một tiếng binh, máu thịt lập tức rải khắp mặt đất. Thần Quan Tú Sĩ lúc này mới giật mình, mặt biến sắc, vội quì xuống nói :

- Thỉnh Thiếu chủ trừng phạt?
Đông Phương Thanh Vân vội đỡ lấy Thần Quan Tú Sĩ, dịu giọng :
- Đừng kích động, hãy bình thân.
Thần Quan Tú Sĩ không chịu đứng lên, nói :
- Thần Quan Tú Sĩ tội đáng chết.
- Tội gì?
- Trong lúc sơ xuất đã giết chết kẻ thổi tiêu, khiến Thiếu chủ không thể điều tra tình hình của Địa Mộ giáo.
Đông Phương Thanh Vân thở dài, quay qua nói với Tích Thư Nhân :
- Tích Thư Nhân, hãy thuật lại sự tình cho ta hay.
Tích Thư Nhân vội đáp :
- Khi y bị thuộc hạ truy đuổi, đã tự cắn lưỡi rồi.
Đông Phương Thanh Vân lại cúi xuống đỡ Thần Quan Tú Sĩ đứng lên nói :
- Ngươi không hề có tội, nếu ở vào địa vì của ngươi ta cũng sẽ làm vậy. Hiện tại đau đớn không có ích gì. Ngươi tuy không thể khiến Cừu Thế Dâm Oa sống lại nhưng lại có thể báo huyết hải thâm cừu.
Thần Quan Tú Sĩ nắm lấy tay Đông Phương Thanh Vân nói :
- Đa tạ Thiếu chủ?

Trong phòng Phương trượng trên Thiếu Thất phong của Thiếu Lâm tự có năm người, họ chính là Đông Phương Thanh Vân, Thiếu Lâm chưởng môn Tuệ Không thiền sư, Thần Quan Tú Sĩ, Tích Thư Nhân và Tiêu Phụng Hoàng. Lúc này Đông Phương Thanh Vân nói :
- Xin hỏi, thiền sư có biết gì về Địa Mộ giáo không?
Tuệ Không thiền sư đáp :
- Lão nạp chỉ biết đó là một phái gồm năm môn, nhờ độc xà mà vang danh, nhưng mấy chục năm nay đã không xuất hiện trên giang hồ nữa.
Đông Phương Thanh Vân lại nói :
- Tích Thư Nhân, ngươi hãy kể lại tường tận việc tróc nã kẻ thổi tiêu.
Tích Thư Nhân vội đáp :
- Bẩm Thiếu chủ, khi thuộc hạ phi thân tróc nã, chỉ cảm thấy tiếng tiêu vẫn ở nguyên chỗ cũ không gần không xa, thuộc hạ bèn cùng các sư đệ thi triển khinh công lẳng lẳng tiếp cận, không lâu sau thì thấy người thổi tiêu. Khi thuộc hạ vừa xuất hiện, người thổi tiêu cũng đã phát hiện, lập tức thân hình y lao vút lên không, thân pháp của y chẳng phải tầm thường, vừa tung người đã lên cao hơn năm trượng,

lại nghe Thụ Thi sư đệ la lên “Tịnh Tà di bộ...” chúng thuộc hạ đồng thời cùng phi thân điểm huyệt bắt lấy y.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Tinh Tà di bộ thuộc môn phái nào?
- Bẩm Thiếu chủ đây là một tuyệt học của Cái bang.
- Cái bang là bang phái nào, sao ta chưa từng nghe qua?
- Hai mươi năm trước Cái bang là một đại bang, đệ tử có mặt khắp nơi trong thiên hạ, qua vài phen tạo loạn hiện tại đã mai một.
- Ngươi có đoán được kẻ thổi tiêu là ai không?
- Bẩm, theo thuộc hạ biết môn khinh công như vậy ắt hẳn phải là một trong năm trưởng lão của Cái bang.
Đông Phương Thanh Vân trầm tư hồi lâu, lại hỏi :
- Xin hỏi, thiền sư có biết tổng đàn của Cái bang ở đâu không?
- Lão nạp biết, tổng đàn Cái bang đóng tại Tế Nam phủ Di Lặc Phật miếu.
- Xem ra tại hạ phải tới đó một chuyến rồi. Tích Thư Nhân, ngươi có hoài nghi vì sao người nọ không xuất thủ?
- Thoạt đầu thuộc hạ cho rằng y còn có đồng bọn, nhưng sau vẫn không thấy động tịnh.
Đông Phương Thanh Vân thoáng chút trầm tư lại hỏi :
- Các vị có nghe rõ trước khi lâm chung. Cừu Thế Dâm Oa nói những gì không?
Mọi người cùng gật đầu, Đông Phương Thanh Vân lại tiếp :
- Nay Hận Thiên Nữ nhận chức Tổng giáo chủ, ngoài võ công cực cao ra lại còn mười hai nhân ma, Thiên Ma trận, Thiên Ma vũ...
Thiếu Lâm chưởng môn giật mình buột miệng :
- Thiên Ma vũ...
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc :
- Chẳng lẽ thiền sư...
Thiếu Lâm chưởng môn khẽ gật đầu :
- Phải, nếu Thiếu chủ không nói tới, thiếu chút nữa lão nạp quên mất...
- Thỉnh thiền sư hãy nói rõ.
Thiếu Lâm chưởng môn thần sắc lộ đầy vẻ kinh hãi, hạ giọng :
- Chừng hơn ba mươi năm trước, khi ấy lão nạp chưa vào Thiếu Lâm tự, trong một lần bôn tẩu giang hồ thì tới một hoang sơn, năm đó lão nạp chừng hai mươi tuổi nhưng cũng không hề biết sợ là cái gì, lúc ấy lão nạp bèn trèo lên một gốc cổ thụ, ẩn mình trong cành lá mà ngủ. Đến nửa đêm, lão nạp giật mình tỉnh giấc vì tiếng bước chân trầm trọng, nhìn xuống thì thấy có ba bóng người đang tiến lại gần.

Người đi đầu vận một đạo hắc bào, dài quét đất, đầu đội một vành khăn đen trùm lấy mặt chỉ lộ ra hai mắt với thần quang loang loáng, hai người đi sau một là thiếu nữ một là thiếu niên, cả hai đều hoá trang là thôn dân. Hắc bào nhân tới dưới gốc cây thì dừng lại từ từ quay người lại, trợn mắt nhìn hai người kia hồi lâu mới lạnh lùng nói :
- Cởi áo ra.
Cả hai người lập tức cởi bỏ y phục, hành động này khiến lão nạp cảm thấy vô cùng kỳ quái, đúng lúc ấy bỗng tiếng nhạc ai oán bi thương vang lên, lập tức hai cỗ xe ngựa theo tiếng nhạc phóng tới như bay, sau khi dừng lại có ba mươi mấy thiếu nữ bước xuống, mấy thiếu nữ này ăn vận rất kỳ quái đều là để trần nửa thân trên, chỉ khoác một tấm lụa mỏng. Khi ấy lãonạp không dám nhìn xem tiếp, nhắm nghiền mắt lại.
Đã nghe Hắc bào nhân lạnh lùng :
- Hiện tại hai người phải lưu tâm mà xem Thiên Ma vũ rõ chưa?
Không lâu sau tiếng nhạc ai oán lại vang lên...
Lão nạp vội dứt bỏ tạp niệm, vận công chống lại thanh âm ma quái nọ nên đã quên đi tất cả mọi sự xảy ra, bỗng nhiên một tiếng quát đánh thức lão nạp, đưa mắt nhìn lại, thấy một nam một nữ cùng lao về phía hắc bào nhân. Hắc bào nhân chỉ khẽ phẩy tay, hai người chợt đứng khựng lại, cùng ngã vật ra đất. Lại nghe hắc bào nhân nói :
- Các ngươi đừng vọng tưởng, tuy các ngươi đắc danh kiếm Lữ Tình hiệp trên giang hồ, nhưng với lão phu, các ngươi chẳng khác nào thường nhân. Nay các ngươi đã xem Thiên Ma vũ, võ công đã mất toàn bộ chiêu thức trước đây đều không thể nhớ được nữa, chỉ còn dư lại một chút nội lực mà thôi. Sau khi...
(mất 2 trang)
... phiền thiền sư xin cho xem các di cảo, cùng ghi chép của các Chưởng môn quí tự một lượt, có lẽ phát hiện được điều gì chăng.
Thiếu Lâm chưởng môn gật đầu, đứng lên rời khỏi Phương trượng.
Chẳng bao lâu sau, đã thấy Tuệ Không thiền sư bước vào nói :
- Tạp kỹ các đời Chưởng môn Thiếu Lâm tự ở đây, xin Thiếu chủ cứ tùy ý.

Hồi 14
Thiếu Lâm phản nghịch

Đông Phương Thanh Vân toàn thần quang chú lần giở từng trang ghi chép tất cả các sự kiện lớn nhỏ trong võ lâm từ gần một trăm năm trở lại, thời gian trôi qua, chẳng mấy chốc đã tới lúc lên đèn. Đột nhiên Đông Phương Thanh Vân quay lại nói :
- Tiêu cô nương và nhị vị tùy tòng hãy đi tuần khắp tòa phương trượng này, có lẽ đêm nay sẽ có việc phát sanh.
Ba người đồng thanh :
- Tuân lệnh Thiếu chủ.
Sau khi cả ba rời khỏi. Thiếu Lâm chưởng môn mới hỏi :
- Vì sao Thiếu chủ biết đêm nay sẽ có nguy biến?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Tại hạ chỉ là đề phòng mà thôi.
- Cứ cho là dự phòng nhưng phải có căn cứ?
- Đương nhiên, thiền sư từng nói rằng sự tình thiền sư đã trải qua lúc thiếu thời cách nay, ba bốn mươi năm, mà Cừu Thế Dâm Oa đã phản bội và trốn khỏi Địa Mộ giáo sáu mươi năm, có thể sống an toàn khoảng thời gian dài như vậy há chẳng phải chuyện lạ?
- Thiếu chủ nói rất có đạo lý, đây quả là kỳ tích.
- Nhưng kỳ tích lại kéo dài quá lâu, hơn nữa khi xưa Cừu Thế Dâm Oa xuất hiện trong giang hồ, quyến rũ nam nhân, luyện Thái Âm Bổ Dương, mà võ công lại dùng tuyệt học Âm Dương thủ của Địa Mộ giáo, mà...
- Hãy khoan, Thiếu chủ nói rằng tuyệt học của Địa Mộ giáo là Âm Dương thủ, phải không?
- Đúng vậy, chẳng lẽ thiền sư biết căn nguyên?
- Có biết sơ qua, Thiếu chủ nói hết rồi, lão nạp sẽ nói.
Đông Phương Thanh Vân lại tiếp :
- Vì Cừu Thế Dâm Oa có thể trốn tránh sáu mươi năm, hơn nữa lại cả gan dùng độc môn tuyệt học của Địa Mộ giáo, nên tại hạ thấy có hai điều đáng ngờ. Thứ nhất: Địa Mộ giáo thực có ý trừng phạt phản đồ, song không thể hạ thủ, nguyên nhân có thể là khi xưa gia phụ đã lưu tâm đến việc này, nếu chẳng may sơ xuất thì hậu quả sẽ khó lường. Thứ hai: Địa Mộ giáo muốn lợi dụng sự cừu hận của Cừu Thế

Dâm Oa để đối phó với bảy đại môn phái nên đã để mặc Cừu Thế Dâm Oa tự ý hành sự, sau khi song phương đã sức tàn lực kiệt, Địa Mộ giáo sẽ xuất hiện, thu thập tàn cục, thực hiện mưu đồ bá chủ võ lâm, thiền sư thấy tại hạ suy đoán thế nào?
- Cao luận, cao luận?
- Lại nói tới sự tình xảy ra hồi sáng hôm nay khi thấy Cừu Thế Dâm Oa muốn hợp tác với chúng ta, Địa Mộ giáo bèn phái người tới hạ thủ, từ điều này lại có thể biết thêm rằng Địa Mộ giáo chỉ e ngại Cừu Thế Dâm Oa sẽ tiết lộ bí mật của Địa Mộ giáo và hiện tại thực lực của Địa mộ giáo đã quá đủ, chẳng cần phải lợi dụng Cừu Thế Dâm Oa làm gì. Nay lại nói về việc vì sao đêm nay sẽ có người tới đây. Nguyên nhân thực rất giản đơn, Địa Mộ giáo đã thấy võ công của bảy đại môn phái cùng môn hạ của Tam Bí, do vậy ắt sẽ phái người tới dọ thám thực hư.
- Nếu vậy lão nạp phải đi phân phó cho chúng đệ tử biết mà lưu tâm phòng bị mới được.
- Thiền sư, hãy khoan?
- Vì sao?
- Cừu Thế Dâm Oa trước khi chết có nói rằng Địa Mộ giáo có tay chân ở khắp nơi chỉ e...
- Lẽ nào... lẽ nào Thiếu chủ...
- Xin thiền sư lượng thức, giả thiết của tại hạ không hẳn đã vô lý, đặc biệt là môn đồ của quí phái quá nhiều, hay dở, tốt xấu khó phân.
- Thiếu chủ nói cũng đúng, môn hạ của bổn phái quá nhiều, khó mà dám chắc rằng tất cả đã trung thành, lão nạp đã biết phải làm gì rồi.
Màn đêm buông phủ bao trùm khắp vạn vật, đêm đã canh hai, Tiêu Phụng Hoàng bước vào phương trượng nói :
- Xin hỏi Thiếu chủ, nếu có người lẻn vào phòng phương trượng thì chúng tì nữ phải làm sao?
Đông Phương Thanh Vân trầm tư hồi lâu :
- Nếu phát hiện tông tích địch nhân hãy truyền âm nhập mật cho ta hay, vô luận thế nào cũng không được sơ xuất.
Tiêu Phụng Hoàng khẽ dạ một tiếng quay gót theo sau.
Thời gian lặng lẽ trôi theo từng trang ghi chép qua các đời Chưởng môn của Thiếu Lâm. Thiếu Lâm phái lưu truyền tới nay đã trải qua mấy mươi đời Chưởng môn, mỗi đời Chưởng môn bất luận là sự lớn hay nhỏ trong môn phái hay trong khắp thiên hạ, đều có ghi chép lại cẩn thận. Cho tới lúc này Đông Phương Thanh Vân và Thiếu Lâm chưởng môn mới xem được một phần ba những ghi chép, nhưng hai người vẫn tập trung tinh thần lần giở từng trang. Bỗng bên tai Đông

Phương Thanh Vân khẽ vang lên tiếng Tiêu Phụng Hoàng :
- Bẩm Thiếu chủ, có hai người xuất hiện.
Đông Phương Thanh Vân vội dùng truyền âm nhập mật nói với Thiếu Lâm chưởng môn.
- Thiền sư, người của Địa mộ giáo tới, xin lưu ý?
Đoạn chàng lại cất giọng sang sảng :
- Thiền sư, đêm đã khuya, chúng ta tạm dừng ở đây ngày mai lại coi tiếp.
Thiếu Lâm chưởng môn lập tức hiểu, nói :
- Được.
Dứt lời, Thiếu Lâm chưởng môn bèn tắt hết đèn đuốc trong phòng phương trượng song cả hai vẫn ngồi lại chờ đợi.
Quả nhiên một lát sau đã thấy hai bóng đen lướt vào phòng phương trượng, khinh công của hai người này cực cao, lướt đi chân không chấm đất, đáp xuống không gây tiếng động. Chỉ thấy cả hai đều vận hắc bào dài quét đất, mặt bịt kín bằng vải đen.
Đông Phương Thanh Vân không chút chậm trễ, quát khẽ một tiếng phi thân lao tới đứng chận trước mặt hai bóng đen, Thiếu Lâm chưởng môn cũng đứng lên, trong nháy mắt ánh đèn đuốc đã sáng lòa. Một trong hai hắc bào nhân vừa thấy ánh lửa lóe lên thì lộ vẻ kinh khủng, thân hình bỗng bay lên lao ra ngoài. Đông Phương Thanh Vân quát :
- Bắt lấy hắn?
Hắc bào nhân còn lại vẫn đứng sừng sững tựa hồ đã dự liệu trước được sự biến.
Phía ngoài cửa sổ khẽ vang lên một tiếng hự, tiếp đó là tiếng thân xác trầm trọng rơi xuống. Lúc này hắc bào nhân mới cất giọng lạnh lẽo :
- Không hổ danh hậu nhân của Tam Bí, các hạ quả nhiên liệu sự như thần.
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt :
- Các hạ quá khen, không dám, không dám?
- Các hạ đừng đắc ý, người tới chẳng thiện người thiện chẳng tới, các hạ có biết bổn tòa tới làm gì không?
- Tại hạ đang muốn thỉnh giáo.
Hắc bào nhân từ tốn rút một vật trong tay áo ra nói :
- Phụng tặng vật này, tiếp lấy...
Lời còn chưa dứt đã thấy hắc bào nhân cung tay ném vật kia về phía Đông Phương Thanh Vân, vừa thấy vật này là một mũi phi tiêu đầu đỏ đuôi đen, Đông Phương Thanh Vân khẽ cười nhạt định đưa tay

đón lấy thì sực nhớ lời cảnh cáo của Cừu Thế Dâm Oa : “Nếu thấy mũi phi tiêu đầu đỏ đuôi đen thì hãy tránh mau.”
Nghĩ vậy chàng bèn lắc người tránh khỏi mũi phi tiêu. Hắc bào nhân vẫn đứng im bất động, vì y biết lúc này cạm bẫy đã giăng khắp chốn, cho dù y có thể thoát khỏi phương trượng thì cũng khó bề rời khỏi Thiếu Lâm tự. Đông Phương Thanh Vân sau khi thoát khỏi mũi phi tiêu bèn quát :
- Ngươi tới đây chỉ muốn vậy sao?
Hắc bào nhân cười gằn :
- Bổn tòa chuyển lời của tệ giáo Giáo chủ tới bảy đại môn phái và hậu nhân của Tam Bí rằng trong vòng nửa năm nữa Địa Môn giáo sẽ thống trị võ lâm và các vị Chưởng môn của bảy phải sẽ làm hộ pháp, Tam Bí sẽ là tam lão.
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt :
- Các hạ giữ chức vị gì trong Địa Mộ giáo?
- Bổn tòa là một trong số hai mươi bốn người của đội cảm tử.
- Còn người cùng đi vừa rồi?
- Y chỉ là tiên phong.
- Các vị đã hoàn thành nhiệm vụ chưa?
- Chưa, nhưng nói hay không cũng vậy, chỉ e các hạ nghe xong té xỉu.
- Khỏi cần kéo dài thời gian, hãy nói đi.
- Bổn giáo Giáo chủ có ý mời các hạ tới Phân đà của Địa Mộ giáo một chuyến.
- Được lắm, xin hỏi tại đâu, khi nào?
- Đêm mai các hạ hãy tới Tà Dương Lâm tại Khai Phong phủ, sẽ có người đưa đi.
Bổn tòa đã hoàn thành sứ mạng...
Đông Phương Thanh Vân biết hắc bào nhân sau khi xong nhiệm vụ nếu không thể đào thoát, ắt sẽ tự sát nên chàng không để y dứt lời, vội lắc mình lao tới, nhanh điểm vào hai đại huyệt Chương môn, U môn. Hắc bào nhân thấy vậy cả kinh búng người lộn ngược ra sau. Đông Phương Thanh Vân như bóng theo hình giữ nguyên công thế, hắc bào nhân vừa ổn trọng cước bộ đã cảm thấy hai luồng kình phong lạnh lẽo phóng tới, lập tức toàn thân tê dại, ngã vật ra đất. Đông Phương Thanh Vân thuận thế hớt lấy tấm vai che mặt của y, cùng lúc ấy một bóng đen lướt vào phòng phương trượng, nói :
- Bẩm Thiếu chủ, đã bắt được kẻ vừa rời khỏi đây.
Thiếu Lâm chưởng môn vừa thấy hai người này mặt biến sắc, toàn thân run rẩy.

Thì ra người vừa lướt vào phòng phương trượng chính là Tích Thư Nhân, còn hắc bào nhân nọ chính là Viên Minh, sư đệ của Thiếu Lâm chưởng môn, còn người bị Đông Phương Thanh Vân điểm huyệt chính là Bạch Phát Tửu Cái, chưởng lão của Cái bang.
Đông Phương Thanh Vân hạ giọng :
- Tích Thư Nhân, xin hãy lui ra...
Thiếu Lâm chưởng môn vội nói :
- Hãy khoan...
Tích Thư Nhân vội cung tay nói :
- Chưởng môn có điều chi phân phó?
Thiếu Lâm chưởng môn nói :
- Tích Thư thí chủ hãy ở lại đây, lão nạp có điều muốn nói. Mời Thiếu chủ hãy ngồi xuống rồi nói.
Sau khi ai nấy đã an tọa, Thiếu Lâm chưởng môn nói :
- Lão nạp thực lấy làm lo sợ cho toàn thể võ lâm sắp tới hồi nguy cấp.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Thỉnh thiền sư hãy nói rõ lai lịch của hai hắc bào nhân này.
Thiếu Lâm chưởng môn nói :
- Thấy hai người này, lão nạp thực kinh tâm động phách, họ chính là những nhân vật có tiếng tâm trong võ lâm, một người là Viên Minh sư đệ của lão nạp, người còn lại chính là trưởng lão của Cái bang, xin Thiếu chủ hãy nể mặt lão nạp cùng thể lượng đức hiếu sanh, bất kể họ thuộc phái nào có huyết cừu ra sao xin hãy tha họ ra.
Đông Phương Thanh Vân khẽ gật đầu, đứng lên tiếng về phía hai hắc bào nhân giải khai huyệt đạo cho họ rồi nói :
- Thụ Thi Chiêu Hồn, hãy tiễn hai vị này rời khỏi Thiếu Lâm tự.
Hai hắc bào nhân đứng lên mặt lộ vẻ ngạc nhiên, mắt không rời Đông Phương Thanh Vân và Thiếu Lâm chưởng môn. Lại nghe Thiếu Lâm chưởng môn thở dài :
- Xin hai vị cứ tùy tiện, lượng thứ cho lão nạp không thể tiễn khách.
Hắc bào nhân trọc đầu bỗng quì mọp xuống khóc rống lên, Đông Phương Thanh Vân nói :
- Tại hạ biết hai vị vì nhất thời sơ suất mà bị Địa Mộ giáo lợi dụng nên phải làm việc này, nếu có được tại hạ tha cho đi, ắt cũng không chốn nương thân. Có lẽ hai vị nên tạm thời lưu lại Thiếu Lâm tự để bảo toàn tánh mạng.
Bạch Phát Tửu Cái chợt thở dài :
- Bọn ta há phải hạng sợ chết?
Thiếu Lâm chưởng môn khẽ gật đầu :

- Điều này lão nạp biết, vì không thể lưu khách, đành tiễn khách mà thôi. Viên Minh, ngươi đã bị Thiếu Lâm trục xuất khỏi môn phái, từ nay về sau sư đệ làm gì cũng không quan hệ tới Thiếu Lâm, hãy mau rời khỏi đây đi.
Bạch Phát Tửu Cái bỗng hỏi :
- Các người vì sao lại thả hổ về rừng?
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Không phải, hai vị chỉ là những kẻ thừa hành, cũng như Cừu Thế Dâm Oa vậy, đều có những bí mật để Địa Mộ giáo giáo biết được mà lợi dụng.
Bạch Phát Tửu Cái nói :
- Dường như các hạ rất am tường về Địa Mộ giáo?
- Không, tại hạ chỉ suy đoán qua lời nói mà thôi.
- Các hạ có muốn biết nội tình của Địa Mộ giáo không?
- Rất muốn, song lại không thể do hai vị mà biết.
- Vì sao?
- Vì tại hạ lo thay cho hai vị, các vị không thể hoàn thành nhiệm vụ, tội đã chẳng nhỏ, nếu lại tiết lộ bí mật của Địa Mộ giáo há chẳng...
Bạch Phát Tửu Cái tiếp lời :
- Lão phu đã khó tránh tử tội rồi?
Đông Phương Thanh Vân biến sắc :
- Vậy cần phải làm sao đây, đã rời khỏi Thiếu Lâm tự và bước vào tử lộ, vì sao không tạm lưu lại đây, tại hạ tự tin có thể bảo toàn tính mạng cho hai vị.
Lúc này Viên Minh thiền sư xen vào :
- Bẩm Chưởng môn sư huynh, đại ân đại đức của sư huynh khiến đệ đến chết không quên, nhưng đệ đã uống độc dược của Địa Mộ giáo, trong vòng ba giờ nếu không có giải dược, chất độc sẽ phát tác mà chết.
Thiếu Lâm chưởng môn vô cùng khích động :
- Sư đệ vì sao đệ có thể khinh suất như vậy.
Viên Minh thiền sư lắc đầu :
- Trước khi gia nhập Thiếu Lâm đệ đã là môn hạ của Địa Mộ giáo.
Bạch Phát Tửu Cái cũng nói :
- Lão phu cũng vậy, cả hai người lão phu đều là gian tế của Địa Mộ giáo.
Viên Minh lại nói :
- Sau khi gia nhập Thiếu Lâm, đệ muốn vì Địa Mộ giáo mà gây ra những sự kinh thiên động địa, nào ngờ khi được tiên sư khai tâm mới hiểu rằng đệ quá xấu xa...

Bạch Phát Tửu Cái vừa định tiếp lời, Đông Phương Thanh Vân bỗng ồ lên một tiếng nói :
- Thời gian đã cận kề, chúng ta hãy nên bức khí độc trong người ra, hai vị thấy thế nào?
Viên Minh thiền sư vội nói :
- Không thể...
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Vì sao?
Bạch Phát Tửu Cái đáp :
- Độc dược đã xâm nhập lục phủ ngũ tạng, nếu dùng chân khí để bức độc dược thì lợi bất cập hại, độc dược phát tác càng sớm hơn mà thôi.
- Lẽ nào không có thuốc chữa được sao?
- Không, ngoài giải độc đan do Địa Mộ giáo tự chế ra không còn một giải dược nào khác.
Dứt lời Bạch Phát Tửu Cái bước tới ngồi xuống một tấm bồ đoàn rồi tiếp :
- Mời các vị cùng ngồi xuống rồi lão phu sẽ nói tường tận.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Nói gì thì cũng phải để sau khi đã giải độc cho hai vị cũng không muộn.
- Tiểu huynh đệ, lão phu hiểu tâm ý của tiểu huynh đệ, hãy hỏi thử Thiếu Lâm chưởng môn thì sẽ rõ.
Đông Phương Thanh Vân ngơ ngác quay lại chỉ thấy Thiếu Lâm chưởng môn không ngớt lắc đầu thở dài, rồi nói :
- Thiếu chủ, xin hãy ngồi xuống.
- Vì sao?
- Thiên lực vô biên, nhân lực khó vãn hồi.
Đông Phương Thanh Vân thất vọng ngồi xuống. Lúc này Tích Thư Nhân và Thụ Thi Chiêu Hồn cúi người nói :
- Bẩm Thiếu chủ, chúng tùy tòng đồng xin thối lui.
Đông Phương Thanh Vân đành khẽ gật đầu, hai người vội bước ra khỏi phương trượng thất. Lại nghe Bạch Phát Tửu Cái nói :
- Lần này Địa Mộ giáo phái lão phu tới đây, lão phu không thể chối từ nên miệng thì vâng dạ đáp ứng mà lòng đã có kế hoạch, sau khi đột nhập vào đây sẽ để Thiếu chủ cùng Thiếu Lâm chưởng môn thủ thắng, vì Thiếu Lâm chưởng môn biết lão phu nên ắt sẽ kinh ngạc do vậy sẽ thông báo cho toàn bộ bảy đại môn phái phải đề cao cảnh giác.
Thiếu Lâm chưởng môn hạ giọng :

- Việc này, Thiếu chủ sớm đã đoán ra, nhưng lão nạp không tin mà thôi.
- Nay lão phu sẽ nói rõ mọi sự. Địa Mộ giáo từ khi sáng lập tới nay đã trải hai trăm năm, mục đích chẳng phải chỉ xưng bá võ lâm mà thôi, nói thẳng ra Địa Mộ giáo không hề có võ công tuyệt học, chỉ là dùng độc mà xưng hùng thôi. Đã không có võ công mà muốn tranh hùng võ lâm thực là vọng tưởng, do vậy mới ra sức chuẩn bị lực lượng dùng độc để bức người khiến họ mất đi hồn tính, do thế trên võ lâm có rất nhiều vị dị nhân dị sĩ bị Địa Mộ giáo uy hiếp, hiện tại lực lượng đã vững mạnh, đang triển khai thế tranh bá võ lâm.
Tửu Cái dừng một chút rồi hỏi :
- Đông Phương Thiếu chủ có biết Tam Bí cùng Địa Mộ giáo thề không đội trời chung không?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Tại hạ không biết.
- Lệnh đường chính là môn đồ của Địa Mộ giáo hơn nữa đã uống Xà Tâm đan, nếu nghe tiếng tiêu thì sẽ chết tựa như Cừu Thế Dâm Oa vậy.
Đông Phương Thanh Vân cả kinh :
- Thật ư?
Tửu Cái gật đầu :
- Đúng vậy, lệnh đường, lão phu, Cừu Thế Dâm Oa đều là người của cảm tử đội, chỉ là Cừu Thế Dâm Oa làm phản trước, lệnh đường làm sau mà thôi.
Lúc này Tích Thư Nhân bước vào :
- Bẩm Thiếu chủ đó là nghĩa mẫu chứ không phải thân mẫu của Thiếu chủ.
Tửu Cái ngạc nhiên :
- Thì ra là nghĩa mẫu của Thiếu chủ.
Đông Phương Thanh Vân vội hỏi :
- Xin hỏi nghĩa mẫu của tại hạ hiện giờ ra sao?
Tửu Cái tiếp :
- Lão phu quả không rõ, nay xin hỏi Thiếu chủ, vì sao Thiếu chủ không gấp muốn biết nội tình của Địa Mộ giáo mà lại gấp muốn cứu mạng của lão phu?
- Tánh mạng của hai vị đang nguy cấp, mà nội tình của Địa Mộ giáo sau khi tại hạ tới Phân đà của Địa Mộ giáo thì cũng có thể biết được rồi.
- Thiếu chủ muốn đi thực sao? Không nên, đó là gian kế?
- Nam tử hán đầu đội trời chân đáp đất, xông vào rừng đao bể kiếm

có chi đáng kể, chúng đã dám hẹn ta thì ta sợ gì mà không đi.
- Xin hãy nghe lời lão phu, Địa Mộ giáo thủ đoạn vô cùng độc hiểm khiến người khó đề phòng, Thiếu chủ không nên coi thường, nếu có mệnh hệ gì võ lâm chánh nghĩa há chẳng phải mất người đứng đầu sao?
- Tiền bối quá khen, điều trọng yếu là các vị không còn cách nào giải độc nữa ư?
- Phải, hiện tại cần phải nói tới nội tình của Địa Mộ giáo rồi. Địa Mộ giáo ngoài tổng giáo đường ra còn có bảy Phân đà đặt khắp nơi, lão phu thuộc về Phân đà Trung Nguyên.
Trung Nguyên phân đà có một chủ nhân, bên dưới phân làm Tám Đồ, Ngũ Nữ, Thất Sát, Cửu Kim Cương, Thập Nhị Tiền Phong, Nhị Thập Tứ cảm tử, Viên Minh thiền sư thuộc về Tiền Phong, lão phu thuộc Cảm Tử đội.
Thập nhị Tiền Phong và Nhị thập tứ Cảm Tử đã xâm nhập các môn phái trong thiên hạ Trung Nguyên, mọi người không được biết nhau. Lão phu và Viên Minh cùng lớn lên trong Địa Mộ giáo, đến năm hai mươi tuổi đã được huấn luyện thành những kẻ vô cùng giảo hoạt, gian trá, sau bị phái đi xâm nhập vào Thiếu Lâm và Cái bang. Khi rời khỏi Phân đà thì bị bịt mắt nên không rõ Phân đà đóng ở nơi nào. Tất cả những điều lão phu biết chỉ có vậy mà thôi.
Thiếu Lâm chưởng môn hỏi :
- Các vị cùng lớn lên tại Địa Mộ giáo, vậy cùng thời có cả thảy bao nhiêu người?
Tửu Cái đáp :
- Hai người chúng tôi được tách riêng, không được rời khỏi nơi ở nửa bước nên hoàn toàn không biết mọi sự xảy ra xung quanh.
Thiếu Lâm chưởng môn thở dài :
- Hai vị đã nói hết nội tình của Địa Mộ giáo, mà thời gian ba giờ đã sắp hết, chẳng lẽ không lo gì sao?
Viên Minh thiền sư đáp :
- Sau khi nhận lệnh, đệ vốn muốn tìm ngay một nơi thâm sơn cùng cốc để tự sát, sau được Tửu Cái nói rằng nên chết trong Thiếu Lâm tự mới gượng đáp ứng, nào ngờ khi gặp sư huynh thì vô cùng hổ thẹn nên vượt qua cửa sổ mà đi.
Dứt lời Viên Minh thiền sư cùng Bạch Phát Tửu Cái không hẹn, mà cùng cất cao hữu thủ vỗ xuống Thiên Linh cái tự vận.
Đông Phương Thanh Vân và Thiếu Lâm chưởng môn muốn cứu cũng không kịp, thấy hai người chết quá thê thảm, Thiếu Lâm chưởng môn bèn sai người tẩm liệm thi thể đoạn nói :

- Chúng ta phải cử hành lễ tế thực long trọng.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Đúng vậy, tuy họ là gian tế của Địa Mộ giáo, nhưng cuối cùng vẫn vì võ lâm chính nghĩa mà tận trung, nói rõ mưu đồ của Địa Mộ giáo.
Khi mọi người đã đi hết chỉ còn Đông Phương Thanh Vân và Thiếu Lâm chưởng môn lưu lại, hai người im lặng ngồi hồi lâu, Thiếu Lâm chưởng môn chợt nói :
- Trong Thiếu Lâm tạp kỷ không hề ghi lại sự này.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu :
- Do đó có thể biết Địa Mộ giáo vô cùng bí ẩn, hiện tại trong bảy đại môn phái đều đã có người của Địa Mộ giáo.
- Đúng vậy, xin hỏi Thiếu chủ, chẳng hay Địa Mộ giáo thực đã đủ lực lượng rồi sao?
- Chính thế, vì vậy tại hạ mới quyết định tự thâm nhập Địa Mộ giáo, để xét rõ thực hư.
Thiếu Lâm chưởng môn trầm ngâm hồi lâu rồi nói :
- Thiếu chủ vì sao không phái một vị tùy tòng thay Thiếu chủ tới Phân đà của Địa Mộ giáo?
- Tại hạ tâm ý đã quyết, không muốn thay đổi.

Tà dương lầu tại phủ Khai Phong dưới ánh chiều tà càng tăng thêm vẻ âm u, cổ quái. Đông Phương Thanh Vân sau khi bước vào Tà Dương lầu bèn chọn một bàn kế gần cửa mà ngồi, đưa mắt nhìn xuống đường thì thấy người qua kẻ lại tấp nập. Không lâu sau đã thấy một thiếu nữ yểu điệu bước vào tửu lầu, nàng vận bạch y, dung mạo xinh đẹp. Đông Phương Thanh Vân vừa thấy nàng thì vô cùng kinh ngạc. Bạch y thiếu nữ chẳng phải ai khác mà chính là Tuệ Mẫn, vẻ mặt của nàng sau khi bước vào tửu lầu hàm chứa đầy sắc u sầu tựa hồ tâm sự trùng trùng nhưng vừa thấy Đông Phương Thanh Vân chỉ khẽ kêu một tiếng “Ca ca”, rồi tiến lại. Đông Phương Thanh Vân gặp Tuệ Mẫn thì rất vui mừng, chàng vốn rất có hảo cảm với nàng, bèn đứng lên nghênh tiếp, nói :
- Đã lâu không gặp, chẳng hay tiểu muội có bình an không?
Tuệ Mẫn cũng hỏi :
- Gần đây ca ca khỏe chứ?
Đông Phương Thanh Vân gật đầu, mắt nhìn thẳng vào Tuệ Mẫn. Xa nhau không lâu mà Tuệ Mẫn đã khác hẳn, nàng nay đã rõ là một thiếu nữ khuê các, bất giác chàng buột miệng :

- Tiểu muội càng lớn càng đẹp.
Tuệ Mẫn đỏ bừng hai gò má, cúi đầu không nói. Im lặng hồi lâu, Tuệ Mẫn hỏi :
- Ca ca tới đây làm gì? Kỳ thực ca ca có gấp cũng vô dụng.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Vì sao? Chẳng lẽ muội cho rằng ca ca tới đây để chơi sao?
- Vậy ca ca tới làm gì?
- Tới đợi người.
- Đợi ai?
- Cừu nhân.
- Ồ Đông Phương Thanh Vân thấy Tuệ Mẫn ngạc nhiên bèn cười :
- Như vậy muội đà minh bạch chưa?
Tuệ Mẫn hỏi :
- Chẳng lẽ ca ca gặp hiểm nạn?
- Có lẽ.
- Nghe nói ca ca có mấy người nô bộc tâm phúc, họ đâu?
- Họ không phải nô bộc, họ đang có việc riêng cần làm. Mà muội tới đây làm gì?
- Muội tới kiếm người.
- Kiếm ai?
- Gia phụ.
- Ồ? Lệnh tôn là vị nào?
- Thiên hoang Vương Thạch An.
- Ồ? Muội quả là nhi nữ của Vương Thạch An rồi.
Lúc này một vành trăng sáng đã treo nghiêng nơi góc trời, đã tới giờ hẹn của Địa Mộ giáo. Đông Phương Thanh Vân và Tuệ Mẫn vẫn tiếp tục trò chuyện. Tuệ Mẫn hỏi :
- Ca ca ước hẹn với cừu nhân vào lúc nào thì gặp?
- Lúc lên đèn.
- Vậy thì đã tới rồi. Ca ca thế đơn lực bạc, đối phương là nhân vật thế nào?
- Chúng ta đừng nói về chuyện này nữa được không?
Tuệ Mẫn gật đầu nói :
- Có lẽ ca ca không biết, khi muội hay rằng gia phụ chính là Thiên Hoang Đế Quân thì muội thay đổi hoàn toàn quan niệm về ca ca.
- Thay đổi điều gì?
- Nếu không có ca ca, gia phụ đã sớm bỏ mạng dưới tay di nương rồi. Hừ, có một ngày, muội sẽ tự tay trả mối thù này, muội còn biết ca ca chính là nhi tử của đại di nương và cũng là ca ca của muội.
- Sai rồi.

- Vì sao?
- Đại di nương của muội không phải là mẫu thân của ta. Hiện tại ca ca xin muội đừng nói đến những sự liên quan tới ân oán tình cừu nữa. Chúng ta hãy ngồi im lặng thì hơn.
Cùng lúc ấy Đông Phương Thanh Vân phát hiện nơi cửa lầu một thanh y thiếu niên vừa xuất hiện, thiếu niên tướng mạo thanh tú, bước vào tửu điếm bèn đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi dừng lại tại bàn của Đông Phương Thanh Vân. Thanh y thiếu niên bèn cất bước lại cung tay nói :
- Chẳng hay các hạ là Đông Phương Thanh Vân phải không?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Đúng vậy, huynh đài có điều chi chỉ giáo?
Thanh y thiếu niên vội nói :
- Tại hạ theo ước hẹn mà tới.
- Huynh đài là người của Địa Mộ giáo?
- Đúng vậy, tại hạ tới thỉnh các hạ tới thăm tệ Phân đà một chuyến, chẳng hay ý các hạ thế nào?
- Được, phiền huynh đài chỉ đường.
Nói rồi Đông Phương Thanh Vân bèn quay lại hỏi Tuệ Mẫn :
- Có người nào cùng đi với tiểu muội không?
Tuệ Mẫn đáp :
- Có Hoàng Phô thư thư.
- Vậy thì tốt lắm, hãy đi kiếm Hoàng Phô thư thư, kiếm được rồi thì mau trở về Ma cung, giang hồ hiểm ác đa đoan muội không thể tự ý bôn tẩu.
- Nhưng, ca ca..
- Một tháng nữa ca ca sẽ đến tìm muội, đưa muội đi tìm lệnh tôn.
- Thực không?
- Ca ca đâu dám gạt muội, hãy đi mau đi.
- Được, muội đi, nhưng ca ca...
- Ca ca sẽ tự bảo trọng, muội cứ an tâm.
Tuệ Mẫn mắt rưng rưng lệ, lẳng lẽ cúi đầu rời khỏi Tà Dương lầu.
Đợi khi nàng đã đi xa, Đông Phương Thanh Vân thở dài nói :
- Huynh đài, chúng ta đi thôi Thanh y thiếu niên gật đầu, đi trước dẫn đường. Trước mặt Tà Dương lầu đã đậu sẵn một cỗ xe tứ mã, Đông Phương Thanh Vân đưa mắt nhìn thì thấy xa phu là một hán tử trung niên thần thái vô cùng siêu thoát, chàng thầm nghĩ :
“Thiên hạ làm sao lại có người dung mạo siêu thoát đến vậy?”
Nghĩ thế chàng càng không dám khinh suất. Lại nghe thanh y thiếu niên nói :

- Đông Phương công tử, mời lên xe.
Đông Phương Thanh Vân cười lớn, cất bước leo lên, sau khi ngồi xuống đã thấy thanh y thiếu niên đã ngồi cạnh từ bao giờ. Điều kỳ quái hơn nữa là thiếu niên lại tỏa ra mùi mê hương đến say lòng.
Đông Phương Thanh Vân chột dạ thầm nhủ :
"Chẳng lẽ y là nữ nhân?"
Lúc này xa phu đã ra roi quất ngựa khởi hành.
Đã nghe thanh y thiếu niên cười nói :
- Các hạ quả là có diễm phúc lọt vào mắt xanh của Ma cung Thiếu cung chủ.
Đông Phương Thanh Vân lòng đã có chuẩn bị, bèn nói :
- Không dám, không dám.
Thanh y thiếu niên lại nói :
- Các hạ có biết bổn giáo thỉnh các hạ tới Phân đà là có ý gì không?
- Tại hạ đang muốn thỉnh giáo.
- Nhưng phải có điều kiện.
- Điều kiện thế nào?
- Chỉ cần các hạ trả lời được hai câu hỏi, tại hạ sẽ lập tức phụng cáo.
Đông Phương Thanh Vân cười lớn :
- Có nói hay không, tại hạ chẳng lưu tâm, nếu huynh đài hỏi, xin cứ tùy ý.
- Vậy câu thứ nhất xin hỏi các hạ có biết thân phận của tại hạ không?
- Ha ha... cô nương là nữ nhân giả trang nam, trong Địa Mộ giáo Trung Nguyên phân đà có thân phận là Tam ti hoặc Ngũ nữ.
Thanh y thiếu niên kinh ngạc :
- Các hạ kiến thức thật quảng bác? Câu thứ hai: Địa Mộ giáo lần này ước hẹn các hạ tới Trung Nguyên phân đà là có ý tốt hay ý xấu?
Đông Phương Thanh Vân thoáng chút ngạc nhiên, chàng cười nhạt :
- Là thiện hay ác, bổn thiếu gia cũng đều phải ứng phó.
- Không thể trả lời sao?
- Đương nhiên là chẳng phải thiện ý.
- Câu đáp này sai rồi, vì là thiện ý, bổn giáo mời các hạ tới Trung Nguyên phân đà, chính vì do sự muốn thương lượng, các hạ thấy sao?
- Không may, bổn thiếu gia cùng Địa Mộ giáo đã thề không đội trời chung rồi.
- Thật ư?
Cỗ xe dừng lại, thanh y thiếu nữ nói :
- Các hạ, mời chuyển xe...
Đông Phương Thanh Vân thản nhiên bước xuống, đưa mắt quang

sát tứ bề chỉ thấy nơi đây là chốn hoang sơn, thảo mộc um tùm không thể nhận ra là nơi nào được.
Sau khi thanh y thiếu nữ xuống xe, cỗ xe tứ mã chỉ trong nháy mắt đã đi mất hút.
Đông Phương Thanh Vân vẫn lạnh lùng đứng im, thanh y thiếu nữ hỏi :
- Các hạ có cảm thấy kỳ lạ không?
Đông Phương Thanh Vân cười khảy :
- Hoàn toàn không?
- Vì sao? Lẽ nào các hạ đã biết vì sao phải đổi xe?
- Hoàn toàn không?
- Vậy thì vì sao?
- Quí phái bất luận có quỷ kế gì tại hạ cũng rất muốn thỉnh giáo.
Thanh y thiếu nữ cười khẽ :
- Bổn giáo rất kính trọng các hạ, nào có thể bày ra quỷ kế gì.
Đông Phương Thanh Vân bỗng thấy xa xa có vô số bóng đen đang di chuyển, chớp mắt đã tiến lại gần, thấy có mười sáu người khiêng hai chiếc kiệu bát bảo. Lại nghe thanh y thiếu nữ nói :
- Mời các hạ lên kiệu. Hẹn gặp lại?
Dứt lời thanh y thiếu nữ quay người lao đi thoáng chốc đã biến mất trong màn đêm u tối. Cũng lúc ấy trên kiệu bát bảo vang lên một thanh âm du dương :
- Thỉnh tướng công lên kiệu.
Đông Phương Thanh Vân cười lạnh, tung mình nhẹ nhàng nhảy lên.
Giọng nói du dương êm đềm lại vang lên :
- Tướng công từ Khai Phong phủ tới Trung Nguyên phân đà đường đi hiểm trở, xe ngựa không thể đi được nên mới phải đổi sang dùng kiệu.
Đông Phương Thanh Vân rúng động tâm can thầm nghĩ :
“Như vậy Địa Mộ giáo hoàn toàn không có ác ý với ta sao?”
Vừa suy nghĩ chàng vừa đưa mắt quan sát chiếc kiệu, trong kiệu bài trí như một gian phòng nhỏ, một thiếu phụ trung niên đang nằm, toàn thân được phủ kín bằng một tấm chăn mỏng. Lại thấy thiếu phụ dung nhan tựa hoa đào, đôi làn thu ba sóng sánh, miệng tựa đóa hoa hàm tiếu. Đông Phương Thanh Vân nhìn như không thấy, lạnh lẽo :
- Xin hãy ngồi lên.
Lúc này thiếu phụ khẽ nhướn mày liễu, miệng tựa cười chẳng phải cười, dịu dàng nói :
- Đường còn dài, vì sao tướng công không nằm nghĩ.
Đông Phương Thanh Vân sa sầm mặt, gằn giọng :

- Nếu ngươi không ngồi dậy, bổn thiếu gia sẽ xuống kiệu.
Thiếu phụ đành thở dài :
- Tướng công thực chẳng biết thương hoa tiếc ngọc, thôi được...
Dứt lời thiếu phụ từ tốn lật tấm chăn ngồi lên. Tấm chăn vừa được lật ra trước mắt Đông Phương Thanh Vân xuất hiện một thân thể lõa lồ, chàng thầm cười nhạt đưa chân đá tấm chăn ra rồi ngồi xuống. Thiếu phụ trung niên cười nói :
- Đêm đông giá rét, hàn khí nhập thân, tiện thiếp bị cảm hàn thì đó là lỗi của tướng công.
Đông Phương Thanh Vân lạnh giọng :
- Đừng nhiều lời, mau vận y phục vào.
Lúc này đã thấy chiếc kiệu chuyển động, Đông Phương Thanh Vân vốn muốn vén hết những tấm rèm xung quanh kiệu lên để quan sát đường đi nhưng tay vừa đưa ra lại vội thu lại, nên biết cử chỉ chàng tuy chỉ xuất phát từ lòng hiếu kỳ, nhưng đối phương lại có thể cho rằng đó là do chàng cũng thuộc hạng nhu nhược.
Yêu phụ khỏa thân khẽ nhích tới sát Đông Phương Thanh Vân, cất giọng thỏ thẻ :
- Tướng công nên thương hại cho tiện thiếp thân không tấc vải?
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng hừ một tiếng không nói.
Thiếu phụ đã đến sát bên chàng, bèn giang hai cánh tay nõn nà ra định ôm lấy chàng.
Đông Phương Thanh Vân nổi giận, tiện tay tát đánh “bốp” vào mặt thiếu phụ.
Thiếu phụ khỏa thân ngã vật xuống bật khóc nức nở. Đông Phương Thanh Vân cũng ngẩn người kinh ngạc, chàng không ngờ thiếu phụ hoàn toàn không biết võ công, nhưng cùng lúc ấy một ý niệm nảy sinh trong đầu chàng :
“Đây hẳn là quỷ kế dùng sắc mê hoặc, lấy nữ nhân không biết võ công ra nghênh tiếp khiến người có ý thương hoa tiếc ngọc và vậy có thể hạ độc thủ khi họ không chút giới bị.”
Nghĩ vậy chàng bèn cười nhạt :
- Ngươi giả bộ làm gì?
Thiếu phụ khỏa thân cất giọng giận dữ :
- Vì sao ngươi đánh người vô cớ?
Đông Phương Thanh Vân hỏi ngược lại :
- Vì sao ngươi cứ quấn lấy bổn thiếu gia?
Thiếu phụ thoáng ngạc nhiên :
- Ta sai rồi sao?
- Bổn thiếu gia chẳng phải hạng người khinh bạc thấy sắc thì tối mắt

mà trúng kế của ngươi đâu.
Thiếu phụ bỗng đứng bật dậy quát :
- Ngươi dám khinh lão nương.
Nói rồi nàng lao vào Đông Phương Thanh Vân đánh đấm cào cấu loạn xạ. Đông Phương Thanh Vân thấy vậy thì chau mày thầm nghĩ : "Quả thực thiếu phụ hoàn toàn không biết võ công."
Tuy nghĩ vậy nhưng đề phòng bất trắc, chàng bèn điểm vào Ma huyệt của thiếu phụ, vì không có võ công nên thiếu phụ lập tức ngã xuống.

Hồi 15
Lãnh Huyết Diễm Nữ

Thiếu phụ khỏa thân tuy thân người bị điểm huyệt mềm nhũn nhưng vẫn có thể nói năng như thường. Lúc này mụ lớn tiếng chửi rủa.
Đông Phương Thanh Vân cau mày chăm chú nhìn thiếu phụ hồi lâu lòng lấy làm vô cùng quái lạ tự hỏi :
"Lẽ nào mụ thực không biết võ công. Chẳng lẽ trong này có ẩn giấu một quỷ kế nào khác?"
Thiếu phụ thấy chàng nhìn mình không chớp mắt bèn cất giọng căm tức :
- Ngươi nhìn lão nương làm gì?
Đông Phương Thanh Vân cười khảy :
- Chẳng lẽ không được nhìn sao?
Thiếu phụ không đáp mà hỏi :
- Có gì đáng để nhìn?
Đông Phương Thanh Vân chậm rãi đưa mắt nhìn đi, nói :
- Khi nào mới tới được?
Thiếu phụ lại bỗng hỏi :
- Tướng công, thiếp còn xinh đẹp không?
Đông Phương Thanh Vân chỉ khẽ hừ một tiếng không đáp. Thiếu phụ lại cao giọng hỏi :
- Tiện thiếp không có sắc đẹp mê hồn phải không?
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng nói :
- Hãy trả lời câu hỏi của ta rồi ta sẽ nói.
- Câu hỏi thế nào, nói đi.
- Mấy ngày vừa rồi ngươi nghênh tiếp những người nào?
- Họ đều là nam nhân?
- Tướng mạo của họ thế nào?
- Già có trẻ có, tướng công muốn hỏi ai?
- Người già nhất thì thế nào?
- Có gì đáng nói đâu, lão ta toàn thân lầm lì, mặt đầy rầu, nghe nói lão tên là cái gì Thiên Chân. Hãy nói thiếp có đẹp không?
Đông Phương Thanh Vân vội hỏi :
- Thiên Chân hay Thiên Tôn?
Thiếu phụ vội la lên :

- Ồ, đúng rồi lão là Thiên Tôn.
Đông Phương Thanh Vân giật mình :
"Lẽ nào Thiên Tôn đã trúng kế bị đưa tới Địa Mộ giáo?"
Nghĩ vậy chàng rất lo lắng song phải trả lời thiếu phụ nên chàng đành tùy tiện nói :
- Tuy ngươi có sắc đẹp mê hồn, nhưng tiếc rằng...
Chàng dừng lại, thử xem phản ứng của thiếu phụ thế nào. Thiếu phụ vội hỏi :
- Đáng tiếc cái gì? Nói mau đi?
Đông Phương Thanh Vân hiện tại ý niệm trùng trùng, nếu theo lý thường mà luận, vị thiếu phụ này đúng là một thôn phụ vô tri thức. Nhưng nếu là cao thủ của Địa Mộ giáo giả trang thì thuật giả trang thực siêu việt. Thiếu phụ thấy chàng im lặng lại hỏi :
- Vì sao tướng công không nói, đáng tiếc cái gì?
Đông Phương Thanh Vân đành nói :
- Hãy trả lời tiếp thì ta mới nói được. Hôm đó Thiên Tôn có phải bị bắt đưa về Địa Mộ giáo không?
Thiếu phụ đáp :
- Lão cũng được mời tới như tướng công vậy, hãy nói đáng tiếc cái gì mau.
- Đáng tiếc là không vận y phục, dù là như vậy, ta cũng cảm thấy...
Thiếu phụ vội nói :
- Có gì muốn hỏi thì hỏi mau đi.
- Thiên Tôn nói gì với ngươi không?
- Lão nào giống như tướng công, lão đãi thiếp rất tốt còn nói rằng lần này tới Địa Mộ giáo là để cầu sự giúp đỡ của Địa Mộ giáo để báo phục cái gì Ma Quỷ, khi ấy lão còn muốn lấy thiếp làm vợ nữa, hãy nói tướng công cảm thấy thế nào...
Đông Phương Thanh Vân đáp hàm hồ :
- Ta cảm thấy ngươi mặc y phục vào thì đẹp hơn...
- Vậy thì tướng công hãy mau giải huyệt để tiện thiếp vận y phục.
Đông Phương Thanh Vân đành giải huyệt cho thiếu phụ, nhưng khi thấy tấm thân gợi cảm của thiếu phụ thì chàng cảm thấy thần trí mê hồ. Đông Phương Thanh Vân vội quay mặt đi. Nguyên vừa rồi chàng lưu tâm giới bị, hồ nghi quỷ kế nên mắt nhìn thiếu phụ khỏa thân mà như không, hiện tại lòng không còn hồ nghi thì tà niệm đột nhiên nổi lên. Thiếu phụ đã ngồi lên nói :
- Cái gì Thiên Tôn, thiếp đâu thèm lưu tâm, kẻ đã gần đất xa trời mà còn muốn cưới thì thực đáng nực cười. Tướng công nói thiếp xinh đẹp vậy vì sao tướng công không lưu tâm tới thiếp? Phải chăng

tướng công sợ thiếp?
- Ngươi nào có chi đáng sợ...
- Thiếp biết thiếp rất đẹp, hơn nữa thiếp lại yêu mến tướng công...
Đông Phương Thanh Vân toàn thân nóng rực, cảm thấy thiếu phụ sắp ôm choàng lấy mình, chàng bèn tung mình bay vọt ra khỏi kiệu, nói thì chậm, diễn biến lại cực nhanh.
Đôi tay nõn nà của thiếu phụ so ra còn nhanh hơn chàng, thân hình Đông Phương Thanh Vân vừa động thì liền cảm thấy một luồng kình lực mãnh liệt kéo chàng ngược vào trong kiệu, chàng kinh ngạc đưa mắt nhìn trước mắt vẫn là thiếu phụ khỏa thân.
Điều này thực khiến chàng bất ngờ, hóa ra thiếu phụ khỏa thân lại là một cao thủ nội công, tuy chàng vận lực không nhiều song nếu kẻ thường nhân thì không thể kéo chàng lại dễ dàng như vậy. Đông Phương Thanh Vân bật cười lạnh giọng :
- Ngươi giả trang như thật vậy, bổn thiếu gia bái phục.
Thiếu phụ cười nói :
- Tướng công quá khen rồi.
Đông Phương Thanh Vân gằn giọng :
- Ngươi làm vậy là có ý gì?
- Lưu khách.
- Ngươi tưởng bổn thiếu gia định bỏ trốn sao?
- Đúng vậy.
Đông Phương Thanh Vân khẽ hừ một tiếng ngồi xuống mắt không dám nhìn thiếu phụ, lại vội đem thần công bao hộ khắp châu thân, nói :
- Do ngươi bức ta đó Thiếu phụ vẫn tươi cười nói :
- Đương nhiên, lời nói cùng hành vi của thiếp quá thô thiển, nhưng tướng công có biết thiếp là ai không?
Đông Phương Thanh Vân im lặng, thiếu phụ tiếp :
- Trong võ lâm ai ai cũng biết tướng công là nam hảo hán, hơn nữa lại chẳng phải phường tham sắc háo dâm, tiện thiếp chỉ muốn thử xem có đúng vậy không? Tướng công đã dám đơn thương độc mã tới Địa Mộ giáo, cũng có thể xem là nam hán tử đại trượng phu nhưng vẫn chưa thoát khỏi sắc dục mê loạn của thường dân.
Đông Phương Thanh Vân nghe vậy thì rúng động tâm can. Nên biết người có võ công muốn giấu không cho người khác biết là một sự rất khó thực hiện mà nữ nhân này lại có thể qua mắt được chàng, khiến chàng tưởng lầm nữ nhân không biết võ công, thì võ công của nữ nhân cao đến bậc nào? Hơn nữa song mục của nữ nhân được điều khiển không phản ánh thần quang, khi xuất thủ lại nhanh như chớp

khiến chàng trở tay không kịp. Không rõ nữ nhân thân phận gì trong Địa Mộ giáo. Nghĩ vậy Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Phu nhân giữ chức gì của Địa Mộ giáo?
Nữ nhân khỏa thân ngồi đối diện với chàng rồi nói :
- Tướng công có dám nhìn thiếp không?
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt, đưa mắt nhìn thẳng vào mặt thiếu phụ giọng lạnh lùng :
- Có gì thì cứ nói thẳng ra, đừng úp mở như vậy?
- Tiện thiếp chính là người thiếp thứ tám của Địa Mộ giáo Giáo chủ, võ lâm giang hồ gọi là Lãnh Huyết Diễm Nữ, tướng công nghe tên này bao giờ chưa?
- Chưa từng.
- Cũng không thể trách, tướng công mới bôn tẩu giang hồ nên chưa thể biết toàn bộ các nhân vật thành danh trong võ lâm, lệnh tôn có biết thiếp, tướng công tin không?
- Không tin.
Lãnh Huyết Diễm Nữ bật cười khanh khách :
- Lần này nghênh tiếp tướng công, vì thiếp vừa đi tuần sát Trung Nguyên phân đà, vì võ lâm ca tụng tài đức của tướng công quá nhiều nên mới thân chinh tiếp đón, còn cái gì Thiên Tôn, Quỷ Tôn tiện thiếp coi như cỏ rác. Thân này há để chúng làm cho ô nhục, tướng công tin không?
- Không tin?
- Vì sao?
- Những lời phu nhân vừa nói rất đúng vì sao bây giờ lại không nhận.
- Vừa rồi thiếp là thường nhân, hiện tại võ công tối thiểu cũng cao gấp hai lần tướng công.
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt :
- Chớ vội khoa trương.
- Tướng công không tin thì cứ thử xem.
- Tại hạ không khách khí.
Dứt lời Đông Phương Thanh Vân vận đủ mười thành công lực, hai ngón trỏ giữa xếp lại nhanh như điện chớp điểm tới, Lãnh Huyết Diễm Nữ cười nói :
- Xin đừng khách khí.
Thân hình nữ nhân khẽ run lên nhưng không hề có ý né tránh. Một chỉ công của Đông Phương Thanh Vân điểm trúng huyệt khí hải của nữ nhân, chàng cảm thấy như đụng phải một nắm bông. Rút chỉ về, tim đập liên hồi, mặt đỏ tía tai. Đông Phương Thanh Vân vừa kinh ngạc vừa kỳ quái. Nên biết hiện tại Ban Nhược Mật La thần công của

chàng đã đạt tới chín thành hỏa hầu, cùng một trăm hai mươi năm công lực, vậy mà khi điểm trúng nữ nhân, nữ nhân hoàn toàn không có phản ứng gì. Điều này chẳng phải kỳ quái ư? Lại nghe Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :
- Tướng công rốt cục đã phải tin rồi?
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Tuy tin nhưng tại hạ không phục.
- Không phục thì làm sao mới phục?
- Đến lượt tại hạ tiếp phu nhân một chưởng.
- Được lắm, thiếp cần phải khiến cho tướng công tâm phục khẩu phục.
Dứt lời Lãnh Huyết Diễm Nữ từ từ đưa tay lên cũng khép hai ngón trò giữa lại, chỉ thấy hai ngón tay trắng nõn phóng ra một luồng khí trắng, lại nghe Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :
- Thiếp sẽ điểm vào hai huyệt đan điền và âm giao, hãy chú ý?
Lại thấy nàng từ từ duỗi tay ra điểm tới. Lúc này Đông Phương Thanh Vân không dám khinh địch, vội vận thần công, đồng thời thi triển bế huyệt pháp, phong bế toàn bộ huyệt đạo trên người. Nào ngờ khi chỉ lực của Lãnh Huyết Diễm Nữ điểm tới, Đông Phương Thanh Vân kêu hự một tiếng, thân hình dội ngược ra sau nữa tấc, toàn thân rúng động, lục phủ ngũ tạng như bị cắt xé thành từng mảnh. Lãnh Huyết Diễm Nữ khẽ kêu lên :
- Tướng công hãy mau vận công trị thương.
Đông Phương Thanh Vân dù vô cùng tức giận cũng không dám lên tiếng, vội vận công trị thương. Một khắc sau, Đông Phương Thanh Vân đã cảm thấy dễ chịu mới mở bừng mắt ra, chú mục nhìn đi thì thấy Lãnh Huyết Diễm Nữ vẫn ngồi nguyên trước mặt, lại nghe nàng nói :
- Tướng công đã tâm phục khẩu phục chưa.
Đông Phương Thanh Vân im lặng nghĩ :
“Không biết nữ nhân này có ý định gì với mình?”
Thấy chàng không trả lời, Lãnh Huyết Diễm Nữ khẽ xì một tiếng :
- Tướng công tự xưng là nam nhi đại trượng phu thì làm sao có thể tâm phục khẩu phục một nữ nhân được, phải không?
Đông Phương Thanh Vân chau mày :
- Phục thì phục, tài chẳng bằng người, có gì đáng nhục.
Lãnh Huyết Diễm Nữ ngẩn người hồi lâu, vẻ mặt lộ vẻ kính phục :
- Tướng công quả nhiên là hảo hán, biết liêm sỉ, vô thị phi, thực giống với trượng phu của thiếp.
- Trượng phu của phu nhân là Giáo chủ Địa Mộ giáo?

- Đúng vậy?
Đông Phương Thanh Vân khẽ hừ một tiếng. Lãnh Huyết Diễm Nữ vẫn cười :
- Đương nhiên, những điều tướng công thấy chỉ là phiến diện, nên cứ tưởng trượng phu của thiếp là đại ma đầu, kỳ thực lại là người chí công vô tư, đại trí đại dũng, sẽ có một ngày tướng công hiểu được điều này.
Đông Phương Thanh Vân vẫn chỉ hừ một tiếng lạnh lẽo. Lãnh Huyết Diễm Nữ cất giọng cảm khái :
- Trượng phu của thiếp quả là một kỳ nhân đại anh hùng, thiếp tự tin đến cả Tam Bí cũng khó sánh nổi. Trí tuệ của trượng phu còn hơn cả...
Đông Phương Thanh Vân nhếch mép cười khảy :
- Giáo chủ Địa Mộ giáo là một thiên tài.
- Đúng là thiên tài, trong khắp gầm trời này khó kiếm được người thứ hai.
- Như vậy thì chắc phu nhân yêu thương lệnh phu lắm?
- Đúng vậy, từ xưa tới nay không hề phai nhạt.
- Đã vậy sao còn khỏa thân tiếp kiến tại hạ? Chẳng lẽ phu nhân không sợ làm vậy sẽ hoen ố tình cảm của lệnh phu sao?
- Hoen ố gì?
- Phu nhân thực không biết ư?
- Ồ, tướng công nghĩ vậy là sai rồi, chúng ta chỉ ở gần nhau gần một giờ thôi, thời gian đó không thể có chuyện gì xấu xảy ra được.
- Nhưng...
- Thiếp biết, nếu gặp phải khác thì sẽ không như vậy, phải không? Trong thiên hạ có người võ công cao hơn thiếp chỉ có một mình phu quân của thiếp mà thôi.
- Nếu như vậy, tựa hồ...
- Tựa hồ nữ nhân mà khỏa thân trước mặt người khác là thất lễ phải không? Nói thực, tất cả tâm tình của nam nhân và nữ nhân trong thiên hạ thiếp đều biết rõ. Hiện hãy khoan luận đàm tới vấn đề này. Hãy nói về hai chữ cảm tình trước. Thiếp năm nay tuổi sắp ngũ tuần, mà tướng công chưa đầy hai mươi, ta đủ tư cách làm mẫu thân của tướng công phải không?
- Trụ nhan thuật của phu nhân khiến tại hạ lấy làm bái phục.
- Tướng công quá khen.
Đông Phương Thanh Vân càng nghe càng thấy kỳ quái khôn xiết, nhưng bất luận thế nào chàng cũng phải dò xét cho ra nội tình của Địa Mộ giáo, do vậy chàng nói :

- Phu nhân có thể vận y phục vào rồi nói tiếp được không?
- Tướng công không dám đối diện với thân hình của thiếp ư?
- Có thể, nhưng gió đêm lạnh lẽo, nên đề phòng cảm lạnh thì hơn.
- Tướng công khỏi lo, thiếp sắp phải cáo biệt tướng công.
- Ồ, vậy ư?
- Đúng vậy.
- Vì sao?
- Vì tướng công là đối thủ của phu quân thiếp.
- Kỳ quái.
- Khi sự tình của tướng công và Hận Thiên Nữ lọt vào tai phu quân thiếp, phu quân cả kinh thất sắc...
- Tại sao?
- Phu quân thiếp nói rằng ông ta đã có đối thủ, hơn nữa chưa biết ai thắng ai bại, điều này khiến ông ta vừa mừng vừa lo Đông Phương Thanh Vân cười nhạt :
- Lệnh phu hẳn đã coi thường tại ha ?
- Không phải, đáng tiếc tướng công là con trai của Tam Bí, nhưng lại không biết vì sao đến chết Tam Bí cũng không thể xuất hiện trong võ lâm, phu quân thiếp đã coi Tam Bí là đối thủ, nào ngờ sau khi tra xét rõ lai lịch của Tam Bí thì mọi hi vọng đều lụi tàn, đang khi phu quân thiếp buồn rầu thì phát hiện được tướng công và Hận Thiên Nữ tư tình với nhau, do vậy bèn vui lên.
- Phu nhân có biết vì sao gia phụ không thể hiện thân không?
- Việc này trừ Tam Bí và phu quân thiếp ra, không một ai hiểu rõ nội tình kể cả lệnh đường, song thiếp cũng được biết vài điều.
- Phu nhân có thể cho biết được không?
- Không thể, chỉ e nói ra sẽ khiến võ lâm thiên hạ tuyệt duyệt.
- Vì sao?
- Cực kỳ nghiêm trọng.
- Lẽ nào...
- Ngay cả tệ phu cũng không thể xuất đầu lộ diện. Bây giờ chúng ta hãy đàm luận về vấn đề cảm tình.
- Thanh Vân muốn thỉnh giáo phu nhân, Mộ Địa giáo có mục đích gì khi ước hẹn với tại hạ?
- Đấu trí.
- Cùng đấu trí với phu nhân?
- Không đấu trí với Cửu muội...
- Cửu muội là ai?
- Là người thiếp thứ chín của tệ phu.
- Lệnh phu có cả bao nhiêu người thiếp?

- Mười hai...
- Muốn đấu trí ư? Tại hạ muốn đấu trí cùng lệnh phu.
- Không được, tệ phu không thể xuất hiện, nên Cửu muội sẽ thay.
Đông Phương Thanh Vân cười gằn :
- Có một ngày, Đông Phương Thanh Vân sẽ san bằng Địa Mộ giáo.
- Đương nhiên nam nhi đại trượng phu cần có chí khí như vậy, thiếp không ngại gì mà nói cho tướng công hay rằng, võ lâm hiện nay đã thành thế chân vạc rồi.
- Thế chân vạc là cái gì?
- Tệ phu cùng Hận Thiên Nữ là hai kỳ nhân, nay có thêm tướng công nữa, há chăng phải là thế chân vạc, do vậy gần đây tệ phu rất hứng khởi, toàn bộ thời gian dùng vào việc luyện công.
- Có địch thủ thì cao hứng cái gì?
- Tướng công không rõ, khi một người tự cho rằng có thể thống lãnh võ lâm mà không có đối thủ thì quả là chán chường, cô đơn.
- Người thống lãnh võ lâm oai danh hiển hách, còn có gì là cô đơn nữa?
- Trong võ lâm sở dĩ ai nấy đều luyện võ công, đa số để cầu danh trục lợi, nhưng khi đã có tất cả họ cảm thấy buồn chán, do vậy phải đi tìm kích thích, tửu, sắc, tiền tài tuy là một đối tượng để kích thích, nhưng kích thích chân thực vẫn là trường kiếm trên tay, bốn bề hiểm họa, nơi nơi thọ địch, đem tánh mạng làm trò đùa. Có thể chỉ trong chốc lát sẽ tan thành mây khói. Song khi cất kiếm lên, người người đều kinh sợ mà thoái lui tuy là tự hào nhưng không đủ kích thích, như vậy chẳng khác nào múa kiếm giữa bầy gà, quăng lưới bắt cá trong rọ.
Đông Phương Thanh Vân nghe rồi im lặng. Lãnh Huyết Diễm Nữ tiếp :
- Về Hận Thiên Nữ, tệ phu nắm chắc phần thắng chỉ cần có võ công cao hơn là có thể thắng song với tướng công thì sao? Tướng công đã khiến tệ phu phải điên đảo thần trí, gây bao phen khốn đốn, do vậy chưa rõ hươu chết về tay ai? Nhưng dù bị điên đảo, tệ phu vẫn có cơ hội thắng cuộc.
- Vì sao?
- Tướng công có thừa chính trực mà không đủ gian trá, dù xử sự chưa được lịch duyệt song vẫn có biểu hiện là một bực đại trí. Tệ phu cũng không ngờ trận đầu xuất quân phải bại dưới tay tướng công. Tửu Cái và Viên Minh thiền sư từ nhỏ do đích thân tệ phu phái người huấn luyện, rốt cục phải tự sát, may mà tệ phu sớm đề phòng bằng không nội tình Địa Mộ giáo đã bị chúng tiết lộ, cho nên lần này

thiếp tự đảm nhận trọng trách nghênh tiếp tướng công để dò xét thực hư. Hiện tại tệ phu chẳng những càng thêm điên đảo mà còn bội phần cao hứng.
- Chúng ta sẽ đấu trí thế nào?
- Tệ phu muốn giam cầm tướng công tại Địa Mộ giáo, nếu tướng công thoát ra được thì tướng công toàn thắng, ngược lại...
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt :
- Được lắm, tại hạ rất hoan nghênh.
Lãnh Huyết Diễm Nữ trầm giọng :
- Nay thiếp muốn nói cho tướng công một bí mật.
- Bí mật gì?
- Bí mật trong lòng thiếp, tướng công muốn nghe không?
- Xin cứ nói?
Sắc diện Lãnh Huyết Diễm Nữ lộ vẻ nghiêm trang :
- Tình cảm của thiếp đã bị tướng công làm hoen ố?
Đông Phương Thanh Vân ngẩn người thầm nghĩ :
“Kỳ quái ta có làm gì đâu mà nữ nhân này lại nói vậy, nếu thị không bị điên thì có lẽ thần trí đang bị mê loạn rồi.”
Lại nghe Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :
- Trái tim thiếp đã bị tướng công đoạt mất rồi...
Đông Phương Thanh Vân cả kinh :
- Điều này...
- Tướng công cứ an tâm, thiếp chẳng phải là Hận Thiên Nữ thứ hai đâu, ồ...
Nói tới đây mặt Lãnh Huyết Diễm Nữ đỏ bừng, kêu lên :
- Hãy nhắm mắt lại, thiếp phải vận y phục.
“Thực quá kỳ lạ, vừa rồi khỏa thân tiếp kiến, còn nói cười như không, nay lại kêu chàng nhắm mắt lại, làm như tân nương mới về nhà chồng, hẳn phải có uẩn khúc gì đây. Chả trách người ta hay nói lòng dạ nữ nhân như kim dưới đáy bể thực khó mà đoán biết.”
Đông Phương Thanh Vân còn đang trầm tư mặc tưởng đã nghe Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :
- Tiện thiếp chỉ hận không sinh trẻ đi ba mươi năm, hoặc được làm thị tỳ cho tướng công. Lần này tới Địa Mộ giáo hẳn tướng công đã biết chết mà vẫn lao vào.
Đông Phương Thanh Vân cười nói :
- Không hề, tại hạ chỉ tới tham quan mà thôi.
- Được lắm, từ nay về sau nguy cơ trùng trùng, nếu lúc này tướng công còn lao vào e khó bảo toàn tánh mạng...
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt :

- Chưa chắc...
- Tướng công cần phải tu sửa lại bản tính ngang ngạnh, tệ phu đang lợi dụng nhược điểm này của tướng công để dụ tướng công dấn thân vào Địa Mộ giáo, kết quả là tướng công sẽ trở thành trâu ngựa cho người sai khiến.
- Chưa chắc...
- Tướng công thiên tự tuyệt đỉnh, lẽ nào lại cho rằng những lời thiếp nói là giả, mà nói cho tướng công hay, khi tướng công đã bị giam cầm tại Địa Mộ giáo. Hận Thiên Nữ sẽ tới cứu, lúc ấy tệ phu sẽ ra điều kiện...
- Điều kiện gì?
- Võ công?
- Huyền mê ma kinh?
- Không. Huyền kinh?
- Huyền kinh là gì?
- Là võ công đích thực của Tam Bí còn gọi là Nam hải kỳ học.
- Tại hạ không hiểu.
- Việc tướng công không hiểu còn nhiều lắm, nhưng vì Huyền kinh tướng công có thể đào tẩu, được không?
- Không, tại hạ phải biết rõ nội tình mới quyết định có bỏ cuộc hay không. Xin phu nhân chớ khuyên tại hạ, tại hạ tin có đủ tài để nhập hổ huyệt?
- Hiện tại tướng công đã bắt được hổ con rồi, thì vào hang hổ làm chi nữa?
- Hổ con nào?
- Trái tim thiếp đây.
- Phu nhân nói giỡn.
- Thôi được, chúng ta hãy nói tới điều kiện, sau khi chia tay thiếp, tướng công lập tức phải đào tẩu ngay, hẹn một ngày khác thiếp sẽ nói lại toàn bộ nội tình Địa Mộ giáo cho tướng công hay.
- Không, tại hạ là nam nhi đại trượng phu, có lý nào lại bỏ cuộc giữa chừng.
Lúc này Đông Phương Thanh Vân càng thấy khó hiểu, không rõ vì sao chỉ trong nháy mắt Lãnh Huyết Diễm Nữ lại biến đổi thành người khác hẳn.
Tình là thứ tình cảm vi diệu, Lãnh Huyết Diễm Nữ vốn tự phụ cực cao, vừa nghe tin Đông Phương Thanh Vân sắp tới Trung Nguyên phân đà thì nổi lòng hiếu kỳ. Lòng hiếu kỳ đưa lên mãnh liệt khi hay biết câu chuyện giữa chàng và Hận Thiên Nữ, Lãnh Huyết Diễm Nữ cho rằng đó chỉ là tin đồn nhảm, bởi vậy bèn thương lượng với phu

quân để cho nàng được tiếp kiến với Đông Phương Thanh Vân. Điều khiến nàng tức giận chính là việc Đông Phương Thanh Vân nhìn nàng mà như nhìn cục đất, điều này càng khiến sự tò mò trào lên, do vậy Lãnh Huyết Diễm Nữ cố ý nắm lấy thiếu niên này.
Nào ngờ sau khi đã dùng trăm phương ngàn kế, kết quả Đông Phương Thanh Vân chẳng hề bị lay chuyển.
Thời gian trôi nhanh, chớp mắt đã quá canh ba, phương đông lộ sắc trắng nhợt nhạt. Cùng lúc chiếc kiệu dừng lại, Đông Phương Thanh Vân chẳng nói chẳng rằng bước xuống kiệu. Lãnh Huyết Diễm Nữ cất giọng khẩn thiết :
- Tướng công?
Đông Phương Thanh Vân thản nhiên :
- Hảo ý của phu nhân tại hạ tâm lĩnh?
Lãnh Huyết Diễm Nữ thở dài :
- Tướng công hãy ghi nhớ, cửa ải đầu tiên phải vượt qua là do Thập tam sát chấn thủ, khi động thủ chớ nên dùng tay không tiếp lấy bất kỳ một loại binh khí hay ám khí nào.
Đông Phương Thanh Vân nói mấy lời cảm tạ, lúc này chiếc kiệu đã lao đi như sao xẹt.
Hiện tại Đông Phương Thanh Vân mới quan sát nơi chàng đứng thì thấy nơi đây là một vùng núi hoang vu, một con đường mòn nho nhỏ khúc khuỷu chạy khuất tầm mắt...
Bỗng một thanh âm lạnh lẽo vang lên :
- Đông Phương Thanh Vân, xin hãy tiến vào trận...
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt, cất bước tiến tới chẳng bao lâu sau thì tới một cánh rừng nhỏ nằm cạnh đường mòn, chàng lập tức vận thần công bảo vệ thân mình đề phòng bị ám toán. Bỗng một giọng nói sang sảng vang lên :
- Xin Đông Phương các hạ cứ thẳng tiến, Thập tam sát thối lui, Phân đà có lệnh phải dùng lễ thượng khách để nghênh tiếp.
Lời vừa dứt đã thấy một khối đen lao tới. Điều này thực khiến Đông Phương Thanh Vân bất ngờ vì Lãnh Huyết Diễm Nữ từng nói rằng Địa Mộ giáo Giáo chủ mời chàng tới đây để đấu trí.
Không lâu sau một cỗ kiệu bát bảo lướt tới, cùng lúc một thanh âm dịu dàng vang lên :
- Mời tướng công lên kiệu.
Đông Phương Thanh Vân giật mình, thanh âm này quá quen thuộc mà chiếc kiệu bát bảo kia cũng vừa mới bỏ đi giờ đã quay lại. Chàng ngẩn người, đoạn bước lên kiệu.
Không sai, người ngồi trong kiệu là Lãnh Huyết Diễm Nữ, Đông

Phương Thanh Vân hỏi :
- Vì sao không bày trận ra?
Lãnh Huyết Diễm Nữ mỉm cười :
- Tướng công đảm lược xuất chúng khiến người ta phải khiếp sợ, dù Thập tam sát động thủ vây công, cũng e không chiếm nổi chỗ tiện nghi.
Đông Phương Thanh Vân cười lạnh :
- Phu nhân vẫn luôn muốn tại hạ phải mắc bẫy mới hả dạ?
Lãnh Huyết Diễm Nữ vẫn cười :
- Người chủ trì nơi đây là Cửu muội, thiếp vì lo cho sự an toàn của tướng công nên nói một vài lời bịa đặt. Cửu muội vừa nghe bèn vội rút Thập Tam sát lại.
- Đa tạ lòng quan tâm của phu nhân nhưng việc này e sẽ khiến phu nhân gặp phải nhiều rắc rối.
- Đúng vậy, nhưng thiếp cũng không hiểu vì sao mình lại làm ra sự việc kỳ quái như vậy.
Lúc này chiếc kiệu đã lao đi như bay. Lại nghe Đông Phương Thanh Vân nói :
- Xem ra vị Cửu muội kia chỉ là hữu danh mà vô thực.
- Tướng công nói vậy là có ý gì?
- Chẳng lẽ thị tin lời bịa đặt của phu nhân sao?
- Đúng thế, nghệ thuật nói dối của thiếp chẳng phải tầm thường, tướng công đoán thử thiếp đã nói những gì?
- Tại hạ tin tưởng vào nghệ thuật nói dối của phu nhân, nên lần này phu phân phải tự cung khai, hà tất phải đoán làm gì.
- Tướng công...
- Đúng vậy, tại hạ biết những lời vừa rồi hoàn toàn bịa đặt, nhưng muốn giấu được tại hạ thì cần phải trau chuốt thêm nhiều hơn nữa mới được.
- Tướng công không tin thiếp ư?
- Vì sao phải tin?
Lãnh Huyết Diễm Nữ thở dài, mặt long lanh lệ, giọng não nề :
- Tướng công không tin cũng là thường tình, nhưng lần này trở lại, thiếp muốn nói rõ cho tướng công một số tin tức.
Đông Phương Thanh Vân thầm nghĩ :
“Nữ nhân này diễn kịch thực xuất thần, thoạt đầu giả làm người không biết võ công đã qua mặt được ta, sau lại giả làm nữ nhân si tình cứ như thực, quả là giả thần giống hệt thần, giả quỷ dường như quỷ.”
Nghĩ vậy chàng nói :

- Xin phu nhân cứ nói?
Lãnh Huyết Diễm Nữ giọng buồn thảm :
- Kỳ thực thiếp đã nói rồi, tướng công đã chiếm đoạt con tim của thiếp...
Đông Phương Thanh Vân vờ ngạc nhiên :
- Ồ, chẳng phải phu nhân luôn yêu thương lệnh phu sao?
- Đúng vậy?
- Thế thì vì sao lại biến đổi nhanh đến khó hiểu như vậy?
- Cảm tình thực khó nói hết thành lời.
- Bất luận thế nào cũng không thể kỳ lạ như vậy được.
- Đó là vì tướng công không hiểu lòng dạ nữ nhân. Nữ nhân luôn dựa vào tình cảm mà sống, tỉ như thiếp, ba mươi năm về trước chỉ yêu có một người, khâm phục một người, người kia cũng rất yêu thương thiếp, thiết nghĩ ái tình như vậy là bền vững.
- Đúng, vững như Thái Sơn.
- Không phải, nếu là sự việc khác thì có thể nói như vậy, nhưng ái tình thì không.
Tình cảm gắn bó keo sơn vẫn còn có kích thích từ bên ngoài như vậy mới có thể tồn tại vĩnh hằng.
- Lần đầu tiên được nghe cao luận, thực kinh nhân hãi thế.
- Đây là lý thường tình, một phu quân nếu để cho ái thiếp của mình luôn yêu mình thì người đó cũng phải luôn yêu mến ái thiếp. Khi ái thiếp thấy rằng phu quân luôn yêu thương mình, nhưng cũng phải để cho ái thiếp thấy rằng lúc nào nàng cũng có thể bị phu quân bỏ rơi, như vậy người thiếp đó phải hết lòng yêu thương, những lo có một ngày phu quân bỏ rơi, như vậy không có một thế lực chia rẽ họ được, ái tình khi đó mới thực sự bền vững.
Đông Phương Thanh Vân càng nghe càng thấy kỳ quái, Lãnh Huyết Diễm Nữ tiếp :
- Tệ phụ thực khiến thiếp có cảm giác mình được yêu thương hết mực song lại không có cảm giác sẽ bị bỏ rơi, mà món ăn no quá mất ngon vì vậy khi thiếp gặp tướng công, chân tình kích động, tướng công, thiếp chẳng cần tướng công đoái thương mà chỉ hi vọng tướng công tiếp nhận tình cảm của thiếp, được không?
Đông Phương Thanh Vân vẫn chưa hết kỳ quái, chẳng nói một lời.
Lãnh Huyết Diễm Nữ giọng thảm não :
- Tướng công tới Địa Mộ giáo, những tưởng bỏ mạng, đe dọa khắp chốn, thiếp ngoài sự lo lắng ra, còn có một điều thỉnh tướng công chấp nhận, đó là sau này nếu có gặp nhau chỉ xin tướng công đừng nói gì với thiếp, được không?

Đông Phương Thanh Vân khẽ giật mình :
- Được?
Lúc này Lãnh Huyết Diễm Nữ đưa tay lấy từ trên đầu xuống một cây kim thoa, nói :
- Tướng công hãy cầm lấy, sau khi vào Địa Mộ giáo cần phải dùng kim thoa để thử xem thức ăn có bị bỏ thuốc độc không rồi mới được ăn.
- Đa tạ phu nhân, tại hạ tự sẽ lưu tâm.
Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :
- Xin tướng công hãy gượng nhận lấy?
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Kim thoa lọt vào tay tại hạ, nếu bị phát giác, hậu quả khó lường.
Lãnh Huyết Diễm Nữ biến sắc, trầm tư thoáng chốc rồi nói :
- Không ngờ tướng công tuổi còn nhỏ mà cơ cảnh đến vậy, hèn nào tệ phu coi như đối thủ.
Sau đó im lặng bao trùm cả hai người, thời gian trôi qua lặng lẽ, độ một giờ sau cỗ kiệu dừng lại. Bên ngoài có tiếng nói :
- Thỉnh Đông Phương khách nhân chuyển xe.
Đông Phương Thanh Vân bước xuống, còn nghe giọng Lãnh Huyết Diễm Nữ văng vẳng bên tai :
- Thỉnh tướng công bảo trọng.
Bước xuống kiệu, Đông Phương Thanh Vân đưa mát nhìn đi thấy nơi đây là một sơn thôn hoang phế, xa xa dăm nóc nhà tranh lạnh lẽo, nơi chàng đứng tùng bách và dương liễu mọc đầy. Dưới ánh sáng yếu ớt mọi vật hiện ra đầy vẻ âm u kỳ bí. Một cỗ xe tứ mã dừng dưới bóng cây, một thiếu nữ đứng cạnh xe vận lam y, mỉm cười nói với chàng.
- Mời tướng công lên xe.
Đông Phương Thanh Vân thấy thiếu nữ này rất quen mặt tựa hồ đã gặp ở đâu, nhưng nhất thời vẫn chưa nhớ ra, vừa bước lên xe chàng vừa cố moi óc nhớ lại. Cỗ xe này bên trong trang trí toàn màu vàng, bốn bề đều khắc long phụng trông rất sống động, đẹp đẽ. Lam y thiếu nữ cũng bước lên xe ngồi cạnh chàng, khẽ hô :
- Đi thôi?
Cỗ xe chuyển động, tiếng vó ngựa không ngớt khua lộp cộp bên tai.
Lúc này lam y thiếu nữ quay sang, mỉm cười nói :
- Đi mấy giờ rồi, tướng công còn khỏe chứ?
Đông Phương Thanh Vân chợt nhớ ra đây chính là thanh y thiếu nữ đón mình ở Tà Dương lầu, chàng cười lớn :
- Tại hạ không sao, còn cô nương?

- Tiểu nữ thực lo sợ thay cho tướng công.
Đông Phương Thanh Vân thoáng chút ngạc nhiên :
- Vì sao phải lo?
Lam y thiếu nữ đáp :
- Tướng công đảm lược xuất chúng, không biết rõ nội tình, tất nhiên chẳng lo gì, tiểu nữ... Ồ? Có lẽ đừng nói tới chuyện này thì hơn, nói ra chỉ e tiểu nữ khó bảo toàn tánh mạng.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu không hiểu, kỳ thực trong chớp mắt chàng đã phát giác ra một sự kỳ dị, nghĩ lại thoạt đầu đi xe, sau ngồi kiệu, sau nữa thoát khỏi trận rồi đi kiệu, lại chuyển xe, mấy lượt thay xe đổi ngựa, há chẳng phải có y che mắt hay sao? Có thể Trung Nguyên phân đà của Địa Mộ giáo ở gần phủ Khai Phong, cho nên để che mắt chàng, người của Địa Mộ giáo mới bày ra trò khiến chàng tưởng lầm Trung Nguyên phân đà cách phủ Khai Phong khá xa.
Nghĩ tới đây Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Bao giờ thì tới Trung Nguyên phân đà?
Lam y thiếu nữ đáp :
- Canh hai đêm nay?
Đông Phương Thanh Vân gật đầu im lặng, lam y thiếu nữ lại hỏi :
- Hẳn tướng công thấy khó chịu lắm?
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt :
- Phải, rõ ràng khoảng cách không xa mà cố ý chạy loạn khắp nơi hết kiệu tới xe, hết xe tới kiệu.
Lam y thiếu nữ giật mình biến sắc, Đông Phương Thanh Vân tiếp :
- Nghe nói quí giáo chủ có mười hai người thê thiếp phải không?
Thiếu nữ lắc đầu :
- Tiểu nữ không biết.
- Trung Nguyên phân đà do Cửu muội tức người thiếp thứ chín của quí Giáo chủ thống lãnh, phải không?
- Tiểu nữ không biết.
- Cô nương phụng mệnh ám toán tại hạ, phải không?
- Không, tiểu nữ thừa lệnh nghinh tiếp tướng công tới Phân đà.
- Tốt lắm, từ giờ tới canh hai còn cả một ngày nữa, nửa đường có cần phải đổi xe thay kiệu không?
- Không cần.
- Được, hiện tại chúng ta chẳng còn gì để nói nữa, vậy chuyện ai nấy làm, tại hạ cần phải hành công, cô nương muốn làm gì thì cứ làm.
- Tiểu nữ phụng mệnh bảo vệ tướng công.
- Vậy thì tại hạ cáo lỗi.
Dứt lời, Đông Phương Thanh Vân ngồi xếp bằng, bắt đầu vận công.

Phải biết, Đông Phương Thanh Vân đã đạt tới chín thành hỏa hầu của Ban Nhược Mật La thần công, toàn bộ huyệt đạo trên người đều được phong bế, sau khi vận công điều tức thì rơi vào trạng thái nhập định nhưng tai vẫn lắng nghe mọi động tịnh xung quanh, lòng luôn phòng bị cảnh giới. Thời gian trôi qua, thoạt tới lúc hoàng hôn. Đông Phương Thanh Vân ngồi suốt một ngày, tuy trong lúc hành công, nhưng vẫn luôn luôn lưu tâm dò xét cử động của Lam y thiếu nữ, chàng hoài nghi có thể khi mình đang hành công mà thiếu nữ đột nhiên hạ thủ, chỉ e trở tay không kịp.
Nhưng lam y thiếu nữ không hề có ý muốn hạ thủ, mắt không hề rời khỏi chàng, lòng thầm nghĩ :
“Người có võ công khi hành công tới chỗ khẩn yếu thì chẳng khác nào thường nhân, nếu mình thừa lệnh ám toán thì dễ như trở bàn tay.”
Nàng còn đang nghĩ vậy đã thấy Đông Phương Thanh Vân từ từ mở mắt ra nói :
- Vì sao cô nương không hạ thủ?
Thiếu nữ cười :
- Tiểu nữ chỉ phụng mệnh nghinh đón tướng công mà thôi?
- Đã tới lúc nào rồi?
- Gần lên đèn.
Thời gian còn dài, Đông Phương Thanh Vân chợt quyết định dò hỏi lai lịch của thiếu nữ, chàng hỏi :
- Cô nương tự nguyện gia nhập Địa Mộ giáo hay là vì bị ép buộc?
Lam y thiếu nữ ngạc nhiên :
- Tiểu nữ sanh ra và lớn lên tại Địa Mộ giáo.
Đông Phương Thanh Vân nghe vậy thì giật mình thầm nghĩ :
“Lãnh Huyết Diễm Nữ nói quả không sai, Địa Mộ giáo chủ đúng là ma quỷ bằng không thì không thể có kế hoạch chu mật đến thế. Y đã khiến bao gia đình phải tan nát, đau khổ vì bị mất con chỉ vì một ý muốn không để thuộc hạ của mình phản bội.”
Cả hai trầm mặc hồi lâu, thiếu nữ lại nói :
- Tiểu nữ cho rằng tướng công quá khờ ngốc?
- Vì sao?
- Tướng công chỉ vì có ước hẹn mà mạo hiểm tới tánh mạng, vậy chẳng phải quá khờ ngốc là gì?
- Cô nương sai rồi, đã ước hẹn thì dù có xông vào rừng đao bể kiếm tại hạ chẳng chút e ngại. Đường đường là nam hảo hán, làm sao có thể thất tín như phường nữ lưu được.
- Tướng công sỉ nhục nữ nhân?

- Tại hạ nói nữ nhân thông thường chứ không ám chỉ cô nương.
- Tiểu nữ tuy chỉ có thân phận thị tì nhưng chẳng phải hạng phản phúc vô thường.
- Đương nhiên khí tiết của cô nương tại hạ rất khâm phục, nhưng Lãnh Huyết Diễm Nữ, chủ nhân của cô nương lại là kẻ phản phúc đến đáng sợ.
- Lãnh Huyết Diễm Nữ không phải là chủ nhân của tiểu nữ.
- Cô nương là tì nữ của Cửu muội phu nhân chăng?
- Tiểu nữ không rõ.
- Hừ, lệnh chủ nhân ắt cũng là hạng phản phúc vô thường?
- Tướng công không nên sỉ nhục chủ nhân của tiểu nữ.
- Vậy lệnh chủ nhân là người thế nào?
- Chủ nhân của tiểu nữ ư? Luận về văn thì thông kim bác cổ. Luận về võ, tướng công còn phải luyện vài chục năm nữa mới là đối thủ.
- Có phải là Cửu phu nhân không?
- Tiểu nữ thực không rõ.
- Nếu vậy, Lãnh Huyết Diễm Nữ là hạng vô sỉ rồi?
- Tiểu nữ không biết.

Từ khẩu khí và thần sắc của lam y thiếu nữ, Đông Phương Thanh Vân đoán rằng chủ nhân của nàng chính là vị Cửu phu nhân của Địa Mộ giáo chủ. Xem ra thiếu nữ cũng chẳng hề có hảo cảm với Lãnh Huyết Diễm Nữ, như vậy có thể biết rằng mối quan hệ giữa mười hai vị phu nhân của Địa Mộ giáo chủ cũng chẳng có gì tốt đẹp.

Nhưng vì sao như vậy? Nếu thực như vậy thì nội tình Địa Mộ giáo cũng chẳng có chi phức tạp. Nghĩ vậy Đông Phương Thanh Vân lại hỏi :

- Vừa rồi cô nương lo cho tại hạ là có dụng ý gì?

Lam y thiếu nữ đỏ mặt :

- Tiểu nữ chỉ lo giùm cho người khác mà thôi.
- Lo giùm ai?
- Lo giùm chủ nhân tiểu nữ.
- Ồ? Chủ nhân của cô nương là Cửu phu nhân.

Lam y thiếu nữ biết mình lỡ lời, mặt trắng bệch, mắt lộ vẻ kinh hoàng. Đông Phương Thanh Vân hiểu ý, mỉm cười :

- Tại hạ đường đường chính chính, hơn nữa lại được cô nương quan tâm, nào có ý gia hại cô nương, tại hạ sẽ giữ bí mật, nhưng cô nương có thể giải thích vì sao lệnh chủ nhân lại lo cho tại hạ không?

Lam y thiếu nữ nghe vậy thì bớt kinh sợ, nói :

- Chủ nhân tiểu nữ vì nghe người trong giang hồ ca tụng tướng công trí như Gia Cát tái thế, võ công tựa Vũ Khúc phục sinh nên cố ý cùng

tướng công phân cao thấp, do vậy nếu tướng công bị Bát nương hãm hại thì mất hết hi vọng so tài văn võ.
Đông Phương Thanh Vân khẽ ồ một tiếng :
- Thì ra là vậy, tại hạ quả có nhiều đối thủ.
- Đương nhiên, võ lâm lưu truyền tướng công đã thành thần lang. Nếu bị giết thì chủ nhân tiểu nữ lấy làm tiếc lắm vậy.
Hiện tại Đông Phương Thanh Vân hiểu thêm một điều nữa rằng mười hai vị phu nhân của Mộ Địa giáo chủ ngoài việc tranh quyền đoạt lợi ra, ai nấy đều hùng cứ một phương.
Xe ngựa đột ngột dừng lại, Đông Phương Thanh Vân và lam y thiếu nữ cùng xuống xe. Vừa xuống xe Đông Phương Thanh Vân đưa mắt nhìn xung quanh, thấy đây là một vùng hoang sơn, chàng hiện đứng trên một sơn đạo, hai bên vách núi dựng đứng, lam y thiếu nữ nói :
- Xin tướng công đi theo tiểu nữ.
Dứt lời lam y thiếu nữ cất bước tiến về phía trước. Đông Phương Thanh Vân liền bước theo. Không lâu sau thì đến trước một tòa núi lớn trong tựa một nấm mồ khổng lồ, tứ bề đá dựng lởm chởm, cửa mộ chỉ có một cánh, cao rộng hơn một trượng, so ra cửa lớn hơn cửa Thanh Chung gấp hai lần. Thiếu nữ tiến vào trước.
Đông Phương Thanh Vân bước theo không chút e ngại.
Đường đi lúc này dốc xuống, chuyển qua một khúc quanh thì tới một đường hầm rộng lớn, hai bên đường cứ cách hai bước lại cắm một bó đuốc khổng lồ, đường hầm sáng như ban ngày. Đi chừng mười trượng, lam y thiếu nữ chợt quay lại nói :
- Tướng công, người nào muốn vào phải qua cửa ải này, tướng công dám không?
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng đáp :
- Có mưu kế gì cứ đem ra thử. Đông Phương mỗ tận lực thừa tiếp.
Nói rồi chàng thản nhiên bước tới. Bỗng có tiếng cười lạnh lẽo vang lên, cùng lúc hai đạo bạch quang bủa tới. Đông Phương Thanh Vân vừa nhìn thì thấy đó là đao quang và kiếm ảnh, cả hai một trước một sau chém tới, chàng chỉ sợ binh khí có tẩm thuốc độc, nên lập tức dịch chuyển thân người chân trái búng mạnh đá trúng sống đao, chỉ nghe keng một tiếng, cây đao đã rời tay bay đi. Cùng lúc ấy trường kiếm đã công tới, công thế nhanh như chớp. Đông Phương Thanh Vân né mình thoát khỏi thế công, lướt sát tới gần đối phương tả thủ đẩy ra một chưởng đánh ngay vai hữu đối phương, đã nghe hự một tiếng, thân hình y văng ra ngoài ba thước. Người vừa bị chàng đá rớt đao vội lao tới tập hậu sau lưng. Đông Phương Thanh Vân chẳng nói chẳng rằng quay phắt người lại song chưởng vừa hay nghênh tiếp

song chưởng người nọ, lại nghe ầm một tiếng, người nọ đã văng đi tựa diều đứt dây.
Đông Phương Thanh Vân thóang chút kỳ quái không hiểu vì sao đối phương đã biết rõ võ công của chàng cao siêu mà còn phái hai gã tầm thường ra đối phó? Nghĩ vậy chàng cất giọng sang sảng :
- Chẳng lẽ Địa Mộ giáo lại chỉ có mấy kẻ tầm thường này thôi ư?
Một thanh âm ngọt ngào vang lên :
- Xin tướng công bớt giận, tướng công đi đường đã lâu cũng cần phải có vài động tác cho giãn gân cốt và giải sầu.
Lời vừa dứt tiếng ám khí xé gió rít lên vèo vèo, Đông Phương Thanh Vân chợt hiểu thì ra Địa Mộ giáo phái hai phế vật ra trước thí mạng chỉ hòng khiến chàng tưởng lầm Địa Mộ giáo không có cao thủ, do vậy mà có ý khinh địch, chuốc họa vào thân.
Lúc này ám khí đang lao tới nếu trúng ám khí thì hỏng.
Nghĩ vậy Đông Phương Thanh Vân vội vận thần công, hữu thủ hạ xuống xé một góc vạt áo rồi vận công vung lên, bao nhiêu ám khi đang lao tới đều bị kình lực của một chiêu này đánh rơi rụng, lúc này lại nghe giọng nữ nhân vang lên :
- Tướng công quả nhiên võ công hơn người, xin đi tiếp?
Đông Phương Thanh Vân cũng biết trong tình huống này, địch trong bóng tối ta ngoài sáng là rất bất lợi, song chàng tự phụ tài cao trí lớn, nên chàng quay đầu cất bước tiến tới.
Bỗng một bóng người từ đâu hiện ra chắn ngang đường, Đông Phương Thanh Vân lạnh lẽo hỏi :
- Báo danh?
Đối phương là một đại hán có thân hình khôi vĩ, mặt mũi đanh ác, y hạ giọng :
- Cửu kim cương Ngân Diện Kim Cương.
Vừa nói y vừa lao tới, song thủ vung lên đẩy ra hai lưỡi móc câu một đâm tới yết hầu một điểm tới đại huyệt Trung Trụ nơi bụng dưới của Đông Phương Thanh Vân, công thế cương mãnh, thế đến như điện chớp. Đông Phương Thanh Vân khẽ quát :
- Được?
Vừa quát, song thủ vừa vung lên tạo thành hình vòng cung, chưởng phong nổi lên cát bay đá chạy. Ngân Diện Kim Cương thấy vậy không khỏi kinh hãi vội thu chiêu búng người lộn ra sau, đồng thời thuận thế rút trường kiếm khỏi bao.
Đông Phương Thanh Vân nhếch mép cười nhạt, cũng lấy kiếm ra.
Ngân Diện Kim Cang chợt hú lên một tiếng, lao tới xuất chiêu, kiếm thế tạo thành nửa vòng tròn trắng bạc mũi chếch xuống. Đông

Phương Thanh Vân cười khảy cất kiếm lên chĩa thẳng tới ngực Ngân Diện Kim Cương. Đã nghe một tiếng "ối chà". Chỉ thấy ngực áo Ngân Diện Kim Cương bị kiếm của Đông Phương Thanh Vân xé một đường dài ba tấc, thân hình y lảo đảo lui về một bên. Lúc này thanh âm nữ nhân lại vang lên :
- Ngân Diện mau thoái lui, thỉnh tướng công đi tiếp?
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt tra kiếm vào vỏ, cất bước tiến lên. Đi chừng ba trượng, chuyển qua một khúc quanh, giữa đường hầm đá, có một đại hán đang đứng, đại hán nọ cất giọng khàn khàn :
- Phân đà Thất Sát tam chi lãnh tiễn Ngô Chấn Lâm lãnh giáo.
Đông Phương Thanh Vân ngắt lời :
- Đừng nhiều lời, xuất thủ đi?
Chỉ thấy Ngô Chấn Lâm khẽ phẩy tay, ánh quang lấp lánh, phong thanh rít lên khinh tâm động phách. Đông Phương Thanh Vân cảm thấy mũi lãnh tiễn lao tới cực kỳ nhanh, chàng chẳng chút chậm trễ vội nhún người xuống tấn vừa khi lãnh tiễn bay qua tai. Đông Phương Thanh Vân vừa định nhãn nhìn lại thì lại nghe phong thanh rít lên sau lưng, chàng buột miệng thầm khen thủ pháp sử dụng ám khí của đối phương thực kỳ dị cao minh. Chỉ thấy Đông Phương Thanh Vân lao người chúi đầu tới trước, ngực chạm sát đất. Đúng lúc ấy Ngô Chấn Lâm lại vung hữu thủ lên, mũi lãnh tiễn thứ hai đã bay ra. Đông Phương Thanh Vân còn chưa ổn trọng thân hình, mũi tiễn thứ hai đã lao tới. Đông Phương Thanh Vân không kịp chuyển mình tránh né, vội tung chân hữu đá lên, đầu mũi hài nghênh tiếp lãnh tiễn. Nào ngờ Tam chi lãnh tiễn Ngô Chấn Lâm thủ pháp kỳ dị, mũi lãnh tiễn sắp ghim vào mũi hài thì chợt chuyển hướng bay vọt lên trên, lượn một vòng trong không trung rồi lao thẳng xuống. Đông Phương Thanh Vân vì tung chân đá không có điểm tựa hơi mất thăng bằng, vội đảo người qua bên tả, tuy gắng gượng né tránh khỏi mũi tiễn thứ hai nhưng ống quần cũng bị rạch một đường dài hơn tấc. Chính trong khoảng khắc mũi lãnh tiễn rạch một đường trên ống quần, Đông Phương Thanh Vân lại nghe Ngô Chấn Lâm quát :
- Tiếp...
Lời còn chưa kịp nghe hết đã cảm thấy một luồng kình lực mãnh liệt đánh tới giữa mặt. Đông Phương Thanh Vân vội thi triển tuyệt kỹ khinh công Thất bộ đạp vận chuyển né tránh đồng thời nghiêng người rút kiếm. Mũi lãnh tiễn thứ ba lướt qua sát tai chàng, gần đến mức chàng có thể ngửi thấy được mùi tử khí toát ra từ thân tiễn. Khi chàng vừa ổn trọng thân hình thì luồng kình phong lại ập tới từ sau lưng. Đông Phương Thanh Vân vội vung kiếm chém ngược ra sau,

cũng may hiện tại Đông Phương Thanh Vân có thể nghe gió mà xác định chính xác vị trí của mũi lãnh tiễn. Chỉ nghe keng một tiếng, mũi lãnh tiễn bị kiếm chém rớt nhưng Đông Phương Thanh Vân vẫn cảm thấy hổ khẩu tê dại. Chàng đứng thẳng người lên, từ từ quay lại thì thấy Tam chi lãnh tiễn Ngô Chấn Lâm vẫn đứng im bất động, sắc mặt trắng bệch. Khi chàng tra kiếm vào vỏ thì nghe giọng nữ nhân vang lên :
- Võ công của các hạ quả danh bất hư truyền, tiện thiếp vô cùng khâm phục.
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt :
- Không dám, không dám...
Thanh âm nữ nhân tiếp :
- Lần này tướng công giá lâm tệ đà, hẳn có ý dọ thám thực hư, phải không?
Đông Phương Thanh Vân khẽ giật mình song chàng lại trấn tĩnh, miệng không ngớt cười nhạt, hỏi :
- Phải chăng phu nhân chính là Trung Nguyên phân đà Đà chủ?
- Đúng vậy, hơn nữa thiếp chính là vị Cửu phu nhân, mà tướng công luôn miệng nhắc tới.Chuyến này đúng hẹn mà tới, hẳn tướng công sẽ không bỏ dở nữa chừng chứ?
- Đương nhiên?
- Tướng công có muốn biết Địa Mộ giáo đã sắp đặt các cơ quan trong con đường hầm này không?
- Tại hạ rất muốn mở rộng kiến thức?
- Nhưng tiếc rằng tướng công vì theo hẹn mà tới chứ không phải lén lút đột nhập, bằng không...
- Phu nhân cứ tùy tiện khai triển các cơ quan cạm bẫy để tại hạ được mở rộng tầm mắt.
- Được, tướng công cứ đi tiếp, tiện thiếp sẽ nói rõ cho hay.
Đông Phương Thanh Vân khẽ hừ một tiếng, cất bước tiến tới. Đi chừng một trượng đã nghe Cửu phu nhân nói :
- Tướng công hãy dừng lại, nơi đây là Thủy lao, nếu tự ý tiến vào sẽ bị giam giữ mãi.
Bỗng có tiếng chuyển động vang lên ầm ầm, hai tấm sắc dầy đã hạ xuống chắn đường tiến thoái của Đông Phương Thanh Vân. Lúc này Cửu phu nhân lại tiếp :
- Khi hai tấm sắt hạ xuống, nửa giờ sau nước sẽ tràn vào. Nước này không phải nước thường, nó chứa chất độc cựa mạnh trong khoảng thời gian cạn một tuần trà, nó sẽ biến người sống thành một bộ xương khô. Đường hầm này rộng tám mươi trượng vuông, tướng

công thử nghĩ xem nó giam được bao nhiêu người cùng một lúc? Do vậy thiếp thấy tướng công thực có hy vọng hảo huyền khi muốn đối đầu với Địa Mộ giáo.
Đông Phương Thanh Vân cười nhạt :
- Chưa chắc?
- Lẽ nào tướng công có cách phá thủy lao ư?
- Đúng vậy?
- Nói bằng lời e không đủ tin cậy.
Đông Phương Thanh Vân bỗng chắp song thủ vào trước ngực, thân hình rùn xuống rồi từ từ đẩy ra một chưởng. Một chưởng này chàng đã dùng đủ mười thành công lực, và dùng chiêu thứ tám của Giao Long chưởng.
Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, Đông Phương Thanh Vân lảo đảo thối lui hai bước, khí huyết trồi ngược, hai tai ù đặc, mà tấm sắt chắn ngang trước mặt vẫn không hề lay chuyển. Sự im lặng bao trùm, hồi lâu Cửu phu nhân mới nói :
- Quả nhiên không thể giam nổi tướng công, thỉnh tướng công đi tiếp.
Đông Phương Thanh Vân nghe nói vậy thì cho rằng đối phương có ý chế nhạo, chàng bèn giận dữ gầm lên, tiếng gầm vang dội trong đường hầm khiến toàn bộ đường hầm rung lên bần bật. Điều kỳ lạ đã xảy ra, tấm sắt dày chắn đường lúc này đã tan thành bụi, bay mù mịt trong đường hầm. Lúc này Đông Phương Thanh Vân chợt hiểu rằng chàng sớm đã đánh vỡ tấm sắt chắn đường, nhưng chàng lại không biết mà thôi.
Thanh âm của Cửu phu nhân lại vang lên :
- Tướng công, trước khi tiến vào tệ đài tiện thiếp có vài điểm muốn lưu ý tướng công.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Xin phu nhân cứ nói?
- Điều đầu tiên, tạm thời chúng ta hãy chuyển thù thành bạn, dù tướng công hiện có ý gì, bổn đà cũng không cần biết, được chứ?
Điều thứ hai, trong thời gian làm khách tại bổn giáo, tướng công có thể tự do muốn đi đâu thì đi. Nhưng không được đem những người tướng công quen biết đi.
- Người tại hạ quen biết ư? Nhiều không?
- Không nhiều cũng chẳng ít, có cả bạn lẫn thù, tướng công đồng ý chứ?
- Được?
- Điều thứ ba, nếu người của bổn giáo có vô lễ với tướng công, xin tướng công mở lượng bao dung, được chứ?

- Được?
- Hay lắm, người của bổn giáo sẽ đưa tướng công nhập Phân đà?
Lời vừa dứt, một thanh y thiếu nữ xuất hiện, cung tay thi lễ :
- Tiện tì Thu Cúc, thỉnh tướng công để tiện tì dẫn đường.
Đông Phương Thanh Vân đi theo Thu Cúc chừng một khắc, chuyển qua hai khúc quanh thì đến một vườn đào. Vườn hoa đào rộng mênh mông, đào hồng liễu xanh cảnh sắc mê người, xa trông lại thấy một tòa lầu các, bên dưới có suối, có cầu bắc ngang.
Nếu chẳng phải đã biết trước đây là Trung Nguyên phân đà của Địa Mộ giáo thì có lẽ lầm tưởng nơi này là nơi ẩn cư của lạ nhân dị sĩ.
Sau khi đi loanh quanh trong vườn đào, khi rẽ trái lúc rẽ phái lúc ra xa khi lại gần tòa lầu, chừng một tuần trà sau cả hai mới bước vào một gian phòng bài trí trang nhã. Thu Cúc nói :
- Xin tướng công hãy tạm nghỉ ngơi trong gian phòng này.
Dứt lời, nàng bước ra, không lâu sau lại có một nữ nhân tiến vào. Chỉ thấy nữ nhân này vóc liễu thướt tha, lại gần mới biết nàng chính là Lãnh Huyết Diễm Nữ.
Nàng tiến tới trước mặt Đông Phương Thanh Vân, vẻ mặt như cười mà chẳng phải cười.
Đông Phương Thanh Vân vẫn đứng im bất động, tựa hồ như không thấy nàng.
Lãnh Huyết Diễm Nữ mỉm cười nói :
- Tướng công, chúng ta lại gặp nhau rồi.
Đông Phương Thanh Vân cất giọng lạnh lẽo :
- Vì sao phu nhân tới đây?
- Tướng công tài trí hơn người, tiện thiếp vì hâm mộ mà tới. Hơn nữa tướng công đang rất muốn biết nội tình của Địa Mộ giáo, chẳng hay tướng công có muốn nghe không?
- Phu nhân cứ nói?
- Địa Mộ giáo từ khi sáng lập tới nay đã trải hơn một trăm năm, người sáng lập ra chính là sư phụ của mười ba sư huynh muội của thiếp mà tệ phu chính là đại sư huynh và cũng là Giáo chủ Địa Mộ giáo sau khi sư phụ qua đời. Trong số mười ba huynh muội, thiếp đứng vào hàng thứ tám, nhưng lại được đại sư huynh yêu thương nhất, do vậy mà biết rõ nội tình của Địa Mộ giáo.
Ngừng một chút, Lãnh Huyết Diễm Nữ liếc mắt đưa tình rồi tiếp :
- Địa Mộ giáo có bảy Phân đà, đó là Trung Nguyên phân đà, Nam Hải phân đà, Thiên Sơn phần đà, còn bốn Phân đà kia lại chia thành nhiều Phân đà khác nên không thể nhất nhất nói hết.
Tệ phu hoàn toàn không muốn lãnh tụ võ lâm mà là có ý khác, thử

nghĩ trong số mười hai phạm nhân, kể cả Tam Bí phải ẩn lánh thế nhân, chỉ có một mình tệ phu phải kế thừa Địa Mộ giáo...
Đông Phương Thanh Vân ngắt lời :
- Phạm nhân là cái gì?
- Hiện thời chưa thể nói rõ cho tướng công biết.
- Gia phụ và các vị sư thúc bá cũng trong số đó ư?
- Đúng vậy?
- Việc này xảy ra khi nào?
- Cách đây mười lăm năm?
- Mà quí giáo đã sáng lập hơn một trăm năm rồi đó.
- Trong việc này có nhiều sự tình thiếp không hiểu. Bổn giáo chỉ muốn hưng thịnh thanh thế, do vậy cần phải có nhiều môn hạ cùng chỗ dựa vững chắc, nên mới phái người xâm nhập vào bảy đại môn phái. Tệ phu thấy tướng công ngăn cản Cừu Thế Dâm Oa thì muốn sát hại tướng công, đó cũng là sự thường tình.
Đông Phương Thanh Vân vốn còn nhiều điều muốn hỏi, song chàng biết Lãnh Huyết Diễm Nữ đang nhiếp tạo hoang ngôn lừa gạt mình, nên nói :
- Vậy theo ý phu nhân, tại hạ cần phải làm gì?
Lãnh Huyết Diễm Nữ cũng là tay giang hồ lịch duyệt đã nhiều, không dễ mắc bẫy, mụ lấp lửng :
- Theo ý thiếp, tướng công cần phải tra xét rõ trắng đen, quan sát kỹ thời cuộc.
- Lệnh phu chẳng phải muốn đấu trí với tại hạ ư?
- Đúng vậy, nhưng đấu trí và việc này hoàn toàn khác nhau.
- Phu nhân muốn làm thuyết khách sao?
- Không phải, thiếp chỉ lo thay cho tướng công, nên mới nói ra sự việc bí mật này để tướng công lựa chọn.
- Tại hạ đã chọn rồi?
- Chọn thế nào?
- Thề không đội trời chung với Địa Mộ giáo?
- Thiếp vì tướng công mà tốn bao tâm lực, vậy mà tướng công lại cho thiếp tựa cừu nhân, như vậy há chẳng phải quá vô tình ư?
Lúc này một làn khói mỏng manh bay vào phòng, Đông Phương Thanh Vân cười nhạt :
- Theo phu nhân, tại hạ phải làm gì?
- Chí ít tướng công cũng nên tiếp nhận tình ý của tiện thiếp.
- Tiếp nhận thế nào?
Lúc này làn khói mỏng manh kia đã biến thành màu trắng đục lan tỏa khắp gian phòng. Đông Phương Thanh Vân vội vận công bế khí, nào

ngờ công lực đã hoàn toàn biến mất. Chàng ngấm ngầm kinh hãi, thầm nghĩ :
“Chỉ một thoáng khinh suất, ta đã trúng độc kế, nếu để đối phương biết được, e hậu quả khôn lường. Nếu ta cứ thản nhiên thì đối phương không rõ thực hư, rồi sau sẽ thừa cơ thoát khỏi đây.”
Chàng còn đang trầm tư suy tính cách thoát thân thì nghe Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :
- Trong số mười hai sư tỷ muội thì Cửu muội là người xinh đẹp nhất, thiếp chỉ e thị sẽ đoạt mất tướng công của thiếp, vì vậy thiếp thỉnh cầu tướng công đáp ứng một sự tình.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Sự tình gì?
- Đừng bị Cửu muội quyến rũ?
- Phu nhân nói giỡn, tại hạ nào phải hạng háo sắc tham lam.
Lãnh Huyết Diễm Nữ vội đứng lên tiến lại gần chàng nói :
- Vậy thì tướng công hãy ôm thiếp vào lòng đi.
Đông Phương Thanh Vân vội đứng bật dậy, song không hiểu vì sao hai chân mềm nhũn vô lực, chàng ngã ngồi xuống rồi mê đi.

Hồi 16
Sắc mê cung

Đêm đã canh ba, trời không một gợn mây, một ngọn gió nhẹ thổi lay động những cánh hoa đào. Thấp thoáng sau những cành hoa đào một bóng người đang lướt đi, đến trước gian phòng khói tỏa mịt mờ thì bóng đen nọ dừng lại.
Người này là một nam nhân tuổi trạc tứ tuần, thân hình khôi vĩ, mặt vuông chữ điền, mắt sáng tợ sao, miệng rộng mũi thẳng trông tướng mạo thực thanh tú. Trung niên nam nhân lách người tiến vào phòng. Trong phòng có hai người đối diện nhau, một người là thiếu niên tuổi trạc đôi mươi, gương mặt khôi ngô đang ngồi nhắm mắt như đang ngủ, chàng chính là Đông Phương Thanh Vân, người còn lại là một nữ nhân thân vận y phục mỏng như cánh chuồn, nàng chính là Lãnh Huyết Diễm Nữ. Lúc này tuy có người bước vào, nhưng Lãnh Huyết Diễm Nữ vẫn ngồi im bất động.
Trung niên hán tử khẽ bước tới gần Lãnh Huyết Diễm Nữ và gọi :
- Huệ Như...
Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :
- Phu quân, sao bây giờ chàng mới tới?
Trung niên hán tử mỉm cười :
- Ta phải an bài mọi việc ở Trích Thúy lầu xong mới tới được. Huệ Như, nàng diễn kịch thực xuất thần.
Lãnh Huyết Diễm Nữ cất giọng hờn giận :
- Thiếp vì chàng mà ô uế tấm thân, nhưng chàng lại chẳng có vẻ gì lo buồn, thân này đã bị tiểu tử kia vấy bẩn, chàng bảo thiếp phải sống tiếp như thế nào nữa đây?
Trung niên hán tử vội ôm Lãnh Huyết Diễm Nữ vào lòng, vỗ về :
- Huệ Như, nàng nên hiểu rằng ta cũng đau lòng lắm, chỉ hận mình chưa thể giết chết tiểu tử kia thôi.
Lãnh Huyết Diễm Nữ bật khóc :
- Hiện tại y đã lọt vào tay ta, chàng hãy mau giết y đi để thiếp còn mặt mũi nhìn thế nhân nữa.
- Huệ Như, nàng là tâm can của ta, nhưng tiểu tử...
- Chàng sợ y sao?
- Không phải, chỉ vì y là hậu duệ của Tam Bí, ta có thể đối phó được

với bất kỳ một ai trong Tam Bí, song nếu cả ba liên thủ thì hậu quả khó lường.
- Vì võ công của Tam Bí mà chàng đành lòng coi rẻ tấm thân thiếp sao?
- Huệ Như, mấy chục năm nay lẽ nào nàng còn chưa hiểu lòng ta đối với nàng ra sao ư? Hiện tại ta muốn cùng nàng thương lượng một việc, chúng ta hãy rời khỏi đây.
Nói đoạn trung niên hán tử dìu Lãnh Huyết Diễm Nữ ra ngoài.
Trong phòng khói đã tan hết, Đông Phương Thanh Vân vẫn ngồi im bất động.
Đêm sang canh tư, dưới ánh sáng leo lét nhợt nhạt của ngọn đèn cạn dầu hắt ra, một bóng người yểu điệu khẽ lách người vào trong phòng của Đông Phương Thanh Vân. Lúc này chàng vẫn ngủ say như chết. Người vừa bước vào phòng là một nữ nhân tuổi trạc ba mươi, nàng khẽ bước lại gần đưa mắt nhìn Đông Phương Thanh Vân, mặt lộ sát khí, hữu thủ từ từ nâng lên, hồi lâu lại bỏ tay xuống lặng lẽ rời khỏi phòng.
Trời đã sáng hẳn, Đông Phương Thanh Vân giật mình tỉnh dậy, đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi chợt nhớ ra mọi sự xảy ra đêm qua, chàng thầm nghĩ :
“Địa Mộ giáo quả nhiên không thể khinh thị, lần này mình tới đây có khác nào tự dâng mình vào miệng hổ, do vậy luôn luôn lưu tâm giới bị nào ngờ vẫn bị trúng quỷ kế.
Mọi sự xảy ra nguyên nhân chính là do làn khói trắng kia gây ra. Kỳ lạ hơn nữa là đã trúng kế của đối phương mà vẫn bảo toàn được tánh mạng, hơn nữa hiện tại trong người cảm thấy bình thường, công lực đã được khôi phục, hẳn trong việc này có điều gì uẩn khúc.”
Chàng còn đang suy nghĩ nên không để ý đến một nữ nhân đã bước vào, nữ nhân này chính là thanh y thiếu nữ Thu Cúc, nàng bước lại nói :
- Mời tướng công dùng điểm tâm.
Đông Phương Thanh Vân vừa kinh ngạc vừa kỳ quái không hiểu Địa Mộ giáo làm vậy là có dụng ý gì. Chàng lẳng lặng bước theo Thu Cúc tới phòng ăn. Sau khi ăn uống xong, Thu Cúc nói :
- Tướng công, Đà chủ có lời mời tướng công tiếp kiến.
Đông Phương Thanh Vân hoài nghi có âm mưu, chàng nói :
- Cô nương hãy bảo lại rằng tại hạ mời quí chủ nhân tới đây.
- Yêu cầu của tướng công thực khó đáp ứng.
- Đây chẳng phải vấn đề khó hay không mà là quí giáo có ý hí lộng tại hạ, tại hạ không phải là thằng ngốc.

- Tướng công...
- Hãy nói rằng nếu quí chủ nhân không tới đây thì sau một giờ nữa, tại hạ sẽ rời khỏi Phân đà Trung Nguyên.
- Được, thỉnh tướng công hãy chờ ở đây.
Nói rồi Thu Cúc bước ra, khoảng một giờ sau Thu Cúc bước vào, phía sau có bốn nữ nhân phân làm tiền hậu mà đi. Ba người đi trước, tuổi chừng đôi tám, vận hồng y, người đi sau thân hình yểu điệu, vận bạch y, tuổi chừng ngoài ba mươi. Bạch y nữ nhân bước tới ngồi đối diện với Đông Phương Thanh Vân và hỏi :
- Tướng công có việc chi muốn hỏi?
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Tại hạ muốn rời khỏi đây?
- Ồ, tướng công bỏ dở nửa chừng ư?
- Có còn việc gì nữa đâu mà bỏ dở?
- Tướng công vào Trung Nguyên phân đà chỉ mới thử sức ở cửa thứ nhất, phía sau còn chưa biết hết. Chẳng lẽ tướng công tự tin vào võ công quá nhiều khiếm khuyết của mình sao?
- Còn cửa ải nào, xin cứ đem ra thử hết đi.
- Vậy thì mời tướng công đi theo thiếp.
- Đi đâu?
- Tới Tứ mê cung của bổn đà?
- Tứ mê cung?
- Đúng vậy, đó là Sắc mê cung, Đổ mê cung, Tửu mê cung và Tình mê cung.
Tướng công đi chứ?
- Nào có gì đáng sợ mà không đi, xin phu nhân dẫn đường.
Vừa đi Trung Nguyên đà chủ vừa nói :
- Tướng công có muốn nghe một lời khuyên không?
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên nhưng vẫn nói :
- Xin phu nhân chỉ giáo?
- Tướng công hãy mau rời khỏi Trung Nguyên phân đà?
Nghe vậy Đông Phương Thanh Vân càng thêm kỳ quái, chàng không hiểu vì sao trong mấy ngày vừa rồi lại gặp phải những nữ nhân kỳ dị như vậy, đặc biệt nữ nhân này lại là Phân đà chủ Phân đà Trung Nguyên, thì những lời nàng nói ắt phải có điều ẩn ý, chàng cười nhạt :
- Rừng đao bể kiếm tại hạ còn chẳng sợ, há gì một Phân đà của Địa Mộ giáo.
Bạch y nữ nhân thở dài :
- Nếu chẳng phải bổn nhân cùng nghĩa mẫu của tướng công kết

nghĩa thư muội thì ta cũng chẳng cần phí lời.
Đông Phương Thanh Vân giật mình biến sắc :
- Nghĩa mẫu của tại hạ có ở đây sao?
Bạch y nữ nhân hạ giọng :
- Bổn nhân vốn có ý nói rõ cho tướng công hay song ở đây đông người không tiện. Nếu tướng công tin bổn nhân thì hãy mau rời khỏi đây.
Đông Phương Thanh Vân bỗng thấy nghi hoặc, chàng đã bị Lãnh Huyết Diễm Nữ lừa gạt, hẳn là chủ nhân Phân đà Trung Nguyên cũng cùng một giuộc, nghĩ vậy chàng nói :
- Phu nhân dù gì cũng là Phân đà chủ của Địa Mộ giáo, nói ra những lời này thực khiến tại hạ hoài nghi.
Bạch y nữ nhân hỏi :
- Tướng công hoài nghi cũng phải, bổn nhân quả là lực bất tòng tâm trong khi đó tướng công lực có dư mà tâm không đủ.
- Nhưng có thực phu nhân biết nghĩa mẫu của tại hạ không?
- Bổn nhân chỉ nói một lần.
- Hiện nay nghĩa mẫu tại hạ ra sao rồi?
- Bổn nhân không thể nói lúc này được.
- Vì sao?
- Bổn nhân có điều khó nói, tướng công mời?
Dứt lời bạch y nữ nhân đưa tay khẽ phẩy tỏ ý muốn tiễn khách. Đông Phương Thanh Vân vì gấp muốn biết tung tích của nghĩa mẫu, chàng bèn vận công, hữu thủ vung lên chộp lấy cổ tay bạch y nữ nhân. Khoảng cách giữa hai người không quá ba thước mà Đông Phương Thanh Vân trong lúc nóng nảy đã dụng toàn lực, do vậy một trảo này tốc độ nhanh như tên bắn. Nào ngờ chàng đã nhanh bạch y nữ nhân còn nhanh hơn, chỉ thấy nàng vừa chuyển bộ, thân hình đã lướt đi ra sau hai thước, phong thái rất tự nhiên, ung dung. Bạch y nữ nhân quả không hổ danh Đà chủ, chỉ bằng vào khinh công và sự ứng biến khi lâm nguy cũng đủ thấy nàng là cao thủ thượng thừa.
Đông Phương Thanh Vân một chiêu vồ hụt, thoáng chút kinh dị, song chàng chỉ cười nhạt :
- Phu nhân thực không muốn nói cho tại hạ biết nghĩa mẫu hiện đang ở đâu sao?
Bạch y nữ nhân cất giọng buồn bã :
- Hiện tại thì chưa phải lúc, thôi như vậy đi, đầu canh một đêm nay bổn nhân sẽ tới nói cho tướng công hay, còn hiện tại chúng ta sắp tới Sắc mê cung rồi, tướng công nếu có hứng thú thì hãy thử.
Đông Phương Thanh Vân cười khảy :

- Đi thì đi, đâu cần phải có hứng thú mới được?
- Xin tướng công cứ tùy tiện, hãy nhớ ước hẹn đêm nay.
Dứt lời Bạch y nữ nhân quay người bỏ đi. Đông Phương Thanh Vân cũng tiến vào tòa lầu mà Bạch y nữ nhân nói là Sắc mê cung. Bước vào căn phòng đầu tiên chỉ thấy trong phòng giăng đầy lụa là gấm vóc, mùi mê hương nồng nặc, giữa phòng đặt một chiếc giường bát bảo lớn, trên giường lúc này chàng thấy một nữ nhân đang nằm, vừa nhìn qua đã nhận ra ngay đó là Lãnh Huyết Diễm Nữ. Vừa thấy Đông Phương Thanh Vân bước vào Lãnh Huyết Diễm Nữ đã nở nụ cười dâm đãng :
- Hoan nghênh tướng công giá lâm.
Đông Phương Thanh Vân vừa thấy Lãnh Huyết Diễm Nữ thì nói :
- Lại là phu nhân.
- Phải, tướng công kinh ngạc lắm sao?
- Kinh thì không mà ngạc nhiên thì có đấy.
- Thiếp biết Sắc mê cung này đâu có cản nổi bước tướng công, do vậy thiếp muốn cùng tướng công nói tới chuyện của quí nghĩa mẫu.
Đông Phương Thanh Vân khẽ giật mình thầm nghĩ :
“Yêu nhân này quả lợi hại, thị đã nghe lén câu chuyện giữa ta và Cửu phu nhân. Bây giờ thị nói như vậy hẳn là muốn dùng chuyện này để uy hiếp ta đây.”
Nghĩ tới đây chàng nói :
- Phu nhân cứ nói?
Lãnh Huyết Diễm Nữ liếc mắt tống tình, nói :
- Quí nghĩa mẫu cùng một số người có quan hệ với tướng công như Tuệ Mẫn, Thiên Tôn... đều đang nằm trong tay tiện thiếp?
- Nói giỡn?
- Tướng công không tin?
- Khẩu thuyết vô bằng?
- Đương nhiên sẽ có nhân chứng.
- Nhân chứng gì?
- Họ đều đang ở đây.
- Hãy đưa tại hạ đến gặp họ mau?
- Được, nhưng tướng công phải chấp thuận một điều kiện.
- Điều kiện gì?
- Địa Mộ giáo thành tâm thành ý muốn cùng tướng công hợp tác. Thứ nhất là vì võ lâm mà mưu cầu chánh nghĩa, thứ hai là liên hợp mười hai tội phạm chống lại Nhân Ma. Được không?
Đông Phương Thanh Vân quát :
- Nói nhảm, mau đưa ta đi.

Lãnh Huyết Diễm Nữ gằn giọng :
- Hừ, như vậy là ngươi không muốn hợp tác?
- Đúng vậy, thủ đoạn của các ngươi quá đê hèn, làm sao có thể hợp tác được.
- Ta biết hiện tại ngươi còn chưa tin lời ta, bây giờ ta sẽ đưa ngươi đi gặp nhân chứng, lúc ấy nói tới điều kiện cũng chưa muộn.
Dứt lời Lãnh Huyết Diễm Nữ đứng lên quay người tiến vào trong. Đông Phương Thanh Vân cũng bước theo sát gót. Đi tới tầng thứ ba thì Lãnh Huyết Diễm Nữ rẽ qua một ngách nhỏ theo lối cầu thang phụ. Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Vì sao không đi cầu thang chính?
Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :
- Vì với võ công của ngươi hiện tại, ngươi vẫn không thể vượt qua nổi Thiên Ma thất.
Đông Phương Thanh Vân biết Thiên Ma thất là căn phòng có bố trí Thiên Ma vũ trận pháp, chàng khẽ hừ một tiếng :
- Bổn thiếu gia muốn kiến thức?
- Ngươi điên rồi?
- Ta còn tỉnh lắm, hẳn là ngươi sợ Thiên Ma vũ trận sẽ bị bổn thiếu gia phá phải không?
- Không phải, trong khắp thiên hạ từ cổ chí kim chưa một ai phá được trận pháp này. Ngươi không muốn gặp nghĩa mẫu sao mà còn chần chừ ở đây.
Nói rồi Lãnh Huyết Diễm Nữ đã lắc người lao đi, Đông Phương Thanh Vân đành bước theo, hai người đi sau khi đi quanh co, hồi lâu cuối cùng tiến vào một căn phòng.
Vào tới nơi Lãnh Huyết Diễm Nữ ngồi xuống và nói :
- Hãy ngồi xuống đó đi?
Nguyên đây là một gian phòng khách, phương viên độ hai mươi trượng, khắp nơi giăng đầy màn trướng, giữa phòng bày bốn cái ghế. Đông Phương Thanh Vân lẳng lặng ngồi xuống.
Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :
- Ngươi không gấp muốn gặp nghĩa mẫu ư?
Đông Phương Thanh Vân im lặng không đáp, Lãnh Huyết Diễm Nữ thấy thế đưa tay khẽ vỗ mấy cái, tấm trướng ngay trước mặt Đông Phương Thanh Vân từ từ vén lên, trong trướng chỉ thấy khói trắng tỏa mù mịt, do vậy cảnh vật bên trong rất mờ ảo, khói trắng tan dần, cảnh vật hiện ra tựa trong giấc mộng. Đông Phương Thanh Vân chú mục nhìn vào thì thấy có hai nữ nhân nằm trên một chiếc giường, một người dung nhan diễm lệ tuổi ngoại tứ tuần, nữ nhân còn lại là

thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời họ chính là nghĩa mẫu và tiểu muội kết nghĩa của chàng.
Đông Phương Thanh Vân buột miệng la lên :
- Nghĩa mẫu, nghĩa mẫu...
Vừa kêu chàng vừa lao tới cạnh giường, một nỗi vui mừng xen lẫn kích động cùng dâng lên khiến chàng nhất thời không còn tự chủ, chàng giang tay ôm lấy nghĩa mẫu.
Đã ba năm nay dù trải biết bao gian truân khổ ải song không giờ phút nào chàng không nhớ tới nghĩa mẫu. Nay đã gặp rồi có biết bao lời chàng muốn nói mà không hiểu vì sao chàng nghẹn giọng không thốt nên lời. Tuy chàng mừng vui như vậy, nhưng nghĩa mẫu vẫn ngủ say như chết rồi. Đông Phương Thanh Vân kinh hoàng, lẽ nào nghĩa mẫu không còn nữa? Chàng định thần nhìn lại thì thấy nghĩa mẫu vẫn hô hấp bình thường, chỉ là trạng thái dường như bị trúng mê dược vậy.
Trong đầu chàng hiện tại chỉ có một câu nói duy nhất vang lên :
“Hãy mau cứu nghĩa mẫu ra khỏi đây...”
Lúc này khói trắng càng nồng, khi chàng cúi người xuống ôm lấy nghĩa mẫu thì chỉ thấy mọi vật xung quanh đều mờ đục, lại nghe Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :
- Tướng công chẳng lẽ quên mất chúng ta còn có việc để thương lượng ư?
Đông Phương Thanh Vân đã phát hiện thứ khói trắng này chính là làn khói đã khiến chàng bất tỉnh hồi đêm qua, chàng lập tức vận công bế khí, nào ngờ vừa vận công thì chàng đã ngã lăn ra đất hôn mê bất tỉnh.
Thời gian trôi qua không biết bao lâu, Đông Phương Thanh Vân mới tỉnh lại. Điều đầu tiên đập vào mắt chàng là một tấm đồng lớn ngay trên đầu, chàng ngạc nhiên ngồi dậy đưa mắt nhìn quanh thì thấy mình đang bị giam trong một căn phòng bốn bề tường đồng vách sắt. Điều kinh hãi hơn cả là trong phòng tràn ngập khói trắng. Loại khói này, chàng đã thấy khi đột nhập vào Tử Phủ mê điện. Hơn nữa, lúc này chàng cũng mất hết công lực. Hừ, chẳng lẽ Tử Phủ mê điện là Tổng đà của Địa Mộ giáo?
Chàng còn đang mải suy nghĩ đã nghe tiếng cửa sắt khua rổn rảng tiếp đó một bóng người yểu điệu tiến vào, người này lại là Lãnh Huyết Diễm Nữ. Đông Phương Thanh Vân vừa thấy mụ lập tức nổi giận, lao tới xuất chiêu. Song lúc này chàng đã mất hết công lực, làm sao có thể là đối thủ của yêu nữ. Lãnh Huyết Diễm Nữ chẳng né tránh, trái lại chỉ cười :
- Tướng công hung hãn như vậy làm gì?

Vừa nói mụ vừa đưa tay ra ôm lấy Đông Phương Thanh Vân. Đông Phương Thanh Vân vốn muốn một chưởng đắc thắng, nào ngờ lại bị mụ ôm vào lòng, chàng giẫy giụa cố thoát. Lại nghe Lãnh Huyết Diễm Nữ cười :
- Cuối cùng chàng đã ôm thiếp vào lòng rồi, nhưng vì chàng có ác ý nên thiếp phải trừng phạt chàng mới được.
Dứt lời, chỉ thấy mụ vòng tay tả ra sau lưng chàng, điểm vào huyệt Linh đài.
Đông Phương Thanh Vân khẽ hự một tiếng, toàn thân rúng động, lửa giận thiêu cháy tâm can, mà Lãnh Huyết Diễm Nữ thì biến sắc.
- Tướng công quả nhiên có nội công thâm hậu.
Thì ra Đông Phương Thanh Vân đã luyện tới chính thành hỏa hầu của Ban Nhược Mật La thần công nên có thể tùy ý phong bế huyệt đạo, do vậy chàng mới thoát khỏi tay mụ, chàng quát :
- Ngươi làm vậy là sao?
Lãnh Huyết Diễm Nữ cười nhạt :
- Ngươi tự lao vào lòng ta, nay hỏi vậy chẳng phải là điên đảo thị phi? Thôi được. Ta chỉ hỏi ngươi một câu, vì sao ngươi hận ta.
Đông Phương Thanh Vân cũng đã trầm tĩnh lại ít nhiều, chàng lẳng lặng không nói lời nào, bước tới ngồi xuống bàn.
Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :
- Ta biết ngươi hận ta là vì bổn đà đã giam giữ nghĩa mẫu của ngươi. Kỳ thực ta cũng đang muốn giải thích đôi điều.
Đông Phương Thanh Vân vẫn im lặng. Lãnh Huyết Diễm Nữ tiếp :
- Dù ngươi nghi hoặc ta vẫn cứ nói. Nghĩa mẫu của ngươi là phản đồ của bổn giáo, đương nhiên bổn giáo có quyền giam giữ thị. Song nếu ngươi muốn cứu nghĩa mẫu, bổn giáo sẽ chấp thuận, ý ngươi thế nào? Còn về Tuệ Mẫn, ngươi hãy tự hỏi thị, thị đã đi theo ngươi đột nhập vào Trung Nguyên phân đà, luận tội đáng chết, nhưng nể mặt ngươi, bổn giáo đã thả thị ra. Đương nhiên việc gì cũng phải có bằng chứng cho nên ta quyết định sáng sớm ngày mai quí mẫu sẽ cùng ngươi rời khỏi đây, còn Tuệ Mẫn, ta sẽ phái người đưa nàng trở lại Ma cung, được chứ?
Đông Phương Thanh Vân cất giọng lạnh lùng :
- Khẩu thuyết vô bằng.
- Hãy đợi đến sáng mai sẽ rõ.
- Tại sao phải đợi đến sáng mai?
- Từ giờ tới sáng mai ta còn phải làm xong vài sự việc và cũng còn mấy lời muốn nói, chẳng hay tướng công muốn nghe không?
- Có lời gì thì cứ nói đi?

- Vẫn là muốn thỉnh cầu tướng công hợp tác.
- Hợp tác thế nào?
- Nghe nói tướng công đã tới Tử Phủ mê điện, cho nên bổn giáo muốn tướng công hợp tác cùng chống lại Tử Phủ mê điện.
- Vì sao phải chống lại?
- Vì võ lâm mười hai tội phạm. Thực ra ta không muốn nói cho tướng công hay, song tướng công quá cố chấp nên ta đành phải nói. Nguyên mười hai tội phạm này chính là mười hai phản đồ của Tử Phủ mê điện.
- Ta không hiểu.
- Thử nghĩ võ công của Tam Bí vì sao quán tuyệt võ lâm, đó là vì họ đều là phản đồ của Tử Phủ mê điện, mà vì sao họ lại làm phản đồ là vì có hai nữ nhân trong số mười hai tội phạm, một người chính là ta và người còn lại là lệnh mẫu. Có lẽ ngươi sẽ hỏi vì sao ta lại xuất hiện ở Địa Mộ giáo này phải không?
Đông Phương Thanh Vân vẫn lạnh lùng :
- Ta muốn biết vì sao hai nữ nhân kia đã khiến Tam Bí phải làm phản.
Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :
- Khi ngươi tiến vào Tử Phủ mê điện ắt đã thấy trong đó toàn bằng đồng đỏ phát ra tử quang và hồng quang khiến người ta không thể vận công tụ lực, phải không?
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng nói :
- Đúng vậy, vì sao ngươi biết điều này?
- Vì ta cùng tệ phu đều là môn đồ, đệ tử của Tử Phủ mê điện. Khi mười hai người bọn ta cùng ở tại Mê điện. Lúc đó tất cả chỉ là đệ tử sau đó được phái đi các nơi, mà ta và tệ phu sớm đã là đệ tử của Địa Mộ giáo, đương nhiên cũng phải về Địa Mộ giáo. Nào ngờ hai năm sau Mê điện triệu hồi mười hai bọn ta về.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Ngươi vốn là đệ tử của Địa Mộ giáo, tại vì sao gia nhập Mê điện?
- Đó là do sư phụ ta hái ta cùng tệ phu tới làm đệ tử của Mê điện. Khi được lệnh trở về Mê điện, đương nhiên ta cùng tệ phu cũng không dám trái lệnh. Sau khi trở về Mê điện mới hay ta và lệnh mẫu đã được chỉ định để luyện thành Địa Sát mười hai nữ yêu, mà mười sư huynh còn lại phải luyện Thiên Cương mười hai nhân ma. Nhưng năm xưa vì lệnh tôn của tướng công đã phải lòng lệnh đường mà tệ phu cũng vô cùng yêu thương ta, do vậy đâu có thể để ta cùng lệnh đường luyện thành yêu nữ luôn hút tinh lực của người để phục vụ cho Mê điện chủ. Do vậy Tam Bí quyết định tạo phản.

- Sự này thực khó tin.
- Tin hay không tùy ngươi, chỉ cần tướng công có chịu hợp tác với bổn giáo thì được rồi.
- Vậy thì còn phải xem thủ đoạn của các ngươi thế nào đã.
- Được lắm, có một ngày lệnh tôn sẽ nói rõ cho ngươi hay, hiện tại ta phải đi đây.
Nói rồi Lãnh Huyết Diễm Nữ đứng lên, rời khỏi ngục thất.
Lúc này trong ngục thất Đông Phương Thanh Vân không còn nhìn rõ vật gì nữa tất cả chỉ là một màu trắng đục. Bỗng một thanh âm nữ nhân văng vẳng bên tai :
- Tướng công, mau bế khí?
Đông Phương Thanh Vân nghe thấy thanh âm nọ có vẻ lo sợ, vội bế khí rồi dùng truyền âm nhập mật nói :
- Hãy nói vì sao tại hạ phải bế khí?
- Tướng công đã hai lần trúng Anh Túc mê hương, nếu trúng lần nữa... ồ, chúng tới rồi, hãy nhớ bất luận thế nào tướng công cũng phải bế khí nằm im.
Thanh âm nữ nhân đã lặng hẳn. Đông Phương Thanh Vân vội nằm xuống, chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu. Ồ? Anh Túc mê hương được chế từ hoa Anh Túc, nếu trúng phải mê hương này, người ta sẽ trở thành phế nhân...
Còn đang suy tính phải làm sao thoát khỏi độc kế, Đông Phương Thanh Vân lại nghe tiếng cửa sắt khua rổn rảng. Lập tức có hai bóng người tiến vào. Một người là Lãnh Huyết Diễm Nữ, người còn lại là một trung niên hán tử khôi ngô. Vừa bước vào, trung niên hán tử đã cười ha hả :
- Bất kể cái gì Tam Bí, từ nay trở đi cũng do ta ra lệnh, điều khiển.
Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :
- Dù là thế nào, thiếp cũng thấy không công bằng. Phải, muốn đấu trí đấu võ cần phải quang minh chính đại, chàng làm thế này không khỏi quá tàn độc...
Nam nhân trung niên khẽ ồ một tiếng :
- Huệ Như, đây hoàn toàn là kế hoạch của nàng, vì sao bây giờ lại trách ta.
Lãnh Huyết Diễm Nữ cười :
- Chẳng lẽ thiếp nói đùa cũng không được ư?
Nam nhân ôm chặt lấy Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :
- Huệ Như, ta muốn...
Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :
- Chúng ta hãy rời khỏi đây thôi.

Dứt lời mụ khẽ đẩy nam nhân ra, quay người lướt ra, nam nhân cũng đi theo sát gót. Khói trong ngục thất từ từ loãng dần, Đông Phương Thanh Vân lúc này cũng ngủ thiếp đi.
Khi chàng tỉnh dậy đã thấy Lãnh Huyết Diễm Nữ ngồi ngay cạnh giường, vừa thấy chàng thức giấc, mụ nói :
- Tướng công, thiếp không biết phải giải thích thế nào đây.
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng hỏi :
- Giải thích điều gì?
- Giải thích ba lần tướng công trúng mê hương.
- Mê hương gì?
- Anh Túc hương, chỉ e từ nay trở đi tướng công sẽ bị Địa Mộ giáo điều khiển.
- Chưa chắc...
- Tướng công quả là hào khí can vân khiến thiếp khâm phục, nhưng sau bảy ngày nữa, dược lực sẽ phát tác, nếu không có độc môn giải được của Địa Mộ giáo, chỉ e...
- Để tới lúc đó hãy nói. Có thể tướng công có cách giải độc, nhưng chẳng thể trong một sớm một chiều là làm được, nay thiếp có một yêu cầu mong tướng công đáp ứng.
- Yêu cầu gì?
- Chỉ thấy Lãnh Huyết Diễm Nữ lấy trong tay áo ra một bình ngọc, nói :
- Xin hãy nhận lấy bình thuốc này, trong bình có sáu viên giải dược có thể chi trì nổi trong vòng hai tháng.
- Đa tạ thiện ý của phu nhân.
- Ắt hẳn tướng công sẽ nghi hoặc, kỳ thực theo ý của thiếp đấu trí và đấu lực phải có công bằng do vậy khi tệ phu đầu độc tướng công, thiếp thấy như vậy quá ư hạ tiện, tướng công hãy nhận lấy đi.
- Tại hạ tự tin có thể chi trì được.
- Vậy thì mong tướng công tự bảo trọng, thiếp phải đi rồi.
Dứt lời Lãnh Huyết Diễm Nữ đứng lên bỏ đi, còn lại một mình Đông Phương Thanh Vân. Hiện tại chàng rất muốn gặp nghĩa mẫu và Tuệ Mẫn do vậy chàng sực nhớ tới lời hẹn với vị Trung Nguyên đà chủ Cửu phu nhân đầu canh một đêm nay sẽ gặp nhau. Lúc ấy tiếng cửa sắt lại vang lên, tì nữ Thu Cúc bước vào nói :
- Xin tướng công hãy đi theo tiểu nữ.
Đông Phương Thanh Vân đứng lên bước theo, hai người lại trở về căn phòng nơi vườn đào hôm trước.

Hồi 17
Nghĩa mẫu quy tiên

Khi Đông Phương Thanh Vân vào phòng đã thấy Trung Nguyên đà chủ Cửu phu nhân ngồi chờ rồi. Vừa thấy chàng Cửu phu nhân lên tiếng nói :
- Tướng công đã biết hành tung của quí nghĩa mẫu rồi phải không?
Đông Phương Thanh Vân gật đầu nhưng không nói gì. Cửu phu nhân tiếp :
- Sự tình này khiến bổn Đà chủ bất ngờ, không ngờ Lãnh Huyết Diễm Nữ lại dễ dàng để tướng công biết hành tung của nghĩa mẫu, hơn nữa lại còn có ý muốn bỏ qua cho quí nghĩa mẫu. Nay tướng công đã biết nghĩa mẫu ra sao, bổn Đà chủ có nói cũng vô dụng. Xin cáo từ.
Dứt lời vị Cửu phu nhân đứng lên rời khỏi phòng. Sáng hôm sau khi mặt trời vừa mọc đã thấy một chiếc kiệu dừng lại trước phòng Đông Phương Thanh Vân, tì nữ Thu Cúc mời Đông Phương Thanh Vân lên kiệu. Trong kiệu chàng thấy Lãnh Huyết Diễm Nữ đang ngồi.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Nghĩa mẫu tại hạ đâu?
Lãnh Huyết Diễm Nữ đáp :
- Quí nghĩa mẫu đã được hộ tống ra ngoài trước rồi.
Đông Phương Thanh Vân không muốn nói nhiều bèn ngồi xuống im lặng. Lúc này kiệu bắt đầu dịch chuyển. Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :
- Tướng công, giải mê dược, thiếp đã đưa cho lệnh nghĩa mẫu mong tướng công tự bảo trọng. Tiện thiếp tự biết mình thân đã dính bùn dơ, nhưng lòng luôn hướng thiện, điều này chắc tướng công cũng nghi hoặc lắm?
- Tại hạ tự tin như vậy?
- Đa tạ tướng công, tiện thiếp chó một yêu cầu, mong tướng công đáp ứng. Là thiếp muốn cùng tướng công kết giao bằng hữu.
Đông Phương Thanh Vân im lặng không nói. Lãnh Huyết Diễm Nữ thở dài :
- Chẳng lẽ tướng công vẫn khinh thường thiếp?
- Không phải, nhưng...
- Thiếp biết, chỉ vì tuổi tác quá chênh lệch, kỳ thực tự kỷ tương giao,

hoàn toàn chàng chớ bàn luận tới thân phận và tuổi tác?
Đông Phương Thanh Vân im lặng. Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :
- Huống hồ, sẽ có một ngày chúng ta biến thành cừu địch, vậy thì tại sao bây giờ chúng ta không thể tạm thời kết giao bằng hữu?
Lúc này chiếc kiệu bỗng dừng lại, một thanh âm trong trẻo vang lên :
- Thỉnh tướng công xuống kiệu.
Lãnh Huyết Diễm Nữ thở dài :
- Tướng công, thiếp có rất nhiều lời muốn nói song không biết phải nói thế nào, những mong tướng công tự bảo trọng. Tuệ Mẫn đã được đưa về Ma cung, lệnh mẫu lúc này đang chờ trên cỗ xem ngựa kia, xin cáo từ.
Đông Phương Thanh Vân bước xuống kiệu, đưa mắt nhìn quả nhiên đã thấy một cỗ xe ngựa đứng sẵn, chàng vội bước tới leo lên xe.
Trong xe nghĩa mẫu của chàng đang ngồi đợi, chàng nghẹn ngào thốt lên :
- Mẫu thân...
Nghĩa mẫu của chàng lệ tràn ướt mặt nói :
- Thanh Vân nhi, đúng là Thanh Vân nhi rồi...
Hai người im lặng hồi lâu nghĩa mẫu của Đông Phương Thanh Vân nói :
- Mẫu thân đã xa con ba năm, trong ba năm nay nghĩa mẫu phải chịu biết bao gian khổ, nhưng khi nghe rằng con đã nối gót phụ thân, chủ trì võ lâm chính nghĩa, mẫu thân lấy làm vui lòng...
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Hài nhi không cần gì hết, hài nhi chỉ cần mẫu thân thôi.
Nghĩa mẫu của chàng cười :
- Con đừng nói vậy hãy mau ngồi thẳng người lên, mẫu thân có vài lời muốn nói.
Thanh Vân nhi, con đã trúng Anh Túc hương quá ư trầm trọng, ngoại trừ nghĩa mẫu và ma đầu kia ra không ai có giải dược. Ôi? Ma đầu khả ố kia chính là người giết nghĩa phụ của con, hãy báo cừu rửa hận.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu :
- Thưa mẫu thân, con xin vâng lời?
Nghĩa mẫu của chàng nói tiếp :
- Hiện tại, tình hình đã nguy ngập lắm rồi, ngay cả thân sinh phụ thân của con cũng nguy trong sớm chiều, hãy luôn lưu tâm. Mẫu thân không còn sống được bao lâu nữa. Nay được thấy con đã mãn nguyện lắm rồi.
Nói tới đây, nghĩa mẫu của Đông Phương Thanh Vân bỗng giơ cao

hữu thủ lên vỗ xuống thiên linh cái.
Sự việc xảy ra quá đột ngột, Đông Phương Thanh Vân kinh hoảng vội ngăn lại nhưng không kịp, nghĩa mẫu của chàng đã tắt thở. Đông Phương Thanh Vân gào lên :
- Mẫu thân...
Rồi chàng ngất lịm, không biết thời gian trôi qua bao lâu, chàng từ từ tỉnh lại.
Nhìn thi thể của nghĩa mẫu, hai mắt chàng lửa hận rừng rực cháy, gằn giọng :
- Hài nhi thề san bằng Địa Mộ giáo báo thù cho nghĩa phụ, nghĩa mẫu. Lúc này lòng chàng đau đớn, tựa trăm ngàn lưỡi dao đang cắt ruột gan, bỗng một giọng nói run run vang lên :
- Tích Thư Nhân xin bái kiến Thiếu chủ.
Đông Phương Thanh Vân sực tỉnh, vội ôm lấy thi thể của nghĩa mẫu, nhảy xuống xe, vì chàng bi thương quá độ nên khi chạm đất thân hình lảo đảo muốn ngã. Tích Thư Nhân thấy vậy bèn lao tới đỡ lấy, giọng run rẫy :
- Thiếu chủ...
Đông Phương Thanh Vân vì quá đau đớn nên bất tỉnh nhân sự lần nữa.
Khi chàng tỉnh lại thấy mình nằm trong phòng phương trượng chùa Thiếu Lâm trên Tung Sơn Thiếu Thất phong.
Viên Trí thiền sư, Chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm đang ngồi tọa thiền gần đó.
Chỉ có Tích Thư Nhân, Thần Quan Tú Sĩ, Thụ Thi Chiêu Hồn và Quỷ Tinh Linh vẫn đứng im cạnh giường, sắc diện ai nấy đều lộ vẻ ngưng trọng.
Chợt một tiểu sa ni hốt hoảng chạy vào quì xuống nói :
- Bẩm Chưởng môn, có người đột nhập Thiếu Lâm tự.
Viên Trí thiền sư từ từ ngẩng đầu lên nói :
- Hiện giờ người đó ở đâu?
- Bẩm Chưởng môn, người đó đang đứng trước Đại Hùng bảo điện nói là muốn tìm Thiếu chủ.
- Tướng mạo người đó ra sao?
- Người này trạc tứ tuần, thân hình khôi vĩ, mặt mũi đanh ác.
Đông Phương Thanh Vân bỗng đứng lên nói :
- Ta sẽ ra gặp hắn.
Nói rồi chàng phi thân lao ra ngoài.
Tích Thư Nhân và ba người kia không chút chậm trễ theo chân chàng tiến ra. Chỉ có Viên Trí thiền sư vẫn vừa lên tiếng vừa từ từ

đứng lên :
- Người đến là thiện hay ác?
Tiểu sa ni nói :
- Bẩm, người nọ lộ vẻ ác ý, y đã liên tiếp đả thương rất nhiều đệ tử bổn phái.
Viên Trí thiền sư vội bước ra. Lại nói Đông Phương Thanh Vân sau vài lượt nhấp nhô lên xuống đã tới quảng trường trước Đại Hùng bảo điện, đưa mắt nhìn thì thấy Thiếu Lâm tam lão đang ngồi trên mặt đất, cạnh Tam lão là một đạo sĩ thân vận hắc bào, mặt mũi đanh ác. Đạo sĩ nọ vừa nhìn thấy Đông Phương Thanh Vân thì y bèn đứng lên, cười nói :
- Tiểu tử, ngươi là hậu duệ của Tam Bí hả?
Đông Phương Thanh Vân cất giọng lạnh lẽo nói :
- Đúng vậy, chẳng hay các hạ có điều chi chỉ giáo?
- Bần đạo là môn đồ của Thái Cực bang ngoại hiệu Cuồng Tiếu Đại Hán, nay phụng mệnh tới đây điều tra võ công của ngươi.
- Được, tại hạ xin lãnh giáo.
Lúc này đã thấy Thần Quan Tú Sĩ bước tới nói :
- Giết gà không cần dùng dao mổ trâu, xin Thiếu chủ để tùy tòng ứng phó với y.
Đông Phương Thanh Vân còn chưa kịp trả lời, đã nghe Tích Thư Nhân nói nhỏ bên tai :
- Bẩm Thiếu chủ, chúng ta còn chưa biết rõ thân phận của đối phương, mong Thiếu chủ để Thần Quan Tú Sĩ ứng phó dò xét thực hư trước.
Cuồng Tiếu Đại Hán cười cuồng ngạo :
- Hay, hay, tùy tòng của Tam Bí oai danh lừng lẫy võ lâm, nay ta phải thử chúng bây mới được.
Đông Phương Thanh Vân bèn nói :
- Được, Thần Quan Tú Sĩ hãy ra nghênh chiến.
Nói rồi chàng cùng Tích Thư Nhân lùi lại. Cuồng Tiếu Đại Hán nói :
- Thần Quan Tú Sĩ, chúng ta hãy đánh cuộc, ngươi thấy sao?
Thần Quan Tú Sĩ cười nhạt :
- Đánh cuộc thế nào?
- Một mạng của ta đổi lấy cỗ quan tài trên vai ngươi.
- Không, một mạng đổi một mạng.
- Sao? trong quan tài có bí mật hả?
- Đúng vậy?
- Bí mật gì vậy?
- Lời thừa không nên nói.

- Ta biết trong cỗ quan tài của ngươi có thanh Chủng Minh, phải không?
Đông Phương Thanh Vân cảm thấy kỳ quái, không hiểu thanh Chủng Minh là cái gì, lại nghe Thần Quan Tú Sĩ nói :
- Nếu ta đoạt được thanh Chủng minh thì đã là minh chủ võ lâm rồi, còn phải vác cỗ quan tài này làm chi? Đừng nhiều lời, hãy xuất chiêu đi.
Cuồng Tiếu Đại Hán cười nhạt, thân hình lay động, song thủ từ từ đặt ngang ngực đẩy ra một luồng kình phong mãnh liệt.
Thần Quan Tú Sĩ cười nhạt :
- Sớm nên như thế?
Đoạn tay hữu khoát một vòng, tạo nên luồng kình phong không kém phần mãnh liệt, hóa giải liền chưởng lực của Cuồng Tiếu Đại Hán.
Cuồng Tiếu Đại Hán gằn giọng :
- Quả là hảo chưởng pháp?
Vừa nói vừa liên tiếp công kích tới tấp vào các yếu huyệt trên thân mình Thần Quan Tú Sĩ.
Thần Quan Tú Sĩ xoay trở như lằn chớp, hữu chưởng cũng toàn lực thi triển, luồng kình khí vô hình trấn áp công thế của đối phương.
Chưởng phong như gió lốc, cuốn bay đất đá xung quanh hai người, cành gẫy lá rụng lả tả.
Đông Phương Thanh Vân chăm chú theo dõi, cảm thấy Thần Quan Tú Sĩ bị thiệt thòi không nhỏ vì vướng cỗ quan tài, võ công của đối phương lại cao thâm khó đoán.
Chợt đang đấu hai người tách ra, Cuồng Tiếu Đại Hán như một con gà chọi, mắt chòng chọc nhìn Thần Quan Tú Sĩ, cánh mũi phập phồng, râu tóc dựng đứng cả lên.
Còn Thần Quan Tú Sĩ thì áo đã căng phồng, kình khí hồng ẩn hiện, trông đáng sợ.
Nhất là cỗ quan tài màu đen toát ra hàn khí bảo hộ Thần Quan Tú Sĩ.
Bỗng Cuồng Tiếu Đại Hán gầm lên một tiếng như sấm, song chưởng phóng tới Thần Quan Tú Sĩ, uy thế kinh nhân.
Thần Quan Tú Sĩ đứng vững như Thái sơn, vận công vào tay hữu, phóng ra tiếp chưởng thế của đối phương. “Binh” một tiếng lớn, Thần Quan Tú Sĩ phải lùi hai bước, còn Cuồng Tiếu Đại Hán thì ngã chúi đi năm bước.
Bỗng có tiếng nói sang sảng :
- Tu Di Cương Khí và Đoạt Mệnh thần chưởng đều xuất hiện giang hồ, hạnh hội, hạnh hội?
Đông Phương Thanh Vân đưa mắt nhìn thấy đứng giữa Thần Quan

Tú Sĩ và Cuồng Tiếu Đại Hán là một lão nhân râu ria xồm xoàm, tay tả cầm chiếc bồ, tay hữu giơ bút như sẵn sàng công kích.
Chỉ nghe Thần Quan Tú Sĩ nói :
- Thỉnh hãy lưu tình?
Đoạn tiến về phía lão nhân. Cùng lúc, Cuồng Tiếu Đại Hán mặt trắng bệch kêu to :
- Thỉnh lão trượng lưu tình?
Rồi cũng lao bổ tới.
Tích Thư Nhân, Thụ Thi Chiêu Hồn, Quỷ Tinh Linh cùng lao tới, miệng kêu :
- Lão trượng dừng tay, có gì hãy nói đã.
Năm người lao bổ tới chỗ lão nhân đều giằng lấy chiếc bồ. Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên nhìn.
"Binh" một tiếng, cả năm người kia đều văng ra xa mấy thước. Lão nhân đã biến mất.
Đông Phương Thanh Vân đang kinh dị, bỗng nghe sau lưng có tiếng nói vo ve như tiếng muỗi :
- Trong bọc của ngươi ta đã bỏ vào một mảnh giấy, chỉ một mình ngươi được đọc.
Đêm nay ta gặp lại.
Chàng quay người lại, lão nhân ở ngay trước mặt.
Khinh công thân pháp đến như vậy thật là kinh nhân.
Lão nhân lúc này nói to :
- Tam Bí? Ta thấy Đoạt Mệnh thần chưởng đã xuất hiện trên giang hồ, xem chừng Tam Bí nhà ngươi không thể không xuất đầu lộ diện. Thôi hẹn tái kiến các vị.
Nói đoạn, xoay mình bay đi như một làn khói.
Đông Phương Thanh Vân thấy kỳ quái há dám chậm trễ, vội đuổi theo :
- Lão tiền bối, đợi một chút.
Tích Thư Nhân đã vọt tới chắn trước mặt chàng :
- Bẩm Thiếu chủ, đừng đuổi theo.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Tại sao?
Lúc này Cuồng Tiếu Đại Hán hét một tiếng phóng theo sau lão nhân, thoáng chốc mất hút.
Đông Phương Thanh Vân nghe câu nói của lão nhân đã biết người ấy có quan hệ mật thiết với thân phụ của chàng, nên muốn hỏi cho rõ. Tại sao Tích Thư Nhân lại ngăn cản chàng?
Lúc này Thần Quan Tú Sĩ chạy tới trước mặt Đông Phương Thanh

Vân, quì xuống nói :
- Bẩm Thiếu chủ, tùy tòng đã phạm đại tội, mong Thiếu chủ định tội.
Tích Thư Nhân nói :
- Chẳng lẽ Tú Sĩ đã quên lời dặn của chủ nhân.
Thần Quan Tú Sĩ đáp :
- Kẻ kia võ công cao hơn tùy tòng, cho nên chỉ vì muốn phụng mệnh tôn chủ nhân bảo vệ quan tài, đồng thời đã thi triển...
Đông Phương Thanh Vân đưa hai tay đỡ Thần Quan Tú Sĩ đứng dậy hỏi :
- Đã như vậy thì ngươi còn có tội gì nữa?
- Nhưng... nhưng mà...
Đông Phương Thanh Vân gật đầu :
- Nhưng Tu di cương khí đã bị đối phương phát hiện phải không? Ngươi đã thi triển để bảo vệ quan tài, vậy ta miễn tội cho ngươi. Hãy bình thân, chẳng lẽ võ công của đối phương cao lắm ư?
- Bẩm Thiếu chủ, võ công của y tùy tùng không thể địch nổi, nhất là Đoạn mệnh thần chưởng lợi hại vô cùng.
Tích Thư Nhân nói :
- Thụ Thi và Tinh Linh, hai sư đệ hãy đi thẩm tra xem trong vòng mười dặm có nhân vật khả nghi hay không?
Thụ Thi Chiêu Hồn và Quỷ Tinh Linh lập tức vâng lời lao đi.
Đông Phương Thanh Vân thấy Tích Thư Nhân trịnh trọng như vậy, chắc là sự thể nghiêm trọng. Huống hồ thân mẫu trước khi chết từng bảo tình thế cấp bách.
Tích Thư Nhân nói :
- Bẩm Thiếu chủ, tình hình rõ ràng nghiêm trọng.
Đông Phương Thanh Vân nghi hoặc hỏi :
- Thúc phụ của ta quả thật không thể xuất hiện ư?
Tích Thư Nhân đáp :
- Thưa đúng vậy? Cứ theo lời chủ nhân nói, nếu Tam Bí hiện thân trong võ lâm, lập tức thây chết thành núi, máu chảy thành sông.
- Tại sao?
- Tùy tòng từng hỏi chủ nhân, nhưng chủ nhân không chịu cho biết lý do.
- Vậy tại sao ngươi lại biết sự thể rất nghiêm trọng?
Tích Thư Nhân quay sang phía Thần Quan Tú Sĩ :
- Việc này để Tú Sĩ nói rõ.
Thần Quan Tú Sĩ gật đầu :
- Bẩm Thiếu chủ, chủ nhân từng bảo tùy tòng trong thiên hạ có ba giáo phái không được xuất hiện võ lâm là Thái Cực bang, Thánh Chỉ

giáo và Mê điện, và tối trọng là trong thiên hạ có một người không thể xuất hiện võ lâm là Thần Bí Nhân.
- Thần Bí Nhân?
- Bẩm Thiếu chủ, đúng vậy. Vị lão nhân cầm bút vừa nãy chính là đại đệ tử của Thần Bí Nhân, có trách nhiệm điều tra mười hai đại sự, đã gần mười lăm năm nay, đợi khi điều tra xong mười hai đại sự rồi, Thần Bí Nhân sẽ xuất hiện.
- Toàn bộ chuyện này kỳ quái quá.
- Thưa đúng vậy, tùy tòng chỉ biết đến đó, nay Thái Cực bang đã có người xuất hiện, đệ tử của Thần Bí Nhân ngẫu nhiên điều tra được hai đại sự, như thế chẳng phải là tình hình nghiêm trọng hay sao?
Đông Phương Thanh Vân chợt nhớ lại Lãnh Huyết Diễm Nữ, bèn hỏi :
- Ngươi có biết chuyện mười hai tội phạm không?
Tích Thư Nhân hỏi :
- Có phải Thiếu chủ muốn nhắc đến mười hai tội phạm của Mê điện.
- Chẳng lẽ ngươi biết ư?
- Tùy tòng cùng với Bệnh Nhược Hiệp và Truy Hồn Khách cùng lâm cảnh ngộ ấy, sao lại không biết.
- Các ngươi cùng lâm cảnh ngộ ấy?
- Thưa đúng vậy. Tùy tòng cùng hai vị kia vốn là ba trong số mười hai tội phạm của Mê điện.
- Vậy không phải gia phụ và gia thúc ư?
- Đương nhiên không phải, Tam Bí là nhân vật thế nào mà chịu làm người của Mê điện. Tùy tòng cùng hai vị kia sau khi chống lại Mê điện, do bị nguy đến tính mạng, bèn làm môn hạ cho Tam Bí. Mê điện không dám động đến Tam Bí, vậy mà nực cười thay, người của Mê điện lại ngộ nhân tùy tòng cùng hai vị kia là Tam Bí.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Trên đỉnh Nga Mi, khi ngươi chứng thực võ công với Chưởng môn bảy đại môn phái, ngươi sử dụng Giao Long chưởng, há chẳng phải...
- Đúng, nói thẳng ra, Tam Bí đều không hiểu võ công, song trong thiên hạ chẳng một ai có võ công sanh được với Tam Bí.
- Sao lại trái ngược như vậy? Tam Bí đã không hiểu võ công, hà cớ gì trong thiên hạ lại không một ai có võ công sánh được với Tam Bí? Quái dị?
Tích Thư Nhân nói tiếp :
- Chủ nhân không hiểu võ công, điều bí ẩn này chỉ có hai mươi bốn tùy tòng biết mà thôi. Nhưng võ công của chủ nhân chỉ gồm toàn một

chữ “bí”
- Nghĩa là sao?
- Thưa không rõ, tóm lại chủ nhân không biết võ công là sự thực. Song người có võ công trong thiên hạ không một ai giải nổi bí quyết ấy.
- Thật là khó hiểu.
- Đúng vậy, tùy tùng cũng chịu.
- Tam Bí không hiểu võ công, tại sao ngươi biết là không một ai trong thiên hạ địch nổi Tam Bí.
- Lý do rất đơn giản, Mê điện, Thánh Chỉ giáo, Thái Cực bang và ngay cả Thần Bí Nhân vừa nghe chủ nhân đến là đã bỏ chạy trối hết.
- Là vì cớ gì? Sao vừa rồi Cuồng Tiếu Đại Hán của Thái Cực bang lại dám tới đây điều tra võ công?
- Điều này càng khiến cho sự việc thêm nghiêm trọng. Tùy tòng đoán rằng hoàn toàn không phải chủ nhân không hiểu võ công, mà là thứ võ công của chủ nhân không được đem ra thi triển.
- Điều đó nghe càng mâu thuẫn.
- Chúng tùy tòng hiện chưa hiểu nổi, chờ sự tình phát triển thế nào mới có thể biết được.
Đông Phương Thanh Vân hiểu rằng càng hỏi thêm càng mơ hồ, song vẫn hỏi :
- Thế thì điều đó liên quan gì tới Tu Di cương khí?
Tích Thư Nhân lại quay sang Thần Quan Tú Sĩ :
- Đây là vấn đề của Tú Sĩ đó.
Thần Quan Tú Sĩ gật đầu :
- Bẩm Thiếu chủ, chủ nhân có truyền khẩu quyết Tu Di cương khí, lệnh cho tùy tòng phải luyện thành. Theo lời chủ nhân, thì Tu Di cương khí là tuyệt học của Thần Bí Nhân.
- Tuyệt học của Thần Bí Nhân?
- Thưa phải. Sở dĩ chủ nhân không hiểu võ công, mà lại vô địch trong thiên hạ chính là vì thế.
- Ta không hiểu nổi.
- Rất đơn giản. Chủ nhân tuy không hiểu võ công, nhưng mọi thứ khẩu quyết võ công của thiên hạ đều ở trong đầu chủ nhân.
Đông Phương Thanh Vân cuối cùng hiểu được phần nào, lại hỏi :
- Tích Thư Nhân, vì sao khi ta muốn biết nội tình Mê điện, ngươi lại không nói?
- Bẩm Thiếu chủ, đó chỉ là bất đắc dĩ.
- Tại sao?
- Chủ nhân bảo rằng sau khi đệ tử của Thần Bí Nhân điều tra xong

mười hai đại sự thì Tam Bí nhất định phải hiện thân võ lâm, nhưng khi ấy chủ nhân cũng không cách gì tồn tại trên nhân thế.
- Là thế nào?
- Chủ nhân chỉ bảo vậy, tùy tòng cũng không hiểu.
Đông Phương Thanh Vân đã phát giác rằng Tích Thư Nhân biết hết mọi chuyện, nhưng không chịu nói thực. Chàng không ưa nài ép người khác, nhất là việc kia có thể liên quan đến lệnh của phụ thân.
Sau một lúc trầm ngâm, chàng mới hỏi :
- Như vậy, ngươi cũng quen biết Lãnh Huyết Diễm Nữ?
- Bẩm Thiếu chủ, Thiếu chủ quen nữ nhân ấy như thế nào?
- Lãnh Huyết Diễm Nữ là người vợ thứ tám của Giáo chủ Địa Mộ giáo.
- Bẩm Thiếu chủ, tùy tòng quả có quen biết ả, hơn nữa còn biết rất kỹ. Mụ ta là kẻ cực kỳ hiểm độc.
Đông Phương Thanh Vân thở dài nhè nhẹ.
Nên biết quan hệ giữa người với người rất ảo diệu, cách đánh giá về một người có thể khác nhau. Đối với Lãnh Huyết Diễm Nữ, thoạt đầu Đông Phương Thanh Vân cũng rất căm ghét, nhưng sau khi hiểu ra, chàng lại có hảo cảm, nhất là câu nói của mẫu thân trước khi chết khiến chàng thấy thân thiết với nữ nhân đó.
Lúc này Thanh Vân cảm thấy mình đã bị trúng Anh Túc hương, sau vài ngày nữa, dược tính phát tác thì nguy hiểm, bèn hỏi :
- Ngươi có biết Anh Túc hương không?
- Bẩm Thiếu chủ, có biết.
- Điều trị cách nào?
- Chẳng lẽ Thiếu chủ bị trúng độc dược ấy?
Đông Phương Thanh Vân gật đầu :
- Chẳng những trúng độc, mà những ba lần liên tiếp. Nay độc dược đã ngấm vào nội tạng, chưa biết cách điều trị ra sao?
Tích Thư Nhân hoảng sợ kêu lên :
- Trời ơi, biết làm thế nào đây?
- Tích Thư Nhân huynh, thử xem trong túi đồ lặt vặt của chủ nhân có giải dược hay không?
Đông Phương Thanh Vân lắc đầu :
- Hãy khoan, khoan...

Đã sang canh một, trăng sao đã mọc.
Đông Phương Thanh Vân rón rén rời phòng phương trượng, lao

nhanh xuống chân núi, chàng vốn định giấu không cho Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ biết, muốn một mình đi gặp đại đệ tử của Thần Bí Nhân.
Nguyên lão nhân kia có hẹn trong mảnh giấy gặp chàng ở dưới chân núi vào canh một.
Chàng vừa rời phòng phương trượng, thì Tiêu Phụng Hoàng phát hiện, liền báo cho bốn tùy tùng, thế là họ lập tức bám theo sau chàng.
Đông Phương Thanh Vân thi triển khinh công, phóng đi như bay.
Được chừng nửa giờ, đột nhiên...
Một tiếng cười lớn vang lên sau lưng.
Đông Phương Thanh Vân ngoảnh lại, thấy vị lão nhân nọ, liền chắp tay vái :
- Vãn bối tới kiến diện tiền bối, thỉnh chỉ giáo.
Lão nhân cười nhạt, ngồi xuống một mỏm đá :
- Lại đây ta bàn chuyện Tam Bí với người.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Bàn chuyện Tam Bí ư?
- Phải.
- Không phải nói về việc vãn bối trúng Anh Túc hương ư?
- Ta là đệ tử của Thần Bí Nhân, người trong võ lâm gọi ta là Quái Sấu.
- Quái Sấu tiền bối...
- Ngươi hồ nghi phải không? Nói cho ngươi biết, chính ta đã cứu ngươi ra khỏi đám lửa ngút trời ngày nọ.
- Thế thì tiền bối là ân nhân.
- Khỏi cần nói đến ân huệ. Mảnh giấy ta viết, ngươi đã đọc chưa?
Đông Phương Thanh Vân định bước tới bái tạ, nhưng một luồng kình lực vô hình ấn chàng ngồi xuống. Lão nhân nói tiếp :
- Cứ ngồi đó nghe ta nói được chăng?
Đông Phương Thanh Vân gật đầu.
Lão nhân nói nhỏ :
- Ngươi nên biết, để điều tra mười hai đại sự, ta đã tốn không ít thời gian. Ai ngờ có lần thâm nhập hiệp cốc, ta phát hiện trong đó có hành tung quái dị của một số đại hán. Ta liền bám theo chúng. Sau một hồi theo dõi, ta phát hiện nhà của ngươi bốc cháy, có người ôm một nữ nhân chạy ra, ta nghĩ bên trong còn có người cần cứu, liền mạo hiểm xông vào đám lửa, cuối cùng cứu được ngươi.
Đương nhiên, nữ nhân đã bị mang đi, ta thấy ngươi có dung mạo y hệt Tam Bí..

Hiện tại, ta không muốn nói tiếp, vì có mấy người của ngươi kéo đến.
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc, hỏi :
- Họ ở đâu?
- Ở thạch động cách đây ba mươi trượng, ngươi hãy đứng dậy nói to: "Tích Thư tiền bối, hãy trở về Thiếu Lâm tự, ta đã có chủ trương" là được.
Đông Phương Thanh Vân thấy khinh công của các tùy tòng cao thâm như thế mà vẫn không qua mắt được lão nhân, đủ hiểu võ công của lão nhân cao cường đến mức nào. Chàng chưa rõ lão có ác ý hay thiện ý đối với chàng, đêm nay nhất định phải hỏi cho rõ. Thế là chàng đứng dậy nói to :
- Tích Thư tiền bối, thỉnh trở về Thiếu Lâm tự, Thanh Vân tự có chủ trương.
Từ ngoài ba mươi trượng vọng lại lời đáp :
- Bẩm Thiếu chủ, lời lão nhân không đáng tin cậy.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Thỉnh cứ trở về đi, Thanh Vân đã có chủ trương.
Lão nhân nói :
- Họ đi xa rồi. Ngươi hãy ngồi xuống. Vừa rồi nói tới chỗ nào nhỉ.
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Đến chỗ tiền bối thấy vãn bối có dung mạo giống hệt Tam Bí.
- Phải, ta nói tiếp. Gọi là ngươi giống Tam Bí, thực ra đã có ai thấy diện mạo thật của Tam Bí là thế nào đâu. Sau khi cứu ngươi, ta nảy ra kế đem ngươi giao cho Tích Thư Nhân, khi đó Tích Thư Nhân đang đem kinh trả cho bảy đại môn phái và lấy đơn dược.
Kết quả thực bất ngờ, cuối cùng ngươi lại đúng là hậu duệ của Tam Bí. Ta kinh ngạc vội trở về bẩm báo với sư phụ, ngay sư phụ cũng chẳng hiểu nổi. Tam Bí là Tam Bí, tại sao lại có hậu duệ?
Nghe bảo Tam Bí hoàn toàn không phải ba người, mà là Hóa Dạng Bí, Kế Hoạch Bí, Hôn Đạo Bí gộp thành, đúng ra nên gọi là "Bí Bí Bí" Tam Bí có hậu duệ là điều không thể xảy ra. Thế mà các môn hạ của Tam Bí lại nhận bừa ngươi làm Thiếu chủ, thật quá kỳ dị.
Sư phụ và ta nghĩ đến hai năm vẫn không hiểu nổi điều kỳ dị ấy. Nay ta gặp lại ngươi, phát hiện độc môn tuyệt học của sư tôn là Tu Di cương khí lại do các môn hạ của Tam Bí thi triển.
Người khác ắt sẽ kinh dị, còn ta thì không. Tại sao? Đơn giản vì Tam Bí rất bí hiểm.
Vừa rồi Tích Thư Nhân bảo Thái Cực bang, Tử Phủ mê điện, Thánh Chỉ giáo đều muốn Tam Bí xuất hiện ngay sau khi ta điều tra mười hai đại sự, cưỡng bức Tam Bí phải xuất hiện, thì thật là quá sai lầm.

Sai lầm ở chỗ nào? Ở chỗ khiến người ta hỏi: Vì sao? Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai?
Tóm lại Tam Bí là Tam Bí. Ngươi sẽ hỏi: Tại sao ta bảo sai lầm? Tại vì cứ như lời gia sư nói, thì một khi Tam Bí xuất hiện võ lâm, người lo sợ trước hết là gia sư, người đã dành mất chữ "Bí", cho nên vội bảo vệ Tam Bí.
Người sẽ hỏi: Vì sao vội bảo vệ Tam Bí? Vì võ công của Tam Bí quá cao? Võ công quá cao, sao lại cần bảo vệ? Bởi vì Tam Bí căn bản không hiểu võ công.
Thật quái đản...Thế mới là Tam Bí?
Cứ như gia sư nói, Thái Cực bang, Thánh Chi giáo, Tử Phủ mê điện đều sợ Tam Bí xuất hiện võ lâm chẳng khác gì gia sư.
Người biết không, Thái Cực bang ở Tây Vực, còn Thánh Chỉ giáo ở Nam Hải, và Tử Phủ mê điện ở núi Võ Đang. Ngươi sẽ hỏi : Vì sao bang, giáo, điện ở đó mà mấy trăm năm nay không ai hay biết? Điều này nghe cũng có vẻ mâu thuẫn, nhưng ngươi thử nghĩ coi, vừa có người của Thái Cực bang xuất hiện, không lâu sau đã lập tức xuất hiện người của Thánh Chỉ giáo và Mê điện. Vậy là sắp có một trường máu đổ thịt rơi.
Lại nói về Tam Bí.
Vì sao Tam Bí không thể xuất hiện võ lâm? Đây vẫn là một câu đố. Nhưng ta đoán điều đó có thể liên quan đến tiểu oa nhi ngươi, ngươi hiểu chưa?
Đông Phương Thanh Vân giật mình hỏi :
- Vì vãn vối ư?
- Phải, ta nói là có thể vì ngươi. Vì ngươi đã xuất hiện võ lâm, mà Tam Bí không thể xuất hiện, đây là một vấn đề phức tạp, lắc léo. Ồ, có người tới đấy, khinh công của y cực cao.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên hỏi :
- Ý của lão trượng là thế nào?
Lão nhân lắc đầu :
- Có người tới, không tiện nói chuyện đó vội. Hãy nói chuyện khác. Ngươi bị trúng Anh Túc hương. Thứ độc dược này vốn của dân tộc Miêu, sau bị người của Mê điện sử dụng rộng rãi. Người bị trúng độc hết phương cứu chữa.
- Hết phương cứu chữa ư?
- Phải, ngay kẻ chế tạo độc dược cũng bó tay. Sau đó một người phát minh ra giải dược. Ngươi biết là ai không?
- Tam Bí chứ gì?
- Tại sao ngươi biết?

- Vì Tam Bí rất thần bí mà lại?
- Ngươi không cảm thấy vinh quang hay sao?
- Sao lại vinh quang?
- Ồ, kẻ kia đi rồi... Bởi vì một lẽ giản đơn, người đứng đầu Tam Bí có thể là lệnh tôn.
- Thật là rắc rối.
Đông Phương Thanh Vân đang định nói, nhưng lão nhân tiếp :
- Sau khi Tam Bí phát minh giải dược, vì quá ít người biết, cho nên ta rất lo cho việc ngươi trúng độc...
Bỗng có tiếng cười vang :
- Đệ tử của Thần Bí Nhân không biết phép giải độc là chuyện dĩ nhiên.
Lời chưa dứt một bóng người đã đứng trước mặt Đông Phương Thanh Vân. Đó là một thiếu nữ chừng hai mươi tuổi, dung nhan mỹ lệ mê hồn. Sự xuất hiện của nàng bất ngờ đối với cả lão nhân.
- Ngươi là ai?
- Là một trong Bát Linh của Tử Phủ mê điện.
Đông Phương Thanh Vân nghĩ thầm :
“Lão nhân bảo sau khi xuất hiện người của Thái Cực bang sẽ có người của Mê điện. Hóa ra đúng vậy?”
Lão nhân hỏi :
- Có gì làm tín vật?
Thiếu nữ rút trong túi ra một tấm kim bài hình tròn, đưa cho lão nhân. Lão nhân chăm chú xem mặt sau rồi trả lại thiếu nữ, gằn giọng hỏi :
- Ngươi đến làm gì?
- Để giải độc cho Đông Phương Thanh Vân, nghĩa là cũng giống như mục đích xuất hiện của lão trượng, không muốn Tam Bí xuất hiện võ lâm.
Lão nhân nói :
- Ta để ý theo dõi ngươi đã nửa tháng nay, ngươi biết chứ?
Thiếu nữ đáp :
- Biết, do Đông Phương tướng công giao đấu với Quỷ lâm, đến khi lão trượng đột ngột xuất hiện võ lâm, cố làm ra vẻ thần bí, tiểu nữ cũng để ý theo dõi lão trượng.
- Ta biết, dụng ý của ngươi là gì?
- Là muốn biểu thị Mê điện biết Đông Phương tướng công bị trúng độc nên muốn giải cứu.
- Ngoài ra có ý định biểu thị võ công hay không?
- Không?
Đông Phương Thanh Vân bỗng đứng dậy nói :

- Tại sao Vân mỗ lại phải nhờ cô nương giải độc?
Bỗng có tiếng cười vang trời :
- Đúng, Thiếu chủ của lão phu nói đúng, không cần.
Trong tiếng cười, năm bóng người do Tích Thư Nhân dẫn đầu đã tới.
Tích Thư Nhân quì trước mặt Đông Phương Thanh Vân nói :
- Bẩm Thiếu chủ, các tùy tùng theo sát thiếu nữ kia mà đến.
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc, xem ra khinh công của nhóm tùy tùng còn cao hơn cả lão nhân và thiếu nữ kia. Lão nhân sa sầm mặt, thiếu nữ thì biến sắc.
Đông Phương Thanh Vân đỡ Tích Thư Nhân dậy, nói :
- Bình thân, ngươi vô tội.
Tích Thư Nhân đứng dậy nói :
- Bẩn Thiếu chủ, đừng nghe hai người này nói năng bá đạo.
Lão nhân gật gù :
- Tuy bá đạo, nhưng cũng đúng mấy phần đấy. Điều hiển nhiên là ngươi, tên phản đồ của Mê điện, dám xuất hiện trước mặt người của Mê điện.
- Bẩm Thiếu chủ, điểm này chủ nhân đã đem ba tùy tùng rời Mê điện để trao đổi điều kiện, nếu không, làm sao Mê điện được Giao Long bát chưởng?
Đông Phương Thanh Vân “à” khẽ một tiếng.
Vậy là rõ, phụ thân chàng đã đem Giao Long bát chưởng đổi cho Mê điện lấy sự an toàn cho Tích Thư Nhân.
Đông Phương Thanh Vân hỏi lão nhân :
- Lão trượng có biết rõ địa điểm phần đà của Địa Mộ giáo ở Trung Nguyên chăng?
- Đương nhiên biết
- Nó ở đâu?
- Cách phủ Khai Phong chừng mười dặm về phía Đông, ngươi có cừu hận với Địa Mộ giáo chủ, muốn báo cừu phải không? Ta sẽ dẫn ngươi đi.
Mê điện thiếu nữ nói :
- Đừng đi, hiện ở đó chỉ có một mình Lãnh Huyết Diễm Nữ, còn những kẻ khác đi cả rồi.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên hỏi :
- Thế Địa Mộ giáo chủ đi đâu?
- Bỏ trốn rồi?
Tích Thư Nhân vui mừng nói :
- Bẩm Thiếu chủ, chúng ta đang cần tìm chỗ cư trú cố định, nơi ấy chẳng phải là địa điểm quá tốt hay sao?

Đông Phương Thanh Vân lắc đầu :
- Đó là căn cứ của người khác, chúng ta chiếm lấy làm gì?
Tích Thư Nhân gật đầu :
- Phải, bẩm Thiếu chủ, chúng ta về Thiếu Lâm tự thôi?
Đông Phương Thanh Vân nghĩ một chút, đáp :
- Được, chúng ta đi?
Đoạn phóng về Thiếu Lâm tự.
Nhóm Tích Thư Nhân phóng theo chàng, lão nhân cũng đi theo. Mê điện thiếu nữ ngạc nhiên, chạy về phía núi Võ Đang.
Đến phòng phương trượng, Tích Thư Nhân trầm giọng nói :
- Bẩm Thiếu chủ, người kia vẫn bám theo?
Đông Phương Thanh Vân gật đầu :
- Ta biết, nhưng nếu các ngươi tiếp tục giấu giếm, thì có ngày ta sẽ rời bỏ các ngươi mà đi. Thử nghĩ tại sao ta phải bôn ba vất vả như thế? Chỉ vì các ngươi không chịu nói rõ cho ta biết thân thế của ta.
Tích Thư Nhân hoảng sợ :
- Bẩm Thiếu chủ, điều này...
Đông Phương Thanh Vân ngắt lời, giọng cảm động :
- Ta có phải là hậu duệ của Tam Bí hay không?
Tích Thư Nhân tái mặt, quì xuống nói :
- Bẩm Thiếu chủ, vấn đề này không thể hồ nghi Đông Phương Thanh Vân nắm chặt Tích Thư Nhân :
- Lấy gì chứng thực?
Tích Thư Nhân vội đáp :
- Sư tôn từng dự liệu việc này, nên có ghi chữ trong chuỗi ngọc đeo ở cổ Thiếu chủ, Thiếu chủ chứ đập vỡ nó sẽ minh bạch ngay Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc :
- Thật ư?
Đoạn đập vỡ viên ngọc lớn nhất, thấy lòi ra một mẫu giấy. Tích Thư Nhân vội kêu lên :
- Phải phòng thủ nghiêm mật căn phòng này trong phạm vi năm trượng. Thiếu chủ cố xem cho kỹ.
Đoạn chạy ra trước. Bốn người kia cũng chạy ra theo. Đông Phương Thanh Vân vội mở mảnh giấy ra, bỗng có tiếng quát lớn :
- Dừng bước?
Tiếp đó, có tiếng nói vang như sấm :
- Môn hạ của Tam Bí là cái thá gì? Tiếp chiêu?
Đông Phương Thanh Vân không ngờ sắp biết rõ thân thế của mình, lại có kẻ ngang nhiên xông vào. Chàng bèn cất mảnh giấy bước ra khỏi phòng quan sát.

Ngoài kia có hai mươi bóng đen xếp thành một hàng ngang, một nửa là thiếu nữ, một nửa là đại hán, vị lão nhân cầm bút đứng trong đám ấy là kẻ cầm đầu.
Lão nhân thong thả tiến về phía Đông Phương Thanh Vân.
Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ chắn trước, hỏi :
- Thỉnh lão trượng nói rõ mục đích?
Lão nhân cười ha hả :
- Rất đơn giản, vì mảnh giấy Tam Bí lưu lại mà đến. Nếu biết điều giao mảnh giấy ra thì tốt, bằng không...
Đông Phương Thanh Vân kinh hãi, võ công người này quá cao minh, có thể nghe rõ câu chuyện trong phòng vừa rồi. Chàng bước lên ngay hàng với Tích Thư Nhân cùng Thần Quan Tú Sĩ, hỏi :
- Tại sao lão biết?
Lão nhân sa sầm mặt :
- Làm địch nhân hay bằng hữu, hoàn toàn tùy thuộc ở ngươi, nói thẳng ra, ta chỉ muốn biết chân tướng của Tam Bí. Cũng nói thẳng cho ngươi biết, tối thiểu có mười người cả Thần Bí Nhân bám sát ngươi từng bước trong vòng nửa tháng nay.
- Bám sát Vân mỗ ư?
- Phải, tùy tùng của ngươi có thể ứng phó với Ma cung, Quỷ lâm nhưng không là gì so với môn hạ của Thần Bí Nhân.
Đông Phương Thanh Vân nghe vậy cả giận, quát :
- Được, được, có giỏi cứ việc xuất chiêu.
Tích Thư Nhân nói nhỏ :
- Thiếu chủ hà tất xuất thủ. Thì cứ lệnh cho Bạch Sa Nhân ứng chiến.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Bạch Sa Nhân ở đâu?
- Ở sau lưng Thiếu chủ.
Lão nhân cười vang :
- Kẻ nào dám đóng giả môn đồ của Thần Bí Nhân?
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc. Phía sau chàng có tiếng cười lạnh :
- Ai bảo ta đóng giả?
Một bóng người từ xa vọt tới cạnh chàng. Kỳ quái, lão nhân này có tướng mạo, phong thái y hệt lão nhân cầm bút kia. Lão nhân vừa đến, nói với lão nhân kia :
- Chút nữa thì ta lỡ đại sự, ta vừa tới Thiếu Lâm tự được vài bước, đột nhiên cảm thấy có chuyện không hay, thì ra là ngươi? Tại sao ngươi lại vỗ ngực tự xưng là môn hạ của Thần Bí Nhân.
Lão nhân đến trước sa sầm mặt, chỉ ngón tay vào bên thái dương

mình, lạnh lùng hỏi :
- Ngươi hẳn biết ta là ai chứ?
Lão nhân đến sau cười vang :
- Ta chẳng cần biết ngươi là ai?
Lão nhân đến trước nói :
- Vậy thì hãy tiếp chiêu?
Đoạn đẩy ra song chưởng. Một luồng kình phong ào ào phóng đi.
Lão nhân đến sau cười khảy nói :
- Các ngươi coi đây?
Rồi lắc mình một cái, chỉ thấy lão nhân đến trước và hai mươi người của lão cũng ngã rạp cả xuống, song họ chồm dậy ngay.
Tích Thư Nhân nói :
- Bẩm Thiếu chủ, chúng ta mặc họ giao đấu, thỉnh Thiếu chủ trở vào phòng xem mảnh giấy của chủ nhân.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu :
- Phải đấy, nhưng ta có một nghi vấn, trong hai lão nhân, ai là môn hạ thật sự của Thần Bí Nhân?
- Bẩm Thiếu chủ, cả hai lão giống nhau quá?
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Thế họ đóng kịch ư?
- Bẩm không, một lão là Quỷ Ảnh Nhân, một lão là Âm Dương Quỷ, hai lão Quỷ cùng đi với nhau thì không làm nên việc gì cả, huống hồ chúng ta có Bạch Sa Nhân ở đó.
Đông Phương Thanh Vân nhìn phía sau lưng chẳng có ai.
Chẳng lẽ Tích Thư Nhân nói sai. Tích Thư Nhân hiểu ý đáp :
- Bạch Sa Nhân đi rồi?
- Đi rồi? Tại sao?
- Bẩm Thiếu chủ, một khi Quỷ Ảnh Nhân đã tới thì coi như ổn rồi, nên Bạch Sa Nhân đi luôn.
- Tại sao không gặp ta?
- Vạn bất đắc dĩ mới phải xuất hiện, huống hồ sau khi Bạch Sa Nhân xuất hiện, tình hình sẽ càng nghiêm trọng thêm.
- Tại sao?
- Thiếu chủ cứ đọc mảnh giấy của chủ nhân sẽ rõ.
Đông Phương Thanh Vân nghi vấn :
- Ngươi bảo Quỷ Ảnh Nhân là người của chính phái ư?
- Thưa phải.
- Tại sao Quỷ Ảnh Nhân phải giả làm môn đồ của Thần Bí Nhân?
- Vì có liên quan đến việc của Tam Bí.
- Việc gì của Tam Bí? Tam Bí đối với võ lâm quan trọng thế ư?

- Thưa phải, liên quan đến sinh tử của võ lâm.
- Ta không hiểu nổi.
- Thế sự hư hư thực thực, Thiếu chủ cứ đọc xong mẫu giấy của chủ nhân sẽ rõ.
Lúc này nghe Quỷ Ảnh Nhân quát :
- Gã kia, lột mặt nạ ra coi?
Âm Dương Quỷ đưa tay gở mặt nạ, lộ ra một bộ mặt cực kỳ xấu xí, đoạn quát :
- Ngươi dám vuốt râu hùm ư?
Quỷ Ảnh Nhân đáp :
- Đến chủ nhân của ngươi ta còn không coi ra gì, nữa là hạng tốt đen như ngươi.
Thế là đôi bên lại lao vào nhau giao đấu kịch liệt.
Tích Thư Nhân nói :
- Bẩm Thiếu chủ, xem chừng hai người ấy đấu vài trăm hiệp chưa phân thắng bại.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu :
- Ta vào phòng thôi.
Đoạn chạy vào phòng.
Tích Thư Nhân nói nhỏ :
- Tiêu cô nương, sau khi vào phòng, cô nương cứ mặc bọn họ tự giải quyết với nhau ở ngoài này.
Tiêu Phụng Hoàng lướt nhanh vào phòng. Tích Thư Nhân, Thần Quan Tú Sĩ, Quỷ Tinh Linh đứng vây bên ngoài phòng để bảo vệ cho Đông Phương Thanh Vân.
Đông Phương Thanh Vân vào phòng, lập tức lấy mảnh giấy ra xem, thấy mảnh giấy viết chi chít những dòng chữ ngay ngắn, đẹp đẽ, bút lực mạnh mẽ :
“Những lời viết cho Thanh Vân nhi tử của ta dưới đây là tâm huyết của ta, có thể nói là mực được máu và lệ hòa thành. Khi viết thư này, ngươi còn nằm trong nôi, lòng ta đau đớn khôn cùng. Vì không muốn để lụy vào ngươi, ta phải xa ngươi đi nơi khác.
Đó là việc vạn bất đắc dĩ. Khi ngươi lớn lên sẽ hiểu. Lúc này thời gian gấp rút, ngươi còn quá thơ dại. Mẫu thân ngươi gặp nhiều việc rắc rối, phải ẩn mình lánh võ lâm.
Giang hồ lắm hiểm trá, thật giả khó lường. Khi ngươi đọc thư này, ngươi đã phải nghe bao lời giả trá về thân thế của mình? Vậy là hậu duệ của Tam Bí, đặc biệt thuộc hàng kỳ nhân...
... Ta biết ngươi sẽ là hài tử hiếu thuận, mong sớm đoàn tụ gia đình, hiện tại nghe mẫu thân ngươi nói là ngươi chịu khó đọc sách, luyện

võ, mẫu thân ngươi đã an bài cho ngươi đâu vào đó.
Trước hết ngươi hãy thuộc kỹ khẩu quyết, nắm vững Lục Giáp chân kinh, trong đó ghi toàn bộ kinh văn tuyệt học. Lục Giáp chân kinh là những tuyệt kỹ tối cao của võ lâm mà phụ thân ngươi sưu tập, nghiền ngẫm tinh hoa mà viết ra, công có bốn môn. Một là Phật học Bát Nhã (Ban Nhược) Mật La thần công. Cách luyện tập có ghi rõ trong sách.
Hai là kiếm pháp Tu La lục chiêu. Ba chiêu đầu ngươi đã biết, ba chiêu sau là tuyệt kỹ tối cao của kiếm pháp, sau khi nắm vững sẽ thành vô địch.
Những khi gặp kẻ cực kỳ hiểm ác, hãy nên sử dụng.
Thứ ba là chưởng pháp, chỉ có một chiêu gọi là Vạn Lưu Quy Tông, thiên hạ không ai địch nổi, chiêu này nó vừa là vương đạo cũng là bá đạo, học xong tự ngươi sẽ rõ.
Cuối cùng là khinh công, là Thiên hạ thần bộ, phải dày công luyện tập mới thành.
Ngoài ra, ta tặng ngươi một thanh bảo kiếm, gọi là Vương kiếm, tuy không nổi danh bằng Ấu dương kiếm, nhưng quí giá hơn nhiều.
Đương nhiên hiện tại ngươi đã bắt đầu vào vòng nguy hiểm, cho nên mấy thứ võ công kia phải gấp rút hoàn thành trong thời gian ngắn.
Sau đó tìm gặp một người được thiên hạ tôn là Thần Bí Nhân. Người ấy là ai? Tích Thư Nhân tùy tùng sẽ nói cho người biết.
Lục Giáp chân kinh cất trong gùi của Tích Thư Nhân. Sau khi lấy nó ra, hãy bảo Tích Thư Nhân hủy chiếc gùi đi và khôi phục lại diện mục.
Vương kiếm đặt trong cỗ quan tài của Thần Quan Tú Sĩ. Trong cỗ quan tài ấy có một nữ nhân, đó là di nương của ngươi, nàng đã luyện được một loại thần công, tự nguyện chui vào quan tài, sau khi ngươi mở nắp quan ra, nàng sẽ luôn luôn ở bên cạnh ngươi, bảo vệ chiếu cố ngươi. Có nàng, ngươi không còn ngại gì hết.
Nàng sẽ nói cho ngươi biết, tìm gặp Thần Bí Nhân để làm gì.
Thư đến đây, ta đã tận tình nói hết với ngươi. Mong ngươi thể lượng cho ta, sớm luyện xong thần công để gia đình đoàn tụ, chung hưởng niềm vui.
Tái bút : Nói cho Tích Thư, Thần Quan tùy tùng nhớ khẩu quyết :
Tam Bí Bất Bí.
Phụ thân”
Đọc thư, Đông Phương Thanh Vân xúc động, bất giác ứa nước mắt. Tuy trong thư không nói nguyên nhân gia đình tan nát, nhưng lời lẽ chứng tỏ phụ thân chàng luôn nhớ đến chàng.

Bên ngoài bỗng có tiếng thét lớn, Đông Phương Thanh Vân giật mình, chàng bèn xé vụn mảnh giấy, chạy ra ngoài.
Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ tiến lại bên chàng, vội hỏi :
- Bẩm Thiếu chủ, chủ nhân có lệnh dụ gì cho chúng tùy tòng chăng?
Đông Phương Thanh Vân gật đầu đáp :
- Có, Tam Bí Bất Bí.
Tích Thư Nhân, Thần Quan Tú Sĩ cùng quì xuống :
- Tuân lệnh dụ của Thiếu chủ?
Đông Phương Thanh Vân đỡ họ dậy, hỏi :
- Như vậy là các ngươi đều biết ư?
Tích Thư Nhân đáp :
- Đúng vậy, Thiếu chủ.
Đoạn quay sang phía Thụ Thi Chiêu Hồn nói :
- Thụ Thi Chiêu Hồn đẩy lui địch nhân.
Thu Thị Chiêu Hồn đáp :
- Được...
Đoạn lão kêu rít mấy tiếng : “Ò, ò, đói rồi...”. Đến lần thứ ba thì giọng lão cao vút tận mây.
Tiếng kêu vừa dứt, Quỷ Ảnh Nhân và Âm Dương Quỷ đang giao đấu với nhau đều thối lui mấy bước và ngã phịch xuống đất, mắt trợn trừng, Thụ Thi Chiêu Hồn xông tới chỗ hai lão quỷ.
Đông Phương Thanh Vân chợt gọi :
- Thụ Thi Chiêu Hồn hãy khoan...
Thụ Thi Chiêu Hồn quả nhiên dừng lại, nói :
- Tuân lệnh Thiếu chủ...
Tích Thư Nhân cất giọng sang sảng :
- Các vị bằng hữu, sự thực nhãn tiền các vị đều đã thấy, hậu duệ của Tam Bí từ bi, nhân đức, không vô cớ đả thương người. Hiện tại các vị hãy mau rút đi. Nếu không để Thiếu chủ của lão phu nổi giận thì đừng có trách.
Âm Dương Quỷ bỗng chồm dậy lao về phía Đông Phương Thanh Vân. Chàng thấy gã này không biết đạo lý, bèn tiến lên ba bước, tay hữu tống mạnh ra một chưởng.
Chưởng lực uy vũ di sơn đảo hải, kình phong như bão táp ập về phía Âm Dương Quỷ.
Âm Dương Quỷ chạy đến nửa đường, thấy vậy liền giơ hai tay đẩy mạnh ra hai chưởng tiếp chiêu.
Bùng? Một tiếng nổ vang như sấm Đông Phương Thanh Vân bị đẩy lùi hai bước. Còn Âm Dương Quỷ thì bị văng dội lại hơn ba trượng, ngã vật xuống ngất lịm.

Kỳ quái là hai chục người của gã chẳng nói chẳng rằng, lẳng lặng quay đầu rời Thiếu Lâm, bỏ mặt Âm Dương Quỷ nằm đó.
Lúc đó Quỷ Ảnh Nhân gằn giọng hỏi :
- Tích Thư Nhân, làm sao ngươi biết ta không phải là môn đồ của Thần Bí Nhân.
Tích Thư Nhân cười ha hả :
- Ngươi là Quỷ Ảnh Nhân, đến đây làm gì vậy?
- Ta chỉ muốn hỏi một việc thôi.
Đông Phương Thanh Vân lên tiếng :
- Việc gì vậy?
Quỷ Ảnh Nhân nói :
- Ngươi có phải là hậu duệ của Tam Bí hay không?
- Đương nhiên là phải.
Quỷ Ảnh Nhân lắc lắc đầu, chạy về phía Âm Dương Quỷ, đá cho hắn một cái văng xa ba trượng nói :
- Đi thôi, chẳng lẽ ngươi còn định ngủ lại ở Thiếu Lâm tự hay sao?
Đoạn quay lại, cao giọng hỏi :
- Thật vậy ư?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Chẳng lẽ là giả?
Quỷ Ảnh Nhân nói lẩm bẩm :
- Quái sự năm nào cũng có, riêng năm nay quá nhiều. Tam Bí có hậu duệ, thật là thiên hạ khó tin. Tam Bí, Tam Bí, Bí cái gì?
Vừa nói vừa quẳng chiếc bồ, cây bút đi rồi bỏ chạy. Đúng lúc ấy, Âm Dương Quỷ tỉnh lại, đứng dậy và chạy theo sau Quỷ Ảnh Nhân.
Họ đi rồi, Tích Thư Nhân mới nói :
- Bẩm Thiếu chủ, Thiếu chủ đã có thể luyện được thần công.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu nói :
- Chúng ta nên đi tìm một bí động, nếu không e bị quấy nhiễu.
- Bẩm Thiếu chủ, chúng ta hãy tạm đến Phân đà của Mộ Địa giáo ở Trung Nguyên.
- Ngươi biết địa điểm hay không?
- Thưa không, Chẳng lẽ ngay cả Thiếu chủ cũng chưa biết?
- Phải, thế thì chúng ta có thể vào Thanh Chuung.
- Chúng ta nên đi ngay thôi, đừng để chậm trễ.
- Hãy khoan, ta trúng Anh Túc hương làm sao đây?
Tích Thư Nhân cười :
- Độc dược của Ngũ môn làm sao hại nổi Thiếu chủ.
- Ngươi bảo ta sẽ không sao ư?
- Bẩm Thiếu chủ, tuy Thiếu chủ trúng độc, nhưng nếu luyện được

thần công chính tông tối cao thì có thể vận công trừ độc.

Khai Phong là thủ phủ của tỉnh Hà Nam, Đông Phương Thanh Vân tới đây lúc trời sắp tối, chàng một mình vào khách sạn Đại Hưng dùng bữa. Sau mấy ngày đường vất vả, ăn xong chàng định đi ngủ, bỗng có tiếng nói sau lưng.
- Huynh đài, có thể ngồi bàn này được chăng?
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc đáp :
- Thỉnh tọa, tại hạ chính đang rời bàn.
Chàng quay nhìn, thấy một thiếu niên trạc tuổi mình. Chàng ta nói :
- Đáng tiếc?
- Đáng tiếc ư?
- Đúng vậy. Tại hạ đang muốn kết giao bằng hữu với huynh đài.
Đông Phương Thanh Vân cả nghi, vừa mới gặp người kia đã nói vậy, bèn đáp :
- Đáng tiếc thật. Tại hạ ăn xong rồi, phải đi thôi.
Thiếu niên mỉm cười :
- Tại hạ có điều muốn báo tin cho huynh đài, mong huynh đài ở lại.
Kỳ quái, hắn muốn điều khiển ta ư? Nực cười, nhưng nghĩ lại, thiếu niên kia có thân pháp khinh công quá cao, hắn đến sát cạnh mà chàng không hay biết, hắn là gã có ý đồ gì, chàng bèn nói :
- Muốn báo tin gì, thỉnh cứ nói?
Vừa đứng dậy, chàng lại ngồi xuống.
Thiếu niên gật đầu mỉm cười. Lúc ấy tiểu nhị mang rượu tới, thiếu niên rót rượu, nâng chung :
- Huynh đài, thỉnh cạn chén.
Đoạn nốc cạn chung rượu.
Đông Phương Thanh Vân cũng không khách khí, cạn chung rượu, rồi hỏi :
- Thỉnh có gì cứ cho biết?
- Khoan, hãy cạn chén nữa?
Nói rồi lại nốc cạn chung rượu.
- Thỉnh cho biết tin?
- Huynh đài có phải là Đông Phương Thanh Vân, gần đây uy danh lừng lẫy võ lâm?
- Không sai?
- Cũng là hậu duệ của Tam Bí?
- Chính vậy, thỉnh quý tính đại danh của huynh đài.

- Tại hạ là Gia Cát Phụng Tiết. Nghe khẩu khí, tựa hồ huynh đài quá miễn cưỡng ngồi lại. Huynh đài nóng lòng muốn nghe tin lắm phải không?
- Đương nhiên, nhưng nếu huynh đài không nói, tại hạ cũng chẳng ép.
Thiếu niên tựa hồ thích chí, cười vang :
- Thật ư?
Đông Phương Thanh Vân ngồi lại là để nghe tin, song đã nói câu vừa rồi, đâu thể rút lại, bèn điềm nhiên đáp :
- Đương nhiên.
Thiếu niên cao hứng rót rượu :
- Tại hạ thán phục phong độ của huynh đài, nào, xin hãy cạn chén.
Đông Phương Thanh Vân cần chấm dứt, bèn đứng dậy :
- Tại hạ có yếu sự, xin cáo biệt.
Thiếu niên ngạc nhiên :
- Thì ra huynh đài nói dối. Ban nãy tại hạ nghe huynh đài bảo tiểu nhị dọn một phòng yên tỉnh để huynh đài nghỉ ngơi, nay lại bảo có yếu sự phải đi, thế là lừa người ư?
Đông Phương Thanh Vân khó chịu, liền ngồi xuống hỏi :
- Huynh đài chú ý đến tại hạ lắm phải không?
- Đương nhiên.
- Vì sao?
- Vì huynh đài là Đông Phương Thanh Vân, hậu duệ của Tam Bí.
- Như vậy tại hạ có tội hay sao?
- Hoàn toàn không, nhưng mục tiêu của huynh đài quá lộ liễu.
Đông Phương Thanh Vân nghĩ một chút cười cười nói :
- Hẹn ngày sau tái ngộ.
Rồi chàng đứng dậy, bỏ về phòng ngủ. Chàng thấy thiếu niên kia rất khả nghi, phải dè chừng cẩn thận.
Khoảng canh hai đêm đó, có bóng người bay qua song cửa vào phòng. Tiếp đó, thêm hai bóng người nữa bay vào.
Đông Phương Thanh Vân mở to mắt nhìn, thì đó là Tích Thư Nhân, Quỷ Ảnh Nhân và người tự xưng Gia Cát Phụng Tiết.
Tích Thư Nhân đứng bên giường Đông Phương Thanh Vân, Quỷ Ảnh Nhân và Gia Cát Phụng Tiết thì ung dung ngồi xuống ghế, như không có chuyện gì hết. Cứ thế hồi lâu, Đông Phương Thanh Vân bèn trở dậy, bảo Tích Thư Nhân :
- Tích Thư tiền bối, ngồi xuống đi.
- Đa tạ Thiếu chủ cho phép.
Đoạn ngồi xuống cạnh Đông Phương Thanh Vân. Bốn người im lặng

hồi lâu, cuối cùng Tích Thư Nhân nói :
- Đã khuya lắm rồi, mọi người ngủ cả, không tiện kêu trà, thỉnh hai vị lượng thứ.
Gia Cát Phụng Tiết và Quỷ Ảnh Nhân hơi cúi đầu đáp lễ.
Tích Thư Nhân thấy hai người ấy im lặng, bèn hỏi :
- Nhị vị quý khách có gì chỉ giáo?
Quỷ Ảnh Nhân không động tỉnh, Gia Cát Phụng Tiết nghĩ hồi lâu mới đáp :
- Tại hạ đến để báo tin.
Tích Thư Nhân hơi ngạc nhiên :
- Thỉnh cho biết tin gì?
Gia Cát Phụng Tiết nói :
- Vài hôm rày nghe đồn tướng công có thanh Vương kiếm và bộ Lục Giáp kinh đúng vậy không?
Đông Phương Thanh Vân giật mình, nhưng lập tức trấn tĩnh, chỉ hơi mỉm cười.
Bộ hồng y của Tích Thư Nhân khiến người khác không thể thấy được sắc diện, Tích Thư Nhân hỏi bằng giọng điềm nhiên :
- Đã là lời đồn, há lại đáng tin?
Quỷ Ảnh Nhân lắc đầu :
- Lão có biết tin ấy do ai truyền không?
- Ai vậy?
- Đại đệ tử của Thần Bí Nhân, Quái Sấu đó?
- Quái Sấu?
- Chính thế?
Đông Phương Thanh Vân thấy Tích Thư Nhân thất sắc, bèn hỏi :
- Quái Sấu là người như thế nào?
Tích Thư Nhân đáp luôn :
- Là đại đệ tử của Thần Bí Nhân, võ công cao siêu khôn lường, khinh công thượng thừa, cũng bán chính bán tà như Thần Bí Nhân.
Gia Cát Phụng Tiết cười to :
- Cứ theo lời Quái Sấu, lão ta đã đọc thư của Tam Bí, tiết lộ Lục Giáp chân kinh giấu trong gùi của Tích Thư Nhân, còn Vương kiếm và di nương của huynh đài thì đều ở trong chiếc quan tài, có đúng vậy chăng?
Đông Phương Thanh Vân giật mình cả kinh. Lời đồn quả không sai. Nhưng do đâu Qúai Sấu biết điều đó? Trời đất, chẳng lẽ lúc chàng đọc thư, Quái Sấu đã lẽn vào ngó trộm? Nếu thế võ công của Quái Sấu cao cường hơn các tùy tòng của chàng quá nhiều.
Tích Thư Nhân lạnh lùng hỏi :

- Dám hỏi các hạ, Quái Sấu còn nói những gì?
Gia Cát Phụng Tiết cười :
- Quái Sấu còn nói huynh đài lần này muốn vào Thanh Chủng luyện xong võ công chân kinh, sau đó sẽ đi gặp Thần Bí Nhân đúng chưa.
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng đáp :
- Đúng hay không đó là chuyện riêng của gia đình tại hạ, ngoại nhân không nên can thiệp. Chẳng lẽ huynh đài vì chuyện đó mà đến đây.
- Chính vậy?
Đông Phương Thanh Vân cười khảy :
- Lời của Quái Sấu câu nào cũng đúng. Vân mỗ sẵn sàng nghênh tiếp hai vị huynh đài xuất thủ.
Lúc này một bóng người vụt vào phòng đó là Thần Quan Tú Sĩ.
Thần Quan Tú Sĩ đứng sau lưng Thiếu chủ và Tích Thư Nhân.
Quỷ Ảnh Nhân kinh ngạc, cung kính và hoảng hốt nói :
- Thật là chuyện khó ngờ?
Gia Cát Phụng Tiết cười :
- Nếu tại hạ đến đây để đoạt Lục Giáp chân kinh và Vương kiếm thì há lại đường hoàng tự nhiên thế này?
Đông Phương Thanh Vân có con mắt tinh tường, há không nhận biết gã thiếu niên này là kẻ gian giảo, thâm hiểm, đánh vào lòng người, bèn cười khảy :
- Vậy thì tại hạ lầm?
Thiếu niên đắc ý nói :
- Người lần này tham gia cưỡng đoạt Lục Giáp chân kinh và Vương kiếm của huynh đài là môn hạ của Thánh Chỉ giáo, thử nghĩ sự thể quá nghiêm trọng đó.
Đông Phương Thanh Vân không biết Thánh Chỉ giáo là gì, lộ vẻ ngơ ngác hỏi :
- Sự thể nghiêm trọng ư?
Thiếu niên tiếp :
- Địa Tôn, Nhân Tôn, hai người ấy đã gia nhập Thánh Chỉ giáo. Bát Linh của Tử Phủ mê điện, mười hai kim thoa của Thái Cực bang toàn là những nhân tài, nếu tất cả bọn họ bao vây thì khác gì thiên la địa võng.
Đông Phương Thanh Vân vờ sợ hãi nói :
- Đúng là mình đồng da sắt có chắp cánh cũng không thoát.
Tích Thư Nhân thấy Thiếu chủ của mình vốn không sợ trời đất là gì, nay lại khiếp đảm sợ bọn kia bao vây, mất cả dũng khí như thế, thì tùy tòng còn gì chí khí. Nghĩ vậy lão rất lo lắng.
Nên biết việc này quan hệ đến sự sống còn của Tam Bí. Nếu Lục

Giáp chân kinh và Vương kiếm bị mất đi, thì dù Tam Bí có xuất hiện cũng chẳng thể làm bá chủ võ lâm.
Tích Thư Nhân lo bảo vệ Thiếu chủ, khi Thiếu chủ đọc thư, kẻ nào có thể qua mắt lão mà nhòm trộm được thử kia chứ?
Chỉ có môn đệ của Thần Bí Nhân là Quái Sấu. Thần Bí Nhân đã lệnh cho môn đệ ngăn cản Thần Bí Nhân xuất hiện.
Càng nguy hiểm vì Lục Giáp chân kinh bao gồm mọi tuyệt học tối cao, nếu bị người chiếm đoạt, e sinh linh sẽ bị hoạ tuyệt diệt.
Thiếu niên đang định nói, thì Quỷ Ảnh Nhân lẩm bẩm :
- Vương kiếm, kiếm của bậc Vương giả. Trời ơi? Vương kiếm của ta, sao đến nay mới xuất hiện.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Kiếm của bậc Vương giả là thế nào?
Quỷ Ảnh Nhân đáp :
- Là kiếm của bậc vương giả sử dụng. Ai nắm giữ Vương kiếm sẽ làm bá chủ võ lâm, người người phải thần phục.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Gia Cát huynh, theo ý huynh đài, phải làm thế nào?
Tích Thư Nhân ngạc nhiên nhìn Thiếu chủ.
Gia Cát Phụng Tiết cười hỏi lại :
- Thế theo ý huynh đài, thì phải làm sao?
Đông Phương Thanh Vân sa sầm mặt đáp :
- Theo ý tại hạ, trước hết phải hạ sát ngươi, vấn đề ở chỗ cuối cùng thì ngươi là Thần Bí Nhân hay là Quái Sấu?
Gia Cát Phụng Tiết biến sắc.
Quỷ Ảnh Nhân chằm chằm nhìn thiếu niên.
Tích Thư Nhân đứng bật dậy, lão đã minh bạch, thì ra vừa rồi Đông Phương Thanh Vân đã nói đùa với gã thiếu niên kia, chứ trong đầu đã có chủ ý, bất giác lão thêm khâm phục, nên sẵn sàng phát chưởng. Tình thế trong phòng khẩn trương hẳn lên.

Hồi 18
Tam nguyên Vương kiếm

Đông Phương Thanh Vân hỏi gã thiếu niên cuối cùng là Thần Bí Nhân hay là Quái Sấu. Thiếu niên tái mặt, Tích Thư Nhân vội đứng bật dậy, sẵn sàng động thủ, tình thế trong phòng trở nên căng thẳng. Đông Phương Thanh Vân vẫn ngồi, hai mắt giận dữ quan sát Gia Cát Phụng Tiết.
Gã nói :
- Tại hạ thán phục huynh đài cơ trí siêu quần. Nói thẳng ra, tại hạ là Quái Sấu.
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng, chỉ có Quỷ Ảnh Nhân đứng bật dậy cả giận quát :
- Tên tiểu tử này hóa ra đánh lừa ta.
Quái Sấu cũng đứng dậy, giận dữ :
- Ngươi dám kêu ta là tiểu tử, ngươi nên biết ta là Quái Sấu, khôn hồn thì ngồi xuống, chẳng lẽ ngươi chưa biết động tới Quái Sấu thì hậu quả thế nào ư?
Quỷ Ảnh Nhân mặt trắng bệch, ngần ngừ ngồi xuống, nói :
- Ta cảm thấy dường như ngươi mạo xưng mà thôi.
Quái Sấu không thèm để ý đến lời Quỷ Ảnh Nhân, ngồi xuống đối thoại với Đông Phương Thanh Vân :
- Chẳng lẽ huynh đài còn nghi ngờ thân phận của tại hạ?
- Đúng vậy?
- Chúng ta đã gặp nhau mấy lần?
- Hai lần.
- Huynh đài nhất định muốn biết chân diện mục của tại hạ ư?
- Chính thế?
- Cứ bàn việc xong, tại hạ sẽ gở bỏ mặt nạ cũng không muộn.
Đông Phương Thanh Vân cười lạnh :
- Có gì chứng thực các hạ là Quái Sấu?
Quái Sấu nghĩ hồi lâu rồi đáp :
- Huynh đài đã hỏi tại hạ là Thần Bí Nhân hay là Quái Sấu, thiết tưởng đã biết sơ bộ rồi, nay còn hỏi làm gì nữa?
- Chỉ là nghi vấn, chưa có bằng chứng.
- Huynh đài không tin, tại hạ đành gở bỏ mặt nạ.

Nói đoạn đưa tay gở mặt nạ. Hóa ra đó là một trung niên tướng mạo bình thường.
Tích Thư Nhân bỗng gằn giọng :
- Thỉnh các hạ nói rõ mục đích tới đây?
Quái Sấu đáp :
- Tích Thư huynh, đã biết tại hạ là ai, sao còn hỏi thế?
Tích Thư Nhân thấp giọng :
- Đồ đệ Quái Sấu của Thần Bí Nhân chẳng lẽ lại có hảo ý đối với hậu duệ của Tam Bí.
- Tại hạ muốn đàm phán trực tiếp với Thiếu chủ của Tích Thư huynh.
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng :
- Nói đi.
Quái Sấu nói :
- Trách nhiệm của tại hạ rất nặng nề, gánh vác mười hai đại sự, có sáu đại sự liên quan đến Tam Bí, cho nên mục đích tới đây của tại hạ rất đơn giản. Tại hạ muốn biết chân tướng của sáu đại sự. Còn nếu định chiếm đoạt cỗ quan tài và cái gùi của Tích Thư Nhân thì có khó gì?
Tích Thư Nhân cười khảy :
- Cứ thử coi?
Đông Phương Thanh Vân đột nhiên hỏi :
- Sáu đại sự là những gì?
Quái Sấu nói :
- Thứ nhất, di nương của huynh đài ở trong cỗ quan tài có phải là đệ nhất mỹ nhân của võ lâm cách đây hai mươi năm, tên là Tiêu Sương mỹ nhân Diệp Đại Thúy hay không?
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Thứ hai là gì?
- Thứ hai, kỳ thư của võ lâm, quyển ba, bốn, năm của bộ Huyền mê ma kinh, có phải trong tay Tam Bí hay không?
- Điều thứ ba?
- Thứ ba, Tam Bí có phải là môn hạ của Vũ Khúc hay không?
- Điều thứ tư?
- Thứ tư, Tam Bí có hậu duệ thật hay không?
- Điều thứ năm?
- Thứ năm, Cầu Kỳ cốc và Thanh Chủng minh, có phải là hai địa điểm của Tam Bí hay không?
- Thứ sáu?
- Thứ sáu, Tam Bí là một hay ba người, là nam hay nữ. Tại hạ đã nói hết sáu điều, đáp hay không tùy huynh đài, nhưng tại hạ đủ khả năng

buộc huynh đài phải trả lời.
Đông Phương Thanh Vân quả quyết đáp :
- Không thể phụng cáo?
Quái Sấu nổi sát cơ hỏi :
- Xin hỏi lần cuối, huynh đài có chịu nói hay không?
Đông Phương Thanh Vân thong thả đứng dậy, lạnh lùng đáp :
- Không nói? Cứ việc động thủ.
Quái Sấu nhếch mép cười :
- Đây là lữ điếm, động thủ bất tiện, sẽ gây kinh thế hãi tục. Tại hạ khâm phục huynh đài to gan. Nói cho huynh đài biết, khi huynh đài tới Thanh Chủng, nhất định ta sẽ đoạt Lục Giáp chân kinh và cỗ quan tài. Hẹn gặp lại.
Đoạn phóng nhanh ra khỏi phòng.
Ngoài song có tiếng quát :
- Quái Sấu, chớ mục thị vô nhân, hãy tiếp chiêu này của tùy tòng Tam Bí.
Rồi tất cả trở lại im ắng.
Đông Phương Thanh Vân quay đầu hỏi Tích Thư Nhân :
- Ai ngăn cản Quái Sấu vậy?
Tích Thư Nhân đáp khẽ :
- Quỷ Tinh Linh. Thiếu chủ yên tâm, luận về khinh công, Quỷ Tinh Linh đã đạt tới mức Đăng Phong Tạo Cấp, luận về nội lực có Thiếu chủ ở bên cạnh, mỗi tùy tùng đều có nội lực kinh thiên động địa.
Đông Phương Thanh Vân lo cho sự an nguy của Quỷ Tinh Linh, định đứng dậy, Tích Thư Nhân hiểu ý, bèn nói :
- Bẩm Thiếu chủ, Thiếu chủ chỉ cần hạ lệnh cho Quỷ Tinh Linh để cho Quái Sấu đi là được.
Đông Phương Thanh Vân bèn nói to :
- Quỷ Tinh Linh tiền bối, hãy để y đi?
Ngoài song có tiếng đáp :
- Tùy tòng tuân pháp chỉ?
Chợt nghe hai tiếng hự hự, rồi giọng Quái Sấu :
- Huynh đài chớ huyênh hoang, cứ hỏi Quỷ Tinh Linh sẽ biết mọi chuyện? Ta đi đây?
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng đáp :
- Thứ cho không thể tiễn?
Có tiếng bên ngoài :
- Quỷ Tinh Linh sư đệ, mau vận công trị thương, có huynh bảo vệ đây Đông Phương Thanh Vân đoán rằng võ công của Quái Sấu cao hơn Quỷ Tinh Linh.

Lúc này Quỷ Ảnh Nhân lên tiếng :
- Lời Quái Sấu không sai, Tam Bí là một hay ba người, là nam hay nữ, thật khó hiểu.
Đông Phương Thanh Vân gằn giọng :
- Chẳng ai được đoán lung tung về Tam Bí, kể cả lão?
Quỷ Ảnh Nhân biến sắc, trầm mặc một hồi, rồi nói :
- Cũng phải, Tam Bí là cứu tinh của võ lâm, nếu không có Tam Bí thì võ lâm sớm đã diệt vong, sinh linh khốn đốn. Lẽ ra không nên nghi vấn, nhưng lại cứ sinh hiếu kỳ.
Nói đoạn khẽ thở dài.
Đông Phương Thanh Vân lúc này mới hiểu vị lão nhân này quả thật chân tâm thán phục phụ thân chàng. Có câu người kính ta, ta kính người. Đông Phương Thanh Vân chợt có hảo cảm với Quỷ Ảnh Nhân, bèn nói :
- Lão trượng quá khen.
Quỷ Ảnh Nhân nói :
- Có gì là quá? Thời kỳ Tam Bí toàn thịnh, bất cứ nơi nào xuất hiện kẻ ác, có người nhắc đến Tam Bí, là kẻ ác lập tức chùn tay?
- Chẳng lẽ nhờ vậy mà Tam Bí nổi danh?
- Có thể nói như vậy, nhưng mấy ai được diện kiến Tam Bí? Lão phu đánh cuộc, ngay các môn hạ của Tam Bí cũng vị tất được thấy chân diện mục của Tam Bí, phải vậy không?
Lão quay sang như hỏi Tích Thư Nhân, Tích Thư Nhân gật đầu :
- Đúng thế?
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên hỏi :
- Thế thì việc ngươi bảo đã gặp phụ thân ta mười hai lần ở Thiếu Lâm tự chẳng lẽ là giả ư?
Tích Thư Nhân đáp :
- Việc đến nước này, bẩm Thiếu chủ, cứ lời sư tôn nói, thì Tam Sinh, xếp trước Tam Bí, là Sinh Tử Sinh Đông Phương Thần Nghiêu, Phục hổ sinh Hoàng Phổ Duy, Tọa Long sinh Thượng Quan Tường, có một người hộ vệ Bạch Sa lão nhân, mỗi Tam Sinh đều có môn hạ.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Thế thì gia phụ không phải là Sinh Tử Sinh ư?
- Bẩm Thiếu chủ, nhầm rồi. Thiếu chủ là hậu duệ của Tam Bí. Trong võ lâm cứ tưởng lầm Tam Sinh là Tam Bí. Mọi việc làm tốt đẹp của Tam Sinh được võ lâm tán thưởng đều nhân danh Tam Bí.
Hiện tại Đông Phương Thanh Vân đã hiểu thêm nhiều điều.
Chẳng trách Quái Sấu và Quỷ Ảnh Nhân đều hồ nghi Tam Bí là một hay ba người, là nam hay nữ, bởi võ lâm chưa một ai được thấy Tam

Bí.
Ngay cả hai mươi bốn tùy tùng của Sinh Tử Sinh cũng đều chưa biết mặt sư tổ của họ là ai. Thật quá thần bí.
Lúc này, Quỷ Ảnh Nhân đứng dậy, nói :
- Lão phu đi đây, tiểu oa nhi hãy cẩn thận. Lục Giáp chân kinh và Vương kiếm không thể lọt vào tay kẻ khác, hậu họa sẽ khôn lường.
Đông Phương Thanh Vân đứng dậy nói :
- Thỉnh lão trượng, tại hạ không đưa tiễn.
Quỷ Ảnh Nhân cười vang :
- Hiện tại lão phu gọi người là tiểu oa nhi, khi nào ngươi đeo Vương kiếm, lão phu sẽ quỳ xuống mà bái người làm hoàng đế võ lâm. Tái kiến.
Đông Phương Thanh Vân bước ra, thấy Quỷ Tinh Linh đang hành công, Thụ Thi Chiêu Hồn đứng cạnh hộ vệ, chàng mới an tâm quay vào phòng, hỏi Tích Thư Nhân :
- Quái Sấu võ công cao hơn các ngươi, tại sao y không dám cưỡng bức, mà lại nêu ra sáu câu hỏi?
Tích Thư Nhân đáp :
- Võ công của y cao hơn chúng tùy tùng nhưng lại thua cỗ quan tài trên vai Thần Quan Tú Sĩ.
- Ngươi muốn nói tới di nương của ta.
- Bẩm Thiếu chủ, tùy tùng không rõ, chẳng lẽ trong quan tài quả thực là di nương của Thiếu chủ ư?
- Đúng thế?
Lát sau, Đông Phương Thanh Vân cùng các tùy tùng lên đường. Hai hôm sau đã tới vùng phụ cận trấn Liễu Hà. Sáu người đi vào một cánh rừng dày.
Mấy ngày qua đều bình an vô sự, nhưng có nhiều dấu hiệu khả nghi, bởi vậy sau khi vào rừng, Đông Phương Thanh Vân không dám khinh suất, nói với các tùy tùng :
- Các vị hãy cẩn thận?
Tích Thư Nhân đáp :
- Tuân lệnh?
Tiêu Phụng Hoàng đến bên cạnh chàng nói :
- Thiếu chủ...
Đông Phương Thanh Vân quay lại nhìn nàng, chợt thấy ngượng ngùng, Tiêu Phụng Hoàng đối với chàng đằm thắm như thế, mà chàng như quên khuấy nàng đi, mặc dù nàng luôn luôn ở bên cạnh chàng. Chàng bèn cầm tay nàng hỏi :
- Tiêu cô nương, có việc gì vậy?

Tiêu Phụng Hoàng đột nhiên đỏ mặt, e thẹn nói :
- Thiếu chủ, thiếp...
Đông Phương Thanh Vân thấy sắc diện nàng có khác, vội hỏi :
- Tiêu cô nương, có chuyện gì cứ nói đi?
Chàng bất giác dừng bước, bốn tùy tùng và Tiêu Phụng Hoàng cũng đứng lại. Chỉ thấy nàng đỏ mặt, không nói.
Đông Phương Thanh Vân chưa hiểu, hẳn Tiêu Phụng Hoàng phải có việc gì trọng yếu cần nói hoặc báo cho chàng biết. Chàng nghĩ, chợt giật mình, nửa mừng nửa lo hỏi :
- Có phải là, có phải là đã...
Tiêu Phụng Hoàng lúc này càng đỏ mặt hơn, toàn thân nóng ran, trông càng hấp dẫn, nhưng nàng chưa biết nên nói chuyện kia thế nào? Cuối cùng ấp úng :
- Thiếu chủ, trong động ở núi Võ Đang, sau lần ấy, chúng ta đã có, đã có... rồi...
Đông Phương Thanh Vân chấn động toàn thân. Trời đất? Chàng sắp được làm phụ thân. Chàng ôm chầm lấy Tiêu Phụng Hoàng mà reo to :
- Hay quá, ta sắp được làm phụ thân, ta sắp có nhi tử, thật bất ngờ?
Bỗng Thụ Thi Chiêu Hồn quát to :
- Bằng hữu ở phía nào hãy mau hiện thân, sao cứ lén lút như thế, không đáng mặt nam tử hán.
Tích Thư Nhân nói :
- Chúc mừng Thiếu chủ có hậu duệ.
Lúc này Đông Phương Thanh Vân đã mừng như đang nằm mơ, chàng cao hứng như điên, chẳng để ý gì đến xung quanh.
Tích Thư Nhân thấy vậy liền quay ra nói lớn :
- Vị cao nhân ở phía nào, hãy mau xuất hiện.
Đoạn hạ giọng :
- Thụ Thi sư đệ, chúng ta hãy vây quanh Thiếu chủ.
Thế là Thụ Thi Chiêu Hồn, Thần Quan Tú Sĩ, Quỷ Tinh Linh cùng Tích Thư Nhân đứng bốn góc xung quanh Đông Phương Thanh Vân và Tiêu Phụng Hoàng.
Chỉ thấy mười hai thiếu nữ kiều diễm đã vây tròn bên ngoài. Một thiếu nữ áo trắng, tay áo màu xanh, cao giọng nói :
- Không ngờ cuối cùng chúng ta lại gặp hậu duệ của Tam Bí ở đây?
Tích Thư Nhân gằn giọng :
- Thỉnh cô nương nói rõ mục đích.
Đông Phương Thanh Vân lúc này mới giật mình, vội đẩy nhẹ Tiêu Phụng Hoàng sang bên cạnh Tích Thư Nhân.

Thiếu nữ kia nói :
- Bọn ta đến lấy Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh.
Đông Phương Thanh Vân quát :
- Với tư cách gì mà đòi lấy hai thứ đó?
Thiếu nữ cười tươi như hoa :
- Dựa vào tư cách của tệ Điện chủ có khả năng thống lĩnh võ lâm. Vương kiếm là của bậc vương giả, tướng công tuy thông minh, tài cán, nhưng còn ít tuổi, chưa đủ tư cách thống lĩnh võ lâm.
Đông Phương Thanh Vân gằn giọng :
- Được lắm, hãy bảo Điện chủ của ngươi đến đây gặp bổn thiếu gia.
Thiếu nữ cười gằn, cặp mắt đong đưa nói :
- Tướng công chưa đủ tư cách yết kiến Điện chủ của bổn cô nương.
Đông Phương Thanh Vân cả giận, định phát tác, nhưng nghĩ lại, muốn ứng phó có kết quả, không thể nóng giận, bèn lẳng lặng bước lên vài bước, lạnh lùng nói :
- Để ta giáo huấn cho ngươi.
Đột nhiên chàng xông tới, vỗ chưởng vào má phải của thiếu nữ.
Nên biết bậc quân tử thà chết không chịu nhục. Nay bị thiếu nữ sỉ nhục như vậy, chàng bèn dồn toàn lực mà xuất thủ.
Thiếu nữ né tránh, chàng giáng tiếp chưởng thứ hai. Không ngờ thiếu nữ thân pháp khinh linh, vừa né tránh đã lập tức trả đòn, thế là cương đối cương, thành thế lưỡng bại câu thương.
Chỉ nghe hai tiếng hự lẫn trong tiếng “Bình” lớn hơn?
Đông Phương Thanh Vân loạng choạng thối lui ba, bốn bước.
Thiếu nữ cũng lảo đảo năm, sáu bước mới đứng vững lại, trân trân nhìn chàng.
Đông Phương Thanh Vân vừa dùng Bát Nhã Mật La thần công, lúc này mới biết nội lực của thiếu nữ còn thâm hậu hơn chàng. Chàng gằn giọng :
- Tặc nữ, mau gọi Điện chủ của ngươi ra đây?
Tích Thư Nhân lao đến bên cạnh chàng nói nhỏ :
- Thiếu chủ, để tùy tùng thu thập bọn chúng.
Mê điện thiếu nữ sầm mặt :
- Nói cho ngươi biết, ngươi chưa đủ tư cách yết kiến Điện chủ của bổn cô nương. Để lại Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh, bổn Mê điện đã huy động Tứ mỹ, Bát linh. Ngươi biết điều hãy giao hai thứ đó ra ngay.
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Nói lời thừa, có tài cán gì cứ việc thi triển.
Thiếu nữ hô to :

- Mọi người xuất thủ?
Mười một thiếu nữ nhất tề vung kiếm, hàn quang loang loáng như hàng trăm làn chưởng.
Đông Phương Thanh Vân hú lên một tiếng vang trời, cũng rút kiếm vung lên Bỗng một thanh âm lạnh lùng chói tai :
- Bát linh, Tứ mỹ của Mê điện, hãy lui ra?
Mười hai thiếu nữ nghe vậy thu kiếm, thối lui ra ngoài mười trượng.
Một thanh âm khác vang lên :
- Vị bằng hữu nào không phải người của Mê điện, sao không lộ diện?
Đông Phương Thanh Vân nghe hai giọng nói khác nhau từ trong rừng vọng lại, đoán rằng hai người ấy ở cách nhau hơn mười trượng. Chàng không ưa trò lén lén lút lút, bèn nói to :
- Ra cả đây ta coi?
Một bóng đen vụt tới gần chỗ chàng.
Chàng vừa nói vừa vận công, cử chưởng sẵn sàng phóng ra. Bóng đen kia cách chàng ba trượng liền quỳ xuống, nói :
- Bạch Sa Nhân bái kiến Thiếu chủ?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Bình thân?
Giọng nói khác từ trong rừng vọng lại :
- Hôm nay Mê điện thấy chưa phải lúc, tạm lui. Hẹn gặp lại?
Giọng nói xa dần. Mười hai thiếu nữ cũng rút lui.
Bạch Sa lão nhân quay sang nói :
- Bẩm Thiếu chủ, có một việc cần thương lượng với Thiếu chủ.
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Thỉnh nói rõ?
Bạch Sa lão nhân tiếp :
- Bẩm Thiếu chủ, đây chỉ là ngu ý của lão phu, hỉ sự vừa rồi đã bị Địa Tôn phát hiện và loan truyền trong võ lâm, nếu Tiêu cô nương gặp sự bất trắc thì phải làm sao?
Đông Phương Thanh Vân cười :
- Ta sẽ làm phụ thân, thì phải đủ năng lực bảo hộ cho thê nhi của mình, lão có cho như vậy là đúng không?
Bạch Sa lão nhân gật gù :
- Lòng can đảm của Thiếu chủ đã sớm khiến lão phu kính phục, chỉ là lỡ Tiêu cô nương đang hoài thai hậu duệ của Tam Bí mà bị bắt sẽ là chuyện lớn, còn Lục Giáp chân kinh cùng Vương kiếm bị chiếm đoạt chỉ là chuyện nhỏ, nếu chủ nhân buộc phải hiện thân, võ lâm ắt rất nguy hiểm.
Đông Phương Thanh Vân nghĩ một lát nói :

- Ý của ta là đem giấu nàng đi một cách lén lút thì không đáng mặt nam nhi.
- Bẩm Thiếu chủ, Thiếu chủ nói rất đúng, song dọc đường tới Thanh Chủng, địch nhân mai phục tứ bề, cao thủ nhan nhản, lão phu có kế này, Thiếu chủ muốn nghe chăng?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Sự việc sắp tới, ta đã có chủ định rồi.
- Ý của Thiếu chủ định thế nào?
Đông Phương Thanh Vân đang định nói, thì Tích Thư Nhân đột nhiên hỏi :
- Kính vấn sư huynh, chủ nhân có nói mật khẩu cho sư huynh hay không?
Bạch Sa lão nhân lúng túng đáp :
- Có, thì chủ nhân bảo vậy đó.
Tích Thư Nhân liền quát lớn :
- Ngươi là ai?
Lời chưa dứt, hai tay đã cùng phóng ra hai chưởng công kích Bạch Sa lão nhân.
Bạch Sa lão nhân cũng gầm lên, vung tay tiếp đón.
Bình một tiếng, cả hai cùng bật lùi mấy bước.
Lúc này Đông Phương Thanh Vân mới biết người kia không phải là Bạch Sa lão nhân. Chàng cả giận, quát to :
- Ngươi là ai, dám cả gan mạo nhận danh đồ?
Người kia cười khảy :
- Không ngờ Tam Bí có mật khẩu. Nói cho các ngươi biết, sắp tới hãy cẩn thận.
Đoạn định quay mình bỏ đi.
Bỗng có tiếng quát to :
- Hậu duệ của Tam Bí chịu dễ dàng để cho ngươi đi, chứ Địa Tôn này quyết truy đuổi hạng cẩu tặc như ngươi?
- Địa Quỷ, lẽ nào ngươi không biết ta là ai?
- Ngươi là ai mặc thây ngươi, ngươi mạo xưng là đắc tội, đáng bị ăn đòn rồi, tiếp chiêu đi.
Từ trên ngọn cây xa mười trượng, một bóng người như gió lốc ào ào xông tới người giả mạo Bạch Sa nhân.
Bạch Sa lão nhân giả mạo kêu lên :
- Ngươi...
Đoạn hai tay đặt ngang ngực đẩy ra một luồng kình phong di sơn đảo hải...
Hự một tiếng, Bạch Sa lão nhân giả mạo đã thổ ra một búng máu,

ngã qụy xuống.
Đồng thời Địa Tôn vung chưởng tấn công Đông Phương Thanh Vân.
Đông Phương Thanh Vân đang đứng coi, chợt cả kinh trước uy thế như vũ bão của đối phương.
Thần Quan Tú Sĩ chợt lao tới phía trước Đông Phương Thanh Vân nói :
- Bẩm Thiếu chủ, giết gà khỏi cần dao mổ trâu, để tùy tùng xử hắn.
Đoạn tống ra một chưởng khủng khiếp. Chưởng lực song phương đập vào nhau, nổ vang như tiếng sấm. Địa Tôn bật ra xa mấy trượng, ngã nhào, trong khi Thần Quan Tú Sĩ đứng vững như núi Thái Sơn.
Địa Tôn chồm dậy, lao tới cách Đông Phương Thanh Vân hai trượng, quát :
- Tiểu tử, có giỏi hãy tự tiếp chiêu của lão phu, đừng sợ hãi đẩy người khác hứng đòn, thì sao đáng cầm Vương kiếm?
Đông Phương Thanh Vân cười khảy, bước tới.
Thụ Thi Chiêu Hồn vội nói :
- Bẩm Thiếu chủ, để tùy tùng giao thủ với hắn.
Đông Phương Thanh Vân cười đáp :
- Thụ Thi tiền bối hãy lui ra sau, hắn gọi đích danh ta, để ta ứng phó?
Đoạn hướng về phía Địa Tôn nói :
- Vân mỗ chờ đây?
Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ đưa mắt nhìn nhau biết rằng hiện tại võ công của Đông Phương Thanh Vân chưa cao hơn Địa Tôn, nếu để Thiếu chủ ra đấu, thật nguy hiểm vạn phần. Tích Thư Nhân nói với Thần Quan Tú Sĩ :
- Chúng ta phải hợp lực, dùng pháp “Cách không truyền lực” hiệp trợ Thiếu chủ.
Thế là hai người nắm tay nhau ở tư thế vận công.
Thụ Thi Chiêu Hồn, Quỷ Tinh Linh và Tiêu Phụng Hoàng hộ vệ xung quanh.
Địa Tôn thấy Đông Phương Thanh Vân ít tuổi dám ngạo nghễ ứng chiến thì cả giận vung cây thiết trượng nhắm đánh tới Thiên linh cái của chàng.
Nguyên Địa Tôn là hổ hình đại hán, vận võ y màu đen, mặt xăm hình, cầm cây thiết trượng màu đen. Còn cách Đông Phương Thanh Vân một thước lão bổ cây thiết trượng xuống đầu chàng.
Chàng đưa xéo cây kiếm lên :
Keng? Cây thiết trượng của Địa Tôn bị giạt sang một bên.
Chàng cảm thấy có kình lực từ phía sau truyền nhập thân thể, hoà với nguyên khí của chàng liên miên bất tuyệt. Bèn thi triển tiếp Tu La

tam kiếm công kích yếu huyệt của đối phương.
Địa Tôn nhảy lui lại năm bước, vung tay tả phóng ra một chưởng nghênh tiếp.
Binh? Địa Tôn kêu hự một tiếng, bật ra xa hai trượng.
Đông Phương Thanh Vân vẫn đứng vững như bàn thạch, ngạo nghễ nói :
- Có giỏi lại đây?
Địa Tôn vung thiết trượng xông tới.
Đông Phương Thanh Vân dùng chiêu "Thất Đạp Bộ Vân" mau lẹ né tránh công thế, vọt ra sau lưng đối phương, tả chưởng giáng một đòn cực kỳ lợi hại vào vai Địa Tôn.
Địa Tôn rú lên, cảm thấy xương vai gãy rời đau buốt khủng khiếp, ngã chúi ngay xuống.
Mười hai thiếu nữ của Mê điện cùng vung kiếm ập tới phía Đông Phương Thanh Vân.
Bỗng một thanh âm vang lên như tiếng xé vải :
- Các nàng dừng tay, dìu Địa Tôn cùng Bạch Sa Nhân lui về.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên, lúc này mới buông lỏng toàn thân, nói với Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ :
- Hai người mau vận công hoàn khí?
Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ liền ngồi xuống điều tức.
Âm thanh như tiếng xé vải vang lên :
- Hậu duệ của Tam Bí, các ngươi đã hết đường ra khỏi cánh rừng này.
Lúc này, Đông Phương Thanh Vân thấy trên các ngọn cây đều thấp thoáng bóng người, chỉ biết rằng sự thế rất nghiêm trọng. Rừng dày, trời tối, phục binh ẩn nấp khắp nơi, ta ở chỗ sáng địch trong bóng tối, thực là đại bất lợi.
Tiêu Phụng Hoàng hỏi :
- Thiếu chủ, chúng ta nên làm thế nào?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Cứ xông lên?
Quỷ Tinh Linh nói :
- Bẩm Thiếu chủ, nếu Bạch Sa Nhân xuất hiện thì hay quá?
Thanh âm như tiếng xé vải lại cất lên :
- Muốn sống mau đem Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh giao nộp?
Đông Phương Thanh Vân quát :
- Ngươi là cái thứ gì?
- Tiểu tử, ngươi lầm rồi? Tam Bí hoàn toàn không có gì đáng sợ. Người ta nghe nói về sự thần bí của Tam Bí, chứ ta thì biết Tam Bí

quá rõ.
Đông Phương Thanh Vân quát :
- Bất kể ngươi biết nhiều ít, có giỏi thì hiện thân đi, đừng nhiều lời. Ngươi là ai?
- Là ai ư? Cho ngươi hay, ta là người có thể làm cho kẻ khác bị kinh hồn đoạt phách. Tiểu tử, hồi ngươi tới Mê điện, ta có ý thả ngươi đi, ngươi mới được toàn mạng đến hôm nay đó.
Đông Phương Thanh Vân đã biết đối phương là người của Mê điện. Chàng im lặng vì cứ đối đáp thế này thì chưa biết khi nào mới chấm dứt.
Thanh âm kia lại tiếp :
- Sự lợi hại của Mê điện, đại khái ngươi đã biết, ngươi tin là có thể thoát ra khỏi cánh rừng này ư?
- Lắm lời thừa?
- Muốn sống, mau nộp Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh.
Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ đến bên cạnh Đông Phương Thanh Vân nói :
- Bẩm Thiếu chủ, vừa rồi chúng tùy tùng bất đắc dĩ phải truyền chân khí để Thiếu chủ đối phó. Nay trừ Mê điện chủ và Thái Cực chủ ra, khó kẻ nào ngăn chúng ta được.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Phải, chúng ta tiến lên?
Thanh âm như tiếng xé vải quát :
- Dừng bước?
Đông Phương Thanh Vân cười lạnh :
- Có giỏi thì bước ra, cứ ẩn trong xó tối mà hăm dọa, thật xấu mặt đấng nam nhi.
Thanh âm kia nói :
- Tam hoa, đoạt lấy cỗ quan tài và chiếc gùi cho ta?
Ba đạo bạch quang xông tới, đó là ba trung niên nữ nhân. Đông Phương Thanh Vân liền hạ lệnh :
- Tích Thư, Thần Quan, Thụ Thi, ba vị tiền bối ứng phó với ba nữ nhân kia?
Chợt có thanh âm thiếu nữ dịu dàng vang lên :
- Tướng công, để thiếp hiệp trợ thay tướng công.
Chỉ thấy một dải mây hồng bay đến, đó là sáu hồng y thiếu nữ, trong đó một nàng tuổi chừng đôi tám, dung mạo khuynh quốc khuynh thành. Sáu thiếu nữ vây tròn lấy ba trung niên nữ nhân.
Đông Phương Thanh Vân ngẩn người ra trước sự biến bất ngờ. Kỳ quái ở chỗ chàng không hề quen biết thiếu nữ đôi tám kia, tại sao

nàng lại giúp chàng.
Thiếu nữ tươi cười hỏi :
- Tướng công quên tiện thiếp rồi phải không?
Đông Phương Thanh Vân gật đầu đáp :
- Kính thỉnh phương danh của cô nương.
Thiếu nữ cười tươi như hoa nói :
- Chàng đã quên thiếp thì được, rồi sẽ có ngày chàng biết thiếp là ai?
Thanh âm như xé vải lại cất lên :
- Tiện tì kia, ngươi là ai?
Thiếu nữ hừ một tiếng, từ từ giờ tay tả búng ra một ngón, một tia hồng quang bay vút đi như làn chớp.
Trên ngọn cây cách nàng mười trượng, một nam tử kêu ối và rớt xuống đất.
Năm thiếu nữ công kích Tam hoa của Mê điện cũng đã dồn ép ba trung niên nữ nhân vào một chỗ.
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc trước võ công cao cường của hồng y thiếu nữ.
Chàng hồ nghi :
“Liệu trong này có gì gian trá giống như Bạch Sa Nhân giả lúc trước chăng? Nếu thế, thiếu nữ này thật đáng sợ?”
Nam tử bị rớt trên cây xuống đất đứng dậy nói :
- Nữ tỳ, ngươi... ngươi là...
Thiếu nữ quát :
- Còn chưa xéo đi, để bổn cô nương nổi giận thì các ngươi bẽ mặt đó.
Hán tử nghe vậy, không nói không rằng quay đầu bỏ chạy.
Thiếu nữ quay sang nói với Đông Phương Thanh Vân :
- Thỉnh tướng công lên đường, tiện thiếp tạm thời cáo biệt ngày sau tái kiến.
Đoạn đằm thắm nhìn Đông Phương Thanh Vân một lát rồi mới phi thân bay đi như một cánh nhạn. Năm thiếu nữ cũng kèm Tam hoa của Mê điện vút theo.
Đông Phương Thanh Vân quay sang Tích Thư Nhân hỏi :
- Vậy là sao nhỉ?
Tích Thư Nhân như sực tỉnh vội đáp :
- Bẩm Thiếu chủ, võ công của hồng y thiếu nữ quả là kinh nhân.
- Phải?
- Bẩm Thiếu chủ, nàng là ai mà có thể đánh lui Thiết tướng quân và Tam hoa của Mê điện vậy?
Đông Phương Thanh Vân không đáp.

- Bẩm Thiếu chủ, tùy tòng vốn là môn đồ của Mê điện, nên biết rõ nội tình của Mê điện. Ngoài Mê điện chủ, còn có Lục kiều và sáu thê, dưới Lục kiều có mười hai nữ tỳ, năm trưởng lão, bốn tướng quân hộ vệ Điện chủ là Kim, Ngân, Đồng, Thiết tướng quân, rồi Tam hoa. Thử nghĩ, thiếu nữ có thể dễ dàng dùng Đạn Chỉ huyết công đánh đuổi Thiết tướng quân và Tam hoa, có khác gì Đại La chân tiên tái thế?
- Đạn Chỉ huyết công ư?
- Bẩm Thiếu chủ, Đạn Chỉ huyết công đã thất truyền ba trăm năm, nay lại thấy thiếu nữ thi triển, thật là kinh nhân.
- Ngươi nói rõ hơn coi?
- Bẩm Thiếu chủ, Tứ tướng quân của Mê điện võ công rất cao, chúng tùy tòng tận thi sở học mới mong địch nổi, vậy mà thiếu nữ dùng Đạn Chỉ huyết công đã lập tức làm cho Thiết tướng quân ở trên ngọn cây xa mười trượng rớt xuống đất, đủ thấy Đạn Chỉ huyết công lợi hại kinh nhân?
- Đúng vậy. Nhưng thiếu nữ ấy là ai?
Tích Thư Nhân lắc đầu, im lặng.
Đông Phương Thanh Vân nghĩ nếu dùng dằng ở trong cánh rừng này sẽ lắm chuyện, liền nắm tay Tiêu Phụng Hoàng tiến bước.
Đi được một quãng, nghe Tích Thư Nhân nói nhỏ :
- Bẩm Thiếu chủ, không hiểu Bạch Sa lão nhân đi đâu?
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Ngươi phát hiện có điều gì khả nghi ư?
- Thưa phải. Khi xuất hiện Bạch Sa lão nhân giả, thì Bạch Sa lão nhân thật nên lộ diện mới đúng, đằng này đến giờ vẫn không thấy gì.
- Có lẽ lão đã đi nơi khác?
- Bẩm Thiếu chủ, sau khi Thiếu chủ nói “tam bí, bất bí”. Bạch Sa lão nhân phải bám sát Thiếu chủ từng bước, không thể ly khai, làm sao có thể bỏ đi nơi khác?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Đừng để ý đến lão nữa. Chúng ta cứ đi?
Được vài chục bước, bỗng vang lên tiếng cười lanh lảnh :
- Để quan tài và chiếc gùi xuống, đi ra khỏi rừng.
Đông Phương Thanh Vân vẫn bước tiếp nói :
- Có giỏi thì bước ra, đừng hù dọa.
- Ngươi bảo ai hù dọa, tiểu tử kia?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Ta bảo hạng vô năng như ngươi đó?
Một bóng người vọt tới trước mặt Đông Phương Thanh Vân, quát :
- Tiểu tử, ngươi bảo ta là hạng vô năng?

Đông Phương Thanh Vân cười to :
- Phải. Nếu không, tại sao lúc này mới lộ diện?
Nguyên đó là một hổ hình đại hán, mặt đen như than, tay cầm trường kiếm. Y hùng hổ vung kiếm xông tới công kích Đông Phương Thanh Vân. Chàng chờ hắn tới gần, mới lắc mình một cái, vọt ra phía sau lưng hắn.
Bỗng có tiếng gọi nghe như tiếng ma quỷ :
- Lão nhị, trở lại đây?
Hắc diện đại hán nói :
- Tiểu tử, nhớ món nợ này?
Rồi lao vút vào rừng sâu.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Không ngờ đêm nay ta gặp lắm bọn cường đạo trong rừng thế này.
Thanh âm như tiếng ma quỷ kia cất lên :
- Tiểu tử chớ nói xàm. Đêm nay, cánh rừng này sẽ là nơi ngươi táng mạng.
Thanh âm vừa dứt, hai bóng đen bay vụt tới trước mặt Đông Phương Thanh Vân cách chừng năm trượng, nhẹ nhàng đáp xuống vô thanh vô tức, chứng tỏ thân pháp khinh công cực cao.
Đông Phương Thanh Vân đưa mắt nhìn hơi ngạc nhiên.
Hai người kia tướng mạo cổ quái. Một nhỏ thó, đầu hói như không còn tóc, không lông mày, mũi to, miệng rộng, mắt thô lố.
Còn người thứ hai thì cao ngỏng, mắt ti hí, mũi nhỏ, miệng hẹp. Có thể gọi là một cặp tương phản.
Gã nhỏ thó cung tay nói với Đông Phương Thanh Vân :
- Tiểu huynh đệ, mạnh giỏi chứ?
Đông Phương Thanh Vân ngơ ngác, đáp lễ, hỏi :
- Vẫn khỏe, thỉnh vấn các vị muốn gì?
Gã kia đáp :
- Tiểu huynh đệ chưa biết hai ta đâu...
Gã cao ngỏng tiếp :
- Hai ta thuộc hạng vô danh, làm sao người ta biết là ai?
Gã nhỏ thó nói :
- Còn danh tiếng của tiểu huynh đệ thì ai ai nghe thấy cũng thán phục.
Gã cao ngỏng tiếp lời :
- Đương nhiên, người ta là hậu duệ của Tam Bí, cứu tinh của võ lâm, ai không bái phục. Thôi, có gì thì nói luôn đi.
Gã nhỏ thó nói :
- Phải, phải? Tiểu huynh đệ, ta có ngoại hiệu là Gian Thương, còn vị

này ngoại hiệu nghe không được...
Gã cao ngỏng tiếp :
- Ta là Thủ Tài Nô (đầy tớ giữ tiền) Gã nhỏ thó nói :
- Phải, phải, tiểu huynh đệ vừa hỏi chúng ta đến có mục đích gì, thực ra hai ta đến đây không phải vì Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh.
Gã cao ngỏng tiếp lời :
- Đương nhiên nghề nghiệp của hai ta cần gì đến Vương kiếm. Người ta là cứu tinh mới đủ tư cách, điểm đó hai ta đủ thông minh để hiểu. Này tiểu tử, hãy để quan tài và chiếc gùi lại, thế là cao minh, phải không?
Gã nhỏ thó tiếp luôn :
- Phải, phải. Tiểu huynh đệ đừng hiểu sai ý định của hai ta.
Đông Phương Thanh Vân thấy hai gã cứ kẻ xướng người họa, thật tức cười, nhưng không rõ lai lịch họ thế nào, bèn ngầm vận công đề phòng.
Hai gã kia tiếp tục xướng họa với nhau.
Thủ Tài Nô nói :
- Trong rừng phục binh trùng trùng, tiểu tử không thoát khỏi đây được đâu.
Gian Thương nói :
- Đúng, tiểu huynh đệ không thể tới Thanh Chủng được.
Thủ Tài Nô :
- Không đến được vì sao?
Gian Thương :
- Vì trong Thanh Chủng thường có ma quỷ hiện hình. Tiểu huynh đệ, phục binh tứ bề, ta chỉ nói một câu, họ sẽ rút đi hết. Ý tiểu huynh đệ ra sao?
Đông Phương Thanh Vân cười khảy hỏi :
- Bằng hữu có điều kiện gì?
Gian Thương đáp :
- Há dám nói là điều kiện. Đã buôn bán cả đôi bên phải cùng có lợi.
Thủ Tài Nô nói tiếp :
- Đúng thế, đã buôn bán phải cùng có lợi. Hãy nói rõ ra đi.
Gian Thương nói :
- Yêu cầu của ta rất đơn giản, chỉ cần tiểu huynh đệ chịu mở nắp quan tài cho ta ngó vào, xem trong ấy phải có một nữ nhân là Tiêu Sương mỹ nhân Diệp Đại Thúy hay không mà thôi. Sau đó ai đi đường nấy. Thế là song phương đắc lợi.
Thủ Tài Nô hỏi :
- Khó hiểu quá. Xem có đúng không để làm gì?

Gian Thương đáp :
- Điều đó Gian Thường này khó nói ra lắm.
Thủ Tài Nô nói :
- Mở quan tài ra, có cao thủ nào đó đoạt mất Vương kiếm của người ta thì sao?
Gian Thương đáp :
- À, phải? Điều này quan hệ đến sự sinh tử của Tam Bí.
Thủ Tài Nô :
- Quan hệ thế nào?
Gian Thương :
- Tam Bí không thể hiện thân võ lâm Đông Phương Thanh Vân càng khó hiểu bèn hỏi :
- Hai vị bằng hữu, nếu tại hạ đáp ứng thì sao? Không đáp ứng thì sao?
Gian Thương vội cung tay nói :
- Nếu tiểu huynh đệ đáp ứng, ta sẽ bảo toàn bộ phục binh rút lui. Nếu không đáp ứng, thì đành mặc xác tiểu huynh đệ.
Bỗng có tiếng cười lanh lảnh vang lên :
- Kính vấn nhị vị tiền bối. Quái Sấu ta có thể chứng minh được hay không? Chỉ cần rõ sáu điều là được.
Gian Thương kêu lên :
- Hỏng, hỏng rồi. Trời đất, ta càng già càng ngốc. Quái Sấu là ai vậy? Có nên trao đổi điều kiện với lão ta không?
Thủ Tài Nô nói :
- Có gì phải sợ. Quái Sấu đến từ sớm ở rất gần đây. Lúc hai ta đi ngang qua chỗ y, ngươi chẳng đã hỏi ta y là ai đấy thôi.
Gian Thương :
- Ồ, thì ra chỉ cách hai mươi trượng trên ngọn cây đại tùng.
Thủ Tài Nô :
- Đúng, ngươi càng già càng hồ đồ. Hồi trẻ, Quái Sấu với hai ta được người ta gọi là gì có nhớ không?
Gian Thương :
- Quên mất rồi?
Thủ Tài Nô :
- Vũ Nội tam quái?
Gian Thương :
- Ừ, phải?
Thủ Tài Nô :
- Mấy ngày trước, ở trước cửa Thanh Chủng, Quái Sấu nói gì với ngươi, ngươi quên rồi sao?

Gian Thương :
- Nhớ, y bảo Quái Sấu không thể xuất hiện. Ngày nay nhân tâm tệ hại, chân giả lẫn lộn, có kẻ giả mạo Quái Sấu, điều tra mười hai đại sự, lục vấn Tam Bí là nam hay nữ, là một hay ba người.
Thủ Tài Nô :
- Phải. Tam Bí là một hay ba người, là nam hay nữ mà không biết, sao dám gọi là Quái Sấu?
Gian Thương :
- Quái Sấu còn nói sẽ có ngày y tóm cổ kẻ mạo xưng mà lột da tróc thịt hắn.
Tiếng cười lanh lảnh lại vang lên :
- Tóm cổ rồi, tóm cổ rồi?
Một tiếng rú thảm, rồi thanh âm quái dị vang lên :
- Bạch Sa lão nhân, chúng ta là bằng hữu cũ, đừng truy đuổi ta nữa. Trời ơi, để ta chạy, nếu có ngày gặp Sinh Tử Sinh, nhất định ta phải nói cho y biết. Ối? Ối? Chúng ta là bằng hữu lâu năm mà. Có gì cứ nói đã. Đừng đuổi, ta đi đây, Thiếu chủ tái kiến.
Giọng nói xa dần.
Đông Phương Thanh Vân không hiểu đâu vào đâu.
Gian Thương nói :
- Làm thế nào? Lão đuổi không được huynh đệ của chúng ta, sẽ quay lại đây đuổi chúng ta. Xem chừng ta nên chạy trước thì hơn.
Thủ Tài Nô :
- An tâm, lão sẽ không...
Từ ngoài xa lại vọng tới thanh âm lanh lảnh :
- Ôi ngày xưa khi Tam Sinh còn hành hiệp giang hồ, Bạch Sa lão nhân ngươi hễ thấy ta đều luôn miệng tôn kính thúc thúc, nay lại truy đuổi ta là có ý gì? Được, không nói, thì không nói. Ta đáp ứng sẽ không nói thật với Thiếu chủ của ngươi, ừ thì không gặp Thiếu chủ các ngươi? Ngươi, sao còn cứ truy đuổi ta? Trời, Gian Thương, Thủ Tài Nô mau chạy đi? Đuổi đến nơi rồi...
Gian Thương và Tài Nô nhìn nhau. Gian Thương nói :
- Đến rồi, làm thế nào?
Thủ Tài Nô :
- Chạy mau?
Thế là hai lão cùng cắm đầu chạy.
Ngoài xa văng vẳng thanh âm của Quái Sấu :
- Đừng đuổi nữa, mau đi cho kịp Thiếu chủ của ngươi. Nếu không, lại có người đến, không tin hả? Hậu quả ngươi sẽ làm liên lụy đến ta, sau này ta mặc xác ngươi. Ơ hay, sao ngươi cứ đuổi ta mãi thế?

Thanh âm xa dần.
Đông Phương Thanh Vân biết không thể hiểu nổi mấy chuyện này. Mẫu thân cũng từng nói rằng có nhiều việc phải giấu chàng, chàng phải tự đoán lấy.
Sở dĩ Bạch Sa lão nhân truy đuổi Quái Sấu có lẽ là vì sợ Quái Sấu sẽ đem kể hết mọi chuyện cho chàng biết.
Kể hết thì đã sao kia chứ? Thật khó hiểu.
Chàng định hỏi Tích Thư Nhân, nhưng chắc lão cũng chẳng biết, thế là chàng giục.
- Chúng ta đi thôi?
Từ xa lại vọng tới giọng Quái Sấu :
- Trời, Bạch Sa lão nhân, ngươi thật quỷ kế đa đoan. Ta cứ ngỡ ngươi đuổi ta vì chuyện gì, hóa ra chỉ để xua đuổi những kẻ ở trong rừng muốn chiếm đoạt Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh của Thiếu chủ ư? Hiện tại bọn chúng đã chạy hết rồi, ngươi còn đuổi ta làm gì? Ôi, ôi, chẳng lẽ chúng ta thề không đội trời chung? Ngươi nói xem, thế là lý gì? Đừng truy đuổi nữa, nếu Thiếu chủ lát nữa bị người ta cướp đi, thì một mình ngươi gánh vác lấy, ta không lo nổi đâu. Trời ơi?
Tiếng nói xa dần...
Lại hai bóng người lướt tới, là Gian Thương và Thủ Tài Nô.
Gian Thương hỏi :
- Tiểu huynh đệ, có thể thực tâm trả lời câu này, trong quan tài có đúng là Tiêu Sương mỹ nhân Diệp Đại Thúy hay không?
Đông Phương Thanh Vân nghĩ một lúc đoạn đáp :
- Nói cho lão biết cũng chẳng sao, đúng vậy?
Gian Thương và Thủ Tài Nô cũng sững sờ.
Giọng nói của Quái Sấu lại vang lên :
- Ối, ối? Bạch Sa lão nhân, ngươi coi ta như cừu địch là vì cớ gì? Oan gia nên giải chẳng nên kết, phải không? Ngày xưa ta, Gian Thương và Tài Nô đối đãi với ngươi như thế nào? Tạo phản, đúng là tạo phản rồi? Sinh Tử Sinh của ta ơi, tới đây giáo huấn cho hắn một trận đi.
Gian Thương giật mình :
- Làm thế nào đây?
Thủ Tài Nô đáp :
- Tìm một sơn động mà lánh mình.
Gian Thương lắc đầu. Thủ Tài Nô gắt lên :
- Đi Thanh Chủng mau?
Gian Thương :

- Làm gì?
Thủ Tài Nô :
- Lập công chuộc tội, đi Thanh Chủng mau?
Gian Thương nói với Đông Phương Thanh Vân :
- Việc giao dịch để khi khác tái kiến?
Đoạn cùng Thủ Tài Nô chạy đi. Đông Phương Thanh Vân hỏi Tích Thư Nhân :
- Ngươi có thể nói rõ cho ta biết được chăng?
Tích Thư Nhân đáp :
- Bẩm Thiếu chủ cứ hỏi, tùy tùng biết sao nói vậy.
- Giữa gia phụ với Thần Bí Nhân có việc gì phát sinh không?
- Tùy tùng chỉ biết quan hệ đó vô cùng phức tạp mà thôi.
Bỗng có tiếng nữ nhân cười khanh khách. Một hồng y thiếu nữ gót sen uyển chuyển đã tới trước mặt Đông Phương Thanh Vân, nhưng không phải là thiếu nữ ban nãy đã thi triển Đạn Chỉ huyết công.
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng hỏi :
- Thỉnh cô nương nói rõ mục đích đến đây?
Thiếu nữ long lanh đôi mắt đưa tình, dịu dàng đáp :
- Chẳng lẽ tướng công đã quên tiện thiếp?
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên hỏi :
- Cô nương là ai?
Thiếu nữ cười tươi như hoa nói :
- Tướng công đã quên tiện thiếp, thế thì được.
Tích Thư Nhân đã sẵn sàng động thủ, Thụ Thi Chiêu Hồn đến sát phía sau Thần Quan Tú Sĩ.
Thiếu nữ thấy vậy cười hỏi :
- Tướng công há lại coi tiện thiếp như địch nhân?
Đột nhiên nàng ta kêu to :
- Gian Thương và Thủ Tài Nô, hiện thân đi?
Lời vừa dứt, hai bóng người đã vọt tới, lại là Gian Thương và Thủ Tài Nô.
Đông Phương Thanh Vân thấy vậy kinh ngạc và khó hiểu. Hành tung của hai lão nhân này ngụy dị khó tưởng, cứ lẽo đẽo bám theo như âm hồn bất tán vậy.
Nếu bảo hai lão có thiện ý với chàng, khi đã biết trong quan tài là ai, họ bảo sẽ đến Thanh Chủng, tại sao còn quay trở lại?
Nếu hai lão có ác ý với chàng thì sao? Cũng không phải. Cứ nghe lời Quái Sấu nói với Bạch Sa lão nhân, đủ biết võ công của hai lão này tương đương với Quái Sấu, nếu họ có ác ý, thì họ đã xuất thủ chiếm đoạt quan tài và chiếc gùi, hà cớ gì lại không ra tay? Huống hồ Quái

Sấu đang bận ngăn cản Bạch Sa lão nhân.
Không phải có thiện ý, cũng không có ác ý, thế thì sao? Có thể là hai lão này đắc tội gì đó với Tiêu Sương mỹ nhân Diệp Đại Thúy, nên họ mới bảo sẽ đến Thanh Chủng để lập công chuộc tội.
Tối thiểu họ cũng có quan hệ sinh tử với di nương của chàng.
Lúc này chỉ nghe Thủ Tài Nô hỏi Gian Thương :
- Ta nói đúng chưa? Bạch Sa lão nhân truy đuổi Quái Sấu là sai lầm lớn, để kẻ khác thừa cơ hảm hại Thiếu chủ, nếu hai ta quay lại không kịp, thì ôi thôi...
Gian Thương lắc đầu :
- Thì sao?
Thủ Tài Nô :
- Ô hô ai tai, thì tội của Quái Sấu và Bạch Sa lão nhân chẳng phải nhỏ, đúng không nào?
Gian Thương :
- Đúng. Vậy phải làm sao đây?
Thủ Tài Nô :
- Phải hỏi rõ mục đích của thiếu nữ kia.
Gian Thương đáp :
- Đúng?
Đoạn bước lên hỏi :
- Này cô nương, Gian Thương ta kiến lễ.
Thiếu nữ lạnh lùng nói :
- Đa lễ ắt có gian trá, có gì nói đi?
Thủ Tài Nô cười :
- Cô nương phải nói trước mới đúng.
Gian Thương :
- Đúng, đúng thế. Cô nương lá ngọc cành vàng, lão phu muốn biết mục đích đến đây của cô nương là gì?
Thiếu nữ lạnh lùng :
- Nói lời thừa?
Gian Thương :
- Phải, là lời thừa đấy. Cô nương có chịu nói rõ mục đích tới đây hay không?
Thiếu nữ hừ một tiếng đáp :
- Thế mục đích của lão đến đây làm gì?
Thủ Tài Nô cười ha hả :
- Gian Thương, huynh mau hóa giải tuyệt chiêu của cô nương đi.
Gian Thương cúi mình thi lễ :
- Cô nương, ý của huynh đệ lão phu, lão phu đã nói rõ với vị tiểu

huynh đệ kia rồi.
Còn ý của cô nương thì chưa ai biết. Vậy đến lượt cô nương nói rõ đấy.
Đông Phương Thanh Vân tức cười. Gian Thương quả không hổ danh giao dịch buôn bán, không hề giận dữ, cứ lịch sự mặc cả giá hàng.
Thủ Tài Nô cả cười :
- Khá khen. Tuyệt chiêu đã gặp sát thủ. Màn tiếp theo sẽ thú vị lắm đây Thiếu nữ di động vài bước, lạnh lùng hỏi :
- Lão hỏi ý của bổn cô nương để làm gì?
Gian Thương đáp :
- Cô nương hiểu lầm rồi, ý của lão phu là nếu cô nương không có ác ý với vị tiểu huynh đệ của chúng lão phu, thì...
Thiếu nữ bước tới gần hỏi :
- Thì sao?
Gian Thương cung tay nói :
- Cô nương lại hiểu lầm rồi, nếu cô nương có ác ý với vị tiểu huynh đệ kia, thì mục đích của chúng lão phu đây, hay còn gọi là việc giao dịch cũng được, coi như thành công.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên.
Thiếu nữ cũng ngạc nhiên hỏi :
- Giao dịch cái gì, lão nói rõ coi?
Thủ Tài Nô cười khoái trá :
- Thành công, thành công rồi, nói đi?
Gian Thương lại cung tay mà vái :
- Cô nương, giao dịch nghĩa là làm một việc song phương hữu lợi.
Thiếu nữ bước thêm tới một bước :
- Lão nói thẳng vào đề đi.
Gian Thương :
- Chỉ cần cô nương trả giá, mặc cả, coi như giao dịch thành công.
Thủ Tài Nô khoái chí :
- Chín phần mười thành công rồi.
Gian Thương thản nhiên vái một vái :
- Nếu cô nương không chịu giao dịch, thì lão phu muốn tặng không cái mạng già này cho cô nương. Ý cô nương thế nào?
- Ngụ ý là sẵn sàng liều mạng với cô nương.
Đông Phương Thanh Vân ngẩn người.
Thiếu nữ cũng sững sờ, rồi đáp :
- Chấp nhận giao dịch.
Thủ Tài Nô cười ha hả :

- Gian Thương, vậy là ý muốn của huynh hôm nay thất bại.
Gian Thương lại vái dài :
- Vậy là cô nương có thiện ý. Đã vậy hai lão phu rời khỏi chốn thị phi này để vị tiểu huynh đệ kia được như ý đi tới đâu mình muốn.
Thiếu nữ lạnh lùng :
- Nhưng bổn cô nương lại muốn đem Đông Phương tướng công đi tới nơi bổn cô nương muốn.
Gian Thương ngạc nhiên :
- Ý của cô nương là gì?
Thiếu nữ đáp :
- Bổn cô nương đem tướng công đi?
Thủ Tài Nô bước lên hai bước, gằn giọng :
- Gian Thương huynh, câu vừa rồi coi như đã rõ. Lão đệ đây cũng quyết tặng không cái mạng già này cho cô nương kia.
Gian Thương điềm nhiên nói :
- Vậy thì cô nương nghe đây, cô nương muốn được như ý, trước hết phải tính toán xem việc đổi một mạng lấy hai mạng già có lời hay không đã. Nên nhớ trong bụng cô nương còn một hài tử đó.
Thủ Tài Nô kêu lên :
- Trời đất, xem ra việc này đổi mạng ngang nhau.
Rồi nói to lên :
- Bạch Sa lão nhân, Quái Sấu nghe đây. Việc này là của hai lão đó. Còn huynh đệ lão phu không muốn đắc tội với Thiếu chủ đâu.
Tiếng nói của lão vang vọng rất xa.
Thiếu nữ biến sắc, đứng ngây ra, nhưng cặp mắt trợn trừng đầy nộ khí.
Đông Phương Thanh Vân toàn thân chấn động.
Thử nghĩ, căn cứ lời hai lão nhân vừa nói, thì ra thiếu nữ kia là Hận Thiên Nữ, đã mang thai với chàng.
Quỷ y từng bảo chàng rằng Hận Thiên Nữ sẽ thoát cốt hoán thai, sau khi tu luyện xong, xuất hiện lại ở võ lâm sẽ trở thành một người khác, tươi trẻ như một thiếu nữ mười tám tuổi.
Nay sự thực đúng như vậy.
Điều đáng ngại là nàng đã có thai với chàng, vậy chàng phải làm sao đây?
Từ xa vẳng lại giọng của Quái Sấu :
- Bạch Sa lão nhân, nghe rõ chưa? Khánh chúc ngươi sắp có thêm một vị Thiếu chủ, khánh chúc, khánh chúc. Hận Thiên Nữ định bắt Thiếu chủ đem đi, Thiếu chủ mà mệnh hệ gì, thì ngươi có gánh vác nổi trách nhiệm ấy không? Quái Sấu này không gánh vác nổi đâu

nghe.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Hận cô nương, nàng muốn bắt ta đi là vì sao?
Hận Thiên Nữ quay sang đắm đuối nhìn chàng :
- Tướng công hiểu sai ý tiện thiếp rồi. Tiện thiếp chỉ muốn biết rõ hai lão kia đối với tướng công có thiện ý hay ác ý, ngoài ra tiện thiếp muốn thưa với tướng công rằng...
Đông Phương Thanh Vân hơi biến sắc :
- Nàng muốn nói gì?
Hận Thiên Nữ mỉm cười :
- Muốn nói ngàn lời mà chưa biết bắt đầu từ đâu.
Đông Phương Thanh Vân trầm tư một chút, nói :
- Đã thế, cô nương nên lui về đi thì hơn.
Hận Thiên Nữ tái mặt :
- Tướng công nỡ tàn nhẫn với tiện thiếp vậy sao?
Đông Phương Thanh Vân lắc đầu :
- Nàng nên biết ta dang có yếu sự, hiện tại hoàn toàn không phải lúc nói chuyện ái tình, đúng chưa?
Hận Thiên Nữ ai oán gật đầu.
Đông Phương Thanh Vân đành hỏi :
- Cô nương quả có thai với ta ư?
Hận Thiên Nữ e thẹn gật đầu :
- Thưa tướng công, đúng như vậy. Chính vì việc này mà tiện thiếp vội tới đây để bàn chuyện riêng với tướng công.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Bàn chuyện gì?
Hận Thiên Nữ ai oán nói :
- Chẳng lẽ tướng công không muốn có hậu duệ?
Đông Phương Thanh Vân chấn động toàn thân. Chàng đâu ngờ lại có hậu duệ với Hận Thiên Nữ, một kẻ cực kỳ hiểm ác, làm sao có thể giữ nàng ở bên cạnh chàng?
Chàng rùng mình nói.
- Đương nhiên ta muốn.
- Đã muốn, vậy tướng công có thành ý bàn luận với tiện thiếp hay không?
Đông Phương Thanh Vân cảm thấy trong lòng đầy mâu thuẫn đối với Hận Thiên Nữ. Chàng vốn chỉ muốn kính nhi viễn chi, nay sự tình trói buộc lấy chàng, không thể bỏ mặc nàng ta, nhưng biết làm sao?
Chàng nghĩ hồi lâu vẫn chưa có kế sách lưỡng toàn.
Việc này thật nan giải. Nàng ta muốn trói buộc chàng, dựa vào hậu

duệ của chàng mà bày đặt mưu kế. Đương nhiên chàng không thể bỏ cốt nhục. Nhưng võ công của nàng cao hơn chàng, nếu nghe lời yêu cầu của nàng hóa ra nhu nhược, nếu không nghe hóa ra thất lễ, nàng mà trở mặt thì sự thể sẽ vô cùng nghiêm trọng. Chàng đành hỏi :
- Thỉnh cô nương cho biết điều kiện?
Hận Thiên Nữ rưng rưng lệ :
- Tướng công, tiện thiếp không cần điều kiện gì.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Thế nàng muốn gì?
- Thiếp chỉ muốn bàn với tướng công mà thôi?
- Bàn cái gì?
- Bàn việc sau khi nhi tử của hai ta chào đời.
- Vậy nàng nói đi.
Hận Thiên Nữ buồn rầu :
- Nơi này là chỗ hai ta có thể bàn chuyện ấy được ư?
- Vậy ý cô nương muốn bàn ở đâu?
- Ở đâu cũng được, hai ta cùng đi rồi hãy hay.
- Nhưng...
- Thiếp biết rồi, Tiêu cô nương cũng đã có thai với tướng công cho nên tướng công chẳng cần đến cái thai trong bụng thiếp nữa chứ gì?
- Không phải vậy?
Hận Thiên Nữ giận dữ :
- Bất kể thế nào, thiếp cũng cần bàn với tướng công. Nơi này không tiện, vậy mong tướng công lượng thứ.
Nói đoạn nàng lướt tới chỗ chàng.
Đông Phương Thanh Vân kêu lên :
- Cô nương...
Rồi vội vã né tránh.
Các tùy tùng và Tiêu Phụng Hoàng đều không dám động thủ, vì trong bụng nàng ta có hậu duệ của Tam Bí.
Hận Thiên Nữ nói :
- Tướng công lượng thứ...
Lời chưa dứt, Đông Phương Thanh Vân đã bị điểm vào huyệt “Khí Hải”, chút nữa thì ngã, nếu Hận Thiên Nữ không đỡ kịp.
Bốn tùy tùng và Tiêu Phụng Hoàng vây ngay xung quanh Hận Thiên Nữ. Gian Thương vội nói :
- Cô nương hãy khoan, hãy khoan...
Hận Thiên Nữ lạnh lùng :
- Các vị nghe đây, ta đem Thiếu chủ của các vị đi, hoàn toàn không

có ác ý gì, các vị chớ hoảng hốt, coi ta như địch nhân không bằng.
Tích Thư Nhân giận dữ :
- Hận Thiên Nữ, lão phu biết cô nương thâm ái Thiếu chủ của lão phu, lại đã mang thai hậu duệ của Tam Bí, nhưng việc làm này của cô nương khiến lão phu rất đau lòng. Thử nghĩ Thiếu chủ của lão phu vừa được chủ nhân ban cho Lục Giáp chân kinh và Vương kiếm, nay có cơ hội tốt nhất để luyện võ, lại bị cô nương gây náo loạn...
Hận Thiên Nữ quát :
- Ai bảo ta gây náo loạn?
Tích Thư Nhân hậm hực :
- Được, không gây náo loạn? Nay bị cô nương ngăn cản, trong khi cuộc chiến hai phe chính tà đang đến hồi quyết định, thử nghĩ làm như vậy có phải là khiến người thân đau lòng, cừu nhân đắc chí hay không?
Gian Thương nói :
- Cô nương nghĩ coi, cô nương ái mộ Thiếu chủ lại hóa ra hại Thiếu chủ đó.
Hận Thiên Nữ lạnh lùng :
- Chuyện này ta biết rõ hơn các vị. Ta không hề muốn hại tướng công, cũng sẽ không ngăn trở. Võ công của ta còn cao hơn Tam Bí, Thần Bí. Nếu ta muốn hại ai thì dễ như trở bàn tay, đúng không nào?
Tích Thư Nhân sững người hỏi :
- Thế thì ý cô nương là gì?
Hận Thiên Nữ mím môi :
- Võ công của quí Thiếu chủ vốn có thể thống lĩnh võ lâm, nhất là chàng đã luyện xong phép phong bế huyệt đạo. Vậy mà ta chỉ búng tay đã điểm huyệt của chàng.
Nghĩa là cao nhân ắt có cao nhân trị...
Mấy người kia chẳng biết nói năng sao.
Hận Thiên Nữ tiếp :
- Ta với chàng có tình phu thê, ta có nhiều kế hoạch muốn cho chàng biết, nhất là những gì liên quan tới nhi tử của chàng. Cho nên không thể bàn ở đây, đành thất lễ với chàng. Còn các vị, xin cứ theo kế hoạch mà tới Thanh Chủng, ta phái năm thiếu nữ đi theo để tăng cường lực lượng cho các vị khi gặp địch. Các vị tới Thanh Chủng, ta nhất định sẽ đưa Thiếu chủ tới trước mặt các vị là được.
Không ai đáp lời, Hận Thiên Nữ lại nói :
- Ta đi đây, hẹn gặp lại.
Đoạn cắp Đông Phương Thanh Vân lao đi.
Mọi người ở lại ngẩn cả ra.

Từ xa vẳng lại giọng nói của Quái Sấu :
- Bạch Sa lão nhân, khinh công của ngươi thần tốc, thì ra ngươi đã có chủ ý để Hận Thiên Nữ đem Thiếu chủ đi. Khánh chúc ngươi có Thiếu chủ phu nhân võ công quán thế. Nào, hai ta hãy bám sát theo Hận Thiên Nữ.
Giọng nói xa dần...
Cánh rừng trở lại yên ắng, tối mò mò vì mây đen bao phủ.
Gian Thương lên tiếng trước :
- Thủ Tài huynh, hai ta cũng bám theo họ đi.
Đoạn cả hai cùng lao vút đi mất hút.
Chỉ còn lại bốn tùy tùng và Tiêu Phụng Hoàng.
Tiêu Phụng Hoàng thất vọng, tan nát cả cõi lòng, nhưng nàng nghĩ lại, chỉ vài hôm sau sẽ được gặp Đông Phương Thanh Vân ở Thanh Chủng, cho nên cố nén đau thương.
Tích Thư Nhân nói :
- Sự việc đột biến, chúng ta không cách gì đối phó. Các sư đệ cũng đừng quá bi quan, hiện tại cần nhận rõ hai điểm. Thứ nhất, như Quái Sấu nói Bạch Sa lão nhân đã có chủ định. Hiện tại hai vị ấy đã bám sát Hận Thiên Nữ, dù Hận Thiên Nữ có võ công cao đến mấy cũng khó làm gì nổi hai vị Quái Sấu và Bạch Sa lão nhân. Thứ hai, người có võ công quán thế như Hận Thiên Nữ sẽ không nuốt lời. Do đó, chúng ta có thể yên tâm, cứ chiếu theo kế hoạch của Thiếu chủ mà đến Thanh Chủng. Các vị sư đệ có cao kiến gì khác không?
Mọi người gật gù, Thần Quan Tú Sĩ nói :
- Chỉ e lực lượng chúng ta quá yếu.
Tích Thư Nhân gật đầu :
- Điểm này, lão phu cũng đã nghĩ đến. Hiện tại, công nhiên khiêu chiến với Tam Bí chỉ có Tử Phủ mê điện. Nhưng Mê điện chủ sẽ không dám làm gì chúng ta khi Tam Bí chưa xuất hiện. Còn bốn tướng của Mê điện thì Thần Quan Tú Sĩ nếu không vướng quan tài cũng dư sức đối phó. Chỉ lo Quái Sấu nhưng Quái Sấu đã bị Bạch Sa lão nhân đuổi đi rồi.
Thần Quan Tú Sĩ hỏi :
- Vấn đề Quái Sấu kia thật hay giả?
Tích Thư Nhân gật đầu :
- Sư huynh Bạch Sa lão nhân từng ở chung nhiều năm với Quái Sấu, lẽ nào không biết đó là Quái Sấu thật hay giả?
Thần Quan Tú Sĩ hỏi :
- Còn những kẻ khác muốn ngăn trở chúng ta.
Tích Thư Nhân cười :

- Thì đã có năm người do Hận Thiên Nữ phái đi hộ vệ chúng ta giải quyết. Thôi, chúng ta lên đường.
Bỗng có tiếng quát :
- Các ngươi quên ta ư?
Tích Thư Nhân chưa thấy người, chỉ đáp :
- Đáng tiếc, sẽ có người tiễn ngươi xuống hoàng tuyền, cho nên ta không tính đến ngươi.
Một tiếng rú thảm, một xác người từ trên cây rớt bịch xuống đất. Chắc là chết tươi.
Tích Thư Nhân nói :
- Người của Hận Thiên Nữ hành động mau lẹ lắm. Vậy là Lục Giáp chân kinh và Vương kiếm sẽ được bảo toàn nguyên vẹn, không sợ mất. Nào, các vị sư đệ, đi mau lên.
Rồi cao giọng nói :
- Ma quỷ mai phục trong rừng hãy ra cả đi. Các môn đệ của Hận Thiên Nữ đang chờ các ngươi đó.

Hồi 19
Hóa địch vi hữu

Hàn sơn trầm tịch, chỉ có hai người ngồi trước khu nhà mồ.
Một người diện mạo anh tuấn, răng trắng môi hồng, chính là Đông Phương Thanh Vân.
Người kia là Hận Thiên Nữ, hiện tại tươi trẻ như một thiếu nữ đôi tám.
Cả hai đều trầm mặc hồi lâu. Cuối cùng Hận Thiên Nữ hỏi :
- Tướng công hận thiếp phải không?
Đông Phương Thanh Vân lắc đầu :
- Nàng giết mẫu thân ta, huyết hận ấy khó quên, nhưng...
Hận Thiên Nữ hơi cau mày :
- Nhưng thiếp đã có thai với tướng công.
Đông Phương Thanh Vân há không biết như vậy, chỉ là nhất thời chưa tìm được lời lẽ thích hợp, cũng không hiểu Hận Thiên Nữ ái hay hận chàng.
Chàng quả không biết vì sao Hận Thiên Nữ lại si tình với chàng như vậy. Người đâu phải gỗ đá, trước thâm tình của nàng, chàng làm sao có thể thờ ơ. Chàng biết Hận Thiên Nữ tuổi tác gấp ba lần chàng, nhưng trước sự si mê của nàng ta, chàng lại không cầm lòng được mà nảy sinh thiện cảm.
Hận Thiên Nữ nói tiếp :
- Thiếp biết tướng công khinh bỉ thiếp vì hành vi của thiếp ngày trước là bất chính và độc ác. Phải, nhưng nay thiếp đã hối hận, không vì cừu hận mà hành ác nữa.
Ngày trước, thiếp tuy võ công cao cường, nhưng không khác gì tàn hoa bại liễu, còn hiện tại thiếp đã thoát thai hoán cốt, thành một người khác hẳn. Hiện tại thiếp đã trong trắng, tướng công có tin không?
Đông Phương Thanh Vân nhìn Hận Thiên Nữ.
Nàng cúi đầu, đỏ mặt thẹn thùng như một thiếu nữ. Nàng lại nói :
- Khi phát hiện thiếp đã có thai với chàng, thiếp chỉ mơ ước được ở bên để nâng khăn sửa túi cho chàng đến mãn kiếp mà thôi.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên nhìn nàng. Hai chữ “ái tình” thật là tối kỳ diệu trong thiên hạ. Chỉ có thể tạm nhận, khó mà diễn

đạt sự thi vị của nó. Khi mũi tên ái tình bắn trúng tim nữ nhân, thì trong tâm khảm của nàng chỉ còn hình ảnh ý trung nhân mà thôi, đi đứng nằm ngồi, lúc nào cũng nhớ đến ý trung nhân mà quên mọi sự thế gian.
Ái tình là cảm giác cay đắng, ngọt ngào, nôn nao khổ sở và say sưa hạnh phúc hòa hợp thành. Nó dằn vặt người ta, làm cho người ta đau khổ, nhưng trong nỗi khổ lại thấy được ý nghĩa thật sự của nhân sinh và hiểu rõ niềm khoái lạc chân chính.
Thế gian không có sức mạnh nào lớn hơn ái tình, nói thôi thúc nam nữ bước vào cuộc sống mới, hoặc dấn thân vào tai họa. Lúc này Hận Thiên Nữ chính đang bị sức mạnh ấy thôi thúc. Nàng ta hoàn toàn không muốn chiếm đoạt trái tim của chàng thiếu niên ngồi trước mặt. Nàng ta là như vậy đó.
Trong vương quốc của ái tình, nàng ta là người dốc hết cho ái tình, mong muốn của nàng là chỉ cần được Đông Phương Thanh Vân dành cho nàng một chút tình cảm thôi là nàng đã mãn nguyện.
Thật là nguyện vọng đáng thương.
Nàng ngại ngùng hỏi :
- Tướng công cho rằng thiếp có xứng với chàng hay không?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Cô nương lầm rồi.
Hận Thiên Nữ biến sắc :
- Vậy ý của tướng công là tiện thiếp không xứng với tướng công chứ gì?
Đông Phương Thanh Vân cảm động lắc đầu :
- Cô nương sai rồi, cô nương mỹ lệ như Tây Thi, ta hổ thẹn vì không xứng với cô nương thì có.
Hận Thiên Nữ ngạc nhiên ngây ra nhìn chàng.
Đông Phương Thanh Vân cảm thấy nàng đã trở thành một nữ nhân lương thiện, không hiểm độc tàn ác như trong dĩ vãng. Nàng có thể trở thành một người tốt. Nghĩ vậy chàng nói :
- Có điều là cô nương hễ nổi giận lại giết người, tàn ác như vậy ai mà không sợ?
Hận Thiên Nữ thở dài :
- Phải, hiện tại thiếp rất hối hận.
Đông Phương Thanh Vân nói tiếp :
- Hiện tại cô nương si tình với ta, nhưng hành động của hai ta đối nghịch với nha, khi bực lên, nàng động thủ hạ sát ta thì sao? Ta hỏi nàng, nàng đã thề giết sạch những ai biết võ công trong thiên hạ, nay nàng đã cải biến ý định hay chưa?

Hận Thiên Nữ đáp :
- Cải biến rồi.
Bỗng một bạch y thiếu nữ lướt như lưu tinh đến bên Hận Thiên Nữ, quì xuống nói :
- Bẩm Tổng giáo chủ, tình huống nguy cấp.
Hận Thiên Nữ biến sắc :
- Địch nhân kéo tới đông lắm ư?
- Thưa không đếm xuể. Chúng tì nữ chỉ có năm người, cộng với bốn vị tùy tùng và Tiêu cô nương, chỉ e không bảo toàn được Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh.
Hận Thiên Nữ nói :
- Lấy thêm mười hai tì nữ, kẻ nào cố tình ngăn trở cứ việc giết, nghe chưa?
- Tuân pháp chỉ.
Bạch y thiếu nữ nói và phóng đi như bay.
Đông Phương Thanh Vân biết các tùy tùng và Tiêu cô nương bị lực lượng địch nhân quá đông vây hãm, thì vô cùng lo lắng, vội nói :
- Có gì bàn sau, chúng ta mau đến với họ.
Hận Thiên Nữ lắc đầu :
- Tướng công khỏi lo, chẳng phải họ không đối phó nổi, mà chỉ vì thiếp sợ tướng công bực bội, nên đã ra lệnh cho họ không được giết người. Nguy hiểm từ đó mà ra.
Nay thiếp đã hạ lệnh giết những kẻ ngăn trở, lại phái thêm mười hai tì nữ, thì không kẻ nào làm gì được họ.
Đông Phương Thanh Vân thở dài.
Chàng biết võ công của nàng là vô địch trong đương kim võ lâm, nhưng võ học là vô biên, ta giỏi là người giỏi hơn, trên đất có trời, trên trời còn có siêu thiên. Chàng đành nói :
- Chúng ta bàn vào chính đề đi. Về nhi tử của chúng ta, nàng định thế nào?
Hận Thiên Nữ thẹn thùng đáp :
- Thực ra thiếp đã an bài. Sau khi sinh hạ, thiếp sẽ lập tức gửi nói tới chỗ Tam Sinh giao cho họ phụng dưỡng, nhưng nay thiếp đã thay đổi ý định vì lệnh mẫu đã tìm gặp thiếp.
Đông Phương Thanh Vân giật mình :
- Mẫu thân của ta ư?
- Phải, cũng là Tam Bí.
- Nàng bảo một người trong Tam Bí là mẫu thân của ta ư?
Hận Thiên Nữ lắc đầu :
- Thiếp không rõ, nhưng chắc chắn trong Tam Bí có một vị là phụ

mẫu của chàng.
- Mẫu thân ta nói gì với nàng?
- Nói nhiều, nhiều lắm.
- Nàng có gì chứng minh người ấy là mẫu thân của ta, chứ không phải là kế mẫu của ta?
- Bởi vì người ấy bảo là mẫu thân của tướng công, còn thiếp là con dâu của lão bà.
Tướng công, chàng có thừa nhận thiếp là thê nhi của chàng hay không?
Đông Phương Thanh Vân biết không thừa nhận cũng chẳng xong, bèn đáp :
- Có.
Hận Thiên Nữ ngơ ngẩn một hồi, đoạn sà vào lòng chàng. Đông Phương Thanh Vân chỉ còn cách ôm lấy nàng.
Hận Thiên Nữ xúc động, sung sướng ứa lệ.
Đông Phương Thanh Vân nghĩ cứ thế này dây dưa mất thời gian, hư đại sự, bèn khẽ gọi :
- Hận cô nương...
Hận Thiên Nữ nói :
- Thiếp đã là thê nhi của chàng, thiếp là Trịnh Gia San, chàng gọi thiếp "Gia San" là được rồi.
Đông Phương Thanh Vân lập tức nói :
- Gia San, cảnh ngộ hiện tại của ta, nàng đã biết, nàng có thể kể cho ta rõ về gia mẫu được chăng?
Hận Thiên Nữ nhỏ nhẹ :
- Thiếp là thê nhi của chàng. Từ nay cần gì, phu quân cứ phân phó cho thiếp là được.
Đông Phương Thanh Vân liền nói :
- Chúng ta đã là phu thê. Hiện tại ta hỏi nàng, nàng có gì chứng minh người ấy là gia mẫu?
Hiện tại Hận Thiên Nữ đã được nằm trong lòng chàng, coi như nàng không cần thứ gì khác trên thế gian, nên sẵn sàng chìu theo mọi ý muốn của chàng :
- Gia mẫu vừa gặp thiếp đã lộ vẻ nhân từ rất mực, nhận ngay thiếp là túc phụ (con dâu) và nói: "Hận cô nương, ta là mẫu thân của Thanh Vân, chắc cô nương chưa tin, ta chỉ có hai điều để chứng minh, một là võ công." Chàng có biết gia mẫu đã chứng minh thế nào không?
- Nàng nói tiếp đi.
- Trước hết gia mẫu trổ tài khinh công Đạp Vân khiến thiếp kính phục bội phần, vọt lên cao năm mươi trượng, quả là siêu phàm nhập

thánh, có một không hai trong võ lâm. Thử hỏi ngoài Tam Bí ra, còn ai có võ công cao minh đến vậy?
- Thế điều thứ hai là gì?
- Điều thứ hai là gia mẫu đưa cho thiếp một vật, chàng biết là gì không? Là quyển thứ ba của bộ Huyền mê ma kinh.
Đông Phương Thanh Vân chấn động toàn thân, bất giác buột miệng :
- Thế thì nàng khác gì hổ mọc cánh.
Hận Thiên Nữ hờn dỗi :
- Chàng vẫn còn thành kiến với thiếp đến thế ư?
Đông Phương Thanh Vân biết mình lỡ lời, vội nói :
- Nàng hãy lượng thứ, nhưng chẳng phải trước đây nàng từng muốn sát hại hết thảy những người biết võ công trong thiên hạ đó sao?
- Gia mẫu còn nói nhiều điều, khiến thiếp cảm thấy mang trong mình hậu duệ của Tam Bí hoàn toàn không phải việc đơn giản.
- Vì sao?
- Vì hậu duệ của Tam Bí sau khi ra đời sẽ phải trực tiếp rèn luyện võ công lâu dài để xứng đáng với tổ phụ. Sau đó mẫu thân giúp thiếp vận công. Nếu không có mẫu thân làm sao thiếp có thể thác thai hóa cốt thành một người khác như hiện tại.
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc không thôi. Tại sao mẫu thân lại tìm thấy Hận Thiên Nữ và giúp nàng ta vận công. Chẳng lẽ điều này là dối trá? Chàng bèn hỏi :
- Nàng định an bài nhi tử thế nào?
- Đó là việc thiếp muốn bàn với phu quân. Nếu phu quân tin thiếp, thiếp đã có ý định thế này...
Bỗng một tì nữ của Hận Thiên Nữ bay vụt đến quì xuống.
- Bẩm Tổng giáo chủ, tình hình nguy cấp, tiến thối lưỡng nan.
Hận Thiên Nữ hỏi :
- Phát sinh chuyện gì, nói mau?
- Bẩm chủ nhân, có quá nhiều kẻ muốn đoạt Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh, mà toàn là các cao thủ võ công khôn lường. Tuy chúng tùy tùng đã hợp lực mở huyết lộ, nhưng nếu cứ làm vậy ắt phải giết quá nhiều người. Vậy thỉnh chủ nhân cho nghiêm lệnh.
- Vẫn ở cánh rừng ấy sao?
- Bẩm chính phải.
Hận Thiên Nữ quay sang Đông Phương Thanh Vân :
- Xem ra hai ta phải đến đó.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu :
- Đi mau lên?
Ba người thi triển khinh công. Chừng một giờ sau đã tới cánh rừng

dày.
Ba bóng người vọt ra chắn trước mặt chàng và Hận Thiên Nữ. Cả ba người ấy đều trùm áo choàng đen từ đầu xuống chân, chỉ để hở đôi mắt. Ca hai tay cũng mang bao đen.
Một gã quát :
- Tiểu tử, ta phải bắt sống ngươi để đổi lấy Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh.
Đoạn vung kiếm lao vụt tới chém Đông Phương Thanh Vân.
Hận Thiên Nữ quát :
- Tránh ra?
Nàng búng nhẹ một ngón tay, một đạo hồng quang như làn chớp xuyên qua màn kiếm hoa của gã kia.
Gã hự lên một tiếng, ngã gục xuống. Hai gã kia đứng ngây như trời trồng.
Hận Thiên Nữ nói với Đông Phương Thanh Vân :
- Chúng ta mau vào rừng.
Hai người lao vút ngay đi.
Trong rừng tuy đang giữa ban ngày, nhưng cành lá um tùm, nên mọi vật mờ mờ như giữa cảnh hoàng hôn.
Đông Phương Thanh Vân tới gần một cây đáp xuống, định từ đó lấy đà bật đi.
Chân vừa đặt xuống cành cây, chợt một luồng hàn phong quạt tới sau lưng. Chàng chưa biết kẻ đánh lén là ai, liền phẩy mạnh tay về phía sau một chưởng rồi lao đi tiếp.
Chàng nóng lòng muốn gặp Tích Thư Nhân, nên không buồn để tâm đến kẻ kia là ai.
Song chàng biết địch nhân nhan nhản, không thể khinh xuất.
Lát sau, đã tới chỗ các tùy tùng đang đứng tụ một nơi. Chàng thấy họ đều an toàn cả, mới yên tâm. Chàng vừa đứng bên cạnh họ, Hận Thiên Nữ cũng đã bay tới.
Các tùy tùng mừng rỡ cũng kêu lên :
- Thiếu chủ?
Đông Phương Thanh Vân đưa mắt nhìn quanh tứ phía, biết địch nhân ẩn nấp trên các tán cây nhiều vô kể, liền hú một tiếng, cao giọng nói :
- Các vị đã muốn chiếm đoạt Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh mà tới, có giỏi hãy hiện thân mà đoạt, cứ núp lén như thế há gọi là anh hùng?
Không một tiếng hồi đáp.
Đông Phương Thanh Vân nói tiếp :

- Các vị đã không có can đảm hiện thân, thì nên biết điều thối lui.
Một giọng lạnh lùng cất lên :
- Ai bảo không có can đảm.
Lời chưa dứt, Hận Thiên Nữ đã búng một ngón tay về phía phát ra tiếng nói.
Một tiếng hú, rồi một lão nhân tóc bạc rớt từ trên cây cách xa mười trượng xuống đất.
Lại yên lặng.
Đông Phương Thanh Vân cười :
- Các vị đã không ai còn can đảm hiện thân, thì tại hạ đi, kẻ nào dám ngăn trở, ắt phải chết, các vị nghe rõ chưa?
Đoạn chàng quay sang Tích Thư Nhân :
- Nào chúng ta đi?
Đông Phương Thanh Vân lăm lăm thanh kiếm, Tiêu Phụng Hoàng đi một bên, Hận Thiên Nữ đi một bên.
Chợt có tiếng quát :
- Tiểu tử, không ngờ ngươi có ngày khoác lác đại ngôn như vừa rồi.
Đông Phương Thanh Vân cười vang :
- Có giỏi thì hiện thân chớ lén lút như quỷ.
Hận Thiên Nữ búng ngay ngón tay về phía đó. Một người từ trên cây rớt xuống, thọ thương không nhẹ, Đông Phương Thanh Vân xông tới thì kẻ đó đứng bất động. Đó là một hán tử trung niên, diện mạo khôi ngô, mặt đằng đằng sát khí. Đông Phương Thanh Vân thấy gã hao hao giống Bắc Tú, bèn bảo Hận Thiên Nữ :
- Nàng lui lại để ta đối phó với hắn.
Gã kia nói :
- Tiểu tử, hôm nay ngươi có cánh cũng không thóat khỏi nơi này.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Ngươi có phải là Thần Tú Linh, một trong Tam Nghĩa?
- Chính ta.
- Ngươi hành động như loài cẩu tặc, hôm nay bổn thiếu gia sẽ cho ngươi xuống Địa Ngục. Có phải chính ngươi đã dồn Nam Cung phu nhân tới ác vận?
- Mụ ta rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, làm Thần Tú Linh phu nhân không chịu, lại đi đâm đầu làm Nam Cung phu nhân.
- Có phải do người cưỡng bức?
- Chính ta đưa mụ tới Sắc mê cung cho bọn nam nhân thưởng thức? Ha ha...
Đông Phương Thanh Vân cả giận, quát :
- Quân cẩu tặc? Tiếp chiêu?

Thần Tú Linh vung kiếm đón đỡ. Chỉ nghe hắn rú lên một tiếng, máu phun tung tóe, chết tươi.
Cả đoàn tiếp tục hành tiến.
Hận Thiên Nữ hỏi Đông Phương Thanh Vân :
- Tướng công, về nhi tử của chúng ta, tướng công định thế nào?
Đông Phương Thanh Vân thở dài nhè nhẹ, vừa đi vừa ngẫm nghĩ : "Hài tử sau khi sinh, được ở bên cạnh Hận Thiên Nữ là tốt, song cách tốt nhất là giao cho Tiêu Phụng Hoàng dưỡng dục hai hài nhi, chàng sẽ phái thêm người giúp đỡ nàng. Đó là cách lưỡng toàn."
Nghĩ vậy, chàng bèn đáp :
- Nàng cứ giao cho ta được chăng?
- Không nên, biện pháp hay nhất là giao cho Chưởng môn Thiếu Lâm Viên Trí thiền sư.
- Tại sao?
- Để hài nhi khôn lớn ở Thiếu Lâm tự, ngày đêm được nghe Kinh Phật, theo đạo tu thân luyện võ...
- Không được?
Hận Thiên Nữ kinh ngạc :
- Tại sao không được?
Đông Phương Thanh Vân nhớ đến thân thế của mình, từ nhỏ đến nay chàng tuy không được gặp thân sinh phụ mẫu, nhưng được hưởng sung sướng đầy đủ ở nhà nghiêm phụ tử mẫu, dù đó chỉ là nghĩa phụ, nghĩa mẫu. Tưởng bất hạnh hóa ra đại hạnh.
Nay đưa hài nhi vào Thiếu Lâm tự thì quá tàn nhẫn, nên chàng đáp :
- Rất đơn giản, ta muốn hài nhi được hưởng sung sướng ở cõi tục, gọi là niềm vui thiên luân.
Hận Thiên Nữ nhắc lại :
- Niềm vui thiên luân ư?
Phải, bốn chữ "niềm vui thiên luân" như mũi tên bắn trúng vào tim Hận Thiên Nữ. Nàng vốn cũng có thể được hưởng niềm vui thiên luân lắm chứ? Tại sao lại không?
Tại số mạng ư? Không, đó là nghiệp chướng của những người giỏi võ công.
Đông Phương Thanh Vân nhìn Hận Thiên Nữ, đoán biết tâm tình của nàng, bèn nắm nhẹ tay nàng :
- Gia San, nàng...
Hận Thiên Nữ đang bi thương trong lòng, nay lần đầu tiên được an ủi, cảm thấy như có luồng điện truyền khắp nơi, sung sướng tràn trề, ngước mắt hỏi :
- Tướng công bảo sao?

Đông Phương Thanh Vân nói :
- Gia San, ta biết tâm tình của nàng hiện tại.
Hận Thiên Nữ cảm động :
- Đa tạ tướng công hiểu lòng thiếp?
Đông Phương Thanh Vân nói tiếp :
- Gia San, ta biết từ trước đến nay nàng chưa hề được hưởng niềm vui thiên luân.
Hận Thiên Nữ rưng rưng lệ, đắm đuối nhìn chàng. Chàng cảm thấy thương mến nàng đúng là nàng đã thoát thai hoán cốt.
Nàng ngã đầu vào bên vai chàng mà đi, cảm thấy sung sướng tột độ. Kỳ quái, một nữ nhân võ công quán thế vậy mà lúc này lại yếu đuối vô cùng.
Ngày trước nàng giết người không ghê tay, nay không còn chút dấu tích. Thế mới biết ái tình đủ sức cải biến hết thảy?
Hận Thiên Nữ xúc động nói :
- Nỗi thống khổ thiếp từng phải chịu, kiếp này thật khó quên.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Chẳng lẽ hai ta để cho hài nhi của mình sẽ phải thống khổ như vậy sao, Gia San?
Hận Thiên Nữ đáp :
- Không, thiếp muốn hài nhi phải là người sung sướng nhất thế gian, nếu hài nhi muốn lấy các tinh tú trên trời thiếp cũng quyết lấy xuống cho nó.
Thế đấy, tấm lòng của từ mẫu thiên hạ là như vậy đó. Đúng là nữ nhân hiểm ác này thay đổi hẳn, đúng là bản tính con người vốn thiện lương.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Tại sao nàng lại định đưa hài nhi vào Thiếu Lâm tự, thành cô nhi, không được hưởng niềm vui thiên luân?
Hận Thiên Nữ kêu lên :
- Ôi?...
Đông Phương Thanh Vân nói tiếp luôn :
- Cho nên, ý của ta là để hài nhi luôn ở bên cạnh chúng ta, để chúng ta thực hiện trách nhiệm phụ mẫu, ái hộ, dẫn dắt nó. Nếu để nó phát hiện mất phụ mẫu thì nó sẽ thống khổ biết chừng nào?
Hận Thiên Nữ kính nể nhìn phu quân. Tại sao nàng không nghĩ đến điều đó?
Làm mẫu thân như vậy đã đúng chưa? Tại sao lại định đẩy hài nhi vào cửa không? Lúc này nàng càng hổ thẹn, cúi đầu chưa biết nói gì.
Tiêu Phụng Hoàng đi bên cạnh không hề khó chịu, nàng biết Đông

Phương Thanh Vân đang khó xử, nàng cũng hiểu nếu có thể cải biến Hận Thiên Nữ thành người tốt, thì sẽ cứu nguy cho thiên hạ.
Hận Thiên Nữ hỏi :
- Tướng công cho tiện thiếp được sống chung với thê thiếp của tướng công hay không?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Đương nhiên, nàng còn phải hỏi, chỉ cần nàng không có việc riêng nào khác, cả gia đình chúng ta sẽ cùng đoàn viên khóai lạc.
Hận Thiên Nữ nói :
- Nhưng thiếp sợ...
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên hỏi :
- Nàng sợ cái gì?
- Thiếp sợ quá khứ của thiếp sẽ có ảnh hưởng, thậm chí ảnh hưởng xấu đến tướng công, như vậy chẳng hóa ra làm hại tướng công?
Đông Phương Thanh Vân dõng dạc nói :
- Nàng là hiền thê của ta, ai coi thường nàng tức là coi thường ta, chẳng lẽ ta dung thứ cho những kẻ đó.
Chỉ một lời này đã hay hơn mọi câu thơ tuyệt cú, hay hơn ngàn lời bảo chứng.
Hận Thiên Nữ nghe mà sung sướng bội phần.
Họ đã an toàn ra khỏi cánh rừng dày, đằng trước lô nhô các căn nhà có hàng rào trúc bao quanh. Cảnh quan tươi sáng như chào đón mọi người.
Chừng một giờ sau, cả đoàn kéo tới Thanh Chủng.
Hận Thiên Nữ cao giọng gọi :
- Quân Yến, Lam Yến, hãy vào trong Thanh Chủng dò xét thực hư? Nhớ phải cẩn thận đề phòng?
Hai tì nữ vâng dạ lao vào trong Thanh Chủng.
Đông Phương Thanh Vân nghĩ đây là việc của chàng, sao lại sử dụng lực lượng của người khác, bèn nói :
- Thụ Thi tiền bối, hãy vào trong đó xem xét thực hư.
Thụ Thi Chiêu Hồn lao ngay vào theo sau hai tì nữ.
Hồi lâu vẫn không thấy ba người kia trở ra. Đông Phương Thanh Vân lo lắng.
Chàng nhớ lại lời Gian Thương nói rằng trong Thanh Chủng có nhiều ma quỷ, chẳng lẽ là thật, như vậy e nguy hại đến tính mạng của ba người kia.
Bỗng từ bên trong văng vẳng vọng ra giọng nói của Thụ Thi Chiêu Hồn :
- Ò... ò... ta đói rồi? Ò... ò... ta đói rồi.

Đông Phương Thanh Vân biến sắc, biết là Thụ Thi Chiêu Hồn đã gặp cường địch, liền xông vào.
Tích Thư Nhân cùng các tùy tùng hoảng hốt gọi Thiếu chủ, vội lao theo.
Hận Thiên Nữ tái mặt nói :
- Các ngươi, tiến vào?
Đoạn lướt vào theo. Mười mấy tì nữ ùa vào sau chủ nhân.
Đông Phương Thanh Vân xông vào trong Thanh Chủng, cảm thấy ở đây âm phong ào ào từng đợt, u ám dị thường, đường đi lối lại trong khu nhà mồ ngang dọc chi chít, khúc khuỷu có đoạn nhìn không rõ năm ngón tay. Chàng thận trọng cảnh giới. Bỗng từ một góc xa vọng tới :
- Ò... ò... ta đói rồi...
Đông Phương Thanh Vân lao ngay về phía đó. Bỗng có tiếng cười lạnh lùng chặn trước :
- Tên tiểu tử nào dám xâm nhập Thanh Chủng điện của ta vậy?
Phía sau lưng chàng có hai bóng người vọt tới, chàng ngoảnh lại, là Tích Thư Nhân và Tiêu Phụng Hoàng. Chàng nói :
- Tiêu cô nương lùi lại, người kia võ công cao thâm khôn lường, nàng hãy cẩn thận mới được.
Tiêu Phụng Hoàng cảm động trước thái độ quan tâm của chàng, lưỡng lự chưa biết nên tiến hay thối.
Trước mặt họ hai trượng là một hán tử khôi vĩ, toàn thân choàng hắc y rộng thùng thình, chỉ chừa hai con mắt đảo qua đảo lại như chớp lóe.
Đông Phương Thanh Vân vận Bát Nhã Mật La thần công, hai tay đưa lên sẵn sàng phóng chưởng, cao giọng nói :
- Thiếu gia là Đông Phương Thanh Vân, xin hỏi các hạ là ai?
Bóng đen trả lời :
- Muốn biết, hãy tiếp một chưởng rồi nói sau.
Chưởng đã phóng, một luồng kình phong cuồn cuộn ập tới. Đông Phương Thanh Vân lập tức đẩy mạnh hai tay nghênh đón chưởng thế. Một tiếng nổ kinh thiên động địa. Đông Phương Thanh Vân bị dội ngược ra sau mấy bước.
Tiêu Phụng Hoàng vỗ nhẹ ra một luồng chưởng phong làm chỗ tựa cho chàng đứng vững lại. Bóng đen kia cười hắc hắc :
- Ngươi đã biết ta là ai hay chưa?
Đông Phương Thanh Vân cả giận :
- Làm sao biết ngươi là người hay quỷ?
Tích Thư Nhân tiến lên mấy bước và quát to :

- Đồng tướng quân chớ đại ngôn?
Bóng đen đáp :
- Phải, Mê Điện hiện nhiệm Đồng tướng quân đây. Thật là oan gia, lại gặp tiền nhiệm Đồng tướng quân của Mê Điện ngày xưa ở chốn này. Hóa ra là đồng môn cả.
Tích Thư Nhân lạnh lùng :
- Ai thèm là đồng môn với ngươi.
Bóng đen nói :
- Hiện thời, khi hai ta tranh luận ở đây, Quái Sấu và Bạch Sa lão nhân đều đang ở trong kia gặp Tứ tiên, đã là hung đa cát thiểu. Tứ tướng quân bọn ta trấn giữ nơi này để đoạt Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh. Khôn hồn giao nộp ngay, kẻo thịt nát xương tan tức thời.
- Nực cười.
Tích Thư Nhân nói và vung tay, hai ngón điểm nhanh tới huyệt Cự Phong và Thích Hội của đối phương.
Đồng tướng quân tay hữu vung kiếm công kích thượng, trung và hạ bàn của Tích Thư Nhân.
Một người từ phía sau chạy tới. Đông Phương Thanh Vân nhận ra Thần Quan Tú Sĩ. Phía trước thêm ba bóng đen choàng hắc y cùng vọt ra.
Đoạn lộ này chỉ rộng hơn một trượng. Tích Thư Nhân và Đồng tướng quân giao đấu đã chật chỗ, khó ai có thể xuyên qua chỗ họ.
Bỗng "bốp bốp" hai tiếng, Tích Thư Nhân và Đồng tướng quân đều thối lui cách xa hai trượng.
Một tiếng nói dịu dàng : "Tướng công? Tướng công?"
Hận Thiên Nữ đã tới bên Đông Phương Thanh Vân, đưa mắt nhìn bốn gã hắc y, đoạn bước lên mấy bước, lạnh lùng nói :
- Ta đếm từ một đến ba, kẻ nào không xéo đi, ắt bỏ mạng.
Đông Phương Thanh Vân cảm thấy dư sức đối phó với địch nhân, liền bước lên chắn phía trước Hận Thiên Nữ, nói :
- Kẻ nào cả gan thì lại gần đây?
Đồng tướng quân trông thấy Hận Thiên Nữ đã khiếp vía, vả lại hắn vừa giao thủ với Tích Thư Nhân, sức lực chưa hồi phục. Kẻ dám bước ra ắt không phải hắn.
Chỉ thấy Ngân tướng quân vung tay lao tới điểm hai huyệt Kỳ Môn và Thất Khảm của Đông Phương Thanh Vân.
Đông Phương Thanh Vân cười khảy, thi triển Giao Long chưởng. Luồng kình lực mãnh liệt cuồn cuộn ập tới trước ngực Ngân tướng quân. Gã vội hít một hơi chân khí, đảo người né tránh, nhưng đã cảm thấy đau nhói bên mạng sườn.

Đồng tướng quân kinh ngạc, thấy chàng thiếu niên vừa đấu chưởng ban nãy sao lúc này lại thi triển võ công mạnh gấp bội, vội vung song chưởng công kích chàng.
Chàng dồn toàn lực vào Giao Long chưởng đẩy mạnh ra.
Hai tiếng hự cùng vang lên. Đông Phương Thanh Vân lảo đảo lui ba bước mới đứng vững, Đồng tướng quân chỉ lùi lại một bước.
Hận Thiên Nữ lạnh lùng đếm :
- Hai?
Đông Phương Thanh Vân kinh dị, cảm thấy nội lực bị tiêu tán. Tích Thư Nhân vội nói nhỏ :
- Kính thỉnh Thiếu chủ ngồi xuống vận công để độc khí không phát tác.
Đông Phương Thanh Vân biến sắc :
- Sao ngươi biết?
- Bẩm Thiếu chủ, tuy thần công của Thiếu chủ có thể tạm thời trấn áp độc khí Anh Túc, nhưng nếu dụng lực quá nhiều, độc khí sẽ thừa cơ lan rộng toàn thân. Nếu để nó tấn công vào tâm mạch, sẽ rất khó trị.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu.
Hận Thiên Nữ nói :
- Ta đã đếm đến ba, bốn vị chưa trốn chạy là có ý muốn chết. Vậy hãy lượng thứ cho Hận Thiên Nữ đại khai sát giới.
Nói đoạn liên tiếp búng ra bốn đạo hồng quang công kích bốn tướng quân.
Đồng tướng quân sớm đã có ý rút lui, hiềm vì ba vị tướng quân kia còn ở lại, hắn không thể bỏ chạy một mình, đành chú mục theo dõi nhất cử nhất động của Hận Thiên Nữ. Khi nàng búng ngón tay, hắn vội tung chưởng ngăn cản, nhưng một đạo hồng quang nhắm trúng ngay huyệt Khí Hải của hắn, hai tay hắn thõng xuống bất lực.
Ba vị tướng quân kia cùng chung số phận.
Hận Thiên Nữ nói :
- Lần này ta nể tình, chỉ tước bỏ võ công của các vị, mà để cho mạng sống. Từ nay đừng để ta thấy mặt các vị. Thôi xéo cả đi?
Đông Phương Thanh Vân hỏi Tích Thư Nhân :
- Nếu độc khí không tan, hậu quả khôn lường ư?
Tích Thư Nhân nói :
- Đúng vậy, nhưng sau khi Thiếu chủ luyện thành Lục Giáp chân kinh thì sẽ giải được độc khí.
Hận Thiên Nữ quay sang hỏi :
- Độc khí gì vậy?
Tích Thư Nhân đáp :

- Thiếu chủ bị trúng Anh Túc độc khí của Địa Mộ giáo đã hơn mười ngày nay, hiện tại độc khí đang phát tác, tùy tùng muốn Thiếu chủ tạm ngồi vận công đợi khi nào luyện xong Bát Nhã thần công trong Lục Giáp chân kinh sẽ không lo gì nữa.
Hận Thiên Nữ biến sắc, cầm tay chàng nói :
- Tướng công mau ngồi xuống vận công đi. Tiện thiếp sẽ bảo vệ tướng công. Tạm thời đừng tiến sâu vào Thanh Chủng vội, đề phòng mọi bất trắc.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu, ngồi xuống.
Hận Thiên Nữ liền đặt hai tay lên sau lưng chàng, vận công truyền nguyên khí vào cơ thể chàng.
Đông Phương Thanh Vân thấy Hận Thiên Nữ làm như vậy thì cảm động vạn phần.
Được một lát, chợt có tiếng rú thảm vang lên. Rồi một bóng người từ phía trong lảo đảo bước ra, cách chỗ Đông Phương Thanh Vân chừng bốn trượng, yếu ớt gọi :
- Bẩm Thiếu chủ...
Đoạn ngã vật xuống.
Đông Phương Thanh Vân cả kinh thất sắc. Thụ Thi Chiêu Hồn võ công cao minh vậy mà bị hại, ắt người trong kia mạnh biết chừng nào. Chàng lướt tới bên Thụ Thi Chiêu Hồn, cúi xuống sờ mạch, thấy mạch đã tắt. Chàng choáng váng như muốn ngất đi. Đúng lúc ấy một bóng đen lướt qua như tia chớp cắp Thụ Thi Chiêu Hồn bay vọt qua đầu mọi người.
Đông Phương Thanh Vân định phát chưởng, lại một bóng người bay vút qua và gọi, giọng sang sảng :
- Quái Sấu, lão mang sư đệ của ta đi đâu?
Quái Sấu đáp :
- Thụ Thi Chiêu Hồn bị trúng Tiêu hồn đoạn mạch chỉ riêng lão phu chữa trị được thôi? Chẳng lẽ ngươi không biết điều đó?
Giọng sang sảng nói :
- Lão tưởng ta không chữa trị được ư? Để đó cho ta?
Quái Sấu nói :
- Thụ Thi Chiêu Hồn không thể tái hiện thân võ lâm? Kìa, kìa, ngươi lại truy đuổi lão phu, có Thiếu chủ kia, sao ngươi không trị độc cho Thiếu chủ của ngươi, lại cứ bám theo lão phu.
Đông Phương Thanh Vân chẳng hiểu ra sao, hai lão nhân kia đang giở trò gì?
Quỷ Tinh Linh hỏi :
- Bẩm Thiếu chủ, phải làm sao đây?

Đông Phương Thanh Vân càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, chưa biết hai lão nhân kia thật giả thế nào, không thể để họ mang Thụ Thi Chiêu Hồn đi, bèn nói :
- Đuổi theo?
Tích Thư Nhân liền nói :
- Bẩm Thiếu chủ, đuổi không nổi đâu.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Tại sao?
- Bẩm Thiếu chủ, Thiếu chủ chưa luyện thành thần công, hơn nữa đã có Bạch Sa lão nhân đuổi theo. Quái Sấu không dám công nhiên đối đầu với môn hạ của Tam Bí đâu?
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Vấn đề là hai lão ấy thật hay giả.
- Bẩm Thiếu chủ, Bạch Sa lão nhân từng dùng mật ngôn, tùy tùng có thể chứng thực là thật. Lão mong Thiếu chủ lượng thứ cho lão, vì lão chưa thể kiến diện trực tiếp với Thiếu chủ.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Được, nhưng người đang giữ Thụ Thi Chiêu Hồn lại là Quái Sấu. Quái Sấu là chân hay giả?
Tích Thư Nhân đáp :
- Bẩm Thiếu chủ, Bạch Sa lão nhân từng sống nhiều năm với Quái Sấu, ắt biết là chân hay giả? Bạch Sa lão nhân được lệnh của chủ nhân là phải luôn luôn bám sát Quái Sấu cho đến khi nào Thiếu chủ luyện xong thần công. Lão cứ đuổi theo Quái Sấu không ngừng là vì lẽ đó. Nay Thiếu chủ có thể an tâm vào Thanh Chủng, nhưng phải quan tâm đến hai Thiếu chủ phu nhân, nhất là với Tiêu cô nương.
- Tại sao?
- Bạch Sa lão nhân bảo rằng Quái Sấu chú ý đến Tiêu cô nương, còn Hận cô nương võ công quán thế, Quái Sấu đương nhiên không dám bất kính.
Hận Thiên Nữ nghe vậy, bèn sa sầm mặt nói :
- Vừa rồi ta bận giúp tướng công vận công, nếu không ta đã đánh ngã Quái Sấu.
Lần sau gặp lão, ta sẽ làm cho lão sống dở chết dở, to gan thật, xem lão có còn dám động tới thê thiếp của tướng công nữa hay không
Tiêu Phụng Hoàng cảm động nhìn Hận Thiên Nữ, không ngờ nữ nhân hiểm độc này cuối cùng lại bảo hộ cho nàng và mọi việc của Thiếu chủ.
Tích Thư Nhân nói :
- Bẩm Thiếu chủ phu nhân, không đơn giản như vậy.

Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Chẳng lẽ còn nguyên nhân gì khác?
Tích Thư Nhân gật đầu :
- Tùy tùng không rõ, nhưng nghe chủ nhân từng nói rằng nếu gặp môn hạ của Thần Bí Nhân thì không được xuất thủ đả thương họ, nếu bị họ công kích nhất thiết chỉ được né tránh.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Không được xuất thủ ư?
- Bẩm Thiếu chủ, đúng vậy?
- Nếu bị họ công kích, chỉ được né tránh?
- Bẩm Thiếu chủ, đúng vậy.
Đông Phương Thanh Vân lẩm bẩm :
- Sao lại có chuyện bất công thế được? Chẳng lẽ chúng ta đuối lý so với họ?
- Bẩm Thiếu chủ, tùy tùng không rõ lý do.
Hận Thiên Nữ lắc đầu :
- Thế thì chỉ còn cách ta sẽ đồng hành với Tiêu cô nương, xem Quái Sấu có bản lĩnh đến nhường nào.
Đông Phương Thanh Vân trầm tư một lát, đoạn nói :
- Thôi, chúng ta đi. Ta đi trước, hai cô nương đi giữa, các tùy tùng đoạn hậu.
Đoạn chàng cất bước.
Chợt từ phía sau lưng văng vẳng giọng Quái Sấu :
- Bạch Sa lão nhân, ngươi cứ đuổi theo lão phu là nghĩa lý gì?
Giọng nói sang sảng đáp lại, có vẻ giận :
- Sư đệ của tại hạ bị lão cắp đi, tuy là vì hảo ý, nhưng chẳng lẽ lão cứ chăm chăm chú ý đến Thiếu chủ của tại hạ.
- Ồ, chỉ mình ngươi được gọi Thiếu chủ, còn ta thì không hay sao?
- Nói lời thừa? Xéo đi?
- Ai dám đuổi ta xéo đi? Ngươi đòi độc chiếm Thiếu chủ, nay Thiếu chủ đã có hai hậu duệ, phải chia phần cho lão phu mới công bằng chứ?
- Lão... lão quên chuyện ngày trước rồi hả?
- Ồ, ồ, lão phu bắt Tiêu cô nương, ngươi dám phản đối ư?
- Hừ...
- Đương nhiên ngươi không dám. Được, Thiếu chủ nghe đây, ngày trước nêu điều kiện có Bạch Sa lão nhân làm chứng, lão phu có thể đem Thiếu chủ phu nhân đi...
Lời chưa dứt, một bóng đen đã lướt nhanh như một làn chớp tới gần.
Đông Phương Thanh Vân cả giận, bất kể trước đây có điều kiện gì,

phóng luôn hai chưởng.
Bóng đen nói to :
- Quái Sấu tham kiến Thiếu chủ?
Thân hình đã khéo léo hóa giải Giao Long chưởng của Đông Phương Thanh Vân, rồi với tới Tiêu Phụng Hoàng.
Hận Thiên Nữ từ từ giơ tay định thi triển Đạn chỉ huyết hồng. Tích Thư Nhân vội cao giọng kêu lên :
- Thiếu chủ phu nhân, đừng vọng động.
Hai lão nhân kia cũng đồng thời kêu lên :
- Xin chớ tàn sát đồng môn.
Hận Thiên Nữ kinh ngạc bất động. Đông Phương Thanh Vân cũng chẳng hiểu ra sao nữa.
Chỉ nghe tiếng Tiêu Phụng Hoàng nói :
- Tướng công, tái kiến.
Quái Sấu nói :
- Quái Sấu bái biệt Thiếu chủ, Thiếu chủ cứ an tâm vào Thanh Chủng luyện công, lần sau gặp lại sẽ chịu tội với Thiếu chủ.
Tiếp đó :
- Nào, nào, Bạch Sa lão nhân, ngươi phụng mệnh đuổi theo lão phu, lão phu phụng mệnh để cho ngươi đuổi, không ai bị thiệt thòi cả? Nào, đuổi đi?
Giọng nói xa dần.
Đông Phương Thanh Vân vừa bực bội, vừa kinh ngạc. Thiên hạ lại có chuyện ngược đời, bắt thê thiếp của người ta đi rồi còn bảo sẽ trở lại chịu tội, rồi thế nào là tàn sát đồng môn?
Nhưng chàng là người thông minh, nghĩ lại ba câu nói của Tích Thư Nhân, Quái Sấu và Bạch Sa lão nhân, chàng đã hiểu thêm nhiều điều.
Rất có thể giữ Thần Bí Nhân và phụ thân chàng có quan hệ cực sâu xa, nếu không tại sao Quái Sấu lại gọi chàng Thiếu chủ, nhất là Quái Sấu nói: “Ngươi đòi độc chiếm Thiếu chủ? Thiếu chủ đã có hai hậu duệ, phải phân chia cho lão phu mới công bằng.” Tại sao phải chia đều hậu duệ? Chẳng lẽ Thần Bí cũng có quan hệ mật thiết với chàng như Tam Bí? Đó là quan hệ gì?
Chàng nghĩ chưa ra, bèn nói :
- Đi thôi?
Đoạn nắm tay Hận Thiên Nữ tiến sâu vào khu nhà mồ.
Một lát, chàng hỏi :
- Tích Thư Nhân tiền bối, Tiêu cô nương liệu có bị nguy hiểm không?
- Bẩm Thiếu chủ, từ nay Tiêu cô nương sẽ ở một nơi an toàn, sung

sướng, hoàn toàn không có gì đáng ngại.
Đông Phương Thanh Vân gật gù yên tâm.
Còn Hận Thiên Nữ thấy chàng ưu ái với mình thì hoan hỉ dị thường.
Bỗng có tiếng nói to :
- Vân nhi, hoan nghênh. Vân nhi đã tới.
Một lão nhân chạy ra đón. Đông Phương Thanh Vân nhìn lại, đó chính là Thạch Lan Dật Tiên, thì lòng chàng cảm thấy ấm áp vô cùng.
Thạch Lan Dật Tiên tươi cười dang hai cánh tay khô gầy ôm chầm lấy Đông Phương Thanh Vân mà nói :
- Bao ngày mới gặp, Vân nhi thế nào rồi?
Đoạn đưa tay xoa đầu chàng như tổ phụ đối với tử tôn. Kỳ lạ thay Đông Phương Thanh Vân không nói gì, cứ ngã đầu vào ngực lão nhân.
Tích Thư Nhân biết quan hệ giữa Thiếu chủ và lão nhân kia phảng phất tình cảm như phụ tử.
Chỉ có Hận Thiên Nữ là ngơ ngác, không hiểu sao hai người giống như hai đại hán mình đồng da sắt lại yếu đuối đến thế.
Thạch Lan Dật Tiên cười ha hả :
- Không có Vân nhi, thì cả cái mạng già này cũng như Tuệ Mẫn đều đã bị tiện nữ nhân nọ sát hại rồi.
Đông Phương Thanh Vân hỏi thăm sức khỏe của lão nhân. Lão nhân cười ha hả :
- Trong họa có phúc, tại Thanh Chủng này lão phu đã luyện xong một thứ võ công, bá chiếm Thanh Chủng, phụng mệnh Tam Bí chờ đón Vân nhi ở đây. Nay Vân nhi đã tới, mọi việc đều xong xuôi. Tứ tiên đã có thể đi.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Các vị tiên trưởng đều muốn đi ư?
- Không, lão phu không có việc gì khác, sẽ ở đây làm bạn với Vân nhi, còn ai muốn đi đâu là việc của họ.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Trong Thanh Chủng này chẳng lẽ không có người nào khác?
- Thì có Tứ tiên đó. Lão phu sẽ dẫn Vân nhi tới một chỗ tốt để Vân nhi có thể luyện công như ý.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu.
Dật Tiên dẫn mấy người đi sâu vào trong một hồi, tới một thạch thất rộng rãi, sáng sủa, bốn bức tường đá phẳng phiu. Trong đặt sáu chiếc giường đá ngay ngắn.
Đông Phương Thanh Vân gật gù vừa ý.
Hận Thiên Nữ ngả đầu vào ngực chàng, buồn bã nói :

- Chúc tướng công luyện thành thần công, tiện thiếp đi đây.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Nàng đi đâu?
- Thiếp trở về Không Trung quỷ lâm, muốn san bằng Ma cung và Quỷ lâm rồi sẽ đến hầu hạ bên cạnh tướng công, không biết ý tướng công thế nào?
Hận Thiên Nữ tiếp :
- Làm mấy việc đó chắc không phải một sớm một chiều đã xong, cho nên khi nào tướng công luyện xong xuôi tướng công hãy đến Quỷ lâm có được chăng?
Đông Phương Thanh Vân nghĩ cũng phải, chàng chưa biết khi nào luyện xong Lục Giáp chân kinh, cứ để nàng suy nghĩ thêm trong thời gian chờ đợi.
Hận Thiên Nữ không nở xa lìa chàng, nàng thổn thức :
- Mong tướng công đừng thất ước, thôi tiện thiếp phải đi rồi.
Nói đoạn nàng ủ rũ cúi đầu quay mình bước ra.
Thạch Lan Dật Tiên cười :
- Bao ngày nay chỉ có Tứ tiên ở trong Thanh Chủng này, mỗi hôm nói với nhau được vài lời đã chán, nay Vân nhi đến mới có người trò chuyện. Vân nhi, chúng ta trò chuyện chứ?
- Trò chuyện gì kia?
- Tình thế võ lâm thế nào, sau khi Vân nhi luyện thành chân kinh sẽ gánh trách nhiệm gì? Trước kia lão phu cứ ngỡ diệt xong Quỷ lâm, Ma cung là có thể thống lĩnh võ lâm, không ngờ còn bao tà phái khác.
- Tà phái nào vậy?
- Tam Bí bảo còn Tử Phủ mê điện, còn Địa Mộ giáo, còn Thái Cực bang, lại còn Thánh Chỉ giáo, mấy phái này đều đối địch với Tam Bí và Thần Bí Nhân, muốn chiếm đoạt báu vật của họ.
- Báu vật gì vậy?
- Lão phu không rõ, Sinh Tử Sinh không nói, lão phu làm sao biết. Chỉ nghe bảo nếu mấy vật ấy bị chúng chiếm đoạt thì hậu quả vô cùng nguy hại.
- Tiên trưởng đã gặp Sinh Tử Sinh ư?
- Gặp rồi, không gặp sao biết Vân nhi ngươi sẽ tới đây luyện công.
- Tiên trưởng còn biết những gì?
- Lão phu còn biết nếu võ lâm không có Tam Bí và Thần Bí Nhân thì chính nghĩa võ lâm đã vô tồn, sinh linh bị tận diệt từ lâu rồi.
- Tiên trưởng còn biết gì nữa?
- Lão phu còn biết vì sao bốn phái kia mãi tới gần đây mới lần lượt

xuất đầu lộ diện.
Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ tới bên cạnh Đông Phương Thanh Vân nói :
- Bẩm Thiếu chủ, tùy tòng đã có thể đặt quan tài và chiếc gùi xuống được chưa?
Đông Phương Thanh Vân gật đầu :
- Được rồi, và hãy khôi phục bổn lai diện mục. Các vị đã nhẫn nhịn chịu đựng suốt mười lăm năm đằng đẳng, ta cảm kích bội phần.
Tích Thư Nhân đáp :
- Tuân pháp chỉ.
Đoạn gỡ gùi và đặt cỗ quan tài xuống. Tích Thư Nhân gỡ mặt nạ ra, đó là khuôn mặt đại hán mắt to, mày rậm, đường đường khí phách.
Đông Phương Thanh Vân nhìn ngắm khuôn mặt Tích Thư Nhân một hồi, đoạn bước lại bên cỗ quan tài, đưa tay định dụng lực bật nắp lên.

Hồi 20(a)
Tiêu Sương mỹ nhân

Tích Thư Nhân gằn giọng nói :
- Thỉnh tiên trưởng cùng các vị tạm ra bên ngoài cho.
Thạch Lan Dật Tiên vốn nóng lòng muốn xem trong quan tài cuối cùng là vật gì, nghe Tích Thư Nhân nói vậy đành lầm lũi đứng dậy bước ra khỏi thất.
Tích Thư Nhân, Thần Quan Tú Sĩ với Quỷ Tinh Linh đều đứng dậy bước ra theo, trước khi đi, Tích Thư Nhân nói :
- Bẩm Thiếu chủ, chúng thuộc hạ canh chừng ở bên ngoài cho Thiếu chủ.
Đông Phương Thanh Vân chưa kịp hồi đáp Tích Thư Nhân, nắp áo quan đã được nâng lên một chút, đồng thời từ bên trong có tiếng nói dịu dàng trong trẻo vọng ra :
- Điệt nhi, đưa y phục cho ta.
Cùng lúc một bàn tay trắng ngần nhỏ nhắn thò ra. Bàn tay ấy che lấp hoàn toàn tầm nhìn của Đông Phương Thanh Vân, chàng ngây người, nói chẳng nên lời.
Nguyên bàn tay kia trắng trẻo, nhỏ nhắn, có thể nói là đẹp tuyệt thế vô song.
Từ trong quan tài giọng nói dịu dàng trong trẻo lại vọng ra :
- Điệt nhi, mau đưa y phục cho ta. Ta là di nương của ngươi đây.
Lần này Đông Phương Thanh Vân nghe rất rõ ràng, chàng rúng động toàn thân vì rõ ràng di nương ở trong đó, thử hỏi làm sao không thất thần kia chứ? Chàng vội đứng dậy, ngạc nhiên nghĩ : “Người ở trong, sao y phục lại ở ngoài?”, bèn hỏi :
- Di nương, y phục của di nương ở đâu kia?
Thanh âm kia đáp :
- Ở trong tay ngươi ấy?
Đông Phương Thanh Vân kinh hãi, hai tay chàng làm gì có y phục nào? Bèn hỏi :
- Di nương, hai tay điệt nhi...
- Thật là một hài tử ngốc nghếch, không ngờ ngươi trở nên khờ khạo y hệt như lệnh tôn. Y phục của di nương ở trong gùi ấy. Lấy đưa cho ta.

Đông Phương Thanh Vân vội đáp :
- Để điệt nhi đem lại.
Chàng vội lục tung chiếc gùi một hồi, thấy một bọc vải màu trắng, vội đặt vào bàn tay người trong áo quan, hỏi :
- Di nương, phải đây chăng?
- Đồ khờ khạo, sao lại không phải? Đóng nắp áo quan lại, chờ một chút ta có điều muốn nói với ngươi.
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Bẩm vâng.
Có tiếng lịch kịch nhè nhẹ bên trong quan tài, Đông Phương Thanh Vân chợt nhớ ra bèn hỏi :
- Di nương có phải là Tiêu Sương mỹ nhân Diệp Đại Thúy chăng?
Thanh âm dịu dàng trong trẻo từ bên trong vang ra :
- Tại sao ngươi lại nghĩ đến cái tên đó, ngốc tử?
- Tại có người hỏi điệt nhi như vậy.
- Ngươi trả lời thế nào?
- Điệp nhi đáp phải.
- Tại sao ngươi lại trả lời như vậy, ngốc tử?
- Bởi vì, bởi vì...
Đông Phương Thanh Vân ấp úng không nói tiếp, bởi lẽ chàng sợ rằng nói ra e sẽ bất kính với vị trưởng bối.
Từ trong quan tài tiếp tục vọng ra thanh âm dịu dàng :
- Nói đi?
Đông Phương Thanh Vân tựa hồ thu hết can đảm nói :
- Bởi vì điệt nhi cảm thấy cái tên ấy rất hợp với di nương.
Trong quan tài nổi lên tiếng cười :
- Vì sao lại hợp? Nói nghe coi?
- Điệt nhi cảm thấy mấy chữ ấy rất êm tai, di nương hẳn là rất mỹ lệ.
- Hồi trẻ ta quả thật như vậy, nay thì già rồi.
- Già rồi ư?
- Sao lại không già, ba mươi lăm tuổi rồi còn gì. Chẳng lẽ ngươi không biết ta nhập quan lúc hai chục tuổi, ở trong quan tài mười lăm năm sao?
- Ồ?
- Tại sao ngươi ngạc nhiên?
- Mười lăm năm trong quan tài, chẳng lẽ di nương không thấy cô đơn buồn chán hay sao?
- Cô đơn buồn chán là thế nào? Ta ở trong này bế quan luyện công đó? Ngốc tử, mẫu thân ngươi có sẵn linh đơn mười lăm năm, chẳng lẽ không sử dụng? Hiện tại ngươi hãy đem Lục Giáp chân kinh này

cất vào trong túi. Lục Giáp chân kinh này vốn bọc trong y phục của ta đó. Nghe rõ chưa, cất vào túi cho cẩn thận rồi ngồi lên nắp áo quan?
Đông Phương Thanh Vân cả kinh thất sắc nói :
- Di nương, việc này, việc này...
- Thanh Vân nhi, có gì cứ nói với di nương.
- Điệt nhi sợ mạo phạm di nương.
- Vì sao? Ngươi kỳ quái thật.
- Di nương nằm bên trong quan tài, điệt nhi sao dám ngồi lên trên?
- Gã khờ này, trước khi ngươi ba tuổi, ta ngày ngày bế ẵm ngươi, ngươi tiểu tiện bao lần vào người ta, chẳng lẽ chưa mạo phạm ư? Ngồi lên đi, ta có điều muốn nói.
- Nhưng, nhưng di nương không định ra khỏi quan tài hay sao?
- Hiện tại còn chưa muốn.
- Vì sao?
- Vì ta sợ sẽ không giống như ta tưởng tượng?
Thật là một nữ nhân kỳ quái. Đông Phương Thanh Vân đành đáp :
- Mạo phạm di nương, kính thỉnh lượng thứ. Vân nhi ngồi lên đây.
Đoạn chàng ngồi lên nắp quan tài.
Thanh âm bên trong vọng ra :
- Thế mới là ngoan. Hiện tại, ta nói trước cho ngươi biết việc này. Ngươi có trách nhiệm phá tan Tử Phủ mê điện, tiêu diệt Thái Cực bang, chặn bước Địa Mộ giáo, hòa đàm với Thánh Chỉ giáo. Đó là bốn trách nhiệm nặng nề của ngươi.
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc hỏi :
- Vì sao lại chỉ hòa đàm với một mình Thánh Chỉ giáo?
- Điều này ta sắp nói đây. Ngươi có biết chăng việc năm xưa bảy phái bị mất kinh với việc Lãnh Huyết Nhân Ma gửi thiếp thỉnh bảy phái mang kinh tới dự hội?
- Có nghe Thạch Lan Dật Tiên nói qua. Nơi Lãnh Huyết Nhân Ma luyện công có phải là trong Thanh Chủng (khu nhà mồ xanh) này chăng?
- Đúng vậy, Lãnh Huyết Nhân Ma sau khi lấy được bí kíp của bảy phái thì càng chuyên cần luyện tập, kết hợp với nội công của bản thân, y sáng lập nên Tử Phủ mê điện, sau đó không biết như thế nào lại bỏ Mê điện mà đi, một mình y mặc bộ y phục màu vàng, trước ngực thêu rồng với hai chữ “Thánh Chỉ”. Ai gặp y cũng phải quỳ xuống lĩnh chỉ, nếu y cao hứng thì cho là người ấy vô tội, còn không cao hứng liền lấy mạng họ. Việc y lấy mạng người tùy tiện như thế khiến nhân sĩ võ lâm vô cùng phẫn nộ.
Nhưng ai cũng sợ gặp y. Các cao thủ võ lâm chưa ai tiếp nổi ba

chiêu của y đã bỏ mạng. Sau mới biết Thánh Chỉ giáo là do Lãnh Huyết Nhân Ma lập ra, thật là một tên đại ma đầu trên thế gian.
- Tại sao điệt nhi phải hòa đàm với hắn?
- Bởi vì y quá lợi hại, hơn nữa tất cả những giáo đồ của Thánh Chỉ giáo xuất hiện trong võ lâm đều bị y ngấm ngầm hạ sát. Người trong võ lâm cũng có thể bị y điều tra, nếu gặp y, ngay cả Hận Thiên Nữ cũng không thể địch nổi ba chiêu của y. Nếu ngươi luyện thành võ công Lục Giáp chân kinh, mới có thể qua nổi ba chiêu của y.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Điệt nhi đã không nắm chắc phần thắng, sao lại có thể hòa đàm với hắn?
- Lý do rất đơn giản. Y từng tuyên chiến với võ lâm, ai thoát được một chiêu của hắn sẽ chết toàn thây, tiếp được hai chiêu miễn cho tội chết, còn nếu trong võ lâm có ai tiếp nổi ba chiêu của y thì y sẽ hòa đàm với người ấy rồi trở về quy ẩn, không lý đến mọi chuyện của võ lâm nữa.
Đông Phương Thanh Vân phẫn nộ :
- Khẩu khí quá ư ngông cuồng.
Thanh âm từ trong quan tài vẳng ra :
- Tuy ngông cuồng thật, nhưng y có lý để ngông cuồng, vì từ trước đến nay chưa có một ai vượt qua chiêu thứ hai của y. Thôi được, những điều trọng yếu ta đã nói xong, nay ta nói đến những chuyện thứ yếu. Sở dĩ lệnh tôn lệnh đường hiểu lầm nhau là do Điện chủ Tử Phủ mê điện và Bang chủ Thái Cực bang. Đương nhiên cả hai người ấy đều si mê mẫu thân của ngươi.
Điện chủ Tử Phủ mê điện là đồ tôn của Lãnh Huyết Nhân Ma, võ công cao siêu khó bề tưởng tượng, còn Bang chủ Thái Cực bang thì là một tên đại ma đầu ghê gớm.
Hai tên đó, mười lăm năm về trước từng ngấm ngầm sai phái các cao thủ của chúng sát hại phụ thân ngươi. Nhưng võ công của lệnh tôn cao hơn rất nhiều so với truyền thuyết trong võ lâm.
Dùng võ không xong, hai tên kia bèn tung tin thất thiệt, bảo lệnh tôn luyến ái lăng nhăng, còn lệnh đường hào hiệp ban phát tình cảm không kém. Miệng lưỡi thế gian thật đáng sợ, lâu dần đôi phu phụ trở nên nghi kỵ ghen bóng ghen gió lẫn nhau, cuối cùng đi tới bỏ nhau.
Đông Phương Thanh Vân cả kinh thất sắc hỏi :
- Hiện tại thì sao?
- Lệnh đường vĩnh viễn không xuất hiện trong võ lâm, đem đại nghiệp chưa thành đặt xuống vai ngươi.
- Vậy điệt nhi phải làm sao đây?

- Ngốc tử, di nương chẳng vừa nói rồi sao? Ngươi hãy toàn tâm toàn lực luyện võ mà rửa oan cho song thân.
- Sự tình đơn giản vậy sao?
- Cũng khó nói, bảo giản đơn thì cực đơn giản, bảo phức tạp thì cũng vô cùng phức tạp.
Đông Phương Thanh Vân ngơ ngẩn nhìn đăm đăm vào vách đá.
Hiện tại chàng mới hoàn toàn hiểu rằng giữa phụ mẫu của mình lại có uẩn khúc thị phi ân oán như vậy, nên ngay từ khi lọt lòng chàng đã bị giao cho người khác nuôi dưỡng.
Nhưng chàng cảm thấy bậc phụ mẫu lẽ ra phải phân biệt rõ thị phi, không nên vứt bỏ nhi tử đi như vậy.
Có lẽ sự tình không đơn giản như thế. Nếu giữa hai người tình cảm bất hòa, phải bỏ nhau, thì hoặc phụ thân hoặc mẫu thân phải nuôi dưỡng chàng, tại sao lại đem chàng đi nhờ người khác nuôi dưỡng dục?
Điều di nương vừa nói mới là một nguyên nhân, chắc phải còn nguyên nhân chính thức nào đó mà vì nó Tam Bí mới không xuất hiện trong võ lâm, và cũng vì thế mà từ khi ra đời chàng chưa được biết mặt phụ mẫu.
Nghĩ vậy, chàng thở dài buồn bã.
Thanh âm trong quan tài vọng ra :
- Lệnh tôn lệnh đường kết hôn ba năm thì rời bỏ nhau, trong ba năm ấy ta với song thân ngươi cùng ở một nơi, thân thiết vô cùng, tuy ba mà là một?
- Chắc là Diệp di nương có cảm tình với gia phụ lắm?
- Lệnh tôn là tỷ phu (anh rể), phải nói là hảo tỷ phu. Tính tình cương trực, bất khuất, quả là một nam tử hán chính trực, ôi đáng tiếc?
Trong quan tài có tiếng thở dài não ruột khiến người nghe cũng đồng cảm giác sầu thương. Đông Phương Thanh Vân vội hỏi :
- Đáng tiếc điều gì?
- Đáng tiếc cũng chính trực như ngươi, cũng khờ dại một cách đáng thương, tóm lại là quá ư thật thà.
- Thế thì có gì là xấu?
- Phải, rất tốt, rất hay, nhưng sở dĩ tỷ phu, thư thư lìa bỏ nhau là vì tỷ phu muốn gánh lấy toàn bộ trách nhiệm. Tính cách của chàng là như vậy đó. Cho nên ta cho rằng sống trên đời mà quả chính trực thì sẽ luôn luôn bị thiệt thòi, ngươi nên coi đó là một kinh nghiệm.
- Ý của di nương là cần phải thức thời?
- Sai rồi. Người ta bảo người thức thời là tuấn kiệt, ta bảo kẻ thức thời là tiểu nhân.

Nam tử hán đội trời đạp đất, đúng là nói đúng, sai bảo thẳng là sai, còn thức thời nổi gì.
Có điều là trong võ lâm tà đạo quá nhiều, tuy tà không thắng chính, nhưng đạo cao có một thước, ma cao những một trượng, nếu không biết cách hành động của các nhân sĩ tà phái, thì khó tránh khỏi thiệt thòi trong mọi chuyện.
Đông Phương Thanh Vân nghĩ lời này cũng có lý. Nhưng tà giáo có nhiều thủ đoạn, chẳng biết đâu mà lường, bèn hỏi :
- Nên làm thế nào?
- Phải sớm tưởng tượng, suy nghĩ cho kỹ.
- Phải sớm tưởng tượng ư?
- Đúng vậy, có nhiều sự ngộ nhận là do thiếu suy nghĩ, phàm sự gì suy nghĩ kỹ sẽ không phát sinh ngộ nhận.
Nữ nhân này thật là kỳ quái, lập luận của nàng quả là chính xác vô cùng. Nằm trong quan tài suốt mười lăm năm trời, thế sự ngoài đời bao nhiêu điều kỳ quái xảy ra, nàng đều biết. Việc nàng chui vào quan tài hẳn cũng có nguyên nhân thần bí?
Nguyên nhân gì vậy? Có thể là sự tranh chấp tình cảm.
Đông Phương Thanh Vân thử tưởng tượng, suy nghĩ, chưa biết nên nói ra thế nào cho tiện, thì thanh âm từ trong quan tài vọng ra :
- Điệt nhi, đang nghĩ gì vậy?
Đông Phương Thanh Vân rụt rè đáp :
- Nghĩ tại sao gia phụ lại không thể xuất hiện trong võ lâm.
- Còn nghĩ gì nữa?
- Không?
- Điều này đã chứng tỏ ngươi thông minh hơn tỷ phu. Ngoài việc nghĩ tại sao gia phụ không xuất hiện trong võ lâm, ngươi còn nghĩ rằng việc ta tại sao lại vào nằm trong quan tài, hẳn có liên quan với nhau, phải không?
- Ồ?
- Phải vậy không?
Nữ nhân này thật là tinh tường đáng sợ. Hồi chàng mới gặp Hận Thiên Nữ, chàng đã kinh ngạc về việc nàng có thể đoán trúng tâm sự của chàng, nhưng là vì giữa chàng và nàng ta mỗi người có lập trường riêng đối chọi nhau, nên sau đó chính chàng cũng đoán biết được ý đồ của nàng ta. Còn lúc này tình huống khác hẳn. Người này nằm trong quan tài mà có thể biết rõ tâm sự của chàng thì thật đáng kinh ngạc. Bèn đáp :
- Phải?
- Ngươi nghĩ rằng di nương chui vào quan tài là vì sự tranh chấp tình

cảm chứ gì?
- Đúng vậy?
- Tốt, di nương nói cho ngươi hay, đúng đó, thế đối phương là ai, ngươi có biết không?
- Điệt nhi không biết.
- Nói ra khiến người ta giật mình, đối tượng tranh chấp tình cảm của di nương là ngươi đấy.
Đông Phương Thanh Vân đứng bật dậy, thốt lên :
- Là điệt nhi?
- Đừng lấy làm lạ. Ta không phải vì người khác, mà là vì chính ngươi đó. Ta chưa từng để mắt luyến ái bất cứ nam nhân nào trong thiên hạ, kể cả mỹ nam tử đệ nhất thiên hạ Ngọc diện thư sinh Đông Phương Chấn Nghiêu. Tuy rất nhiều người si mê ta, nhưng ta chưa hề để mắt tới họ, cho nên không có chuyện tranh chấp tình cảm. Từ từ rồi ngươi sẽ minh bạch. Di nương tuy là một trong ba mỹ nhân của võ lâm, nhưng lại có một khuyết điểm lớn, ngươi thử đoán xem.
- Điệt nhi chịu, không biết.
- Xấu xí tột đỉnh, nói câu này e hơi quá, nhưng nếu luận về diện mạo, ta chỉ vào hạng bình thường, nhưng da thịt ta lại hơn bất cứ mỹ nhân nào, cho nên những kẻ hiếu sự mới xếp ta vào hàng đệ nhất mỹ nhân của võ lâm, lệnh đường là đệ nhị, thế có nực cười hay không?
Đông Phương Thanh Vân ngẩn ra, không biết nói sao, thanh âm trong quan tài lại hỏi :
- Ta hỏi ngươi có nực cười hay không, sao ngươi không trả lời?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Không hề.
- Tại sao? Nói cho ngươi hay, ngoài ngoại hiệu Tiêu Sương mỹ nhân, ta còn bị gọi là Hàn Ngạo Mỹ nhân. Gọi là Hàn Ngạo mỹ nhân, bởi suốt hai chục năm, trừ phụ thân và sư phụ, ta chưa hề nói chuyện với bất cứ nam nhân nào, ngay cả lệnh tôn cũng không dám giao đàm với ta. Có người bảo ta nên gọi ta là đệ nhất xú nữ trong thiên hạ.
Do đó nếu ngươi quá hứng thú, thì khi thấy mặt ta, bảo đảm rằng ngươi chẳng những hết hứng thú, mà suốt ba ngày sẽ không nuốt nổi miếng cơm.
- Vì sao vậy?
- Vì vẻ mặt của ta? Đã lạnh lùng lại ngạo mạn.
- Điệt nhi không tin.
- Vì sao ta lại như vậy? Ta không cừu, không oán người đời? Nhưng thiên tính nó vậy, ta có cách gì bổ cứu được? Di nương đã nói hết cả

lời trong mười lăm năm rồi đó, Thanh Vân lại ngồi xuống quan tài đi.
Đông Phương Thanh Vân đành lại ngồi xuống quan tài, thanh âm bên trong tiếp tục vọng ra :
- Từ nay Thanh Vân không rời khỏi đây một bước, nếu chưa được di nương đồng ý, phải vĩnh viễn ngồi đây, biết chưa?
- Biết rồi, chẳng lẽ...
- Ta hiểu rồi, dĩ nhiên khi cần đại tiểu tiện thì ra ngoài.
Đông Phương Thanh Vân coi di nương như mẫu thân, đáp :
- Được.
- Trong lúc luyện công, bảo mọi người vào đây, Quỷ Tinh Linh thì canh chừng ngoài động khẩu, hỏi Tứ tiên xem lão có chịu truyền Tứ Thiên Quang thần công cho Thanh Vân hay không? Ta ở trong này nghe rất rõ, có gì ta sẽ hỏi ngươi.
Đông Phương Thanh Vân gọi Thạch Lan Dật Tiên cùng mấy người kia vào, bảo Quỷ Tinh Linh canh chừng bên ngoài động thất.
Thạch Lan Dật Tiên nghiêng nghiêng ngó khắp động thất một lượt, hỏi :
- Người đâu?
Đông Phương Thanh Vân lắc đầu đáp :
- Di nương của vãn bối vẫn chưa muốn ra khỏi quan tài.
Thạch Lan Dật Tiên kinh ngạc :
- Có chuyện vậy sao? Hay thật, cứ nằm trong quan tài mười lăm năm. Quái sự năm nào cũng có, riêng năm nay đặc biệt nhiều.
Mấy người đã ngồi xuống cả rồi, song Đông Phương Thanh Vân vẫn chưa đề cập tới Thạch Lan Dật Tiên việc truyền thụ Tứ Thiên Quang thần công, cuối cùng chàng miễn cưỡng hỏi :
- Thỉnh vấn tiên trưởng, có phải Tứ tiên đều ở trong Thanh Chủng?
Thạch Lan Dật Tiên gật đầu :
- Phải, cho đến lúc này Thiên Hoang, Địa Lão, Hải Cô vẫn chưa chết, chờ lệnh Thiếu chủ, vẫn giữ cửa vào thạch thất chưa có ý đi đâu.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu, muốn nói ra yêu cầu nhưng không thốt lên được. Nhưng mệnh lệnh của Diệp di nương tựa hồ có hàm ý sâu xa, nên chàng đành nói :
- Tiên trưởng, vãn bối có một yêu cầu nhưng khó nói vô cùng.
- Vân nhi, chẳng lẽ đối với ta Thiếu chủ còn khách khí ư? Nói đi.
Đông Phương Thanh Vân ngập ngừng :
- Tự dưng yêu cầu Tiên trưởng, quả là áy náy trong lòng, chỉ là do di nương của tại hạ muốn như thế...
Thạch Lan Dật Tiên nổi giận :
- Vân nhi, ngươi không phải là nữ nhân, sao cứ ấp a ấp úng như

thế? Muốn học Tứ Thiên Quang thần công chứ gì? Để ta đi hỏi ba lão kia, đại khái không có vấn đề.
Đoạn lão phi thân vọt ra bên ngoài.
Lúc này thanh âm từ trong quan tài vẳng ra nghe như tiếng muỗi vo ve :
- Điệt nhi có biết vì sao di nương muốn ngươi tập luyện Tứ Thiên Quang thần công?
- Không biết.
- Điệt nhi, khi ta nhập quan tài, từng nghe thư thư ủy thác, chờ khi ngươi lớn lên, trưởng thành ta sẽ ra khỏi quan tài mà bảo hộ ngươi suốt đời, cho đến chết. Vậy ngươi có biết ẩn ý là thế nào không?
- Không biết.
- Quả là khờ khạo. Ta đã thề không gả cho ai để luôn luôn ở bên cạnh Vân nhi.
Điều này đã hoàn toàn hiển nhiên, ngươi vẫn chưa biết, nhưng ngươi có thể bảo đảm sẽ không mơ tưởng vẩn vơ đối với ta chứ?
Đông Phương Thanh Vân giật mình suýt nhảy lên, di nương quả thật thề suốt đời không gả cho ai để luôn luôn ở bên cạnh chàng, lại muốn chàng không được mơ tưởng vẩn vơ đối với nàng ư? Điều này... điều này..
Đông Phương Thanh Vân há hốc mồm kinh hãi.
Thanh âm trong quan tài lại vo ve bên tai chàng :
- Thế nào, ta bảo ngươi không được mơ tưởng vẩn vơ đối với ta, chẳng lẽ ngươi không dám bảo đảm?
Đông Phương Thanh Vân sực tỉnh, đáp :
- Lỡ tiểu điệt có ý mơ tưởng đối với di nương thì sao? Chúng ta tựa hồ đã nói xong chuyện này rồi.
- Chưa hề nói xong. Thực tình là ta có trách nhiệm suốt đời với ngươi, trước hết phải nói cho minh bạch. Thiên Quang thần công kỳ thực là thần công tối cao của võ học, điều này liên quan đến một cố sự, nhưng hiện tại chưa đến lúc nhắc tới cố sự đó. Trở lại thực tế, trong Thanh Chủng có một mật đạo, hãy dùng Tứ Thiên Quang thần công phá cửa bí mật vào đó xem thật hư.
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc hỏi :
- Tại sao di nương biết?
- Ngày trước ta từng nghe sư phụ nói, trong Thanh Chủng có thể còn có một nội mộ nên ta nghĩ rằng trong Thanh Chủng có mật đạo, nên mới bảo ngươi học Tứ Thiên Quang thần công. Chuyện này chắc chưa ai nghĩ được ra. Điệt nhi, ngươi có cảm tưởng như thế nào về ta?

Đông Phương Thanh Vân nói :
- Di nương lòng dạ thanh cao, trí tuệ siêu nhân.
- Không ngờ ngươi khéo ăn nói hơn hẳn lệnh tôn, chẳng trách quá nhiều thiếu nữ thích ngươi.
- Sao di nương biết?
- Ta nằm trong quan tài chớ có chết đâu.
- Ồ?
- Các ngươi trò chuyện với nhau, ta nghe rõ mồn một.
- Ồ?
- Điệt nhi, lão quỷ Thạch Lan đến rồi kìa, chắc Tứ tiên đã đồng ý, vậy cứ y lời ta mà làm, tạm thời không nói nữa.
Lát sau, quả nhiên Thạch Lan Dật Tiên cười ha hả tiến vào, Đông Phương Thanh Vân ngẩng đầu nhìn, thấy tay Thạch Lan cầm mấy tờ giấy. Lão bước tới bên chàng nói :
- Thành công rồi.
Đông Phương Thanh Vân thật không ngờ võ công của Diệp di nương lại cao cường như vậy. Nàng ở trong quan tài mà nghe được lời đối thoại từ xa của Tứ tiên.
Chàng cung tay nói :
- Đa tạ Tiên trưởng.
Thạch Lan Dật Tiên cả cười :
- Thực ra Tứ tiên vô cùng cảm kích ân cứu mạng của ngươi, cũng vô cùng cảm kích đại đức của lệnh tôn. Tứ Thiên Quang thần công nhỏ mọn này các lão phu đâu có ý bảo lưu cho riêng mình.
Đoạn đưa cho Đông Phương Thanh Vân, nói :
- Có bốn tờ đây, Thiếu chủ cứ từ từ mà tập luyện nghe?
Đông Phương Thanh Vân tiếp nhận luôn miệng cảm tạ, lúc này chàng nghe thanh âm vo ve từ quan tài văng vẳng bên tai :
- Điệt nhi, cất cẩn thận đi đã, đợi có cơ hội hãy trao cho ta.
Đông Phương Thanh Vân biết hiện thời chưa thể hồi đáp, sẽ bị lộ chân tướng, chỉ "ừm" một tiếng.
Đêm đã xuống, ai nấy đều ngồi ở giường mình mà vận công. Đông Phương Thanh Vân biết rằng mấy người kia đều là đệ nhất cao thủ võ lâm, khó có thể trao bí quyết Tứ thiên Quang thần công cho Diệp di nương.
Chàng là người quang minh chính đại, không ưa trò lén lén lút lút. Lúc này bốn tờ ghi bí quyết Thiên Quang thần công như đè nặng xuống người chàng đến nghẹt thở.
Chàng vô cùng kinh ngạc, Diệp di nương đã nằm trong quan tài suốt mười lăm năm, giá ở địa vị người khác thì chỉ mong ra khỏi quan tài

sớm ngày nào hay ngày ấy, đằng này tại sao nàng lại nhẫn nại đến mức đó? Nàng không phải là thân quyến của chàng, tại sao lại đối tốt với chàng như vậy?
Chàng biết đêm nay không trăng nhưng lại hi vọng có ánh trăng chiếu vào trong động.
Kỳ quái là đêm nay chàng trằn trọc khó ngủ.
Chàng ngồi trên quan tài, vận công mấy lần, nhưng nửa chừng đều bị đứt đoạn, nếu chàng không luyện được Bát Nhã Mật La công của Phật môn chính tông thì đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi.
Lúc này có tiếng từ trong quan tài vọng ra :
- Nằm xuống quan tài mà ngủ?
Đông Phương Thanh Vân giật mình. Thử hỏi chàng ngồi im lặng, hoàn toàn không cựa quậy, tại sao nàng lại biết là chàng không ngủ?
Bèn đáp :
- Đêm nay không ngủ được.
- Điệt nhi, chẳng hiểu tại sao sau khi gặp ngươi, ta lại muốn nói nhiều lời như thế. Những điều ta vừa muốn nói với ngươi còn nhiều hơn cả những gì ta nói trong ba mươi năm qua, ngươi có tin hay không?
Đông Phương Thanh Vân đáp khẽ :
- Tin?
- Ngươi quả là một động vật kỳ diệu, như ta đã nói, ta đợi chờ suốt mười lăm năm, vậy mà gặp được ngươi, lúc này ngươi đang ở bên ta, ta lại không đủ dũng khí để ra khỏi quan tài.
Đông Phương Thanh Vân không biết hồi đáp thế nào.
Di nương lại tiếp :
- Ngươi ngủ không được vì hiện tại ngươi mới biết trách nhiệm của ngươi quá trọng đại, từ nay ngươi phải có nổ lực như lạc đà mới khắc phục nổi bao gian nan. Còn ta thì sao? Những năm tháng vừa rồi, tuy đã quá quen với thứ sinh hoạt đều đều an nhàn trong quan tài, nhưng từ nay lại sợ phải thấy cánh hoa nở trăng sáng, đông hàn tuyết trắng, ôi, ôi?
Đông Phương Thanh Vân cảm động, nghe những lời nói văng vẳng từ trong quan tài vọng ra, tựa hồ chính chàng đang nói vậy.
Thanh âm kia lại văng vẳng :
- Điều tối trọng yếu là Vân nhi, một lời vô tâm của ta cuối cùng mang lụy suốt đời, là họa hay phúc còn chưa rõ. Tóm lại, thiên hạ chỉ có chuyện nam nhi bảo hộ nữ nhi, đằng này ta lại...
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Di nương, di nương thì sao?
- Ta ấy ư? Ta lại bảo hộ nam nhi, ta sẽ suốt đời bảo vệ ngươi. Hiện

tại ta mới biết là ta không xứng với người mà ta bảo hộ.
- Như thế không công bằng.
- Cái gì không công bằng.
- Di nương, di nương có cuộc sống hạnh phúc của di nương, còn Vân nhi thì sao? Đường đường một nam tử hán, sao lại để di nương phải bảo hộ? Hơn nữa, di nương đã vì Vân nhi mà nằm trong quan tài mười lăm năm trời, hy sinh toàn bộ tuổi thanh xuân, Vân nhi nỡ lòng nào để di nương tiếp tục hy sinh kia chứ?
- Thế thì vì sao lại không công bằng?
- Di nương đã luống tuổi, phải tìm một chốn qui cư, làm sao có thể vì Vân nhi mà bỏ phí đại sự cả một đời?
- Điệt nhi, ngươi nghĩ sai rồi.
- Điều này...
- Ai bảo ta không qui cư?
- Ồ, Vân nhi biết mà.
- Biết cái gì? Nói nghe coi, đừng có ra vẻ ta đây thông minh.
Đông Phương Thanh Vân cười :
- Thế mới công bằng. Sau khi di nương tìm được chốn qui cư hãy chiếu cố tới Vân nhi là xong.
Có tiếng cười êm ái trong quan tài một hồi, rồi mới vọng ra thanh âm dịu dàng :
- Khờ đến mức đáng sợ, thật thà đến mực nực cười.
- Sao kia?
- Sai rồi?
- Điệt nhi có gì sai?
- Chẳng những quá sai, mà còn quá khờ. Nếu ta muốn gả cho ai, thì ta đã chọn từ lâu, há lại cam chịu nằm trong quan tài suốt mười lăm năm. Đạo lý đơn giản như thế mà không đóan ra, còn tự xưng là trí tuệ siêu quần, chẳng nực cười quá sao?
Đông Phương Thanh Vân cảm thấy hơi giận nói :
- Đương nhiên di nương thông thái cao quí hơn hẳn kẻ điệt nhi lỗ mãng ngu si này, điệt làm sao dám sánh với di nương kia chứ?
Tiếng cười vọng ra :
- Hảo điệt nhi của ta nổi giận rồi phải không?
Đông Phương Thanh Vân bị tiếng cười trong quan tài chinh phục, chàng ấp úng nói :
- Kính thỉnh di nương lượng thứ cho điệt nhi, điệt nhi quả không được đại nghịch mà nổi giận với di nương như vậy. Mong di nương chớ để tâm.
- Dám nhận lỗi là dũng khí, kính lão là nhân. Chỉ tiếc trí còn thiếu,

nhưng phần khiếm khuyết ấy đã có ta bổ khuyết cho ngươi đến suốt đời.
Đông Phương Thanh Vân kinh hoàng đứng bật dậy :
- Di nương...
- Làm gì mà hoảng hốt như vậy, mọi người đều bị ngươi đánh thức dậy cả rồi, ngồi xuống đi, mau lên nào, ngồi xuống.
Đông Phương Thanh Vân giật mình vội ngồi xuống. Trong bóng tối, chàng thấy Thạch Lan Dật Tiên, Tích Thư Nhân cùng ba thuộc hạ đều mở to hai mắt nhìn về hướng chàng. Tích Thư Nhân quì xuống đất hỏi :
- Thỉnh Thiếu chủ đã phát hiện điều gì chăng?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Không sao, thỉnh các vị cứ ngủ yên.
Thạch Lan Dật Tiên đặt tay lên vai chàng hỏi :
- Oa nhi, nói cho lão phu hay, ngươi vừa đùa cợt gì vậy?
Đông Phương Thanh Vân biết nếu không nói rõ, Thạch Lan Dật Tiên sẽ không chịu để yên, bèn ấp úng :
- Thanh Vân giao đàm với di nương đó thôi.
Bốn người kia cùng “à” một tiếng. Thạch Lan Dật Tiên thì cười ha hả :
- Lão phu quá đa nghi.
Đoạn quay trở lại giường, nằm xuống. Mấy người kia cũng trở về nguyên vị.
Chỉ riêng Đông Phương Thanh Vân là ngồi ngây như thạch tượng, chưa biết nên làm thế nào, bỗng nghe thanh âm vo ve bên tai :
- Thật là khờ dại đến mức đáng sợ, thật thà đến mức nực cười, hà tất phải nói thực với lão quỷ kia. Nói cho ngươi biết vừa rồi, họ tới sát bên ta, ta biết họ sẽ ngủ say tối thiểu một giờ nữa, hiện tại ngươi hãy nghe ta nói, hãy đứng lên, đưa bốn tờ Thiên Quang thần công cho ta.
Đông Phương Thanh Vân mơ mơ hồ hồ đứng dậy, nắp quan tài đã nâng lên chừng ba tấc, một bàn tay ngọc ngà lại giơ ra.
Trong bóng tối, bàn tay nhỏ nhắn trắng như tuyết, nếu không phải Đông Phương Thanh Vân sớm có giới tâm, nhất định đã bị mê hoặc, chàng bèn đặt bốn tờ bí quyết vào tay nàng.
Chạm vào bàn tay ấy, chàng chỉ cảm thấy lạnh như băng, trơn bóng như ngọc.
Nắp quan tài lại hạ xuống, giọng nói dịu dàng mới vẳng ra :
- Sao ngây người ra như thế? Lại ngồi xuống như cũ đi.
Đông Phương Thanh Vân sực tỉnh, nếu không phải trong bóng tối, hẳn có thể thấy khuôn mặt anh tuấn của chàng đỏ bừng. Chàng vội

ngồi xuống nắp quan tài, thanh âm nhu hòa lại vẳng ra :
- Trước khi trời sáng, ta sẽ tổng hợp bốn tờ bí quyết thành một mà truyền cho ngươi. Đến lúc cần, ngươi sẽ luyện trước Tứ Thiên Quang thần công, biết chưa?
Đông Phương Thanh Vân ngẩn ngẩn ngơ ngơ. Vì sao? Vì vừa rồi chàng nghe Diệp di nương bảo rằng nàng sẽ suốt đời ở bên chàng để bổ khuyết cho chàng. Thế là có ý gì?
Chàng thực không dám nghĩ tiếp, bởi vì di nương bảo chàng có dám bảo đảm sẽ không nghĩ vẩn vơ về nàng, đã thế nàng bảo phần chàng bị khiếm khuyết thì chính nàng lại có, cho nên suốt đời nàng sẽ ở bên cạnh để bổ khuyết cho chàng.
Chẳng lẽ lại là...
Dừng lại, đừng nghĩ thêm, nếu không há chẳng phải sẽ phạm di nương, huống hồ chuyện đó không khi nào có thể xảy ra.
Thanh âm dịu dàng văng vẳng :
- Điệt nhi, ngươi vừa nghĩ vẩn vơ đối với di nương phải không?
Đông Phương Thanh Vân vội nghiêm giọng đáp :
- Chỉ là hồ nghi chưa rõ, Vân nhi đấu dám... với di nương...
- Ta biết ngươi đương nhiên không dám nghĩ vẩn vơ về di nương, nhưng ngươi hồ nghi điều gì phải không?
- Phải?
- Kể cũng chẳng trách được ngươi nghĩ ngợi. Vừa rồi ta nói đùa, đòi ngươi bảo đảm như thế chỉ là để ngươi đừng vì di nương mà phân tâm trong lúc luyện công. Di nương hoàn toàn thực tình đó.
- Thực tình thế nào?
- Cứ bảo đảm trước đi đã.
Đông Phương Thanh Vân đành nói :
- Vân nhi bảo đảm tuyệt đối từ nay sẽ không vì thực tình của di nương mà phân tâm trong lúc luyện công, nhưng thực tình của di nương là thế nào mới được chứ?
- Giữa ta với ngươi có thực tình.
Đôi bên im lặng hồi lâu, Diệp di nương mới nói tiếp :
- Vừa rồi ta trót buột miệng, hối hận không kịp, nhưng việc này sớm muộn cũng phải cho ngươi biết thôi. Vừa rồi ngươi chạm vào bàn tay ta, có cảm giác thế nào?
- Di nương muốn Vân nhi trả lời sao đây?
- Ngươi có thích cầm tay ta hay không?
Đông Phương Thanh Vân ngẩn người.
- Ta biết ngươi chẳng dám trả lời. Di nương nói cho ngươi biết câu này, tay ta là của ngươi, thân thể ta là của ngươi, dòng máu trong tim

ta cũng thuộc về ngươi...
Đông Phương Thanh Vân câm lặng sững sờ.
Thanh âm dịu dàng lại tiếp :
- Năm xưa lệnh đường đã cứu mạng ta, ta đã đáp ứng với lệnh đường sẽ vì ngươi mà thủ thân trong quan tài để ngày sau vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi. Điệt nhi khờ dại, nghe câu này lại ngẩn người ra chứ gì?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Không dám tin.
- Phải, ngay cả ta sau đó cũng không dám tin, chỉ một câu nói vô tình, cuối cùng lại thành thê nhi của điệt nhi khờ dại, đương thời ta không hối hận, hiện tại cũng không hối hận, sau này cũng sẽ không khi nào hối hận.
- Ồ?
Đông Phương Thanh Vân không tin vào tai mình nữa, trong lúc ngẩn ngơ chỉ thốt lên được một tiếng "ồ".
- Ngươi không muốn kết hôn với di nương chứ gì?
Đông Phương Thanh Vân cảm thấy bẽn lẽn :
- Điều này... điều này...
- Sự thực hơn là hùng biện, điệt nhi khờ dại coi thường di nương phải không?
- Sao nói thế, sao lại nói thế...
- Ngươi chê di nương già quá rồi, hoặc giả như ta nói, dung nhan bình thường không bằng Tiêu cô nương, Hận Thiên Nữ chứ gì?
- Không phải, không phải. Di nương...
- Ta biết, hiện tại ngươi rất khó lý giải. Đương thời, khi lệnh tôn nghe bảo ta sẽ làm thê nhi của ngươi, lệnh tôn cũng kinh hoàng dị thường, đến mức vừa giận vừa vui, liền phủ quyết ngay..
Đông Phương Thanh Vân từ khi bước vào giang hồ đến nay đã biết bao lần vào sinh ra tử, dù gặp chuyện gì cũng đều điềm nhiên vững vàng, vậy mà đêm nay gặp di nương, chàng lại vạn phần lúng túng, nghĩ rằng trong thiên hạ không có việc nào khó xử như chuyện này. Chàng đang nghĩ cách đi khỏi đây càng xa càng tốt, điệt nhi mà lấy di nương được ư? Nàng với mẫu thân chàng là thư muội, làm sao lại có thể kết hôn với chàng?
Chỉ nghe văng vẳng bên tai :
- Ngươi không muốn biết ư?
Đông Phương Thanh Vân đành nói :
- Thỉnh di nương nói thật minh bạch xem nào?
Thanh âm vọng ra nghe ai oán, lưu loát :

- Kể lại từ đầu thì Nhất Chi Mai, Lãnh Tiên Nữ, Hận Thiên Nữ,... đều đến sau ta.
Bởi vì mười lăm năm về trước ta đã đính hôn với ngươi. Ta nhập quan tài, tuy nói cho dễ nghe là để luyện công, kỳ thực là vì oan gia nhà ngươi. Nghĩ rằng nếu một thân nữ nhi xông xáo võ lâm, khó tránh thoát khỏi tay bọn nam nhi háo sắc, chi bằng nhập quan tài yên ổn trong mười mấy năm. Điệt nhi khờ dại, ta hỏi ngươi, như vậy ta có thanh bạch hay không?
Đông Phương Thanh Vân vội đáp :
- Đương nhiên là vô cùng thanh bạch.
- Thế thì không có lý do gì trách cứ ta, vì ta đã chịu gian khổ nằm trong quan tài thật hẹp, tối tăm suốt mười lăm năm trời, bất kể ngươi hữu tâm hay vô tình, chỉ cần ngươi nói câu vừa rồi ta đã mãn nguyện. Nghĩ lại, thật cảm khái muôn phần giữa nam với nữ sao quá bất công, nam nhân có thể năm thê bảy thiếp, còn nữ nhi? Gái chính chuyên không được nhị phu, mới gọi là trinh tiết. Phải tuyệt đối thủ tiết. Ta với ngươi đã đính hôn trước mấy nữ nhân kia bao nhiêu năm, thử hỏi ta có phải là nguyên phối phu nhân của ngươi hay không?
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc hết chỗ nói.
- Nay ta lại kể cho ngươi biết vì sao ta trở thành thê nhi của ngươi. Đương thời, ngươi mới hai tuổi, còn ta mười tám vẫn xưng hô thư muội với mẫu thân ngươi. Có thể nói gọn trong một chữ “duyên”. Hồi ấy, ta yêu thương ngươi vô cùng, một buổi hoàng hôn nọ, ta tắm rửa cho ngươi, cùng lệnh đường mặc y phục. Lúc ấy có thể nói là một sự tình cờ, ta càng đùa giỡn với ngươi càng yêu mến ngươi, bèn nói vui với lệnh đường :
- Thanh Vân nhi giá là của muội thì hay quá?
Lệnh đường bèn đáp :
- Thì thư thư tặng nó cho muội đó.
Ta cao hứng bảo rằng một lời đã quyết, nặng tựa Thái sơn, lệnh đường liền nói :
- Được, muội làm mẫu thân thứ hai của nó.
Ta với lệnh đường vẫn quen đùa giỡn với nhau, ta liền cười nói với ngươi :
- Không, ta đã không thể sinh ra Thanh Vân nhi, thì tối thiểu để ta gả cho ngươi vậy.
Lệnh đường cười ngặt cười ngẽo, ôm bụng mà cười, rồi nói :
- Thế thì muội sẽ là hảo tức phụ (con dâu) của ta.
Nghe câu nói đó, ta giật mình, chẳng lẽ quả thật lương duyên là do thiên định, điều kỳ quái là lúc ấy ta chợt cảm thấy ngươi là phu quân

của của ta, ta bèn quả quyết đáp :
- Vậy thì thư thư là mẫu thân của muội, vậy tức phụ xin vái ân lễ.
Lúc ấy, lệnh tôn vừa bước vào phòng, nghe câu nói đó mới nói :
- Đùa giỡn gì lạ thế, làm sao chúng ta có thể nhận muội làm tức phụ?
Ta không phân bua gì hết, lập tức vái lạy lệnh tôn ba vái. Phụ mẫu của ngươi vô cùng kinh ngạc, sau đó lệnh đường không dám đùa giỡn với ta nữa, nhiều lần phủ định hôn sự. Đến khi phụ mẫu ngươi rời bỏ nhau, ta lại bẩm cáo về quyết tâm và ý định của ta gả cho ngươi, một là nhờ người mật truyền rằng ta bế quan luyện công, hai là để chờ đợi ngươi trưởng thành, ta quyết định nhập quan. Hồi ấy tính là phải đợi mười bảy năm, khi ngươi tròn hai mươi tuổi mới trở lại võ lâm, không ngờ ngươi xuất hiện sớm hơn ba năm. Nay ta hỏi ngươi, ta có phải là nguyên phối phu nhân hay không?
Đông Phương Thanh Vân giật mình, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực đáp :
- Chuyện này khiến điệt nhi phải ứng phó thế nào đây?
Thanh âm dịu dàng văng vẳng thúc giục :
- Sao, có thừa nhận hay không?
Đông Phương Thanh Vân lại giật mình :
- Không phải, không phải...
- Hay là ngươi chê ta già? Nữ nhi ba mươi tuổi đã toan về già, không xứng với một thiếu niên anh tuấn như ngươi? Vậy thì, thỉnh vấn tướng công, phải nói thế nào đây?
Đông Phương Thanh Vân cố thu hết can đảm đáp :
- Di nương, Vân nhi tự cảm thấy tuổi còn nhỏ, thực không xứng đáng hôn phối với di nương.
- Ta già rồi, nếu được thừa nhận sẽ cảm kích vô cùng, còn nếu khinh khi tiện thiếp, thì chẳng qua là thiên định. Tiện thiếp chỉ còn cách thủ tiết.
Đông Phương Thanh Vân tái mặt nói :
- Di nương...
- Đừng gọi là di nương nữa, tiện thiếp đã nói minh bạch rồi mà...
- Thế thì...
- Cứ gọi tiểu danh của tiện thiếp là Đại Thúy.
Đông Phương Thanh Vân hồi lâu mới nói :
- Đại Thúy, tại hạ tuy chưa biết mặt nàng, nhưng sự thực tại hạ là một nam tử lỗ mãng, đã hủy hoại tuổi thanh xuân của nàng...
- Tướng công, đừng nói như vậy? Tướng công là nam tử, không cần phải giải thích với tiện thiếp, chỉ đợi công tử nói một câu thôi, có muốn nhận nguyên phối phu nhân hay không, nếu không muốn, tiện

thiếp sẽ tự động nhường lại thân phận phu nhân cho người khác, điều kiện thật quá giản đơn.
Đông Phương Thanh Vân vừa ngạc nhiên, vừa giận :
- Nàng đã vì tại hạ nằm trong quan tài suốt mười lăm năm, chẳng lẽ ta không thể nói một lời cảm kích?
- Cảm kích tiện thiếp ư? Không cần phải nói đâu.
Đông Phương Thanh Vân "ồ" một tiếng, can đảm nói :
- Nàng là nguyên phối phu nhân của tại hạ, phụ mẫu chứng hôn trước, tại hạ thừa nhận sau, từ nay trở đi, Thanh Vân này nếu phụ bạc nàng...
Thanh âm dịu dàng cắt ngang lời chàng :
- Tiện thiếp không cần tướng công phải thề, tiện thiếp đa tạ tướng công đã thừa nhận, tiện thiếp sẽ luôn luôn ở bên cạnh tướng công, suốt đời hầu hạ tướng công.
- Tại hạ rất muốn nhìn thấy nàng.
- Tướng công, đó có phải là mệnh lệnh không?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Không, không phải. Chỉ là nêu ý kiến, nàng tự do lựa chọn.
- Sai rồi, sai rồi, trước khi tướng công thừa nhận, tiện thiếp còn có quyền lựa chọn, từ nay tiện thiếp phải tòng phu, làm theo mọi ý muốn của tướng công. Kính thỉnh tướng công lui sang một bên để tiện thiếp ra khỏi quan tài.
Đông Phương Thanh Vân vội nói :
- Hiện tại nàng vẫn nên ở trong quan tài.
- Tướng công, tiện thiếp đợi lệnh đây.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Cuối cùng thì nàng có muốn ra khỏi quan tài hay không?
- Tiện thiếp vừa muốn, vừa chưa muốn.
- Tại sao?
- Tiện thiếp sợ lắm.
- Sợ cái gì?
- Sợ gặp tướng công.
- Kỳ quái?
- Tướng công thử nghĩ xem, nếu nhiều nữ nhân si mê tướng công như thế, đủ biết tướng công là mỹ nam tử đệ nhất thiên hạ. Một người như Hận Thiên Nữ đâu dễ si mê ai, còn tiện thiếp thì sao? Có thể nói đã già nua, sợ rằng tiện thiếp hoàn toàn không xứng với tướng công.
Đông Phương Thanh Vân nghe vừa cảm kích vừa thán phục.
Thật là kỳ quái. Thiên hạ lại có một nữ nhân như nàng, vì phu quân

mà chịu nằm trong quan tài suốt mười lăm năm. Một nữ nhân có thể thủ tiết ba năm bên mộ trượng phu đã là chuyện hiếm có, đấy là vẫn còn được ngắm nhìn trời mây hoa cỏ, đằng này nằm trong quan tài chật hẹp, tăm tối, một ngày đã khó chịu, nói gì những mười lăm năm. Thật là một phẩm chất cực kỳ hi hữu, trong thiên hạ không thể tìm ra người thứ hai, mình có đức năng gì mà được một thê nhi như vậy, dù nàng có xấu như ma, cũng phải ngắm nàng, quí nàng như thân mình.
Nghĩ vậy chàng bèn nói :
- Dù gì đi nữa, nàng cũng là nguyên phối phu nhân của Thanh Vân đây.
- Tướng công không chê tiện thiếp già nua ư?
- Không?
- Thế thì tiện thiếp muốn nhìn thấy tướng công có được chăng?
- Được.
- Nhưng chưa phải ngay lúc này?
- Khi nào?
- Tướng công muốn nhìn mặt tiện thiếp ư, để sau khi tướng công luyện thành thần công được chăng?
Đông Phương Thanh Vân đương nhiên muốn nhìn mặt thê nhi của mình, nhưng chàng biết rằng nàng chưa gấp nhìn mặt chàng, bèn đáp :
- Gấp thì có gấp, nhưng phải đợi luyện thành Thần công đã.
- Tiện thiếp già nua, xấu xí lắm. Thôi thỉnh tướng công ngủ đi thôi.
Đông Phương Thanh Vân ngẩn ngơ ngồi xuống.
Nhân thế dời đổi, biến hoá vô thường, di nương của chàng thoạt đầu gọi chàng là gã điệt nhi khờ dại, nay lại gọi chàng là tướng công là phu quân thì ai có thể tưởng tượng nổi.
Nhất là nàng cứ luôn miệng "tiện thiếp già nua, xấu xí lắm".
Nhưng căn cứ vào ngoại hiệu đệ nhất mỹ nhân trong võ lâm thì không thể xấu được. Hơn nữa, một nữ nhân ngoài ba mươi tuổi tuy chẳng thể nói là trẻ, nhưng cũng chưa đến nổi già nua. Đã vậy, từ nay trở đi chàng như có một thư thư luôn ở bên mình ái hộ, thì còn gì tốt bằng kia chứ?
Đông Phương Thanh Vân bất giác thở dài.
Thanh âm dịu dàng lại văng vẳng :
- Tướng công hối hận rồi sao?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Không, không phải vậy?
- Sao lại thở dài? Tướng công có thể nói minh bạch để tiện thiếp

phân ưu được chăng? Tiện thiếp có cái vinh hạnh đó không?
Trả lời thế nào đây? Đông Phương Thanh Vân vội đáp :
- Hàng ngàn ý nghĩ, biết nói thế nào?
- Nếu tướng công coi trọng tiện thiếp thì nên chia sẻ mọi điều cùng tiện thiếp, có họa cùng đương, có phúc cùng hưởng, thương lượng hết thảy mọi sự với tiện thiếp. Ý của tướng công thế nào?
Đông Phương Thanh Vân đương nhiên không thể nói cho nàng biết chàng vừa nghĩ gì, bèn đáp :
- Tại hạ nghĩ đến Tam Bí.
- Tam Bí có gì đáng lo nghĩ?
- Võ công của Tam Bí chẳng phải là vô địch trong thiên hạ hay sao?
- Phải, vô địch thiên hạ.
- Di nương thử nghĩ xem...
- Tướng công không chấp nhận tiện thiếp nữa à?
- Không, không phải. Đại Thúy, chắc đêm nay hai chúng ta không ngủ được đâu.
Chi bằng hãy đàm luận với nhau. Nàng có thể nói cho tại hạ biết mọi điều liên quan đến Tam Bí được chăng?
- Tướng công muốn biết gì cứ hỏi.
Điều chàng muốn biết ngay là liệu phụ thân chàng có phải một trong Tam Bí, bèn hỏi :
- Võ công của Tam Bí đã vô địch thiên hạ, nay tại sao không hiện thân trong võ lâm để chủ trì chính nghĩa, lại trì hoãn mãi, khiến võ lâm chính nghĩa bị lạc bại là sao?
- Tướng công nghĩ sai rồi. Tam Bí sớm đã hiện thân mà chủ trì chính nghĩa đó chứ. Nếu không thì máu đã chảy thành sông, thây chất thành núi.
- Tam Bí đã xuất hiện trong võ lâm rồi ư?
- Đúng thế? Chẳng những Tam Bí đã chủ trì đại cục mà còn hoàn toàn là chính nghĩa. Tướng công chẳng đã thấy bảy đại môn phái an toàn thoát nạn đó sao?
- Đúng là có chuyện đó.
- Nếu không, ngày nay Quỷ lâm, Ma cung đã bình định hết rồi, bảy đại môn phái đã an nhập Thanh Chủng đó sao? Hơn nữa, việc hoàn trả bí kíp của bảy đại môn phái đều được giang hồ ngưỡng kính, ai dám bảo Tam Bí không xuất hiện trong võ lâm?
- Điều này...
- Điều kỳ quái hơn cả là tướng công vẫn chưa biết bản thân tướng công chính là đệ tam bí, là võ lâm chí tôn.
Lời này như sấm nổ giữa trời quang khiến Đông Phương Thanh Vân

ù cả tai, lẽ nào lại như vậy? Chàng ấp úng :
- Điều này...
- Tướng công, trong Tam Bí, đệ nhất là Sinh Tử Sinh Đông Phương Chấn Nghiêu, đệ nhị là Mai Hoa Tiên Phi Tư Đồ Tuyết Mai, đệ tam bí chính là tướng công.
- Điều này...
- Tam Bí xuất hiện trong võ lâm, nay tướng công cứu vãn võ lâm, việc này ai nấy đều chứng kiến, ai dám bảo Tam Bí không xuất hiện? Thiên hạ cuối cùng lại có sự kỳ quái, chính mình là Tam Bí mà cứ trông mong Tam Bí hiện thân, chẳng phải quá nực cười?
Thanh âm dịu dàng lại văng vẳng :
- Tam Bí là bậc cao nhân cứu khốn phò nguy cho chính nghĩa võ lâm, nên vừa rồi tướng công hỏi phụ mẫu có phải là Tam Bí, đương nhiên mới chỉ là nhị Bí, còn khuyết một người là tướng công đó. Tướng công, đêm nay đã ngủ không được, tiện thiếp lại muốn thấy mặt tướng công. Lúc này tiện thiếp có thể ra khỏi quan tài để được ngắm phượng hoàng trên đỉnh núi hay không?
Điều này rất hợp với ý của Đông Phương Thanh Vân, chàng vội đáp :
- Được, nàng mau ra khỏi quan tài?
Đoạn chàng lánh sang một bên, nắp áo quan từ từ nâng lên, rồi từ trong hiện ra một đạo bạch quang.
Đông Phương Thanh Vân thoáng nhìn một cái thì kinh hãi, thật không dám nhìn nữa.
Trên thế gian có hai loại nữ nhân khiến người ta sau khi nhìn, không dám nhìn lại lần nữa. Một là nữ nhân quá mỹ nhân, nếu nhìn lại e sẽ choáng váng mê mẫn, loại thứ hai là nữ nhân cực kỳ xấu xí, trông khiến người ta kinh sợ chẳng dám nhìn thêm.
Nàng, nguyên phối phu nhân của Đông Phương Thanh Vân, Tiêu Sương mỹ nhân Diệp Đại Thúy thuộc loại thứ nhất, ngoại hiệu đệ nhất mỹ nhân võ lâm chính là xuất phát từ nhan sắc của nàng.
Thân nàng choàng bộ y phục trắng như tuyết. Mặt mũi, bàn tay nàng, cổ nàng là những chỗ không bị y phục che khuất có thể nói là mỗi tấc da thịt đều khiến người mê mẫn. Một mỹ nữ thông thường có thể mập một chút xíu hoặc gầy một chút xíu, có thể mặt hoa da phấn, thắt đáy lưng ong, có thể chim sa cá lặn, còn sắc đẹp của Diệp Đại Thúy thì không thể hình dung, không thể miêu tả bằng tất cả những ngôn từ đẹp nhất trong thiên hạ.
Nàng còn đẹp hơn cả tiên nữ, Hằng Nga, nếu thi sắc đẹp với nàng ắt sẽ tự thẹn không sánh bằng. Đệ nhất mỹ nhân võ lâm Diệp Đại Thúy

quả danh bất hư truyền.
Nàng già ư? Không hề, xem ra nàng còn như mới ở tuổi mười bảy, đôi mươi, nhất là khuôn mặt cực kỳ trẻ trung, tươi tắn khiến Đông Phương Thanh Vân ngây ngây ngất ngất.
Còn nàng thì sao, nàng ngắm Đông Phương Thanh Vân như hết sức si mê, hồi lâu mới nhỏ nhẹ thốt lên :
- Tướng công...
Lời chưa dứt, gót sen đã tha thước như mây bay gió thoảng lướt đến bên chàng.
Đông Phương Thanh Vân bất giác dang rộng hai tay đón nàng vào lòng, chỉ cảm thấy tràn ngập hỉ ái, xúc động, chỉ lo ôm chặt sẽ làm nàng tan biến. Ý trí chàng tựa như không còn nữa.
Chàng nghĩ :
“Thế gian lại có một nữ nhân đẹp đến thế này được sao?”
Mỹ nữ này là ái thê của chàng ư? Chẳng lẽ chàng đang nằm mơ? Không, chàng biết rõ mình không nằm mơ, chỉ là nàng tạo nên cảm giác chàng đang ở trong mộng mà thôi.
Tình ái vốn là điều kỳ diệu trên thế gian. Mối tình này vừa gặp mặt đã phát sinh, bộc phát, mới thực là thứ ái tình say đắm, chân thành.
Đông Phương Thanh Vân chưa hề biết đến thứ ái tình này, nay thì chàng đã biết tới nó. Chàng như muốn nuốt chửng lấy nàng.
Còn Diệp Đại Thúy thì sao? Nàng rụt rè nói :
- Tướng công, tiện thiếp đã già không xứng đáng với tướng công niên khí anh tuấn...
Đông Phương Thanh Vân không còn ý trí, hiện tại trong tâm mục chàng chỉ có ái thê, chàng nói như đang trong mơ :
- Ta yêu nàng, Đại Thúy.
Tiêu Sương mỹ nhân nghe câu này thì yên lòng hoàn toàn, nàng là người thông minh vô song, nên không thể không biết những lời này xuất phát từ đáy lòng chàng.
Nàng nhẹ nhàng đẩy chàng ra, chàng ôm chặt chẳng buông :
- Nàng không thể rời bỏ ta, nàng không thể rời bỏ ta...
Diệp Đại Thúy an tâm hẳn, nàng mỉm cười :
- Sắp đến lúc họ tỉnh dậy rồi, trông thấy cảnh này họ cười cho đó.
Lời này như gáo nước lạnh, khiến Đông Phương Thanh Vân bừng tỉnh, chàng buông nàng ra, hỏi :
- Nàng lại muốn vào trong quan tài hay sao?
- Khỏi cần.
- Thế thì tuyệt quá, nhưng rồi thế nào đây?
- Tướng công đã thấy mặt tiện thiếp, tiện thiếp cần gì phải ẩn thân

nữa?
Đông Phương Thanh Vân gật đầu.

Hồi 20(b)
Tiêu Sương mỹ nhân

Tháng ngày thấm thoát, một tháng qua mau.
Đông Phương Thanh Vân ở trong thạch thất của Thanh Chủng đã luyện xong Tứ Thiên Quang thần công. Hôm nay mọi người cùng ngồi trên giường đá. Đông Phương Thanh Vân và Diệp Đại Thúy ngồi bên nhau vô cùng thân thiết.
Thạch Lan Dật Tiên cười ha hả :
- Bị nhốt trong Thanh Chủng mấy tháng, có thể nói lão phu đã tìm khắp mọi chỗ trong động mộ.
Đông Phương Thanh Vân trầm tư một lát, mới đáp :
- Đợi tại hạ luyện thành thần công, sẽ thăm dò toàn bộ mọi chỗ trong Thanh Chủng này.
Ngày tháng thấm thoắt, tuy trong động không tính thời gian, nhưng cũng chừng bốn tháng đã trôi qua.
Trong khoảng thời gian này, Đông Phương Thanh Vân đã luyện theo võ công của Lục Giáp chân kinh, tất cả đạt tới tám thành trở nên.
Đông Phương Thanh Vân đang luyện sáu chiêu của Tu La là môn võ công cuối cùng thì Diệp Đại Thúy ngồi trên quan tài đứng dậy, gót sen từ từ dạo bước tới bên chàng, mỉm cười nói :
- Cung chúc tướng công đã đại thành thần công, từ nay trở đi tướng công đảm trách cương vị Tam Bí, vì chính nghĩa võ lâm, nỗ lực để tướng công được đoàn viên một nhà.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu :
- Nhớ có lần ta từng nói, sau khi ta luyện thành thần công, nhất định phải đi tìm Thần Bí Nhân, phải vậy không?
Diệp Đại Thúy gật đầu :
- Đúng thế? Về lai lịch của Thần Bí Nhân, thiếp biết rất tỏ tường, nhưng thiếp cảm thấy trong Thanh Chủng còn có mật đạo khác, chúng ta trước hết hãy nên phá giải điều thần bí đó.
Đông Phương Thanh Vân trầm ngâm một hồi, hỏi :
- Thanh Chủng có phải là nơi Lãnh Huyết Nhân Ma từng luyện công ba mươi năm về trước?
- Chính phải?
- Lãnh Huyết Nhân Ma chưa chết, rất có thể hắn hiện đang ẩn mình

tại nơi kín đáo trong động mộ, chờ chúng ta gặp lại Thần Bí Nhân sau hãy hay có được chăng?
- Cũng được?
Tiếng của mỹ nhân nghe như tiếng chim hót, mắt trong như nước hồ thu, sắc tươi hơn cả hoa xuân.
Đông Phương Thanh Vân bước ra khỏi Thanh Chủng, Thạch Lan Dật Tiên đi trước cất tiếng cười ha hả :
- Bị nhốt mấy năm trong động, hôm nay mới được thấy thiên địa, thật là giang sơn gấm vóc tú lệ muôn phần. Lão phu còn sống, quả là có đại phúc.
Đoạn lão cứ cười một mình khoái trá.
Lúc này Diệp Đại Thúy mang một tấm mạng che mặt bằng vải sa trắng, y phục toàn thân trắng như tuyết, trông như một tiên nữ giáng trần.
Đông Phương Thanh Vân hơi cau mày nói :
- Đại Thúy, nàng có sợ bị phát giác hay không?
Diệp Đại Thúy ửng hồng hai má, đáp :
- Dường như có không ít người đã tới.
Thạch Lan Dật Tiên cùng mấy thuộc hạ thảy đều biến sắc kinh hãi, vì mấy vị đó đi trước tai mắt đều linh mẫn, mà không hề biết gì, đủ hiểu người, kẻ đến kia có võ công cao minh khôn lường.
Điều đó cũng chứng tỏ võ công hiện thời của Đông Phương Thanh Vân đã đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực, xuất thần nhập hóa.
Ngay lúc đó một đạo hồng quang từ xa vút tới. Bóng hồng ấy chính là Tuệ Mẫn.
Tuệ Mẫn nhìn thấy Đông Phương Thanh Vân thì ngẩn người hồi lâu mới nhỏ nhẹ hỏi :
- Đông Phương Thanh Vân có gặp gia phụ ta chăng?
Đông Phương Thanh Vân quay qua hỏi Thạch Lan Dật Tiên :
- Thỉnh vấn Tiên trưởng. Thiên Hoang Đế Quân ở đâu?
Thạch Lan Dật Tiên cười ha hả :
- Ở trong Thanh Chủng chắc cũng sắp ra đây.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu, nói với Tuệ Mẫn :
- Tuệ Mẫn cô nương, thỉnh cô nương đợi cho một chút.
Ngay lúc ấy, từ trong Thanh Chủng vụt ra ba bóng người. Tuệ Mẫn nhìn ngay thấy Thiên Hoang Đế Quân liền gọi :
- Phụ thân...
Lời chưa dứt, đã như chim sà tới chỗ Thiên Hoang Đế Quân.
Thiên Hoang Đế Quân dĩ nhiên cũng đã nhận ra Tuệ Mẫn, lão nhân vừa ngạc nhiên vừa hoan hỉ, diện mạo già nua, xanh tái tươi hẳn lên.

- Tuệ Mẫn, hài nhi?
Lão nhân cũng chạy tới đón.
Đông Phương Thanh Vân nhìn cảnh đoàn viên của Tuệ Mẫn, càng muốn mình cũng được như nàng.
Nên biết phụ thân của chàng còn sống, lẽ nào lại không được hưởng thụ như Thiên Hoang Đế Quân.
Diệp Đại Thúy tựa hồ hiểu rõ tâm tình của chàng, giọng oanh thỏ thẻ :
- Tướng công, có nhiều người đến, thỉnh tướng công lưu tâm.
Đông Phương Thanh Vân nghe lời, lập tức hồi tỉnh, gằn giọng nói :
- Vị bằng hữu từ phương nào tới, kính thỉnh hiện thân.
Lời đã vang đi, vẫn không có tiếng đáp.
Võ công của Đông Phương Thanh Vân đã khác hẳn trước. Chàng vận Thần công một chút, đã nghe biết trên cây tùng lớn ngoài xa hai mươi trượng có hai người ẩn nấp, hai người ấy tuy nín thở nhưng gió thổi qua cành lá nghe khác hẳn. Chàng bèn hét một tiếng, thân hình như lưu linh bay vọt về phía cây tùng. Nhưng xuyên qua đám cành lá mà không thấy một ai.
Lúc ấy bên tai chàng vẳng tới thanh âm dịu dàng của Diệp Đại Thúy :
- Tướng công, họ đã tránh né không dám tương kiến, hà tất phải tranh đua?
Đông Phương Thanh Vân vội trở về chỗ cũ, kiêu ngạo nói :
- Mấy kẻ kia nào có đáng gì?
Miệng chàng tuy nói vậy, nhưng trong lòng thầm biết rằng mình vừa lầm tưởng sau khi luyện thành Lục Giáp chân kinh đã trở thành vô địch thiên hạ, nào ngờ sự thực hoàn toàn không phải như thế.
Chàng vừa phi thân đi, tuy chưa thi triển hết sở học bình sinh, nhưng cũng đã động đến sáu, bảy thành tinh nguyên, mà đối phương vẫn dễ dàng né tránh, chẳng hóa ra chàng đã lầm tưởng hay sao?
Diệp Đại Thúy tựa hồ đoán được tâm trạng của chàng, dịu dàng nói nhỏ bên tai :
- Tướng công, đừng thất vọng?
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc :
- Nàng, tại sao nàng biết tâm trạng của ta?
Diệp Đại Thúy khẽ đáp :
- Biết một chút thôi, thần công của tướng công mới sơ thành, nếu chỉ vì thế mà đã thất vọng, chẳng hóa ra uổng phí năm tháng khổ luyện vừa qua hay sao?
Đông Phương Thanh Vân gật đầu im lặng.
Diệp Đại Thúy lại dịu dàng nói :

- Thân chủ của tướng công hiện thời, trong võ lâm ngoại trừ Thánh Chỉ giáo hư hư thực thực, mấy cao thủ của Thái Cực bang và Tử Phủ mê điện ra, không ai có thể sánh được với tướng công.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Nói như vậy thì võ công của Thái Cực bang chủ và Tử Phủ mê điện Điện chủ cao hơn ta ư?
Diệp Đại Thúy đáp se sẽ :
- Trong thiên hạ không có võ công bất bại, tướng công tuy có tuyệt học Lục Giáp chân kinh, đủ khả năng đối địch với một Bang chủ, một Điện chủ, nhưng cao nhân ắt có cao nhân trị, cho nên võ công của tướng công chỉ có thể nói là đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực.
Đông Phương Thanh Vân kinh dị hỏi :
- Thế thì tại sao ta lại bị hai kẻ kia dễ dàng né tránh?
- Nguyên nhân rất đơn giản, họ tối ta sáng, nhất cử nhất động của chúng ta đều bị họ giám thị, ta chỉ hơi cử động, họ đã liệu đoán được ngay.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu nói :
- Đúng, nàng có thể biết võ công của họ cao tới mức nào?
- Rất khó nói, song tiện thiếp cho rằng họ chưa cao bằng tướng công.
Lúc này chỉ nghe Thiên Hoang Đế Quân cười nói :
- Đa tạ đại ân cứu mạng của Đông Phương thiếu hiệp, lão phu đi đây.
Đoạn quay sang Tuệ Mẫn ở bên cạnh, hiền từ nói :
- Tuệ Mẫn chúng ta đi nào?
Tuệ Mẫn hoan hỉ nói :
- Gia gia, chúng ta đi đâu?
- Trở vào trong động. Ôi, trường giang sóng sau đè sóng trước, một lớp tân nhân thắng cựu nhân. Ta đã quyết định từ nay không tham gia mọi sự trong võ lâm, mà ẩn thân kín đáo để luyện công.
Tuệ Mẫn hồn nhiên mỉm cười :
- Nếu phụ thân có thể cùng ở bên hài nhi và chàng, có phải là gia đình ta đại đoàn viên hay không?
Thiên Hoang Đế Quân cả cười :
- Điều đó còn phải xem Đông Phương thiếu hiệp có ý thành toàn cho hay không đã.
Tuy phía trước là cường địch, nhưng Đông Phương Thanh Vân vẫn điềm nhiên bước tới bên Thiên Hoang Đế Quân, cung tay vái :
- Đế Quân đã vì thiên hạ mà dùng Di công đại pháp rửa thông trăm mạch, ơn đó tại hạ ghi nhớ suốt đời. Còn về hy vọng một nhà đoàn

viên của Đế Quân, cũng là lẽ thường tình, tại hạ nếu gặp Hận Thiên Nữ sẽ nói rõ với nàng để nàng hoàn trả quí phu nhân.
Thiên Hoang Đế Quân tựa hồ cực kỳ cảm động nói :
- Tuệ Mẫn, còn chưa mau quì xuống cảm tạ Đông Phương thiếu hiệp.
Bỗng có tiếng sáo trúc cất lên, nghe chói tai.
Đông Phương Thanh Vân nghe tiếng sáo giật mình, song Tuệ Mẫn đã quì xuống trước mặt chàng, e thẹn nói :
- Đa tạ tướng công thành toàn. Tuệ Mẫn suốt đời ghi lòng tạc dạ, hẹn ngày báo đáp...
Đông Phương Thanh Vân đã biết có sự nghiêm trọng, vội đỡ Tuệ Mẫn dậy, cười đáp :
- Chuyện nhỏ, đâu có gì đáng nhớ.
Tuệ Mẫn cũng cảm thấy tiếng sáo trúc nổi lên khá kỳ dị, vội đứng dậy, nhưng cánh tay nhỏ bé của nàng đang bị Đông Phương Thanh Vân nắm chặt, một luồng nhiệt điện nóng ran khắp châu thân, mặt đỏ bừng, vừa thẹn vừa giận dỗi.
Chàng thiếu niên ngay trước mắt nàng chính là nam nhân kỳ lạ nhất thiên hạ, chẳng những võ công cao minh, lại đứng về chính nghĩa. Hơn nữa, còn thêm diện mạo anh tuấn phi phàm.
Nhưng chàng không thể thuộc về nàng, chàng là người đầu tiên khiến trái tim nàng thổn thức, nhưng cuối cùng nàng lại không thể chiếm hữu được chàng.
Nàng thở dài nhè nhẹ.
Quả là giữa người với người hoàn toàn có duyên phận, nàng với chàng vô duyên phận.
Nàng đứng dậy, ánh mắt tựa hồ u oán.
Tiếc rằng lúc này Đông Phương Thanh Vân đang dồn tâm trí nghe tiếng sáo trúc, không lưu tâm đến tâm tình của nàng. Chàng vội buông tay Tuệ Mẫn, lướt đến bên Diệp Đại Thúy hỏi nhỏ :
- Nàng có phát hiện sự dị thường?
Diệp Đại Thúy hơi gật đầu :
- Tiếng sáo nghe kỳ dị, quyết không phải là tín hiệu của Mê điện hoặc Thái Cực bang. Tướng công chưa hề nghe tiếng sáo này phải không?
Đông Phương Thanh Vân chấn động toàn thân, nghĩ :
- “Đúng rồi, tiếng sáo này là tiêu âm là độc kích thích dâm dục trong thể nội, chẳng lẽ là người của Địa Mộ giáo có ý gây khó dễ?”
Bèn gật đầu nói với Diệp Đại Thúy :
- Nghe rồi, là tín hiệu của Địa Mộ giáo. Chúng ta hãy xông về phía

trước, phải tìm xem Thần Bí Nhân cư trú ở đâu?
Diệp Đại Thúy nói :
- Phải đó, người này cư trú ở đâu nhỉ?
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên hỏi :
- Nàng không biết nơi cư trú của Thần Bí Nhân, thì biết đi đâu mà tìm?
- Hỏi Quái Sấu ắt biết.
Bỗng tiếng sáo trúc lại nổi lên chói tai.
Đông Phương Thanh Vân nghe âm thanh đã biết nó ở cách chừng bốn mươi trượng, vội nói nhỏ :
- Chúng ta tiến về phía trước xem họ giở trò gì?
Đoạn chàng đi trước, Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ đi kèm hai bên chàng.
Tứ tiên với Tuệ Mẫn đi giữa, Quỷ Tinh Linh đi sau chót, cả thảy mười người cùng tiến lên.
Đông Phương Thanh Vân tuy biết địch nhân ngầm mai phục, nhưng trong óc đang nghĩ cách làm sao gặp Quái Sấu để hỏi về nơi cư trú của Thần Bí Nhân.
Thần Bí Nhân là ai? Bèn quay sang bên cạnh hỏi Diệp Đại Thúy :
- Nàng có biết lai lịch của Thần Bí Nhân chăng?
Diệp Đại Thúy gật đầu :
- Kỳ thực Thần Bí Nhân chính là lệnh tôn Sinh Tử Sinh.
- Ồ..
Đông Phương Thanh Vân vô cùng kinh hãi.
Bỗng có hai tiếng hét kỳ quái vang lên, rồi hai bóng người phi tới như lưu tinh.
Đông Phương Thanh Vân lập tức dừng lại, ngẩng nhìn, thấy cách một trượng có hai lão nhân đầu trâu mặt ngựa, mỗi lão cầm một khúc thanh trúc, mắt lộ hung quang chòng chọc nhìn chàng.
Đông Phương Thanh Vân biết hai kẻ này tới đây gây chuyện, bèn sa sầm mặt lạnh lùng hỏi :
- Thỉnh ngoại hiệu?
Lão đứng bên tả tóc trắng, lạnh lẽo đáp :
- Khai lộ sứ giả.
Lão đứng bên hữu đầu trọc hầm hầm nói :
- Khai lộ sứ giả.
Đông Phương Thanh Vân không hiểu, chỉ biết hai kẻ này là người mở đường cho kẻ khác, bèn hỏi :
- Khai lộ cho ai?
Lão trọc đáp :

- Tam phu nhân.
Đông Phương Thanh Vân chưa hiểu tam phu nhân là ai, chẳng lẽ phu nhân thứ ba của Địa Mộ giáo chủ, bèn hỏi :
- Tam phu nhân là cái quỷ gì?
Bạch phát lão nhân gầm lên :
- Kẻ nào dám vô lễ với tam phu nhân của Địa Mộ giáo?
Trong tiếng nói, khúc thanh trúc đã nhắm tới trước mặt Đông Phương Thanh Vân mà công kích.
Khúc thanh trúc như thanh long xuất động, uy thế bài sơn đảo hải, Tích Thư Nhân quát to như tiếng sấm :
- Lũ khai lộ sứ giả hèn mọn đâu cần Thiếu chủ bận tâm.
Lời chưa dứt, người đã bước lên, song chưởng xoay vòng ù ù nghênh tiếp công thế của bạch phát lão nhân.
Chỉ thấy song chưởng vừa hợp đã rời xa, "binh" một tiếng lớn, Tích Thư Nhân vẫn đứng vững như bàn thạch, còn bạch phát lão nhân thì loạng choạng thoái lui ba bước mới dừng lại được. Tích Thư Nhân thấy vậy cả cười :
- Võ công như ngươi trông thật chướng mắt.
Lời chưa dứt, đã nghe một thanh âm vô cùng ngọt ngào đáp lại :
- Vị tất...
Tức thời một thanh y thiếu nữ đã vọt tới trước mặt Tích Thư Nhân. Thiếu nữ này vô cùng kiều diễm.
Tích Thư Nhân cười nhạt :
- Chắc cô nương cũng là khai lộ sứ giả?
(thiếu trang 95- 96)
... công kích thanh y thiếu nữ, đột nhiên vang lên tiếng cười vô cùng trong trẻo. Tích Thư Nhân bèn dừng lại.
Đông Phương Thanh Vân lại thấy một thanh y thiếu nữ xuất hiện. Thử nghĩ, một ả tam phu nhân hèn mọn của Địa Mộ giáo chủ mà trước khi hiện thân lại bố trí như thế này, nếu không bày trò huyền bí, thì hẳn có sự xảo trá, càng khó hiểu. Thoạt đầu phục binh tứ phía, rồi cứ lần lượt xuất hiện, thế là nghĩa lý gì đây?
Chẳng lẽ mấy kẻ mai phục trước đó muốn sắm vai ngư ông thủ lợi, chờ Đông Phương Thanh Vân giao đấu lưỡng bại câu thương với Địa Mộ giáo, rồi mới xuất hiện hay sao?
Nghĩ vậy, chàng bèn đến trước thanh y thiếu nữ thứ hai, gằn giọng nói :
- Gọi tam phu nhân gì đó của các ngươi tới mau.
Thiếu nữ cười duyên :
- Cứ đợi đấy?

Đông Phương Thanh Vân nổi giận quát :
- Này thì đợi?
Đoạn vung hai tay công kích thiếu nữ, dùng tới năm thành công lực vì đã bực mình trước lối bố trí của đối phương.
Kình phong âm ầm như sấm rền tràn tới, thiếu nữ cười khảy, vung hai tay tiếp chiêu.
"Bùng" một tiếng như tiếng sấm, thiếu nữ như bị cơn lốc cuốn xa ngoài năm trượng, "huỵch" một cái, đã ngã xuống đất bất tỉnh.
Đông Phương Thanh Vân hú dài một tiếng, gằn giọng nói :
- Kẻ chắn đường phải chết.
Đoạn chàng tiến lên, Thần Quan Tú Sĩ vọt lên trước, song chưởng công kích hai lão nhân kia, miệng quát lớn :
- Bọn tiểu tử đốn mạt dám cả gan chắn đường Thiếu chủ.
Hai lão nhân vung khúc thanh trúc, nghe vun vút vun vút chói tai, nghênh chiến.
Thần Quan Tú Sĩ lúc này cũng nghĩ như Đông Phương Thanh Vân, coi việc Địa Mộ giáo bày đặt thế này là quả khinh khi người khác, do đó lập tức thi triển tuyệt học.
"Bình, bình" hai tiếng, kèm theo hai tiếng rú thảm, hai lão nhân đã như hai chiếc bóng bay ra xa mười trượng.
Tích Thư Nhân xông tới thanh y thiếu nữ, tay hữu búng ra hai ngón như hai tia chớp điểm vào huyệt Hoa Cái và Diện Môn, tay tả phóng một chưởng vào ngực nàng.
Thanh y thiếu nữ đứng nguyên tại chỗ, miệng cười tay vung nghênh tiếp song chưởng của Tích Thư Nhân.
Bộp? Bộp? Hai tiếng, thanh y thiếu nữ rú lên một tiếng nghẹn ngào, người bay xa mười trượng, chết không kịp ngáp.
Tất cả diễn ra gần như cùng một lúc.
Ba khai lộ sứ giả của Địa Mộ giáo đã bị Thần Quan Tú Sĩ và Tích Thư Nhân dùng có vài chiêu giải quyết xong.
Chẳng lẽ Địa Mộ giáo kém cỏi như vậy sao?
Đông Phương Thanh Vân chẳng buồn nhìn mấy thuộc hạ của Địa Mộ giáo đang nằm gục dưới đất, cùng Diệp Đại Thúy tiến về phía trước.
Bỗng tiếng sáo trúc lại cất lên chói tai.
Đông Phương Thanh Vân thấy từ xa có một đám mây trắng trôi tới như hành vân lưu thủy, tới gần mới nhận ra có hơn hai mươi thiếu nữ vây quanh hai chiếc bát bảo nhuyễn sàng (giường mềm) Đám rước ấy dừng lại cách Đông Phương Thanh Vân hai trượng. Mỗi bát bảo nhuyễn này do bốn bạch y thiếu nữ khiêng trên vai, đằng trước mỗi bát bảo nhuyễn sàng có sáu bạch y thiếu nữ dàn thành hàng

ngang.
Diệp Đại Thúy dùng truyền âm nhập mật nói với Đông Phương Thanh Vân.
- Tướng công có phát giác gì chăng?
Đông Phương Thanh Vân cũng dùng truyền âm nhập mật đáp :
- Còn nàng?
- Dường như mấy kẻ mai phục ban đầu đang chậm rãi bám theo chúng ta thì phải?
- Đúng vậy. Hai kẻ nấp ở cây tùng ban đầu võ công xem chừng không thua ta.
- Tướng công, hiện tại bọn ấy đã đông hơn nhiều thì phải?
- Ước đến mười bốn, mười lăm người. Ta cho rằng chúng đang ở cách ta khoảng mười lăm trượng.
- Có nên thị uy với chúng hay không?
- Không, cứ cẩn thận đề phòng là được.
Lúc này, chiếc bát bảo nhuyễn sàng bên mé hữu vén tấm vải che cửa, rồi một nữ nhân ló mặt, chính là Lãnh Huyết Diễm Nữ. Ở nhuyễn sàng mé tả cũng vậy, người ló mặt ra khiến Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc. Là ai vậy? Chẳng ai khác, chính là một trong thập diễm của Quỷ lâm, Ma cung, di nương của Tuệ Mẫn.
Lúc này Lãnh Huyết Diễm Nữ cười tươi như hoa, dịu dàng nói :
- Tướng công thật là xuất quỷ nhập thần.
Đông Phương Thanh Vân vốn định phát tác, ngặt vì từng nghe nghĩa mẫu bảo rằng Lãnh Huyết Diễm Nữ là ân nhân của nghĩa mẫu, nay chưa báo ân cho nghĩa mẫu, nỡ nào đắc tội với người ta, bèn mỉm cười cung tay vái.
- Nhờ phúc của phu nhân, tại hạ vẫn khỏe.
Lãnh Huyết Diễm Nữ đong đưa cặp mắt gợi tình :
- Thỉnh tướng công đừng ngộ nhận, tiện thiếp tới đây không có ý gì, chỉ là tệ Giáo chủ lệnh cho tam thư thân chinh gặp tướng công, tiện thiếp sợ tướng công có điều không phải với tam thư, nên tạm thời tiện thiếp xuất hiện để tướng công đừng lấy thế làm lạ được chăng?
Đông Phương Thanh Vân gật đầu :
- Thỉnh phu nhân cho biết mục đích?
Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng đầy nghi hoặc, di nương của Tuệ Mẫn là một trong Thập Diễm, mà lại là tam phu nhân của Địa Mộ giáo há chẳng khiến người ta kinh hãi?
Điều này càng chứng tỏ Địa Mộ giáo lợi hại, bí mật gài người khắp nơi, ngay cả thuộc hạ của chàng đây cũng khó tránh khỏi có người của Địa Mộ giáo.

Có thể như vậy lắm.
Địa Mộ giáo mấy chục năm nay đã gài người vào đủ mọi tổ chức, ngay cả Không Trung quỷ lâm, Hàn Đàm ma cung, đều thậm nhập, ai dám bảo môn hạ của Tam Bí không có kẻ tâm phúc của Địa Mộ giáo?
Lãnh Huyết Diễm Nữ đong đưa sóng thu ba, nói :
- Thực tình cũng không có chuyện gì đáng kể, chỉ là nhân dịp tướng công mới luyện thành thần công nên tệ giáo muốn thỉnh tướng công đến Nam Man phân đà của tệ giáo một chuyến, không biết ý tướng công thế nào?
Đông Phương Thanh Vân cười ha hả :
- Thỉnh nói rõ địa điểm của Nam Man phân đà để tại hạ đến thăm quí giáo.
- Tướng công, tiện thiếp nghĩ rằng...
Lãnh Huyết Diễm Nữ đột nhiên ngập ngừng, không nói nữa.
Đông Phương Thanh Vân hơi ngạc nhiên :
- Người quang minh chính đại không nói lấp lửng.
Lãnh Huyết Diễm Nữ e lệ, rụt rè :
- Tiện thiếp chỉ thỉnh một mình tướng công đến thôi.
Kẻ ham mê nữ sắc trong tình huống này sẽ nảy sinh dâm niệm mà nghĩ vẩn nghĩ vơ đến mỹ nữ, nhưng Đông Phương Thanh Vân là nam tử hán đội trời đạp đất, chỉ điềm nhiên đáp :
- Vì chính nghĩa võ lâm, dù là rừng đao bể kiếm tại hạ cũng dám liều thân, hiểm nổi quí giáo quỷ kế đa đoan, chuyên hành sự mờ ám về đêm, cho nên tại hạ quyết định tới phân đà của quí giáo cũng sẽ san thành bình địa.
- Ý tướng công muốn nói là không dám đi một mình tới đó?
Đông Phương Thanh Vân cả giận :
- Một mình tại hạ cũng đủ tiêu diệt Địa Mộ giáo.
- Vậy là tướng công đã đồng ý đi một mình.
Thanh âm vo ve bên tai chàng :
- Tướng công, vô luận thế nào cũng chớ bỏ thiếp bơ vơ một mình, long đàm hổ huyệt tiện thiếp cũng quyết cộng sinh đồng tử, theo tướng công xông tới.
Đông Phương Thanh Vân vốn định thừa nhận, nhưng nghe Diệp Đại Thúy nói vậy, thì do dự đôi chút, rồi đáp :
- Không đồng ý?
Lãnh Huyết Diễm Nữ tỏ vẻ thất vọng hỏi :
- Vì sao?
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng đáp :

- Chẳng vì sao cả? Từ nay trở đi Đông Phương Thanh Vân này đã thề không đi một mình.
Lãnh Huyết Diễm Nữ hỏi :
- Vì sao không dám đi một mình?
Đông Phương Thanh Vân quả quyết :
- Trước kia Đông Phương Thanh Vân cô đơn, nay Đông Phương Thanh Vân đã có gia thất, vì thế đó?
- Tướng công đã có thể giới thiệu phu nhân để tiện nữ được thấy mặt chăng?
- Được?
Đoạn chỉ Diệp Đại Thúy nói :
- Nàng là ái thê của tại hạ.
Lãnh Huyết Diễm Nữ chằm chằm soi mói nhìn Diệp Đại Thúy, rồi hỏi :
- Phu nhân có thể bỏ mạng che mặt cho tiện nữ được chiêm ngưỡng dung mạo phu nhân?
Lời này rõ ràng nói với Diệp Đại Thúy. Diệp Đại Thúy thấy Diễm Nữ quá ư khách khí, thì đưa mắt ngó Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Ý của tướng công thế nào?
Đông Phương Thanh Vân mỉm cười nói với Lãnh Huyết Diễm Nữ :
- Phu nhân nên biết việc này hoàn toàn không liên quan đến chuyện thỉnh ước.
Dù phu nhân không ước hẹn với tại hạ, tại hạ cũng sẽ có ngày quét sạch Địa Mộ giáo, cắt lấy thủ cấp của Địa Mộ giáo chủ. Phu nhân đã biết ý của tại hạ rồi chứ?
Lãnh Huyết Diễm Nữ gật đầu :
- Quân tử nhất ngôn.
- Nam Man phân đà ở vùng nào?
- Tại Quảng Châu phủ, tiện thiếp sẽ chờ đón quí khách ở đó trong vòng một tháng, thỉnh tướng công tới?
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng đáp :
- Được?
Thiên Hoang Đế Quân đột nhiên hú dài một tiếng, tựa hồ vô cùng xúc động vọt đến bên cạnh Đông Phương Thanh Vân, chỉ về phía di nương Tuệ Mẫn ở trên chiếc giường bát bảo, gằn giọng nói :
- Oan có đầu, nợ có chủ, tiện nữ kia chưa đi được.
Lãnh Huyết Diễm Nữ biến sắc rít lên :
- Lão quỷ Vương Thạch An kia, lão dám làm cho nương nương tức giận phải không?
Thạch Lan Dật Tiên vọt như tên bắn tới bên Thiên Hoang Đế Quân,

ngẩn mặt lên trời, cười đáp :
- Ngọc hoàng đại đế là người được võ lâm tôn kính, ta không cho phép hỗn xược với người, tiện nữ kia, tránh ra đi.
Lãnh Huyết Diễm Nữ nổi sát cơ, nói :
- Nếu không nể mặt tướng công. Tứ tiên nào có đáng kể gì.
Địa Lão Thần Tiên nhún mình một cái đã tới trước Đông Phương Thanh Vân cung tay vái :
- Kính thỉnh Đông Phương ân công, cố nhân bảo có cừu không báo chẳng phải bậc quân tử. Tứ tiên đường đường nam tử hán đại trượng phu, thấy cừu nhân ở trước mặt đã không chịu nổi. Thỉnh ân công cho phép chúng lão phu xuất thủ.
Đông Phương Thanh Vân không ngờ sự việc diễn biến như vậy, bọn người của Địa Mộ giáo kẻ nào cũng đáng chết, duy Lãnh Huyết Diễm Nữ lại có ân với nghĩa mẫu của chàng, điều đó do chính miệng nghĩa mẫu nói ra, hoàn toàn không phải bịa đặt. Tứ tiên muốn tìm đối tượng là di nương của Tuệ Mẫn, chàng cũng căm hận y thị thấu xương. Nếu Tứ tiên đã quyết định động thủ, chàng cũng không thể bàng quan.
Nghĩ vậy, bèn gật đầu :
- Việc này tại hạ quả thực không chịu thúc thủ.
Hải Cô lão nhân cười vang như sấm :
- Ân công đã đáp ứng. Tứ tiên lão phu quyết báo mối thù bất cộng đới thiên này.
Địa Lão Thần Tiên thong thả tiến gần đến chiếc giường bát bảo mà di nương của Tuệ Mẫn đang ngồi.
Lãnh Huyết Diễm Nữ bỗng quát :
- Dừng bước.
Tiếp đó, nhìn Đông Phương Thanh Vân dịu dàng nói :
- Tướng công, thế này là sao?
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng đáp :
- Việc này liên quan đến Tứ tiên, không can dự đến tại hạ.
Di nương của Tuệ Mẫn từ trong giường bát bảo yểu điệu bước ra, ánh mắt như phủ một làn sương lạnh lùng nói :
- Tiện nữ hoàn toàn không phải hạng người sợ chết, nhưng về chuyện cũ, tiện nữ cần phải nói rõ. Khi tiện nữ vào Ma cung chỉ là phụng mệnh hành sự, nếu các vị muốn hỏi tội đích danh nguyên hung thì hãy tìm Hận Thiên Nữ.
Hiển nhiên lời này rất chính đáng, Thạch Lan Dật Tiên cười nói :
- Được, nói nghe có vẻ ngọt ngào lắm. Hận Thiên Nữ dù tâm địa hiểm độc cũng không làm trò qua cầu đốt ván. Tứ tiên ta đã vì các

ngươi mở thạch bia Thanh Chủng, thế mà lại hạ lệnh chôn sống bốn lão phu, tâm địa như thế còn hơn cả độc xà, không giết đi làm gương cho kẻ khác chẳng lẽ di họa cho võ lâm hay sao?
Lãnh Huyết Diễm Nữ sầm mặt nhìn Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Tướng công thực muốn trở mặt ư?
Đông Phương Thanh Vân nghe vậy nổi giận quát :
- Trở mặt thì sao?
Lãnh Huyết Diễm Nữ đột nhiên rút một cây sáo trúc ra thổi mấy tiếng chói tai.
Lập tức sáu bạch y thiếu nữ ở trước giường bát bảo của di nương Tuệ Mẫn triển khai thành hình chữ nhất dọc theo giường.
Tình thế đã kiếm tuốt cung giương.
Đông Phương Thanh Vân chấn động châu thân.
Lời vừa rồi của Thạch Lan Dật Tiên khiến chàng nghĩ đến thủ đoạn thâm hiểm của Địa Mộ giáo. Di nương của Tuệ Mẫn là một bằng chứng. Hận Thiên Nữ đã phái di nương Tuệ Mẫn vào Thanh Chủng lấy Huyền Mê ma kinh. Y thị lấy được kinh thư, tại sao giao cho Hận Thiên Nữ mà không giao cho Địa Mộ giáo.
Y thị là đệ tam phu nhân của Địa Mộ giáo, tại sao không đem Huyền Mê ma kinh về cho Địa Mộ giáo? Chuyện này ắt có uẩn khúc. Chẳng lẽ sau khi lấy ma kinh, y thị đã sao chép lại rồi mới giao nó cho Tổng giáo chủ của Quỷ lâm.
Ồ, việc như thế rất nghiêm trọng.
Y thị sao chép là chuyện đương nhiên. Trong võ lâm, Ma Kinh là đệ nhất kỳ thư, thấy nó như kẻ khất gặp đĩnh bạc, ai chẳng muốn chiếm làm của riêng.
Đằng này Địa Mộ giáo chủ quỷ kế đa đoan, nhất định biết y thị tuy là chủ trì việc nhập Thanh Chủng lấy Ma kinh, nhưng bên cạnh y thị đã có Tuệ Mẫn ngầm giám sát, nếu y thị có hành động mờ ám gì cũng chỉ tốn công vô ích.
Huống hồ Hận Thiên Nữ cũng thuộc hạng xảo quyệt, sớm đã ngấm ngầm hồ nghi hành vi của Thập Diễm, Huyền Mê ma kinh mà rơi vào tay Địa Mộ giáo chủ có khác gì để hổ mọc cánh, mang lại đại kiếp nạn cho võ lâm?
Nghĩ đến mà kinh hoàng.
Lúc này, từ bốn phía đã vọt tới mấy chục bóng người, vây tròn thành hai vòng xung quanh nhóm Đông Phương Thanh Vân.
Đông Phương Thanh Vân đảo mắt nhìn tứ bề một lượt.
Những người kia đều y phục trắng, mặt bịt mạng trắng, tuy cao thấp khác nhau, nhưng cặp mắt rất dị thường. Nhãn quang của chúng tựa

hồ hoàn toàn không có cảm giác gì.
Đông Phương Thanh Vân giật mình, đây có phải là các nhân ma như Hận Thiên Nữ đã nói?
Lãnh Huyết Diễm Nữ lạnh lùng nói :
- Tứ tiên nghe đây, tiện thiếp đại diện tệ Giáo chủ phát ngôn như sau: tệ Giáo chủ đối với Tứ tiên cảm mến đã lâu, tiếc rằng vô duyên chưa được tương kiến, nay tiện thiếp gặp Tứ tiên ở đây chính là cơ hội để nói những lời chân thành, không biết Tứ tiên có cho phép tiện thiếp thổ lộ hay chăng?
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên nhìn Lãnh Huyết Diễm Nữ, không hiểu y thị sắp giở trò gì đây.
Thiên Hoang Đế Quân cười nhạt :
- Phu nhân hãy cho biết danh vị?
- Tiện thiếp là Lãnh Huyết Diễm Nữ, đệ bát phu nhân của Địa Mộ giáo chủ. Tệ Giáo chủ vốn kính ngưỡng Tứ tiên lão từ lâu, tuy bổn giáo được sáng lập nhiều năm, nhưng rất cần nhân tài. Do đó, cung thỉnh Tứ tiên lão gia nhập bổn giáo, sẽ làm cho tiền đồ bổn giáo nhờ Tứ tiên mà đại phát uy danh, không biết ý các vị thế nào?
Tứ tiên nghe cầu này thì nổi lôi đình.
Đông Phương Thanh Vân vừa kinh hãi vừa phẫn nộ.
Thử nghĩ Lãnh Huyết Diễm Nữ dám mở miệng nói như thế có khác gì Ma cung chiếm lĩnh Thiếu Lâm tự, công nhiên đối địch với võ lâm thiên hạ.
Điều này chẳng phải chứng tỏ Địa Mộ giáo đã đủ lông đủ cánh, ngay đối với Tam Bí cũng không coi ra gì.
Thiên Hoang Đế Quân luôn biến sắc, lúc tái lúc đỏ, ngẩng mặt cười một hồi, rồi nghiêm nghị gằn giọng :
- Được quí Giáo chủ coi trọng bốn lão hủ như thế, Tứ tiên này cảm thấy vinh hạnh lắm. Đáng tiếc, Tứ tiên không đời nào giúp cho ác nhân bạo ngược. Tứ tiên nguyện phò cho Đông Phương thiếu hiệp.
Lãnh Huyết Diễm Nữ tựa như sớm đã dự liệu, cười hỏi :
- Đế Quân, có biết tội của kẻ dám bất tuân thượng lệnh của tệ Giáo chủ hay không?
Thạch Lan Dật Tiên không đợi Thiên Hoang Đế Quân trả lời, đã nói trước :
- Quí Giáo chủ có biết hậu quả của việc khinh khi Tứ tiên hay không?
Thật là chẳng ai chịu ai, vỏ quít dày có móng tay nhọn.
Lãnh Huyết Diễm Nữ biến sắc, lạnh lẽo đáp :
- Tứ tiên là cái thá gì?
Thiên Hoang Đế Quân cười như sấm :

- Tứ tiên này coi Địa Mộ giáo các ngươi không bằng cái móng chân.
Địa Lão Thần Tiên nói :
- Xem ra Tứ tiên không thể không hợp lực mật thiết, ngược lại tiền đồ khó hề lạc quan.
Hải Cô lão nhân gật đầu :
- Đúng thế? Trước đây bốn người chúng ta cứ bế quan tự thủ, chỉ làm mai một uy danh của võ lâm, chẳng hay ho gì. Được Đông Phương thiếu hiệp giải cứu thoát chết, vì Sinh Tử Sinh mà truyền lại võ công, hiểu ra đại nghĩa, Tứ tiên không hề hối hận, quyết một lòng vì chính nghĩa võ lâm.
Thạch Lan Dật Tiên gật đầu :
- Hay lắm. Tứ tiên thề đạp tan Địa Mộ giáo.
Thiên Hoang Đế Quân cả cười :
- Tứ tiên hợp lực lượng tương trợ Tam Bí, những mong từ nay làm cho võ lâm mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.
Lãnh Huyết Diễm Nữ lạnh lùng nói :
- Xem các ngươi có vẻ hào hùng lắm, kỳ thực vừa nói vừa run, các ngươi đã quyết như vậy, bổn cô nương cũng đại diện tệ Giáo chủ phát lệnh. Địa Mộ giáo quyết lấy thủ cấp Tứ tiên bêu đầu trước dân chúng.
Thiên Hoang Đế Quân "hừ" một tiếng, thân hình như lưu linh vọt về phía Lãnh Huyết Diễm Nữ.
Tích Thư Nhân vội lao tới trước mặt chắn đường, cảm động nói :
- Giết gà không cần dao trâu. Tứ tiên hợp lực là đại hạnh cho võ lâm.
Tích Thư Nhân đối phó không xong, mới dám phiền tới Đế Quân nhọc lòng.
Đông Phương Thanh Vân đã hiểu dụng ý của Tích Thư Nhân. Hiển nhiên Tích Thư Nhân thấy đây là việc của Thiếu chủ vậy Tích Thư Nhân phải xuất thủ, đâu có thể để cho người khác.
Địa Mộ giáo đối địch với võ lâm, sớm đã coi khinh Tam Bí, làm sao nhịn được, hiềm một nỗi Lãnh Huyết Diễm Nữ là ân nhân của nghĩa mẫu há có thể bỏ mặc?
Phải làm sao đây?
Ồ, có cách rồi, Đông Phương Thanh Vân đột ngột hú lên một tiếng, khiến ai nấy hồn kinh phách lạc, chỉ nghe chàng nói :
- Tích Thư Nhân nghe lệnh...
Tích Thư Nhân quì xuống trước mặt Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Kính hầu lệnh dụ...
Đông Phương Thanh Vân dõng dạc :
- Nhiệm vụ của Tam Bí là tiêu trừ Thánh Chỉ giáo, đập tan Thái Cực

bang, Tử Phủ mê điện và Địa Mộ giáo. Ngươi cùng Thần Quan Tú Sĩ, Quỷ Tinh Linh hiệp trợ Tứ tiên thanh toán ân oán cũ, ta cùng Diệp phu nhân xử trí đám bạch y nhân ma kia.
Tích Thư Nhân nghe vô cùng phấn chấn đáp :
- Tuân lệnh?
Lãnh Huyết Diễm Nữ yểu điệu đứng dậy hỏi :
- Sao tướng công biết kia là bạch y nhân ma?
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng đáp :
- Chuyện nhỏ ấy có gì không biết?
Thiên Hoang Đế Quân hú một tiếng, hai tay xoay vòng, chưởng ảnh tung hoành lao tới phía di nương của Tuệ Mẫn.
Sáu bạch y thiếu nữ đứng bên giường bát bảo nghênh tiếp công thế của Thiên Hoang Đế Quân.
Lãnh Huyết Diễm Nữ hét một tiếng nhún mình vọt tới trước mặt Thiên Hoang Đế Quân, hai tay ống ra hai chưởng. Chưởng lực ầm ầm ập đến Thiên Hoang Đế Quân.
Thiên Hoang Đế Quân lập tức hơi trầm thân hình trụ vững, hai tay đặt ngang ngực cùng đẩy ra.
Trong tiếng ầm ầm kinh thiên động địa, Lãnh Huyết Diễm Nữ gằn giọng quát to :
- Thỉnh tướng công, bảo họ dừng tay, tiện thiếp có lời muốn nói.
Thiên Hoang Đế Quân bị chấn thoái ba bốn bước mới đứng vững lại được.
Lãnh Huyết Diễm Nữ thì vẫn điềm nhiên như thường.
Thạch Lan Dật Tiên cười gằn :
- Huyên thuyên cái quỷ gì.
Vừa nói, người đã lao đi thanh kiếm trong tay loang loáng một đạo quang hoa, trông như giao long nổi xung giữa biển, xông tới Lãnh Huyết Diễm Nữ.
Đông Phương Thanh Vân thấy thế vội nói :
- Tiên trưởng hãy khoan.
Thạch Lan Dật Tiên vội lùi về trước mặt chàng, vẻ mặt khó chịu hỏi :
- Vân nhi, có trò gì vậy?
Đông Phương Thanh Vân quả là có chỗ khó nói, có ân không báo chẳng phải quân tử, mà Tứ tiên thì đang trong cơn thịnh nộ, xem chừng cuộc giao đấu hôm nay chỉ uổng công.
Thạch Lan Dật Tiên thấy Đông Phương Thanh Vân trầm mặc không nói, vẻ mặt khó hiểu, chàng thiếu niên mạnh mẽ này có nghị lực, can đảm giữ vững chính nghĩa võ lâm, hẳn là giữa chàng với Lãnh Huyết Diễm Nữ phải có nội tình phức tạp chi đây, nếu không đâu chịu để

tâm đến y thị hèn mọn này.
Thạch Lan Dật Tiên lo chàng khó xử ưu tư, đành nén giận nói :
- Vân nhi, có điều gì khó xử, cứ nói cho lão phu nghe coi.
Đoạn nhìn Đông Phương Thanh Vân với vẻ mặt đầy quan tâm.
Đông Phương Thanh Vân cảm động trước thái độ quan tâm đó, mỉm cười bảo Lãnh Huyết Diễm Nữ :
- Thỉnh phu nhân nói đi?
Lãnh Huyết Diễm Nữ lấy làm kinh ngạc.
Thử nghĩ, Tứ tiên là những nhân vật thế nào, vốn lừng danh trong võ lâm về tính cách cổ quái, bất trị, vậy mà trước bao nhiêu người lại chịu vâng lệnh một chàng thiếu niên?
Lãnh Huyết Diễm Nữ hỉ ái chàng thiếu niên này.
Chỉ có điều là y thị không si tình như Hận Thiên Nữ. Nhưng đối tượng của y thị nay đã thuộc về kẻ khác, làm sao y thị không hờn dỗi và phẫn nộ?
Tuy nhiên, lòng hỉ ái vẫn còn. Y thị nhìn tứ phía, dịu dàng nói :
- Tướng công nên biết địch nhân đang mai phục bốn bề.
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Sớm đã phát giác.
Chàng tuy nói vậy, nhưng nghĩ đến song chưởng của nàng vừa làm Thiên Hoang Đế Quân phải thoái lui mấy bước và lời cảnh cáo về địch nhân mai phục tứ bề, chứng tỏ tai mắt rất linh mẫn, thì chàng giật mình nghĩ :
"Chẳng lẽ chỉ sau mấy tháng mà võ công của nàng ta đã tiến bộ tới mức ấy?"
Lãnh Huyết Diễm Nữ chân mày cuối mắt đưa tình, hỏi :
- Tướng công cảm thấy thế nào?
Đông Phương Thanh Vân cười ngạo :
- Tại hạ coi như không có bọn họ.
- Huênh hoang quá, thỉnh tướng công cho biết vì sao?
Tứ tiên giương mắt nhìn hai người đối thoại, không có chút gì thù địch, vậy là thế nào? Diệp Đại Thúy tuy thầm lấy làm kỳ dị, nhưng sớm đã nhận thấy Lãnh Huyết Diễm Nữ có tình ý lả lơi với Đông Phương Thanh Vân, còn Đông Phương Thanh Vân thì khách khí với nàng ta, hẳn có nguyên cớ chi đây.
Đông Phương Thanh Vân mỉm cười đáp :
- Chẳng có nguyên nhân gì cả. Bọn họ có giỏi thì đã hiện thân, hà tất phải lén lút rình rập, khiến người ta cho là không quang minh chính đại.
Lãnh Huyết Diễm Nữ cười :

- Kiến giải của tướng công quả là siêu nhân, có điều tướng công nên biết rằng võ công của bọn họ không thể xem thường.
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng hừ một tiếng.
Lãnh Huyết Diễm Nữ dịu dàng nói tiếp :
- Tướng công có biết bọn họ trông chờ điều gì chứ?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Bọn họ trông chờ chúng ta giao đấu để sắm vai ngư ông đắc lợi.
- Lại một kiến giải siêu quần. Ồ, tướng công đã biết có người ở cách chúng ta mười lăm trượng chứ?
Đông Phương Thanh Vân cười ngạo :
- Sớm đã phát giác.
Diệp Đại Thúy nói xen vào :
- Tướng công còn biết những kẻ ấy đều là nữ nhân.
Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :
- Tiện thiếp đã nói rồi đó, tướng công cũng đã biết. Nếu chúng ta song phương lưỡng hổ tương tranh, tình thế một bại một thụ thương, lúc ấy ngư ông mới xuất hiện để hưởng tàn cục, chắc tướng công cũng biết hậu quả sẽ nghiêm trọng phải không?
Đông Phương Thanh Vân chỉ hừ một tiếng.
Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :
- Cho nên ý của tiện thiếp là chúng ta tạm thời hợp lực đối phó với địch nhân mai phục, có hơn chăng?
Đông Phương Thanh Vân cười gằn :
- Tứ tiên, Tam Bí hoàn toàn không thuộc hạng e sợ. Thỉnh phu nhân tốt nhất hãy hợp lực với bọn mai phục kia mà động thủ. Tại hạ có Vương kiếm sau lưng. Lục Giáp chân kinh trong đầu, chẳng ngại.
Lãnh Huyết Diễm Nữ hoàn toàn không giận, mà lại cười tươi như hoa :
- Tướng công lầm rồi. Ý của tiện nữ chẳng phải như thế.
Tứ tiên nghe mà tròn mắt ngẩn người. Tuệ Mẫn nhướng mày, ba thuộc hạ khác đứng ngây. Diệp Đại Thúy bịt mặt, không rõ diện mạo, nhưng xem ra nàng chẳng nộ chẳng sầu.
Đông Phương Thanh Vân cười :
- Vậy ý của phu nhân thế nào?
Lãnh Huyết Diễm Nữ đáp :
- Hợp tác?
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Thanh Vân với Địa Mộ giáo hoàn toàn không thể hợp tác. Giữa hai bên, một mất một còn, lời cuối cùng là hãy để tam phu nhân ở lại, còn phu nhân thì tại hạ cung tiễn một đoạn để tỏ kính ý.

Lãnh Huyết Diễm Nữ buồn rầu đáp :
- Tướng công hà tất nóng nảy mà hành sự.
Thiên Hoang Đế Quân cười như sấm :
- Thiếu chủ nói đúng lắm. Hãy lưu tam phu nhân lại, Tứ tiên quyết tuân lệnh Thiếu chủ cung tiễn phu nhân một đoạn để tỏ kính ý.
Đông Phương Thanh Vân mỉm cười :
- Phu nhân, tại hạ không hề nóng nảy, thỉnh phu nhân cân nhắc cho kỹ, đừng để phía tại hạ phải động thủ.
Lãnh Huyết Diễm Nữ rầu rĩ thở dài bước lên giường bát bảo, dịu giọng nói :
- Tướng công đã vậy, tiện thiếp đành phải đi.
Đoạn quát :
- Đi?
Thạch Lan Dật Tiên đột nhiên vung kiếm lao như tên bắn về phía chiếc giường bát bảo của di nương Tuệ Mẫn.
Lãnh Huyết Diễm Nữ quát :
- Ngươi dám làm điều hung dữ...
Vừa nói tay đã đưa ống sáo trúc lên môi, thổi một tiếng chói tai.
Cùng lúc ấy, tấm vải che cửa giường của tam phu nhân đột nhiên được kéo lại cho kín.
Địa Lão Thần Tiên gầm một tiếng, thân hình đột ngột duỗi dài, hai tay khoanh tròn tại thành hai luông kình lực bài sơn đảo hải công kích sáu bạch y thiếu nữ. Sáu thiếu nữ này bị dạt ra, lập tức múa kiếm vây lấy Địa lão. Chỉ thấy chưởng ảnh như một bức thành dựng xung quanh Địa lão, kiếm khí loang loáng công tập vào đó từ nhiều phía.
Nói thì chậm sự việc diễn biến thì nhanh, Thạch Lan Dật Tiên như một mũi tên lao qua tấm vải che xuyên vào trong giường bát bảo.
Bỗng một tiếng rú thảm vang lên, từ trong giường bát bảo của di nương Tuệ Mẫn, một bóng người bay vọt ra như tia chớp.
Người ấy lại là Thạch Lan Dật Tiên.
Nguyên lúc này Thạch Lan Dật Tiên đã ngất xỉu, sắc mặt tái nhợt, toàn thân bất động như người đã chết.
Diệp Đại Thúy vội đưa tay bắt mạch của Thạch Lan Dật Tiên thốt lên :
- Tướng công...
Thiên Hoang Đế Quân mắt đỏ sọc, cười nhu quỷ khốc thần sầu, nói :
- Lão phu không tin ma quỷ?
Đoạn lao vút về phía chiếc giường bát bảo.
Đông Phương Thanh Vân trong lúc kinh hoàng, chộp Thạch Lan Dật Tiên trao cho Quỷ Tinh Linh, đang định xông lên thì Diệp Đại Thúy

níu tay chàng lại nói :
- Tướng công, hãy khoan.
Từ trong giường bát bảo vang lên tiếng rú thê lương rồi một bóng người bay vọt ra.
Tuệ Mẫn kêu lên thất thanh :
- Gia gia...
Nàng vụt tới ôm lấy phụ thân mà nấc lên.
Đông Phương Thanh Vân quá phẫn nộ máu sôi lên trong người, quát lớn :
- Ma quỷ gì vậy?
Tích Thư Nhân cười :
- Thuộc hạ cũng không tin ma quỷ?
Rồi như một cánh chim bay vút tới chiếc giường bát bảo.
Hải Cô lão nhân hét lên một tiếng nói :
- Tứ tiên cộng sinh đồng tử.
Cũng lao vào bên trong giường bát bảo.
Địa Lão Thần Tiên tuy cũng lửa giận ngút trời, nhưng bị sáu tay kiếm bao vây chưa bứt ra được, lúc này quát lớn :
- Xéo đi cho ta coi...
Liền theo tiếng thét nghe “bùng” một tiếng, cả sáu bạch y thiếu nữ đều kêu “hự” và lảo đảo thoái lui mấy bước.
Địa lão búng người vọt lên không trung nói như tiếng hổ gầm :
- Không sai, Tứ tiên đồng sinh đồng tử.
Thế là ba người, Tích Thư Nhân, Hải Cô lão nhân và Địa Lão Thần Tiên, gần như nối tiếp nhau lao vào bên trong chiếc giường bát bảo.
Ba tiếng “oành, oành, oành” tiếp đến những tiếng rú thảm, ba người kia lần lượt như những trái bóng văng cả ra ngoài.

Hồi 21
Tam thư sinh thệ minh

Thử hỏi, Tứ tiên và Tích Thư Nhân võ công thế nào mà vừa xông vào trong giường bát bảo đã bị bật văng ra như những trái bóng, người nào người nấy đều ngất xỉu, mặt mũi tím tái, theo đó mà xét võ công của di nương Tuệ Mẫn ở trong giường phải là thứ tà môn kinh dị biết chừng nào.
Đông Phương Thanh Vân cả giận, nhưng bị Diệp Đại Thúy nắm chặt cánh tay, bèn hỏi :
- Đại Thúy, sao nàng làm thế?
Diệp Đại Thúy dịu dàng nhìn chàng nhỏ nhẹ nói :
- Tướng công, thiếp biết có chuyện gì rồi, chỉ trách chàng hành sự hấp tấp, chưa suy nghĩ, đối phương thì quỷ kế đa đoan, mấy vị kia lại hành sự lỗ mãng.
Lãnh Huyết Diễm Nữ cũng nói :
- Tướng công, Diệp cô nương nói đúng lắm. Nếu luận về võ công thì sau khi tướng công luyện xong Lục Giáp chân kinh phải là quán thế. Nhưng giang hồ có rất nhiều phong ba âm hiểm, tướng công nên nghe lời Diệp cô nương.
Đoạn lấy trong túi ra một chiếc lọ nhỏ màu xanh, thỏ thẻ nói :
- Đây là giải dược, tướng công cầm lấy đi.
Đông Phương Thanh Vân cười ngạo :
- Thành ý tâm lĩnh, có điều tại hạ quyết chẳng chịu nhận không ân tình của người, đại ân của phu nhân đối với nghĩa mẫu của tại hạ còn chưa kịp báo đáp.
Lúc này Diệp Đại Thúy đã hiểu tại sao Đông Phương Thanh Vân trước sau cứ khách khí với nữ nhân kia. Lời của Đông Phương Thanh Vân khiến nàng rất vui.
Nàng bèn dịu dàng nói :
- Chuyện đó không có gì đáng để tâm, y thị chỉ là hạng hạ lưu. Tướng công đây là Đại Cáp minh châu, tướng công hãy sai người nhét vào miệng Tứ tiên và Tích Thư Nhân sẽ tức thời giải độc.
Lãnh Huyết Diễm Nữ bị người hạ nhục như thế, chợt sa sầm mặt, gằn giọng nói :
- Diệp cô nương, hãy tôn trọng người khác một chút, ta không để cho

ai khinh khi.
Diệp Đại Thúy đáp :
- Một nữ nhân tầm thường, bất chính như ngươi, có gì đáng để tôn trọng?
Lãnh Huyết Diễm Nữ vốn hoàn toàn vô oán vô cừu với Tiêu Sương mỹ nhân, nhưng vì Tiêu Sương mỹ nhân cuối cùng lại dễ dàng đoạt mất người mà y thị hỉ ái, vừa rồi Đông Phương Thanh Vân lại công khai thừa nhận phu thê sẽ luôn luôn ở bên nhau như chim liền cánh, như cây liền cành, y thị đã giận lắm. Nay được dịp phát tán bèn quát :
- Ngươi tự tìm lấy cái chết.
Trong tiếng quát, y thị lập tức thi triển Tích Lịch chưởng pháp phẩy tay, một luồng kình phong cương mãnh như sấm sét ào đến chỗ Tiêu Sương mỹ nhân.
Diệp Đại Thúy nhếch mép cười, buông tay Đông Phương Thanh Vân ra, thuận tay xoay nửa vòng bàn tay đón chưởng thế của đối phương.
Kình lực di sơn đảo hải của Lãnh Huyết Diễm Nữ đã bị hóa giải một cách vô hình.
Lãnh Huyết Diễm Nữ đang ngồi trên giường bỗng biến sắc, vọt thẳng lên cao mười trượng, như một con đại bàng miệng hét to :
- Mau thoái lui?
Tiếng hét chưa dứt, bốn thiếu nữ khiêng giường và sáu thiếu nữ đứng trước giường cùng kêu “hự” một tiếng, mười bóng người đã như mười cái bóng xì hơi, ngã quị xuống chết tươi.
Nguyên Diệp Đại Thúy vừa rồi đã sử dụng một chiêu tuyệt học trong Lục Giáp chân kinh, chính là chưởng pháp “Hóa Âm Dẫn Dương”, thuộc Vạn Lưu Qui Tông chưởng pháp.
Trong Lục Giáp chân kinh, khi đối phương phát động công kích bằng Phách Không chưởng thì ta sử dụng chiêu này, chẳng những có thể phản hồi toàn bộ kình lực của đối phương, tặng lại cho hắn, mà còn gia tăng gấp đôi kình lực đó.
Cũng có thể nói, nếu địch nhân dùng năm thành công lực, ta sử dụng chiêu này phản kích lại địch nhân tới mười thành công lực, thì đối phương ắt bị trọng thương.
Diệp Đại Thúy vừa rồi chẳng tốn lực đã phản kích đối phương thực lợi hại.
Mười thiếu nữ chết tươi tại chỗ, chiếc giường bát bảo cũng nát vụn.
Đông Phương Thanh Vân đưa mắt nhìn Tích Thư Nhân và Tứ tiên nằm ngất lịm, thì song mục tóe lửa, miệng hú dài một tiếng, tay hữu

phách không một chưởng. Một luồng chưởng phong ầm ầm, như sấm động đổ ập tới chiếc giường bát bảo của di nương Tuệ Mẫn.
Bốn thiếu nữ khiêng giường và sáu thiếu nữ đứng dọc một hàng bên cạnh cùng vung chưởng, chưởng phong ào ào nghênh đón chưởng thế của Đông Phương Thanh Vân.
"Oành" một tiếng kinh thiên động địa. Trong tiếng rú thê thảm, mười bóng người bay xa mấy trượng, rớt xuống đất như những chiếc lá.
Cả mười bạch y thiếu nữ đã hồn qui địa phủ.
Đông Phương Thanh Vân lại giơ tay hữu phách không một chưởng về phía chiếc giường, chưởng phong ù ù như gió lốc xoáy đi.
Miêu tả nghe thì dài, trong thực tế Đông Phương Thanh Vân động thủ gần như đồng thời với Diệp Đại Thúy, phản kích Lãnh Huyết Diễm Nữ.
Lãnh Huyết Diễm Nữ từ trên không trung hét to :
- Tam thư mau thoái lui?
Lời còn chưa dứt, một tiếng rú thảm thiết đã vang lên, chỉ thấy di nương của Tuệ Mẫn đã bị xé thành nhiều mảnh văng đi tứ phía, chiếc giường nát bấy, đồng thời một cụm khói dày bùng lên từ chỗ đó.
Đông Phương Thanh Vân giật mình. Lúc này chàng mới hiểu rằng khi Tứ tiên và Tích Thư Nhân lao vào bên trong chiếc giường bát bảo, thì tại sao chưa kịp giao đấu đã bị bắn văng ra.
Nguyên cụm khói kia hiển nhiên là khói độc.
Đông Phương Thanh Vân từng lâm cảnh ngộ tương tự, biết rằng khi mấy người kia giận dữ xông vào đó, nhất định hít phải thứ hơi độc ấy nên đã choáng váng ngất đi.
Thủ đoạn của di nương Tuệ Mẫn tức tam phu nhân chẳng phải quá dễ dàng đả thương Tứ tiên và Tích Thư Nhân hay sao?
Quả là giang hồ đa trá, võ lâm âm hiểm, độc kế như thế bất cứ ai cũng bị trúng.
May mà vừa rồi Tiêu Sương mỹ nhân kịp thời níu tay Đông Phương Thanh Vân giữ lại.
Nếu không, chàng cứ hành động lỗ mãng thì đã chẳng khác gì năm người kia. Nghĩ vậy, bất giác chàng nhìn Diệp Đại Thúy, nàng đang đưa giải dược cho Quỷ Tinh Linh và nói :
- Lão tiền bối, mau cứu Tứ tiên và Tích Thư Nhân.
Quỷ Tinh Linh nhận Đại Cáp minh châu, tức thời chạy tới chỗ năm người kia.
Lúc này Lãnh Huyết Diễm Nữ đã hạ mình xuống đất, rùng mình lạnh lùng nói :

- Tướng công, cuối cùng tướng công dám hạ sát tam thư của tiện thiếp?
Đông Phương Thanh Vân gằn giọng đáp :
- Quí tam thư tâm như độc xà, thủ đoạn hiểm độc. Trừ khử một nữ nhân như y thị chính là trừ một đại họa cho võ lâm, có gì không dám.
Lãnh Huyết Diễm Nữ hừ một tiếng hung hăng bước tới mấy bước nói :
- Tướng công chẳng lẽ định trở mặt?
Đông Phương Thanh Vân đối với vị nữ kiệt này vốn có cảm tình, lại muốn báo ân cho nghĩa mẫu. Nhưng nghe y thị bức ép, thì nghĩ rằng kẻ si có thể chết chứ không chịu nhục, bèn lạnh lùng đáp :
- Trở mặt thì đã sao?
Lãnh Huyết Diễm Nữ chợt cười khanh khách :
- Tướng công, đừng có vì lệnh tôn là Tam Bí, võ công quán thế võ lâm mà ngông cuồng. Lệnh tôn đã không có cách gì dưỡng dục tướng công thì dù tướng công có chết lệnh tôn cũng chẳng có cách gì báo cừu cho tướng công đâu.
Đông Phương Thanh Vân há chịu để nữ nhân này đe dọa, chàng cười khẩy nói :
- Tại hạ là một trong Tam Bí, hậu duệ của Tam Bí Sinh Tử Sinh đây, chuyện của gia phụ khỏi cần phu nhân lo hộ.
Lãnh Huyết Diễm Nữ đã giận thực sự, nói :
- Được lắm, tướng công là một trong Tam Bí, cũng chẳng khiến tiện thiếp lấy làm lạ. Đã trở mặt thì đừng trách tiện nữ hạ độc thủ.
Đông Phương Thanh Vân ngạo nghễ đáp :
- Thỉnh tùy tiện.
- Thực ư?
- Tại hạ kính phục phu nhân là bậc nữ kiệt, nhưng phu nhân cũng nên nhớ rằng tại hạ hoàn toàn không phải là hạng người chịu sự khinh miệt.
Lãnh Huyết Diễm Nữ nói giọng ai oán :
- Tướng công, chẳng lẽ giữa hai ta, lại có mối hận bất cộng đới thiên? Chẳng lẽ hai ta lại xung khắc như nước với lửa?
Đông Phương Thanh Vân chột dạ. Nữ nhân này thay đổi thái độ liên tục, vừa cực kỳ phẫn nộ đã chuyển sang ai oán thở dài, nghe rất đáng thương, giọng nói trầm dịu hẳn xuống. Một nữ nhân như thế nếu không phải định hãm hại người, hẳn có âm mưu gì khác. Tâm địa nữ nhân đúng là tăm tối như đáy biển, nguy hiểm như độc xà. Chàng đã không còn tôn trọng nữ nhân này nữa, nhưng dù sao nghĩa mẫu của chàng cũng từng chịu ơn cứu mạng của y thị, chịu ân

không báo chẳng phải quân tử.
Đành miễn cưỡng đáp lời :
- Phu nhân nói chí phải, giữa tại hạ và phu nhân không có cừu hận gì, nhưng giữa tại hạ và lệnh phu quân lại có mối cừu tam giang tứ hải.
Lãnh Huyết Diễm Nữ ai oán nói :
- Việc của phu quân tiện thiếp không liên quan gì tới tiện thiếp.
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc.
Lời này thật quá hoang đường, phu thê vốn là nhất thể, việc của phu quân tại sao lại bảo không liên quan tới y thị?
Tuy nhiên đại trượng phu ân oán phân minh, nàng ta đã có ân với nghĩa mẫu của chàng, chàng không thể vong ân bội nghĩa.
Nghĩ vậy, chàng nói dịu giọng :
- Nói như thế thì chuyện của lệnh tam thư đâu có liên quan tới phu nhân?
Câu này chính là tuyệt chiêu sát thủ, khiến Lãnh Huyết Diễm Nữ lúng túng thở dài :
- Đương nhiên, có điều là...
Đông Phương Thanh Vân chúa ghét cái lối ăn nói lấp la lấp lửng, nghe vậy bèn giục :
- Phu nhân là bậc nữ kiệt, có gì cứ nói thẳng ra.
Lãnh Huyết Diễm Nữ rầu rĩ đáp :
- Tam thư của tiện thiếp vốn vô can với tiện thiếp, nhưng tiện thiếp có mặt ở đây, tướng công làm như thế thì chẳng giữ thể diện cho tiện thiếp một chút nào.
Lời này quả không sai, căn cứ vào mối giao tình giữa y thị với Đông Phương Thanh Vân, thì lời này thấu tình đạt lý. Người cần có thể diện, cây cần có lá cành.
Nghĩ vậy, chàng bèn khiêm nhường nói :
- Thỉnh phu nhân...
Lãnh Huyết Diễm Nữ ngắt lời chàng :
- Tiện thiếp làm gì chẳng biết tướng công có cừu hận với tam thư của tiện thiếp, hiềm ví phu quân của tiện thiếp có lệnh cho tiện thiếp phải bảo hộ an toàn cho tam thư, nay tiện thiếp biết làm sao đây?
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc :
- Chẳng lẽ vì thế mà phu nhân không thể trở về?
Lãnh Huyết Diễm Nữ buồn bã đáp :
- Không phải vậy? Nhưng tiện thiếp trở về biết ăn nói thế nào?
Đông Phương Thanh Vân bối rối :
- Vậy ý của phu nhân muốn thế nào?

Lãnh Huyết Diễm Nữ ai oán nói :
- Nếu tướng công nghĩ đến tình cảnh của tiện thiếp, thì tiện thiếp sẽ có cách trở về bẩm cáo với phu quân.
Đông Phương Thanh Vân vội giục :
- Thỉnh phu nhân cứ nói ra.
- Trong Tứ tiên, chỉ cần tướng công trao cho tiện thiếp một vị. Được như vậy, tướng công sẽ là đại ân nhân của tiện thiếp.
Đông Phương Thanh Vân nổi giận, nhưng vẫn khách khí đáp :
- Điểm này, thứ cho tại hạ không thể làm.
Lãnh Huyết Diễm Nữ nói như giận dỗi :
- Lẽ nào tướng công muốn cho tiện thiếp bị nhục?
- Không phải vậy?
- Vậy thì tướng công thử nghĩ hộ biện pháp lưỡng toàn, chỉ cần tướng công nói một câu thật dễ như trở bàn tay, tướng công làm gì mà chẳng được.
Đông Phương Thanh Vân quả chưa nghĩ ra biện pháp gì cho Lãnh Huyết Diễm Nữ. Ấn không báo, tội đáng chết. Yêu cầu của nàng ta không thể đáp ứng, thật đáng hổ thẹn.
Nhưng yêu cầu đó lại khó mà đáp ứng. Chàng đang ở thế tiến thoái lưỡng nan, thì Tiêu Sương mỹ nhân Diệp Đại Thúy dịu dàng nói :
- Phu nhân có điều chưa biết, Tứ tiên với phu quân của tiện thiếp có quan hệ thân thiết, làm sao để phu nhân bắt mang đi? Làm như vậy, phu quân của tiện thiếp còn mặt mũi nào đứng trong võ lâm?
Lãnh Huyết Diễm Nữ chợt gằn giọng :
- Ai cần ngươi nói xen vào?
Diệp Đại Thúy vẫn dịu dàng tiếp :
- Thử nghĩ danh xưng Tam Bí là chí tôn, trước mặt phu nhân thứ tám của Địa Mộ giáo mà không bảo hộ được Tứ tiên thì còn gì là thể diện Thiếu chủ trước bảy môn phái? Phu nhân chỉ muốn một mình đắc lợi, để phu quân của tiện thiếp phải hổ thẹn trước võ lâm được ư?
Đông Phương Thanh Vân thầm vui mừng :
“Thật đúng là hảo ái thê, thôi cứ để nàng ứng phó thay mình thì hơn.”
Lãnh Huyết Diễm Nữ hỏi giật giọng :
- Tướng công, tướng công có phải thừa nhận lời cô nương kia hay chăng?
Đông Phương Thanh Vân gật đầu :
- Lời của nàng cũng là lời của tại hạ.
Lãnh Huyết Diễm Nữ cười phá lên ha hả, nên biết lúc này y thị đã ruột đau như cắt, tiếng cười nghe như đứt từng khúc ruột.
Y thị mê chàng thiếu niên này, muốn chiếm hữu chàng. Do đó, y thị

đã tốn không ít tâm cơ mà cứu nghĩa mẫu của chàng, thả Tụê Mẫn cùng người này người nọ.
Chỉ là để chàng tri ân, cảm động mà hỉ ái y thị và quì dưới chân y thị. Nào ngờ, bao nhiêu tâm cơ của y thị hóa thành công cốc. Thử hỏi làm sao y thị không đứt từng khúc ruột? Nhưng y thị là một nữ nhân hiếu thắng cực kỳ, chưa đến Hoàng Hà chưa sợ chết, trong óc đã nảy ra chủ ý. Cười một hồi xong, y thị dịu dàng nói :
- Cũng được, tiện thiếp nêu yêu cầu khác vậy.
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Thỉnh phu nhân cho biết.
Lãnh Huyết Diễm Nữ lúng liếng đôi mắt đưa tình, thỏ thẻ :
- Chỉ còn biện pháp cuối cùng, không biết tướng công có thể đáp ứng hay không?
- Thỉnh phu nhân cứ nói, nếu tại hạ làm được, quyết không chối từ.
Lãnh Huyết Diễm Nữ dịu dàng nói :
- Đành phân thắng bại.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Phân thắng bại bằng cách nào?
- Tiện thiếp có đem theo bốn mươi tám nhân ma, sẽ hợp lực của bốn mươi tám nhân ma bao vây tướng công. Nếu tướng công đánh bại họ, thì tiện thiếp sẽ về bẩm báo với phu quân là tuyệt kỹ của tiện thiếp không bằng người, phu quân sẽ không trách phạt tiện thiếp.
Đông Phương Thanh Vân nghe vậy thở dài. Không ngờ nàng ta lại yêu cầu chàng hóa giải thế trận âm binh là điều vô cùng khó khăn. Thật là tiến thoái lưỡng nan, đành hỏi :
- Chẳng lẽ chúng ta không thể như cô nương nói ban nãy, hãy đối phó với những kẻ mai phục trước đi đã, đừng lưỡng hổ tương tranh?
Lãnh Huyết Diễm Nữ vẫn ngọt ngào :
- Tướng công đã có ý giao đấu thì hãy làm cho trọn, hãy rủ lòng từ bi mà xóa bỏ mối cừu hận với phu quân của tiện thiếp, có được chăng?
Đông Phương Thanh Vân lắc đầu :
- Quí phu quân thực có cừu hận bất cộng đới thiên với tại hạ. Thứ cho tại hạ không thể chiều ý phu nhân.
Lãnh Huyết Diễm Nữ hỏi :
- Cừu hận do đâu?
Món nợ máu hồi nào lại hiện ra trong đầu Đông Phương Thanh Vân, chàng nghiến răng nói :
- Hắn giết nghĩa phụ của tại hạ, làm nhục nghĩa mẫu của tại hạ. Mối cừu hận ấy há có thể vì ba tấc lưỡi của phu nhân mà xóa bỏ?
Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :

- Ấn oán giang hồ thật khó phân rõ phải trái, nghĩa phụ nghĩa mẫu của tướng công cũng có cừu hận bất cộng đới thiên với phu quân của tiện thiếp, phu quân của tiện thiếp không thể không làm như vậy với đối phương.
Lời này lại thật tình đạt lý, tuy có ý phân biện cho phu quân, nhưng cái nào cũng hợp lý vô cùng.
Đông Phương Thanh Vân lẽ nào không hiểu đạo lý, nhưng chàng là người trong võ lâm, sống với võ lâm, chết làm quỷ cho võ lâm, sớm muộn gì cũng sẽ chết dưới đao kiếm. Huống hồ việc này không thể để nữ nhân xếp đặt mà xóa bỏ cừu hận của mình.
Không? không thể được?
Bèn cảm khái nói :
- Lời của phu nhân không sai, nhưng tại hạ không thể thấy cừu không báo.
Lãnh Huyết Diễm Nữ thở dài :
- Cũng được? Vậy thỉnh tướng công xuất thủ.
Đoạn lúng liếng nhìn Đông Phương Thanh Vân, hú một tiếng, búng mình lên cao mười trượng, lại xoay lộn mấy vòng mà vọt đi ngoài ba mươi trượng, đứng vững trên mặt đất, dõng dạc quát :
- Tướng công, bắt đầu đi.
Đông Phương Thanh Vân cũng quát to :
- Đừng khách khí, phu nhân cứ việc phát động.
Chàng nghĩ rằng Lãnh Huyết Diễm Nữ tuy có chút giảo hoạt, nhưng rất cơ trí, vẫn là bậc nữ kiệt đáng kính phục.
Kỳ thực, về phương diện này, Lãnh Huyết Diễm Nữ đã có âm mưu từ trước.
Sau khi tam phu nhân của Địa Mộ giáo ngầm lấy được hai quyển Huyền Mê ma kinh đem về, Lãnh Huyết Diễm Nữ đã cấp tốc huấn luyện Thiên Ma trận, Thiên Ma vũ và Nhân ma. Nay nhân ma đã thành, dù Đông Phương Thanh Vân tài giỏi đến bậc nào cũng chẳng thể địch nổi nhân ma.
Nhưng y thị đánh giá thấp thực lực của Đông Phương Thanh Vân. Ngoài miệng nói là vì sợ phu quân trách phạt, trong thực tế y thị dùng cách này để nếu thắng sẽ bắt được Đông Phương Thanh Vân đem đi hưởng lạc, nếu thua cũng chẳng sao.
Lúc này tiếng sáo trúc bỗng vút lên chói tai liền ba tiếng, đám nhân ma vây bên ngoài từ từ thu hẹp vòng vây.
Đông Phương Thanh Vân đưa mắt ngoảnh về phía sau. Chỉ thấy Tứ tiên và Tích Thư Nhân đang ngồi vận khí hành công. Chàng hơi chột dạ, thử nghĩ trước mắt đối phó với nhân ma, ngoài chàng và Diệp

Đại Thúy, chỉ còn có Thần Quan Tú Sĩ và Quỷ Tinh Linh.
Đáng ngại là Tứ tiên và Tích Thư Nhân còn đang phải vận khí trị thương, đã không thể tham chiến lại còn phải có người bảo hộ họ.
Vậy là chỉ có thể chống đỡ, không thể phản công ư? Chàng vội hỏi Diệp Đại Thúy :
- Đại Thúy, một mình nàng có đủ sức bảo hộ tính mạng cho Tứ tiên và Tích Thư Nhân hay không?
Diệp Đại Thúy vội đáp :
- Thiếp tuy tự tin, nhưng nghe bảo Nhân ma hư thực bất minh, nên chưa dám quyết.
- Thế thì tạm thời chúng ta hãy bảo hộ Tứ tiên và Tích Thư Nhân trước đã.
Diệp Đại Thúy gật đầu :
- Chỉ có cách đó. Còn một cách nữa là thỉnh tướng công xuất Vương kiếm, dùng ý niệm mà giết bọn nhân ma kia.
- Đã biết không được, sao nàng còn bảo ta làm?
- Ồ, không phải thế. Thử nghĩ đám nhân ma sẽ là đại hoạ cho võ lâm, không trừ khử chúng sao được?
- Nàng nói chí phải, nào ta hành động..
Diệp Đại Thúy vội cùng Đông Phương Thanh Vân đến bên cạnh Tứ tiên và Tích Thư Nhân.
Thần Quan Tú Sĩ há dám chậm trễ, vội theo đến.
Năm người kia đang ngồi thành một vòng tròn nhỏ, mặt đối mặt vận công, rõ ràng đang ở vào thời điểm quan trọng nhất.
Quỷ Tinh Linh cung kính hoàn trả lại Đại Cáp minh châu cho Diệp Đại Thúy, cung kính hỏi :
- Thỉnh Thiếu chủ phân phó cho Quỷ Tinh Linh này cự địch.
Đông Phương Thanh Vân lắc đầu :
- Hãy khoan. Chờ xem tình hình chút đã.
Tiếng sáo cất lên ba lần chói tai.
Ba bạch y nhân ma thong thả tách ra, tiến về phía Đông Phương Thanh Vân.
Lãnh Huyết Diễm Nữ giảo hoạt vừa rồi thấy Đông Phương Thanh Vân phách không một chưởng hạ sát tam phu nhân thì đã biết hiện tại chàng khác hẳn trước đây.
Hơn nữa, chàng không những hạ sát mà còn phân thây đối phương thành nhiều mảnh ngay trước mắt y thị. Vì thế y thị thử phái trước ba nhân ma ra đối phó xem sao.
Ba nhân ma còn cách chàng khoảng ngót năm trượng. Đông Phương Thanh Vân biết rằng phía chàng không thể dùng một người

chọi một nhân ma, huống hồ Tụê Mẫn lại có võ công kém nhất. Nghĩ vậy, chàng nói nhỏ :
- Các vị đề phòng cẩn thận, để tại hạ ra ứng phó với ba nhân ma kia.
Đoạn xông tới cách nhân ma chừng một trượng, biết rằng có nói với nhân ma cũng vô ích, liền vung hai tay khoa một vòng, hai luồng chưởng lực cuồn cuộn ập tới phía ba nhân ma.
Ba nhân ma lẳng lặng vung chưởng nghênh tiếp. Năm luồng chưởng lực phách không đập vào nhau nổ vang như sấm. “Hự, hự, hự” ba nhân ma như ba trái bóng bay ra ngoài ba trượng. “Bịch, bịch, bịch” rơi xuống đất, nhưng lập tức lại lồm cồm bò dậy, thong thả tiến về phía Đông Phương Thanh Vân.
Đông Phương Thanh Vân chỉ hơi chấn động, không thụ thương nhưng chẳng hiểu tại sao ba nhân ma kia đã bị đòn như vậy lại còn phản kích được.
Chẳng lẽ lục phủ ngũ tạng của chúng không thụ thương, hay là có thụ thương nhưng không ảnh hưởng tới thể lực?
Chàng đang nghĩ như vậy, ba tiếng sáo lại cất lên chói tai. Ba nhân ma xông tới, sáu chưởng cùng phóng đi như cuồng phong bạo vũ xô đến chỗ Đông Phương Thanh Vân.
Đông Phương Thanh Vân thấy luy lực của chúng quá mạnh, nào dám khinh xuất, vội thi triển Bát Nhã Mật La thần công. Một tiếng nổ vang hơn cả sấm, ba nhân ma bay tung ra ngoài năm trượng, rớt xuống ịch ịch. Nhưng quái lạ, chúng lại lồm cồm bò dậy, sắp thành thế chân vạc, từ từ đến gần Đông Phương Thanh Vân.
Đông Phương Thanh Vân bất giác sờn gáy.
Loại nhân ma này thật hiếm thấy, lợi hại bằng mấy người sống. Nếu dùng võ công không thắng nổi ba nhân ma kia, thì việc tiêu diệt Địa Mộ giáo chỉ là hoang tưởng.
Ba tiếng sáo lại nổi lên.
Ba nhân ma dàn thành hàng ngang, cùng nhất tề đặt tay ngang ngực đẩy mạnh ra sáu chưởng.
Sáu luồng kình lực ầm ầm như tiếng hổ gầm dồn dập ập tới phía Đông Phương Thanh Vân.
Đông Phương Thanh Vân lập tức thi triển Vạn Lưu Qui Tông chưởng pháp nghênh tiếp. Một tiếng nổ kinh thiên động địa phá vỡ không khí. Ba nhân ma bắn văng đi mười trượng, rớt xuống huỳnh huỵch.
Đông Phương Thanh Vân chăm chú nhìn, thấy ba nhân ma nằm chỏng gọng, không dậy được nữa. Chàng thở phào nhẹ nhỏm, quay sang hỏi Diệp Đại Thúy :
- Thật khó khăn, làm thế nào đây.

Diệp Đại Thúy thấy rõ quá trình giao đấu vừa rồi của chàng với ba nhân ma, cau mày đáp :
- Đành sử dụng Vương kiếm vậy. Đối phương còn bốn mươi lăm nhân ma, nếu hợp lực vây công, mấy người chúng ta khó lòng bảo vệ được Tứ tiên và Tích Thư Nhân.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Phải vậy thôi?
Diệp Đại Thúy nói :
- Mà cũng chưa nên dùng Vương kiếm vội.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Tại sao không được dùng Vương kiếm?
Diệp Đại Thúy đáp :
- Không phải là không được dùng, mà là để dành bất ngờ cho Mê điện và Thái Cực bang. Nay đem sử dụng bọn chúng nhìn thấy sẽ thèm muốn...
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Vương kiếm là kiếm của bậc vương giả, võ lâm người người đều biết. Huống hồ Mê điện sớm đã phái người đi đoạt Vương kiếm, vậy còn có gì là bất ngờ?
- Ồ, tướng công có điều chưa biết...
Lãnh Huyết Diễm Nữ từ ngoài xa ba mươi trượng bỗng nói to :
- Tướng công có cảm tưởng thế nào về nhân ma.
Đông Phương Thanh Vân cười vang :
- Nói khiêm nhường thì dù Hận Thiên Nữ có trong tay một ngàn nhân ma cũng chẳng có gì là kỳ.
Lãnh Huyết Diễm Nữ cười khảy :
- Nước xa không cứu được lửa gần.
Đông Phương Thanh Vân ngạo nghễ đáp :
- Nếu không phải tại hạ kính nể phu nhân, thì ba gã nhân ma kia có đáng gì. Dù là ba trăm nhân ma cũng sẽ bị hạ gục hết.
- Đừng huênh hoang.
- Thì cứ thử coi?
- Thế này vậy? Hai ta tạm hòa hoãn chỉ cần tướng công chịu giao cho tiện thiếp một trong Tứ tiên, tức là đã nể mặt tiện thiếp, tiện thiếp sẽ lập tức lui binh.
Đông Phương Thanh Vân nổi giận :
- Hoang tưởng?
Lãnh Huyết Diễm Nữ ưỡn ngực phẩy tay, nhảy vào trong vòng vây nhân ma, tới gần Đông Phương Thanh Vân, liếc mắt đưa tình dịu dàng nói :

- Tướng công vẫn chưa tỉnh ngộ ư?
Đông Phương Thanh Vân cho rằng nên trì hoãn thời gian để Tứ tiên trị thương mà phục hồi võ công. Lúc ấy chàng sẽ có thể thi triển sở học mà tiêu diệt bầy nhân ma.
Không biết Lãnh Huyết Diễm Nữ giảo hoạt đa đoan có đoán ra chủ ý của chàng hay không đây?
Vừa rồi y thị đã thấy rõ ba nhân ma giao đấu với Đông Phương Thanh Vân, võ công của Đông Phương Thanh Vân cao hơn nhân ma mấy lần, nhưng nhân ma cũng có ưu điểm của nó, đó là sau khi bị đánh văng đi vẫn còn vùng dậy tái chiến.
Dù Tứ tiên đã hồi phục võ công, nếu hợp lực bốn mươi lăm nhân ma, thiết tưởng việc bắt giữ mấy người kia chẳng khó. Y thị mừng thầm sắp nắm chắc được Đông Phương Thanh Vân.
Đông Phương Thanh Vân thì hoàn toàn chưa muốn chọc giận y thị. Y thị cười khanh khách một hồi, thân mật nhỏ nhẹ nói :
- Tướng công thử nghĩ coi, nếu tướng công hợp lực với Địa Mộ giáo, thì việc chủ trì chính nghĩa võ lâm chẳng có gì khó, huống hồ nghe đâu Mê điện chủ và Thái Cực bang chủ dường như đã có cách ngăn cản lệnh tôn xuất hiện trong võ lâm.
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng nói :
- Phu nhân xem ra biết không ít?
Lãnh Huyết Diễm Nữ ngọt ngào :
- Tướng công có biết tại sao lệnh tôn không thể xuất hiện trong võ lâm hay chăng?
- Xin lắng nghe cao kiến.
- Tại vì Tam thư sinh thệ minh (đã thề).
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên hỏi :
- Tam thư sinh thệ minh là cái gì?
Lãnh Huyết Diễm Nữ dịu dàng đáp :
- Điểm này tiện thiếp chưa rõ lắm, chỉ biết việc lệnh tôn không thể xuất hiện trong võ lâm là sự thực chắc chắn, võ công của tướng công tuy quán thế võ lâm, nhưng các môn hạ của Tam Bí cũng chỉ có hạn, phải không nào?
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Tại hạ chưa hiểu ý của phu nhân.
Lãnh Huyết Diễm Nữ đáp :
- Nhân tài của bổn giáo người người đều như nhân ma, các cao thủ đông như kiến.
Nếu hợp lực của tướng công với Địa Mộ giáo, thiết tưởng thống lãnh võ lâm chủ trì chính nghĩa dễ như trở bàn tay.

Đông Phương Thanh Vân cười :
- Đáng tiếc tại hạ không muốn thống lĩnh võ lâm, cũng không có hy vọng chủ trì chính nghĩa võ lâm. Điểm này khiến phu nhân thất vọng phải không?
Lãnh Huyết Diễm Nữ thở dài buồn bã :
- Cũng đành? Nhưng phải làm sao nếu Mê điện và Thái Cực bang hoành hành trong võ lâm?
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng đáp :
- Việc ấy không liên quan đến tại hạ.
- Kỳ quái, tướng công là Thiếu chủ của võ lâm kia mà. Lẽ nào tướng công chịu để cho Mê điện hoành hành?
- Việc đó đã có bảy đại môn phái chủ trì.
- Sai rồi, bảy đại môn phái muốn chỉnh đốn uy phong ngày trước cũng phải tốn dăm ba năm. Việc này chỉ có một mình tướng công gánh vác được thôi.
Đông Phương Thanh Vân chăm chú theo dõi Tứ tiên, thấy sắc diện của họ đã hồng trở lại, biết rằng đã qua thời điểm trọng yếu nhất, thì chàng cười ha hả :
- Phu nhân cứ lo nghĩ những chuyện không đâu.
Lãnh Huyết Diễm Nữ buồn rầu nói :
- Vậy thì không còn hy vọng gì vào sự hợp lực giữa chúng ta?
- Đương nhiên. Tại hạ không khi nào hợp lực với Địa Mộ giáo.
Lãnh Huyết Diễm Nữ nói với giọng ai oán :
- Thế thì tướng công cứ việc ra tay.
Đoạn lướt người lùi xa mười trượng búng mình hai lượt nữa đã ra xa ba chục trượng rồi đột nhiên giơ cao tay lên.
Tiếng sáo trúc chói tai vang rền...
Bầy nhân ma vây tròn ở vòng thứ hai cách chừng hai mươi trượng, từ từ siết lại dần.
Tình thế vô cùng khẩn trương.
Đông Phương Thanh Vân thấy Tứ tiên và Tích Thư Nhân đã hoàn toàn hồi phục, lòng phấn chấn hẳn lên, nhưng còn chưa rõ một điều, liền quay sang hỏi Diệp Đại Thúy :
- Nàng hãy cho biết tại sao chưa thể sử dụng Vương kiếm?
Diệp Đại Thúy dịu dàng đáp :
- Tướng công mới chỉ nghe truyền thuyết về Vương kiếm trong võ lâm mà thôi, hoàn toàn chưa ai biết nó kỳ diệu ở điểm nào. Nếu bảo người cầm Vương kiếm trong tay có thể tùy ý đả thương đối phương thì hoạ là nằm mơ.
Đông Phương Thanh Vân gật đầu :

- Đúng, nghe như thần thoại.
- Thực ra tướng công cũng biết Vương kiếm không thể nói là tùy ý đả thương đối phương, mà là người cầm Vương kiếm trong tay chỉ cần vận công vào tay truyền sang thân kiếm, từ Vương kiếm sẽ phóng ra mười hai đạo hàn quang. Điểm này thiếp đã từng nói rồi thì phải?
- Đúng, nhưng hoàn toàn chưa cụ thể.
- Mười hai đạo hàn quang phóng ra bốn phương tám hướng, với độ dài bao nhiêu, tướng công có biết không?
- Không biết?
- Khoảng hai mươi trượng.
- Chà, ghê quá?
- Cũng có thể nói, người nào trong phạm vi hai mươi trượng bị đạo hàn quang phóng trúng sẽ lập tức rơi đầu, gãy tay, què chân. Tướng công có kinh khiếp không?
- Thật khó tưởng tượng.
- Hãy dừng ở đó, người biết tỏ tường như thế chỉ có lệnh tôn và lệnh đường, tướng công và tiện thiếp mà thôi. Nếu để Mê điện chủ và Thái Cực bang chủ biết rõ thì thứ vũ khí thần diệu ấy còn gì uy lực, thậm chí có thể bị chúng đoạt mất.
- Cũng đúng.
- Và Vương kiếm này chính là dùng để đối phó với Lãnh Huyết Nhân Ma?
- Ồ?
- Cuối cùng tướng công sẽ phải quyết đấu một trận sinh tử với Lãnh Huyết Nhân Ma. Lúc đó mới được sử dụng Vương kiếm.
- Lãnh Huyết Nhân Ma có phải ba mươi năm về trước đã nắm được tuyệt kỷ phát khởi nhân ma hay không? Chẳng lẽ lão ta còn sống?
- Đương nhiên. Xét về nội lực võ công mà lão ta tu luyện được, hiển nhiên lão ta vẫn còn sống. Một đại ma như lão còn sống ngày nào, võ lâm còn nguy nan ngày đó.
Bỗng một tiếng hú dài cất lên.
Năm bóng người vọt lên cao mười trượng rồi lộn mấy vòng đáp xuống bên cạnh Đông Phương Thanh Vân.
Năm người ấy chính là Tứ tiên và Tích Thư Nhân.
Cả năm cùng quì xuống nói :
- Kính tạ Thiếu chủ...
Đông Phương Thanh Vân trịnh trọng ngắt lời họ :
- Cường địch đang ở trước mặt, thỉnh các vị đứng dậy đối phó.
Năm người kia cùng đứng dậy.
Tụê Mẫn tươi cười đứng bên cạnh Thiên Hoang Đế Quân. Lúc này

Thạch Lan Dật Tiên mới ngạc nhiên hỏi :
- Ả tiện nhân kia đâu rồi?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Đã bị tại hạ phanh thây.
Bốn mươi lăm nhân ma đã khép chặt vòng vây, chỉ còn cách nhóm Đông Phương Thanh Vân khoảng năm trượng.
Đông Phương Thanh Vân thừa biết mãnh hổ nan địch quần hồ, bèn thấp giọng nói :
- Thanh Vân đi trước, Đại Thúy khóa đuôi, chúng ta cùng xông lên nào.
Đoạn chàng lao đi trước.
Diệp Đại Thúy vội nói :
- Tướng công cẩn thận...
Ngay lúc đó, bỗng...
Một giọng nói cực kỳ trong trẻo vang lên :
- Lãnh Huyết Diễm Nữ nghe đây. Hãy mau lui binh Một bầy lục y nữ nhân ở đâu bay đến như những chiếc lá đón gió, lả lướt đáp xuống giữa vòng nhân ma.
Một tiếng sáo trúc tức thời cất lên chói tai, bầy nhân ma nhất tề thoái lui ra xa ba mươi trượng.
Một nữ nhân mặc y phục màu lục sẫm bằng lụa mỏng, theo kiểu trang phục trong cung cấm, bay tới đáp xuống giữa vòng nhân ma.
Nữ nhân này thập phần xinh đẹp và yểu điệu.
Đông Phương Thanh Vân thấy lạ, sinh lòng hiếu kỳ đối với nữ nhân này. Nàng ta nói giọng trong trẻo :
- Địa Mộ giáo tung hoành trong võ lâm khiến người thán phục, nội trong một tháng, Mê điện chủ tất sẽ đến yết kiến phu nhân cùng bàn mưu lo đại cục. Thỉnh phu nhân tạm lui binh.
Lãnh Huyết Diễm Nữ kinh ngạc :
- Ý của phu nhân chưa được rõ?
- Thỉnh tạm thời lui binh là được.
Lãnh Huyết Diễm Nữ lạnh lùng nói :
- Phụng cáo Lục phu nhân Mê điện chủ, hiện tại Địa Mộ giáo đã khác hẳn trước.
Nếu Lục phu nhân định hù dọa tiện thiếp thì lầm to đó.
Đông Phương Thanh Vân “à” khẽ một tiếng, thì ra nữ nhân này là người thiếp thứ sáu của Mê điện chủ, nghe đâu gọi là Lục Kiều.
Chỉ nghe nàng ta nói, giọng cực kỳ trong trẻo :
- Lãnh Huyết Diễm Nữ. Đừng quên rằng nàng là một phản đồ của Mê điện, nếu nàng tưởng rằng mấy chục nhân ma kia có thể uy hiếp Mê

điện thì càng lầm đó.
Lãnh Huyết Diễm Nữ hậm hực không nói.
Lục Kiều tiếp :
- Nếu không phải tình thế bất tường thì Lãnh Huyết Diễm Nữ khó bảo toàn tính mạng hết ngày hôm nay. Ai có thể coi nhân ma là ma quỷ đáng sợ, chứ dưới mắt bổn phu nhân đây, chúng chỉ như một bầy kiến. Lời cuối cùng ta nói với ngươi là hãy lập tức xéo đi. Nếu không...
Lãnh Huyết Diễm Nữ cười nhạt :
- Đừng huyênh hoang quá, bổn phu nhân hôm nay tạm nhường ngươi.
Đoạn y thị quay sang phía Đông Phương Thanh Vân nói :
- Tướng công hãy cẩn thận, nữ nhân này ở Mê điện có tên là Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh, tiện thiếp xin cáo biệt...
Y thị quay mình vút đi, thoáng chốc đã mất hút. Đồng thời tiếng sáo vút lên, bầy nhân ma trôi đi như tuyết. Đương trường thoáng đãng hẳn ra. Không khí đã hết vẻ khẩn trương.
Đông Phương Thanh Vân nhìn quanh thấy khoảng mươi người đang từ từ tiến gần đến chỗ chàng. Chàng hơi kinh hãi vì lời Diệp Đại Thúy nói lúc mới ra khỏi Thanh Chủng, cũng như lời của Lãnh Huyết Diễm Nữ vừa nói trước khi rút đi. Rõ ràng Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh là một nữ nhân không thể xem thường. Chàng lạnh lùng hỏi :
- Thỉnh phu nhân nói rõ mục đích tới đây?
Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh mỉm cười đáp :
- Muốn đàm luận một chút với vị Thiếu chủ của võ lâm.
Đông Phương Thanh Vân nghĩ :
“Có gì mà đàm luận?”
Bèn nhếch mép cười nói :
- Tại hạ không ưa vòng vo, có gì cứ việc nói thẳng ra, muốn văn muốn võ, tại hạ chiều được tất.
Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh thoáng ngạc nhiên, hỏi :
- Sao tướng công lại nói như vậy?
Đông Phương Thanh Vân đối với mọi nữ nhân đều cảm thấy nhức đầu, có thể nói mỗi nữ nhân trong thiên hạ đều là một diễn viên tài hoa. Người này vừa mở miệng đã biết ngay là thuộc hạng giảo hoạt đa đoan. Chàng bèn hỏi lại :
- Thế thì phải nói như thế nào?
Băng Tâm dịu dàng đáp :
- Tiện thiếp hoàn toàn có hảo ý.
- Hảo ý xin ghi nhận? Còn lời hay thì mau nói ra đi.

Băng Tâm tỏ vẻ ngạc nhiên :
- Tại sao tướng công biết tiện thiếp sẽ nói lời hay?
Đông Phương Thanh Vân đã hết nhẫn nại :
- Tóm lại, dù lời hay lời dở gì cũng cứ việc nói. Bổn thiếu gia có việc khẩn yếu, không thể nhàn đàm với phu nhân.
Băng Tâm như sực tỉnh, à một tiếng hỏi :
- Tướng công bảo có việt khẩn yếu, phải chăng là việc đi tìm lệnh tôn?
Đông Phương Thanh Vân đã hơi tức giận :
- Đó là chuyện riêng của bổn thiếu gia, phu nhân không có quyền hỏi đến.
Thật là một nữ nhân quái quỷ?
Trước thái độ khó chịu của Đông Phương Thanh Vân, nàng ta không hề giận dữ, đôi mắt phượng vẫn đắm đuối nhìn chàng, dịu dàng nói :
- Tướng công vì việc gì mà gấp gáp như vậy?
Đông Phương Thanh Vân cố trấn tĩnh, giục :
- Có việc gì nói mau, nếu không bổn thiếu gia phải đi ngay.
Băng Tâm đáp :
- Tiện thiếp có điều muốn bảo cho tướng công, những mong tướng công đừng nổi giận.
Đông Phương Thanh Vân đã bực lắm, vẫn cố nhịn :
- Nói đi?
- Tiện thiếp kính mong tướng công đừng nổi giận.
- Bổn thiếu gia đáp ứng, nói mau?
- Tướng công chớ đi tìm lệnh tôn...
Đông Phương Thanh Vân nghe vậy thì điên tiết lên, chuyện gia sự của chàng liên quan gì tới nàng ta mà nàng ta lại dính mũi vào đây, thật là khó hiểu.
Nhưng chàng vừa đáp ứng là không nổi giận, làm sao nuốt lời, đành gằn giọng nói :
- Về điểm này, phu nhân đã vượt quá bổn phận rồi đó.
Băng Tâm gật đầu :
- Tướng công nói chí phải. Đây là việc riêng của tướng công, ngoại nhân không nên can thiệp. Nhưng lệnh tôn không thể xuất hiện trong võ lâm.
Lời này khiến Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc hỏi :
- Vì sao?
- Ồ, tiện thiếp biết nói sao đây? Lúc nãy Lãnh Huyết Diễm Nữ nói đúng, đó là vì Tam thư sinh đã thệ minh.
Đông Phương Thanh Vân ngẩn ra.

Bên tai chàng văng vẳng lời Diệp Đại Thúy, dùng truyền âm nhập mật nói với chàng :
- Tướng công, nghe đâu Tam thư sinh thệ minh chính là điều khiến lệnh tôn không thể xuất hiện trong võ lâm. Mười mấy năm nay không ai tìm ra nguyên nhân, không chừng nữ nhân này biết. Vậy tướng công hãy mau hỏi cho minh bạch.
Đông Phương Thanh Vân vội hỏi :
- Tam thư sinh thệ minh là cái gì?
Băng Tâm thở dài nhè nhẹ :
- Vụ thề thốt ấy không thể có sao nói vậy, nhưng tiện thiếp có thể kể sơ lược, tướng công muốn nghe hay không?
Đông Phương Thanh Vân khó chịu về lối nói lấp lửng của nữ nhân này, thật khác một trời một vực với Lãnh Huyết Diễm Nữ. Chàng giục :
- Nói mau đi?
- Rất đơn giản thôi. Nếu lệnh tôn xuất hiện trong võ lâm, thì nội trong một tháng, bảy đại môn phái cho đến Thánh Chỉ giáo, nghĩa là cả hắc đạo lẫn bạch đạo sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc :
- Vì sao?
Băng Tâm buồn rầu đáp :
- Vì sao thì chỉ có một mình phu quân của tiện thiếp biết mà thôi. Nhưng khi lệnh tôn xuất hiện trong võ lâm, những người bị tiêu diệt trước tiên sẽ là bảy đại môn phái, bổn điện và Thái Cực bang.
Đông Phương Thanh Vân vội hỏi :
- Lẽ nào bảy đại môn phái với gia phụ lại có mối cừu bất cộng đới thiên?
Băng Tâm lắc đầu :
- Không phải vậy. Nghe bảo Tam thư sinh thệ minh là chuyện năm xưa có ba thư sinh uống rượu cùng thề với nhau, tiện thiếp không rõ, chỉ biết lệnh tôn là một trong ba người ấy, Sinh Tử Sinh cũng chính là Ngọc Diện thư sinh Đông Phương Chấn Nghiêu.
Chuyện quá rắc rối và khó hiểu khiến Đông Phương Thanh Vân muốn điên đầu, vội hỏi :
- Gia phụ với bảy đại môn phái, quí điện và Thái Cực bang vô oán vô cừu, vì cớ gì mà lại muốn tiêu diệt các bang phái đó?
Băng Tâm buồn rầu đáp :
- Không phải lệnh tôn tiêu diệt các bang phái, mà là hai vị thư sinh kia.
Đông Phương Thanh Vân toát mồ hôi trán. Thiên hạ khi nào cũng

lắm chuyện kỳ quái, nhưng chắc không có chuyện nào kỳ quái hơn chuyện này.
Thử nghĩ, phụ thân đã không tiêu diệt các môn phái thì tại sao lại không thể xuất hiện?
Nghĩ vậy bèn gằn giọng hỏi :
- Gia phụ đã không liên quan gì với quí điện, tại sao không thể xuất hiện trong võ lâm.
Băng Tâm thở dài :
- Tóm lại, lệnh tôn không thể xuất hiện trong võ lâm là được.
Đông Phương Thanh Vân cười ngạo :
- Nếu gia phụ cứ xuất hiện thì kẻ nào dám làm gì?
Băng Tâm vội đáp :
- Phải, lệnh tôn võ công quán tuyệt thiên hạ, trừ hai vị thư sinh kia và Lãnh Huyết Nhân Ma, không ai có thể sánh bằng. Tuy nhiên lệnh tôn đã thề dứt bỏ ý định xuất hiện trong võ lâm.
- Điều này...
- Tướng công dĩ nhiên không biết rõ. Kỳ thực nói thẳng ra còn là vì bảy đại môn phái, lệnh tôn sẽ không thúc thủ nhìn bảy đại môn phái bị tiêu diệt. Vấn đề hệ trọng nhất là tướng công đừng có đi tìm lệnh tôn.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Điều đó có liên quan gì đến tại hạ?
- Liên quan chặt chẽ. Nếu tướng công tìm lệnh tôn, há chẳng phải là hành tung của lệnh tôn bị bại lộ, có khác gì đã hiện thân trong võ lâm.
Đông Phương Thanh Vân cười vang :
- Kiến giải của phu nhân thật nực cười, phu nhân coi tại hạ như đứa trẻ lên ba, thử hỏi nếu tại hạ không nói ra nơi ẩn thân của gia phụ thì ai biết?
Băng Tâm lại thở dài :
- Tướng công nói chí phải, nhưng võ công của hai vị thư sinh kia cũng chẳng kém gì lệnh tôn. Cho nên, cứ theo như dự đoán của phu quân tiện thiếp, tướng công vừa xuất hiện trong võ lâm đã bị hai vị kia bám sát hành tung rồi.
Đông Phương Thanh Vân giật mình, vội hỏi :
- Thực vậy ư?
- Tiện thiếp hoàn toàn không hoang ngôn?
Đông Phương Thanh Vân càng nghĩ càng thấy không đúng, việc này đã không liên quan đến phụ thân, vì sao hai vị thư sinh kia lại theo dõi hành tung của chàng?
Trách nhiệm nặng nề của chàng là làm cho gia đình đoàn tụ, chàng

đã trưởng thành, võ công siêu quân, vậy mà phụ thân vẫn không có cách gì gặp chàng, không biết tâm tình của phụ thân thế nào, lời thề của Tam thư sinh ra sao mà lại quan trọng đến như vậy? Dù gì chăng nữa, chàng cũng quyết nổ lực làm cho gia đình đoàn tụ.
Nghĩ vậy, bèn đáp :
- Tại hạ kính lãnh tâm ý của phu nhân.
Băng Tâm thở dài :
- Tướng công nếu chịu nghĩ đến tiền đồ của võ lâm, thì đâu cần vội vã đi tìm lệnh tôn? Nếu lệnh tôn cần gặp tướng công, thì lệnh tôn sẽ tự đi tìm tướng công, phải vậy không nào?
Đông Phương Thanh Vân cười ngạo :
- Tại hạ quyết tìm gia phụ bằng được.
Băng Tâm vội lùi mấy bước, kinh sợ nói :
- Tướng công, chớ... chớ...
- Thứ lỗi, tại hạ không đủ sức làm theo ý phu nhân.
- Thật vậy ư?
- Không sai?
Băng Tâm sa sầm mặt, lạnh lùng hỏi :
- Vậy là tướng công không chịu nghe lời nói thành thực của tiện thiếp.
- Đúng thế?
- Nếu bổn điện xuất thủ ngăn trở thì sao?
- Thì tự tìm lấy cái chết.
Băng Tâm rầu rĩ nói :
- Tướng công, lệnh tôn mà xuất hiện trong võ lâm, chẳng những võ lâm sẽ đại loạn, mà còn thây chất thành núi, máu chảy thành sông. Ôi, tướng công đã được tôn xưng là Thiếu chủ của võ lâm, nếu không nghĩ đến sự tồn vong của bổn điện và Thái Cực bang thì cũng nên nghĩ đến sự phục hưng của bảy đại môn phái.
Đông Phương Thanh Vân hừ một tiếng, không đáp.
Lúc này bên tai chàng lại văng vẳng tiếng nói của Diệp Đại Thúy theo phép Truyền âm nhập mật :
- Dù thế nào cũng phải hỏi lý do vì sao phụ thân không thể xuất hiện trong võ lâm.
Đông Phương Thanh Vân cũng dùng truyền âm nhập mật hỏi :
- Gia phụ quả thật không thể xuất hiện trong võ lâm ư?
- Đúng như vậy?
- Vì sao?
- Ngay cả mẫu thân cũng không biết, làm sao thiếp có thể hiểu được nội tình?

Đoạn Diệp Đại Thúy bỗng nói to :
- Việc này quả thật khiến mọi người cảm thấy khó khăn chứ gì?
Băng Tâm ngạc nhiên hỏi :
- Khó khăn gì kia?
Mục đích của Diệp Đại Thúy chỉ là cần biết vì sao Tam thư sinh thệ minh và lời thề thế nào, nàng nói :
- Sự kiện khiến ngay cả bảy đại môn phái cũng sẽ cực kỳ khó khăn.
Băng Tâm vui mừng nói :
- Đúng thế. Huống hồ bảy đại môn phái sau khi được tướng công cứu giúp, tựa hồ đang hồi phục, sức mạnh đang lên, nếu lại bị tiến đánh, e khó bề chịu đựng nổi cuồng phong bạo vũ.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên nhìn Diệp Đại Thúy, chưa biết nàng định giở phép gì.
Diệp Đại Thúy dịu dàng :
- Phu nhân nói chí phải, phu quân của tiện thiếp vốn không nên vì việc riêng tư của mình mà làm ảnh hưởng đến sự tồn vong của võ lâm, tuy đúng là như thế. Song...
Nàng dừng lại không nói nữa.
Băng Tâm vội giục :
- Thỉnh phu nhân cho biết rõ...
Diệp Đại Thúy tỏ vẻ buồn bã, nói :
- Có một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng...
- Vấn đề gì mà nghiêm trọng?
- Thực ra cũng chẳng có gì ghê gớm, nhưng phu quân tiện thiếp gần hai chục năm nay chưa được biết mặt phụ thân, trong thiên hạ tình phụ tử là tối thân thiết. Hơn nữa, phu quân tiện thiếp mới luyện xong thần công, đang nóng lòng tìm gặp phụ thân.
Nếu phu nhân có thể nói rõ sự tình, để phu quân tiện thiếp nắm được đại ý, có thể sẽ vì sự tồn vong của võ lâm mà bỏ dự định đi tìm phụ thân chăng?
Đông Phương Thanh Vân thầm thán phục.
Băng Tâm nói :
- Thấu tình đạt lý là phải như thế, nhưng phu quân tiện thiếp không muốn nói rõ sự tình thì biết làm sao?
Diệp Đại Thúy hỏi :
- Vậy phải làm thế nào đây?
- Thỉnh phu nhân khuyên tướng công tạm thời chớ vọng động. Phu quân tiện thiếp không cho biết nội tình, hẳn là có nỗi khổ khó nói, rồi sẽ có ngày tướng công minh bạch nguyên nhân.
Đông Phương Thanh Vân hiểu rằng việc này vòng vo thêm vô ích,

bèn lạnh lùng nói :
- Nhưng tại hạ quyết phải đi tìm gia phụ ngay tức thời.
Băng Tâm thất sắc :
- Tướng công nhất định không chịu nghe lời tiện thiếp?
Đông Phương Thanh Vân hỏi lại :
- Tại sao ta phải nghe lời?
Vẻ mặt Băng Tâm đột nhiên lộ sát cơ :
- Tướng công không chịu uống rượu mừng lại đòi uống rượu phạt. Tiện thiếp không phải chỉ nói suông. Mê điện có đủ thực lực. Việc này liên quan đến sự tồn vong của bổn điện, đành phải bắt giữ tướng công giam lại.
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng :
- Thỉnh?
Băng Tâm bỗng hú một tiếng chấn động.
Ứng với tiếng hú, bảy bóng người bay tới là là đáp xuống như lá rơi, gồm hai nữ năm nam.
Hai thiếu nữ tuổi độ đôi mươi, nhan sắc bình thường, nhưng thân hình tuyệt mỹ, cung y màu lục bó sát lấy thân trông thật mê ly.
Năm nam nhân tuổi trạc lục tuần, râu dài, thân hình gầy quắt, vừa nhìn tướng mạo đã biết là những lão nhân có nội lực siêu phàm. Đặc biệt thần quang của đôi mắt chứng tỏ đã đạt tới cảnh giới thần công nội ôn.
Đông Phương Thanh Vân tuy hơi ngạc nhiên về nội lực của năm lão nhân này, nhưng nổi ngạo khí, lạnh lùng cười nói :
- Các vị muốn động thủ thì thỉnh làm cho mau đi?
Tuy miệng nói vậy, nhưng chàng thầm nghĩ có thể năm lão nhân này là trưởng lão của Tử Phủ mê điện, còn hai nữ nhân kia là nằm trong số mười hai sứ giả của Mê điện. Vậy dễ dàng hiểu rằng Mê điện đã dốc toàn lực để ngăn cản chàng đi tìm phụ thân.
Băng Tâm lạnh lùng nói :
- Tiếp sau bổn Giáo chủ một bước, người của Thái Cực bang cũng đã tới, nếu tướng công muốn sống thêm ít ngày, thì hãy từ bỏ ý định đi tìm lệnh tôn. Bằng không Thánh Chỉ giáo cũng sẽ đến tìm tướng công đó.
Đông Phương Thanh Vân bỗng cười ha hả :
- Hay lắm? Bổn thiếu gia chính đang muốn ghé thăm Mê điện, Thái Cực bang và Thánh Chỉ giáo. Nay các vị cùng dẫn xác tới thì bổn thiếu gia đỡ phí thời gian. Phu nhân có trò gì hãy mau thi triển.
Thạch Lan Dật Tiên bỗng bước tới bên cạnh Đông Phương Thanh Vân, nói nhỏ :

- Giết gà khỏi cần dùng dao trâu, hãy để lão hủ ứng phó được chăng?
Đông Phương Thanh Vân cảm động đáp :
- Tiên trưởng, bọn họ đã muốn tìm Đông Phương Thanh Vân này thì sao lại để Tứ tiên ứng phó, thỉnh Tiên trưởng lui ra.
Băng Tâm cười gằn :
- Đông Phương Thanh Vân, ngươi tuy có địa vị cao trong võ lâm, nhưng dưới mắt Mê điện, ngươi chẳng đáng gì, nếu không vì nể lệnh tôn, thì Mê điện đã trừ khử ngươi dễ dàng.
Đoạn quay sang thuộc hạ nói :
- Nhị nữ, ngũ trưởng lão nghe đây, bổn phu nhân sẽ đích thân xử trí gã thiếu niên, còn các vị hãy đối phó với đám thuộc hạ của y. Nên nhớ sự tồn vong của bổn điện tùy thuộc ở trận này.
Tiếp đó Băng Tâm vỗ tay một cái, thêm mười bóng người lại bay tới như lưu tinh, đáp xuống hiện trường.
Đó là mười thiếu nữ tuổi đôi mươi, bận cung y bằng lụa mỏng năm màu xanh, hồng, vàng, trắng, tím, cứ hai người một màu, hợp với hai lục y thiếu nữ kia thành mười hai nữ sứ giả.
Dưới Mê điện Điện chủ là Lục Kiều, tức sáu phu nhân, thập nhị sứ nữ và ngũ trưởng lão.
Đông Phương Thanh Vân lo rằng Tứ tiên và Tuệ Mẫn không hiểu có thắng nổi năm trưởng lão hay không, vì chàng chưa biết võ công của Mê điện thế nào. Chàng nói nhỏ :
- Các vị hãy nhớ tập trung ứng phó, đừng đơn độc cự địch, Đại Thúy hãy tận thi sở học, Thanh Vân sẽ đối phó với Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh.
Mọi người cùng đáp :
- Rõ?
Tứ tiên lập tức đứng thành hình vuông, để Tuệ Mẫn ở bên trong. Tích Thư Nhân, Thần Quan Tú Sĩ, Quỷ Tinh Linh ở vòng ngoài. Diệp Đại Thúy thì ở bên cạnh Đông Phương Thanh Vân.
Chàng thấy vậy đã an tâm, hiểu rằng các vị kia đều biết trước mặt là cường địch không thể không thận trọng.
Diệp Đại Thúy rút kiếm đưa cho chàng, dịu dàng nói :
- Tướng công nên nhớ mục tiêu của bọn họ là tướng công, đừng phân tâm lo cho Tứ tiên và mấy vị còn lại. Tuy chưa thể sử dụng Vương kiếm, nhưng kiếm của thiếp là một lợi khí khi cần đủ sức hạ sát địch thủ, tránh hậu họa khôn lường.
Đông Phương Thanh Vân bắt gặp ánh mắt chứa chan sự quan tâm của nàng, chàng mỉm cười nhận kiếm nói :

- Đại Thúy cũng cẩn thận nhé, được rồi, khi cần Thanh Vân mới dùng kiếm.
Đoạn giắt kiếm vào bên hông.
Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh quát một tiếng, thân hình lắc nhẹ, công kích liên tiếp ba chưởng về phía Đông Phương Thanh Vân.
Đông Phương Thanh Vân vung hai tay thành hình vòng cung, một luồng kình phong cuồn cuộn như sóng bể tức thời cuốn lấy ba chưởng kia trả lại chủ của nó.
Băng Tâm mỉm cười thốt lên :
- Khá khen chiêu Vạn Lưu Quy Tông.
Rồi lắc mình tránh ba chưởng phản hồi, chỉ thấy cái bóng màu lục sẫm của y thị đã trườn tới gần Đông Phương Thanh Vân, hai tay múa lượn, chưởng ảnh trùng trùng điệp điệp ào ào ập đến chỗ Đông Phương Thanh Vân.

Hồi 22
Đại phá Ma trận

Đông Phương Thanh Vân hú một tiếng dài, thi triển Mật La thần công thân hình như một luồng điện ung dung né tránh nhưng luồng chưởng lực của Băng Tâm.
Trong nhất thời chỉ thấy bóng người tung hoành, chưởng phong như lốc cuốn tung đất cát, bẻ gãy cành lá, nhưng giữa cơn lốc khủng khiếp ấy Đông Phương Thanh Vân vẫn ung dung thư thái.
Bỗng năm tiếng hét cùng cất lên, năm trưởng lão lao bổ về phía Tứ tiên và ba vị tùy tùng.
Diệp Đại Thúy nói nhỏ :
- Ba vị tùy tùng hãy ứng phó với năm trưởng lão, Tứ tiên tạm thời đừng vọng động, để tiện thiếp đối phó với mười hai nữ sứ giả.
Ba vị tùy tùng cùng đáp :
- Tuân lệnh.
Rồi lao ra nghênh đón năm trưởng lão, Tích Thư Nhân quát to :
- Muốn chết thì ta cho đi gặp Diêm Vương.
Miệng hét, hai tay khoanh rộng vòng tròn, tay tả phóng chưởng về phía vị trưởng lão gần nhất, tay hữu công kích vị trưởng lão thứ hai, thân hình cuộn khoanh như một con hắc long bao vây hai trưởng lão.
Thần Quan Tú Sĩ cười ngạo nghễ :
- Mấy trưởng lão thối tha của Mê điện đến ngày tận số rồi. Thiếu chủ đã luyện xong thần công, tùy tùng tận thi sở học, nào các lão dẫn xác tới mà nộp mạng.
Đoạn như một cơn lốc cuộn tròn lấy ba trưởng lão còn lại.
Quỷ Tinh Linh hét :
- Giết sạch chúng đi. Chẳng lẽ Quỷ Tinh Linh này hết phần rồi sao. Thôi đành ứng phó với bọn nữ nhân vậy?
Đoạn lão lao tới chỗ hai lục y thiếu nữ mà quát :
- Lão phu sẽ tiễn đưa hai vị cô nương về tới tổ tiên các ngươi.
Song chưởng đã như cuồng phong bạo vũ công kích hai lục y thiếu nữ.
Kỳ quái là mười nữ sứ giả còn lại cứ đứng bất động.
Diệp Đại Thúy thấy vậy nói :
- Kính thỉnh Tứ tiên đừng vọng động. Nhớ đó, nhớ đó?

Đoạn như một tiên nữ lướt tới đứng chắn trước mặt mười nữ sứ giả, không nói không rằng.
Đông Phương Thanh Vân nhờ thi triển thần công nên ung dung thư thái đối địch, thoáng chốc đã tiếp ngót năm mươi chiêu của Băng Tâm.
Trong năm mươi chiêu vừa qua, chàng chủ yếu chỉ né tránh, điều chủ yếu là chàng muốn thăm dò võ công của Lục kiều Mê điện cao minh tới mức nào.
Lúc này chàng đã phát hiện, công lực của y thị đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực, chiêu thức quái dị lợi hại, đã ầm ầm như bão tố lại cuồn cuộn như triều dâng thác đổ.
Chỉ thấy chưởng ảnh tới tấp như bông tuyết ngày đông nhắm vào các yếu huyệt chí mạng của Đông Phương Thanh Vân.
Tích Thư Nhân ở gần đó bỗng cười lớn :
- Lão phu phải tống một tên đi trước...
Một tiếng rú liền đó vang lên, một bóng người văng ra xa mười trượng rơi huỵch xuống đất.
Đó là một trong năm trưởng lão của Mê điện.
Thần Quan Tú Sĩ cũng quát to :
- Thần Quan Tú Sĩ này không diệt một trưởng lão thối tha thì còn mặt mũi nào.
Lời chưa dứt, một tiếng rú thê thảm vang lên, trưởng lão thứ hai của Mê điện như diều đứt dây văng ra xa mươi trượng rơi huỵch xuống miệng hộc ra một búng máu.
Quỷ Tinh Linh thét :
- Hai con quỷ cái này còn chưa chịu biến đi, thật là nữ nhân còn thua cả tiểu nhân...
Quỷ Tinh Linh nào biết võ công của hai nữ sứ giả này còn cao hơn năm trưởng lão một bậc.
Lục y thiếu nữ nói :
- Hừ, một gã tùy tùng cũng đòi lên mặt?
Bốn cánh tay ngọc đã như sợi roi tới tấp công kích Quỷ Tinh Linh.
Quỷ Tinh Linh quát :
- Đồ voi giày, các ngươi dám khinh khi lão phu.
Đoạn vung hai tay nghênh tiép đón đỡ công kích của hai lục y thiếu nữ.
Một tiếng “bùng” phá vỡ không khí, tiếp đến ba tiếng “hự”, Quỷ Tinh Linh bị đẩy lùi một bước, hai thiếu nữ thì lảo đảo lùi ba bước.
Quỷ Tinh Linh dương dương tự đắc, cười ha hả :
- Như thế cũng đòi làm nữ sứ giả.

Hai tay lại khoát rộng công kích hai thiếu nữ...
Đông Phương Thanh Vân đã đến lúc thi triển Thần công.
Băng Tâm liều mạng công kích dồn dập, sớm đã sử dụng sở học bình sinh, tận thi tuyệt chiêu.
Đông Phương Thanh Vân đã biết nội lực của Băng Tâm thua kém chàng, bèn đột ngột hú dài một tiếng, vung hai tay nghênh tiếp song chưởng của Băng Tâm.
Một tiếng nổ kinh thiên động địa, kèm theo hai tiếng "hự". Đông Phương Thanh Vân cảm thấy choáng váng tức ngực, loạng choạng thối lui ba bước.
Băng Tâm thì bị xô giạt hẳn hai trượng, ngã phệt xuống đất, nhưng chồm ngay dậy. Hai con mắt hình tam giác đỏ phóng những tia hung quang chòng chọc nhìn Đông Phương Thanh Vân một cách đáng sợ.
Chỉ thấy Băng Tâm từ từ giơ hai tay lên, hai bàn tay trắng ngần chuyển dần sang màu hồng phấn.
Đông Phương Thanh Vân thầm biết đối phương sắp thi triển chiêu sát thủ, bèn vận công, dùng kình lực Bát Nhã Mật La thần công bao phủ châu thân như tường đồng vách sắt.
Đồng thời y phục màu trắng của chàng từ từ căng phồng, huyệt đạo toàn thân tựa hồ đã được một lớp hồng quang che kín.
Đột nhiên Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh thét to như tiếng sấm, hai tay đẩy ra chưởng thế như khai sơn phá thạch.
Đông Phương Thanh Vân cũng gầm lên, vận bảy thành công lực vào hai tay phóng ra hai luồng chưởng phong ù ù nghênh tiếp. Một tiếng nổ vang như sấm.
Đông Phương Thanh Vân hự một tiếng. Thân hình lắc lư, bị đẩy lùi nửa bước, nhưng lập tức lại đứng vững như thạch trụ.
Băng Tâm thì như diều đứt dây, bị bắn văng ra ngoài ba trượng mắt nổ đom đóm nhưng cũng chồm dậy được.
Đông Phương Thanh Vân vận công một lát đã cảm thấy như thường, bèn gằn giọng quát :
- Phu nhân ngăn cản ta đi tìm gia phụ chỉ uổng công vô ích. Bổn thiếu gia không nỡ lấy mạng phu nhân hãy mau tránh ra.
Băng Tâm mặt đã tái nhợt, nhưng còn cố nói :
- Thắng bại về tay ai, cuối cùng sẽ biết. Đừng vội khoác lác?
Đoạn y thị hú một tiếng dài, thêm năm bóng người y phục năm màu khác nhau, bay tới đáp xuống hiện trường.
Diệp Đại Thúy biết tình thế càng thêm nghiêm trọng vội lướt tới đứng bên cạnh Đông Phương Thanh Vân.
Cùng lúc có tiếng quát của Quỷ Tinh Linh :

- Đi mà gặp tổ tiên của các ngươi.
Bốp? Bốp?
Hai lục y thiếu nữ đã bị văng ra xa.
Đồng thời một thanh âm của nữ nhân văng vẳng truyền lại.
- Ba trưởng lão hãy lui về.
Tích Thư Nhân thét :
- Ai cho lui về.
Đoạn vung song chưởng bổ mạnh tới một vị trưởng lão. Vị này vội đưa hai tay ngang ngực đẩy ra.
"Binh" một tiếng. Vị trưởng lão rú lên, bắn văng ngoài năm trượng chết tươi tại chỗ.
Gần như đồng thời có tiếng thét của Thần Quan Tú Sĩ :
- Nhân thế không có đất cho các ngươi, thì còn dưới địa ngục.
Bùng? Một tiếng nổ to, ba tiếng hự, chỉ thấy Thần Quan Tú Sĩ loạng choạng lùi hai bước, ba vị trưởng lão kia như những trái bóng bị văng xa mấy trượng, bán sống bán chết.
Đông Phương Thanh Vân đã đại thắng cả mừng nói :
- Thỉnh ba vị tiền bối trở lại vị trí cũ.
Tích Thư Nhân, Thần Quan Tú Sĩ và Quỷ Tinh Linh cùng đáp :
- Tuân lệnh?
Rồi trở về vị trí cũ, ở bên ngoài Tứ tiên.
Thạch Lan Dật Tiên cười ha hả :
- Ba vị xuất thủ đắc thắng, thỉnh hãy tạm nghỉ, từ đây đến lượt Tứ tiên.
Đoạn bước ra trước, ba lão Tiên cũng chẳng nói chẳng rằng bước theo, tạo thành thế trận hình vuông ở bên ngoài ba người tùy tùng.
Tích Thư Nhân, Quỷ Tinh Linh và Thần Quan Tú Sĩ đứng quay lưng vào nhau, nhắm mắt cúi đầu, tựa hồ vận khí điều tức.
Lúc này Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh cũng đã ngồi xuống phía sau năm nữ nhân mới tới mà nhắm mắt vận công điều trị thương thế.
Hai lục y nữ sứ giả đã hồi phục, trở về lại đứng bên cạnh mười sứ giả. Mấy trưởng lão thì xem chừng thương thế nghiêm trọng vẫn đang nằm ở ngoài xa.
Chợt từ xa có tiếng xe ngựa lọc cọc chạy tới. Từ trên xe hai hán tử khôi vĩ nhảy xuống, ôm mấy vị trưởng lão đặt lên xe, thoáng chốc chiếc xe ngựa đã chạy đi.
Đông Phương Thanh Vân nghe mấy nữ nhân nói nhỏ với nhau rằng Mê điện điện chủ đã tới.
Quả vậy, một thanh âm dõng dạc cất lên :
- Bổn Điện chủ đối với các hạ luôn luôn tôn kính, nhất là các hạ đã

chủ trì bảy đại môn phái mà đại phá Ma cung và Quỷ lâm, thực khiến cho mọi người sung sướng.
Suốt hai chục năm nay, bổn điện chưa hề phái môn hạ bôn tẩu giang hồ, vì có nỗi niềm khó nói, do đó chưa thể hiệp trợ các hạ hoàn thành đại nghiệp, thực hổ thẹn trong lòng, những mong các hạ chỉ giáo cho.
Đông Phương Thanh Vân nghĩ thầm :
"Hắn là Mê điện Điện chủ mà sao lại kính trọng ta như vậy, ắt là xảo trá. Hắn
Bèn cười nhạt :
- Không dám? Không dám.
Mê điện chủ nói :
- Các hạ nhất định kiên trì tìm kiếm lệnh tôn ư?
- Đúng thế?
- Ồ? Đây là đại sự của võ lâm, các hạ sao lại có thể xung động như vậy? Bổn Điện chủ biết rằng từ năm lên ba các hạ chưa được thấy mặt phụ thân, phụ tử cốt nhục, thương nhớ cũng là chuyện thường tình, các hạ quyết đi tìm lệnh tôn, chứng tỏ các hạ là người trung hiếu vẹn toàn, nhưng tiếc thay... lệnh tôn gắn liền với sự an nguy của võ lâm, vô luận thế nào lệnh tôn cũng không thể xuất hiện trong võ lâm được.
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng nói :
- Về điểm này, tại hạ hoàn toàn chưa rõ.
- Các hạ đương nhiên chưa minh bạch tại sao lệnh tôn lại gắn liền với sự an nguy của võ lâm, bao gồm cả hắc đạo lẫn bạch đạo, cho nên mới bảo rằng dù các hạ cố ý đi tìm lệnh tôn, lệnh tôn cũng không sao gặp các hạ được.
Đông Phương Thanh Vân cười ngạo :
- Điện chủ đã biết vậy, sao còn sai người ngăn cản tại hạ.
Thanh âm của người kia lại sang sảng cất lên :
- Không sai, bổn Điện chủ biết rằng lệnh tôn đã ẩn thân mười lăm năm nay. Mười lăm năm dài đằng đẵng, tóc bạc như cước, cô khổ muôn phần, ít ai chịu đựng nổi, nay hài nhi đã trưởng thành, khó tránh động lòng thương cảm, mong được đoàn viên. Ôi?
Chuyện đó cũng là lẽ thường tình?
Đông Phương Thanh Vân trầm mặc không nói.
Thanh âm sang sảng lại tiếp :
- Nay các hạ luôn miệng nói phải đi tìm lệnh tôn, khiến lệnh tôn há có thể cầm lòng, nhưng nếu lệnh tôn xuất hiện thì sẽ ra sao? Thì đúng như ái thiếp của bổn điện chủ vừa nói, thây sẽ chất thành núi, máu

chảy thành sông. Ôi, các hạ thử nghĩ coi, lệnh tôn có nên xuất hiện hay chăng?
Đông Phương Thanh Vân đang định trả lời thì Diệp Đại Thúy thở dài, buồn rầu nói :
- Nghe Điện chủ nói nghiêm trọng như vậy, cần phải suy nghĩ cho kỹ.
- Phu nhân nói chí phải. Điều hiện tại chúng ta cần biết là Tam thư sinh thề với nhau thế nào, phải vậy không?
- Phải.
- Để rõ tình lý, bổn Điện chủ sẽ nói rõ ngọn nguồn thật minh bạch, hiềm một nỗi việc này rất nghiêm trọng, ngoài dự liệu của thường nhân, khiến bổn Điện chủ chưa biết nói sao đây?
Đông Phương Thanh Vân nhếch mép cười :
- Như thế thì có khác gì không nói.
- Các hạ nói rất đúng, nhưng các hạ nên biết bổn Điện chủ không muốn cho những người khác biết.
Đông Phương Thanh Vân buột miệng thốt :
- Ồ?
- Cũng vì thế mà bổn Điện chủ thân chinh tới đây để giải thích việc bổn Điện chủ muốn mang các hạ đi là không có ác ý. Vì các hạ khăng khăng đòi tìm kiếm phụ thân, bổn điện nghĩ đến chúng sinh võ lâm mà đành bắt các hạ giam vào Mê điện. Đó chỉ là điều bất đắc dĩ, kính thỉnh các hạ chớ lo lắng để những kẻ đang ngầm theo dõi các hạ để biết rõ chân tướng.
Đông Phương Thanh Vân phát giác có khoảng mười người đang bám theo chàng, hoàn toàn không phải là đệ tử của Thái Cực bang, hơn nữa chàng nóng lòng muốn biết Tam thư sinh đã thề với nhau những gì, tại sao việc đó lại cản trở sự đoàn tụ của gia đình chàng.
Điện chủ lại dõng dạc nói :
- Các hạ sau khi bị bắt về bổn điện, tuy không được tự do hành động, nhưng sẽ được hậu đãi như một bậc đại ân nhân.
Đông Phương Thanh Vân gằn giọng :
- Điện chủ tin chắc rằng có thể bắt được tại hạ ư?
Mê điện Điện chủ dõng dạc nói :
- Đúng vậy, ngoài bổn Điện chủ, còn có Lục kiều, mười hai nữ sứ giả, năm trưởng lão, bốn tướng quân, vừa thêm năm kiều thê, không đủ sức bắt các hạ hay sao? Chỉ là không muốn tăng thêm sự nghiêm trọng cho ngoại nhân biết, chứ bổn Điện chủ hoàn toàn không dám coi thường các hạ.
Đông Phương Thanh Vân gằn giọng :
- Nói lời thừa?

- Lục kiều vừa rồi đã làm cho các hạ vẻ vang quá rồi, nay nên dừng lại, bổn điện chủ cố tránh đả thương các thuộc hạ của các hạ.
Đoạn lão nói to :
- Lục kiều, hãy lệnh cho mười nữ sứ giả trở về bổn điện.
Băng Tâm hỏi :
- Phu quân có gì phân phó?
Điện chủ dịu giọng nói :
- Bổn Điện chủ thân chinh chủ trì, trong nháy mắt sẽ bắt sống Thiếu chủ võ lâm, hiểu chưa?
Băng Tâm hỏi :
- Phu quân không định trở về bổn điện ư?
- Đương nhiên sự tồn vong của bổn điện tùy thuộc vào trận này, ta há có thể khoanh tay đứng nhìn, Ngũ Kiều cũng mau quy hồi bổn điện.
Năm nữ nhân y phục năm màu khác nhau cùng đáp :
- Tuân lệnh?
Rồi thoáng một cái đã phi thân bay vút đi, chỉ còn lại Băng Tâm.
Băng Tâm nói :
- Tướng công, thực ra đây là việc của Thái Cực bang? Trận thứ nhất chúng ta đã hoàn tất, trận thứ hai nên để cho Thái Cực bang thi triển lực lượng của họ có hơn chăng?
Điện chủ đáp :
- Lục kiều, nước xa không cứu được lửa gần, lực lượng của Thái Cực bang phải vài ngày nữa mới tới kịp, chúng ta hãy bắt vị Thiếu chủ võ lâm đã, rồi sẽ thương lượng điều kiện với họ sau?
Băng Tâm nói :
- Tướng công nói phải lắm.
Đoạn vỗ tay ba tiếng.
Chỉ nghe từ xa vọng lại ba tiếng hú đến đinh tai, rồi ba bóng đen bay vút tới, đáp xuống hiện trường, cách Đông Phương Thanh Vân chừng hai trượng.
Đông Phương Thanh Vân biết rằng lời Mê điện Điện chủ vừa nói quyết không phải hư ngôn, những kẻ bao vây chàng hẳn là những kỳ nhân đương đại, không chừng trong số đó có hai vị Thư sinh kia.
Căn cứ tình hình trước mắt mà xét đoán, hai vị thư sinh kia còn muốn gặp phụ thân chàng hơn cả chàng.
Mê điện dốc toàn lực lượng ngăn cản chàng tìm phụ thân, xét về cả lý lẫn tình nhị vị Thư sinh phải chống đối Mê điện mới đúng, nhưng tại sao không hề thấy hai vị ấy lên tiếng?
Đông Phương Thanh Vân nhìn ba người vừa bay tới.

Đó là ba hán tử khôi vĩ, mặt mày hung dữ đáng sợ, thân cao tám thước, mục quang loang loáng như chớp điện, võ phục màu đen, đang đứng kia với vẻ mặt hầm hầm.
Điện chủ dõng dạc nói :
- Tam quái nghe đây, lần này là cơ hội để ba vị dốc toàn lực lập công chuộc tội, nghe rõ chưa?
Băng Tâm lạnh lùng quát :
- Tam quái động thủ, bắt sống Thiếu chủ võ lâm.
Ba đại hán gầm lên, xông tới chỗ Đông Phương Thanh Vân, sáu cánh tay như những móng vuốt của quỷ sứ, nhanh hơn tia chớp, bổ tới thân hình chàng. Công thế vô cùng lợi hại.
Tình thế đẩy Diệp Đại Thúy phải lánh sang một bên. Nàng nói :
- Kính thỉnh tướng công thi triển thần công.
Lời khích lệ của nàng cổ vũ hào khí của Đông Phương Thanh Vân. Chàng hú một tiếng dài, cười vang :
- Kẻ xuất thủ phải chết?
Chỉ thấy chàng lùi lại hai bước, đồng thời đột ngột vung kiếm, một màn kiếm ảnh lạnh lẽo dày đặc bao phủ lấy sáu bàn tay dài ngoẵng đầy lông lá.
Sáu bàn tay lông lá dài ngoẵng tìm mọi cách né tránh mũi kiếm và phân hướng nhắm tới sáu yếu huyệt Thiên Linh Cái, Hoa Cái, Khí Hải... của Đông Phương Thanh Vân mà điểm tới nhanh như điện xẹt.
Đông Phương Thanh Vân chột dạ, kiếm của chàng đã mau lẹ, lại dùng tới sáu thành công lực, nhưng đối phương cũng nhanh nhẹn chẳng kém, đều dễ dàng né được hết, thân pháp của chúng đến mức kinh thế hãi tục, nội công vào hạng thượng thừa hiếm thấy.
Lúc ấy một luồng kình lực ghê gớm ập tới thân thể chàng, chàng đã định dụng Thiên hạ thần bộ để né tránh. Nhưng chợt nghĩ chàng đã luyện xong Bát Nhã Mật La thần công, lại có phép phòng vệ huyệt đạo châu thân, hãy thử phối hợp thi triển xem công lực của mình tiến bộ tới mức nào.
Nghĩ vậy, chàng bèn đứng bất động chỉ hơi nghiêng đầu, vận dụng Bát Nhã Mật La thần công và phòng vệ năm huyệt đạo. Ngòi bút miêu tả thì chậm, sự việc diễn biến nhanh trong chớp mắt. Sáu bàn tay lông lá như móng vuốt của quỷ dữ đã chộp tới thân hình chàng.
Diệp Đại Thúy sớm biết chủ ý của Đông Phương Thanh Vân, nhưng nội lực của ba quái nhân kia thâm hậu như thế, nàng cũng phải khẽ rên một tiếng.
Tứ tiên cả kinh thất sắc, ba tùy tùng cũng vậy. Chỉ có Tuệ Mẫn đứng ở trong cùng không nhìn rõ thái độ thế nào.

Còn Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh thì cười. Y thị hoan hỉ hẳn lên, vừa rồi y thị đã bị bại, nay thấy vậy thì nghĩ thầm :
"Đông Phương Thanh Vân dù có tài năng cũng không tránh khỏi thủ bại dưới tay tam quái."
Nói thì chậm, diễn biến thì nhanh.
Bàn tay của quái nhân cao lớn nhất tới, Đông Phương Thanh Vân nghiêng đầu, nên đã bị lạc vào không, còn năm bàn tay khác nhắm tới năm huyệt Hoa Cái, Khí Hải, Đan Điền... của chàng thì đã điểm trúng.
Cùng lúc ấy, một tiếng hú như long ngâm phụng khiết, vút lên đinh tai nhức óc vọng ra tứ phía. Cũng ngay khoảnh khắc đó nghe "Đoành?" một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa. Tiếp đó là ba tiếng hự vang lên. Ba bóng đen như diều đứt dây bắn văng ra ngoài hai chục trượng, tiếp đó là mấy tiếng huỵch huỵch huỵch.
Ba quái nhân phách xiêu hồn lạc, giả từ cõi thế đầy những bí ẩn này. Ai có thể ngờ nội lực thâm hậu nhường ấy mà không chịu nổi một chiêu.
Chỉ nghe Tích Thư Nhân reo to :
- Thần công của Thiếu chủ đã đại thành.
Diệp Đại Thúy lướt tới bên cạnh Đông Phương Thanh Vân, dịu dàng nói :
- Thần công của tướng công đã thành đủ để trọng nhiệm đại cục võ lâm.
Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh mặt tái nhợt không còn một giọt máu, loạng choạng thối lui mấy bước, ngã bệt xuống.
Đông Phương Thanh Vân dõng dạc nói to :
- Kẻ nào muốn ngăn cản thiếu gia đi tìm phụ thân? Có giỏi hãy bước ra?
Thanh âm sang sảng của Điện chủ đáp lời :
- Thân thủ như thế đủ để đảm đương việc của Thiếu chủ võ lâm mà không hổ thẹn, nhưng vẫn thua Mê điện. Thiếu chủ, các hạ có đủ khí phách để thử tài với Thiên ma trận của bổn điện hay chăng?
Đông Phương Thanh Vân cười nhếch mép :
- Vô luận Điện chủ giở trò gì, thiếu gia cũng ứng phó được cả, nhưng phải có điều kiện.
- Chỉ lo các hạ không đủ khí phách.
- Đường đường Mê điện Điện chủ mà cứ ấp a ấp úng như hạng nữ lưu. Nói mau coi.
- Các hạ có dám một mình một kiếm phá được Thiên ma trận của bổn Điện chủ không?

Diệp Đại Thúy nói xen vào :
- Tướng công, đó là thứ trận vây dùng lớn ép nhỏ, nhiều lấn ít, không phải là võ.
- Trận vây là thế nào?
- Đơn giản thôi, bọn chúng biết tính cách của tướng công bèn dùng lối khích tướng để tướng công một mình lâm trận, bị vây hãm trong Thiên ma trận, nói khác đi, bọn chúng muốn trừ khử tướng công.
- Cứ thử xem sao?
- Nguy hiểm lắm.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Sống làm người võ lâm, chết làm quỷ võ lâm, phải có dũng khí sống chết vì đao kiếm, trong tình thế này nàng bảo ta né tránh Thiên ma trận hay sao?
Diệp Đại Thúy lúng túng một lát, đoạn đáp :
- Tướng công nói đúng lắm, nhưng tiện thiếp không thể an tâm.
Đông Phương Thanh Vân cười :
- Ta tuy chưa hiểu ngũ hành bát quái nhưng chỉ cần vận dụng Vạn Lưu Quy Tông và Thần công là có thể dễ dàng phá vỡ trận thế của đối phương.
- Tướng công lầm rồi.
- Lầm ở chỗ nào?
- Trận có trận thức, tướng công nói đơn giản như thế thì còn bày trận làm gì?
Đông Phương Thanh Vân cười :
- Nàng chưa tin thì cứ thử coi cách phá trận của ta xem có cao diệu hay không?
Diệp Đại Thúy thở dài nhè nhẹ :
- Tướng công đừng khinh địch, phải hết sức cẩn thận, đối phương đã thi triển sát kiếm trận, lại càng không thể coi thường.
Đông Phương Thanh Vân nghiêm mặt đáp :
- Ta không phải trẻ con, há đem tính mạng ra đùa cợt, nàng cứ yên tâm, đương nhiên ta sẽ thận trọng. Mong nàng hãy lui lại mười trượng.
Diệp Đại Thúy lo lắng, nhưng đành nhỏ nhẹ nói :
- Thỉnh tướng công cẩn thận.
Đoạn thân hình lướt mười trượng về phía sau như người trượt tuyết.
Lúc này Điện chủ dõng dạc hỏi :
- Ý của các hạ thế nào?
Đông Phương Thanh Vân nghĩ nói :
- Thiếu gia ứng phó với mọi thủ đoạn của Điện chủ.

- Vậy là đã đáp ứng?
- Đương nhiên.
- Các hạ quả không hổ là Thiếu chủ võ lâm, giáo hoàng của bảy đại môn phái, khí phách như thế khiến người tâm phục.
Một tiếng hú dài nổi lên.
Đông Phương Thanh Vân quay sang bảo Tích Thư Nhân :
- Tứ tiên và ba vị tiền bối cùng Tuệ Mẫn cô nương hãy thối lui mười trượng, trận thế này hư thực bất minh, ta cũng chưa chắc thủ thắng được.
Tích Thư Nhân đã định can ngăn, nhưng vừa rồi đã nghe rõ cuộc đối thoại giữa Diệp Đại Thúy và Đông Phương Thanh Vân. Ngay ái thê còn chẳng can ngăn được chàng, huống hồ người ngoài? Tuy lo lắng, nhưng cũng không dám nói. Thần Quan Tú Sĩ và Quỷ Tinh Linh cũng nghĩ như vậy.
Thạch Lan Dật Tiên quan tâm hơn cả đối với Đông Phương Thanh Vân, cũng đã nghe rõ lời chàng với Diệp Đại Thúy, chỉ nói :
- Thiếu chủ, cẩn thận nghe?
Đoạn tám người cùng lui lại mười trượng, xếp thành một hàng ngang sau lưng Diệp Đại Thúy.
Đông Phương Thanh Vân ngẩng nhìn về phía trước. Chỉ thấy hơn hai chục bóng người như những cánh đại bàng từ xa bay tới, đáp xuống hiện trường, sắp thành đội ngũ, bên tả một người, bên hữu một người, đằng trước một người, đằng sau một người. Hơn hai chục đại hán sắp thành một trận thế gọi là Thiên Ma trận, trận thế này trước nay chưa ai hóa giải nổi.
Người nào người nấy lăm lăm một thanh trường kiếm dài ba thước, hàn quang loang loáng, trông hoa cả mắt.
Đông Phương Thanh Vân vốn định tay không đối địch, nhưng nghĩ lại, đối phương đông người, còn dùng kiếm, mình tay không tiếp chiêu e thiệt thòi, bèn rút cây kiếm của Diệp Đại Thúy giắt bên hông ra, lên giọng nói :
- Thỉnh?
Thanh âm dõng dạc của Điện chủ cất lên :
- Thiếu chủ võ lâm, chúng ta đánh cuộc cái gì đây.
Đông Phương Thanh Vân hiểu tại sao Mê điện Điện chủ giở lắm trò như vậy, lạnh lùng hỏi :
- Muốn thế nào?
- Vừa rồi bổn Điện chủ đã thấy các hạ có thần công tuyệt thế, do đó nghĩ rằng Thiên Ma trận có thể không bắt được các hạ.
Đông Phương Thanh Vân nổi giận :

- Đừng nhiều lời, mau phát động đi?
- Các hạ chớ nổi nóng. Thiên ma trận có thể không bắt được các hạ, nhưng bổn Điện chủ tin rằng đủ khả năng vây khốn các hạ.
Đông Phương Thanh Vân cả giận :
- Toàn nói lời thừa?
- Các hạ tuy ở địa vị Thiếu chủ võ lâm nhưng chưa tu luyện được tính nhẫn nại, bổn Điện chủ nếu không nói rõ ngay từ đầu, làm sao các hạ biết chúng ta đánh cuộc cái gì?
Đông Phương Thanh Vân chỉ hừ một tiếng.
Giọng Điện chủ sang sảng :
- Đã tỉ võ, cuối cùng phải phân thắng bại, cho nên nếu bổn trận không bắt được các hạ, các hạ cũng không thoát ra khỏi trận thế, thành thử là bất phân thắng bại hay sao? Vậy phải xác định rõ điều kiện.
Đông Phương Thanh Vân gằn giọng :
- Mê điện Điện chủ thật là giảo hoạt hơn người. Thôi cũng được, Điện chủ cứ việc đề nghị.
Điện chủ cười :
- Không dám? Không dám? Thế này vậy, các hạ tin rằng trong bao nhiêu chiêu sẽ thoát ra khỏi Thiên Ma trận.
Đông Phương Thanh Vân thông tuệ siêu quần cũng biết đối phương nhắm vào nhược điểm của chàng, hiềm một nỗi chàng không kiềm nổi khi bị khích tướng, bèn cười lớn :
- Điện chủ thủ đoạn cao thâm, cuối cùng lấy đa hiếp thiếu.
- Không phải vậy, đây là sự giao tranh công bằng, các hạ phải tự tin vào võ công của mình mới đúng chứ? Vậy theo các hạ thì nội trong bao nhiêu chiêu có thể thoát khỏi thế trận.
Đông Phương Thanh Vân ngạo nghễ đáp :
- Hai chục chiêu?
Diệp Đại Thúy hoảng hồn kêu “ối” một tiếng.
Ba tùy tùng biến sắc.
Tứ tiên thở dài sườn sượt.
Thanh âm sang sảng lập tức cất lên :
- Thật không?
Đông Phương Thanh Vân sau khi nói mới phát hiện là mình nói quá ít. Nên biết Thiên Ma trận là rút từ Huyền mê ma kinh mà Huyền mê ma kinh thì do Lãnh Huyết Nhân Ma sáng tạo, trận pháp kỳ ảo, nghiêm mật di thường.
Lãnh Huyết Nhân Ma trong vòng một trăm năm nay là đệ nhất trong võ lâm.

Thiên Ma trận của lão ta há có thể dễ dàng hóa giải?
Nhưng đại trượng phu một lời nặng tựa Thái Sơn, huống hồ Đông Phương Thanh Vân đã nói là làm không hề hối hận, bèn đáp :
- Đúng thế?
- Nếu vậy là nếu trong vòng hai mươi chiêu, các hạ thoát ra khỏi trận, coi như các hạ thắng, phải không?
Đông Phương Thanh Vân quát :
- Chứ sao? Chẳng lẽ không đúng như vậy?
- Trong vòng hai mươi chiêu, nếu các hạ không thoát ra khỏi trận tức là thua.
Thua thì phải thế nào?
Đông Phương Thanh Vân cười ngạo :
- Đã kém tài so với người, thì tùy Điện chủ xử trí.
- Thật chứ?
Đông Phương Thanh Vân đáp gọn :
- Quân tử nhất ngôn?
Thạch Lan Dật Tiên không nén được, giận dữ nói to :
- Nếu Thiếu chủ của ta trong vòng hai mươi chiêu mà thoát khỏi trận thế thì điện chủ phải thế nào?
Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh đứng ngoài trận, mặt lộ vẻ sát cơ đằng đằng, lớn tiếng quát :
- Lão quỷ kia, ai cần lão mở miệng?
Thạch Lan Dật Tiên quát lại :
- Yêu nữ, ngươi mới không được mở miệng.
Băng Tâm hùng hổ :
- Lão quỷ ngươi dám...
Thạch Lan Dật Tiên đáp lại :
- Có gì không dám, lão phu đây sẵn sàng giao đấu với yêu nữ ngươi một trận.
Mê điện Điện chủ nổi giận :
- Tứ tiên là cái thá gì mà dám cả gan lăng mạ Lục kiều của bổn Điện chủ?
Đông Phương Thanh Vân quát lớn :
- Tứ tiên với Tam Bí đồng sinh cộng khổ, kẻ nào dám động đến Tứ tiên là động đến Tam Bí, thiếu gia đây sẽ chẳng để yên.
Mê điện Điện chủ gằn giọng :
- Ngươi...
Đông Phương Thanh Vân cười vang :
- Phải, ta đây, ta đang chờ ngươi đây.
Thanh âm sang sảng kia một lát sau mới cất lên :

- Lục kiều, hãy vì đại cục mà bình tĩnh lại?
Băng Tâm đáp :
- Phu quân nói chí phải, tiện thiếp xin vâng lệnh.
Điện chủ hỏi Đông Phương Thanh Vân :
- Các hạ nếu thắng thì đòi điều kiện gì?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Không cần gì hết?
- Thực ư?
- Thực?
- Quân tử nhất ngôn.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Còn trò gì thì giở nốt ra, nếu không bổn thiếu gia không thể phụng hồi. Có điều phải đếm chiêu như thế nào.
- Đúng lắm?
- Điện chủ nói coi.
- Cứ mỗi lần các hạ xuất thủ là tính một chiêu như vậy là đại công vô tư?
- Được? Bắt đầu đi?
Điện chủ cười :
- Các hạ đúng là người nôn nóng, nếu không phải vì sự tồn vong của bổn điện, thì bổn Điện chủ rất muốn có một vị bằng hữu khí phách siêu quần như các hạ.
Đoạn phát lệnh :
- Lục kiều, bắt đầu đi.
Băng Tâm đáp :
- Tuân lệnh?
Vừa đáp vừa vọt tới gần Đông Phương Thanh Vân như một tia chớp, tay vung một chưởng.
Đông Phương Thanh Vân đã biết nội lực của y thị, liền vung tay tả nghênh đón tiếp chưởng thế.
Nào ngờ y thị rụt ngay tay lại, cúi người trườn nhanh ra phía sau chàng như một con lươn, miệng quát :
- Ta lấy mạng ngươi?
Hai tay cùng chém mạnh xuống sau lưng chàng, thân pháp mau lẹ vô cùng.
Khi thân hình Băng Tâm vừa chuyển động. Thiên Ma trận đã tức thời triển khai hơn hai chục tay kiếm đột ngột vung lên lóa mắt, cùng lao về hướng Đông Phương Thanh Vân.
Đông Phương Thanh Vân vừa bị lạc không tả chưởng, thì chột dạ. Nữ nhân này quả là quỷ kế đa đoan, có lẽ y thị sẽ liều chết công kích

chàng trong vòng hai mươi chiêu.
Hai đạo kình lực đã ập tới sát lưng, phía trước mặt thì ba đạo hàn quang trắng như bạc cũng vút đến.
Đông Phương Thanh Vân đã tính trước trong đầu, chàng vận mạnh Bát Nhã Mật La thần công để hộ thân.
Băng Tâm đang mừng thầm vì hai tay đã như đao chạm vào thân người đối phương, nào ngờ y thị bị đẩy lùi ba bước, ba thanh trường kiếm đâm vào trước ngực Đông Phương Thanh Vân, kỳ lạ thay, đều rớt xuống đất, ba chủ nhân của chúng cùng kêu hự một tiếng, ngã lăn đi mấy vòng.
Đông Phương Thanh Vân cười ha hả, lập tức vận tập thần công, một lớp hồng quang từ từ bao bọc xung quanh thân hình chàng trong phạm vi một thước.
Những hán tử dùng kiếm đâm chém chàng thảy đều đẩy lui dăm bước.
Thứ thần công này thật là không tiền khoáng hậu.
Bỗng nghe Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh thét :
- Vạn vật triều nguyên.
Hai mươi tay kiếm từ bốn phương tám hướng nhất tề xông tới Đông Phương Thanh Vân như những tia chớp.
Chàng lại vận thần công.
Một tiếng "đùng" nổ vang như sấm.
Tất cả những thanh kiếm phóng tới Đông Phương Thanh Vân đều gãy đôi, mảnh văng lả tả.
Uy lực của Thần công khiến Băng Tâm rùng mình sởn gáy, há hốc miệng, không thốt một lời.
Thanh âm sang sảng cất lên :
- Liên Khí hợp nguyên.
Băng Tâm như sực tỉnh, lướt ra đứng cách Đông Phương Thanh Vân khoảng hai trượng.
Hơn hai chục đại hán trong chớp mắt đã xếp thành một hàng dọc sau lưng Băng Tâm, hai tay người nọ đặt lên sau vai người đứng trước.
Đông Phương Thanh Vân cười lạnh một tiếng, đã có chủ ý, tựa hồ chàng dựa vào kinh nghiệm từng phá kỳ trận ngày trước.
Trận pháp nào cũng nhằm làm cho người ta rối mắt lúng túng rồi thừa dịp để mà công kích. Chàng liền đứng im hộ thân, bình tĩnh chế động, dùng nhu khắc cương, may sao Thần công của chàng đã đại thành, đao kiếm không cách gì phát huy công hiệu mà chạm được vào thân hình chàng. Nếu đứng giữa một rừng đao kiếm thế kia, dù đủ tài thăng thiên độn thổ cũng chỉ tránh được đòn này mà dính phải

đòn khác.
Băng Tâm vừa rồi dùng phép Vạn vật triêu nguyên để cùng lúc phóng kiếm tới đối phương, tưởng rằng đối phương tài giỏi đến mấy cũng khó thoát nổi hơn hai chục tay kiếm.
Nào ngờ sự thực hoàn toàn trái ngược, hơn hai chục thanh kiếm đều gãy đôi, làm sao y thị không táng đởm kinh hồn?
Trong lúc nhất thời kinh hãi, nghe phu quân nhắc nhở, liền sực tỉnh, sử dụng tuyệt chiêu sát thủ cuối cùng là Liên Khí Hợp Nguyên.
Đây là chiêu thức hèn hạ, dùng nội lực của hơn hai mươi đại hán truyền sang người Băng Tâm để y thị phóng chưởng.
Thực ra Mê điện Điện chủ và Băng Tâm biết rằng Đông Phương Thanh Vân sẽ thi triển Vạn Lưu Quy Tông, nhưng họ không tin rằng chàng có thể làm phản hồi kình lực tổng hợp của hơn hai chục hán tử.
Băng Tâm cảm thấy nội lực cuồn cuộn từ phía sau dồn tới, liền đưa hai bàn tay ngang ngực mà đẩy mạnh ra.
Ù ù ù ù?
Hai luồng kình lực như sóng thần tràn đi, ào ào như bão tố, sầm sập như hàng chục cỗ xe ngựa cùng lúc phóng qua, bài sơn đảo hải, kinh thiên động địa, ập tới chỗ Đông Phương Thanh Vân.
Đông Phương Thanh Vân vẫn ung dung thư thái, chuyển kiếm sang tay tả, tay hữu khoanh một vòng hất mạnh ra.
“Oành” một tiếng nổ ta hơn sấm, rồi rền rền lan ra?
Băng Tâm kêu “ối” một tiếng quái dị, bị văng đi mười trượng.
Hàng loạt tiếng hự hự liên tiếp nổi lên.
Hơn hai chục đại hán như những cánh diều bị gió lốc thổi bay dạt về cánh rừng bên cạnh, ai nấy đều táng mạng tại trường.
Rừng cây trước mặt Đông Phương Thanh Vân cũng bị đổ rạp một vệt thẳng, dài tới hơn mười trượng, lực đạo khủng khiếp đến mức khó tưởng tượng.
Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh mặt cắt không còn hột máu, nằm gục dưới đất.
Đông Phương Thanh Vân thấy đau nhói trong tim.
Không ngờ chỉ một cú vung tay của chàng đã cướp đi hơn hai chục sinh mạng chẳng phải quá tàn nhẫn hay sao?
Chàng đau đớn vô cùng, nhưng còn có thể làm gì khác?
Chàng không giết họ, liệu họ có tha cho chàng hay không? Nếu người phạm đến ta, ta phải giết họ?
Võ lâm, giang hồ, ôi...
Chàng rên lên một tiếng, bỗng nghe giọng nói dịu dàng bên tai :

- Tướng công, đúng là người ta phải có đức hiếu sinh, không được vô cớ loạn sát mà phải tội với thiên địa, nhưng tình huống trước mặt buộc phải vậy. Tướng công không giết chúng, chúng sẽ giết tướng công. Tướng công bị bức bách phải làm như thế.
Đông Phương Thanh Vân ngoảnh sang, thấy Diệp Đại Thúy đã ở bên chàng, đôi mắt phượng đằm thắm đăm đăm nhìn chàng đầy vẻ trìu mến.
Đông Phương Thanh Vân biết rằng đôi mắt kia lúc này nhìn rõ tâm cang chàng, chàng thở dài não nề.
Diệp Đại Thúy đưa tay nắm lấy cánh tay chàng, an ủi :
- Tướng công, mấy gã kia đều nhúng đầy máu trong võ lâm, giết chúng đi cũng chính là bảo toàn thêm nhiều nhân mạng thiện lương cho võ lâm sau này, tướng công hà tất phải tự trách mình Một lời đã giải hết phiền muộn.
Đông Phương Thanh Vân gật gật đầu, dõng dạc hỏi to :
- Điện chủ còn trò gì nữa chăng?
Thanh âm sang sảng đáp lại :
- Thần công của các hạ quả thực tuyệt thế vô song.
- Tối thiểu cũng đủ để đối phó với Mê điện.
Đột nhiên một tiếng thét lớn, một bóng người bay tới như lưu tinh đáp xuống cách Đông Phương Thanh Vân ba trượng.
Người ấy vừa đáp xuống đã ngoảnh về phía Băng Tâm nói :
- Lục kiều, nàng về trước đi?
Người đó chính là Mê điện Điện chủ.
Băng Tâm lắc đầu, nói nhỏ :
- Tiện thiếp với phu quân đồng sinh cộng tử, khi lâm nguy há có thể bỏ phu quân mà đi. Ôi tướng công, tốt nhất chúng ta hãy...
Điện chủ nói :
- Im ngay, hãy đến bên ta.
Đông Phương Thanh Vân nhìn kỹ, thấy Mê điện Điện chủ bận y phục văn sĩ màu trắng, tay áo dài lụng thụng, đeo mặt nạ cũng màu trắng, trừ đôi mắt và hai bàn tay, không còn để lộ một phần da thịt nào trên cơ thể.
Mục quang của y lộ sát khí đằng đằng, soi mói nhìn Đông Phương Thanh Vân, gằn giọng nói :
- Các hạ chớ tưởng lầm rằng bổn Điện chủ không đủ lực lượng đánh bại các hạ.
Đông Phương Thanh Vân đáp lại :
- Còn thủ đoạn gì cứ giở ra, bổn thiếu gia chờ đây.
Điện chủ hừ một tiếng nói :

- Bổn Điện chủ nếu không vì lời thề của Tam thư sinh thì đã giết chết các hạ rồi.
- Hoan nghênh.
Điện chủ gằn giọng :
- Các hạ còn dám chọc giận ta?
Đông Phương Thanh Vân cười ngạo :
- Bổn thiếu gia dám nói dám làm, hoan nghênh Điện chủ xuất thủ.
Điện chủ bước tới hai bước, cất tiếng cười hô hố. Tiếng cười hiển nhiên chứng tỏ nội lực được tu luyện cực kỳ thâm hậu, cứ xoáy vào màng nhĩ của Đông Phương Thanh Vân, đến mức buốt nhói. Chàng vội vận nội công chống đỡ...
Bỗng trên không trung văng vẳng tiếng la hốt hoảng.
- Lãnh Huyết Nhân Ma đến? Mau, chạy mau? Ai muốn sống thì mau trốn đi kẻo không kịp.
Tiếng la kia hệt như tiếng sấm giữa trời quang, những người có mặt tại hiện trường đều kinh hãi biến sắc. Nên biết Lãnh Huyết Nhân Ma là nhân vật sống đã trên trăm năm, cứ theo truyền thuyết trong võ lâm, thì hắn giết người không ghê tay, lại còn moi gan nạn nhân mà ăn tươi nuốt sống, hắn coi thiên hạ không ra gì, chẳng một ai dám chống chọi lại, khiến hắn mặc sức tung hoành trong võ lâm.
Hắn mà đến đây, chỉ e không ai thoát chết.
Vì thế người người đều kinh hãi vạn phần.
Thanh âm sang sảng lúc nãy lại cất lên :
- Thiếu chủ, nếu bất hạnh gặp Lãnh Huyết Nhân Ma thì nên nhớ phải nhẫn nhịn.
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc nghĩ :
“Chẳng lẽ một người có thể sống tới hơn trăm năm thật ư? Không chừng đối phương giở quỷ kế để đánh lừa mọi người?”
Diệp Đại Thúy nói nhỏ vào tai chàng :
- Tướng công, Lãnh Huyết Nhân Ma sắp tới, tướng công chuẩn bị như thế nào?
Đông Phương Thanh Vân dùng phép truyền âm nhập mật hỏi :
- Hắn còn sống thật ư?
- Tướng công đừng hồ nghi tiếng la vừa rồi, đó là tiếng la của Quái Sấu, chứng tỏ sự tình vô cùng nghiêm trọng đó?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Giặc đến thì tướng xuất hiện, nước lũ dâng cao thì đắp đê ngăn chặn, có chuyện gì cứ sẵn sàng ứng phó. Vấn đề là võ công của hắn tới mức nào?
- Thân chủ của tướng công hiện tại chỉ tiếp được hai chiêu của hắn

mà thôi.
Đông Phương Thanh Vân hỏi lại :
- Chỉ tiếp nổi hai chiêu ư?
- Phải, tiếp không nổi một chiêu thì chết chẳng toàn thây, tiếp không nổi hai chiêu cũng chết, nhưng được toàn thây. Tiếp nổi hai chiêu thì hắn chịu hòa đàm.
Nhưng một trăm năm nay chưa ai tiếp nổi hai chiêu của hắn.
- Thanh Vân hỏi nàng việc khác kia.
- Tướng công muốn hỏi việc gì?
- Muốn hỏi là võ công của hắn có thực cao minh đến mức như vậy hay không?
- Đương nhiên. Người ta sống đến bảy mươi tuổi đã là hi hữu, huống hồ hắn thọ tới hơn trăm năm nếu không luyện nội công đến mức thượng thừa thì làm sao sống lâu đến thế?
- Đã ai thấy mặt Lãnh Huyết Nhân Ma chưa?
- Phụ thân?
- Còn ai nữa không?
- Điều này tiện thiếp không rõ. Đương kim võ lâm không một ai đủ tài tiếp hai chiêu của hắn, trừ Tam thư sinh. Tướng công mới luyện xong thần công, chưa biết tiếp nổi mấy chiêu.
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc hỏi :
- Nếu hắn dùng phách không chưởng lực, ta dùng Vạn Lưu Quy Tông hoàn trả, chẳng lẽ không được sao?
- Tướng công lầm rồi.
- Lầm ở chỗ nào?
- Lãnh Huyết Nhân Ma sớm biết chàng chuyên dùng thủ pháp Vạn Lưu Quy Tông, Thiên hạ tuy chưa ai hóa giải được chiêu ấy, nhưng hắn lại dùng Đạn Chỉ thần công đả thương tướng công thì Vạn Lưu Quy Tông của tướng công còn có tác dụng gì?
Đông Phương Thanh Vân à một tiếng.
Diệp Đại Thúy tiếp tục dùng truyền âm nhập mật nói :
- Trong tình thế đó, tướng công chỉ có thể dùng thần công ứng phó, nghĩa là dùng cương chế cương, nếu tướng công tiếp nổi hai chiêu không chết, đã là đại phúc rồi.
Đông Phương Thanh Vân ngạo nghễ đáp :
- Chưa biết mèo nào cắn miêu nào.
Bỗng có tiếng hú chói tai ngân dài, tiếp đến giọng nói khàn khàn của Thái Cực bang chủ :
- Thật không ngờ Quái Sấu với Ngọc Diện thư sinh lại là hạng người giống nhau, hắn giở quỷ kế đánh lừa kẻ khác, chứ làm sao lừa nổi

bổn Bang chủ kia chứ.
Mê điện Điện chủ lộ vẻ kinh hãi trong ánh mắt, nói :
- Xem chừng việc này phải để giải quyết sau vậy?
Thái Cực bang chủ nói :
- Thì ra Cổ Nguyệt Cầm lừng lẫy thiên hạ của Điện chủ cũng chỉ là đầu voi đuôi chuột.
Đông Phương Thanh Vân nghĩ bụng :
"Hai gã kia xem ra cũng chẳng phải thật sự đồng tâm hiệp lực với nhau để đối phó với ta. Chẳng qua họ vì sự lợi hại trước mắt mà liên thủ tạm thời với nhau."
Chàng bèn cất tiếng cười vang nói :
- Ơ hay, nếu quý điện và quý bang tàn sát lẫn nhau, thì Tam Bí hóa thành ngư ông đắc lợi hay sao? Thôi, hãy hợp lực với nhau mà công kích Tam Bí. Bổn thiếu gia đang chờ đây.
Lời của Đông Phương Thanh Vân như gáo nước lạnh dội vào mặt khiến Mê điện Điện chủ và Thái Cực bang chủ tỉnh lại.
Mê điện Điện chủ lạnh lùng quát :
- Hảo tiểu tử, ngươi dám cả gan giáo huấn lão phu. Đoạn lão gảy ngón tay vào cây đàn Cổ Nguyệt Cầm.
Thái Cực bang chủ vung kiếm tấn công Diệp Đại Thúy.
Đông Phương Thanh Vân vội nhanh chóng vận Bát Nhã Mật La thần công bao phủ châu thân.
Hơn một trăm người từ bốn phía ủa tới, vây thành ba vòng tròn.
Cây Cổ Nguyệt Cầm của Mê điện Điện chủ liên tục phát ra những tiếng "tinh, tinh", mỗi tiếng như một mũi tên nhọn và lạnh muốn chọc thủng màng nhĩ của Đông Phương Thanh Vân.
Đông Phương Thanh Vân biết không nên kéo dài thời gian giao đấu sẽ xảy ra lắm chuyện. Chàng vận dụng mười thành công lực, chỉ thấy xung quanh châu thân trong phạm vi một trượng được bao phủ một màn hồng quang. Chàng từ từ tiến về phía Mê điện Điện chủ.
Còn Diệp Đại Thúy thì sao?
Thấy Thái Cực bang chủ vung kiếm xông tới, nàng kêu khẽ :
- Thần Quan Tú Sĩ, cho mượn kiếm.
Đoạn tràn qua một bên né tránh chiêu kiếm của đối phương.
Thần Quan Tú Sĩ dõng dạc đáp :
- Tuân chỉ.
Lời chưa dứt, đã trao kiếm cho nàng.
Thái Cực bang chủ nhếch mép cười :
- Cô nương cũng biết dùng kiếm ư?
Diệp Đại Thúy đáp lại :

- Về kiếm pháp, để bổn phu nhân chỉ giáo cho Bang chủ.
Đoạn nàng vung kiếm loang loáng nghênh tiếp kiếm của đối phương mà đâm thẳng tới. “Keng” một tiếng, hai kiếm tóe lửa.
Diệp Đại Thúy uyển chuyển nhảy lùi hai bước, giọng nói trong trẻo :
- Bang chủ hãy nhớ lấy, chiêu này gọi là Chấn Kiếm Đoạn Mạch. Mười năm nay trong võ lâm không ai sử dụng. Vừa rồi bổn phu nhân đã lợi dụng lực phản chấn để đoạn tâm mạch của Bang chủ.
Chỉ thấy Thái Cực bang chủ tuy tay vẫn cầm kiếm, nhưng đứng ngây ra bất động như một con gà rù.
Diệp Đại Thúy nói dịu dàng :
- Bang chủ chớ có vận chân khí, hãy chờ sau một tuần trà sẽ qua nguy hiểm. Bổn phu nhân lượng tình Thái Cực bang chưa gây đại ác trong võ lâm nên lưu lại tính mạng cho Bang chủ. Nếu không đã phế bỏ hoàn toàn võ công của Bang chủ rồi. Có thể nói phu thê Đệ Tam Bí một khi xuất hiện võ lâm là đủ khả năng thống lĩnh hết thảy.
Đông Phương Thanh Vân lúc này đã chỉ còn cách Mê điện Điện chủ một trượng.
Mê điện Điện chủ hai mắt rực lửa, vận hết công lực bình sinh vào ngón tay mà gẩy đàn liên tiếp... “Tinh, tinh, tinh”. Đây là tuyệt kỹ của y.
Ba tiếng đàn làm cho thân Đông Phương Thanh Vân hơi lắc lư, nhưng chàng vẫn chầm chậm tiếp cận.
Tinh? Tinh?
Âm thanh của cây Cổ Nguyệt Cầm này có thể bẻ gãy đao kiếm, hiển nhiên Mê điện Điện chủ đã thi triển sở học bình sinh Đạn Chỉ thần công.
Mỗi tiếng “tinh” lại làm thân hình Đông Phương Thanh Vân lắc nhẹ một cái, song chàng vẫn chậm rãi tiếp cận. Chàng đã vận mười thành tinh khí, tạo nên màn hồng quang bao phủ châu thân. Đây là Bát Nhã Mật La thần công, là Di Lặc phật giới công thượng thừa, tinh chuyển khí, khí chuyển thần, hợp nhất Tinh khí thần thành một thể, màn hồng quang bao quanh chàng mỗi lúc một sẫm, chạm tới người Mê điện Điện chủ khiến lão ta lùi dần, lùi dần...
Bỗng vang lên tiếng thét giận dữ :
- Tiện tì? Hãy nộp mạng?
Nguyên ba lão bà bà của Thái Cực bang chủ thấy Bang chủ của họ bị lạc bại dưới kiếm của Diệp Đại Thúy thì nổi giận vung kiếm công kích nàng để phục thù.
Kiếm quang loang loáng đầy trời.
Diệp Đại Thúy dùng thân pháp uyển chuyển né tránh, nói :

- Tiện thiếp nhường cho các vị ba chiêu.
Ba lão bà bà hùng hổ đâm chém, những tiếng chíu chíu chíu nghe buốt tai, ba cây kiếm như ba con ngân xà nhắm tới các đại huyệt trên thân hình của Diệp Đại Thúy.
Lúc này Đông Phương Thanh Vân thong thả tiếp cận Mê điện Điện chủ, Điện chủ chỉ từ từ lui dần. Chiếc Cổ Nguyệt Cầm vẫn phát ra tiếng "Tinh? Tinh?"
Lúc này Đông Phương Thanh Vân rùng mình, thối lui một bước, rồi lại chậm rãi tiến tới.
Mê điện Điện chủ bỗng búng mình bay lên không trung, từ trên cao, cây Cổ Nguyệt Cầm vẫn tiếp tục phát ra những tiếng tinh, tinh.
Thân hình Đông Phương Thanh Vân như rồng vọt khỏi biển nước, lao lên mây, phóng ra hai chưởng công kích Điện chủ.
Mê điện Điện chủ khép hai chân vào nhau, thân hình lại bay xéo lên cao thêm một trượng.
Đông Phương Thanh Vân hừ một tiếng, hít một hơi dài, cũng lướt lên đuổi theo Điện chủ, hai tay liên tiếp khoanh thành vòng tròn công kích Điện chủ.
Điện chủ không thể ngờ chàng thiếu niên lại có tài thăng thiên chẳng kém gì lão ta, bèn quát :
- Ngươi phải chết?
Cây Cổ Nguyệt Cầm rời khỏi tay lão ta lao vút như tên bắn vào ngực Đông Phương Thanh Vân, tay tả thì chém xuống đầu chàng như một lưỡi đao.
Đông Phương Thanh Vân cười ha hả :
- Tuyệt kỹ của Điện chủ hóa ra chỉ như thế thôi ư. Biến đi?
Đoàng, đoàng, hai tiếng nổ long óc, một bóng người rớt thẳng xuống đất, chính là Mê điện Điện chủ, lão ta nổ đom đóm mắt, đầu váng mắt hoa, nhưng cũng lồm cồm bò dậy được.
Đông Phương Thanh Vân ung dung đáp xuống đất.
Cây Cổ Nguyệt Cầm lừng danh là đệ nhất Vương cầm đã nát vụn bởi tay chàng.
Bỗng nghe tiếng cười của Diệp Đại Thúy :
- Đã hết ba chiêu, các vị hãy tiếp chiêu này của tiện thiếp.
Ba đạo hàn quang như ba lằn chớp đã phóng tới thượng, trung và hạ của Diệp Đại Thúy, nhưng không thấy nàng tránh né nữa. Một dải ngân quang từ tay kiếm của nàng lóe lên còn nhanh hơn tia chớp, tiếp liền ba tiếng keng... keng... keng, rồi giọng nói điềm nhiên của Diệp Đại Thúy :
- Kẻ nào còn muốn động thủ, phu thê Đệ Tam Bí đang chờ đây.

Ngay lúc đó, thanh âm sang sảng vang lên :
- Đến rồi, Lãnh Huyết Nhân Ma đến rồi, ai muốn sống thì chạy mau kẻo mất mạng. Chạy mau?
Thái Cực bang chủ đột nhiên ngã quỵ xuống, nhưng bật ngay dậy, hét :
- Hãy dìu ba lão bà bà đi.
Một tiếng gầm kinh thiên động địa ập tới.
Thái Cực bang chủ, Mê điện Điện chủ và mọi người đang ở hiện trường đều bất giác thối lui mấy bước, màng nhĩ đau nhói, như bị chọc thủng, hai tai ù hết cả đi, rùng mình sởn gáy.
Đông Phương Thanh Vân vội ngưng thần vận công, Diệp Đại Thúy thì vẫn ung dung đứng đó, vẻ mặt chỉ hơi có chút ưu tư.
Một tiếng cười lạnh lẽo như xói vào lòng người từ từ cất lên, tiếp đến nói khoan thai :
- Trừ Tam Bí và thuộc hạ, hết thảy những kẻ còn lại hãy xéo cả đi cho khuất mất ta.
Mê điện Điện chủ quỳ mọp xuống đất, mặt thất thần, miệng lắp bắp :
- Tổ sư.
Thanh âm lạnh lẽo hơn băng giá quát gằn :
- Cút đi?
Mê điện Điện chủ vội đứng dậy, đáp “dạ” rồi lao vút đi trước tiên.
Thái Cực bang chủ vừa quỳ xuống cũng vọt dậy chạy nốt.
Thoáng chốc chỉ còn riêng nhóm người của Đông Phương Thanh Vân ở lại hiện trường.
Đông Phương Thanh Vân ưỡn ngực, đứng sừng sững như núi, dõng dạc nói :
- Đông Phương Thanh Vân cùng hiền thê, Tứ tiên và các tùy tùng đang chờ Lãnh lão tiền bối hiệp giá ở đây, mong được nhìn thấy dung mạo của bậc tiền bối.
Một tràng cười lạnh lẽo buốt tai, tiếp đến thanh âm băng giá vang lên :
- Chẳng lẽ thuộc hạ của Tam Bí đều ăn nói dịu dàng vậy ư?
Đông Phương Thanh Vân chợt gằn giọng :
- Mong tiền bối hiện thân?
Thanh âm băng giá đáp :
- Hơn trăm năm nay chưa một ai hé miệng bảo muốn gặp ta, ngươi là kẻ duy nhất đó.
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng hỏi :
- Tiền bối đã đến mà không lộ diện là có ý gì?
Thanh âm băng giá đáp :

- Kẻ thấy ta ắt phải chết?
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Được nhìn thấy dung diện của tiền bối, dù chết cũng không hận.
Tiếng nói chợt nổ vang như sấm :
- Tiểu tử, ngươi khoác lác gì vậy?
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Vãn bối hoàn toàn không khoác lác.
Lãnh Huyết Nhân Ma hỏi :
- Ngươi dám gặp ta?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Kỳ quái, chẳng lẽ gặp tiền bối cũng là đắc tội hay sao?
- Gặp ta ắt mất mạng.
- Vãn bối chưa hiểu tại sao?
Lãnh Huyết Nhân Ma nói :
- Lượng tình cho ngươi tuổi nhỏ vô trí, tạm miễn tội. Nay bảo cho ngươi biết, một trăm năm nay ta, Lãnh Huyết Nhân Ma, từng tuyên bố với võ lâm câu này: “Kẻ gặp ta phải chết?”
Đông Phương Thanh Vân khẽ à một tiếng :
- Thì ra vậy. Tiền bối đến đây chắc muốn gặp ai chăng?
Lãnh Huyết Nhân Ma quát :
- Nói xàm?
Đông Phương Thanh Vân vờ hỏi :
- Chẳng lẽ vãn bối nói sai?
- Đúng thế?
- Nguyện nghe tiền bối chỉ giáo?
Lãnh Huyết Nhân Ma lạnh lùng đáp :
- Ngươi thấy ta, ắt ta phải giết ngươi.
Đông Phương Thanh Vân cười ngạo :
- Vậy thì tiền bối tới đây, chúng ta quyết sống chết một phen được chăng?
Lãnh Huyết Nhân Ma đáp :
- Khá lắm, nhưng chưa đúng thời cơ?
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Quyết đấu mà cũng phải đợi thời cơ ư?
- Đúng vậy?
- Khi nào thời cơ mới đến?
- Ngươi cứ câm miệng nghe ta nói có được không?
Đông Phương Thanh Vân hơi ngạc nhiên. Nhân sĩ võ lâm ai nấy đều sợ Lãnh Huyết Nhân Ma như một con quái vật tàn khốc, khát máu, nhưng nay nghe khẩu khí của hắn tuy cuồng ngạo, song vẫn còn vài

phần nhân tính, chẳng lẽ đấy toàn là những lời đồn đại thất thiệt của giang hồ.
Chàng bèn thay đổi khẩu khí, đáp :
- Cũng được, tại hạ xin lắng nghe chỉ giáo.
Thanh âm băng giá lại cất lên :
- Ngươi nên biết ta và ngươi không thể cùng tồn tại.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Vì lẽ gì?
- Vì lưỡng hổ không thể đồng tồn, đấy là lẽ đương nhiên, ta xưng bá võ lâm nào phải một sớm một chiều, nay ngươi đánh bại Mê điện Điện chủ, tuy hạng nhãi ranh ấy đáng chết vạn lần, nhưng ngươi không được coi thường ta. Ngươi có biết Mê điện là do ai lập ra hay không?
- Tiền bối lập ra chăng?
- Đúng thế. Huống hồ một năm nay danh tiếng Thiếu chủ võ lâm của ngươi đã át cả tiếng tăm của ta, khiến ta vô cùng phiền não. Hơn nữa, hàng trăm năm nay chưa một ai dám đối địch với ta, nay ngươi xuất hiện, ta có đối tượng để chứng minh thì còn gì hay bằng.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Tiền bối muốn chứng minh điều gì?
- Ngươi có biết vì lẽ gì phụ thân ngươi không xuất hiện trong võ lâm hay không?
- Không biết.
Lãnh Huyết Nhân Ma cười ha hả :
- Hắn xuất hiện tức là võ lâm đến ngày mạt vận.
Đông Phương Thanh Vân chưa hiểu ra sao, đã nghe thanh âm băng giá nói tiếp :
- Phụ thân ngươi Sinh Tử Sinh, ngoại hiệu Ngọc Diện thư sinh, gã thứ hai Ngọc Hổ Sinh, ngoại hiệu Nộ Diện thư sinh, gã thứ ba Tọa Long Sinh, ngoại hiệu Khổ Diện thư sinh, ba kẻ đó hợp thành Âm Dương tam thư sinh, võ công cái thế, vô địch trong thiên hạ. Dương thuộc chính, Âm thuộc Tà...
Đông Phương Thanh Vân cao giọng :
- Tiền bối nói vậy hóa ra trong Tam thư sinh cũng có tà ác hay sao?
Lãnh Huyết Nhân Ma cười vang :
- Tiểu tử nhà ngươi thông minh lắm, vừa nghe đã hiểu. Thực ra Tam Bí chẳng có gì là bí hiểm. Trong Tam thư sinh có Âm có Dương, có chính có tà, cả ba Thư Sinh đều muốn xưng bá võ lâm, mỗi tên đều thi triển sở học bình sinh, kết quả bất phân thắng bại. Võ công cả ba tên ấy hợp lại mới có thể áp đảo nổi ta. Cuối cùng Tam thư sinh lập

lời thề cả ba vĩnh viễn không hiến thân cho võ lâm, đồng thời hợp lực ngăn cản ta hiến thân cho võ lâm.
Đông Phương Thanh Vân cau mặt hỏi :
- Tiền bối nói đến Âm Dương là có ý gì? Ai chính ai tà?
Thanh âm băng giá đáp :
- Trong Tam thư sinh, phụ thân ngươi có võ công tối cao. Hai thư sinh kia hợp lực mới địch nổi phụ thân ngươi, vì phụ thân ngươi, Ngọc diện thư sinh Đông Phương Chấn Nghiêu có dã tâm tối tàn độc, nham hiểm thuộc hàng tà ác. Trong Âm Dương tam thư sinh thì Ngọc Diện thư sinh thuộc Âm.
Đông Phương Thanh Vân càng nghe càng giận, há có thể để Lãnh Huyết Nhân Ma chửi bới phụ thân chàng như vậy, bèn cao giọng :
- Lão nói xàm nói bậy?
- Nói xàm ư, bí mật của võ lâm chỉ có ta nói cho ngươi biết, người khác không hiểu gì hết, tiểu tử nhà ngươi còn muốn đại diện cho chính nghĩa nữa hay thôi?
Đông Phương Thanh Vân cả giận :
- Ta muốn đại diện chính nghĩa, trừng trị tà ác, ta cũng muốn phanh thây xé xác lão.
- Không dễ đâu. Ta đây sinh tử huyền quan đã thông, đã luyện được một thân kim cương bất toại, nếu có một cặp uyên ương song kiếm cùng chém cũng chẳng hề hấn gì.
Lãnh Huyết Nhân Ma này đã vĩnh viễn như Thượng đế.
- Ngươi là quỷ sứ đại ma đầu thì có.
- Hay, hay lắm, quỷ sứ đại ma đầu ngươi đã nói vào chính đề rồi đó. Tiểu tử ngươi định đứng về phe chính nghĩa phải không?
- Khỏi cần đoán.
- Ngươi được bảy đại môn phái tôn làm Thiếu chủ võ lâm, nếu không đại biểu cho chính nghĩa, thì đại biểu cho cái gì mà còn chưa dám nhận.
- Phải, ta đại diện cho chính nghĩa.
Thanh âm băng giá nói :
- Xét về tình và lý, ngươi là tuyệt đối chính, ta thì tuyệt đối tà, nhưng còn nửa chính nửa tà thì sao? Hận Thiên Nữ có phải là ái thê của ngươi hay không?
- Phải?
- Tiểu tử nhà ngươi quả là diễm phúc liên miên, được bao nhiêu nữ nhân si mê. Nay ta báo cho ngươi một tin dữ, ngươi có muốn nghe hay không?
Đông Phương Thanh Vân giật nảy mình.

Chẳng lẽ hung tin mà Lãnh Huyết Nhân Ma vừa nói liên quan đến Hận Thiên Nữ? Hận Thiên Nữ vốn đã có huyết nhục với chàng, lỡ nàng gặp tai họa ắt sẽ nguy hại tới cốt nhục của chàng, bèn vội hỏi :
- Là tin gì?
- Quý phu nhân vì muốn bảo vệ tiểu tử nhà ngươi đã ngăn chặn ta trên đường tới đây, kết quả đúng như lời ta đã nói đó, kẻ gặp ta phải thế nào nhỉ.
Đông Phương Thanh Vân gầm lên :
- Lão đã hạ độc thủ?
- Hoàn toàn không phải thế, mà là Hận Thiên Nữ hạ độc thủ tấn công ta, dùng Hữu Ảnh Vô Hình thần công để hạ sát ta. Còn ta, ta tưởng rằng y thị tu luyện nội công thâm hậu lắm lắm, nên đã có chút nặng tay. Thật đáng thương.
Đông Phương Thanh Vân gằn giọng :
- Ngươi nói những chuyện hoang đường.
- Ngươi thừa biết Hận Thiên Nữ thuộc loại nửa chính nửa tà, thoạt đầu y thị có mối hận thảm họa, nên toàn hành ác, sau vì si mê ngươi, chịu ảnh hưởng của ngươi không còn độc ác như trước, nhưng cũng chưa đủ dũng khí rũ bỏ cừu hận...
- Lão dài dòng quá, hiện tại nàng thế nào, nói mau?
- Hận Thiên Nữ ấy ư? Vì trong bụng mang thai. Thần công lại chưa luyện thành, nên kết quả là bị tuyệt chiêu của ta hất xuống vực thẳm vạn trượng...
Lửa giận bốc lên ngùn ngụt, Đông Phương Thanh Vân quát lớn :
- Quỷ sứ đại ma đầu, Đông Phương Thanh Vân thề quyết báo huyết hải thâm cừu sát thê sát tử này, ngươi hãy mau lộ diện.
Máu ứa ra trên khóe mắt chàng, lúc này chàng nghĩ đến Hận Thiên Nữ vì chàng mà thảm tử.
Thanh âm băng giá đáp :
- Tiểu tử, đừng nôn nóng, muốn báo cừu sát thê tử chẳng khó, nhưng hoàn toàn không phải ngay lúc này.
Đông Phương Thanh Vân tức giận cực điểm.
- Lẽ nào một tên quỷ sứ đại ma đầu mà cũng hèn nhát thế ư?
Diệp Đại Thúy vội dùng phép Truyền âm nhập mật nói :
- Tướng công, mối hận này bất cộng đới thiên, nhưng tướng công phải thật bình tĩnh, nếu để tâm động khí tán thì làm sao đối phó nổi? Hãy cố nói khích để hắn lộ diện, rồi nhân lúc xuất kỳ bất ý mà dùng Vương kiếm hạ sát hắn, dù thân hắn có là kim cương, tướng công cũng nhất định toàn thắng.
Thanh âm băng giá lại vang ra :

- Đường dưới suối vàng không phân sau trước, muốn chết hoàn toàn không khó, muốn báo cừu cũng dễ như trở bàn tay, nhưng ngươi hãy đợi đó một chút...
Đông Phương Thanh Vân giận dữ :
- Vì sao phải đợi?
- Kể ra không đợi cũng được, nhưng nếu phân chính tà, ngươi đại biểu cho phía chính nghĩa, ngươi lại võ công tối cao minh, đã đạt tới cảnh giới siêu phàm nhập thánh, đúng không?
Đông Phương Thanh Vân quát :
- Dài dòng quá?
- Ta là loại nhân vật nào há để cho ngươi quát tháo như thế, nhưng vì ta muốn chứng minh xem giữa Quỷ và Đạo, chính và tà, bên nào cao hơn, nếu không ta đã giết ngươi chết tươi rồi.
Đông Phương Thanh Vân quát to :
- Hoan nghênh xuất thủ?
Thanh âm băng giá đáp :
- Chớ nóng nảy, hãy nghe đây, ta hẹn ngươi sau đây một tháng sẽ quyết đấu với ngươi tại Vu Sơn của Quỷ lâm.
- Vì sao phải sau một tháng nữa?
- Vì lão phu còn có việc phải làm. Chính tiểu tử nhà ngươi cũng vậy.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Đó là việc gì?
- Nói cho ngươi biết, lão phu chưa cầm chắc sẽ thắng ngươi, vì ngươi có Vương kiếm trong tay, còn ngươi thì sao? Mối cừu nghĩa phụ nghĩa mẫu bị giết, ngươi còn chưa báo, hơn nữa ngươi vẫn chưa được gặp mặt phụ thân ngươi, đồng thời ngươi cũng chưa cầm chắc sẽ thắng nổi lão phu? Vậy ngươi hãy làm cho xong mấy việc kia đi đã.
Đông Phương Thanh Vân quát :
- Khỏi cần ngươi quan tâm đến ta.
Thanh âm băng giá đáp :
- Nhị hổ giao đấu, tất một bên tử thương, mà việc còn đó chưa hoàn thành. Nói cho ngươi biết, Tổng đường của Địa Mộ giáo ở dãy Vu Sơn, nhưng trên đỉnh Triệu Vân hay đỉnh Thần nữ, ngươi đã rõ chưa?
- Dài dòng.
- Những việc dang dở, làm hay không tùy ngươi, song lão phu đã thề nếu như muốn giết kẻ nào phải để cho hắn hoàn tất mọi sự, rồi lão phu mới giết hắn, để hắn chết được nhắm mắt...

Hồi 23
Báo cừu rửa hận

Đông Phương Thanh Vân quát :
- Có giỏi hãy bước ra đi, đừng dông dài nữa? Xưng danh đại ma đầu Lãnh Huyết Nhân Ma, mà nhát như thỏ đế vậy sao?
Một tiếng quát nổ như sấm :
- Tiểu tử dám mở miệng nói càn?
Tiếng quát hiển nhiên chứa đựng chân lực nội gia thượng thừa.
Đông Phương Thanh Vân do đang phẫn nộ nên tâm phiền khí tán, bị tiếng quát xô lùi bốn năm bước mới đứng vững lại được.
Ngay Diệp Đại Thúy cũng loạng choạng giật lui hai bước mới ổn trụ thân hình.
Nàng dùng truyền âm nhập mật nói dịu dàng :
- Tướng công hãy bình tĩnh, nội lực của tên đại ma đầu này thâm hậu hơn hẳn dự liệu của thiếp. Hắn còn nhường nhịn tướng công hẳn là có nguyên nhân gì khác, tướng công hãy định khí ngưng thần chờ đó, về vụ Hận Thiên Nữ, vừa rồi nghe hắn nói dường như có ẩn ý gì đây, nên hỏi cho rõ.
Đông Phương Thanh Vân đã phát hiện Lãnh Huyết Nhân Ma sống được tới trên trăm năm quả có nội lực kinh nhân, nếu chàng không bình tĩnh ứng phó, lỡ hắn bất ngờ đột kích thì thật nguy hiểm. Nghĩ vậy, chàng liền vận công đề khí.
Thanh âm băng giá cất lên :
- Nếu hàng trăm năm nay lão phu không am tường thế sự, thì đã sớm cho ngươi một chưởng tan xương nát thịt, có đâu để ngươi ngạo ngược chửi bới. Nghe đây, ngươi thực có gan đối đầu với lão phu phải không?
Đông Phương Thanh Vân cố nén nỗi bi thương, trầm tĩnh đáp :
- Sẵn sàng phụng bồi?
- Được, như thế mới không hổ danh Thiếu chủ võ lâm. Nhưng hai chúng ta giao đấu không được cho ngoại nhân tham gia. Trừ ta và ngươi, trong vòng mười dặm không có bất cứ ai khác, ngươi có đồng ý hay chăng?
Đông Phương Thanh Vân đang định trả lời, bên tai bỗng có tiếng nói nhỏ nhẹ của Diệp Đại Thúy :

- Tướng công, thiếp và chàng đồng sinh cộng tử, thề không xa cách, tướng công đừng đáp ứng hắn, như vậy thiếp mới thể tiếp ứng cho chàng.
Đông Phương Thanh Vân thấy đúng, bèn nói to :
- Được, nhưng phải có điều kiện.
- Điều kiện gì?
- Hiền thê của ta phải ở bên ta.
- Làm sao lão phu có thể đáp ứng? Phu thê nhà ngươi định hợp lực đấu với lão phu ư? Phải giết thêm một mạng người, lão phu không thích.
Đông Phương Thanh Vân nổi giận :
- Đại ma đầu như lão cùng sợ...
Không đợi chàng nói hết, Lãnh Huyết Nhân Ma đã ngắt lời :
- Nếu ngươi cũng không sợ, sao còn đem theo thê thiếp. Có giỏi thì đến một mình, những kẻ còn lại đều phải ở ngoài xa mười dặm.
Đông Phương Thanh Vân há có thể chịu được sự khinh ngạo như vậy, bèn quát lên :
- Quân tử nhất ngôn, cứ thế mà làm?
- Còn một việc nữa giữa hai chúng ta, ồ, Thiếu chủ võ lâm, lại có người tới đó.
Bỗng một tiếng niệm phật hiệu nghe vang như tiếng chuông thần vọng đến, rồi một bóng huỳnh y lướt nhanh tới.
Người này là Chưởng môn Thiếu Lâm, Viên Trí thiền sư. Vị thiền sư chắp hai tay trước ngực, vái vài vái, nói :
- Kính mừng Thiếu chủ Thần công đạt thành.
Đông Phương Thanh Vân vội đáp lễ nói :
- Không dám, không dám, thiền sư tới đây có việc gì chăng?
Chưởng môn Thiếu Lâm nói :
- Không có việc gì khẩn yếu, chỉ là lão nạp nghe nói Thiếu chủ đã đạt thành Thần công và ra khỏi Thanh Chủng, nên lão nạp tới kính ngưỡng phong thái mà thôi.
Đông Phương Thanh Vân đang định hồi đáp, thì thanh âm băng giá nổi lên :
- Tiểu tử nhà ngươi có nghe điều kiện hay không đấy?
Đông Phương Thanh Vân gằn giọng đáp :
- Cứ việc nói ra?
- Hiện tại có Chưởng môn Thiếu Lâm tại đây, thật đúng lúc, lưỡng hổ giao đấu, phải có một con tử thương, vậy hai bên phải có nghĩa vụ nhân đạo với nhau.
Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng :

- Đại ma đầu như ngươi biết gì là nhân đạo?
Thanh âm băng giá đáp :
- Nhân đạo là gì? Lão tử viết : Đạo vì chí thiện. Mạnh tử viết : Nhân chi sơ, tính bổn thiện. Khổng tử viết : Nhân chi sơ, tính tương cận. Tương cận là gì? Là thiện ác ở sát nhau, nói đơn giản là vô thiện vô ác, nhưng Mạnh tử nói rất đúng, nhân tính vốn thiện, ta tuy thủ đoạn ác độc, nhưng vẫn còn chút nhân tính, lẽ nào không nói chuyện nhân đạo?
Viên Trí thiền sư nói to :
- Thỉnh tôn tính đại danh của thí chủ?
Thanh âm băng giá đáp :
- Lão hòa thượng quen tụng kinh niệm phật, không biết đại danh của ta nên nghênh mặt ra thế kia, cho ngươi hay ta là Lãnh Huyết Nhân Ma đấy.
Viên Trí thiền sư tái mặt, giật mình lùi lại, nói :
- A di đà phật? Thí chủ đã biết nhắc đến thiên tính, thì cũng biết biển khổ vô biên, ngoảnh lại đã thấy bờ.
Thanh âm băng giá quát lớn :
- Ai cần lão trọc đa ngôn, nghe đây, ta nói chuyện nhân đạo là ngụ ý trong hai, ta và Thiếu chủ, tất có một chết một còn, hiểu chưa?
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Tại hạ dù chỉ còn một hơi thở cũng quyết trừ diệt tên đại ma đầu như ngươi...
- Đúng, thế mới không hổ danh Thiếu chủ võ lâm, có đủ khí phách. Ý của lão phu muốn nói là phiền bảy đại môn phái xây giùm cho ta và ngươi hai cái huyệt lớn tại nơi giao đấu cách nhau mười trượng.
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Xây sẵn huyệt làm gì?
- Chẳng những xây sẵn huyệt mà còn thêm hai cỗ quan tài nữa.
Đông Phương Thanh Vân càng nghe càng khó hiểu :
- Chuẩn bị huyệt và quan tài để làm gì?
- Nên biết lưỡng hổ tương tranh, có thể một chết một bị thương, cũng có thể cả hai đều chết, chuẩn bị sẵn như thế là để ta và ngươi sử dụng. Nếu ta tồn ngươi vong, ta sẽ mai táng ngươi. Nếu ngươi tồn ta vong, ngươi sẽ mai táng cho ta, như thế chẳng phải là lưỡng toàn hay sao?
- Giết nhau rồi hà tất còn phải làm thế?
- Người sống lo cho người chết chu đáo, phải vậy không?
- Phải.
- Đó chính là nhân đạo. Này lão hòa thượng, ngươi có đáp ứng

không?
Viên Trí thiền sư chắp tay trước ngực :
- A di đà Phật, thí chủ đã biết nhắc đến nhân đạo, liệu có thể đổi giao tranh thành bằng hữu, từ nay vì chúng sinh võ lâm mà làm phúc...
- Im ngay?
Viên Trí thiền sư nói tiếp :
- Nếu thí chủ còn ngoảnh lại, lập tức thấy bờ...
Lãnh Huyết Nhân Ma quát vang tai :
- Đừng nói lời thừa, ta đã ước hẹn với Thiếu chủ võ lâm, chỉ cần lão trọc nhà ngươi đáp ứng hay cự tuyệt là xong, đường đường một vị Chưởng môn Thiếu Lâm mà nói ấp a ấp úng mãi.
Đông Phương Thanh Vân vội vái Viên Trí thiền sư :
- Kính thỉnh thiền sư đáp ứng cho.
Viên Trí thiền sư trầm ngâm hồi lâu mới đáp to :
- Cũng được.
Từ nãy đến giờ Diệp Đại Thúy chưa nói câu nào.
Kỳ thực nàng biết rằng nếu để Đông Phương Thanh Vân đơn độc một mình dấn thân đi gặp Lãnh Huyết Nhân Ma chẳng khác gì chặt đứt một nửa thân người của nàng, chàng có đi không về, dù chàng có được phụ thân Ngọc Diện Thư Sinh liên thủ đối phó với Lãnh Huyết Nhân Ma, e cũng khó toàn mạng, huống hồ chàng đơn phương độc mã.
Nghĩ vậy, nàng cảm thấy tan nát cả cõi lòng, biết làm cách gì để ngăn cản chàng đừng đi gặp Lãnh Huyết Nhân Ma?
Không, không thể nào ngăn cản được, bởi vì còn một hơi thở cũng phải giao tranh, đã là thể diện của nhân vật võ lâm xưa nay kẻ sĩ có thể bị giết, quyết không chịu nhục, nay nếu nàng dùng ái tình để thuyết phục Đông Phương Thanh Vân đừng đi giao đấu với Lãnh Huyết Nhân Ma, thì không khi nào chàng chịu như vậy, thà chết còn hơn.
Hơn nữa, nàng càng nghe càng kinh ngạc.
Vì sao vậy? Vì lời lẽ của Lãnh Huyết Nhân Ma khác hẳn so với truyền thuyết được nghe về hắn. Tại sao hắn lại nói những điều khá tử tế như vậy? Chẳng lẽ một tên đại ma đầu đã sát hại bao người, uống máu moi tim người tàn khốc đến mức ấy, mà lại biến đổi hẳn thế này ư?
Rất có thể như vậy, cũng rất có thể không phải như vậy bởi lẽ đã hơn trăm năm nay, Lãnh Huyết Nhân Ma chưa hiện chân trong võ lâm.
Có nghĩa là hàng trăm năm rồi Lãnh Huyết Nhân Ma không còn

phạm sát giới, một trăm năm là thời gian rất dài, nếu hắn còn được bổn tính sát nhân từng ấy thời gian có lẽ hắn cũng đã phát thiện và luyện thành toàn bộ thần công nên không sát nhân nữa chăng? Nhưng rõ ràng là hắn còn chút nhân tính, như vậy có lẽ hắn đã không còn lấy việc giết người làm lạc thú.
Hơn nữa, Đông Phương Thanh Vân mới nổi danh trong võ lâm chỉ hơn một năm nay, có lẽ trong thời gian này Lãnh Huyết Nhân Ma ngày càng lo sợ sẽ đến lúc võ công của Đông Phương Thanh Vân cao hơn hắn, nên hắn mới thỉnh ước chàng tới đỉnh Thần Nữ ở dãy Vu sơn để quyết đấu.
Thế nhưng việc chuẩn bị huyệt mồ và quan tài vượt ra hẳn mọi suy nghĩ thông thường.
Luận về sự tu luyện của Lãnh Huyết Nhân Ma, hắn quyết không làm việc gì chưa nắm chắc phần thắng. Nhất là hiện tại hắn đang nấp ở chỗ nào, Đông Phương Thanh Vân tu luyện nội lực đến thế mà vẫn chưa biết, đủ hiểu võ công của Lãnh Huyết Nhân Ma quá cao minh, Đông Phương Thanh Vân chưa thể sánh kịp.
Hơn nữa, vừa nãy hắn quát một tiếng mà kình lực dễ dàng đẩy lui Đông Phương Thanh Vân và nàng mấy bước, Đông Phương Thanh Vân tuy có Vương kiếm, song mười hai đạo kim quang của Vương kiếm khó phát huy hiệu lực, nếu người sử dụng chưa có nội lực cực kỳ cao thâm.
Còn Lãnh Huyết Nhân Ma thì sao? Hắn đã luyện thành một thân kim cương bất hoại. Như vậy Vương kiếm chắc gì đã hại nổi hắn, tại sao hắn chuẩn bị những hai huyệt mộ và hai cỗ quan tài? Lẽ nào hắn có mưu mô gì?
Không? Lý do rất đơn giản, kẻ mạnh có thể quang minh chính đại đánh bại kẻ yếu. Kẻ yếu muốn đánh bại kẻ mạnh mới phải dùng đến âm mưu quỷ kế của kẻ tiểu nhân.
Đông Phương Thanh Vân thì sao? Trong đương kim võ lâm, chàng tuy là cao thủ đệ nhất, nhưng so với Lãnh Huyết Nhân Ma, hắn vẫn coi chàng là kẻ yếu mà thôi.
Lãnh Huyết Nhân Ma đã là kẻ mạnh tất hắn không dùng mưu kế. Ngay một người thông minh tài trí như Diệp Đại Thúy cũng khó hiểu nội tình.
Cho nên trong lúc lòng đau như cắt, nàng càng thêm mơ hồ bối rối.
Lúc này vang lên tiếng cười ha hả của Lãnh Huyết Nhân Ma :
- Vậy là phiền thiền sư báo cho bảy đại môn phái biết tin bổn nhân cùng Thiếu chủ võ lâm sẽ quyết đấu vào tiết thanh minh sắp tới. Được chứ?

Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Được, coi như đã ước định.
Sau tiếng cười, thanh âm băng giá nói :
- Tốt, vậy lão phu đi đây. Những kẻ khác nghe cho rõ, đến lúc ấy, nếu các ngươi ở trong phạm vi mười dặm, lão phu sẽ không để cho toàn thây...
Thanh âm nhỏ dần.
Viên Trí thiền sư ngoảnh đầu lại, chắp tay nói :
- A di đà Phật, Thiếu chủ quả thật sẽ y hẹn đến gặp Lãnh Huyết Nhân Ma hay sao?
Đông Phương Thanh Vân vội đáp lễ nói :
- Chẳng lẽ khi lâm trận tại hạ lại đào thoát?
Viên Trí thiền sư trầm giọng thở dài :
- Lão nạp đâu có ý như vậy, hiềm nỗi Lãnh Huyết Nhân Ma là tên đại ma đầu, nếu Thiếu chủ lỡ có làm sao thì từ đây về sau biết lấy ai chủ trì chính nghĩa võ lâm?
- Thiền sư quá khen khiến tại hạ vô cùng hổ thẹn, bảy đại môn phái hoàn toàn có thể phục hồi thanh danh ngày trước. Tại hạ có một việc phiền thiền sư giúp cho...
- Ôi, Thiếu chủ còn chưa biết...
Đông Phương Thanh Vân ngắt lời, cung tay kính cẩn nói :
- Nếu tại hạ gặp bất hạnh, môn hạ của Tam Bí sẽ hợp sức với bảy đại môn phái khôi phục uy danh. Còn về việc chuẩn bị huyệt mộ và quan tài, tại hạ dám phiền thiền sư giúp cho, không biết có được hay chăng? Nếu thiền sư thấy khó khăn, tại hạ đành nhờ người khác.
Viên Trí thiền sự biết rằng Đông Phương Thanh Vân còn nhiều việc phải làm, vội chắp tay thi lễ, nói :
- Việc mọn ấy có gì khó khăn, lão nạp phái người đến địa phận cũ của Quỷ lâm làm được ngay. Vậy xin cáo biệt. Mong Thiếu chủ bảo trọng.
Nói đoạn, liền lao vút đi mất hút.
Trong số Tứ tiên, thì Thạch Lan Dật Tiên Tạ An Hữu là người quan tâm hơn cả đến Đông Phương Thanh Vân, lúc này chợt như tỉnh lại sau một giấc mơ, đột nhiên nói to :
- Trời ơi, Lãnh Huyết Nhân Ma vẫn còn sống ư?
Đông Phương Thanh Vân thấy Viên Trí thiền sư đã đi khỏi, bỗng cảm thấy hổ thẹn. Nên biết thiền sư tới đây để chúc mừng chàng đại thành thần công, lẽ ra chàng phải tiếp chuyện cho thân ái, đằng này chàng lại nhờ thiền sư đi lo việc, thật chẳng phải chút nào.
Nghe Thạch Lan Dật Tiên nói, chàng vội ngoảnh lại, chắp tay nói :

- Bốn vị Tiên trưởng, Thanh Vân thừa hưởng ân huệ của các vị Tiên trưởng, nguyện mãi mãi không quên, nay vì có việc khẩn yếu cần làm, từ nay mong các vị hãy hiệp trợ bảy đại môn phái đồng chủ trì đại cục của võ lâm.
Thạch Lan Dật Tiên mở to mắt kêu lên :
- Thiếu chủ, ngươi định bỏ rơi chúng lão phu hay sao?
Đông Phương Thanh Vân sớm kính trọng Thạch Lan Dật Tiên, lời lẽ của Thạch lão tuy có lúc bất nhã, nhưng Thạch lão lo lắng cho chàng không khác gì phụ mẫu, chàng vội vái mà nói :
- Tiên trưởng. Thanh Vân hoàn toàn không có ý như vậy.
- Thế thì ngươi có ý gì?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Chim sẽ có tổ, nhạn có bầy, tại hạ chịu đại ân của bốn vị tiên trưởng còn chưa báo đáp được một phần, làm sao dám phiền các vị phải vất vả thêm?
- Ngươi coi thường chúng lão phu quá phải không?
- Thanh Vân hoàn toàn không có ý như vậy?
- Hay là ngươi sợ cứ phải phân tâm lo lắng cho chúng lão phu?
Thiên Hoang Đế Quân Vương Thạch An bỗng cười vang :
- Lão Thạch quỷ này đoán sai ý của Thiếu chủ rồi, Thiếu chủ là người trung thực, thẳng thắn, đâu có sợ nói thẳng với Tứ tiên chúng ta. Nếu chúng ta đi theo Thiếu chủ lỡ có bề gì dĩ nhiên Thiếu chủ khó mà an tâm.
Thạch Lan Dật Tiên gật đầu :
- Thiếu chủ, ngươi có ý như vậy phải không?
Đông Phương Thanh Vân ấp úng :
- Võ công của Tứ tiên trưởng...
- Cứ nhìn vào mặt chúng ta mà nói có được chăng?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Dạ, nhưng...
Thiên Hoang Đế Quân lại cười vang :
- Thực ra Thạch quỷ cũng nên nghĩ coi, Thiếu chủ sắp lo nghĩ bao nhiêu công việc, nếu chúng ta cứ đi theo chỉ làm cho Thiếu chủ vướng chân vướng tay, dễ hư đại sự, huống hồ Tứ tiên chúng ta tu luyện thêm một thời gian nữa, hợp lực Tứ Thiên Quang thần công lại rồi tái hiện võ lâm thì có thể giúp Thiếu chủ hoàn thành đại nghiệp.
Thạch Lan Dật Tiên ngoảnh mặt hỏi Thiên Hoang Đế Quân :
- Về vụ Lãnh Huyết Nhân Ma ước hẹn giao đấu, nên làm thế nào?
Thiên Hoang Đế Quân cười ngất :
- Lão Thạch Quỷ này quả là lo trời sập, cứ xem diện tướng của Thiếu

chủ chúng ta đủ biết rất thọ và hưởng hậu phúc khôn cùng. Thiếu chủ nhất định có khả năng phùng hung hóa cát, ngộ họa thành phúc đó.
- Thật ư?
- Vương Thạch An này chẳng lẽ nói dối?
Thạch Lan Dật Tiên gật gù, trầm tư một lát, nói :
- Cũng được? Tứ tiên nên tìm một nơi thâm sơn cô động mà tu luyện vài năm rồi tái hiện võ lâm mà tranh đấu, thỉnh Thiếu chủ bảo trọng, chúng ta ắt có ngày tái ngộ.
Đoạn lão Thạch chậm rãi bước đi, tựa hồ rất miễn cưỡng.
Tam tiên còn lại liền theo gót lão Thạch mà đi.
Tuệ Mẫn nhìn Đông Phương Thanh Vân bằng đôi mắt chứa chan tình cảm, nói :
- Tạm biệt tướng công.
Rồi đột nhiên quay mình chạy vụt đi như một mũi tên, vượt qua Tứ tiên.
Tại sao Tuệ Mẫn lại đột ngột phóng vút đi như vậy?
Thực ra cõi lòng nàng đang tan nát, tưởng chừng đứt từng khúc ruột.
Đông Phương Thanh Vân là người đầu tiên khuấy động cõi lòng bình thản của nàng. Hồ nước tình cảm của nàng đang phẳng lặng, chàng đã ném xuống đó một phiến đá làm dấy lên bao làn sóng dập dờn.
Nay chàng đã hỉ ái người khác, trái tim thơ ngây của nàng chịu sao nổi.
Thiên Hoang Đế Quân hoảng hốt gọi :
- Tuệ Mẫn?
Đoạn thi triển khinh công lướt đuổi theo Tuệ Mẫn.
Thạch Lan Dật Tiên nói lớn :
- Tứ tiên đồng thanh đồng hành, quyết không xa nhau.
Đoạn búng mình bay đi như đại bàng.
Hai lão Tiên còn lại cũng song hành lướt theo sau Thiên Hoang Đế Quân.
Đông Phương Thanh Vân trầm mặc nhìn cảnh tượng đó.
Tuệ Mẫn là nữ nhân đầu tiên in đậm dấu ấn trong trái tim chàng, trải qua bao nhiêu biến đổi, chàng hỉ ái những nữ nhân khác, nhưng Tuệ Mẫn là thiếu nữ ngây thơ trong trắng, chàng không nỡ nào lừa dối nàng.
Nhất là qua mấy phen dâu bể, chàng tự cảm thấy không thể hôn phối với Tuệ Mẫn.
Thế là chàng ngậm ngùi thở dài...
Chuyện cũ như sương khói đã tan mát, bỗng dồn dập hiện về trong

ký ức của chàng. Bao phen vào sanh ra tử bên chàng...
Có Tuệ Mẫn ngây thơ trong trắng.
Có Lãnh Tuyết Quyên si tình.
Có Trần Ngọc Đình chẳng tiếc sinh mệnh vì chàng.
Có Tiêu Phụng Hoàng dịu dàng đằm thắm.
Có Hận Thiên Nữ đáng thương vừa vì chàng mà thảm tử.
Chuyện cũ cứ lần lượt hiện ra bao hình ảnh trước mắt chàng, rồi từ từ trôi đi khuất hẳn.
Một nỗi buồn thương dâng lên man mác trong lòng, chàng cúi đầu thở dài.
Thật là tự cổ nhi nữ thường tình, anh hùng khí đoản.
Nay đối địch với chàng là đại ma đầu trên trăm năm tuổi Lãnh Huyết Nhân Ma, chàng tự biết chàng chưa luyện được nội công tới cảnh giới siêu phàm nhập thánh như Lãnh Huyết Nhân Ma, thế thì tiết thanh minh tao mộ sắp tới sẽ là ngày cuối cùng chàng còn được sống trên đời hay sao?
Chết, hoàn toàn không khiến chàng cảm khái.
Có điều là cái chết này khiến chàng còn nhiều di cảm, ân hận.
Chàng đường đường là một nam tử hán đại trượng phu mà không bảo toàn được cho thê thiếp của mình, làm sao chàng không hổ thẹn bi thương, làm sao chàng có thể tha thứ cho chính mình?
Càng ân hận là chàng đã sống ngót hai mươi năm mà chưa được thấy mặt phụ thân...
Đời người trên cõi thế sao bi thương ai oán đến vậy?
Nghĩ đến đây, tuy anh hùng chẳng để rơi lệ, nhưng bất giác nước mắt cứ ứa ra.
Diệp Đại Thúy vô cùng thông tuệ, làm sao không biết lúc này Đông Phương Thanh Vân đang nghĩ gì?
Giọng nàng dịu ngọt văng vẳng :
- Tướng công, hãy trấn tĩnh lại nào.
Đoạn nàng từ từ ôm chặt lấy chàng. Đông Phương Thanh Vân cảm động ôm lấy nàng, xúc động vô hạn :
- Đại Thúy, chẳng lẽ Thanh Vân sẽ không được biết mặt phụ thân ư?
Diệp Đại Thúy dịu ngọt đáp :
- Sao tướng công lại nghĩ đến chuyện đau lòng đó?
- Lẽ nào Thanh Vân sẽ không được biết mặt phụ thân?
- Tướng công nhất định sẽ được gặp mặt phụ thân. Không chỉ tướng công muốn gặp phụ thân mà phụ thân còn muốn gặp tướng công hơn nữa kìa. Ôi, ân oán giang hồ, cừu hận võ lâm đã hại chết bao người, bao gia đình phụ tử thê nhi ly tán.

Đông Phương Thanh Vân nói :
- Đại Thúy, nàng đừng nói dối để an ủi Thanh Vân.
- Làm sao thiếp dám nói dối chàng?
- Thanh Vân biết lời Lãnh Huyết Nhân Ma nói về Tam thư sinh thệ minh đa phần là đúng, do đó Thanh Vân sẽ vĩnh viễn không được gặp phụ thân, nàng nói như vậy chẳng qua để an ủi ta mà thôi.
Diệp Đại Thúy nghe mà lòng đau như cắt. Không sai, mong ước của phu quân nàng được gặp phụ thân ở kiếp này chỉ là ảo tưởng.
Nàng chỉ còn cách nén nỗi đau thương tâm mỉm cười :
- Tướng công mất khí phách từ lúc nào vậy?
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Đại Thúy, ta chưa hiểu ý của nàng.
Kỳ thực Diệp Đại Thúy biết rằng nếu Đông Phương Thanh Vân quyết đấu với Lãnh Huyết Nhân Ma thì chàng không có hy vọng gì sống sót, nhưng lẽ nào nàng nói thẳng ra như vậy?
Không? Một người biết trước còn được sống ít ngày trên cõi thế, lại còn nhiều di cảm ân hận, thì đã quá bi thương rồi, nỡ nào còn nhẫn tâm làm cho người ấy thêm đau khổ.
Nàng gượng cười nói :
- Chẳng lẽ tướng công không nghe thấy lời Thiên Hoang Đế Quân vừa nói?
Đông Phương Thanh Vân bỗng cười ngắt :
- Đại Thúy, nàng lại đi tin mấy lời tự an ủi đó sao? Lãnh Huyết Nhân Ma là kẻ thế nào, ngay đến tim gan và thai nhi người ta, hắn còn ăn tươi nuốt sống. Thanh Vân này làm sao thoát khỏi tay hắn? Thực ra nàng vẫn chưa hiểu ý ta...
Diệp Đại Thúy lòng đau như cắt, nàng quả muốn nhìn thấu cõi lòng chàng, bèn nén đau thương hỏi :
- Ý của tướng công thế nào?
Đông Phương Thanh Vân thông minh tuyệt đỉnh, làm gì chàng không biết tâm sự bi thương của nàng?
Chàng hỉ ái nữ nhân này, nàng là người duy nhất mà chàng thực sự si mê cuồng luyến, chàng lại ôm chặt lấy nàng mà cười vang :
- Đại Thúy. Thanh Vân nghĩ ra rồi, kiếp người như sương sớm, thoáng chốc đã cạn khô, nếu sống không hổ thẹn với trời đất, thì có gì phải ân hận. Lại nói về chuyện tuy không được gặp phụ thân, nhưng nếu phụ tử thương nhớ nhau thì còn hơn là gặp mặt.
Diệp Đại Thúy không nén nổi nỗi bị thương, hai hàng lệ tuôn rơi lả chả, nàng ôm chặt lấy chàng.
Thật là một đôi uyên ương đáng thương nhất trên thế gian.

Kiếp nhân sinh là thế đó.
Từ lúc cất tiếng khóc oa oa cho đến khi nhắm mắt xuôi tay gọi là một kiếp người.
Tất cả mọi người đều cảm thấy cuộc đời kỳ quái và hư ảo.
Có kẻ coi kiếp người như một giấc mơ, một tấn tuồng, khi tỉnh giấc, khép màn, hết thẩy chỉ là hư không, còn lưu lại vài lời cảm thán.
Người ta vẫn bảo chẳng mấy ai được như ý.
Điều này chứng tỏ trong một kiếp người, thất vọng nhiều hơn hi vọng, thất bại nhiều hơn thành công, cái mất nhiều hơn cái được. Đó là quy luật vĩnh hằng của nhân sinh.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Đại Thúy, nàng hãy trấn tĩnh, chúng ta bàn một chút về công việc chính.
Diệp Đại Thúy vội nén vẻ đau thương hỏi :
- Ta bàn chuyện gì kia?
- Còn nhiều sự tình chưa gỡ xong.
Diệp Đại Thúy lau nước mắt, hỏi :
- Tướng công, tiện thiếp còn có một nghi vấn.
- Nghi vấn gì vậy?
- Tiện thiếp nghĩ rằng tướng công quyết không thể kết thúc cuộc đời như vậy, nhất là nghe Lãnh Huyết Nhân Ma nói đến chuyện chuẩn bị xây mộ và làm sẵn áo quan hẳn là hắn có vấn đề.
Đông Phương Thanh Vân cười :
- Sinh tử do mạng, phú quý tại thân, tục ngữ có câu “Sinh tử cách nhau trong gang tấc”, hà tất phải để tâm lo lắng.
- Tướng công tuy coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, nhưng tiện thiếp...
Đông Phương Thanh Vân nói sang chuyện khác để nàng khỏi bi thương :
- Nàng có nghi vấn gì vậy?
Diệp Đại Thúy đang nghĩ nếu Đông Phương Thanh Vân từ giã cõi đời, thì nàng có khác gì cô nhạn lạc bầy... Câu hỏi của Đông Phương Thanh Vân đã kéo nàng ra khỏi cơn tuyệt vọng. Nàng vội nói :
- Chẳng lẽ tướng công không nghe thấy lời đối thoại giữa Quái Sấu và Bạch Sa lão nhân? Trước đây Lãnh Huyết Nhân Ma chỉ giết người, nay hắn lại bảo xây sẵn mộ và chuẩn bị áo quan để chôn chính hắn, điều đó há chẳng phải là có vấn đề hay sao?
Đông Phương Thanh Vân không tin vào kỳ tích, hơn nữa lúc này chàng muốn an ủi Diệp Đại Thúy, bèn đáp :
- Đúng, chắc là có vấn đề.
- Lãnh Huyết Nhân Ma quyết chẳng chịu chết uổng, có lẽ hắn không

hy vọng sát hại được tướng công mà...
- Mà làm sao?
- Tướng công sẽ cho là thiếp nói mơ, nhưng thiếp có cảm giác hắn muốn thu nhận tướng công làm đệ tử.
Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc hồi lâu mới hỏi :
- Tại sao nàng lại nghĩ thế?
Diệp Đại Thúy e thẹn nói :
- Thực ra đó là bản tính của con người, lúc tuyệt vọng thì mong ước điều may mắn, tính thiếp vốn thế, huống hồ lần này lại có minh chứng.
- Minh chứng gì?
- Đối thoại giữa Lãnh Huyết Nhân Ma với Bạch Sa lão nhân và Quái Sấu.
Đông Phương Thanh Vân lắc đầu :
- Ta chưa hiểu.
- Thực ra rất đơn giản. Bạch Sa lão nhân bảo có ba điều. Lãnh Huyết Nhân Ma với tướng công cùng tồn tại là một, cả hai người cùng chết là hai, còn điều thứ ba? Ắt là hạ độc thủ giết chết tướng công, chẳng lẽ tướng công không phát giác rằng điều thứ ba cũng bao hàm khả năng khác nữa chứ?
Đông Phương Thanh Vân rớm lệ, ôm chặt Diệp Đại Thúy nói :
- Lãnh Huyết Nhân Ma nói rất đúng, trước hết Thanh Vân phải báo mối cừu hận cho nghĩa phụ nghĩa mẫu đã? Tiêu diệt xong Mộ Địa giáo rồi thì dù chết cũng cam lòng.

Vu Sơn là đệ nhất danh sơn ở đất Thục, gồm mười hai đỉnh núi. Vọng Hà, Thúy Tịnh, Triều Vân, Thần Nữ, Tùng Luyến, Tập Tiên, Tụ Học, Thượng Di, Khởi Vân, Phi Phụng, Đăng Long Cộng, Học Đàn. Trong dó Thần Nữ là ngọn cao nhất, quanh năm mây mù bao phủ, thỉnh thoảng mới hiện ra thấp thoáng.
Mười ngày sau, vào lúc hoàng hôn, Đông Phương Thanh Vân cùng Diệp Đại Thúy và tùy tùng tới huyện thành ở phía tây dãy Vu Sơn. Đông Phương Thanh Vân nghiêm nghị, Diệp Đại Thúy trầm mặc, cử chỉ dịu dàng uyển chuyển như cành liễu trước gió, sắc diện cố nén nỗi bi thương. Ba tùy tùng cũng thấy ưu tư.
Đã bước sang canh hai. Năm người tiến vào một u cốc ngoằn ngoèo. Nằm bên u cốc là một tòa đại bảo nguy nga, tường hồng ngói xanh. Đông Phương Thanh Vân đoán đây là Tổng đà của Địa Mộ giáo, bèn

thấp giọng nói :
- Đi.
Đoạn phóng vút lên tòa đại bảo như một mũi tên phóng ra khỏi dây cung.
Diệp Đại Thúy cũng nhún mình phi thân sóng vai với chàng. Ba tùy tùng tung người bay theo sau.
Thoáng chốc năm người đã đứng trước cánh cửa sắt đồ sộ của đại bảo.
Đông Phương Thanh Vân căm hận Địa Mộ giáo chủ đến thấu xương, còn nghĩ gì đến lễ tiết. Chàng vận công vào hai tay phóng chưởng.
"Bình? Bình?" hai tiếng nổ chấn động, Giao Long chưởng của chàng làm cho hai cánh cửa sắt đồ sộ, rộng chừng mười trượng mở toang ra.
Đông Phương Thanh Vân hú một tiếng dài, giơ tay ôm ngay lưng Diệp Đại Thúy, cùng bay vào bên trong như một cánh đại bàng.
Họ vừa đáp xuống, bỗng hai đạo hàn quang như giao long xuất thủy cùng lao đến công kích hai người.
Đông Phương Thanh Vân cười ngạo :
- Biến đi?
Chàng vội vận Bát Nhã Mật La thần công, tay vẫn ôm lưng Diệp Đại Thúy.
Một tiếng nổ đinh tai kèm theo hai tiếng rú thảm, hai kiếm sĩ vừa công tới đã như hai trái bóng đập vào tường, bị bật văng ra xa hai trượng, chết không kịp ngáp.
Mười mấy bóng người vụt tới, dàn hàng ngang phía trước mặt Đông Phương Thanh Vân.
Đó là hơn một chục trung niên đại hán tráng kiện, mục quang sáng rực, huyệt Thái Dương nổi cao, nhìn đã biết ngay bọn chúng tu luyện nội lực ngang tới mức hỏa hầu. Một gã nói, giọng âm lãnh :
- Các hạ loạn nhập Tổng đà Địa Mộ giáo, tội đáng chết vạn lần, hãy mau cút đi.
Lúc này ba tùy tùng đã dàn hàng ngang sau lưng Đông Phương Thanh Vân, chàng nhếch mép cười, nói :
- Bổn thiếu gia Đông Phương Thanh Vân hôm nay tới đây để tiêu diệt Địa Mộ giáo, mau gọi Giáo chủ của các ngươi ra đây, nếu không ta gặp ai sẽ giết kẻ đó, không tha bất cứ ai?
Mười mấy hán tử thảy đều thất sắc, chúng đều đã nghe danh Thiếu chủ võ lâm Tam Bí chấn động thiên hạ. Chuyện mười ngày trước đây Thiếu chủ võ lâm ngay trước Thanh Chủng đại phá Mê điện đánh lui Thái Cực bang đã thành đầu đề đàm luận trong lúc trà dư tửu hậu

của võ lâm. Người ta truyền tụng với nhau rằng Đông Phương Thanh Vân đã trở thành nhân vật ngang với thần tiên.
Nay người ấy đang đứng sừng sững như Thái Sơn trước mặt họ, làm sao họ chẳng kinh hồn táng đởm.
Mười mấy hán tử cũng từng là những nhân vật xưng hùng xưng bá một phương.
Gã âm trầm bỗng cười lớn một tràng rồi nói :
- Thiếu chủ võ lâm đại giá quang lâm, thực là đại hạnh cho bổn giáo, thỉnh các hạ chờ một chút để tại hạ vào bẩm cáo Giáo chủ được chăng?
Đông Phương Thanh Vân tuy biết bọn này chẳng tên nào tử tế, toàn một lũ côn đồ sát nhân, nhưng dù là bầy kiến cũng còn ham sống, huống hồ con người, chàng không muốn loạn sát, thôi thì hãy lấy đức hiếu sinh làm chính, bèn trầm giọng nói :
- Được?
Gã kia bèn ngoảnh sang bên cạnh nói :
- Tứ đệ, mau đi bẩm cáo Giáo chủ.
Lời gã chưa dứt đã nghe thanh âm trong trẻo vang vọng :
- Kính nghênh tướng công đại giá, tiện thiếp không biết để ra đón từ xa, mong tướng công lượng thứ.
Một bóng hồng đã bay tới đáp xuống trước mặt chàng. Đó là Lãnh Huyết Diễm Nữ.
Đông Phương Thanh Vân thấy nàng ta thì cảm thấy khó xử. Nàng ta là ân nhân của nghĩa mẫu, chàng không thể đắc tội, nếu nàng ta xuất thủ ngăn trở, thì chàng thật khó bề ứng phó.
Nghĩ vậy, bèn hạ giọng nói :
- Phu nhân vẫn mạnh giỏi chứ?
Lãnh Huyết Diễm Nữ dịu dàng nói :
- Uy danh của tướng công át cả vầng thái dương, thực khiến tiện thiếp kính phục.
Nay tướng công đến để báo cừu thì phải?
Lời này khiến Đông Phương Thanh Vân lúng túng.
Luận về lời lẽ, Lãnh Huyết Diễm Nữ quả không hổ là hồng quần nữ kiệt. Chàng nghĩ thầm :
- “Một nữ nhân giỏi giang như nàng mà theo tà đạo, thật đáng tiếc. Nếu có thể khuyên nàng ta cải tà quy chánh, thì hay biết chừng nào?”
Bèn cười nhạt nói :
- Phu nhân đoán rất đúng, tại hạ quả thực đến đây để báo cừu, phiền phu nhân thỉnh quý phu quân ra quyết đấu với tại hạ một phen để

phân thắng bại.
Lãnh Huyết Diễm Nữ sa sầm mặt :
- Phu quân tiện thiếp là Giáo chủ tối cáo, há cho phép tướng công khinh khi.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Vậy là quý Giáo chủ né tránh tại hạ phải không?
Lãnh Huyết Diễm Nữ lạnh lùng đáp :
- Tướng công đừng quá xem thường Giáo chủ bổn giáo như vậy. Tướng công vì hận mà đến, bổn giáo cầu mong sinh tồn ắt phải dốc toàn lực lượng đối phó với tướng công.
Đông Phương Thanh Vân không đợi y thị nói hết, đã cười vang :
- Hay lắm? Thỉnh tận lực đối phó.
Lãnh Huyết Diễm Nữ nghiêm trang nói :
- Tiện thiếp cảnh cáo tướng công, nếu tướng công nghĩ rằng mình đã đại phá mê trận, đẩy lui Thái Cực bang là đã đủ uy đến đây thì thực nhầm đó.
Đông Phương Thanh Vân biết rằng cứ đấu khẩu dài dòng thì không biết đến bao giờ mới dừng, bèn nói lớn :
- Quỷ Tinh Linh tiền bối, hãy kiềm chế Lãnh Huyết Diễm Nữ, đừng đắc tội với nàng ta, chỉ cần không cho nàng ta làm gì là được.
Quỷ Tinh Linh đáp to :
- Tuân pháp chỉ.
Đoạn lướt ngay tới gần Lãnh Huyết Diễm Nữ, gằn giọng nói :
- Phu nhân, thứ cho lão phu vô lễ.
Rồi lấy Lãnh Huyết Diễm Nữ làm tâm điểm, lão đã như một con hắc long cuốn gió ù ù, chạy vòng quanh trong phạm vi một trượng, vây chặt y thị không cho một ngọn gió lọt vào.
Lãnh Huyết Diễm Nữ vội kêu :
- Tướng công, hãy khoan.
Đông Phương Thanh Vân biết, nếu lần này không đại phá Địa Mộ giáo, bắt sống Địa Mộ giáo chủ, thì kiếp này không còn cơ hội nào nữa, như thế nghĩa phụ nghĩa mẫu chẳng thể nhắm mắt dưới chốn cửu tuyền, nhưng nghĩa mẫu lại dặn chàng phải báo ân Lãnh Huyết Diễm Nữ, lời nghĩa mẫu lẽ nào không nghe? Chàng bèn giục :
- Phu nhân nói đi?
- Tướng công lẽ nào phải giết hết thảy mọi người.
Đông Phương Thanh Vân cười to :
- Chỉ cần bắt sống quý Giáo chủ để tại hạ đích thân chặt đầu tế nghĩa phụ nghĩa mẫu là coi như hết cừu hận. Không cần giết ai nữa.
Bỗng nhiên...

Bốn bóng người từ ngoài bảo lao vào như tên bắn, đáp xuống hiện trường, đồng thời một người lên tiếng dõng dạc :
- Bẩm Thiếu chủ, Thiếu Lâm tự phái Bạch Sa lão nhân, Ca Vương, Quái Thiên Sứ, Lâm Nhật Hoa tới bái kiến Thiếu chủ.
Đông Phương Thanh Vân thấy có thêm người của mình tới thì cả mừng nói :
- Các vị tạm thời án binh bất động.
- Tuân pháp chỉ.
Lãnh Huyết Diễm Nữ bị Quỷ Tinh Linh vây chặt như nhốt trong lồng sắt, hét lên :
- Tướng công làm thế này chẳng phải coi thường tiện thiếp quá sao?
- Phu nhân lượng thứ, sự bất đắc dĩ, tại hạ không muốn phu nhân bị loạn sát, thỉnh tạm chịu đựng một lát.
- Tướng công tính sai rồi, một gã tùy tùng há đủ sức vây hãm tiện thiếp. Đừng có khinh bổn nhân quá đáng. Quỷ Tinh Linh hãy tiếp chiêu.
Giọng trầm khàn của Quỷ Tinh Linh đáp :
- Thỉnh phu nhân an phận đứng đó, võ công của phu nhân còn thua lão phu một bậc, hơn nữa lão phu lại được Tam Bí truyền thụ tuyệt học Khổn Long Ảnh khiến công lực của lão phu tăng thêm gấp đôi, phu nhân muốn thoát khỏi vòng vây chỉ là nằm mơ.
- Quỷ Tinh Linh chớ có huyênh hoang. Này tướng công, hãy tạm ngừng động thủ được chăng?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Khỏi cần trì hoãn. Thỉnh lượng thứ, tại hạ cần động thủ ngay.
Bỗng ba đạo hồng ảnh vọt tới như tên bắn. Chính là ba hồng y nữ nhân, tuổi trung niên, tay lăm lăm trường kiếm.
Ba hồng y nữ nhân vung kiếm công kích Quỷ Tinh Linh. Đông Phương Thanh Vân vội nói :
- Ca Vương, Quái Thiên Sứ ứng chiến.
Ca Vương lao tới, hai tay khoanh rộng, hai luồng kình lực bài sơn đảo hải ù ù ập đến phía ba hồng y nữ nhân.
Ba hồng y nữ nhân thấy vậy nào dám công kích Quỷ Tinh Linh, vội chuyển kiếm sang tay tả, tay hữu phóng chưởng, ba luồng chưởng phong như sóng dữ xô bờ tràn lên nghênh tiếp chưởng thế của Ca Vương.
Ca Vương cười gằn :
- Muốn chết.
Liền gia tăng công lực vào song chưởng.
“Binh” một tiếng dữ dội.

Ca Vương bị đẩy lui một bước, ba hồng y nữ nhân loạng choạng lùi lại hai bước.
Quái Thiên Sứ dĩ nhiên cũng xông tới, quát to :
- Lũ gà mái tầm thường này để một mình đệ xử trí là đủ, thỉnh Ca huynh tạm lui ra.
Trong tiếng quát, hai tay gã múa tít, tạo nên một màn chưởng hoa loang loáng, nhắm tới ba hồng y nữ nhân.
Đông Phương Thanh Vân thấy vậy, vội nói :
- Ca Vương tạm lui.
Ca Vương lướt về phía sau Đông Phương Thanh Vân, đứng cạnh Tích Thư Nhân.
Ba hồng y nữ nhân nhất tề vung kiếm đối phó với Quái Thiên Sứ. Hàn quang như sao sa.
Quái Thiên Sứ hỏi :
- Kính vấn Thiếu chủ, có cần giết hay chỉ bao vây ba nữ nhân kia?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Phế bỏ võ công của họ?
- Tuân pháp chỉ?
Quái Thiên Sứ bỗng uốn người chạy quanh ba nữ nhân, giống như Quỷ Tinh Linh, tạo thành chiếc vòng sắt vây ba nữ nhân vào giữa.
Lãnh Huyết Diễm Nữ bỗng kêu to :
- Tướng công nghe đây, nếu tướng công thể lượng tiện thiếp ngày trước đối đãi tử tế với tướng công, thì hãy bảo thuộc hạ tạm lui, tiện thiếp có lời muốn nói.
Đông Phương Thanh Vân chột dạ, đúng nếu không có nàng ta can thiệp, Tuệ Mẫn hẳn đã sa vào tay Địa Mộ giáo chủ, làm sao còn được yên lành.
Đang nghĩ vậy bỗng nghe tiếng quát :
- Một ả hãy xéo đi cho khỏi bận chân.
Bỗng một tiếng rú thảm vang lên, một hồng y nữ nhân như diều đứt dây bị văng ra mấy trượng.
Đông Phương Thanh Vân vội nói :
- Quái Thiên Sứ, Quỷ Tinh Linh trở về chỗ cũ.
- Tuân pháp chỉ?
Quỷ Tinh Linh và Quái Thiên Sứ đã lướt về phía sau Đông Phương Thanh Vân.
Lãnh Huyết Diễm Nữ lạnh lùng nói :
- Tướng công, tại sao tướng công không nhận ra lẽ phải trái?
Đông Phương Thanh Vân gằn giọng :
- Thế nào là không phân biệt phải trái, tại hạ đã tha mạng cho phu

nhân là quá ân nghĩa rồi, nếu phu nhân còn nói xàm nói bậy, đừng trách tại hạ không khách khí.
Lãnh Huyết Diễm Nữ tiến lại gần chàng bốn năm thước, nói :
- Đây, tiện thiếp để tướng công muốn giết muốn đánh thì cứ tự nhiên.
Đông Phương Thanh Vân cau mày, không ngờ nàng ta lại dùng đến biện pháp này. Chưa biết nên làm thế nào, chàng lạnh lùng nói :
- Tích Thư Nhân nghe lệnh? Không để ai rời khỏi nơi đây?
- Tuân pháp chỉ.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Phu nhân chớ bức người thái quá, nếu không tại hạ có thể đoạt mạng phu nhân bất cứ lúc nào. Nghe cho rõ, Đông Phương thiếu gia nhắm mục đích thủ tiêu Địa Mộ giáo, lấy đầu Giáo chủ. Nếu phu nhân định chống lại chỉ là vô vọng.
Lãnh Huyết Diễm Nữ biến sắc, hỏi :
- Bổn giáo há để cho tướng công tùy ý hành hung? Chẳng qua Giáo chủ đi vắng đó thôi.
Đông Phương Thanh Vân giật mình nghĩ :
“Sao, Địa Mộ giáo chủ không có mặt ở đây, chẳng lẽ hôm nay ta tốn công vô ích?”
Nhưng chàng nghĩ lại, thấy không phải thế.
Chàng thừa biết Lãnh Huyết Diễm Nữ tuy là bậc hồng quần nữ kiệt, nhưng rất giảo hoạt đa đoan. Lời lẽ nàng ta xoay như chong chóng, khó có thể tin. Nàng ta nói vậy chẳng qua chỉ để chàng rút lui khỏi tổng đà của Địa Mộ giáo mà thôi.
Bèn cười gằn :
- Có gì nói mau, kẻo tại hạ động thủ.
Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :
- Tin hay không tin tùy tướng công. Nếu không tin, tướng công cứ việc tìm kiếm Giáo chủ, nếu tìm chẳng thấy thì thế nào đây?
Đông Phương Thanh Vân ngớ ra.
Đối với nữ nhân, khó mà dùng lý lẽ. Nếu ta tự tin có thừa lý lẽ sắc bén, cùng chẳng thể thuyết phục nổi nữ nhân. Không tin bạn cứ thử xem, bảo đảm bạn càng dùng lý lẽ càng thêm rối, cuối cùng cũng đành chịu thua.
Cho nên đối với nữ nhân chỉ có hai cách.
Một là dùng vũ lực và lớn tiếng, nữ nhân vừa cãi lại, lập tức phải trấn áp ngay.
Hai là, khi họ nhiều lời, ta coi như không thèm lý đến họ.
Song còn có một biện pháp hữu hiệu hơn, ấy là dĩ độc trị độc, tìm một nữ nhân khác nhờ đối phó.

Diệp Đại Thúy chính là người cần tìm. Nàng biết lúc này nếu không lên tiếng, cứ để Đông Phương Thanh Vân rụt rụt rè rè thế kia chẳng giải quyết được gì.
Vậy là nàng liền nhếch mép cười, nói :
- Nếu tìm không thấy quý Giáo chủ, thì đem giết luôn toàn bộ số phu nhân của Giáo chủ, sau đó Tam Bí sẽ thống lĩnh toàn bộ thuộc hạ cùng bảy đại môn phái đi truy sát quý Giáo chủ. Tướng công thấy biện pháp ấy thế nào?
Đông Phương Thanh Vân đang cảm thấy khó ứng phó, Diệp Đại Thúy lên tiếng thật đúng lúc, thì cả mừng đáp :
- Hay lắm?
Lãnh Huyết Diễm Nữ thất sắc, gằn giọng hỏi :
- Ai cần ngươi xen vào chuyện này?
Diệp Đại Thúy ngắt lời Lãnh Huyết Diễm Nữ :
- Hỏi cũng bằng thừa. Hiện tại chỉ có hai con đường cho phu nhân lựa chọn. Một là gọi Mộ Địa giáo chủ ra đây cho tướng công kết liễu, hai là nếu Địa Mộ giáo chủ hèn nhát trốn tránh thì tướng công sẽ san bằng Địa Mộ giáo...
Lãnh Huyết Diễm Nữ quát :
- Câm miệng.
Diệp Đại Thúy nói tiếp :
- Biến Địa Mộ giáo thành bình địa, không còn một viên gạch, viên ngói, ngọn cỏ nguyên lành, bổn phu nhân không tin rằng Địa Mộ giáo chủ có tài thăng thiên độn thổ.
Lãnh Huyết Diễm Nữ mắt đỏ như máu :
- Tướng công, chẳng lẽ để cho một nữ nhân đứng ra điều khiển hay sao?
Đông Phương Thanh Vân chột dạ giật mình.
Võ lâm giang hồ thật lắm trò gian trá, âm hiểm, như lời lẽ của Lãnh Huyết Diễm Nữ chẳng hạn. Câu nào cũng đánh vào lòng tự ái của chàng, nếu không phải gần một năm nay chàng có nhiều kinh nghiệm thì đã trúng kế của y thị, bèn cười vang đáp :
- Phu nhân nói sai rồi, nàng là ái thê của tại hạ, phu thê vốn tuy hai mà một, nàng điều khiển cũng như tại hạ điều khiển, chẳng có gì khác biệt.
Lãnh Huyết Diễm Nữ nghe vậy, bèn gằn giọng :
- Tam thư, tứ thư, mau dìu ngũ thư nhập điện.
Tích Thư Nhân bỗng vọt đi chặn hậu lối thoát của hai hồng y nữ nhân, miệng quát :
- Khi chưa có lệnh của Thiếu chủ lão phu, kẻ nào dám vọng động sẽ

lập tức bỏ mạng.
Một trong hai hồng y nữ nhân vội lắc người né tránh Tích Thư Nhân, chạy tới đỡ hồng y nữ nhân thứ ba (chắc là ngũ thư) đang nằm ngất lịm.
Tích Thư Nhân quát :
- Kẻ nào dám trái lệnh...
Lời chưa dứt đã như hành vân lưu thủy lướt nhanh như tia chớp tới trước mặt hồng y nữ nhân vừa né tránh, tay tả búng hai ngón tay tới huyệt Khí Hải trước ngực y thị, tay hữu phóng chưởng tới huyệt Hoa Cái của y thị. Động tác cực kỳ thần tốc.
Hồng y nữ nhân thứ hai cũng chẳng vừa, tay tả cắp Ngũ thư, tay hữu vung kiếm đối phó với hữu chưởng của Tích Thư Nhân, đồng thời lắc mình né tránh một trảo của đối phương.
Cùng lúc, hồng y nữ nhân thứ nhất quát to :
- Tiểu tử, nhà ngươi cũng đừng bức người quá quắt.
Đoạn vung kiếm đâm thẳng tới trước ngực Tích Thư Nhân.
Tích Thư Nhân bị công kích từ hai phía vẫn ung dung cười vang :
- Như thế này càng hay, cả hai cùng hết đường tẩu thoát.
Thân hình như cá lượn tránh hai đòn kiếm, hai tay tạo nên màn chưởng ảnh dày đặc như khói vây lấy hai hồng y nữ nhân.
Đông Phương Thanh Vân đứng ngoài thầm lo cho Tích Thư Nhân. Chàng hiểu Lãnh Huyết Diễm Nữ vừa nói đến Tam Thư, Tứ Thư chính là tam phu nhân và tứ phu nhân của Mê điện Điện chủ. Hai người đó hợp lực, e Tích Thư Nhân khó bề chống đỡ.
Nhưng sự thể hoàn toàn khác hẳn, Tích Thư Nhân xuất thủ thần tốc, hai nữ nhân chưa kịp biến chiêu, chưởng thế của lão Tích đã ập tới trước ngực hai nữ nhân.
Tam phu nhân và tứ phu nhân ứng biến không kịp, nhưng cũng là những nhân vật giàu kinh nghiệm, trong tình huống khẩn cấp, vội bỏ công kích để cứu mạng là chính, gấp gấp né tránh.
Tích Thư Nhân cười ngắt :
- Hãy cút đi một ả?
Tứ phu nhân vì vướng ngũ phu nhân nên khó tránh đòn của đối phương. Vả lại cơ hội né tránh cũng chẳng còn, đành đứng im vung kiếm đâm thẳng vào mặt Tích Thư Nhân.
Tích Thư Nhân nói :
- Đừng trách lão phu hạ độc thủ.
Lão Tích không hề né tránh mà còn xông thẳng tới, tay hữu chọc nhanh vào huyệt Khí Hải của Tứ phu nhân.
May mà lão Tích lẹ tay chiếm được tiên cơ, trong lúc Tứ phu nhân

liều chết đâm kiếm sắp tới mặt lão Tích, thì đòn của lão đã tới đích. Chỉ nghe "bộp" một tiếng, Tứ phu nhân kêu "ối?", bị bắn văng đi bảy tám trượng.
Tam phu nhân mắt nảy lửa phóng ra một luồng hung quang, lúc này y thị bất chấp đạo nghĩa võ lâm, chĩa kiếm lao thẳng vào người Tích Thư Nhân.
Cũng trong khoảnh khắc ấy, mười bốn bóng người cùng ùa tới, vây tròn xung quanh Đông Phương Thanh Vân và thuộc hạ.
Đông Phương Thanh Vân nói to :
- Tích Thư Nhân trở về nguyên vị.
- Tuân pháp chỉ.
Tích Thư Nhân đang định hạ độc thủ để giải quyết nốt tam phu nhân, nghe lệnh há dám ham chiến, vội lướt về phía sau Đông Phương Thanh Vân mà đứng.
Đông Phương Thanh Vân gằn giọng nói với Lãnh Huyết Diễm Nữ :
- Tại hạ nhân nhượng phu nhân một lần nữa, như thế là quá đủ. Lần cuối cùng tại hạ hỏi phu nhân muốn tại hạ động thủ tàn sát hay là bảo Giáo chủ đích thân ra đây lãnh giáo?
Lãnh Huyết Diễm Nữ nổi giận :
- Có giỏi thì tàn sát đi.
Đoạn hú một tiếng, tức thời hơn một trăm bóng trắng ngất ngưỡng ùa tới đông như kiến.
Đông Phương Thanh Vân biết ngay đây là các bạch sắc nhân ma. Đối với nhân ma, chàng đã từng giao đấu biết chúng có năng lực giao chiến dẻo dai. Phía chàng tuy có thêm bốn vị của Thiếu Lâm tự, cộng lại là chín người, nhưng hợp lực thật khó mà đương nổi hơn một trăm nhân ma kia.
Lãnh Huyết Diễm Nữ thấy Đông Phương Thanh Vân cau mày thì mừng thầm, can đảm hẳn lên, sát cơ lồ lộ :
- Tướng công, tiện thiếp nhân nhượng tướng công, có biết vì sao không?
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên, nàng ta mà lại nhân nhượng với chàng, bèn cười hỏi :
- Vì sao?
Lãnh Huyết Diễm Nữ đáp :
- Vì tướng công sắp thành kẻ bại vong, trước khi tướng công bỏ mạng, tiện thiếp không nỡ làm khó thêm. Nếu tướng công chẳng biết điều thì tiện thiếp sẽ không khách khí nữa.
Đông Phương Thanh Vân cười khảy :
- Thịnh tình của phu nhân như thế tại hạ thực cảm kích bội phần.

Phu nhân đã không nhịn được nữa, thì chúng ta giao chiến vậy.
Lãnh Huyết Diễm Nữ cười gằn :
- Thỉnh động thủ?
Đông Phương Thanh Vân hú một tiếng dài, đang định cất tiếng thì bên tai văng vẳng lời của Diệp Đại Thúy :
- Tướng công hãy khoan?
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên vội dùng truyền âm nhập mật hỏi :
- Vì sao?
- Tướng công nên biết từ trước đến giờ Địa Mộ giáo chủ giữ kín hành tung. Việc gì cũng để Lãnh Huyết Diễm Nữ đứng ra điều khiển còn hắn không hề lộ diện.
- Đúng, gan thỏ đế như hắn không dám lộ diện.
- Như thế đủ biết Địa Mộ giáo chủ là hạng tham sống sợ chết, coi rẻ sinh mạng của thê thiếp, tự tư tự lợi. Tướng công thề lấy đầu hắn, liệu hắn có dám xuất hiện hay không?
Đông Phương Thanh Vân sững sờ :
- Ồ, sao ta không nghĩ đến chuyện đó nhỉ?
- Hắn cứ nấp ở đâu đó ngầm theo dõi, thời cơ bất lợi hắn sẽ lẫn trốn mất. Hóa ra chuyến đi này của chúng ta vô ích, huyết hải thâm cừu chẳng báo được hay sao?
- Đúng thế thật. Vậy nàng có kế gì chăng?
Diệp Đại Thúy tiếp tục dùng truyền âm nhập mật nói :
- Biện pháp tốt hơn cả là tạm án binh bất động. Loại người như hắn mặt dày mày dạn, tướng công có lăng mạ hắn cũng chẳng chịu lộ diện đâu.
- Nếu án binh bất động, chờ hoài hắn vẫn không ra thì làm thế nào?
- Giả thua?
- Giả thua ư?
- Tướng công hãy phái Tích Thư Nhân công phá vòng vây nhân ma, ngầm dặn lão Tích giả bại, Giáo chủ tưởng là nắm chắc phần thắng sẽ xuất hiện, để chỉ huy lực lượng thủ thắng.
Đông Phương Thanh Vân thầm khen hay.
Diệp Đại Thúy quả thông tuệ tuyệt vời, mọi việc đều suy tính chu đáo. Cứ như chàng thì dù có san phẳng tổng đà của Địa Mộ giáo cũng chẳng tìm thấy Giáo chủ.
Lúc này Lãnh Huyết Diễm Nữ thấy Đông Phương Thanh Vân dùng dằng nửa tiến nửa lùi tưởng chàng đã khiếp vía, bèn mỉm cười giục :
- Tướng công, thỉnh xuất thủ đi chứ?
Đông Phương Thanh Vân vội dùng truyền âm nhập mật nói với Tích

Thư Nhân một cách sơ lược kế giả thua, rồi mới cao giọng cả cười :
- Hơn một trăm nhân ma là cái thá gì, Tích Thư Nhân hãy mở đường.
Tích Thư Nhân đáp :
- Tuân pháp chỉ.
Rồi bay vọt ra như một cánh đại bàng.
Lãnh Huyết Diễm Nữ cười khanh khách :
- Lệnh cho các nhân ma vây bọn chúng lại thành hai vòng. Đoạn thị đưa ống sáo trúc lên miệng thổi chói tai.
Bầy nhân ma lập tức bao vây đối phương thành hai vòng chặt chẽ.
Tích Thư Nhân tiến tới gần vòng vây, quát to :
- Cho các ngươi trở lại làm người.
Song chưởng phóng ngay tới đám nhân ma gần nhất, hai luồng hàn phong ù ù tràn đi.
Năm sáu nhân ma cùng vung tay nghênh tiếp, chưởng thế ào ào xé gió.
Một tiếng nổ váng tai, Tích Thư Nhân kêu "hự" một tiếng, văng xa bảy tám trượng.
Năm sáu nhân ma cũng loạng choạng thoái lui năm sáu bước. Tích Thư Nhân đã lại xông tới phóng chưởng về phía bọn nhân ma.
Năm, sáu gã nhân ma kia tức thời vung tay phản kích Tích Thư Nhân.
Lại một tiếng nổ đinh tai nhức óc, Tích Thư Nhân rú lên thê thảm, bay như diều đứt dây về phía sau Đông Phương Thanh Vân.
Quỷ Tinh Linh vội giơ tay đón đỡ Tích Thư Nhân đáp xuống.
Năm, sáu nhân ma thì bị đẩy lùi ngót một trượng, lại lồm cồm nhổm dậy.
Bên tai Đông Phương Thanh Vân văng vẳng tiếng nói theo phép truyền âm nhập mật của Tích Thư Nhân :
- Bẩm Thiếu chủ, thuộc hạ làm như vậy đã đúng theo kế hoạch của Thiếu chủ hay chưa.
Đông Phương Thanh Vân biến sắc.
Chàng không kinh sợ mà là ngạc nhiên. Thử nghĩ mười ngày trước chàng đối phó với ba gã nhân ma đã thấy vất vả, đằng này Tích Thư Nhân vừa bẩm cáo, chẳng lẽ lão Tích không hề hấn gì? Chàng vội dùng truyền âm nhập mật mà hỏi :
- Tích Thư Nhân có sao không?
- Bẩm Thiếu chủ, Tích Thư Nhân tuyệt đối an toàn, bọn nhân ma có đáng gì?
Thuộc hạ tự tin đủ sức đối phó với ba chục gã nhân ma.
Đông Phương Thanh Vân lại biến sắc.

Tam Bí quả là thần bí, ngay đến tùy tùng của Tam Bí cũng có võ công cao minh khôn lường. Xem chừng ba tùy tùng cộng với bốn vị của Thiếu Lâm tự cũng thừa sức đối phó với bầy nhân ma kia.
Nghĩ thế, chàng hoàn toàn an tâm.
Lãnh Huyết Diễm Nữ cao hứng cười khanh khách :
- Tướng công thấy rõ rồi chứ? Nếu tướng công muốn đối thù thành bạn, thì chúng ta sẽ cùng hợp tác mà chủ trì chính nghĩa võ lâm.
Đông Phương Thanh Vân cười gằn :
- Bang hội tà ác các ngươi làm sao đòi chủ trì chính nghĩa.
Ngay lúc đó, một thanh âm lạnh lùng vang lên :
- Hợp tác vô dụng, hãy tiêu diệt Thiếu chủ võ lâm, rồi xưng bá võ lâm cũng chưa muộn.
Một vệt trắng như cầu vồng vắt ngang trời, rồi một bóng người dong dỏng cao nhẹ nhàng đáp xuống hiện trường.
Đông Phương Thanh Vân tim đập rộn lên, đúng rồi, Diệp Đại Thúy thật là thần cơ diệu toán, đã đoán trúng rằng Địa Mộ giáo chủ sẽ xuất hiện.
Chàng nhìn người kia, thấy hai mắt sáng như sao, mũi như túi mật treo, mặt vuông chữ điền, hiển nhiên anh tuấn. Chàng ngạc nhiên, lẽ nào một người như thế lại là hạng tà ác?
Có đúng đây là cừu nhân bất cộng đới thiên của chàng chăng, bèn hỏi :
- Các hạ có phải là Địa Mộ giáo chủ hay không?
Nam nhân kia cười vang :
- Không sai. Chính bổn đại gia đây.
Đông Phương Thanh Vân cả mừng, xem chừng lần này sẽ thanh toán được mối huyết hải thâm cừu cho nghĩa phụ, nghĩa mẫu. Chợt nghe Diệp Đại Thúy dùng phép truyền âm nhập mật nói với chàng :
- Tướng công, thời cơ đã đến, chúng ta triển khai công thế đi thôi.
Bỗng nghe Lãnh Huyết Diễm Nữ nói :
- Ai bảo Giáo chủ hiện thân?
Nam nhân đáp vẻ hơi ngạc nhiên :
- Lúc này, chốn này ta đường đường Địa Mộ giáo chủ, còn chưa xuất hiện thì để thiên hạ chê cười là hạng chuột chũi hay sao? Lẽ nào chưa đến thời cơ xuất hiện?
Lãnh Huyết Diễm Nữ lạnh lùng nói :
- Giỏi, giỏi lắm? Xem chừng Diêm vương đã gửi thiệp triệu tập Giáo chủ rồi đó.
Khôn hồn mau thoát khỏi chốn này, bằng không khó bề toàn mạng.
Đông Phương Thanh Vân kinh hãi, sợ để hắn đào thoát tới chân trời

góc biển thì hết đường tìm.
Nghĩ vậy, bèn dùng truyền âm nhập mật nói với Tích Thư Nhân :
- Tích lão, hãy bảo Quỷ Tinh Linh, Thần Quan Tú Sĩ cùng Tích lão ở bên cạnh ta.
Bảo bốn vị của Thiếu Lâm tự hễ thấy ta giơ tay thì lập tức xông lên mở đường.
- Bẩm Thiếu chủ, mục tiêu có phải là Địa Mộ giáo chủ?
- Đúng thế? Lần này chỉ được thắng không được bại. Tích lão cùng Quỷ Tinh Linh và Thần Quan Tú Sĩ hợp lực vây chặt Địa Mộ giáo chủ, có được không?
- Bẩm Thiếu chủ, được lắm.
Lúc này, nam nhân kia bỗng cười vang :
- Lãnh Huyết Diễm Nữ, dầu sao nàng cũng nên để ta có cơ hội đề xuất chủ ý một lần chứ?
Lãnh Huyết Diễm Nữ cau mày :
- Giáo chủ nghĩ sai rồi. Tiện thiếp chỉ lo cho tính mạng của Giáo chủ mà thôi.
Đương nhiên Giáo chủ là nam tử hán đại trượng phu, đã xuất hiện thì cũng nên đối phó với địch nhân một phen.
Nam nhân gật đầu :
- Chí phải?
Đông Phương Thanh Vân như nhớ lại cảnh tượng thê thảm của nghĩa phụ, nghĩa mẫu trước khi chết. Trước mặt chàng là kẻ thù bất cộng đới thiên, chàng chằm chằm nhìn hắn, mắt nảy lửa.
Bỗng nghe tiếng Tích Thư Nhân nói nhỏ bên tai :
- Bẩm Thiếu chủ, đã an bài xong đâu đấy?
Đông Phương Thanh Vân quay sang Diệp Đại Thúy :
- Ta bắt đầu thôi?
Đoạn vung tay lên.
Lãnh Huyết Diễm Nữ nói với nam nhân :
- Bổn giáo ta không thiếu nhân tài, chưa đến lúc tối quan trọng, Giáo chủ khoan cần xuất thủ kẻo thiên hạ chê cười là ta dùng dao giết trâu để mổ gà.
Địa Mộ giáo chủ cao hứng vỗ tay cười :
- Thông minh quá, nàng nói chí phải?
Hai kẻ đó đang nằm mơ giữa ban ngày thì Đông Phương Thanh Vân đã phát lệnh công kích.
Ca Vương, Quái Thiên Sứ, Bạch Sa lão nhân và Lâm Nhật Hoa nhất tề chẳng nói chẳng rằng vung song chưởng lên, tám luồng kình lực thế như bão táp sóng xô ầm ầm tràn tới mấy tên nhân ma đứng che

phía trước Mộ Địa giáo chủ.
Tích Thư Nhân như một con hắc long vọt theo sau bốn người.
Quỷ Tinh Linh và Thần Quan Tú Sĩ tức thời xông lên.
Đông Phương Thanh Vân biết thời cơ đã chín muồi, cũng nhún mình như một mũi tiễn rời dây cung lao vút về phía Địa Mộ giáo chủ. Diệp Đại Thúy thanh thoát như tiên nữ lướt theo chàng.
Chưởng phong của Quái Thiên Sứ, Ca Vương, Bạch Sa lão nhân, Lâm Nhật Hoa làm cho đám nhân ma rối loạn, giãn ra.
Tích Thư Nhân có thân pháp khinh công cao siêu đã bay tới sau lưng Địa Mộ giáo chủ, chặn đường rút lui của hắn.
Quỷ Tinh Linh và Thần Quan Tú Sĩ cũng đã ập tới vây xung quanh hắn.
Lãnh Huyết Diễm Nữ cả kinh thất sắc, kêu to :
- Giáo chủ, mau rút đi?
Đoạn phi thân về phía Địa Mộ giáo chủ.
Diệp Đại Thúy đang bay lướt trên không thoáng thấy Lãnh Huyết Diễm Nữ phi về phía Địa Mộ giáo chủ thì nghĩ ngay rằng nếu để y thị tới đó, Đông Phương Thanh Vân sẽ khó đối phó mà hỏng đại sự, nàng bèn hét to :
- Lãnh Huyết Diễm Nữ, tiếp chiêu?
Lãnh Huyết Diễm Nữ đã biết tình thế nguy cấp. Vì sao? Y thị hoàn toàn không quan tâm đến sinh mạng của phu quân. Vì sao y thị quyết không muốn cho phu quân xuất hiện? Một trong những lý do ấy là chính y thị mới là Giáo chủ thực sự của Địa Mộ giáo.
Phu quân của y thị tuy giữ chức Giáo chủ, nhưng chẳng qua chỉ kế vị phụ thân của hắn. Lãnh Huyết Diễm Nữ bất qua chỉ là người thiếp thứ tám của hắn, nhưng quyền lực lại lớn hơn cả Giáo chủ. Vì ái tình ư? Y thị đâu phải là kẻ duy nhất được hỉ ái. Thật khó mà giải lý. Chỉ biết rằng y tuy giữ thân phận Giáo chủ, nhưng chỉ là danh hão.
Có thể nói Giáo chủ thật sự của Địa Mộ giáo là Lãnh Huyết Diễm Nữ. Bởi vì mọi kế sách, sự vụ của Địa Mộ giáo đều do y thị chủ trì. Ngay từ việc sát hại nghĩa phụ, nghĩa mẫu của Đông Phương Thanh Vân đều do Lãnh Huyết Diễm Nữ sắp đặt.
Lãnh Huyết Diễm Nữ biết tình thế hỏng to là vì y thị sợ rằng trước lúc chết, phu quân của y thị sẽ nói toạc ra toàn bộ nội tình. Y thị chỉ mong Đông Phương Thanh Vân công kích y thị thì y thị sẽ có cách ứng phó, nào ngờ Diệp Đại Thúy lại xông đến. Y thị cả kinh thất sắc khi nghe Diệp Đại Thúy nghiêm nghị nói :
- Chớ vọng động, nếu không ta sẽ phế bỏ võ công của ngươi.
Lãnh Huyết Diễm Nữ gian trá xảo quyệt, làm gì không biết vị phu

nhân này từng dùng một chiêu của Chấn Kiếm Đoạn Mạch Pháp đánh bại Thái Cực bang chủ, võ công cao minh khôn lường.
Y thị tự biết võ công của mình còn thua kém nhiều so với Thái Cực bang chủ, nếu y thị vọng động, e chỉ chuốc lấy tai họa mà thôi.
Lúc ấy, Đông Phương Thanh Vân đã tới bên Địa Mộ giáo chủ.
Một tiếng sáo trúc nổi lên chói tai.
Tích Thư Nhân vội nói :
- Bốn vị sư đệ, mau bảo vệ xung quanh Thiếu chủ.
Hơn một trăm nhân ma ngật ngưỡng từ bốn phương tám hướng quây chặt lấy nhóm Đông Phương Thanh Vân và xông vào công kích như tên bắn.
Tích Thư Nhân quát :
- Các vị sư đệ, chúng ta hãy tận dụng sở học tiêu diệt bọn ma quỷ này.
Bảy người lập tức vung chưởng, chưởng phong ù ù, ù ù giáng vào bọn nhân ma khiến chúng rối loạn cả lên.
Lãnh Huyết Diễm Nữ vừa gấp vừa nộ, vừa kinh hoảng, nhưng bị Diệp Đại Thúy kiềm chế, đành đứng trơ mắt mà nhìn cảnh thuộc hạ bị đánh tơi bời.
Đông Phương Thanh Vân trừng trừng nhìn gã, thong thả bước lại gần.
Địa Mộ giáo chủ thì sao? Mặt hắn cắt không còn hột máu, cứ đứng ngây ra như kẻ mất hồn. Hắn hoàn toàn không ngờ đang ở thế thắng tuyệt đối, lại đột ngột chuyển sang thế bại, sức lực tự dưng biến đi đâu hết.
Đông Phương Thanh Vân chộp lấy uyển mạch của hắn, gầm lên một tiếng lớn, hắn mới sực tỉnh, thì toàn thân đã rụng rời vô lực.
Đông Phương Thanh Vân gằn giọng :
- Trước khi chết, ngươi có muốn nói gì không?
Địa Mộ giáo chủ mặt mày tái xám, đờ đẫn ấp úng :
- Tại... tại hạ...
- Ngươi có di ngôn gì không?
- Xin Thiếu chủ... hãy khoan...
Đông Phương Thanh Vân từ từ giơ tay hữu lên, quát :
- Khoan cái gì?
Địa Mộ giáo chủ đã toát mồ hôi lạnh, ấp úng :
- Thiếu chủ... muốn báo... cừu cho quí phụ mẫu phải không?
Đông Phương Thanh Vân hừ một tiếng rồi nói :
- Còn phải hỏi?
Lãnh Huyết Diễm Nữ run sợ, y thị biết quá rõ tính cách của phu

quân, hắn lúc này sắp nói ra toàn bộ nội tình. Y thị thấy ngót hai chục nhân ma đã gục ngã hết dậy nổi, thì cau mày tính kế.
Đột nhiên y thị đưa sáo lên môi thổi một tiếng dài du dương, bầy nhân ma lập tức nhất tề rút lui.
Đông Phương Thanh Vân đã sắp giáng chưởng, thì Địa Mộ giáo chủ nói :
- Hãy khoan, tại hạ xin nói thực tình..
Thực tình gì nữa? Đông Phương Thanh Vân hơi ngạc nhiên, bèn hỏi :
- Cái gì?
Lãnh Huyết Diễm Nữ biết rằng nếu không sử dụng quỷ kế, để phu quân của y thị nói ra trước thì hậu quả khó lường, bèn gọi giật giọng :
- Tướng công, hãy khoan. Nghe tiện thiếp nói thực tình trước đã.
Đông Phương Thanh Vân cả giận, lại kinh ngạc.
“Lẽ nào sự tình đơn giản như vậy mà còn có uẩn khúc hay sao?”
Bèn quát to :
- Có thực tình gì, nói mau?
Địa Mộ giáo chủ sợ Lãnh Huyết Diễm Nữ cướp lời, vội nói luôn :
- Giết quí phụ mẫu của Thiếu chủ là chủ ý của Lãnh Huyết Diễm Nữ.
Ái tình, ô hô? Ai tai?
Ái tình mà thế này thật khiến người ta thất vọng.
Địa Mộ giáo chủ quả có hỉ ái Lãnh Huyết Diễm Nữ, giá Lãnh Huyết Diễm Nữ là một nữ nhân khác, chắc hắn đã sung sướng một đời. Nhưng Lãnh Huyết Diễm Nữ lại muốn lợi dụng tổ chức hùng mạnh của phu quân để hy vọng xưng bá võ lâm. Địa Mộ giáo chủ cũng thuộc hạng tham lam vô độ, nghe y thị nói bùi tai, lập tức gài thuộc hạ vào các bang phái trong võ lâm.
Cho đến khi Lãnh Huyết Diễm Nữ đã giành lấy quyền chỉ huy từ tay trượng phu, y thị bao biện hết mọi việc lớn nhỏ của Địa Mộ giáo, coi phu quân như bù nhìn.
Địa Mộ giáo chủ tuy si mê Lãnh Huyết Diễm Nữ, chìu theo yêu cầu của y thị nhưng đồng thời cũng hận y thị.
Mỗi người dù nhường nhịn đến mấy cũng chỉ có hạn, vượt qua hạn độ thì khó chịu đựng thêm, thế nên hắn mỗi ngày càng thêm hận Lãnh Huyết Diễm Nữ, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng. Hắn cứ vừa hỉ ái vừa căm hận y thị như thế cho đến lúc này, khi Đông Phương Thanh Vân đã nắm lấy uyển mạch của hắn mà đòi báo cừu rửa hận.
Sinh và tử, tình và hận...
Lúc này hắn nghĩ rằng hết thảy mọi tội lỗi trong đời hắn đều do Lãnh Huyết Diễm Nữ xúi giục, ngay đến việc sinh tử của hắn cũng do nàng

ta định đoạt. Giờ thì hận đã nặng hơn tình, cho nên hắn mới nói toạc ra như vừa rồi.
Kỳ thực hắn thừa hiểu rằng lời hắn nói lúc này cũng chẳng mấy ai tin, nhưng hắn muốn Lãnh Huyết Diễm Nữ cũng phải chết như hắn.
Nhưng Lãnh Huyết Diễm Nữ đâu phải hạng nữ nhân tầm thường.
Y thị thấy phu quân đã giành nói trước, thì ai oán nói :
- Thiếu chủ, giết nghĩa phụ, làm nhục nghĩa mẫu của Thiếu chủ chính là chủ ý của tiện thiếp, phu quân của tiện thiếp vô tội, Thiếu chủ muốn báo cừu xin cứ trừng trị tiện thiếp mà tha cho phu quân? Phu quân của tiện thiếp vô tội?
Câu này của y thị khiến ai nấy kinh ngạc.
Kinh ngạc hơn cả là hai người, phu quân của y thị và Đông Phương Thanh Vân.
Địa Mộ giáo chủ quá ư xúc động, đến lúc này hắn mới biết ái thiếp của hắn quả thực kính ái hắn. Hắn vô cùng hối hận tự trách mình.
Còn Đông Phương Thanh Vân? Chàng khinh miệt Địa Mộ giáo chủ là kẻ hèn nhát, không có khí phách nam tử hán đại trượng phu. Người ta bảo dám làm dám chịu, đằng này hắn làm mà không dám nhận.
Dù gì thì Địa Mộ giáo chủ cũng đã đích thân sát hại nghĩa phụ, làm nhục nghĩa mẫu của chàng, làm sao có thể tha mạng cho hắn?
Chàng kính phục Lãnh Huyết Diễm Nữ.
Nàng ta giảo hoạt, gian trá, đúng thế nhưng vẫn không mất phong thái hồng quần nữ kiệt, lúc nguy cấp thế này mà vẫn can đảm nhận tội, một nữ nhân như thế đáng gọi là kỳ nữ trong thiên hạ?
Đông Phương Thanh Vân càng kính phục Lãnh Huyết Diễm Nữ, càng khinh miệt Địa Mộ giáo chủ.
Chỉ nghe chàng gầm lên :
- Ta hỏi ngươi, ngươi có đáng mặt nam nhi hay không?
Địa Mộ giáo chủ đã cảm kích về ái thiếp, đồng thời cũng biết không còn hy vọng thoát chết, liền đáp :
- Tại hạ không đáng mặt nam nhi.
Lãnh Huyết Diễm Nữ biết rằng không nên cường điệu thêm kế sách, kẻo Đông Phương Thanh Vân sẽ sinh lòng hồ nghi, y thị chỉ ai oán nhắc lại :
- Thiếu chủ, hãy giết tiện thiếp mà tha cho phu quân của tiện thiếp.
May mà y thị nói đúng với đối tượng là Đông Phương Thanh Vân, chứ nếu gặp người lòng dạ hẹp hòi, hẳn người ấy sẽ đem giết tất cả những kẻ có liên quan đến cừu hận cho hả giận.
Lãnh Huyết Diễm Nữ quá thông minh, tựa hồ nhìn thấu tâm can Đông Phương Thanh Vân, nên mới dám nói như vậy.

Đông Phương Thanh Vân cười gằn hỏi Địa Mộ giáo chủ :
- Ngươi còn gì muốn nói nữa không?
Địa Mộ giáo chủ đáp :
- Không biết nói gì nữa.
Hắn là người, phàm là người ai cũng sợ chết, tuy hắn thông minh nói rõ chân tướng để hy vọng sống sót, nhưng lúc này đã tuyệt vọng.
Đông Phương Thanh Vân quát :
- Vậy thì ngươi chết mà không còn gì phải oán. Nợ máu phải trả bằng máu.
Tay hữu của chàng chém mạnh. Địa Mộ giáo chủ hộc lên một tiếng, ngã quỵ xuống, thổ ra một vũng máu, chết tươi.
Đông Phương Thanh Vân còn chưa nguôi giận, tiện chân đá văng cái xác đi.
Lãnh Huyết Diễm Nữ đâm bổ lại chỗ phu quân, rên rỉ :
- Phu quân chết thảm thế này ư?
Lãnh Huyết Diễm Nữ thấy Đông Phương Thanh Vân tiến lại gần, bèn nói :
- Nghĩa mẫu của Thiếu chủ vốn là người của Địa Mộ giáo, sau đó tư thông với Nam cung đại hiệp mà phản lại, trừng phạt y thị có gì là sai?
Đông Phương Thanh Vân nổi giận quát :
- Nghĩa phụ của ta có tội gì? Tại sao phải thảm tử?
Lãnh Huyết Diễm Nữ đáp :
- Y ngăn cản bổn giáo chấp pháp, do đó bị...
Nói đến đây, y thị cúi đầu nhỏ nhẹ tiếp :
- Tướng công, hãy nghĩ đến tình ái của tiện thiếp đối với tướng công mà cho bổn giáo được phụ giúp tướng công chủ trì chính nghĩa võ lâm.
Đoạn đắm đuối nhìn chàng.
Nam nhân cuối cùng vẫn là nam nhân, nhược điểm lớn nhất là quá khoan dung và cả tin đối với nữ nhân.
Đông Phương Thanh Vân anh hùng nghĩa hiệp còn đang phân vân chưa quyết.
- Ối?
Một tiếng rú thảm, chỉ thấy một đạo hồng quang lao thẳng đến chỗ Lãnh Huyết Diễm Nữ. Y thị gục xuống, hai tay quờ quạng trong vũng máu.
Đông Phương Thanh Vân giật mình.
Người bất ngờ hạ sát Lãnh Huyết Diễm Nữ chính là Tiêu Sương mỹ nhân Diệp Đại Thúy.

Nàng nói :
- Hạng yêu nữ nham hiểm này để sống sẽ gây hậu hoạn khôn cùng. Lời lời của y thị đều gian trá. Nghĩa phụ bị giết, nghĩa mẫu bị hạ nhục đều do một tay y thị cả.
Giang hồ đa hiểm, võ lâm đa trá, tiện thiếp chỉ e tướng công bị lừa.
Đông Phương Thanh Vân thở dài ra lệnh mai táng Lãnh Huyết Diễm Nữ tử tế.
Đại cừu đã báo, không cần ở đây lâu, chàng cao giọng nói :
- Chúng ta đi thôi.

Hồi 24
Thanh Minh tiết quyết đấu

Buổi sáng tiết thanh minh. Trên mảnh đất cũ của Quỷ lâm có bảy người đang đứng bên nhau, có vị là hòa thượng. Nhìn qua đã biết đấy là các vị tông sư dương đại, Chưởng môn của bảy đại môn phái. Chợt một bóng người vút đến như tên bắn, đáp xuống ngay bên cạnh bảy vị kia.
Bảy vị Chưởng môn tức thời cúi mình thi lễ kính cẩn :
- Thiếu chủ?
Thì ra người vừa tới là Đông Phương Thanh Vân.
Chàng bình thản đáp lễ, vẻ mặt phảng phất nét ưu tư, giọng nói vang như chuông :
- Các vị Chưởng môn mạnh giỏi cả?
Bảy vị Chưởng môn cúi mình, đồng thanh :
- Nhờ phúc của Thiếu chủ, vẫn khỏe?
Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên :
- Các vị Chưởng môn, có chuyện gì vậy?
Bảy vị Chưởng môn cúi mình đáp :
- Bẩm cáo Thiếu chủ võ lâm, đã chuẩn bị xong hai ngôi mộ và hai cỗ quan tài.
Thiếu chủ ân đức cao như núi, bảy môn phái chưa báo đáp, thật là ân hận, vốn muốn cử bảy lão phu hèn mọn này tiễn Thiếu chủ đến gặp Lãnh Huyết Nhân Ma, song lại e Thiếu chủ tức giận, đành dùng ba vái để bày tỏ lòng biết ơn của bảy môn phái đối với Thiếu chủ.
Đoạn bảy người cùng quì xuống mà vái.
Đông Phương Thanh Vân định ngăn cản, đã không kịp, đành tiếp nhận, bảy vị kia vái xong, nói :
- Thiếu chủ vì chính nghĩa võ lâm mà gặp hoạ sát thân, bảy môn phái thụ ân như trời biển của Thiếu chủ, chỉ thẹn không có cách gì phân ưu, ngày hôm nay bảy môn phái đã lệnh cho thắp hương cầu nguyện Hoàng Thiên phù hộ cho Thiếu chủ bình an.
Đông Phương Thanh Vân cảm động đáp :
- Tại hạ chỉ tận sức mà thôi, đâu dám nói đến việc chủ trì chính nghĩa võ lâm.
Thịnh tình của các vị tông sư, tại hạ tâm lĩnh, kiếp sau xin báo đáp.

Tại hạ xin cáo biệt các vị.
Bảy vị Chưởng môn quỳ xuống nói :
- Cầu hoàng thiên phù hộ cho Thiếu chủ.
Đông Phương Thanh Vân không dám nhìn lâu, liền hú một tiếng như long ngâm, thân hình vọt cao ba chục trượng bay đi.
Trong óc chàng lần lượt hiện ra bao hình ảnh cũ. Nào Lãnh Tuyết Quyên, Tuệ Mẫn, Tích Thư Nhân, Viên Trí thiền sư, cuối cùng chàng nhớ đến Diệp Đại Thúy.
Mấy năm nay Đông Phương Thanh Vân từ một gã thiếu niên non nớt trở thành vị thiếu niên võ lâm lẫy lừng thiên hạ, quả là trải qua bao trận cuồng phong bạo vũ. Ngày trước báo cừu rửa hận là mục đích chính của chàng. Nay chàng quyết đấu sinh tử với tên đại ma đầu.
Chàng quyết chiến thắng Lãnh Huyết Nhân Ma. Những ngày vừa qua, chàng mải miết luyện tập Bát Nhã Mật La thần công và mật quyết sử dụng Vương kiếm, thầm diễn tập trong óc cuộc quyết đấu với tên đại ma đầu, chỉ biết không thể dùng cương đối cương, bởi lẽ Lãnh Huyết Nhân Ma võ công quá cao minh, phải dùng nhu thắng cương. Chàng đã mười phần tự tin, trong lòng lúc này chỉ mong sớm được đoàn tụ với phụ mẫu.
Cựu điện của Quỷ lâm nay không còn như xưa, ngói vỡ, rêu phong, chỉ có núi non vẫn xanh như cũ.
Lúc này một tiếng hú dài quái dị, thê lương từ phía đó vọng tới. Đông Phương Thanh Vân chỉ cảm thấy như những mũi dùi chọc vào màng nhĩ.
Cánh cổng lớn màu đen của toà cựu điện từ từ mở ra. Không gian căng thẳng đến tột độ.
Phía trong không một chút động tịnh. Đông Phương Thanh Vân cảm thấy một luồng kình lực khủng khiếp tràn ra, chàng vội vận Bát Nhã Mật La thần công hộ thân mà bước vào.
Đại điện của Quỷ lâm âm u tĩnh mịch và tối mờ, chàng căng mắt ra nhìn cũng không rõ tình huống bên trong thế nào.
Đông Phương Thanh Vân giơ hai tay ngang ngực đẩy mạnh hai chưởng, thế như bài sơn đảo hải, rồi phi thân vào.
“Sầm?” trong tiếng nổ lớn, một luồng kình phong lạnh thấu xương từ bên trong dội ra, xô chàng lùi lại ba bước mới đứng vững, chàng thấy ớn lạnh, võ công của tên đại ma đầu quả vô cùng lợi hại.
Chàng giận dữ quát to :
- Lãnh Huyết Nhân Ma, mau hiện thân.
Một trận cười ha hả chấn động cả vùng, một tiếng cười có thể làm vỡ tim nát gan người khác.

Tiếng cười dứt, một thanh âm ồm ồm vang lên :
- Dưới gầm trời này không ai dám kêu lão phu hiện thân. Chúng ta hẹn gặp nhau tại đây, sao ngươi dám vô lễ la hét như vậy?
Lời chưa dứt, Lãnh Huyết Nhân Ma đã xuất hiện cách chàng bảy trượng.
Lúc này bốn phía sáng hẳn ra, bóng tối đã biến mất, chỉ thấy phía sau lưng Lãnh Huyết Nhân Ma có hai ngôi mộ và hai cỗ quan tài.
Đông Phương Thanh Vân bất giác rùng mình.
Chỉ nghe Lãnh Huyết Nhân Ma nói :
- Lão phu hẹn ngươi quyết đấu ở đây, chỉ là nói thác thế thôi. Mục đích là để hai ta có thể đàm luận thân ái với nhau. Ngươi là một thiếu niên anh hùng. Hàng trăm năm nay chưa ai đủ tài tiếp nổi lão phu ba chiêu, võ công tuyệt thế của lão phu sắp tới chưa biết truyền cho ai. Lão phu thấy ngươi ung dung đại độ, phong thái siêu quần, nếu có thể nối nghiệp lão phu, thì lão phu chết cũng nhắm được mắt.
Đông Phương Thanh Vân chưa hiểu ý lão ta thế nào, chỉ thấy mục quang của hắn sáng quắc, có uy đến rợn người, bèn điềm nhiên đáp :
- Tiền bối quá khen, tại hạ là truyền nhân của Tam Bí, lần này y hẹn đến quyết phân cao thấp với tiền bối, định rõ chính tà, tại sao tiền bối lại nói như vậy?
Lãnh Huyết Nhân Ma nói :
- Lão phu hẹn ngươi vì thấy ngươi có thiên tư thông tuệ, muốn nhận ngươi làm đệ tử nối nghiệp.
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Tại hạ võ công tầm thường, trí tuệ không bằng người, nhưng quyết theo chính đạo, diệt trừ tà ác.
Lãnh Huyết Nhân Ma nói :
- Ngươi đừng mong chủ trì chánh nghĩa. Chỉ riêng lão phu mới có tài xưng bá võ lâm. Nay ta muốn truyền võ công cho ngươi, ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ.
Đông Phương Thanh Vân nghiêm nghị đáp :
- Tại hạ khiêu chiến với tiền bối, việc này quan hệ đến sự an nguy của võ lâm thiên hạ, nếu tiền bối có thể cải tà quy chánh, tại hạ sẽ...
Lãnh Huyết Nhân Ma nói :
- Im ngay? Ngươi muốn giao đấu với ta, vậy là ngươi chán sống rồi phải không?
Đông Phương Thanh Vân gằn giọng :
- Đừng phí lời.
Lãnh Huyết Nhân Ma cả giận :

- Được, ta và ngươi lần lượt tiếp nhau ba chưởng.
Đông Phương Thanh Vân hỏi :
- Chỉ ba chưởng thôi ư?
Lãnh Huyết Nhân Ma đáp :
- Luận về sự tu luyện của ngươi, ba chưởng ắt phải chết.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Tại hạ quyết tìm đường sống trong cái chết.
Lãnh Huyết Nhân Ma nói :
- Diêm Vương đã chủ định một kẻ phải chết lúc canh ba, thì quyết không thể cho hắn sống đến canh năm. Đông Phương Thanh Vân, ngươi xuất thủ đi.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Thỉnh tiền bối xuất chưởng trước.
Lãnh Huyết Nhân Ma hơi sững, cười ha hả :
- Ngươi thật không biết thiệt hơn, nếu ta xuất trước một chưởng, ngươi còn sống được chăng? Làm sao còn có thể công kích lão phu kia chứ?
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Tại hạ tự biết chưởng lực thua kém, dù kích trúng tiền bối, tiền bối cũng không hề hấn gì, hóa ra tại hạ uổng phí khí lực, cho nên tại hạ muốn tiếp trước một chuoởng của tiền bối, nếu chưa chết, bấy giờ hoàn trả một chưởng cũng không muộn.
Lãnh Huyết Nhân Ma vuốt râu, cười ha hả :
- Khá khen, khá khen? Lâm nguy không loạn, quả là bậc đại trượng phu? Lão phu sở dĩ hỉ ái ngươi cũng chính vì lẽ đó, được, ngươi hãy thối lui bảy trượng đi.
Đông Phương Thanh Vân vẫn điềm nhiên từ đầu tới cuối, đứng trước đệ nhất thiên hạ đại ma đầu mà vẫn ung dung, ai trông thấy hẳn phải phục sát đất.
Chàng hỏi :
- Tại sao phải lùi bảy trượng?
Lãnh Huyết Nhân Ma đáp :
- Trong vòng ba trượng, ngươi sẽ thịt nát xương tan, lão phu không nỡ nhìn thấy cảnh đó.
Đông Phương Thanh Vân y lời, lùi xa bảy trượng, vận đủ chân lực toàn châu thân, phong bế ba mươi sáu đại huyệt, thủ thế tiếp chưởng.
Lãnh Huyết Nhân Ma nói :
- Chú ý?
Đoạn giơ tay hữu lên ngang ngực, lập tức chưởng từ từ đẩy về phía

Đông Phương Thanh Vân.
Không thấy kình phong ù ù ào ào, cũng chẳng thấy chưởng thế có gì uy mãnh, vậy mà Đông Phương Thanh Vân như rớt xuống vực thẳm, như chìm trong băng giá.
Nào dám khinh suất, chàng đứng sừng sững như núi, hai mắt mở to, cấp tốc vận hành Bát Nhã Mật La thần công chuẩn bị tiếp một đòn phá thạch kinh thiên.
Lãnh Huyết Nhân Ma từ từ đẩy ra một chưởng, người ngoài nhìn vào không thấy có gì dị dạng, nhưng Đông Phương Thanh Vân cảm thấy tứ bề hóa thành chân không, trong khoảnh khắc trời đất hôn ám, hô hấp bị nghẹn, kinh mạch châu thân giãn nở, máu chảy giần giật như ngựa phi, chân khí trong cơ thể tựa hồ muốn phá da thịt mà thoát đi, nếu tâm chí chàng không kiên định, nội lực không hơn người, hẳn đã gục ngã.
Bỗng "bụp" một tiếng nhẹ, Lãnh Huyết Nhân Ma thu tay về, lúc này Đông Phương Thanh Vân cảm thấy ngực như bị giáng một đòn mạnh, chàng lảo đảo lùi ba bước, tựa hồ có một dòng máu từ dưới ngực muốn ộc ra đằng miệng.
Nhưng chàng không ngã, thân hình lảo đảo mấy lượt rồi lại trụ vững như bàn thạch.
Lãnh Huyết Nhân Ma cả cười :
- Đông Phương Thanh Vân, ngươi tiếp nổi một chưởng "Lôi Động Vạn Vật" của lão phu, hóa ra lão phu đã coi thường ngươi.
Đông Phương Thanh Vân thầm hiểu đã thụ nội thương tuy chưa thổ huyết, nhưng khí lực đã giảm. Chàng vội vận công trị thương, nhanh chóng cảm thấy chân khí lan truyền thông suốt toàn thân, khí huyết đã bình hòa, bèn cất tiếng nói :
- Tiền bối cẩn thận, tại hạ xuất thủ đó?
Lời chưa dứt, đã phóng ra một chưởng.
Lãnh Huyết Nhân Ma tự tin công lực cao thâm, Đông Phương Thanh Vân không thể đả thương nổi hắn, nên chẳng buồn để tâm, nào ngờ bị chưởng phong đẩy lùi hai bước, kêu hự một tiếng.
Hắn hoàn toàn không ngờ công lực của Đông Phương Thanh Vân đạt tới cảnh giới như vậy, nhưng trấn tĩnh lại ngay, nói :
- Tiểu tử, hàng trăm năm nay lão phu chưa hề gặp đối thủ, hiệp một này coi như ngươi thắng.
Đông Phương Thanh Vân cảm thấy khẩn trương, nghĩ Bát Nhã Mật La thần công của mình đã đạt tám thành công lực mà không có tác dụng đối phó với Lãnh Huyết Nhân Ma, xem chừng muốn thắng hắn phải dùng đến Vương kiếm, dù hắn có là mình đồng da sắt cũng khó

thoát chết. Nhưng chàng lại nghĩ đại trượng phu là người quang minh chính đại, há có thể ngấm ngầm hại người, hơn nữa Lãnh Huyết Nhân Ma cũng hoàn toàn chưa biểu lộ có tội lỗi gì, nên chàng cao giọng nói :
- Đó là do tiền bối nhân nhượng, tại hạ cảm thấy cứ thế này thì khó phân cao thấp, nghe đồn tiền bối kiếm thuật cao minh, tại hạ muốn lãnh giáo.
Lãnh Huyết Nhân Ma cả cười :
- Tiểu tử miệng còn hôi sữa, được giao đấu với lão phu đã là hân hạnh ba đời cộng lại, nếu ngươi tiếp nổi ba chiêu của lão phu, bấy giờ tỉ kiếm cũng chưa muộn.
Chàng bèn cao giọng giục :
- Các hạ xuất thủ đi.
Lãnh Huyết Nhân Ma nói :
- Mấy chục năm nay, chưa ai tiếp nổi ta hai chiêu, ta đành cho ngươi ngoại lệ, ngươi hãy cẩn thận.
Đoạn giơ tay phóng ra một chiêu Thiên Phách thần chưởng, kình lực mạnh vô cùng.
Đông Phương Thanh Vân sớm đã bảo hộ huyệt đạo toàn thân, ngầm đề chân khí, chờ đợi thần chưởng của đối phương. Chàng nghĩ rằng Lãnh Huyết Nhân Ma hoàn toàn không đáng sợ, niềm tin chiến thắng đối phương của chàng tăng lên gấp bội.
Khi chưởng phong của Lãnh Huyết Nhân Ma ập tới như triều dâng tác đổ, chàng đã vận chân khí Bát Nhã Mật La thần công tới cực hạn, toàn thân chỉ hơi chấn động, phóng ra một luồng chưởng lực cực đại về phía Lãnh Huyết Nhân Ma, chưa kịp nghe tiếng nổ như sấm của hai luồng kình lực đập vào nhau đã nghe trong khoảnh khắc ấy, nghe một tiếng thét quái dị từ phía sau lưng Lãnh Huyết Nhân Ma, đồng thời một đạo kình phong nhoáng như tia chớp giáng trúng vào Lãnh Huyết Nhân Ma khiến hắn ngã chúi về phía trước, miệng phun một dòng máu vọt thẳng tới ngực Đông Phương Thanh Vân.
Đông Phương Thanh Vân thầm kinh hãi, chỉ thấy Lãnh Huyết Nhân Ma lảo đảo mấy lượt rồi ngã phịch xuống.
Chàng biết có người vừa đánh lén Lãnh Huyết Nhân Ma, vội vọt đến ngay bên cạnh lão đại ma đầu.
Lãnh Huyết Nhân Ma hổn hển, phều phào nói :
- Đông Phương.. Thanh Vân, dưới gầm trời này chỉ... một mình ngươi... với ta là bậc anh hùng... quân tử...ta không chết dưới mũi kiếm... của ngươi, mà lại bị bại... bởi đòn đánh lén... của tên đồ nhi khốn khiếp... Mê Điện điện chủ.

Chỉ nghe một tràng cười điên cuồng vang lên từ một ngôi mộ, một luồng âm phong tràn về phía Đông Phương Thanh Vân.
Chàng không ngờ lúc này chốn này lại có người mai phục đánh lén. Nhưng đối tượng đánh lén không phải chàng mà là Lãnh Huyết Nhân Ma, thì thật ngoài sức tưởng tượng.
Chỉ thấy Mê Điện điện chủ đang đứng kia lạnh lùng nhìn chàng.
Đông Phương Thanh Vân giật mình nhăn mặt.
Chàng ngây người trong giây lát, nén nỗi khổ tâm khó hiểu tự dưng dâng lên.
Lãnh Huyết Nhân Ma bị người lén hạ độc thủ, chứ đâu phải chàng, tại sao phải khổ tâm? Chàng nhìn Mê Điện điện chủ bằng ánh mắt nảy lửa, nói :
- Tiểu nhân? Đê tiện? Bất chính? Những từ ngữ ấy dùng cho ngươi thật là thích hợp.
Lúc này Lãnh Huyết Nhân Ma đang ngồi ngầm vận công trị thương. Đông Phương Thanh Vân thấy vậy liền đứng một bên bảo hộ cho hắn, mắt chằm chằm nhìn Mê Điện điện chủ.
Mê Điện điện chủ thầm biết Lãnh Huyết Nhân Ma có ba trăm năm công lực, lúc này nếu không liên tục công kích lão ta, chỉ e sẽ hỏng việc, huống hồ lão ta đang được Đông Phương Thanh Vân bảo hộ, nếu gã bỏ đi, ngày sau ắt khó thoát khỏi đòn trừng phạt của Lãnh Huyết Nhân Ma.
Nghĩ vậy, gã bèn xông thẳng tới chỗ Lãnh Huyết Nhân Ma. Chỉ nghe "binh" một tiếng, Lãnh Huyết Nhân Ma đột ngột phóng chiêu "Lôi Động Vạn Vật" là chiêu bức tử đối phương.
Chỉ thấy Mê Điện điện chủ như một trái cầu bị văng đi ngoài mười trượng, ngã vật xuống đất chết tươi.
Nguyên Mê Điện điện chủ được tôn là đệ nhất Cầm vương (vua gẩy đàn), từ khi nghe tin hậu duệ của Ngọc Diện thư sinh là Đông Phương Thanh Vân tiếng tăm ngày càng lẫy lừng, cho rằng gã khó bề xưng bá võ lâm, thì trong lòng lo lắng. Sau lần giao đấu với Đông Phương Thanh Vân, gã biết rằng võ công của mình có thể thắng được chàng. Trong đời hắn căm hận nhất là Lãnh Huyết Nhân Ma, nếu gã giết chết lão ta, sau đó đánh bại Đông Phương Thanh Vân, thì hoàn toàn có thể xưng bá võ lâm. Nhân vì Âm Dương tam thư sinh đã có lời thề, họ sẽ kiềm chế lẫn nhau, khiến cả ba chẳng dễ gì xuất hiện. Địa vị bá chủ võ lâm dĩ nhiên sẽ thuộc về gã.
Thế là hắn thừa cơ Lãnh Huyết Nhân Ma đang toàn thần chăm chú giao đấu với Đông Phương Thanh Vân mà đánh lén sư tổ của gã, nào ngờ chưa giết chết được Lãnh Huyết Nhân Ma thì chính gã đã bị

tử thương.
Lãnh Huyết Nhân Ma biết bị trúng Âm Dương chưởng của Mê Điện điện chủ, vội vận khí điều trị thương.
Đông Phương Thanh Vân là người nhân đức, không muốn thừa cơ công kích Lãnh Huyết Nhân Ma, chỉ vận hành Bát Nhã Mật La thần công chuẩn bị tái chiến.
Lát sau Lãnh Huyết Nhân Ma đã hoàn tất việc trị thương, bèn cười vang, nói :
- Tiểu tử, lão phu nể tình ngươi là bậc quân tử nhân nghĩa, tạm tha mạng cho ngươi, ngươi hãy đi đi.
Đông Phương Thanh Vân đáp :
- Tiền bối, tiết thanh minh hôm nay tại hạ đến đây quyết một phen thư hùng với tiền bối, nếu bị bại dưới tay tiền bối, nguyện tự chui vào cỗ quan tài kia, chết cũng không hận.
Lãnh Huyết Nhân Ma quắc mắt, nói vang như chuông :
- Tiểu tử chưa ráo máu đầu, ngươi thật không biết tự lượng sức, ta nói thực cho ngươi biết, truyền thuyết võ lâm bảo ta tu luyện ba trăm năm, thực tế ta mới sống trên cõi thế một trăm ba mươi năm, nhưng giết ngươi dễ như trở bàn tay? Ta muốn dành một ngoại lệ là nhận ngươi làm đệ tử, ý ngươi thế nào?
- Tại hạ không thể làm đệ tử cho một kẻ tà ác.
Lãnh Huyết Nhân Ma cười gằn :
- Thế nào là chính? Thế nào là tà? Ta là bá chủ võ lâm đây. Ta là ác thì ngươi làm gì nổi ta chăng? Ta muốn dùng tà ác đánh bại chính nghĩa của ngươi? Tiểu tử ngu ngốc kia, nếu ta không ra tay, ngươi sẽ chưa chịu tin ta lợi hại đến mức nào.
Nói đoạn, Lãnh Huyết Nhân Ma đưa hai tay ngang ngực đẩy ra tuyệt chiêu kinh thế hãi tục “Lôi Động Vạn Vật”.
Một tiếng nổ vang như sấm, rền rĩ một hồi, chưởng ảnh như sơn, cát bay đá chạy mù mịt trời đất, ào ào xô giạt về phía Đông Phương Thanh Vân.
Đông Phương Thanh Vân kinh hãi vội vận Bát Nhã Mật La thần công đến mười thành công lực, ổn trụ thế đứng, hai tay đẩy ra thi triển “Vạn Lưu Quy Tông” chưởng pháp. Một luồng kình lực khai sơn phá thạch cuồn cuộn tràn đi nghênh đón chưởng phong của đối phương.
Chỉ thấy sấm nổ chớp giật đùng đùng, đất đá trong phạm vi ba trượng nát vụn, cỏ cây trong phạm vi hai mươi trượng bị lốc cuốn đi hết, hóa thành bình địa. Thật là kinh tâm động phách, quỷ thần đều choáng váng.
Gió lốc cuốn Đông Phương Thanh Vân nhấc bổng lên cao năm

trượng, chàng thấy ngực nóng ran, máu như muốn ộc ra đằng miệng. Nhưng chàng đã nhẹ nhàng đáp xuống, người chỉ lắc lư đã đứng vững ngay lại, mắt mở trừng trừng nhìn về phía Lãnh Huyết Nhân Ma.
Thật không hổ là Thiếu chủ võ lâm, hậu duệ của Ngọc Diện thư sinh.
Lãnh Huyết Nhân Ma cũng bị đẩy lui ba bước, ù tai tức ngực, nhưng hắn có hơn một trăm năm tu luyện, lập tức vận công trị thương, lát sau đã phục hồi như thường.
Hắn nói to :
- Tiểu tử, muốn sống thì gật đầu làm đệ tử của ta, cùng ta xưng bá võ lâm, muốn chết thì lắc đầu ta sẽ cho ngươi về Tây Thiên.
Đông Phương Thanh Vân đã không thể nói, đang cố vận công khống chế cơn buồn nôn lại, một ngụm máu như muốn ộc ra đằng miệng.
Chàng lắc đầu lia lịa, giận dữ nhìn đối phương.
Lãnh Huyết Nhân Ma nói lớn :
- Đã vô số kẻ phải bỏ mạng dưới tay ta, hôm nay là ngươi tự nguyện mà chết, vậy đừng trách ta, để ta thành toàn cho ngươi.
Đoạn song chưởng cùng phóng ra tuyệt chiêu “Lôi Động Vạn Vật Truy Hồn chưởng”.
Đại ma đầu Lãnh Huyết Nhân Ma hung tàn vô ti, sát sinh hại mạng, xưa nay càng hung hãn thì chưởng phong càng mạnh, hắn dồn hết sức bình sinh vào chưởng này.
Bỗng tiếng thét lớn vang lên, ba đạo hồng quang phóng thẳng tới chỗ Lãnh Huyết Nhân Ma.
Đấy là ba mỹ nữ, Nhất chi mai Trần Ngọc Đình, Tiêu Sương mỹ nhân Diệp Đại Thúy và người cuối cùng đang mang thai là Tiêu Phụng Hoàng.
Ba nữ nhân cùng hợp lực để cứu phu quân.
Có thể nói họ là khách má hồng nữ kiệt, mỹ nữ hùng anh, chỉ tiếc võ công của họ thua kém Lãnh Huyết Nhân Ma quá xa.
Mấy tiếng rú thảm vang lên, Nhất Chi mai Trần Ngọc Đình và Tiêu Phụng Hoàng bị trúng chưởng phong văng ra xa ngót hai chục trượng, gục xuống bất động.
Diệp Đại Thúy cũng như một trái cầu bị văng đi gần mười trượng.
Nàng đã dùng chiêu “Đoạn Kiếm Chấn Mạch” đánh trúng vào mắt bên tả của Lãnh Huyết Nhân Ma. Hắn hét lên như điên cuồng, bị đẩy lui hơn mười bước mới đứng vững lại, quát to :
- Tiểu tử miệng còn hôi sữa kia, cớ sao bội ước. Ta và ngươi quyết đấu, vì lẽ gì cho bầy tiện nữ vây công lão phu.
Diệp Đại Thúy nói :

- Đại ma đầu ác quỷ, chúng phu nhân chẳng lẽ giương mắt nhìn ngươi giết hại phu quân?
Đông Phương Thanh Vân vừa gấp vừa giận, vừa bi vừa mừng. Mừng vì thê thiếp của chàng đồng thời xuất hiện xả thân cứu chàng. Bi là vì Trần Ngọc Đình và Tiêu Phụng Hoàng đã bỏ mạng, nhất là Tiêu Phụng Hoàng đang mang thai, có giọt máu của chàng? Giận vì đường đường Thiếu chủ võ lâm quyết đấu mà lại bội ước để nữ nhân ra tay cứu giúp, e thiên hạ chê cười? Gấp vì tự biết võ công quả không thắng nổi Lãnh Huyết Nhân Ma, mình chết đã đành, Diệp Đại Thúy cũng phải bỏ mạng theo chàng.
Chàng vội vận Bát Nhã Mật La thần công, nhưng cảm thấy khác lạ hẳn, không đề tụ được chân khí.
Lãnh Huyết Nhân Ma hú lên một tiếng kỳ quái, máu chảy ròng ròng từ mắt bên tả, hắn vận công cầm máu, quát to :
- Tiểu tử, trước khi chết, còn muốn nói gì hay không?
Đông Phương Thanh Vân điềm nhiên đáp :
- Ta chết vô hận?
- Khá khen? Vậy ta cho phu phụ hai đứa ngươi về gặp nhau dưới cửu tuyền.
Đoạn khoát rộng hai tay, chưởng phong đầy trời, cát bay đá chạy, tay tả hương về Đông Phương Thanh Vân, tay hữu hướng về phía Diệp Đại Thúy, nam tả nữ hữu, hai luồng kình lực sấm sét như hai tia chớp phóng đi hai phía đoạt mạng.
Đông Phương Thanh Vân và Diệp Đại Thúy đều đã thụ thương đành ngồi chờ chết. Bỗng trên không trung vọng xuống tiếng quát lớn :
- Lãnh Huyết Nhân Ma, tội ác chất chồng, đã đến giờ tận số?
Thanh âm như tiếng thần chuông vang vang bất tuyệt, ba đạo hồng, lục, lam quang đã phóng thẳng xuống chỗ Lãnh Huyết Nhân Ma.
Ba sắc chưởng quang lợi hại vô ti, từ trên ập xuống, chỉ thấy đỉnh Thần Nữ bị sụt lở một góc, đá lở đất nhào như mưa, kinh thiên động địa.
Lãnh Huyết Nhân Ma thảm thiết kêu to :
- Tam Bí vì sao lại hiện thân? Chẳng lẽ bội ước với lời thề của Âm Dương tam thư sinh?
Từ trên không trung vọng xuống thanh âm sang sảng :
- Càn khôn rối loạn, phải dĩ độc trị độc.
Lãnh Huyết Nhân Ma tận thi sở học để ứng chiến, nhưng chỉ thấy cát bay đá lở, trời đất tối sầm. Rồi hắn bị nhấc bổng lên hai mươi trượng mà rớt nhanh xuống, thây tan thành nhiều mảnh, bắn vung vãi trong một chiếc hố lớn sâu đến mấy trượng.

Từ trên không vang xuống mấy thanh âm sang sảng :
- Thanh Vân nhi của ta, hãy mau rời bỏ võ lâm.
Đông Phương Thanh Vân và Diệp Đại Thúy vội quỳ mà vái lên trời, cùng nói :
- Thỉnh phụ thân xuất hiện.
Thanh âm sang sảng vọng xuống :
- Ta sẽ vĩnh viễn không xuất hiện, không thể bội ước lời thề của Tam thư sinh, ta phải đi rồi?
Giọng nói thần chuông lại vọng xuống :
- Ba người chúng ta ẩn cư thâm sơn, tu công dưỡng tính, vĩnh viễn không xuất hiện võ lâm, mong ái tử của ta nghe lời phụ giáo, vứt bỏ Vương kiếm và chức vị Thiếu chủ võ lâm, làm một thường dân yên lành.
Nói đoạn một luồng cự phong ba sắc lao vút đi.
Đông Phương Thanh Vân nói :
- Tuân lệnh phụ thân.
Chàng ngoảnh nhìn lại thấy ái thê Diệp Đại Thúy y phục tả tơi, một cánh tay buông thỏng, mặt mày lấm lem đất cát.
Tiêu Sương mỹ nhân Diệp Đại Thúy nắm nhẹ cánh tay chàng, dịu dàng nói :
- Tướng công, chúng ta đi thôi.

Hết

Nguồn: Nhan Mon Quan
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA